

Giới thiệu Đích Nữ Tàn Phi

Thể loại: Cổ đại, cung đấu, trạch đấu, nữ cường

Thượng thư phủ nổi tiếng có hai vị tiểu thư song sinh. Tỷ tỷ xinh đẹp, yêu kiều diễm lệ, cao quý như mẫu đơn, tài hoa xuất chúng. Muội muội thanh lệ, tinh tế, cao ngạo như mai, tài hoa chẳng kém tỷ tỷ, đáng tiếc là bị tàn phế hai chân.

Trở trêu thay, hai tỷ muội yêu cùng một người.

Tranh giành, đấu đá vì ngôi vị Hoàng hậu - mẫu nghi thiên hạ! Chỉ vì một nam nhân mà tỷ muội thân sinh lại trở mặt thành thù.

Cuối cùng Hoàng thượng ban hôn, tỷ tỷ gả cho Uy Vũ Đại Tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, muội muội gả cho Thái tử đương triều làm Thái tử phi.

Vốn nghĩ cuộc đời nàng như vậy là đã đủ, đã như mong muốn của bản thân. Được gả cho người mình yêu, chỉ mong cuộc sống sau này hạnh phúc...

Nhưng...

Ngày đại hôn, phu quân của nàng lại gọi tên tỷ tỷ nàng...

Tiết Phong Lan chưa bao giờ nghĩ rằng, tỷ tỷ mà mình tin tưởng nhất cùng phu quân mình yêu nhất, hai người họ lại phản bội mình!

Nuôi một con chó bên người, đối đãi với nó như tỷ muội trong nhà lại bị nó cắn ngược!

Người luôn đối xử tốt với mình lại bị chính mình cho là có âm mưu, không trừ thủ đoạn hãm hại!

Thì ra tất cả chỉ là do nàng ngu ngốc, tỷ tỷ trước mặt dịu dàng với nàng thế nào, sau lưng lại hung hăng đâm nàng như thế đấy!

Đời người đúng là có nhiều chuyện khiến người khác hối hận, nhưng lại không thể làm lại từ đầu.

Bị người khác hãm hại khiến nàng không cam tâm! Tại sao cùng một gương mặt mà nàng bị đối xử như thế, còn tỷ tỷ thì có được những thứ nàng ta có?! Nàng không cam tâm!! Nàng chết cũng không minh bạch!!!

Phượng hoàng niết bàn, dục hoả trùng sinh.

Trùng sinh, nàng vẫn là tứ tiểu thư được sủng ái của Tiết phủ.

Để không giẫm lên vết xe đổ, nàng bắt đầu từng bước tính kế, vì bản thân an nguy, nàng bắt đầu tâm địa ngoan tuyệt.

Ai dám cản đường nàng, thì phải trả giá đại giới, cho dù là phu quân từng ân ái triền miên, cho dù là tỷ tỷ song sinh, nàng cũng sẽ không có nửa điểm đắn đo!

Đời này, Tiết Phong Lan quyết định... Chỉ sống vì bản thân!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lãnh cung phế hậu

Tiết Phong Lan không thể tin được nhìn hai người đang quần lấy nhau trên long sàng, nam nhân gương mặt tuấn tú, điển cường ra vào thân thể nữ nhân. Nữ nhân bên dưới lại rên rỉ, cặp đùi trắng nõn quần chặt lấy hông nam nhân mà rên:

“Vũ ca ca ~~~ A ~~~ Sâu quá ~~~ Vũ ca ca...”

Nam nhân bên trên không ngừng ra vào, ôm lấy thân hình nữ nhân thúc mạnh.

“A ~~~ Vũ ca ca...”

Tiết Phong Lan ngồi trên xe lăn, nhìn đôi nam nữ trên giường không kìm chế được mà rơi nước mắt. Đó là nam nhân nàng yêu nhất, cùng tỷ tỷ song sinh của nàng... Hai người bọn họ lại... Lại phản bội nàng!

Tiết Phong Lan cảm thấy toàn thân như vô lực, đau quá...

Tay bắt gác siết chặt, nàng đẩy xe lăn vào nhưng đôi nam nữ vẫn đắm chìm vào dục vọng mà không phát hiện.

Nàng hô hấp không thông, cảm thấy như mình rất ngu ngốc, nam nhân của nàng lên giường với tỷ tỷ nàng mà nàng lại không dám mở miệng!

Tay run rẩy cầm lấy bình hoa bên cạnh, đập mạnh xuống nền gạch. Mảnh vỡ của bình văng tứ phía, tay nàng cũng bị mảnh vỡ của bình làm trầy xước đến chảy máu, nhưng lúc này, nàng lại không cảm thấy đau, bởi... Tâm của nàng còn đau hơn gấp trăm ngàn lần!

Đôi nam nữ lúc này mới giật mình, nam nhân tức giận quay đầu. Đến khi phát hiện người đó là Tiết Phong Lan thì lửa giận không giảm mà ngược lại còn tăng thêm.

Hắn vơ tay khoác áo, lấy chăn che lấy thân hình của nữ nhân trên giường. Tức giận rống:

“Tiết Phong Lan, ngươi là đang làm gì?!”

Nhìn hắn che chở nữ nhân trong lòng thì tim nàng bắt gặp lạnh đi. Nàng cười nhạt, môi mấp máy:

“Ta làm gì? Vũ ca ca, ngươi lên giường với tỷ tỷ ta mà hỏi ta đang làm gì? Lời này lẽ ra là ta hỏi ngươi, nàng là tỷ tỷ của ta!”

Nữ nhân trên giường nghe vậy liền yếu ớt lên tiếng:

“Lan Nhi, muội đừng tức giận. Ta và Vũ ca ca là lưỡng tình tương duyệt, ta... Không phải cố ý gạt muội!”

“Lưỡng tình tương duyệt? Ha ha, hai người lưỡng tình tương duyệt vậy thì ta là gì?! Kẻ thứ ba chen vào giữa hai người sao? Tiết Phong Linh, ngươi nói ngươi không cố ý? Không cố ý phá vỡ hạnh phúc của ta? Hay không cố ý leo lên giường của phu quân ta?! Tỷ tỷ, tất cả là ngươi không cố ý sao?” Nàng gần như rống lên, tay nắm chặt xe lăn. Gương mặt đầy nước mắt khiến người khác thương xót.

Lưỡng tình tương duyệt? Nếu bọn họ đã lưỡng tình tương duyệt thì tại sao hắn lại lấy nàng?! Tại sao lại khiến nàng đau khổ như vậy?!

“Lan Nhi, muội đừng tức giận, là ta không tốt. Ta không phải muốn phá vỡ hạnh phúc của muội... Vì quá yêu Vũ ca ca nên ta mới cùng huynh ấy... Lan Nhi, không phải ta cố ý tổn thương muội đâu!”

Tiết Phong Linh trên giường ôm lấy chân, gương mặt đầy uất ức.

“Tiết Phong Linh! Ngươi đóng kịch thật giỏi, thì ra từ trước đến nay ngươi vẫn luôn lợi dụng ta!”

Nàng tàn phế chứ nàng không có ngu ngốc, những việc xảy ra hôm nay chính là lời giải đáp cho việc sau khi nàng thành hôn Tiết Phong Linh vẫn thường xuyên vào cung thăm nàng. Hoá là chỉ là cái cớ, vốn nàng không tin lời Thanh Như nói nhưng không ngờ nàng ta lại nói thật!

Thì ra tất cả đều biết, chỉ có mình nàng là ngu ngốc, bị người ta đâm sau lưng mà vẫn đối xử tốt với người ta như tỷ muội tốt!

Chẳng trách ngày đó Ngọc phi lại nói với nàng: “Hãy cẩn thận người bên cạnh...”

Lúc đó vì một mực tin Tiết Phong Linh mà nàng không nghe lời Ngọc phi nói. Sau đó hai ngày, nàng nghe tin Ngọc phi trượt chân té hồ nhưng không có đề tâm. Ngẫm lại lúc đó là mùa đông, Ngọc phi vốn không thích ra ngoài, sao có thể lại trượt chân té được?! Chỉ sợ ngày đó Ngọc phi nói với nàng đều bị Tiết Phong Linh nghe được nên đã...

“Lan Nhi, không phải như vậy...”

“Đừng gọi ta, ta ghê tởm ngươi!!!”

“Tiết Phong Lan! Ngươi nào loạn đủ chưa?!”

Lúc này giọng lạnh lẽo của nam nhân vang lên như đánh vào lòng Tiết Phong Lan.

Hắn hỏi nàng làm loạn đủ chưa?! Nàng nào loạn? Đúng vậy, nàng là đang nào loạn, nhưng vì ai chứ? Không phải là vì hắn sao?!!!

“Vũ ca ca...” Tiết Phong Lan cắn môi, mặc dù hận Tiết Phong Linh nhưng hắn vốn là phu quân của nàng, sớm tối triều miên...

Hắn vốn là Hoàng đế một nước, bên cạnh sớm đã có tam cung lục viện, dù vậy nàng vẫn có thể tha thứ... Nhưng tại sao hắn lại cùng với tỷ tỷ nàng...?

“Câm miệng! Trên đời này trừ Linh Nhi ra, không ai được gọi ta một tiếng ‘Vũ ca ca’!”

Trên đời này trừ nàng ra, không ai được phép gọi ta một tiếng ‘Vũ ca ca’!

Ngày đó hắn nói với nàng thế nào nhỉ?! Hắn nói chỉ trừ nàng ra, không ai được phép gọi hắn như vậy...

Đúng vậy, mười năm trước hắn chính là nói như thế. Mười năm sau hắn vẫn nói như vậy, nhưng đối tượng lại không phải là nàng mà là tỷ tỷ của nàng!!!

“Vũ... Hoàng thượng...”

Từ khi nào thì hắn lại nói chuyện lớn tiếng với nàng như vậy? Từ khi nào thì hắn đã không còn ôn nhu gọi nàng một tiếng ‘Lan Nhi’ rồi?

“... Hoàng thượng... rốt cuộc ngươi có yêu ta...?”

Yêu hay không chỉ sợ nàng đã sớm biết kết quả... Nhưng nàng vẫn muốn tin hắn, tin tưởng tình yêu nàng dành cho hắn bao nhiêu năm nay!

“Nếu ngươi đã muốn biết thì trầm nói cho ngươi biết... Trầm từ trước đến nay... Chưa từng yêu ngươi!!!”

Mặc dù sớm biết kết quả nhưng tại sao tim nàng lại đau như vậy?!

Trong lòng hắn vốn không có nàng, là nàng ngu ngốc bị hắn dùng những lời mật ngọt lừa.

“Hoàng thượng... Trong lòng thật sự chưa từng có ta sao...?”

Tại sao chứ? Rõ ràng không yêu nàng thì tại sao hắn lấy nàng?! Không yêu nàng thì tại sao lại nói những lời đó? Khiến nàng hy vọng, đặt niềm tin vào hắn... Cuối cùng thì sao? Hung hăng đẩy nàng từ trên cao xuống...

“Tiết Phong Lan, trầm nghĩ ngươi hẳn biết người trầm yêu vốn không phải ngươi... Là tự ngươi không chấp nhận, bắt chấp thủ đoạn gả cho trầm. Năm đó nếu không phải Hoàng tổ mẫu ép buộc, trầm làm sao lấy một người tàn phế như ngươi?! Ngươi hãm hại Linh Nhi không gả được ra ngoài, bây giờ lại quay lại năn nỉ Linh Nhi! Ngươi có biết xấu hổ là gì không?! Độc phụ như ngươi, trầm làm sao có thể yêu?!”

“Vũ ca ca...” Tiết Phong Linh trên giường ôm lấy Lam Thành Vũ, bộ ngực dưới lớp chăn dụi dụi vào tay hắn. Về mặt nàng ta thanh khiết vô tội khiến cho Tiết Phong Lan hận không thể giết chết cả hai người.

Nàng không biết xấu hổ? Ha ha, người bị lợi dụng là nàng! Người bị hãm hại cũng là nàng! Bao giờ thì Tiết Phong Linh lại trở thành người bị hại rồi? Người không muốn gả ra ngoài chính là nàng ta! Nàng ta đòi sống đòi chết không muốn gả ra ngoài! Bây giờ lại nói nàng hãm hại khiến nàng ta không gả được?! Thật tức cười!!!

Hắn nói nàng là độc phụ? Vậy nữ nhân trong lòng hắn là gì? Nàng ta so với độc phụ này còn độc hơn gấp trăm ngàn lần! Lam Thành Vũ, uống cho ngươi một đôi thông minh!!! Rốt cuộc thì tại sao nàng lại yêu một kẻ như vậy? Lão Thiên là đang trêu chọc nàng sao!!!

Tiết Phong Lan bất giác đưa tay sờ mặt, nếu không có gương mặt giống Tiết Phong Linh thì liệu nàng có như ngày hôm nay?!

“Người đâu, truyền lệnh: Tiết Hoàng hậu không tuân thủ nữ tắc, ghen ghét vô cớ. Lập tức phế hậu, biếm vào Lãn cung. Tuyệt đối không được phép ra khỏi Lãn cung!”

“...”

Thì ra trên đời này, tất cả đều không thay đổi. Thứ thay đổi, chính là lòng người!

Tỷ tỷ trước kia yêu thương nàng ra sao? Hiện tại lại hung hăng đâm nàng từ sau lưng như thế!

Phu quân cùng ân ái triền miên, bây giờ lại muốn phế nàng!

Hoá ra trên đời này, người ngu ngốc nhất... Chỉ sợ là Tiết Phong Lan nàng!!!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Dục hỏa trùng sinh

“Tại sao...?!” Vì lâu ngày không nói chuyện mà giọng nói có chút khàn khàn khó nghe nhưng nữ tử đối diện vẫn hiểu được, có lẽ vì là tỷ muội song sinh nên tâm linh tương thông chăng?!

“Tại sao?! Ngươi muốn biết tại sao Vũ ca ca không yêu ngươi hay... Tại sao ngươi lại có ngày hôm nay?!”

Tiết Phong Linh cao ngạo đứng trước mặt nàng, mặc trên người phượng bào, váy dài thêu hình những con phượng bay rực rỡ. Làm một kiểu tóc không tước, cài cây trâm Phượng Vũ Cừu Thiên chỉ có Hoàng hậu mới có thể dùng!

Nhớ lúc trước, Thái hậu ban cho nàng nàng còn không dám dùng vậy mà hiện tại nàng ta lại có thể tùy ý sử dụng như thế!

Tiết Phong Lan nằng không cam tâm, Thiên gia sao lại đối xử với nàng như thế?! Khiến cho hai chân của nàng tàn phế vẫn chưa đủ sao? Hiện tại còn khiến nàng mất đi ngôi vị hoàng hậu...

“Rốt cuộc là tại sao...?” Ngẩng đầu lên nhìn gương mặt không tỳ vết, Tiết Phong Lan cảm thấy đó là chính mình trước kia.

Khi Thái hậu còn sống, nàng chính là vị Hoàng hậu khiến người khác không dám khinh thường. Lam Thành Vũ cũng không dám đối xử với nàng không tốt. Vậy mà sau khi Thái hậu mất, nàng không có ai làm chỗ dựa, Hoàng hậu như nàng còn thua xa cung nữ!

Khi đó Tiết Phong Linh xuất hiện lúc nàng cô đơn nhất khiến cho nàng tin tưởng nàng ta tuyệt đối. Nhưng không ngờ...

Nhìn bộ dạng thảm hại của Tiết Phong Lan, Tiết Phong Linh không khỏi cười to: “Muội muội à, ngươi chắc không ngờ bản thân mình lại có ngày hôm nay đâu nhỉ?”

“Tại sao? Ta là muội muội của ngươi cơ mà!!!”

Nàng không hiểu, nàng là muội muội của nàng ta. Tại sao nàng ta lại đối xử với nàng như vậy?! Nàng ta hại nàng thì được gì cơ chứ?!!!

“Muội muội?!” Tiết Phong Linh cười nhạt, ánh mắt khinh thường nhìn nàng:

“Muội muội sao? Ngươi thì có tư cách gì làm muội muội của bản cung? Một người tàn phế như ngươi mà dám mở miệng nhận làm muội muội của ta?! Ngươi nhìn lại bản thân mình đi! Ngươi xem ngươi là bộ dạng gì đây!”

Tiết Phong Lan cắn môi, nàng rũ mi mắt xuống. Nàng ta thật sự là tỷ tỷ thân sinh của nàng ư?! Tại sao tỷ tỷ trước kia đối xử với nàng tốt như thế nào thì hiện tại hoàn toàn ngược lại?! Tiết Phong Lan nghi ngờ liệu nàng ta có phải tỷ tỷ của nàng hay không?

“Ngươi thật sự là tỷ tỷ của ta sao?”

Tiết Phong Linh nghe vậy liền cười lạnh, trâm cài trên đầu đung đưa.

“Nói cho ngươi biết nhé: Ta là thân tỷ tỷ của ngươi đây!”

“Vậy thì tại sao...?” Tiết Phong Lan không hiểu nếu nàng ta thật sự là thân tỷ tỷ của nàng thì sao lại đối xử với nàng như vậy?!

“Dù sao hôm nay ngươi cũng không thể sống được. Vậy thì ta nói cho ngươi biết một bí mật nhé!” Tiết Phong Linh cười vô cùng ôn nhu, càng làm nổi bật lên Phượng bào chói mắt của nàng ta.

Tiết Phong Linh đi đến gần nàng, ghé vào tai nàng, thì thầm:

“Ta chính là chán ghét ngươi!”

Mặc dù đã đoán được chút ít nhưng Tiết Phong Lan vẫn có chút bất ngờ, nàng không mấy tin tưởng lời nói của Tiết Phong Linh.

“Ngươi có muốn biết lý do không?” Vuốt vòng ngọc đeo tay của bản thân, Tiết Phong Linh lạnh lùng mở miệng.

“...” Tiết Phong Lan trầm ngâm không nói.

“Nhìn ngươi đáng thương như vậy ta sẽ nói cho ngươi biết!” Thấy Tiết Phong Lan không nói, nàng khinh thường cười.

“Ngươi biết không? Ngay từ lúc ngươi sinh ra ta đã chán ghét ngươi! Tại sao ngươi lại có thể có tất cả tình thương yêu của phụ thân cùng nương?! Tại sao ngươi lại có thể gả cho Vũ ca ca làm Hoàng hậu?! Tại sao ngươi lại có tất cả còn ta thì không? Tại sao?!!!”

Ánh mắt Tiết Phong Linh lóe lên hận thù khiến Tiết Phong Lan ngỡ ngàng: “Chỉ như vậy mà ngươi lại...?”

Nàng ta chỉ ghen tỵ sao? Sao nàng ta lại có thể nói như vậy? Phụ mẫu đều thương nàng ta cơ mà?! Hơn nữa tổ mẫu luôn thiên vị nàng ta vậy mà nàng ta lại nói nàng có tất cả?! Nàng gả cho Lam Thành Vũ thành Hoàng hậu thì sao? Chẳng phải nàng cũng không có được tình yêu của hắn sao?! Sao nàng ta lại có thể nói như thế?!

“Chỉ như vậy? Ngươi nói nghe thật đơn giản. Tiết Phong Lan ta thật sự chán ghét ngươi, thậm chí hận không thể giết ngươi!”

Tiết Phong Linh tức giận, ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Tiết Phong Lan, nếu ánh mắt Tiết Phong Linh thật sự là dao thì nàng đã bị chặt làm trăm mảnh rồi!

“Tiết Phong Linh ta thật sự không hiểu, chỉ vì những thứ này mà ngươi hãm hại ta thành như vậy, ngươi thấy rất vui sao?”

Tiết Phong Lan lắc đầu, hoàn toàn không đồng ý với suy nghĩ của Tiết Phong Linh. Dù sao bọn họ cũng là thân tỷ muội, vậy mà Tiết Phong Linh lại vì ngôi vị Hoàng hậu mà hãm hại nàng. Ngôi vị Hoàng hậu thật đáng giá hơn tình thân sao?!

“Chát!” Tiết Phong Linh vung tay tát vào mặt Tiết Phong Lan, ánh mắt nàng hoàn toàn khác lúc này, lúc này ánh mắt nàng lạnh như băng ngàn năm.

“Người thì hiểu cái gì?! Người có được tất cả những thứ mình muốn, còn ta thì không! Người có bao giờ nghĩ cho ta không? Người chỉ biết suy nghĩ cho bản thân mình! Đồ ích kỷ!”

Tiết Phong Lan cảm thấy má trái bỏng rát, nàng đưa tay xoa mặt mình.

Nàng ích kỷ? Rõ ràng người ích kỷ là nàng ta!

Nàng nhớ rất rõ khi còn nhỏ, nàng muốn phụ thân mua cho đồ chơi thì phụ thân không cho, nàng ta cũng ở bên cạnh khuyên bảo. Sau này món đồ đó xuất hiện trước mắt nàng, lúc đó nàng đã rất vui mừng nhưng nàng phát hiện món đồ chơi đó đã bị hỏng một chút. Lúc đó còn nhỏ nàng không hề suy nghĩ nhiều, cũng không để ý đến ánh mắt của Cổ ma ma. Sau này nàng mới biết được đó là món đồ chơi mà tỷ tỷ nàng - Tiết Phong Linh không cần nữa nên mới đem cho nàng, vậy mà nàng còn vui mừng như nhặt được món đồ quý giá!

Từ trước đến giờ chỉ cần là món đồ mà nàng muốn thì Tiết Phong Linh đều có. Tổ mẫu luôn thiên vị nàng ta, nàng ta làm gì cũng là đúng, còn nàng làm gì cũng là sai. Nhớ lần đó nàng trẻ giờ thỉnh an lão thái thái, vậy mà bị phạt không được ăn cơm, nhưng lúc đó nàng vẫn nghĩ là bản thân không tốt, không bằng tỷ tỷ.

Mẫu thân vẫn bảo là học hỏi tỷ tỷ, Tiết Phong Lan tất nhiên nghe theo. Lúc học cầm kỳ thi họa, tỷ tỷ lúc nào cũng đứng đầu, còn nàng thì bị chê trách. Lúc nào cũng vậy, tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân rồi đến lão sư, trong mắt tất cả mọi người Tiết Phong Linh luôn đứng nhất. Nhưng lúc đó nàng vẫn không để ý, không muốn tranh giành nổi bật cùng tỷ tỷ.

Nhưng đến một ngày Lam Thành Vũ xuất hiện, hắn không chê nàng tàn phế, không chê nàng tùy hứng, một mực yêu thương nàng... Giờ nghĩ lại Tiết Phong Lan cảm thấy tất cả sự việc đều thật sự buồn cười! Đột nhiên nàng cảm thấy hối hận vì đã không tranh giành nổi bậc với Tiết Phong Linh.

Nếu lúc trước nàng không nhường nhịn nàng ta thì liệu bản thân có như bây giờ?

“Làm sao vậy? Hối hận rồi sao?! Ánh mắt tràn đầy sự hối tiếc đấy!” Nàng gương mặt của Tiết Phong Lan lên, Tiết Phong Linh cười khinh bỉ:

“Dù người có hối hận thì cũng chẳng thể thay đổi được gì! Cuộc đời này trời đã đã định người phải thua trong tay ta!”

Tiết Phong Lan cắn môi, ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Linh: “Người cảm thấy như vậy ư? Hắn đã phế ta thì thế nào sau này cũng sẽ phế người! Người nghĩ người sẽ ở trên cao cả đời sao?! Lời của nam nhân tuyệt đối không thể tin!”

“Câm miệng! Người đâu mang rượu đến đây!” Tiết Phong Linh khoát tay, một đám người mang theo khay, trên khay là một bình rượu.

Tiết Phong Lan sùng sốt, định lùi về phía sau nhưng chân nàng không thể di chuyển. Đành bị đám cung nữ, thái giám ép buộc đổ rượu vào.

Tiết Phong Lan vùng vẫy: “Không, thả ta ra, không...”

“...” Tiết Phong Lan vô lực bị các cung nữ, thái giám đổ rượu vào miệng.

Rượu nóng rát, chảy vào trong yết hầu, Tiết Phong Lan cảm thấy cổ họng nóng đến đáng sợ.

“Phụt!” Một ngụm máu phun ra, Tiết Phong Lan vô lực ngã xuống.

Tiết Phong Linh thấy vậy liền cười lớn: “Tiết Phong Lan, nể tình chúng ta là tỷ muội, ta nói cho người một bó mật để tiễn người một đoạn đường nhé!”

Tiết Phong Lan cảm thấy bụng đau không thôi, lực phủ ngũ tạng như loạn cả lên.

“Đau quá...”

“Tiết Phong Lan có phải người rất muốn biết ai đã khiến chân người bị tàn phế không?” Thấy Tiết Phong Lan ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt có vẻ không cam lòng thì Tiết Phong Linh cười to:

“Người khiến người bị tàn phế như ngày hôm nay chính là ta!”

Trước khi chìm vào trong đêm tối, lời của Tiết Phong Linh vang lên bên tai nàng.

Thì ra thật sự là nàng ta...?! Hóa ra là như vậy sao? Tiết Phong Lan nàng đã ngu ngốc một đời!

Tiết Phong Lan nàng không cam lòng, tại sao nàng lại bị đối xử như vậy?! Thiên gia, ngài thật không công bằng. Chẳng lẽ cả đời này, Tiết Phong Lan nàng thật sự chết trong hối hận ư...?!

Thiên gia ngài thật sự không có mắt!!!

Nếu có kiếp sau, Tiết Phong Lan ta thề nhất định sẽ khiến cho tất cả những người hại ta sống không bằng chết!!! Khiến họ phải hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này!!!

~ ~ ~

Lạnh!

Lạnh quá!

Ai đó... Làm ơn...!

Tiết Phong Lan cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nàng cố gắng mở mi mắt nặng trĩu ra...

“Người đâu, mau cứu Tử tiểu thư!”

“Người đâu...”

Ồn ào quá... Tại sao lại ồn như vậy...

Toàn thân như vô lực, Tiết Phong Lan chìm dần xuống đáy hồ. Thứ nàng nhìn thấy cuối cùng, là nụ cười khinh bỉ của Tiết Phong Linh.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tàn phi trở về

Bên trong căn phòng được trang trí hoa lệ, có không ít người đang ngồi nói đó, ai ai cũng đều lộ ra gương mặt đau buồn, nhưng ai biết được người nào là thật lòng, người nào là giả vờ cơ chứ?!

Bất kể là thật lòng hay giả dối, mọi người đều trong lòng hiểu rõ. Trong phủ, Tam tiểu thư cùng Tử tiểu thư đều rất được sủng ái, là hòn ngọc quý trên tay lão gia. Vậy mà một người hiện đang nằm bất tỉnh trên giường, một người lại không rõ sống chết. Mọi người đều là người thông minh, ai lại bày ra vẻ mặt xem kịch vui ra chứ? Không sợ bị lão gia bỏ sao?!

Màn gấm được vén lên, lộ ra nữ hài tử đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường. Gương mặt nữ hài tử trắng bệch, toàn thân lạnh lẽo khiến đại phu cũng phải lắc đầu.

“Thượng thư đại nhân, không phải lão phu không muốn cứu Tử tiểu thư, mà là... Aizz...”

Thượng thư phu nhân nghe vậy hoảng sợ muốn ngất xỉu, may mắn có nha hoàn bên cạnh đỡ. “Phu nhân, cẩn thận!”

Thượng thư phu nhân lắc đầu, ý nói bản thân không sao. Thượng thư đại nhân thấy vậy, lo lắng nhìn đại phu:

“Đại phu chẳng lẽ nữ nhi thật sự không thể sao?”

Đó là một trong hai nữ nhi hắn yêu thương nhất, vậy mà hiện tại hai nữ nhi hắn đều gặp chuyện. May mắn là Linh Nhi mạng lớn, chỉ là hoảng sợ đến ngất xỉu. Nhưng còn Lan Nhi...

Hắn đưa mắt nhìn nữ nhi đang bất tỉnh trên giường. Chẳng lẽ đời này nữ nhi của hắn phải thành người tàn phế hay sao?! Rốt cuộc hắn đã làm gì sai?! Tại sao Thiên gia lại đối xử với hắn như vậy?!

“Thượng thư đại nhân ngài bớt đau lòng...” Đại phu thở dài, cúi chào mọi người rồi đi theo nha hoàn ra ngoài.

“Lão gia, người nhất định phải cứu Lan Nhi... Lão gia...” Thượng thư phu nhân được nha hoàn đỡ đến bên giường, không ngừng khóc lóc.

Nữ nhi của nàng, tại sao nữ nhi của nàng lại phải bị như vậy? Thiên gia ngài thật không công bằng, nữ nhi nàng còn nhỏ như vậy, làm sao lại đối xử với nó như vậy?! Làm sao lại cướp đi đôi chân của nó. Tại sao!!!

Lão thái thái thấy vậy liền nhủ mầy, mặc dù nàng không thích đưa cháu này làm nhưng dù sao vẫn là cháu nàng. Nữ nhân mà bị tàn phế hai chân thì liệu có người nào lấy?! May mắn là đứa cháu cưng Linh Nhi của nàng không bị làm sao!

“Được rồi! Lan Nhi còn chưa có chết, nàng khóc cái gì!” Thượng thư đại nhân tức giận trừng mắt nhìn thể tử mình, trong lòng cũng đau lòng không kém. Nữ nhi của hắn sau này phải sống thế nào đây? Nàng chỉ mới có mười hai tuổi!

Thấy Thượng thư đại nhân nổi giận mọi người đồng loạt cúi đầu. Trong lòng cũng rất thương hại Tử tiểu thư, còn nhỏ như vậy đã bị tàn phế sau này không thể nào lấy chồng được rồi. Mà nếu có lấy chồng cũng không thể lấy hoàng tử vương tôn được, cùng lắm gả cho một gã nông dân nghèo mà thôi! Nếu Tử tiểu thư không thể gả ra ngoài được, thì người có lợi không phải là các nàng sao?! Nghĩ đến đây, các vị di nương liền yên tâm.

“Lão gia người nhất định phải cứu Lan Nhi... Lão gia à, nữ nhi của chúng ra không thể bị tàn phế được!” Thượng thư phu nhân khóc lóc thảm thương, nàng chỉ có hai nữ nhi duy nhất, cả hai đều là mạng sống của nàng, nàng không thể mất một trong hai đứa được.

“Được rồi, nàng đừng khóc nữa. Mai ta sẽ tiến cung cầu xin Hoàng thượng ban thái y giỏi nhất Thái y viện. Thế nào Lan Nhi nhà chúng ta cũng sẽ khỏi!” Thượng thư đại nhân an ủi thì thầm, Lan Nhi là nữ nhi mà hắn thương yêu nhất, hắn sao có thể nhìn nàng tàn phế suốt đời được?!

“Lão gia, có thật không...?” Thượng thư phu nhân ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy hi vọng khiến Thượng thư đại nhân gật đầu.

Thượng thư phu nhân thấy phu quân cho mình câu trả lời chắc chắn thì thở phào nhẹ nhõm. Thái y của Thái y viện, chắc chắn sẽ có thể cứu Lan Nhi!!

Đưa mắt nhìn về phía nữ hài đang nằm trên giường, gương mặt vẫn trắng bệch, hơi thở vô cùng yếu. Nàng yêu thương vuốt tóc nữ nhi, ánh mắt khổ sở.

Nữ nhi... Mẫu thân hứa với người, nhất định sẽ tìm cách cứu người! Dù phải trả giá thế nào mẫu thân cũng không sợ. Lan Nhi của ta...

Nước mắt lại không kìm được mà rơi xuống, không khí trong phòng nháy mắt trở nên im lặng đến lạ thường.

Lão thái thái không vui nhìn Thượng thư phu nhân, đứa con dâu này nàng rất không hài lòng. Mặc dù xuất thân là nữ nhi của Thừa tướng phủ nhưng lại chẳng có phong phạm của một nàng dâu nên có.

Trước mặt nhi tử luôn tỏ ra yếu ớt, khóc đến thảm thương như vậy, sau lưng lại ra dáng chủ mẫu, không xem nàng vào mắt! Nếu không phải vì đã sinh ra hai nữ nhi xinh đẹp, đáng yêu như vậy, hơn nữa nhà đầu Linh Nhi còn rất hiểu chuyện thì nàng đã sớm bảo nhi tử hưu nàng ta rồi!

Thượng thư phu nhân tất nhiên nhận thấy ánh mắt của lão thái thái, chỉ là nàng không nói gì. Nàng biết mẹ chồng không thích nàng nhưng nàng vẫn giữ đúng bốn phận của người làm con dâu.

Mọi việc trong nhà nàng đều chăm lo đầy đủ, hầu hạ tốt mẹ chồng, nuôi dạy con khôn lớn. Ngay cả trượng phu muốn nạp thiếp để nối dõi tông đường nàng cũng đồng ý, nàng cũng đối xử với các thiếp thất của trượng phu như muối mè. Nàng đã làm tất cả, rốt cuộc tại sao mẹ chồng vẫn không thích nàng?!

Thượng thư phu nhân không biết rằng, lão thái thái vốn xuất thân không mấy cao sang gì nhưng nhờ đứa con trai mới có như ngày hôm nay. Mà Thượng thư phu nhân lại là tiểu thư Thừa tướng, nhà mẹ đẻ vô cùng cao quý, cô cô lại là Thái hậu nên lão thái thái rất không thích đứa con dâu này!

“Ta mệt rồi, Phương Lam đưa ta trở về phòng!” Nữ tử gọi Phương Lam bước ra đỡ tay lão thái thái, trên gương mặt là nụ cười lấy lòng:

“Lão thái thái bấy giờ trời trở lạnh, người nhớ mặc thêm áo nhé! Cần thận nhiễm phong hàn.”

“Bà lão ta già rồi. Chết cũng không ai quan tâm. Sợ gì những căn bệnh nhỏ nhoi đó!” Lão thái thái như có như không liếc nhìn nhi tử.

“Lão thái thái nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!”

Người già ai chẳng thích sống lâu, nghe Phương Lam nói vậy lão thái thái liền cười: “Vẫn là người miệng ngọt!”

Thượng thư đại nhân thấy vậy cũng chỉ có thể thờ dài, mẫu thân và thì tử vẫn luôn không hợp, hắn lại chẳng thể làm gì. Hắn đúng là đứa con bất hiếu, là một trượng phu bất trung cũng là một người cha không tốt!

Phương Lam đỡ lão thái thái đi ra cửa, bất ngờ đụng trúng một nha hoàn.

“Người bị ma đuổi hay sao? Chạy gì mà chạy! Người muốn chết hả? Đụng trúng lão phu nhân thì tính sao?” Phương Lam tức giận nhìn chăm chăm nha hoàn. Nếu lúc này nàng không nhanh tay đỡ lão thái thái thì chỉ sợ... Nghĩ tới đây Phương Lam không khỏi đỏ mặt hơi lạnh.

“Lão phu nhân tha mạng, Phương di nương tha mạng!” Nha hoàn hoảng sợ, vội quỳ xuống đất dập đầu.

Lão thái thái mặc dù tức giận nhưng vẫn không thể hiện, chấp nhặt với một đứa nha hoàn thì thật sự mất thân phận.

“Được rồi!” Nàng vung tay, bộ dạng không truy cứu.

“Đa tạ lão phu nhân tha mạng!” Nha hoàn dập đầu tạ ơn.

Lão thái thái lắc đầu. Phương Lam thấy vậy cũng không thể phát tát nữa, nên đành bỏ qua:

“Rốt cuộc có chuyện gì mà khiến người chạy như ma đuổi như thế?!”

“Dạ... Tam tiểu thư... Tam tiểu thư tỉnh rồi ạ!”

Nghe nha hoàn nói vậy, mọi người trong phòng đều dồn ánh mắt đặt lên người nha hoàn đó, riêng Thượng thư phu nhân ánh mắt vẫn không rời nữ hài trên giường.

“Linh Nhi tỉnh rồi?! Mau, mau đưa ta đến đó!” Lão thái thái vui mừng ra mặt, lôi kéo Phương Lam đến phòng Tiết Phong Linh.

Đám người trong phòng thấy vậy cũng lần lượt đi theo lão thái thái. Lão thái thái sùng ái Tam tiểu thư thế nào, mọi người ở đây đều rõ ràng. So với Tứ tiểu thư, Tam tiểu thư được lão thái thái yêu thương, nuông chiều hết mực, phải nói là “nàng như trứng, hứng như hứng hoa”!

Trách thì trách tam tiểu thư không được tốt số, mặc dù là tỷ muội song sinh nhưng lại không được hưởng tình yêu thương của lão thái thái, hơn nữa hiện tại lại bị tàn phế hai chân...

Đoàn người kéo nhau rời đi, để lại trong phòng chỉ còn Thượng thư đại nhân và Thượng thư phu nhân cùng nha hoàn, bà vú.

Căn phòng im ắng, không một tiếng động. Đột nhiên Thượng thư đại nhân mở miệng nói: “Phu nhân, ta qua bên đó thăm Linh Nhi một lát!”

Dù sao cũng là con của hắn, hắn ở cạnh Lan Nhi mấy canh giờ rồi, hiện tại Linh Nhi đã tỉnh mà hắn vẫn không qua thăm nàng, như vậy hắn xứng đáng làm phụ thân các nàng sao?!

Thượng thư phu nhân gật đầu, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi nữ hài trên giường. Thượng thư đại nhân thấy vậy thở dài, rồi cũng rời đi.

Trần ma ma - nha hoàn thiếp thân của nàng mở miệng nói: “Phu nhân...”

“Đừng nói nữa, ta hiểu!”

Nàng là đang thiên vị Lan Nhi, nàng biết như vậy rất bất công cho Linh Nhi. Cả hai đều là nữ nhi của nàng, vậy mà nàng lại đi thương đứa này nhiều hơn đứa kia... Nàng biết như vậy là không đúng, nhưng nghĩ đến Lan Nhi bị tàn phế cả hai chân, mà Linh Nhi lại không sao. Nghĩ đến chuyện này nàng không tài nào đối mặt với Linh Nhi.

...

“Không...” Con ác mộng quán quýt khiến Tiết Phong Lan mở to mắt, đáy lòng lạnh lẽo, nàng theo bản năng nhìn về phía hai chân nàng.

Hai chân được băng bằng vải trắng, một màu trắng thuần khiết khiến Tiết Phong Lan hoảng hốt.

Hành động của nàng làm kinh động đến Thượng thư phu nhân khiến Thượng thư phu nhân giật mình, xen lẫn kinh hãi:

“Lan Nhi, con tỉnh rồi!”

Tiết Phong Lan ngơ ngác, trong mắt là sự hoảng hốt: “Mẫu thân...”

“Lan Nhi, Lan Nhi của nương... Con làm ta lo lắng không thôi, Lan Nhi...” Thượng thư phu nhân ôm chầm lấy Tiết Phong Lan, dịu dàng vuốt tóc nàng.

“Mẫu thân... Mẫu thân...” Thượng thư phu nhân như cái cọc giữa biển khơi, cứu vớt Tiết Phong Lan sắp chết đuối.

“Mẫu thân... Con sợ lắm, mẫu thân...” Nàng khóc, nước mắt lăn dài trên má, mặt dựa vào lòng Thượng thư phu nhân.

“Lan Nhi ngoan, có mẫu thân ở đây sẽ không ai dám hại con...”

Dưới cái ôm ấm áp của Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Lan dần dần bình tĩnh. Nàng ý thức được điều khác thường, mẫu thân của nàng không phải đã mất từ hai năm trước rồi sao?! Tại sao mẫu thân vẫn còn đây...?!

Nhớ tới chuyện năm đó ánh mắt nàng đầy tang thương, năm đó mẫu thân bệnh nặng, nàng lại không thể xuất cung trở về thăm mẫu thân, để rồi nghe tin mẫu thân qua đời. Đó là hối tiếc của nàng!

Nhưng mẫu thân tại sao vẫn còn sống, hơn nữa còn đang ôm nàng...?!

“Mẫu thân...” Tiết Phong Lan từ trong lòng Thượng thư phu nhân ngẩng mặt lên nhìn.

Vẫn là gương mặt thân thương ngày nào, vẫn là ánh mắt dịu dàng như thế...

Là mơ sao?! Mơ mà cũng chân thật như thế ư...?!

“Lan Nhi, con không sao là tốt rồi... Sau này không được theo tỷ tỷ làm những chuyện nguy hiểm như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4-1: Tính toán vì bản thân (1)

Tiết Phong Lan kinh ngạc khi nghe những lời mẫu thân nói.

Không được theo tỷ tỷ làm chuyện nguy hiểm như thế nữa...?!

Câu nói này... Không phải kiếp trước mẫu thân đã nói với nàng khi nàng xảy ra chuyện té hồ sao...?!

Tiết Phong Lan hoảng sợ nhìn lại đôi chân mình, chỉ thấy nó vẫn bị quần băng trắng, thấy nữ nhi nhìn vào đôi chân Thượng thư phu nhân lo sợ, ôm lấy nàng:

“Lan Nhi đừng lo, mẫu thân nhất định sẽ tìm cách chữa đôi chân cho con...”

Chữa đôi chân cho nàng...?!

Lời nói của Thượng thư phu nhân như đánh thức Tiết Phong Lan từ trong giấc mộng. Nàng hoang mang nhìn mẫu thân, chỉ thấy trong mắt mẫu thân là sự yêu thương xen lẫn đau thương khó kìm nén.

Nghĩ lại trong quá khứ, bản thân nàng vì muốn gả cho Lam Thành Vũ mà đã tuyệt giao với mẫu thân, mẫu thân tức giận đến phát bệnh. Lúc đó bản thân lại không thể ở bên cạnh chăm sóc cho mẫu thân...

Tiết Phong Lan ngơ ngác, trong lòng nổi lên sóng gió, rõ ràng mẫu thân đã mất, hiện tại mẫu thân lại hiện ra trước mắt nàng, hơn nữa còn ôm chầm lấy nàng, cảm giác chân thực như vậy không thể nào là mơ được!

“Lan Nhi, Lan Nhi...”

Thượng thư phu nhân lo lắng gọi, nghĩ rằng nữ nhi vì biết chân mình tàn phế mà bị đả kích.

Bất cứ người nào nghe tin bản thân bị tàn phế hai chân chẳng đả kích, huống chi là một nữ tử mới mười hai tuổi!

Lan Nhi của nàng đúng là mệnh khổ! Tại sao Thiên gia lại đối xử với con bé như thế?!

Tiết Phong Lan nhìn xung quanh, đây căn phòng ở phủ Thượng thư của nàng, màn che, đồ trang trí đều là những thứ nàng thích. Hơn nữa còn có Trần ma ma và Xuân Cầm tỷ - họ đều là nhà hoàn thiếp thân của mẫu thân!

Thấy nữ nhi không trả lời, Thượng thư phu nhân đành kìm nén nước mắt, nữ nhi của nàng...

Nhận thấy mẫu thân rơi nước mắt, Tiết Phong Lan liền giật mình choàng tỉnh. Nàng đưa tay chạm vào gương mặt của mẫu thân, nước mắt kìm nén không được cũng rơi xuống.

Cảm giác ấm áp này không phải là mơ! Nàng thật sự đã trùng sinh, nàng thật sự đã sống lại, sống lại năm nàng mười hai tuổi!

“Mẫu thân, mẫu thân...”

Tiết Phong Lan khóc lớn, dường như muốn đem tất cả những ủy khuất, thống khổ và hận ý trước khi chết phát tiết ra hết.

“Lan Nhi, Lan Nhi của mẫu thân, có mẫu thân ở đây sẽ không ai dám hại con, ngoan...”

Thượng thư phu nhân ôm chầm lấy nàng, dịu dàng an ủi.

Trần ma ma bên cạnh thở dài, cũng an ủi:

“Tiểu thư đừng khóc, người sẽ không sao đâu...”

Mặc dù nói vậy nhưng cũng chẳng thay đổi được gì, đôi chân tiểu thư đã bị tàn phế, sau này chỉ sợ...

Nha hoàn Xuân Cầm muốn mở miệng nói gì đó nhưng cũng đành im lặng, bây giờ nói gì cũng vậy, chẳng thể giúp ích được gì.

...

Khóc một hồi lâu Tiết Phong Lan mới dần hồi phục, nàng chăm chú nhìn đôi chân của bản thân.

Năm đó Tiết Phong Linh rủ nàng cùng đi dạo hồ sen, vốn là ngày đông lạnh giá, Tiết Phong Lan không hề hứng thú, nhưng không hiểu sao Tiết Phong Linh vẫn muốn nàng đi cùng. Khi đó tổ mẫu nghe vậy liền bắt nàng phải đi theo bởi Tiết Phong Linh, vì vậy mà nàng bắt đầu đi phải đi theo. Vốn là không có hứng thú nhưng không nghĩ đến hoa sen lại nở vào mùa đông, điều này khiến nàng thấy kì lạ liền đến gần hồ xem. Nhưng không nghĩ đến... Lại có một lực từ phía sau đẩy nàng khiến nàng rớt xuống hồ, khi cứu lên chỉ còn nửa cái mạng. Vì ngâm nước lạnh quá lâu nên hàn khí xâm nhập vào người, khiến hai chân nàng... Đều tàn phế!

Khi đó vì quá hoảng sợ nên Tiết Phong Lan không hề ý thức đến chuyện có người đẩy nàng, chỉ nghĩ là chính nàng ngu ngốc, bị trượt chân té xuống hồ!

Mười hai tuổi... Năm này Tiết phủ đã xảy ra rất nhiều chuyện, có thể nói, đây là bước ngoặt trong cuộc đời của nàng. Hiện tại, vận mệnh đem nàng quay về mười hai tuổi. Nói như vậy là Thiên gia thương xót tình cảnh thê thảm của nàng, cho nàng một cơ hội duy nhất, có thể thực hiện lời thề độc trước khi chết!

“Lan Nhi đừng sợ, mẫu thân sẽ tìm cách chữa đôi chân cho con, sẽ không sao...”

Thượng thư phu nhân an ủi nữ nhi cũng chính là an ủi bản thân mình. Dù hậu quả như thế nào nàng cũng nhất định sẽ chữa khỏi đôi chân cho Lan Nhi! Tiết phủ không thể cũng không sao, nhà mẹ đẻ của nàng có thể, mẫu thân nàng nhất định sẽ cứu đứa cháu ngoại này!

“Mẫu thân...”

Trong Tiết phủ người thương yêu nàng nhất, đau lòng thay nàng chỉ có mẫu thân, phụ thân mặc dù thương yêu nàng nhưng người vẫn thiên vị Tiết Phong Linh. Nhớ lại những chuyện trong quá khứ xảy ra, nàng lại cảm thấy hối hận vô cùng. Nếu trước kia bản thân quan tâm, chăm sóc mẫu thân một chút thì mẫu thân đã không..

Không! Không còn trước kia nữa! Là Thiên gia có mắt, cho nàng cơ hội trùng sinh. Như vậy đời này, nàng tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn giống như đời trước, cuối cùng còn đánh mất tính mạng bản thân. Cả đời này, nàng nhất định phải sống vì chính mình, tuyệt đối không lặp lại sai lầm trước kia.

Ánh mắt Tiết Phong Lan chậm rãi trở nên kiên định, nếu cẩn thận nhìn kỹ, sâu trong ánh mắt còn như ẩn như hiện sự lạnh lùng. Tất cả yếu đuối, khiếp đảm trước kia, đều theo dòng nước mắt toàn bộ trôi đi rồi, nàng không còn là Tiết Phong Lan ngu ngốc của kiếp trước nữa!

“Phu nhân...” Nha hoàn vừa bước vào, tình cảnh trước mắt khiến nàng không nói nên lời.

“Có chuyện gì?! Không thấy phu nhân đang ở bên cạnh Tứ tiểu thư hay sao?!” Nha hoàn Xuân Cầm bên cạnh mở miệng thay Thượng thư phu nhân, nha hoàn này nàng biết, là người của Tam tiểu thư, chỉ là người của Tam tiểu thư qua đây làm gì...?! Có tất cả mọi người bên đó còn chưa đủ ư, còn qua bên này tìm phu nhân?!

“Chuyện này... Tam tiểu thư đã tỉnh, lão phu nhân cho mời phu nhân qua đó...” Tuyết Mai ấp úng mở miệng, đột nhiên nàng cảm thấy ánh mắt Tứ tiểu thư nhìn nàng rất kì quái, dường như là hận thù, ánh mắt sắc bén đến nỗi khiến nàng lạnh run người.

Tiết Phong Lan nhìn chằm chằm Tuyết Mai, ánh mắt hận không thể giết chết người. Năm đó Tuyết Mai dung thủ đoạn trèo lên giường Lam Thành Vũ, không để Hoàng hậu như nàng vào trong mắt, trắng trợn khiêu khích nàng. Nếu không phải vì tình nghĩa với Tiết Phong Linh thì nàng cũng không bỏ qua cho Tuyết Mai.

Kiếp trước cũng vậy, Tuyết Mai qua đây mời mẫu thân, lúc đầu mẫu thân từ chối nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng qua bên đó với Tiết Phong Linh.

Nghĩ đến đây, trong mắt Tiết Phong Lan nổi lên hàn ý.

Kiếp trước là nàng ngu ngốc, Tiết Phong Linh sai người qua mời mẫu thân nàng qua đó, để lại nàng một mình cô đơn trong sường phòng. Vậy mà nàng lại ngu ngốc cho rằng Tiết Phong Linh bị hoảng sợ ngắt xiu, hẳn là cần mẫu thân hơn nàng!

Kiếp này nàng sẽ không để chuyện này xảy ra nữa!

Tiết Phong Linh ngơ ngơ chờ mà xem, xem ta trả thù ngươi thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-2: Tính toán vì bản thân (2)

Thượng thư phu nhân trầm mặt. Trên mặt không có phản ứng gì nhưng trong lòng lại nổi lên từng đợt sóng. Nàng đang suy nghĩ bản thân nàng có nên qua đó thăm Linh Nhi một chút?! Dù sao cả hai đứa đều là nữ nhi của nàng, nàng đã ở bên cạnh Lan Nhi khá lâu rồi...

Tuyết Mai thấy vậy liền mở miệng giục: “Phu nhân, tiểu thư hiện tại đang rất cần người. Người không biết đâu, tiểu thư vừa tỉnh lại mở miệng là gọi người...”

Lời nàng nói là sự thật, tiểu thư tỉnh lại nhìn hết căn phòng liền mở miệng hỏi phu nhân đâu. Điều này khiến lão phu nhân nổi giận nhưng thấy sức khỏe của tiểu thư còn yếu không tiện tức giận. Lão gia một bên an ủi tiểu thư nhưng tiểu thư một mực đòi phu nhân, thấy vậy lão phu nhân tức giận, sai nàng qua mời phu nhân.

Nàng chỉ là một nha hoàn nhỏ nghe theo mệnh lệnh của chủ tử mà thôi, sao Tứ tiểu thư lại nhìn nàng bằng ánh mắt như thế... Thế như là nàng là kẻ thù của Tứ tiểu thư vậy...

Quả thật Tuyết Mai nói không sai, nàng ta thật sự là kẻ thù của Tiết Phong Lan, bắt quá đó là chuyện kiếp trước... Nhưng mà kiếp này Tiết Phong Lan trở về chính là để trả thù, trả thù những người đã hãm hại nàng.

Tiết Phong Lan nghe lời nói của Tuyết Mai liền cười lạnh. Tiết Phong Linh rất cần mẫu thân, vậy nàng chẳng lẽ không cần sao? So với nàng ta bị hoảng sợ mà ngất xỉu thì nàng là bị tàn phế đấy! Nàng ta chỉ ngất xỉu mà không biết bao nhiêu người ở bên cạnh rồi, bây giờ còn muốn mẫu thân nàng qua đó?! Tiết Phong Lan cảm thấy rất tức cười, rốt cuộc trước kia nàng suy nghĩ như thế nào mà lại đồng ý cho mẫu thân qua đó?!

Thật may mắn là Thiên gia đã cho nàng sống lại một lần nữa. lần này nàng tuyệt đối sẽ không mắc sai lầm như lần trước nữa, nàng sẽ khiến cho Tiết Phong Linh trả giá với những gì nàng ta đã làm với nàng!

Thượng thư phu nhân khó xử liếc mắt nhìn nữ nhi của mình, lại nhìn sang nha hoàn bên cạnh. Cả hai đều là nữ nhi của nàng, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nàng làm sao có thể bỏ bên này sang bên kia. Nhưng nghĩ đến những lời Tuyết Mai nói Thượng thư phu nhân lại do dự, do dự không biết bản thân có nên qua đó hay không?! Nếu nàng qua đó thì Lan Nhi phải làm sao?!

“Phu nhân...” Thấy Thượng thư phu nhân vẫn không trả lời, Tuyết Mai lại mở miệng nhắc nhở.

Còn chưa nói xong đã bị Trần ma ma tức giận lên tiếng:

“Làm càn! Không thấy phu nhân đang suy nghĩ hay sao?!”

Tuyết Mai bị nểng liên im lặng, mặt cúi xuống nhìn mặt đất, bộ dạng ủy khuất.

Tiết Phong Lan thấy vậy liền mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng mang chút ủy khuất khiến Thượng thư phu nhân không khỏi đau lòng: “Mẫu thân hay là người qua đó thăm tỷ tỷ đi...”

“Lan Nhi...” Thượng thư phu nhân thở dài, đau lòng nhìn nữ nhi của mình.

Lan Nhi của nàng thật ngốc! Linh Nhi cần nàng, nàng tất nhiên biết, nhưng ở bên cạnh Linh Nhi đã có trượng phu, cả mẹ chồng cùng các vị di nương... Nếu hiện tại nàng qua đó Lan Nhi của nàng sẽ phải làm sao?! Linh Nhi chỉ bị ngất xỉu, lại có trượng phu bên cạnh, nhưng Lan Nhi của nàng hai chân tàn phế, nàng làm sao có thể bỏ mặc...?!

“Mẫu thân tỷ tỷ cần người...” Tiết Phong Lan yếu ớt mở miệng, ánh mắt lộ vẻ lưu luyến.

Nhìn thấy nữ nhi lộ ánh mắt lưu luyến, Thượng thư phu nhân đau lòng ôm lấy nàng, giọng nói có chút tức giận:

“Nha đầu ngốc! Tỷ tỷ cần mẫu thân chẳng lẽ con không cần mẫu thân sao...?!”

“Không phải... Lan Nhi cũng cần mẫu thân... Chỉ là tỷ tỷ bị dọa sợ, hiện tại rất cần mẫu thân bên cạnh an ủi!” Giọng nói có chút nức nở, Tiết Phong vui mặt vào lòng Thượng thư phu nhân, khéo môi khẽ cong lên.

Tiết Phong Linh, ta muốn nhìn xem kiếp này ngươi liệu có thắng ta như kiếp trước hay không?! Kiếp trước là do ta không tranh không giành với ngươi, để ngươi được nước lấn tới! Nhưng kiếp này thì khác, kiếp này chỉ cần là thứ của ngươi ta đều cướp: bất kể là tình yêu của mẫu thân, phụ thân hay tổ mẫu... Cứ đợi mà xem, mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu, kịch hay còn ở phía sau đấy!

“Nha đầu ngốc chỉ biết nghĩ cho tỷ tỷ, sao con lại không biết nghĩ đến bản thân chứ!” Thượng thư phu nhân thở dài, tỷ tỷ con chỉ bị ngất xỉu mà đã có nhiều người bên cạnh, lại cần ta ở bên cạnh sao? Còn con, con bị tàn phế hai chân mà chẳng có một người nào bên cạnh cả!

“Mẫu thân con không có ngốc!” Tiết Phong Lan nũng nịu, bộ dạng của nàng chọc Thượng thư phu nhân cười, Trần ma ma cùng Xuân Cầm bên cạnh cũng cười. Mọi người dường như quên mất Tuyết Mai nơi đó mà đắm chìm trong không khí vui vẻ.

“Đúng vậy, Lan Nhi nhà chúng ta là đứa trẻ thông minh nhất!”

“Tất nhiên.” Tiết Phong Lan hất mặt, bộ dạng vô cùng đáng yêu. Ánh mắt vô tình hay cố ý lướt qua người Tuyết Mai, cho nàng ta một nụ cười thật rạng rỡ. Nụ cười khiến Tuyết Mai cảm thấy lạnh đến run người.

Tiết Phong Lan hài lòng nhìn biểu hiện của Tuyết Mai. Con chó trung thành của Tiết Phong Linh ở kiếp trước nghe theo lệnh nàng ta hãm hại nàng, kiếp này nàng sẽ khiến cho chủ tử của bọn họ phải hối hận!

Mặc dù sợ hãi nhưng Tuyết Mai không thể không mở miệng, dù sao chuyện mời phu nhân qua đó cũng là do lão phu nhân phân phó, nếu nàng không mời được vậy... Nghĩ thôi mà cũng sợ đến run người.

Ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Lan, Tứ tiểu thư cứ dính phu nhân như vậy không phải là cách. Nếu nàng có thể khuyên bảo Tứ tiểu thư qua đó thăm Tam tiểu thư thì hẳn phu nhân cũng sẽ qua...?

Nghĩ vậy Tuyết Mai liền mở miệng: “Tứ tiểu thư hay là người cùng phu nhân qua đó thăm Tam tiểu thư đi... Tam tiểu thư nhất định sẽ rất vui đó!”

Tuyết Mai cười lấy lòng, nào biết rằng lời nói của nàng sẽ có hậu quả như thế nào?! Tuyết Mai nói vậy không sai nhưng sai ở chỗ nàng ta quên mất Tiết Phong Lan bị tàn phế hai chân! Cũng khó trách nàng ta, kiếp trước nàng ta nào cần nói những lời như vậy, bởi vì chính Tiết Phong Lan đã đưa đẩy Thượng thư phu nhân qua đó.

Ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên, gương mặt cuối xuống che giấu nụ cười. Nàng chính là đang đợi câu nói này của Tuyết Mai! Nàng biết Tuyết Mai kiếp trước hay kiếp này đều không để bản thân nàng vào trong mắt nên mới có thể quên mất chuyện nàng bị tàn phế. Nàng cần chính là hiệu quả của câu nói vừa này mà nàng ta đã nói. Chỉ cần có câu nói đó thì mọi chuyện sẽ diễn ra theo kế hoạch. Tuyết Mai đúng là không khiến nàng thất vọng.

“Ta cũng rất muốn nhưng...” Giọng nói của Tiết Phong Lan rất nhỏ, nhỏ đến nỗi suýt nữa Thượng thư phu nhân không thể nghe thấy. Bất quá không nghe thì thôi, đã nghe rồi thì không khỏi tức giận.

Ánh mắt Thượng thư phu nhân âm trầm, Trần ma ma và Xuân Cầm liếc mắt nhìn nhau, Xuân Cầm đi về phía Tuyết Mai cho nàng ta một cái tát.

“Chát!”

Tuyết Mai chỉ thấy đầu óc mình như quay cuồng, hiển nhiên Xuân Cầm dùng lực không nhẹ.

“Chát!”

Lại một cái tát vang lên, Tuyết Mai té ngã xuống đất. Xuân Cầm đứng nơi đó khinh thường nhìn nàng ta:

“Đồ ngu xuẩn, nguoi đúng là ăn gan hùm mật gấu mới dám nói với Tứ tiểu thư những lời như thế!”

Ánh mắt Tiết Phong Lan nhìn Xuân Cầm lóe sáng, Xuân Cầm đúng là người mà nàng đang tìm kiếm. Nhớ kiếp trước mẫu thân qua đời, Trần ma ma cáo lão hồi hương hưởng thụ tuổi già với nhi tử, còn Xuân Cầm một thân một mình nên đã tự vẫn theo mẫu thân nàng.

Một người thông minh lại trung thành với chủ như Xuân Cầm thật sự rất khó tìm, nếu nàng xin mẫu thân ban Xuân Cầm cho nàng... Có thêm một người trợ giúp, còn đường trả thù sẽ đơn giản hơn.

Tiết Phong Lan vui đầu vào ngực của Thượng thư phu nhân để che giấu ánh mắt của bản thân, Thượng thư phu nhân còn tưởng là nữ nhi bị lời nói của Tuyết Mai làm ảnh hưởng nên mở miệng an ủi:

“Lan Nhi ngoan, đôi chân của con sẽ không sao... Mẫu thân sẽ tìm ra cách chữa khỏi cho con...”

“Nương...” Tiếng “nương” vang lên như xé rách tâm can của Thượng thư phu nhân, rốt cuộc là nữ nhi phải uất ức thế nào mới chịu mở miệng gọi nàng một tiếng “nương”?!

“Xuân Cầm đánh tiếp cho ta!” Thượng thư phu nhân lạnh lùng phân phó.

“Vâng!” Xuân Cầm mỉm cười trong lòng mong muốn được dạy dỗ Tuyết Mai từ lâu. Tuyết Mai này dựa vào lão phu nhân cùng Tam tiểu thư chống lưng mà dám kiêu ngạo trước mặt nàng, hôm nay nàng phải dạy cho nàng ta một bài học!

“Chát!” Thêm một cái tát roi xuống má, Tuyết Mai cảm thấy má trái đau rát nhưng lại không dám mở miệng. Nàng ta sai rồi, nàng ta thật sự quên mất hai chân Tứ tiểu thư bị tàn phế. Nếu nàng ta không quên, dù cho nàng ta mười lá gan cũng không dám nói những lời như thế!

“Phu nhân tha mạng, Tứ tiểu thư tha mạng...” Tuyết Mai dập đầu cầu xin, nàng phải tìm cách trở về để báo với lão phu nhân cùng Tam tiểu thư, chỉ có hai người họ mới có thể cứu nàng!

“Mẫu thân... Hay là...” Tiết Phong Lan ngập ngừng nhìn Thượng thư phu nhân.

Thượng thư phu nhân đưa tay vuốt tóc nàng, mái tóc dài mềm mại như tơ không hề bị trói buộc bởi bất kì sợi dây nào. Càng nhìn Thượng thư phu nhân càng thấy nữ nhi của mình thật đáng yêu, nhưng là quá lương thiện!

“Nương...” Tiết Phong Lan kéo áo Thượng thư phu nhân, làm nũng nói: “Hay là tha cho nàng ta đi... Dù sao con cũng không bị gì...”

Hiện tại nên tha cho nàng ta, nàng không muốn Tuyết Mai chết nhanh như vậy. Chỉ mới bắt đầu mà nàng ta đã chết thì thật là không thú vị!

Trần ma ma cũng cảm thấy không ổn, dù sao Tuyết Mai cũng là nha hoàn lão phu nhân ban cho Tam tiểu thư nếu thật sự đánh chết nàng ta... Quan hệ giữa phu nhân và lão phu nhân hiện tại đang rất xấu nếu thêm chuyện của Tuyết Mai nữa thì thật sự không thể cứu vãn.

“Phu nhân, tiểu thư cũng đã mở miệng... Hay là tha cho nàng ta đi.”

“Phu nhân tha mạng, Tứ tiểu thư tha mạng!”

Thượng thư phu nhân liếc mắt nhìn Tuyết Mai, ánh mắt như suy nghĩ sau đó lại phát tay. Hành động của Thượng thư phu nhân khiến Tuyết Mai như được đại xá, dập đầu rồi vội chạy về Mẫu Đơn Các.

Thượng thư phu nhân thở dài, xoa đầu nữ nhi: “Sau này không được để nha hoàn bắt nạt nữa...”

Tiết Phong lan biết mẫu thân nói nàng nên gạt đầu, ánh mắt dõi theo bóng lưng của Tuyết Mai. Nếu nàng đoán không lầm thì Tuyết Mai hẳn là về báo tin cho Tiết Phong Linh, trong một khắc có lẽ tất cả mọi người sẽ đến đây.

Quả nhiên chưa tới một khắc, tiếng bước chân từ xa truyền lại khiến Tiết Phong Lan không khỏi nhếch môi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bước đầu tính kế

“Lý Nguyệt Chi ngươi là đang muốn đối đầu với bà già này sao?!”

Người chưa tới mà giọng nói đã truyền tới, Thượng thư phu nhân nhíu mày nhưng không trả lời, chỉ im lặng ôm nữ nhi vào lòng.

Đoàn người bước vào, dẫn đầu là một lão phu nhân ăn mặc sang trọng, gương mặt già nua bởi vì tức giận mà tăng thêm nếp nhăn, một đầu bạc trắng được búi lên gọn gàng, tay cầm cây gậy đầu rồng đứng nơi đó, người này không ai khác chính là tổ mẫu của nàng - lão phu nhân của Tiết phủ.

Phía sau là một nam nhân trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi, gương mặt tuấn tú, nhìn thì biết khi còn trẻ hẳn chắc chắn là một mỹ nam khiến bao nhiêu thiếu nữ say mê. Một thân trường bào xanh, trên thắt lưng đeo một miếng ngọc thạch hình ngọc như ý, màu xanh ngọc bích vô cùng trong suốt, biết ngay là vô cùng giá trị.

Trên tay hắn bế một nữ hài tử gương mặt trắng nõn lộ ra vẻ yếu đuối, mắt phượng ngược lên vô cùng kiêu ngạo, mũi cao thanh tú, đôi môi hồng nhuận, mái tóc dài được búi hai bên, tạo thành hai cục tròn tròn vô cùng đáng yêu. Khoác lên người bộ y phục màu hồng, trên váy thêu hoa mẫu đơn đang nở rộ, chất liệu vải Vân Sa mềm mại càng tôn lên thân hình nhỏ nhắn của nữ hài, đi đôi giày vải thêu hoa mẫu đơn khiến cho toàn thân nàng cao quý như mẫu đơn. Mà hai người này không ai khác chính là phụ thân của nàng - Thượng thư đại nhân cùng tỷ tỷ song sinh Tiết Phong Linh.

Theo sau bọn họ còn không ít nữ tử mặc y phục xinh đẹp, trang điểm rực rỡ nhưng ánh mắt Tiết Phong Lan vẫn luôn dõi theo tỷ tỷ song sinh của nàng - Tiết Phong Linh!

Tỷ tỷ, chúng ta gặp nhau rồi!

Tiết Phong Lan nhếch môi, lần này gặp lại rốt cuộc là ai thua trong tay ai đây?! Thật đáng mong chờ!

Tiết Phong Linh nhận thấy ánh mắt Tiết Phong Lan không hiểu sao đột nhiên cảm thấy rùng mình. Nhưng rất nhanh nàng liền hồi phục tinh thần, cho Tiết Phong Lan một nụ cười yếu ớt, ánh mắt lộ vẻ có lỗi.

Tiết Phong Lan vui mặt vào ngực Thượng thư phu nhân, ánh mắt lộ vẻ âm trầm. Tiết Phong Linh ngơ ngác thật tài! Người đẩy ta xuống hồ là người vậy mà hiện tại người lại bày ra bộ dạng như vậy... Tốt thôi, muốn diễn ta sẽ diễn cùng người, tỷ tỷ!

Kiếp trước là nàng ngu ngốc, đã thua một lần rồi nàng không muốn phải thua nữa. Lần này nàng nhất định sẽ thắng Tiết Phong Linh, khiến nàng ta trải nghiệm những gì nàng đã trải qua!

“Lan Nhi đừng sợ...” Nhận thấy nữ nhi bất thường, Thượng thư phu nhân cứ nghĩ nữ nhi bị lời nói của mẹ chồng dọa sợ nên vội an ủi. Lan Nhi của nàng chỉ mới tỉnh lại, hơn nữa tính tình của con bé nhất gan như thế, mẹ chồng vừa vào đã lớn tiếng mắng, chẳng lẽ bà không lo cho đứa cháu này sao?!

Thượng thư phu nhân thở dài, lúc đầu vì tình yêu với trượng phu nên nàng mới đồng ý lấy hắn, mặc kệ lời nói của phụ mẫu, huynh trưởng. Khi đó bọn họ rất yêu nhau, nàng ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần có tình yêu thì bọn họ sẽ hạnh phúc! Nhưng hóa ra không phải vậy, nàng còn phải hầu hạ mẹ chồng, chăm sóc con cái, những chuyện đó nàng vẫn có thể nhịn nhưng tại sao mẹ chồng vẫn muốn trượng phu nạp thiếp?!

Thượng thư phu nhân là một người dịu dàng, đoan trang, hiền lễ nghĩa, bất cứ chuyện gì nàng cũng đều nhịn, nàng biết mẹ chồng không thích nàng nhưng nàng vẫn hầu hạ chu đáo cho mẹ chồng, như vậy còn chưa đủ sao...?! Tại sao mẹ chồng lúc nào cũng gây khó dễ cho nàng, còn với thiếp thất thì luôn thiên vị?!

Mặc dù chịu rất nhiều uất ức nhưng Thượng thư phu nhân vẫn không nói, bởi vì nàng mệt mỏi... Một mối đến nỗi chẳng còn muốn quan tâm những chuyện trong phủ nữa!

Tiết Phong Lan phục hồi tinh thần, vội vàng che giấu hàn ý trong mắt. Chỉ mới bắt đầu mà nàng đã không thể che giấu, vậy kế hoạch trả thù của nàng... Nghĩ đến những chuyện kiếp trước Tiết Phong Lan siết chặt tay, nàng tuyệt đối sẽ không để chuyện kiếp trước tái diễn!

Lão thái thái đứng một bên tức giận đến run người, Lý Nguyệt Chi này dám phớt lờ nàng... Nghĩ mình là tiểu thư Thừa tướng thì không để nàng vào trong mắt! Thật quá đáng!

Thượng thư đại nhân thấy mẫu thân tức giận liền giao Tiết Phong Linh cho Phương Lam đứng bên cạnh, đi đến đỡ mẫu thân, kim lòng không được mà mắng Thượng thư phu nhân:

“Nguyệt Chi nàng biết mẫu thân sức khỏe vốn yếu sao còn chọc giận mẫu thân?!”

Tiết Phong Lan nhú mày, sức khỏe yếu?! Đợi khi nàng lấy Lam Thành Vũ thì tổ mẫu vẫn còn sống sờ sờ tham dự hôn lễ đấy! Tiết Phong Lan có chút không vui nhìn phụ thân nàng, người này trong mắt hắn vốn chỉ có mẫu thân hắn, hoàn toàn là một đứa con hiếu thảo! Người như vậy Tiết Phong Lan nàng khinh thường nhất, kiếp trước mẫu thân chịu uất ức thế nào hắn nào quan tâm, chỉ lo lắng cho tổ mẫu, nàng ta kêu đi hướng đông hắn tuyệt đối không dám đi hướng tây!

“Phu quân thiếp chẳng làm gì cả!” Thượng thư phu nhân nhú mày, chuyện này liên quan gì đến nàng, nàng chọc giận mẹ chồng khi nào. Mẹ chồng vốn không vừa ý nàng, dù nàng làm thế nào cũng bị mắng.

“Nàng...” Thượng thư đại nhân tức giận không có chỗ phát tiết. Một người là mẫu thân của hắn, một người lại là thê tử của hắn, hắn phải làm sao mới tốt đây?!

“Được rồi, Quý Nhi, đừng chấp nhất với nữ nhân này. Nói chỉ tổ tức chết người khác!” Lão thái thái tức giận được Thượng thư đại nhân dịu dàng xuống ghế, nha hoàn bên cạnh châm trà cho.

“Mẫu thân...” Thượng thư đại nhân muốn nói giúp cho thê tử, nhưng khi mở miệng thì lại không nói được nên đành thôi.

Thượng thư phu nhân rũ mắt xuống, che giấu thương tâm trong mắt. Hóa ra đối với hắn mẫu thân hắn vẫn quan trọng hơn nàng!

“Lý Nguyệt Chi ta muốn hỏi ngươi tại sao ngươi lại đánh Tuyết Mai?!” Sau khi uống một ngụm trà con giận của lão thái thái liền nguôi một chút.

Nàng ta đánh Tuyết Mai chẳng khác gì đánh vào mặt nàng! Tuyết Mai vốn là nha hoàn của nàng đưa cho Tiết Phong Linh.

“Mẫu thân, Tuyết Mai là đáng đánh, nàng ta ức hiếp nữ nhi của con!”

“Úc hiếp nữ nhi của ngươi?! Nàng ta là người của ta, muốn đánh cũng phải để ta đánh! Hơn nữa nàng chỉ mời ngươi qua thăm Linh Nhi, khi nào thì ức hiếp Lan Nhi?!” Lão thái thái nhú mày nhìn Tuyết Mai đang quỳ nơi đó, ánh mắt híp lại. Nhìn dáng vẻ của Tuyết Mai thì nàng biết Lý Nguyệt Chi đã nói đúng nhưng dù sao Tuyết Mai vẫn là nha hoàn của nàng, khi nào thì Lý Nguyệt Chi có quyền đánh?!

Thượng thư phu nhân im lặng, nàng biết hiện tại nói thế nào cũng vô ích, mẹ chồng vẫn không ưa nàng, nàng tội gì chuốc khổ vào thân?! Nhưng khi nghĩ đến nữ nhi bị một nha hoàn ức hiếp nàng lại không thể làm gì, đôi mắt không khỏi ươn ướt.

“Phu nhân có chuyện gì cứ nói, Tuyết Mai đã làm gì mẫu tử nàng...?!” Thấy đôi mắt thê tử ươn ướt, thượng phu là hắn không khỏi đau lòng, đi đến bên người Thượng thư phu nhân an ủi.

Dù sao tình nghĩa vợ chồng mười mấy năm nay, hắn làm sao nỡ để nàng và nữ nhi phải chịu ủy khuất.

Thượng thư phu nhân im lặng không nói, Trần ma ma bên cạnh thấy vậy liền mở miệng trả lời thay:

“Lão gia người không biết đâu, Tuyết Mai thật sự quá ngang ngược, nàng ta dám mở miệng xúc phạm Tứ tiểu thư...” Trần ma ma kể rõ đầu đuôi câu chuyện khiến sắc mặt Thượng thư đại nhân ngày càng đen, còn Tuyết Mai gương mặt tái nhợt quỳ ở nơi đó.

Hắn không ngờ Lan Nhi lại chịu ủy khuất lớn như vậy, không khỏi đau lòng ôm lấy nữ nhi, dịu dàng xoa đầu:

“Lan Nhi ngoan, để con chịu ủy khuất rồi... Là phụ thân không tốt, ngoan...”

Tiết Phong Lan khóc nức nở, một phần là do diễn kịch, một phần là do hắn là phụ thân của nàng, mặc dù đôi lúc hắn làm mẫu thân phải đau lòng nhưng quan hệ cha con là không thể cắt đứt!

“Ngao Lan Nhi, đừng khóc, phụ thân sẽ không để ai bắt nạt con...” Liếc mắt nhìn thuộc hạ bên cạnh, lạnh lùng nói: “Đem Tuyết Mai ra ngoài đánh năm mươi đại bần!”

Tuyết Mai nghe vậy toàn thân liền xụi lơ, năm mươi đại bần không phải là muốn lấy mạng sao?!

“Tiết Quý! Ngay cả ngươi cũng không để người mẫu thân là ta vào mắt đúng không?!” Lão thái thái tức giận đứng bật dậy, tay chống gậy run run, ma ma bên cạnh vội đỡ.

“Mẫu thân, nàng ta chỉ là một nha hoàn mà có thể sỉ nhục Lan Nhi như vậy, nếu không xử phạt nàng ta thì sau này những nha hoàn khác còn để Thượng thư phu nhân là con vào trong mắt hay không?!” Lời nói của Thượng thư đại nhân khiến lão thái thái á khẩu, tức giận trở về phòng.

Nhìn bóng lưng mẫu thân Thượng thư đại nhân chỉ có thể thở dài, đám di nương thấy vậy cũng thi nhau rời đi.

Tiết Phong Linh như có như không liếc mắt nhìn Tiết Phong Lan đang khóc trong lòng Thượng thư đại nhân, ánh mắt lóe lên hàn quang không rõ.

Chương 6: Lần đầu giao đấu

Sau khi Tuyết Mai bị người của Thượng thư đại nhân kéo ra ngoài thì Tiết Phong Linh im lặng đứng đó, gương mặt cúi xuống, bộ dạng không biết làm sao khiến Thượng thư đại nhân không khỏi mở miệng:

“Linh Nhi đến đây!”

Dù sao cũng nữ nhi cũng là vô tội, hấn cãi nhau với mẫu thân cũng không liên quan đến nàng, hơn nữa nàng thân cận với mẫu thân như vậy gặp tình cảnh này không khỏi có chút khó xử. Với lại nha hoàn nàng làm gì chưa chắc nàng đã biết, sao hấn có thể trách nàng chứ?!

Thượng thư đại nhân thờ dài, nếu không phải mẫu thân quá buông lỏng đám nha hoàn này thì sao bọn họ dám vô lễ như vậy chứ, ngay cả nữ nhui của hấn cũng không để trong mắt.

Liếc mắt nhìn thê tử bên cạnh Thượng thư đại nhân không biết nói gì cho phải, hấn biết nàng chịu rất nhiều ủy khuất vì hấn, hấn biết nàng nhẫn nhịn cùng vì cái nhà này... Vậy mà mẫu thân lúc nào cũng làm khó dễ nàng, đối với thê tử hấn vô cùng đau lòng, tự trách, chỉ mong nàng hiểu nỗi khổ của hấn!

Gương mặt ngầy thơ ngẩng lên, trong mắt chứa đầy sự ủy khuất nhưng Tiết Phong Linh vẫn quaaaut cường đứng đó, cắn môi nói:

“Phụ thân... Linh Nhi sẽ không... Đây là lỗi của Linh Nhi, là Linh Nhi không quản giáo tốt mới có thể để Tuyết Mai vô lễ với muội muội như vậy...”

Giọng nói có chút nức nở, bộ dạng của nàng khiến người khác không khỏi đau lòng. Nha hoàn, bà vú nhìn thấy cảnh này nhịn không được bất bình thay Tiết Phong Linh. Tuyết Mai làm ra chuyện vô lễ với Tứ tiểu thư thì liên quan gì đến Tam tiểu thư, Tam tiểu thư dịu dàng, hiểu biết lễ nghĩa như vậy làm sao có thể dạy dỗ ra một Tuyết Mai như hôm nay?! Nhất định là do Tuyết Mai cứng đầu, nghĩ là có chỗ dựa là lão phu nhân nên mới không để Tam tiểu thư vào mắt, dám vô lễ với Tứ tiểu thư!

Ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên tia sáng nhưng rất nhanh liền biến mất. Hay cho một Tiết Phong linh, quả nhiên là giỏi đóng kịch! Chỉ cần nàng ta đứng nơi đó bày ra một vài động tác thì mọi người liền nghiêng về phía nàng ta. Người xưa có câu “Thượng bất chính, hạ tất loạn”* nếu nàng ta không làm gì, Tuyết Mai sẽ dám vô lễ với nàng hay sao?! Thật không biết bọn họ giả vờ hay thật sự ngu ngốc, bắt quá cuộc chơi vừa mới bắt đầu, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu?!

*Nghĩa là bề trên như (vua, quan, nhà cầm quyền) không quang minh, chính trực, không lo cho nước, cho dân! Thì hạ tức là kẻ dưới như dân chúng, sẽ nổi loạn là lẽ tất nhiên!

“Sao con lại nói vậy, chuyện này không liên quan đến con...” Thượng thư đại nhân rất bất đắc dĩ, tam nữ nhi của hấn sao lại hiểu chuyện như vậy chứ?! Con bé mới chỉ mười hai tuổi mà đã hiểu chuyện như thế, sau này lớn lên chắc chắn sẽ không thua kém công chúa hoàng gia!

Đối với tam nữ nhi của mình hấn đặt kỳ vọng vào nàng rất nhiều, mười tuổi cảm kỳ thi họa không gì không thông, mười hai tuổi đã hiểu chuyện như vậy, hơn nữa với gương mặt khuynh quốc khuynh thành như thế này... Không phải gả cho Thế tử cũng là gả cho Thái tử!

Thượng thư phu nhân một bên trầm mặc, đại nữ nhi của nàng lúc nào cũng hiểu lý lẽ như vậy thật sự là khiến cho người mẹ này cũng phải đau lòng. Mặc dù tiểu nữ nhi chịu uất ức nhưng đại nữ nhi cũng chẳng làm gì sai, người sai là Tuyết Mai, Tuyết Mai phạm lỗi là do mẹ chồng không quản giáo tốt, chuyện này cũng không liên quan đến Linh Nhi.

“Không... Là con không tốt...” Khóe mắt động lại giọt lệ nhưng lại kiên cường không chịu rơi xuống, cảnh tượng này khiến cho bất kỳ người nào nhìn thấy cũng đau lòng.

Thượng thư đại nhân buông Tiết Phong Lan ra, đi về phía Tiết Phong Linh ôm lấy nàng dỗ dành: “Linh Nhi ngoan, không khóc, chuyện này không phải lỗi của con...”

“Phụ thân...” Tiết Phong Linh nức nở.

“Đừng khóc phụ thân đau lòng...”

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này thì vô cùng cảm động, liền đem mọi lỗi lầm ném lên đầu Tuyết Mai, Tam tiểu thư hiểu chuyện như vậy sao có thể để Tuyết Mai làm mất mặt chứ?!

Thu hết mọi chuyện vào mắt, Tiết Phong Lan âm thầm cười lạnh. Đứng ra nhận hết mọi lỗi lầm về mà không khiến bản thân bị phạt mà ngược lại được phụ thân ân cần dỗ dành như vậy, nếu đổi là người khác chỉ sợ bị chỉ trích lâu rồi!

Sau khi dỗ dành nữ nhi xong, Thượng thư đại nhân ôm nàng đến bên giường, đặt sát bên cạnh Tiết Phong Linh.

Nhìn hai nữ nhi ngồi gần nhau Thượng thư đại nhân cảm thấy tâm trạng vô cùng tốt, hai gương mặt giống nhau như hai giọt nước mắt nhưng khí chất trên người lại hoàn toàn khác nhau.

Tiết Phong Linh mặc một bộ hồng y thêu hoa mẫu đơn, gương mặt tinh xảo kiều diễm, mắt phượng cong lên, đôi mắt lấp lánh có thần, mái tóc búi hai bên vô cùng đáng yêu, nhìn trẻ con nhưng lại thành thực như người lớn, trên người toát lên vẻ cao quý của mẫu đơn, quả nhiên vừa sinh ra đã là mệnh “Phượng hoàng”!

Tiết Phong Lan thì hoàn toàn trái ngược, so với vẻ rực rỡ của hoa mẫu đơn thì Tiết Phong Lan thích hợp với vẻ u buồn của loài hoa u lan, thanh nhã của loài hoa sen và cao ngạo như đoá hàn mai giữa bầu trời tuyết! Chỉ mặc một bộ quần áo trắng, mái tóc tùy ý xõa, không hề có chút trói buộc, gương mặt thanh lệ mang theo chút an tĩnh. Không hề biểu hiện vui hay buồn, phải nói rằng Tiết Phong Lan là tổ hợp của tất cả các loài hoa, còn Tiết Phong Linh chỉ mang vẻ cao quý của mẫu đơn mà thôi!

Cả hai mặc dù là tỷ muội song sinh nhưng khí chất trên người đều khác nhau, mỗi người đều tạo nên một vẻ đẹp riêng của mình, điều này khiến Thượng thư đại nhân vô cùng hài lòng!

Tiết Phong Linh nhìn nữ hài có gương mặt giống hệt mình, ánh mắt chứa đầy sự hồi lỗi, giọng nói có chút nức nở, môi mím lại nói:

“Lan Nhi, thành thật xin lỗi... Là do tỷ tỷ không tốt, lẽ ra tỷ không nên dẫn muội đi dạo hoa viên... Là tỷ sai rồi, muội tha lỗi cho tỷ có được không...?”

Nước mắt từng giọt rơi xuống, Tiết Phong Linh nắm lấy bàn tay của muội muội, bàn tay ấm áp đặt vào bàn tay lạnh ngắt khiến Tiết Phong Linh hơi ngạt ngừng nhưng vẫn cầm chặt lấy đôi bàn tay ấy.

Tiết Phong Lan rung mình, đột ngột giật tay ra khỏi bàn tay ấm áp của Tiết Phong Linh, mặc dù bàn tay ấm áp nhưng nàng lại cảm thấy lạnh lẽo từ tận đáy lòng, trong lòng không khỏi bài xích với hành động của Tiết Phong Linh.

Loại bài xích này được hình thành kể từ khi Tiết Phong Linh cho người ép nàng uống rượu độc, cảm giác bất lực không thể làm gì, không thể kêu cứu cũng không thể giãy dụa khiến nàng bài xích tất cả. Hiện tại Tiết Phong Linh đột nhiên nắm tay nàng khiến sự bài xích ấy càng thêm mãnh liệt, khiến nàng phản ứng đầu tiên là giật tay ra khỏi tay nàng ta.

“Lan Nhi... Muội... Muội không tha thứ cho tỷ tỷ sao...?” Gọng nói có chút run rẩy, dường như không tin được Tiết Phong Lan lại đối với nàng như vậy. Điều này khiến mọi người không khỏi hiểu lầm...

Ánh mắt mọi người trách cứ nhìn Tiết Phong Lan, dường như nàng đã làm ra chuyện tai trời gi. Tứ tiểu thư cư xử như vậy là có ý gì, mặc dù hai người cùng đi dạo nhưng là do Tứ tiểu thư tự té, hơn nữa Tam tiểu thư đã xin lỗi rồi vậy mà Tứ tiểu thư còn như vậy...

Thượng thư đại nhân cau mày, không hài lòng với thái độ của Tiết Phong Lan: “Lan Nhi, sao con lại đối xử với tỷ tỷ của mình như vậy...?!”

Tiết Phong Lan giật mình, ánh mắt nhìn về phía mẫu thân nàng, chỉ thấy mẫu thân nhìn nàng bằng ánh mắt trách cứ khiến đáy lòng nàng lạnh đi vài phần.

Mặc dù mẫu thân thương yêu nàng nhưng mẫu thân vẫn luôn thiên vị Tiết Phong Linh, nàng biết bất kỳ người mẹ nào cũng thiên vị con của mình, nhưng nàng không phải con của mẫu thân hay sao... Sao mẫu thân lại không tin nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt như thế? Quả nhiên trong lòng mẫu thân Tiết Phong Linh vẫn là nhất!!!

Tiết Phong Lan cố gắng áp chế sự chán ghét trong lòng, vội vàng giải thích, giọng nói có chút ủy khuất:

“Phụ thân, không phải như vậy đâu... Bởi vì con bị ngâm trong nước hồ lạnh giá quá lâu nên... Tay chân con đều bị nhiễm lạnh... Con không cho tỷ tỷ nắm tay là bởi vì sợ tỷ tỷ nhiễm phong hàn...”

Lời vừa nói ra khiến mọi người không khỏi thay đổi sắc mặt, giờ mới nhớ đến Tứ tiểu thư bị ngâm trong hồ lạnh quá lâu, hàn khí ngấm vào trong thân thể mà khiến hai chân bị tàn phế! Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã bị tàn phế, sau này lớn lên không biết như thế nào... Mọi người đều cảm thấy thương cho Tứ tiểu thư, bị tàn phế mà còn lo lắng cho tỷ tỷ như vậy, thật sự là một muội muội tốt...

Sắc mặt Thượng thư đại nhân trầm xuống, thờ dãi nói: “Con thật là... Sao lại cứ lo cho tỷ tỷ như thế...” Hắn không ngờ tứ nữ nhi này của hắn lại hiểu chuyện như thế, còn biết lo lắng cho tỷ tỷ...

Tiết Phong Linh khề cứng người nhưng rất nhanh liền khôi phục, vốn nghĩ không ai phát hiện nhưng lại lọt vào mắt của Tiết Phong Lan - người chưa bao giờ rời mắt khỏi nàng.

Thượng thư phu nhân cũng thả lỏng không ít, nàng rū mi che đi sự hổ thẹn trong mắt. Nhìn hành động vừa nãy của Lan Nhi đối với tỷ tỷ mình nàng thật sự tức giận, nhưng lại nghe những lời Lan nhi nói, nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ. Nàng là mẫu thân nhưng lại không nhớ đến chuyện nữ nhi bị tàn phế... Người mẹ như nàng, làm sao xứng đây?!

“Tỷ tỷ... Muội xin lỗi, tỷ đừng trách muội nhé...” Tiết Phong Lan mở miệng nói xin lỗi nhưng trong lòng thì thầm khinh thường tất cả bọn họ. Quả nhiên là lòng người dễ thay đổi, chỉ có mấy câu của nàng mà họ đã theo chiều gió rồi...

“Không sao, muội chỉ là muốn tốt cho ta thôi...” Tiết Phong Linh cười ôn hòa, nhưng ánh mắt lại lóe lên tia sắc lạnh khó thấy được. Nàng có thể cảm

nhận dường như Tiết Phong lan có gì đó khác trước kia, nhưng lại lại không thể nói rõ là khác chỗ nào. Nhưng nàng biết nàng ta đã thay đổi, hơn nữa chuyện vừa này... Nếu thật sự chỉ là trùng hợp thì nàng vẫn sẽ là tỷ tỷ tốt của nàng ta, nhưng... Nếu là do Tiết Phong Lan cố ý...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Trừng trị Hồng Hương

“Được rồi, Lan Nhi vừa mới tỉnh lại, để cho con bé nghỉ ngơi đi...” Thượng thư đại nhân nhìn nữ nhi sắc mặt nhợt nhạt, đau lòng không thôi. Con bé vừa mới tỉnh dậy mà đã phải đối mặt với nhiều chuyện như vậy, người làm phụ thân như hắn cảm thấy đau lòng vô cùng.

Lại nhìn xuống đôi chân của nữ nhi được băng bó bằng vải trắng, đôi chân trắng nõn, yếu ớt khiến ánh mắt Thượng thư đại nhân trở nên phức tạp. Đột nhiên hắn cảm thấy rất có lỗi với nàng, dù sao tứ nữ nhi của hắn bị tàn phế hai chân mà hắn lại chỉ quan tâm đến Linh Nhi. Hơn nữa hắn còn nghĩ oan cho nàng, nhìn đôi mắt còn đọng nước khiến hắn không khỏi thờ dài, đưa tay xoa đầu nàng.

“Lan Nhi ngoan lắm, đừng lo lắng gì cả... Mai phụ thân sẽ tiến cung, cầu Hoàng thượng cho Diệp thái y chữa khỏi bệnh cho con...” Diệp thái y là thái y giỏi nhất Thái y viện, chắc chắn có thể giúp được Lan Nhi.

Tiết Phong Lan gật đầu, im lặng không nói. Đối với đôi chân này của nàng, dù là Diệp thái y cũng thể chữa khỏi. Kiếp trước thử hết bao nhiêu cách, dùng bao nhiêu loại thuốc quý hiếm cũng không thể trị khỏi...

Vậy nên Tiết Phong Lan cũng chẳng mong đợi gì ở bọn họ, dù nàng không có đôi chân cũng không sao. Dù sao nàng cũng quen với cuộc sống ngồi xe lăn, nhưng nếu có cơ hội nàng vẫn muốn thử xem, đôi chân này của nàng liệu có thể như trước kia hay không...

“Lan Nhi đừng buồn...” Thượng thư phu nhân cũng mở miệng an ủi nữ nhi, số nàng thật khổ, rồi cuộc trước kia nàng đã làm gì sai mà nữ nhi của nàng phải chịu khổ như vậy?! Hai chân nữ nhi của nàng bị tàn phế, thử hỏi sau này còn ai dám lấy con bé đây?!

“Muội muội, thật xin lỗi...” Tiết Phong Linh về mặt đáng thương, đôi mắt ngấn nước nhìn nàng.

“Con muốn nghỉ ngơi...” Tiết Phong Lan cắn môi nhìn Thượng thư đại nhân, lộ ra gương mặt nhợt nhạt yếu ớt, khiến người khác không khỏi thương xót.

Nàng mệt mỏi lắm rồi, nhìn Tiết Phong Linh giả tạo như vậy, nàng thật sự cảm thấy buồn nôn. Trước mặt người khác thì tốt như thế nào, sau lưng thì hoàn toàn ngược lại, hung hăng đâm nàng một dao, tỷ tỷ như nàng ta tốt thật đó.

Nàng phải đa tạ lão Thiên gia đã cho nàng nhìn rõ bộ mặt thật của Tiết Phong Linh, cho nàng sống lại lần nữa để trả lại cho Tiết Phong Linh những gì mà nàng ta đã gây ra cho nàng!

Rõ ràng người đẩy nàng xuống hồ là nàng ta, vậy mà còn ở đây giả mèo khóc chuột! Quả thật là giả tạo không ai bằng!

“Được rồi Linh Nhi, đừng nói nữa, để muội muội con nghỉ ngơi...”

Thượng thư đại nhân mở miệng, Tiết Phong Linh muốn nói cũng không dám, vì vậy mọi người nhanh chóng rời khỏi gian phòng, Thượng thư phu nhân vốn muốn ở bên cạnh nữ nhi thêm một lát nhưng Tiết Phong Lan lại nói không cần, tất nhiên nàng không nói thẳng ra, chỉ viện lý do mẫu thân chăm sóc nàng thì không ai chăm sóc mẫu thân, như vậy mẫu thân sẽ ngã bệnh nên Thượng thư phu nhân cũng không tiện nói nhiều, quay người rời đi.

Nhìn cánh cửa phòng đóng lại, bên trong chỉ còn một mình nàng, tất nhiên mẫu thân để lại Xuân Cầm bên cạnh để chăm sóc nàng nhưng nàng muốn nghỉ ngơi vì vậy Xuân Cầm phải ra ngoài canh gác, không cho ai đến làm phiền.

Nằm trên giường, Tiết Phong Lan lẳng lặng nhìn trần nhà. Nàng biết sau ngày hôm nay Tiết Phong Linh nhất định đã nghi ngờ nàng, nhưng nàng ta chẳng thể làm gì được, dù sao tất cả cũng là do nàng ta bắt đầu, nàng chỉ là phản công mà thôi. Hơn nữa nàng ta cũng chẳng thể va chạm chính diện với nàng được, bởi nàng ta luôn thích đóng vai một tỷ tỷ tốt cơ mà, nếu đã như vậy thì mọi người cùng diễn đi, để xem đến cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng!

Sau chuyện hôm nay, tâm của Tiết Phong Lan đã hoàn toàn đóng băng, trong lòng nàng lúc này chỉ là một mảnh lạnh lẽo, sống hết một đời Tiết Phong Lan còn không nhìn ra sao. Tổ mẫu chỉ thương yêu Tiết Phong Linh, phụ thân mặc dù có đặt nàng vào lòng nhưng nếu có Tiết Phong Linh bên cạnh thì sẽ hoàn toàn quên đi sự tồn tại của nàng, còn mẫu thân... Người mà nàng luôn nghĩ là yêu thương nàng nhất, đau lòng thay nàng... Vậy mà vì Tiết Phong Linh mà nghi ngờ nàng. Đôi lúc Tiết Phong Lan cảm thấy bản thân thật quá ngu ngốc, sống một đời nàng còn hy vọng cái gì nữa chứ?! Hy vọng sẽ có người yêu thương nàng ư...?! Người nàng yêu thương nhất cũng phản bội nàng, như vậy nàng có thể tin vào cái gì nữa đây?!

Nằm trên giường, Tiết Phong Lan không hề phát hiện nước mắt của nàng đang rơi, từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Trên đời này không ai yêu thương nàng cả, trong lòng bọn họ chỉ biết có Tiết Phong Linh, bọn họ có từng biết đến sự tồn tại của Tiết Phong Lan nàng không?!

Không! Không hề!!!

Tiết Phong Linh! Lúc nào cũng Tiết Phong Linh! Rõ ràng là tỷ muội song sinh, gương mặt giống nhau như vậy nhưng tại sao lại bị đối xử hoàn toàn khác nhau?!

Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng!

Tiết Phong Lan vui mặt vào chốn, kìm chế sự run rẩy của bản thân.

Mệt mỏi, mệt mỏi quá rồi. Nàng không muốn tin nữa, nàng sẽ không tin vào bất kì một người nào nữa...

Đời này, Tiết Phong Lan nàng chỉ sống vì bản thân!

~~~~~

Lần nữa tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau, Tiết Phong Lan cảm thấy toàn thân như rũ rượi, đầu thì đau không chịu được, dường như ngày hôm qua khóc quá nhiều nên hôm nay có chút dậy không nổi.

Ánh nắng mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào khiến gian phòng như bừng sáng, Tiết Phong Lan xoa mi mắt, có chút không thích ứng với ánh sáng đột ngột như vậy.

Nhìn xung quanh, chậu nước rửa mặt, chén nước muối, khăn lau mặt, cùng bộ y phục mới đã chuẩn bị sẵn, Tiết Phong Lan định lên xe lăn nhưng nàng quên mất, bởi vì vừa mới bị tàn phế nên phụ thân chưa cho người làm chiếc xe lăn cho nàng.

Lúc đầu nàng cũng không quen với xe lăn, bởi vì nhìn thấy nó là nàng nhớ đến đôi chân của nàng không đi được, khiến nàng không khỏi phẫn nộ, khi đó chân nàng chỉ vừa bị tàn phế, nàng có chút không chấp nhận được sự thật này! Nhưng sau này dần quen, nàng cảm thấy xe lăn rất tốt, bởi vì ngồi trên đó nàng có thể tự do đi lại, không cần nhờ vào sự giúp đỡ của người khác. Tiết Phong Lan vốn là người cao ngạo, nên viện của nàng được đặt là Hàn Mai, nghĩa như tên, Hàn Mai cao ngạo đứng giữa bầu trời tuyết, kiên cường không dựa dẫm vào bất cứ một người nào.

Đột nhiên hiện tại không thấy xe lăn, Tiết Phong Lan có chút không quen.

“Cạch!” Cánh cửa mở ra, một nữ tử thân hồng y bước vào, nữ tử khoảng 15 tuổi, gương mặt mặc dù không phải tuyệt sắc nhưng lại thanh tú, dễ nhìn, ánh mắt nhìn nàng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền hồi phục, mái tóc được búi cao, trên tóc cài một cây trâm ngọc có hình cánh bướm, nhìn vô cùng xinh đẹp, rõ ràng cây trâm này không phải hạng tầm thường!

Mất Tiết Phong Lan neho lại, dù gương mặt nữ tử này hoá thành tro nàng cũng không quên, nàng ta là Hồng Hương - nha hoàn thiếp thân của nàng. Hồng Hương là do nàng cứu ở bên đường, thấy nàng ta đáng thương nên nàng mới nhận nàng ta làm nha hoàn, đối xử với nàng ta như tỷ muội vậy mà nàng ta lại phản bội nàng, lên giường của Lam Thành Vũ mà còn dám ra oai trước mặt nàng, hơn nữa chuyện của Tiết Phong Linh cùng Lam Thành Vũ nàng ta đã biết từ trước, vậy mà còn mượn nước đẩy thuyền, phản bội nàng qua với Tiết Phong Linh!

Thật sự là một con chó trung thành!

“Tiểu thư...” Hồng Hương bị Tiết Phong Lan nhìn đến nổi run rẩy, tại sao ánh mắt tiểu thư nhìn nàng lại như thế, nàng đã làm chuyện gì đắc tội với tiểu thư sao?! Hay là tiểu thư biết chuyện của nàng cùng với Tam tiểu thư...

Càng nghĩ Hồng Hương càng cảm thấy sợ hãi, không biết có phải quá sợ hãi hay không, mà nàng cảm thấy ánh mắt tiểu thư ẩn chứa sát khí.

Nhìn bộ dạng của Hồng Hương, Tiết Phong Lan thầm cười khinh thường, bởi vì trước kia nàng đối với nha hoàn rất tốt, Hồng Hương là nha hoàn thiếp thân của nàng nên không cần phải nói, đồ mà nàng không thích nàng đều cho Hồng Hương, y phục cũ của nàng cũng cho nàng ta.

Cây trâm nàng ta cài trên đầu chính là do tổ mẫu tặng cho nàng làm quà sinh thần, bởi vì nàng không thích nên nàng đã tùy tiện đưa nó cho Hồng Hương, nhưng sau đó nàng lại bị té hờ, bởi vì bị tàn phế nên không thể đi thình an, lâu lâu tổ mẫu lại đến thăm nàng, nhìn thấy trên đầu Hồng Hương cài cây trâm đó thì tức giận, trách phạt nàng.

Sống lại lần nữa, Tiết Phong Lan tất nhiên sẽ không để chuyện này tái diễn!

“Cây trâm này, ai cho phép ngươi cài?!” Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt sắc bén khiến Hồng Hương run sợ, không khỏi mở miệng giải thích:

“Tiểu thư... Cây trâm này... Là người ban cho Hồng Hương mà?!” Lần trước tiểu thư đưa nàng cây trâm, nàng liền nghĩ là tiểu thư thưởng cho nàng, bởi vì trước kia cũng thế, nên lần đó Hồng Hương cũng vui vẻ nhận lấy, dường như đó là tất nhiên.

“Ta cho ngươi? Ta cho ngươi khi nào?! Ta đưa cho ngươi đem cất, sao lại thành là ta ban cho ngươi?!” Tiết Phong Lan cười lạnh.

“Tiểu thư...”

Quả thật tiểu thư chỉ đưa cây trâm cho nàng nhưng không nói gì cả, bởi vì thói quen nên Hồng Hương cứ nghĩ là tiểu thư ban cho nàng.

“Có phải vì ta quá buông lỏng ngươi nên ngươi muốn trở thành Tuyết Mai thứ hai không?!”

“Tiểu thư tha mạng, là nô tì không đúng, là nô tì sai rồi... Tiểu thư tha mạng...” Hồng Hương sợ hãi quỳ xuống, không ngừng dập đầu với Tiết Phong Lan.

Sao nàng lại quên chuyện ngày hôm qua chứ, Tuyết Mai vô lễ với tiểu thư liền bị lão gia mang ra ngoài đánh năm mươi đại bản, nếu là nàng...

Hồng Hương không dám nghĩ nữa, vội dập đầu xin tha tội. Nàng không dám nữa, không dám đắc tội với tiểu thư nữa...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Không thể

“Tiểu thư cầu xin người, tha cho nô tì đi... Tiểu thư...” Hồng Hương khóc xin tha, tiếng động “bang bang” không ngừng vang lên khiến người khác nghe không khỏi rung mình.

Nếu là Tiết Phong Lan trước đây gặp chuyện như vậy thì nhất định sẽ tha thứ cho Hồng Hương, nhưng hiện tại thì khác, nàng là Tiết Phong Lan sau khi trung sinh, tâm của nàng đã lạnh rồi, dù nàng ta có dập nát đầu của bản thân thì nàng cũng sẽ không thay đổi sắc mặt.

Nàng tuyệt đối sẽ không để những thứ uy hiếp đến bản thân lưu lại, đầu tiên là Tuyết Mai, sau đó là Hồng Hương, từng người từng người đem đến uy hiếp đến bản thân nàng đều diệt trừ!

Có trách thì trách tất cả bọn họ kiếp trước đã đắc tội với nàng quá nhiều, kiếp này nàng sẽ trả hết!

Hơn nữa những chuyện trước kia, nàng tuyệt đối sẽ khiến để cho nó phải tái diễn lần nữa!

“Tha thứ?! Nếu hiện tại ta tha thứ cho ngươi thì không biết sau này ngươi sẽ làm ra chuyện gì nữa. Đến lúc đó lại làm mất mặt bổn tiểu thư, ngươi nói, như vậy liệu có tốt không...?!” Giọng nói của Tiết Phong Lan lạnh lẽo, mang chút đùa giỡn khiến Hồng Hương run sợ không thôi.

Tại sao tiểu thư lại trở nên như vậy?! Nếu là trước kia chỉ cần nàng quỳ xuống xin tha, tiểu thư liền bỏ qua cho nàng, vì vậy đối với nha hoàn bà tử trong Hân Mai Các, nàng chính là nha hoàn được tiểu thư tin tưởng nhất, không ai dám đắc tội nàng. Nhưng mà hiện tại hoàn toàn khác, tiểu thư đột nhiên thay đổi, trở nên đáng sợ khiến nàng sợ hãi từ tận đáy lòng.

“Tiểu thư... Tiểu thư tha mạng, nô tì tuyệt đối không dám như vậy nữa...”

Đợi khoảng nửa khắc sau, Tiết Phong Lan mới mở miệng nói, nhưng lúc này đầu Hồng Hương đã đầy máu.

“Được rồi, chuyện này kết thúc như thế đi!” Tiết Phong Lan lạnh lùng nói, hiện tại để nàng ta chết thì không được, dù sao nàng ta cũng là nha hoàn mà mẫu thân đưa cho nàng, sau này còn có thể lợi dụng!

“Tạ tiểu thư... Tạ tiểu thư...” Hồng Hương vừa vui vừa sợ, nhưng vẫn dập đầu tạ ơn.

“Đưa cây trầm đây...” Liếc mắt nhìn cây trầm trên tóc Hồng Hương, Tiết Phong Lan mở miệng nói.

“Vâng... Vâng...” Hồng Hương vội rút cây trầm xuống, hai tay dâng lên cho Tiết Phong Lan.

Nhận lấy cây trầm từ tay Hồng Hương, Tiết Phong Lan như có điều suy nghĩ. Cây trầm này chính là trước kia đã khiến nàng phải chịu phạt, mặc dù nàng đã tàn phế hai chân nhưng vẫn bắt nàng phải quỳ ở từ đường hai canh giờ vì tội bất kính với trưởng bối, đồ vật mà tổ mẫu tặng lại đi cho nha hoàn, đây chẳng khác nào tát vào mặt tổ mẫu?! Vì được phụ thân, mẫu thân cầu xin nên tổ mẫu chỉ phạt nàng chếp nữ giới.

Nhớ đến những chuyện trước kia, tâm nàng càng lạnh lẽo. Những chuyện mà bọn họ đã làm với nàng, nàng chưa bao giờ quên, dù là chuyện nhỏ nhất!

“Bây giờ đã là giờ nào?!”

“Dạ... Giờ Thìn hai khắc ạ...” Hồng Hương sợ hãi trả lời.

Tiết Phong Lan nhíu mày, nàng dậy trễ như vậy?! Hẳn là tối qua suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa quá mệt mỏi nên nàng mới dậy trễ.

“Hầu hạ ta rửa mặt thay đồ...”

“Vâng...”

Hồng Hương vội vàng lấy chậu nước cho nàng rửa mặt, lại lấy chén nước muối cho nàng súc miệng, sau đó lấy khăn lau mặt cho nàng, định lấy đến bộ

đồ sặc sỡ màu hồng cho nàng thay nhưng Tiết Phong Lan lại không đồng ý, bảo nàng ta đem bộ y phục đơn giản đến. Vì vậy Hồng Hương không dám nói nhiều, lúc này bị Tiết Phong Lan trừng trị nên mọi chuyện đều nghe theo nàng, đi lấy một bộ y phục màu vàng nhạt đơn giản, không quá cầu kỳ, nhưng lại mang một hơi thở nhẹ nhàng của cây cỏ.

Nhìn bộ y phục, Tiết Phong Lan gật đầu hài lòng. Nếu nàng nhớ không lầm thì đây là món quà sinh thần mà Thái hậu đã ban tặng, nhưng nàng cũng chưa từng liếc qua lần nào, lần này nhìn lại thì cảm thấy vô cùng hợp mắt.

Đợi sau khi Hồng Hương thay đồ cho nàng xong là đã một khắc sau, bởi vì chân nàng bị tàn phế nên Hồng Hương không dám chạm vào, nên có chút chậm so với bình thường, còn Tiết Phong Lan thì ngồi yên một chỗ, tàn phế mười mấy năm, thay đồ như vậy nàng đã sớm quen, chỉ là Hồng Hương làm quá chậm!

Bé Tiết Phong Lan lại bàn trang điểm, để nàng ngồi trên ghế, Hồng Hương bắt đầu làm tóc cho nàng.

Hồng Hương lớn hơn nàng bốn tuổi, tính ra hiện tại đã mười sáu, sớm đã qua tuổi cập kê, ngoại hình nàng ta mặc dù có chút yếu đuối nhưng đối với một nữ hài mười hai tuổi thân hình nhỏ bé như nàng bé cũng không nặng lắm.

Nhìn vết thương của Hồng Hương, Tiết Phong Lan không khỏi mở miệng bảo nàng ta đi bôi thuốc đi, chuyện này để người khác làm là được, không phải bởi vì nàng tốt bụng mà là vì nhìn màu đỏ chói mắt như vậy khiến nàng chán ghét mới mở miệng mà thôi. Nhưng Hồng Hương lắc đầu, ý bảo bản thân mình ổn, có thể làm công việc của bản thân, không cần nha hoàn khác làm, Tiết Phong Lan thấy vậy cũng không mở miệng nữa, để mặc nàng ta.

Ngồi trước gương đồng, Tiết Phong Lan trầm mặc. Trong gương là một nữ hài mười hai tuổi, gương mặt tinh xảo, thanh lệ vô cùng, sừng mặt như được chạm khắc tinh tế, làn da trắng nõn như bạch ngọc không tí vết, khiến người khác không khỏi ghen tị. Đôi mắt trầm lặng, tựa như hồ nước sâu tĩnh lặng trong suốt nhưng cũng sáng ngời, mi dài như liễu, mỏng manh, mũi cao thanh tú, vô cùng đáng yêu, môi hồng nở rộ, tựa như cánh hoa đào rực rỡ giữa trời xuân, mái tóc dài như thác được búi cao, kiểu tóc Lưu Vân nhẹ nhàng, cài một cây trâm ngọc hình hoa sen trắng, bên kia cũng được cài một cây trâm hình hoa mai rủ xuống, khiến cho nữ hài trong gương trở nên vô cùng xinh đẹp, không phải loại xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành khiến người khác ghen ghét mà là loại xinh đẹp nhẹ nhàng, nhưng lại xuất trần không kém khiến người khác phải ngưỡng mộ!

“Tiểu thư đã xong rồi à...” Hồng Hương nhìn nữ tử trước mắt, ánh mắt không khỏi loé lên tia kinh diễm! Nàng không biết rằng tiểu thư lại có thể xinh đẹp như vậy, so với Tam tiểu thư, thật sự thì...

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, Hồng Hương vội vàng ra mở cửa, người đến không ai khác chính là Thượng thư đại nhân, lão phu nhân, Thượng thư phu nhân cùng với một nam tử trung niên.

Hồng Hương mời mọi người vào trong, vội vàng rót trà cho mọi người. Mọi người đi vào, nhìn nữ hài đang ngồi, ánh mắt không khỏi kinh ngạc.

Hôm nay Tiết Phong Lan mặc một bộ y phục màu vàng, trên váy thêu hoa sen nở rộ, chất liệu vải Vân Sa mềm mại, đường thêu tinh tế, mặc dù đơn giản nhưng không hề tầm thường. Mái tóc vẫn kiểu Lưu Vân, thích hợp với lứa tuổi cập kê, cài những cây trâm có chất liệu tinh xảo, trên người phảng phất hơi thở quý khí, bởi vì hôm nay dậy trễ nên khí sắc của Tiết Phong Lan có chút tốt hơn, mặt không còn trắng nhợt nhạt nữa, đôi mắt cũng có thần.

“Phụ thân, tổ mẫu, mẫu thân...” Tiết Phong Lan mở miệng, liếc mắt nhìn sang nam tử trung niên, cung kính nói: “Diệp thái y...”

Diệp thái y là thái y giỏi nhất Thái y viện, mặc dù kiếp trước đã từng gặp qua một lần nhưng nàng không hề để tâm, có chút vô lễ với Diệp thái y khiến tổ mẫu không khỏi tức giận, kiếp này nàng tất nhiên sẽ không để chuyện này tái diễn. Diệp thái y tuy không thể chữa trị đôi chân cho nàng nhưng nàng cũng không trách hấn, dù sao chân nàng vốn là vô phương cứu chữa!

Diệp thái y kinh ngạc, lời đồn quả thật không sai, Thượng thư phủ có hai nữ nhi song sinh khiến người khác ghen tị, Tam tiểu thư thì hẳn đã từng thấy, mười hai tuổi đã là tài nữ nổi danh, Tứ tiểu thư hôm nay mới được diện kiến, so với Tam tiểu thư thì hơn hẳn, không chỉ xinh đẹp mà khí chất cũng không tầm thường!

Thượng thư đại nhân vui mừng, không nghĩ đến nữ nhi này của hấn cũng không kém tam nữ nhi, thậm chí có chút hơn hẳn.

Lão phu nhân trầm mặc, ánh mắt nhìn Tiết Phong Lan có chút không vui, trong lòng nàng nha đầu Linh Nhi vốn là nhất, vậy mà hiện tại Tiết Phong Lan hơn tỷ tỷ mình như vậy, nàng làm sao chịu được?!

Thượng thư phu nhân chỉ cười nhẹ, nhìn sắc mặt của Lan Nhi, tối qua hẳn là ngủ ngon giấc. Đối với nàng nữ nhi có xinh đẹp hay không không quan trọng, quan trọng là nữ nhi bình an lớn lên.

“Hồng Hương, trán ngươi làm sao vậy?!” Thượng thư phu nhân nhìn trán Hồng Hương đầy máu, không khỏi kinh ngạc mở miệng.

Ánh mắt Tiết Phong Lan loé lên tia lạnh lùng, hoá ra nàng ta không muốn bôi thuốc là vì nguyên nhân này, nàng ta đã sớm biết mọi người sẽ đến đây nên mới cố ý để lộ vết thương như vậy. Giới cho một Hồng Hương, dám tính kế nàng!

“Nô tì... Nô tì chỉ làm sai nên bị tiểu thư trách phạt...”

Ánh mắt mọi người có chút thay đổi nhìn Tiết Phong Lan, không khỏi nghĩ rốt cuộc nha hoàn này đã làm gì mà khiến cho Tứ tiểu thư phạt nặng như vậy, khiến trán nàng ta giờ đầy máu, nhưng dù làm gì cũng không nên phạt nặng như thế, mới mười hai tuổi mà đã độc ác như thế, sau này... Ấn tượng đối với Tiết Phong Lan không khỏi giảm đi mấy phần. Ngay cả Diệp thái y cũng nhíu mày không vui nhưng hấn nhìn ra Tứ tiểu thư chắc không phải hạng tiểu thư ý thể hiếp người được, nhưng phạt nặng như thế, xem chừng tâm địa không nhỏ!

“Lan Nhi, đây là có chuyện gì...” Đây là nha hoàn nàng đưa cho nữ nhi, hiện tại đã ra nông nỗi này, nàng tất nhiên phải hỏi rõ mọi chuyện.

“Hồng Hương trộm cây trâm cài mà tổ mẫu tặng con nên con mới trách phạt nàng, không ngờ nàng lại không nhận, quý xuống dập đầu nói con phải trả lại sự công bằng cho con...” Tiết Phong Lan cắn môi, có chút không cam lòng mở miệng, giọng nói có chút uất ức khiến những người xung quanh nhìn Hồng Hương bằng ánh mắt không thể tin.

Trộm đồ của chủ tử còn không chịu nhận, hơn nữa còn quý xuống dập đầu bảo tiểu thư trả công đạo cho nàng ta. Thật sự không biết xấu hổ!

“Đem nha hoàn này nhốt vào phòng củi, bỏ đói ba ngày để xem nàng ta còn dám làm vậy nữa không!” Thượng thư đại nhân xanh mặt, chưa đến hai ngày mà đã có hai nha hoàn khi dễ nữ nhi hần, chuyện này sao có thể bỏ qua?!

“Lão gia tha mạng... Tiểu thư tha mạng...” Hồng Hương khóc lóc cầu xin nhưng vẫn bị người của Thượng thư đại nhân kéo ra ngoài.

Đám nha hoàn bà tử lâu năm đều thấy rõ tình hình trước mắt, ánh mắt nhìn Tiết Phong Lan có chút khác trước kia, người thông minh đều ý thức được địa vị của Tứ tiểu thư đã thay đổi, ai đắc tội với nàng đều sẽ chết, Tuyết Mai cùng Hồng Hương là một tấm gương tốt nhất!

“Diệp thái y...” Thượng thư đại nhân quay nhìn Diệp thái y, ánh mắt chứa hàm ý rõ ràng.

Diệp thái y gật đầu, đi đến bên người Tiết Phong Lan bắt mạch, khoảng chừng nửa nén nhang, Diệp thái y mới mở miệng nói, giọng nói có chút bất đắc dĩ:

“Không thể...”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Xảy ra chuyện

“Diệp thái y, ý của người là...” Sắc mặt Thượng thư đại nhân trắng bệch, sợ mình nghe nhầm nên mở miệng hỏi lại.

Nữ nhi của hần không thể?! Ý Diệp thái y là sao, chẳng lẽ chân nữ nhi không thể chữa khỏi sao?! Nếu như vậy, nữ nhi của hần phải làm sao, nàng còn nhỏ như vậy mà hai chân đã tàn phế... Sau này, liệu có thể gả ra ngoài hay không đây?! Nếu có thể cũng chỉ là một gia đình nông dân nghèo, làm sao mà có địa vị được.

“Thượng thư đại nhân, lão phu không dám giấu, chân của tiểu thư đã ngâm trong nước lạnh quá lâu, chỉ sợ... Thần y Hoa Đà mới có thể chữa trị...” Diệp thái y thở dài, hần hành y, điều quan trọng nhất là phải cứu người, vậy mà thời khắc này hần lại không thể chữa trị khỏi đôi chân cho nữ hài này... Cái gì mà Thái y giỏi nhất, hần không xứng!

Nha đầu này mặc dù có gia thế tốt, gương mặt cùng tài hoa thì chẳng cần bàn, lại được Thái hậu sủng ái như bảo bối, nhưng nàng lại mất đi đôi chân của bản thân. Diệp thái y lắc đầu, cái gì cũng vậy, được cái này thì mất cái kia, đó là đạo lý từ xưa đến nay.

Mạc Tử Yên cúi đầu khiến người khác không nhìn rõ cảm xúc, chỉ nghĩ nàng quá đau lòng, nhưng ánh mắt nàng lại bình tĩnh đến lạ thường. Những lời này đều giống như kiếp trước, hoàn toàn không có gì khác cả, mọi chuyện diễn ra đều nằm trong lòng bàn tay nàng, nàng có thể điều khiển tình huống theo ý bản thân... Nhưng như vậy thì chẳng vui chút nào.

Diệp thái y không thể chữa khỏi đôi chân cho nàng, điều này Tiết Phong Lan có thể chắc chắn, nhưng bản lĩnh của ông ấy là không thể phủ nhận, trên đời này không có người nào có thể chữa khỏi đôi chân cho nàng, chuyện này nàng đã sớm biết. Chỉ là Diệp thái y là thái y lâu năm, y thuật của ông ấy rất giỏi, điều này khiến nàng muốn nàng ông ấy làm sư phụ, mặc dù hiện tại mọi chuyện nằm trong tầm kiểm soát của nàng nhưng sau này ai dám chắc nó sẽ không thay đổi?!

Nàng sống lại là chuyện rất nghịch thiên, hiện tại mọi chuyện đều ổn thỏa nhưng nàng tin sóng gió sẽ nhanh chóng xảy ra. Tiết Phong Lan nàng không muốn sống ngu ngốc như trước kia nữa, đến cuối cùng kết cục của bản thân là chết thê thảm, như vậy Thiên gia cho nàng sống lại thì có ý nghĩa gì nữa?! Bởi vậy nên nàng phải nhận Diệp thái y làm sư phụ của mình, muốn ông ấy dạy mình y thuật phòng thân, ai có thể đảm bảo Tiết Phong Linh sẽ không hạ độc nàng?!

Tâm địa của nàng ta như rắn rết, thậm chí muội muội thân sinh cũng không tha, nếu nàng ta đối với nàng bất nhân như vậy, thì đừng trách nàng bất nghĩa!

“Không thể... Không thể...” Thượng thư phu nhân nghe vậy liền choáng váng, nếu không phải có Xuân Cầm bên cạnh đỡ lấy thì chỉ sợ nàng đã té xỉu.

Nữ nhi của nàng không thể cứu! Điều này làm sao Thượng thư phu nhân có thể chấp nhận?! Là một người mẹ khi nghe con mình không thể cứu được thì so với đứa con, người mẹ còn đau hơn gấp trăm ngàn lần...

Ngay cả Diệp thái y giỏi nhất Thái y viện cũng không thể cứu nữ nhi nàng, ai có thể cứu nữ nhi nàng nữa đây... Thần y Hoa Đà?! Đi đâu tìm Thần y Hoa Đà đây...?!

Nữ nhi của nàng...

Nước mắt Thượng thư phu nhân lăn dài trên má, đầu lòng ôm lấy nữ nhi thủ thi:

“Lan Nhi ngoan đừng sợ... Mẫu thân hứa sẽ tìm cách chữa đôi chân cho con... Đừng khóc...” Mặc dù nói với nữ nhi những lời này, Thượng thư phu nhân cũng đang tự an ủi bản thân.

Đúng vậy, sẽ có cách, có cách cứu nữ nhi..

“Nurong...” Tiết Phong Lan mặc cho Thượng thư phu nhân ôm mình, nước mắt nàng cũng rơi như mưa, mặc dù biết mẫu thân chỉ có Tiết Phong Linh nhưng tình cảm mà nàng dành cho mẫu thân cũng không thể thay đổi, nước mắt này là ba phần thật, bảy phần giả.

Tình vẫn còn nhưng tâm đã lạnh, muốn nàng dùng tình cảm thật lòng đối với mẫu thân, nàng làm không được!

Khóc một đêm, Tiết Phong Lan đã suy nghĩ kỹ. Nàng sống lại là để trả thù, lấy lại tất cả những gì thuộc về nàng, nhưng nếu bọn họ thật sự đứng về phía Tiết Phong Linh thì đừng trách nàng, nhân từ với bọn họ thì ai nhân từ với nàng đây?!

Vậy nên sau này, Tiết Phong Lan nàng chỉ nghĩ đến bản thân, sống vì bản thân mà thôi!

Ngay cả mẫu thân thân sinh, nàng cũng không tin tưởng!

Trong phòng truyền ra tiếng khóc khiến người khác không khỏi đau lòng, nha hoàn bà tử đều cảm thấy Tứ tiểu thư quá đáng thương, còn nhỏ như vậy mà đã tàn phế hai chân... Sau này không thể gả cho nhà tốt rồi! Như vậy thì thật đáng tiếc, dung mạo như hoa như ngọc của Tứ tiểu thư mà lại phải gả cho hạng người phạm phu tục tử... So với Tam tiểu thư quả thật là không bằng...

Lão thái thái nhũ mỳ, vẻ mặt không vui không buồn, dù sao từ trước đến nay nàng vốn không để đứa cháu này vào mắt, so với nha đầu Linh Nhi hiểu chuyện thì nàng ta quả thật là cứng đầu, luôn chống đối với lão bà này!

Các lão nhân gia đều thích được nịnh nọt, trước kia Tiết Phong Lan luôn vui đùa, không để lễ nghi vào trong mắt, như vậy chẳng khác nào không để lão thái thái vào trong mắt, nhưng vì còn nhỏ mà tâm tư Tiết Phong Lan không được sâu nên Tiết Phong Linh đã lợi dụng điểm này để lấy lòng lão thái thái, cũng vì như vậy mà khiến lão thái thái chán ghét Tiết Phong Lan.

Thượng thư đại nhân mặc dù đã đoán trước nhưng vẫn khó lòng chấp nhận tin tức nữ nhi hấn tàn phế, gương mặt hấn trắng bệch, hô hấp bắt đầu không thông.

Dường như cảm thấy sự khác thường của Thượng thư đại nhân nên Diệp thái y mở miệng:

“Thượng thư đại nhân đừng quá đau lòng, rồi sẽ có cách...” Còn chưa nói xong đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy hô hấp của Thượng thư đại nhân ngày càng không thông, mặt ngày càng trắng bệch, sau đó ngã xuống.. Ngất xỉu!

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến người xung quanh hoảng loạn, lão thái thái vội đến nhìn nữ tử, Thượng thư phu nhân phát hiện cũng buông nữ nhi ra, đi đến đỡ lấy trượng phu, chỉ có Tiết Phong Lan ngồi đó ngây ngốc, ánh mắt nàng tròn to, dường như bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến ngây người.

“Quý Nhi, Quý Nhi...” Lão thái thái lo lắng nhìn Thượng thư đại nhân ngất xỉu, nước mắt không ngừng rơi xuống. Nàng dù sao cũng là một người mẹ, nhìn nữ tử ngất xỉu trước mặt nàng sao chịu nổi?!

“Trương công...” Thượng thư phu nhân cũng lo lắng không kém, vừa mới trải qua chuyện chân nữ nhi không thể chữa khỏi, hiện tại trượng phu lại ngất xỉu...

“Mọi người bình tĩnh, mau đưa Thượng thư đại nhân về phòng cho lão phu chữa trị...” Diệp thái y đã mở miệng nói, mọi người không thể không nghe theo, vội vàng đỡ Thượng thư đại nhân về phòng.

Thượng thư phu nhân tính đi theo nhưng lại bị lão phu nhân cản lại, ánh mắt nhìn nàng hận không thể giết chết nàng, cay độc mở miệng:

“Tất cả cũng tại ngươi cùng nữ nhi ngươi mới khiến cho Quý Nhi của ta ngất xỉu, đúng là đồ sao chổi! Sao ta lại cho nó lấy ngươi vào nhà này chứ?!”

“Mẫu thân...” Thượng thư phu nhân định mở miệng giải thích nhưng lại bị lão thái thái cắt ngang.

“Câm miệng! Nếu Quý Nhi của ta xảy ra chuyện gì... Khụ khụ, ta sẽ bảo nó hừ ngươi!” Lão thái thái được nha hoàn đỡ rồi đi, để lại Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Lan cùng đám nha hoàn của nàng.

“Nurong...” Tiết Phong Lan mở miệng, định an ủi mẫu thân nhưng lại bị Thượng thư phu nhân cắt đứt.

“Đủ rồi, Trần ma ma, Xuân Cầm trở về...” Thượng thư phu nhân lần đầu tiên bị mẹ chồng chửi mắng như vậy, trong lòng không khỏi khó chịu, nào còn

để ý đến Tiết Phong Lan?!

Bất kì nữ nhân nào bị mẹ chồng chửi là sao chổi thì cũng đủ hiểu người đó sẽ khó lòng an ổn sống ở nhà chồng nữa, nàng mặc dù biết mẹ chồng không thích nàng nhưng chưa bao giờ mắng nàng là sao chổi, chuyện này...

Làm sao Thượng thư phu nhân chấp nhận được, nàng mặc kệ tất cả, bỏ lại nữ nhi đang ngồi đó mà về phòng cầu xin phạt tổ phù hộ cho thượng phu tai qua nạn khỏi.

Trước khi đi Xuân Cẩm liếc mắt nhìn Tứ tiểu thư, chỉ thấy ánh mắt nàng vô hồn, lạnh lẽo đến kinh người, bên môi còn nhếch lên một chút khiến Xuân Cẩm còn nghĩ bản thân nhìn lầm, nhìn lại lần nữa thì thấy Tứ tiểu thư trầm mặc, ánh mắt có chút đau thương khiến Xuân Cẩm cảm thấy kì lạ nhưng vẫn rời đi.

Chỉ còn một mình Tiết Phong Lan ngồi bên trong, ngơ ngác nhìn vào khoảng không vô định. Mọi chuyện đều diễn ra y chang kiếp trước, phụ thân ngắt xiu, tổ mẫu chán ghét, mẫu thân không quan tâm...

Nếu đã không thể khiến người khác yêu thương, như vậy thì đối đầu vậy! Đối với nàng, tình thân không quan trọng nữa, không có tình thân nàng vẫn sống tốt!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Thái hậu ban thuốc quý

So với gian phòng trống trải, không bóng người của tiết Phong Lan, trong viện của Thượng thư đại nhân đầy ắp người, nhìn vào vô cùng náo nhiệt. Nhưng trên mặt mỗi người đều lộ vẻ lo lắng, đám nha hoàn bà tử không ngừng chạy đông chạy tây, chỉ sợ chủ tử có mệnh hệ gì thì bản thân cũng khó tránh khỏi, vì vậy mọi người đều cẩn thận từng chút, mong sau chủ tử sớm qua khỏi thời gian nguy kịch.

Đám di nương thường ngày không phải mở miệng ra là chàm chọc người khác chính là khoe khoang bản thân, nhưng hôm nay ai nấy đều không dám lên tiếng để bảo toàn cho bản thân, chỉ sợ vừa mở miệng sẽ chọc giận lão thái thái không vui, bị lão thái thái ghét bỏ thì đừng hòng mà sống trong Thượng thư phủ này!

Không khí u ám bao trùm lấy gian phòng, trán mọi người đều đọng lại một hai giọt mồ hôi, nhưng ai nấy đều không dám động đậy, lúc này lão thái thái đang tức giận, chỉ sợ ai không may mắn chọc giận lão thái thái sẽ liên lụy đến bản thân, thậm chí nữ nhi đều bị liên lụy, sau này sẽ không có một tấm chồng tốt để nương nhờ.

Khoảng một khắc sau, Diệp thái y mở miệng phá vỡ bầu không khí u ám: “Lão phu nhân, Thượng thư đại nhân chỉ là bệnh cũ tái phát, hiện tại đã không sao rồi ạ...”

Mọi người thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn là lão gia không sao, nếu không hậu quả sẽ khó lường!

“Bệnh cũ tái phát?! Diệp thái y, bệnh này không nguy hiểm đến tính mạng chứ...?!” Nghe nhi tử không có chuyện gì, lão thái thái cũng mừng thầm nhưng nghĩ đến căn bệnh cũ này, lại nhìn không được lo lắng. Mặc dù nói là bệnh cũ, thường hay tái phát nhưng không chắc chắn liệu nó có gây nguy hiểm hay không, nàng làm sao có thể yên tâm, người gia sợ nhất là gì, không phải cô đơn hay không có tuổi già, mà sợ nhất là “kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh”!

Các lão nhân gia từ xưa đến nay ai chẳng muốn có một đứa con vừa hiếu thuận vừa thương yêu phụ mẫu mình?! Hơn nữa Tiết Quý thật sự là một đứa con hiếu thảo, từ trước đến giờ mẫu thân nói gì hắn cũng nghe, chỉ duy nhất là chuyện lấy Lý Nguyệt Chi vào cửa là không nghe lời mẫu thân hắn. Mặc dù vậy nhưng hắn vẫn hoàn thành trách nhiệm của một người con, hiếu thuận với mẫu thân, nấp thiếp để nói dối tông đường. Một đứa con như vậy, trên đời này có mẫu ai được như thế?!

Lão thái thái là một người cổ hủ, nhi tử không nghe lời nàng lấy Lý Nguyệt Chi làm thê đã làm mối quan hệ mẫu tử bọn họ có vết nứt, nhưng nhi tử hiếu thuận, lại nghe lời nàng nấp thiếp, nên dù có giận cách mấy thì cũng là nhi tử nàng mang nặng đẻ đau sinh ra, làm gì có chuyện giận dài?!

Tuy là nói thế nhưng sau sự việc này, lão thái thái vốn đã xem Lý Nguyệt Chi là con dâu nữa, chỉ sợ tùy thời đều muốn đuổi nàng ra khỏi Tiết gia, nhưng vì e ngại thân phận Thừa tướng tiểu thư nên hiện tại mới nhẫn nhịn.

“Nói thật với lão phu nhân, đại nhân đã mang bệnh khá lâu, mặc dù hiện tại không nguy hiểm đến tính mạng nhưng sau này... Không ai dám chắc chắn, cách tốt nhất là đừng khiến người tức giận, nên nấu đồ bổ cho đại nhân tắm bổ, có lẽ đôi chân Tứ tiểu thư không thể chữa khỏi đã là đã kích đối với đại nhân...” Diệp thái y thờ dãi, bệnh Thượng thư đại nhân mang đã nhiều năm, hiện tại dù chữa trị cũng không thể chữa tận gốc, chỉ có thể dùng chịu đau kích, tắm bổ nhiều thì thân thể sẽ tốt hơn.

Điều đáng lo ngại hơn là đôi chân của Tứ tiểu thư, hắn là người hành y, không thể chữa khỏi bệnh cho bệnh nhân là điều đang trách, học y là để cứu người, nhưng không thể cứu người thì hắn học y để làm gì?!

Lão thái thái nghe vậy liền trừng mắt, tất cả cũng tại Tiết Phong Lan, sinh ra đã không có gì may mắn, lúc nào mọi chuyện đều do nàng ta gây ra, một nha đầu mới mười hai tuổi mà đã suýt khác chết phụ thân, giống hệt mẫu thân nàng ta, đều là sao chổi chuyển thế! Có hai mẹ con sao chổi này trong nhà thì Tiết gia nàng làm sao yên ổn?!

“Các ngươi nghe rồi đấy, đừng để lão gia phải tức giận thêm một lần nào nữa... Huỳnh ma ma, đi nấu canh nhân sâm cho lão gia tắm bổ đi!”

“Vâng...” Huỳnh ma ma nhận lệnh, lui ra ngoài.

Đám di nương vội vàng cúi đầu, không cần biết các nàng sau này tranh đấu thế nào nhưng tuyệt đối không được để lão gia tức giận, hậu viện tranh đấu không liên quan đến tiền viện, cảnh cáo của lão phu nhân rất rõ ràng, có người ngu mới mới nghe không hiểu đấy!

~~~~~

Quay sang Tiết Phong Lan, mọi người đi không bao lâu thì căn phòng của Tiết Phong Lan lại xuất hiện hai nữ tử, khoác trên người bộ hồng y rực rỡ, chất liệu vải không tầm thường, có thể so với bộ y phục mà Tiết Phong Lan đang mặc trên người, gương mặt hai nữ tử giống hệt nhau, tựa như hai giọt nước giống nhau như đúc, đều thuộc dạng mỹ nữ, trên tóc búi cao, cài một cây trâm ngọc, trên tay mỗi người đều cầm hai, ba chiếc hộp, hai người đứng trước mặt Tiết Phong Lan mà nàng vẫn tưởng là một người.

“Tứ tiểu thư cát tường!” Nhẹ nhàng khụy gối, lần váy đứng đưa theo từng động tác của hai nữ tử, bộ dạng vô cùng đẹp mắt.

Kiếp trước những lễ giáo thông thường nàng đều học, nhưng vì chân bị tàn phế mà Hoàng thượng đã ra lệnh nàng không cần quỳ hành lễ, tuy nhiên vẫn phải kính trọng trưởng bối, nếu gặp Hoàng thượng hay Thái hậu đều phải giữ lễ, không được làm qua loa. Nàng không cần quỳ gối hành lễ với người khác nhưng mỗi ngày nàng đều gặp những người hành lễ với nàng không dưới trăm lần, tuy nhiên khi nàng mở miệng họ mới dám đứng lên, bất quá khi đó nàng là Hoàng hậu cao quý, còn bây giờ vẫn là Tứ tiểu thư của Tiết phủ.

Ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên tia kinh ngạc, hai nữ tử thấy vậy chỉ cười, cung kính mở miệng: “Có phải Tứ tiểu thư đã quên Như Sương cùng Như Ngọc?! Nói cũng phải, đã mấy năm không gặp Tứ tiểu thư ngày càng trưởng thành!” Nữ tử bên phải mở miệng nói, giọng nói nàng êm dịu như ngọc, quả nhiên xứng với cái tên Như Ngọc!

Kiếp trước nàng đã gặp qua Như Sương cùng Như Ngọc, bọn họ đều là những nha hoàn theo hầu hạ Thái hậu, trí tuệ không kém bất kì ai, thủ đoạn thì khỏi cần bàn đến, sống trong cung, nếu không có thủ đoạn thì bọn họ sẽ có thể an ổn sống được sao?!

Tỷ tỷ Như Sương là một người lạnh lùng ít nói, hơn nữa là một người cực đoan, không thích thân cận với bất kì ai, Thái hậu dạy dỗ bọn họ kĩ càng khiến bất kì người của cung nào đều không thể mua chuộc được! Trí tuệ của Như Sương so với Như Ngọc cao gấp vài lần, tuy nhiên bọn họ đều là người trung thành với chủ tử, sống vì chủ tử, chết vì chủ tử!

Như Ngọc thì ngược lại, tính tình hào sảng đáng yêu, quan hệ với mọi người xung quanh rất tốt, tuy nhiên cũng giống như Như Sương, đều một lòng trung thành với chủ tử. Mặc dù tính tình không cực đoan như Như Sương nhưng lại vô cùng cứng đầu, thà hy sinh bản thân cũng không để chủ tử gặp nguy hiểm.

Trước kia nàng đã chứng kiến tất cả những gì Như Sương và Như Ngọc đã làm với Thái hậu, cũng khâm phục lòng trung thành của bọn họ, đến khi Thái hậu qua đời vì bệnh nặng họ cũng liền mất tích, không ai biết họ ở đâu. Nếu nàng có Như Sương cùng Như Ngọc bên cạnh, đừng nói là thành công bảy phần, cho dù là chín phần nàng cũng nắm chắc trong tay.

“Không, ta nhớ chứ, ngươi là Như Ngọc...” Tiết Phong Lan mỉm cười, một bộ dạng cực kì đơn thuần khiến Như Sương cùng Như Ngọc ở đối diện kinh ngạc vạn lần.

“Rất ít người có thể phân biệt được hai tỷ muội chúng tôi, Tứ tiểu thư thật thông minh!” Như Sương lạnh lùng mở miệng, lời nói mang nhiều hàm ý chỉ có bọn họ mới có thể hiểu.

“Nơi đây không có ai, các ngươi không cần phải câu nệ!”

Nhìn bộ dáng của Tiết Phong Lan, Như Sương cùng Như Ngọc lại kinh ngạc vạn phần, họ liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt hàm chứa ý cười khó hiểu.

“Tứ tiểu thư, hôm nay Như Sương cùng Như Ngọc phụng mệnh của Thái hậu, đưa đến cho tiểu thư thuốc quý để bồi bổ thân thể...” Ánh mắt Như Sương rơi vào người Tiết Phong Lan, một lúc sau mới mở miệng: “Là Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm mà ngoại bang tiến cống!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11-1: Đồi đầu với tổ mẫu (1)

Tiết Phong Lan vẻ mặt không biểu cảm, đôi mắt lóe lên tia sáng, môi mỏng nhếch lên tạo lên một độ cong hoàn mỹ.

Mọi chuyện đều diễn ra như kiếp trước, nhưng có sự khác biệt chính là thái độ của nàng đối với Như Sương cùng Như Ngọc, kiếp trước khi Như Sương cùng Như Ngọc tuân mệnh Thái hậu mang đồ đến tặng nàng thì nàng thậm chí còn không nhớ ra bọn họ, khi đó bọn họ vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, dường như không có cảm xúc gì với nàng. Nhưng hiện tại lại khác hẳn, nàng đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng bọn họ, khiến bọn họ phải nhìn nàng bằng con mắt kính ngạc.

Tiết Phong Lan không phúc hậu cười, cảm giác này cũng không tồi, trước kia là nàng ngu xuẩn, một mực tin tưởng tỷ tỷ tốt của nàng, đến cuối cùng thì sao chứ, chẳng phải là chết thê thảm sao?! Ánh mắt rơi vào người Như Sương, kiếp trước Thái hậu đã từng đề cập với nàng là muốn ban Như Sương cùng Như Ngọc cho nàng, bởi vì chân nàng bị tàn phế, đi lại bất tiện nên cần có một người thông minh như Như Sương bên cạnh, nhưng nàng đã từ chối, khi đó Hồng Hương là nha hoàn nàng tin tưởng nhất, vì vậy nàng đã không nhận ý tốt của Thái hậu.

Nhớ đến điều này Tiết Phong Lan vô cùng buồn bực, nếu trước kia nàng đồng ý với Thái hậu thì mọi chuyện đã không treo nên như thế... Nhưng trên đời này tồn tại chữ ‘nếu’ sao?! Mọi chuyện diễn ra đều do số phận sắp đặt, số phận của nàng cũng vậy, thua trong tay Tiết Phong Linh là số phận mà lão Thiên gia sắp đặt cho nàng. Nếu là kiếp trước thì số phận này có lẽ sẽ đúng, nhưng nàng đã trùng sinh, số phận của nàng, phải do bản thân nàng quyết định, bất cứ ai cũng không được quyền quyết định số phận của nàng, cho dù là Hoàng thượng hay Thái hậu!

“Đây là đồ vật mà Thái hậu ban cho Tứ tiểu thư nhằm muốn đôi chân Tứ tiểu thư sẽ sớm hồi phục...” Như Ngọc mỉm cười, bộ dạng dịu dàng như nước, thanh âm lại trong trẻo như ngọc, vừa mở miệng khiến người khác không khỏi yêu thích.

“Đạ ta Thái hậu dùm ta...” Tiết Phong Lan mở miệng, toàn thân phát ra quý khí ít người nào được như thế. Nàng đưa mắt nhìn Như Sương, không khỏi mở miệng: “Như Sương, có thể bế ta đến bên bàn trà không?”

Như Sương nghe vậy, không chút do dự đi đến bế Tiết Phong Lan đến bên bàn trà, Như Ngọc bên cạnh để hết đồ lên bàn, sau đó rót một ly trà cho nàng, lại hìn khắp căn phòng, ngoài trừ ba người bọn họ thì có một ai khiến Như Ngọc nhú mày, không khỏi mở miệng lên tiếng: “Tứ tiểu thư, chẳng lẽ nha hoàn trong Thượng thư phủ không có một ai hầu hạ người sao?!”

Đường đường là Tứ tiểu thư của Lễ bộ thượng thư, cháu ngoại của Thừa tướng đại nhân, cháu gái của Thái hậu mà lại không có một nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ, đồn ra ngoài không phải là trở thành trò cười cho thiên hạ sao?!

Đối với cách hầu hạ của nha hoàn ở Thượng thư phủ này, Như Ngọc vô cùng không hài lòng nhưng lại không tiện mở miệng nói, dù sao đây cũng không phải Hoàng cung, càng không phải Trường Xuân Cung của Thái hậu, nên Như Ngọc không có quyền phê phán bọn họ.

Tiết Phong Lan nghe thế liền cười, nụ cười như hoa tường vi nở rộ, cực kì lóa mắt: “Có đó, nhưng ta không cần!”

Như Ngọc kinh ngạc, không khỏi mở miệng: “Ý của Tứ tiểu thư là...?” Trong lòng nàng sớm đã biết đáp án, chỉ là nàng muốn chính miệng Tứ tiểu thư nói ra thôi.

“Ý ta là... Ta không cần những người vô dụng đó, ta chỉ cần các người.” Nhấp một ngụm trà, Tiết Phong Lan mở miệng nói. Nàng biết biểu hiện của bản thân ngày hôm nay đã đạt yêu cầu của Như Sương cùng Như Ngọc. Sở dĩ bọn họ đến đây không chỉ là tuân mệnh Thái hậu đem thuốc quý đến đây mà còn đến để xem nàng, lần đầu tiên gặp hai người họ khi đó nàng chỉ mới tám tuổi, tám tuổi - một cái tuổi ngây thơ của nữ hài tử, khi ấy nàng còn quá nhỏ, Thái hậu không tiện ban Như Sương cùng Như Ngọc cho nàng, hơn nữa chính tay Thái hậu nuôi dưỡng hai người họ, tất nhiên không nỡ ban cho nàng. Nhưng nàng biết rồi một ngày Thái hậu sẽ ban bọn họ cho nàng, trải qua bốn năm, đây là lúc Thái hậu cần, hơn nữa nàng lại bị tàn phế, vừa có lý do để Thái hậu đưa người đến, chỉ là kiếp trước nàng không chịu nhận, hơn nữa ấn tượng với bọn họ về nàng cũng không tốt lắm, nên Thái hậu cũng tôn trọng ý kiến của cả hai bên.

Nàng biết bỏ qua bọn họ chính là hối hận cả đời nên kiếp này nàng sẽ không ngu xuẩn như vậy, Như Sương cùng Như Ngọc lớn lên trong hậu cung, lại được Thái hậu nuôi dạy chu đáo, tâm cơ, chí sớ là không đơn giản. Hơn nữa có quân sư như Như Sương, nàng không tin bản thân không thắng Tiết Phong Linh!

“Tứ tiểu thư... Thật ngay thẳng!” Như Ngọc mỉm cười, trong lòng rất hài lòng đối với Tứ tiểu thư này, ấn tượng không tệ lắm, hơn nữa cũng không phải người tầm thường!

Tiết Phong Lan nhếch môi không nói, xung quanh chìm vào yên tĩnh, khoảng nửa khắc sau, tiếng chân truyền đến, càng ngày tiếng bước chân càng lớn, Như Sương cùng Như Ngọc liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu rõ ánh mắt của đối phương.

“TIẾT PHONG LAN!!!” Nghe được tên của bản thân, môi mông của nàng không khỏi nhếch lên một độ cong nhạt, trong lòng thầm nghĩ, cuối cùng cũng đến a!

Một đám người xuất hiện trước mặt nàng, dẫn đầu là một lão nữ nhân trang phục quý phái nhưng lại không giấu được nếp nhăn trên gương mặt, mình chứng cho tuổi tác của bản thân, tay chống một cây gậy đầu rồng, ánh mắt nhìn nàng như ăn tươi nuốt sống, phía sau là một đám nữ nhân ăn mặc lố loẹt, ánh mắt nhìn nàng chứa đầy sự ghen ghét rõ rệt.

“Tổ mẫu...” Giọng nói có chút yếu ớt, ánh mắt cũng chứa đầy hơi nước, môi mông mím lại, Tiết Phong Lan mở miệng: “Tổ mẫu... Phụ thân con...”

Nhìn tình cảnh thế này lão thái thái không khỏi nhú mày, vốn nàng đang ở bên cạnh chăm sóc Quý Nhi, không ngờ quân gia lại đến thông báo người của Thái hậu đến thăm hỏi Tiết Phong Lan, hơn nữa còn mang rất nhiều đồ quý giá đến, nghe nói trong đó còn có cả Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm mà ngoại bang tiến cống.

Thiên sơn Tuyết liên nghe cái tiền thôi cũng cảm thấy thoải mái, lão thái thái từng vì dung nhan của bản thân mà không ngừng cho người đi kiếm được liệu quý giá, chỉ là quý giá thế nào cũng không bằng Thiên sơn Tuyết liên. Thiên sơn Tuyết liên là gì, không ai không biết, nghe nói đó là bảo vật trong giới y thuật, không ít đại phu muốn gặp dù chỉ một lần, hơn nữa các quý tộc trong triều đều ham muốn Thiên sơn Tuyết liên. Nghe đồn Thiên sơn Tuyết liên có thể trị bách bệnh, có thể dung để dưỡng dung nhan, có thể bồi bổ cơ thể... Giá trị của Tuyết liên thôi cũng đã liên thành, huống chi là Thiên sơn Tuyết liên hiếm thấy thế gian, đối với một đám nữ nhân ham mê sắc đẹp thì Thiên sơn Tuyết liên là dược liệu quý giá các nàng cần, hiện tại Thái hậu ban tặng cho Tiết Phong, đừng nói là lão thái thái không vui, ngay cả đám di nương cũng cực kì ghen tỵ!

“Tổ mẫu, phụ thân... Phụ thân con thế nào rồi ạ...”

“Diệp thái y nói không có gì nguy hiểm, chỉ là...” Liếc mắt nhìn Như Sương cùng Như Ngọc bên cạnh Tiết Phong Lan, lão thái thái không tiện mở miệng dạy dỗ, chỉ lạnh nhạt nói một câu chấp chừng. Nàng vốn dĩ đến đây để lấy Thiên sơn Tuyết liên mà Thái hậu ban cho nha đầu kia, nhưng hiện tại người của Thái hậu ở đây, nàng không thể lấy đi được, chỉ có thể để nha đầu kia tự tay đưa cho nàng, như vậy dù có trách Thái hậu cũng không thể trách phạt nàng.

“Chỉ là gì ạ...” Ánh mắt Tiết Phong Lan hiện lên sự lo lắng, trong mắt có một tầng nước mỏng, dáng vẻ của nàng khiến những người xung quanh không khỏi nhìn nàng bằng ánh mắt kì lạ. Mà ánh mắt kì lạ đó nói dễ nghe thì là thương hại, nói khó nghe chính là khinh thường!

“Diệp thái y bảo phụ thân người cần tắm rửa...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11-2: Đối đầu với tổ mẫu (2)

Vừa dứt lời, mọi người hai mặt nhìn nhau, ý nghĩa trong lời nói của lão thái thái người khác vừa nghe liền hiểu, nhưng cũng có một số người, cổ tình già ngốc, tựa như Tiết Phong Lan đây, mơ màng mở miệng:

“Cần phải tắm rửa, nhưng may mắn là phụ thân không sao...” Tiết Phong Lan thờ phào mở miệng, bộ dạng căng thẳng cũng thả lỏng, đáy mắt còn đọng lại vài giọt lệ, nàng nở nụ cười yên tâm khiến những người khác không khỏi suy nghĩ.

Thật không biết Tứ tiểu thư này là ngốc thật hay ngốc giả nữa, lời lão thái thái chứa hàm ý rõ ràng như thế mà nàng ta lại làm bộ như không biết, đây chẳng phải là đang muốn chống đối với lão thái thái hay sao? Đã biết lão thái thái không vừa mắt mình mà còn không biết nịnh nọt, lại còn làm ra bộ dạng ngu ngốc, thật là khiến người khác chướng mắt! Bất quá có người của Thái hậu ở đây, mọi người cũng chẳng thể nói gì hơn được, dù sao Thái hậu sủng ái Tiết Phong Lan không phải ngày một ngày hai, trước khi nàng ta ta tàn phế, Thái hậu sủng ái hết mực, sau khi nàng ta tàn phế, Thái hậu còn ban Thiên sơn Tuyết liên cho nàng ta, sủng ái mực này khó ai dám đắc tội với nàng ta. Tất nhiên ở trong Thượng thư phủ nàng ta vẫn là Tứ tiểu thư không được sủng, trước mặt người của Thái hậu, đối xử với nàng ta như vậy là đã cho thể diện lắm rồi, vậy mà nàng ta còn ngu ngốc như vậy...

Phương Lam bên cạnh nhìn Tiết Phong Lan, trong mắt lóe lên tia sáng kì lạ, từ lúc Tiết Phong Lan được hai tuổi nàng đã vào phủ hầu hạ lão gia, nhờ có lão thái thái sủng ái mà cuộc sống của nàng không hề thiếu thốn, thậm chí trong phủ mọi người đều tôn kính nàng, gọi nàng một tiếng ‘Phượng di nương’, duy chỉ Tiết Phong Lan, nha đầu này từ nhỏ đến lớn đều đối đầu với nàng, ương ngạnh ngang ngược, có lần nàng muốn giáo huấn nha đầu này nhưng lại bị Lý Nguyệt Chi ngăn cản, dù sao nàng ta cũng là chủ mẫu nên nàng cũng không thể làm gì. Đã mười năm kể từ khi nàng vào phủ, nhờ nàng sinh cho lão gia con trai nên được sủng ái bội lần, Lý Nguyệt Chi cũng có chút e ngại nàng, điều này khiến Phương Lam vô cùng tự hào, phân đầu mười năm cuối cùng nàng cũng đạt được mục đích, nhưng vĩnh viễn nha đầu Tiết Phong Lan này đều chống đối nàng, đến tỷ tỷ song sinh của nàng còn phải nể mặt nàng, còn nàng ta là gì chứ, nếu không phải có Thái hậu làm chỗ dựa, chỉ sợ nàng ta sớm đã bị lão thái thái trừng trị rồi!

Lão thái thái sắc mặt có chút không vui, liếc mắt nhìn Tiết Phong đang nở nụ cười nhạt càng cảm thấy gai mắt. Hàm ý rõ ràng như vậy nàng không tin nha đầu này không hiểu, trước kia Thái hậu ban thưởng hơn phân nửa lễ vật đều mang đến chỗ nàng, với lại nha đầu này trước kia đều nhu thuận đưa ra hết, vậy mà hôm nay có người của Thái hậu ở đây liền muốn cùng nàng chống đối, đúng là đáng chết!

Tiết Phong Lan trong cười lạnh, trước kia tổ mẫu hay đến lấy những món đồ Thái hậu ban cho nàng, khi ấy nàng cũng chẳng quan tâm, dù sao cũng là người trong nhà, nên Tiết Phong Lan không hề keo kiệt. Nhưng sau khi trùng sinh, nàng đã hiểu tất cả mọi chuyện, hóa ra từ trước đến giờ nàng coi bọn họ là người thân thì bọn họ chỉ xem nàng là công cụ để lợi dụng, nếu không phải có Thái hậu sủng ái, chỉ sợ nàng sớm đã không sống nổi... Vì vậy nàng quyết định, sau này tuyệt đối sẽ không đối xử tốt với bọn họ nữa, nàng đối xử với bọn họ tốt như thế nào, bọn họ lại đối xử với nàng ngược lại như thế đó, lúc nàng gặp chuyện bọn họ đang ở đâu? Không những bỏ mặc nàng mà bọn họ còn trợ giúp Tiết Phong Linh hãm hại nàng, nếu bọn họ đã xem nàng như công cụ để lợi dụng thì tại sao nàng lại không đối xử với bọn họ như vậy? Nàng sẽ đòi lại từng thứ, từng thứ mà bọn họ nợ nàng, cho dù là những thứ nhỏ nhất nàng cũng phải lấy lại tất cả! Đồ của Tiết Phong Lan này, một là nàng không không cần, chứ không được để rơi vào tay kẻ khác!

Như Sương, Như Ngọc liếc mắt nhìn nhau, đều thấy rõ suy nghĩ trong mắt đối phương. Xem ra Tứ tiểu thư không phải dạng người tầm thường, đi theo nàng ta cũng không tệ lắm. Hai người bọn họ đều làm việc theo tính tình của bản thân, dù sao trong Trường Xuân Cung cũng không ai dám đối đầu với bọn họ, bọn họ biết Thái hậu xem tỷ muội xem như con ruột mà đối đãi vậy nên bọn họ trung thành với Thái hậu tuyệt đối. Thái hậu từng đề cập chuyện muốn đưa bọn họ cho Tiết Phong Lan để chăm nàng, nhưng bọn họ cần suy nghĩ lại. Hôm nay gặp mặt Tứ tiểu thư thì bọn họ đã biết Tứ tiểu thư rất xứng đáng làm chủ từ các nàng, tuổi còn nhỏ đã bình tĩnh như vậy, mặc dù nàng ta bị tàn phế nhưng ngẩng lên cũng không phải không chữa được. Tuy Diệp thái y nói chân Tiết Phong Lan không thể chữa khỏi, nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, Diệp thái y chỉ là thái y giỏi trong kinh thành, bên ngoài

có không ít người có y thuật tài giỏi, hơn nữa tương truyền Thần y Mộ Kinh Thương y thuật cao minh, chỉ cần người đó còn một hơi thở thì Thần y Mộ Kinh Thương đều có thể cứu, xem xét lại, đôi chân của Tiết Phong Lan thật sự không thể không chữa khỏi.

“Diệp thái y nói phụ thân ngươi cần bồi bổ thân thể... Vừa hay Thái hậu lại ban cho ngươi Thiên sơn Tuyết liên, hay...” Mặc kệ nàng ta giả vờ hay thật sự không hiểu hàm ý trong lời nói của nàng, hiện tại nàng đã nói thẳng ra như vậy, nàng không tin nàng ta còn giả vờ được!

“Chuyện này...” Tiết Phong Lan cắn môi, bộ dạng cực kì khó xử khiến mọi người đều cười khinh thường. Trong lòng thầm khinh bỉ đám người này vạn phần, thật không biết xấu hổ, mở miệng ra liền đòi lễ vật Thái hậu ban cho nàng, trước kia bởi vì nàng còn xem bọn họ là người thân nên mới cho bọn họ lấy thoải mái như vậy, hiện tại bệnh cũ tái phát, lại muốn lấy đồ của nàng? Đâu có dễ như vậy!

“Tổ mẫu... Trước kia người đến mượn những lễ vật mà Thái hậu ban cho con... Con đều không nói gì, dù sao chúng ta cũng là người thân, nhưng mà... Thiên sơn Tuyết liên này rất quý, Thái hậu đặc biệt ban cho con chỉ mong muốn đôi chân con khỏi...” Tiết Phong Lan cúi đầu, bộ dạng vô cùng ủy khuất.

Lão thái thái nghe vậy liền tức giận, không khỏi mở miệng quát: “Ngươi nói như vậy là ý gì? Phụ thân ngươi đang cần thuốc bồi bổ, vậy mà ngươi lại ích kỷ không cho? Tiết gia chúng ta làm sao lại có đứa cháu như ngươi, đúng là nghịch nữ!” Bị Tiết Phong Lan nói trúng tâm tư, lão thái thái liền xanh mặt, những chuyện này mà nha đầu này lại dám mở miệng nói ra hết, thật sự là quá mất mặt! Mặt mặt còn thôi đi, nếu lời này truyền đến tai Thái hậu, như vậy nàng phải làm sao, Thái hậu nếu trách tội xuống...

“Tổ mẫu...” Đôi mắt Tiết Phong Lan long lanh ngấn nước, bộ dạng vô cùng đáng thương khiến Như Ngọc nhủ mảy, sắc mặt có phần khó coi mở miệng: “Lão phu nhân, dám tự ý lấy lễ vật của Thái hậu là tội chết đấy! Chuyện này nếu Thái hậu biết được...”

Bọn người này quá ngang ngược, lễ vật của Thái hậu ban cho Tứ tiểu thư mà họ cũng dám lấy, đúng là không biết sống chết. Mặc dù nàng biết nếu không phải có sự đồng ý của Tiết Phong Lan bọn họ tất nhiên sẽ không dám chạm vào, nhưng hiện tại nàng nhận định Tiết Phong Lan là chủ tử, tất nhiên là phải bao che khuyết điểm, với tính tình của Như Ngọc nàng tuyệt đối sẽ không để ai làm xấu mặt bản thân!

“Chuyện này... Ta chỉ sợ là... Mượn của Lan Nhi...” Lão thái thái có chút bối rối, trong lòng sắp nghẹn đến tức chết nhưng lại không thể mở miệng phản bác, dù sao bọn họ cũng là tỷ nữ thân cận của Thái hậu, nàng lại không thể đắc tội!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đòi lại những thứ thuộc về bản thân

“Nếu đã là mượn... Vậy thì xin lão phu nhân phải trả lại rồi...” Như Sương im lặng này giờ lúc này mới mở miệng nói. Lời của nàng khiến không ít người kinh ngạc, muốn bọn họ trả lại những thứ mà bọn họ lấy của Tiết Phong Lan? Như vậy đâu có được, mặc dù ngoài miệng nói là ‘mượn’ nhưng thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ, ‘mượn’ này là mượn không trả. Vậy mà hiện tại Như Sương lại bảo bọn họ trả lại... Không ít người sắc mặt khó coi, tựa hồ không cam lòng nhưng lại không dám mở miệng. Dù sao ở Thượng thư phủ bọn họ chỉ là di nương, nếu nói về địa vị thì thua xa Như Sương cùng Như Ngọc, bọn họ, mặc dù là nha hoàn nhưng lại là nha hoàn của Thái hậu, ít nhiều gì cũng kiêng kỵ đôi phần.

“Cái gì...?” Lão thái thái trợn mắt kinh ngạc, không thể tin nhìn Như Sương. Bảo nàng trả lại những thứ đã lấy từ tay của nha đầu Tiết Phong Lan, chuyện này nàng làm sao có thể? Phải biết rằng đồ nàng lấy từ tay Tiết Phong Lan là của Thái hậu ban cho, một món rẻ nhất cũng đáng giá mấy ngàn lượng, mà nàng thì lấy không ít... Lão thái thái đau đầu không thôi, nếu tính toán kĩ lưỡng... Chỉ sợ lên đến mấy vạn lượng hoàng kim đấy! Chỉ nghĩ thôi mà cũng cảm thấy sợ rồi...

“Mượn’ đồ phải trả là chuyện thường tình, có sao lão phu nhân lại kinh ngạc như thế?” Như Ngọc bên cạnh mở miệng, giọng nói có phần châm chọc, nhìn vẻ mặt này của bọn họ, hẳn là không muốn trả đồ đấy mà! Bất quá có nàng cùng Như Sương ở đây, bọn họ đừng nghĩ sẽ lợi dụng Tiết Phong Lan, hay lấy đồ vật mà Thái hậu ban chiếm làm của riêng!

Nhắc đến Tiết Phong Lan, Như Ngọc không khỏi liếc mắt nhìn nữ hài đang cúi đầu ngồi trên ghế, bởi vì nàng cúi đầu nên mái tóc che mất gương mặt của nữ hài khiến người khác không nhìn thấy được cảm xúc của nàng. Chỉ thấy đôi môi nhỏ bị nàng cắn đến bật máu, trên người lại tỏa ra mùi vị bị thương, điều này khiến người khác không khỏi suy nghĩ nàng đang phải chịu đựng cái gì. Tất nhiên trong số đó không có Như Ngọc nàng, dù sao Như Ngọc cũng không phải loại người ngu ngốc, làm sao nàng có thể tin Tiết Phong Lan sẽ thương tâm vì những lời nói đó của lão thái thái?! Hơn nữa nàng có thể khẳng định, đối với vị tổ mẫu này Tiết Phong Lan phải nói là không đặt vào mắt, nếu không tại sao lại để cập chuyện bọn họ ‘mượn’ đồ của Thái hậu ban cho nàng đến trước mắt nàng cùng Như Sương?!

Hóa ra vốn nghĩ Tứ tiểu thư của Lễ bộ Thượng thư là một nha đầu ngu ngốc, không biết suy nghĩ, lại cực kỳ chanh chua, nhưng hành động của nàng lại khiến người khác không khỏi suy nghĩ, so với tỷ tỷ song sinh, Tiết Phong Lan nguy hiểm hơn rất nhiều, còn nhỏ như vậy mà đã biết che giấu, sau này chỉ sợ không hề đơn giản! Nhưng một chủ tử như vậy rất hợp với Như Ngọc, dù sao ở trong hoàng cung lâu rồi, loại người nào nàng chưa từng gặp qua, chỉ là Tiết Phong Lan thú vị hơn bọn họ khiến nàng muốn nhận nha đầu này làm chủ tử. Nàng tin Như Sương cũng có suy nghĩ giống như nàng, bọn họ là tỷ muội song sinh, thân giao cách cảm là chuyện thường tình!

“Không... Ý ta là... Ta ‘mượn’ của Lan Nhi không chỉ có những thứ để trưng bày, mà còn có những vị thuốc để bồi bổ cho cơ thể... Mà thuốc thì...”

Lão thái thái áp úng, có chút không được tự nhiên khi thừa nhận bản thân mình lại đi ‘mượn’ đồ của cháu gái. Dù sao cũng là lão phu nhân của Thượng thư phủ, cư nhiên lại ‘mượn’ đồ vật trang trí, thậm chí là thuốc của cháu gái mình, đồn ra ngoài, nàng còn mặt mũi nào gặp những phu nhân nhà quan lại khác chứ?! Hôn nữa thuốc cũng đã uống, bọn họ chẳng lẽ bắt nàng phải nhờ ra?! Huống hồ, với tính tình của Tiết Phong Lan, chắc hẳn không dón người thân vào đường cùng, mặc dù nàng không gì gì đưa cháu gái này nhưng nàng cũng là tổ mẫu câu nàng ta, chẳng lẽ nàng ta nở nhìn bọn họ rơi vào đường cùng ư?!!

Nếu Tiết Phong Lan nghe được những lời này của lão thái thái chắc hẳn nàng sẽ cười khinh thường với bọn họ. Bọn họ có xem nàng là con cháu hay không mà dám mở miệng nói hai chữ ‘người thân’? Lúc nàng rơi vào tuyệt vọng thì những người tự xưng là ‘người thân’ của nàng họ đang ở đâu?! Bọn họ không chỉ lợi dụng nàng mà còn vì Tiết Phong Lan thảm hại nàng đến chết, nếu không phải lão Thiên gia xót thương, chỉ sợ hiện tại nàng đã không thể ngồi ở nơi này rồi! Vậy mà họ còn dám mở miệng xưng là ‘người thân’ của nàng, bọn họ không thấy nhục cười sao?!

“Đã dùng hết...?” Như Sương tiếp lời, giọng nói của nàng khiến không ít người lạnh run, mặc dù chỉ là một câu nói lạnh nhạt nhưng vào tay tất cả mọi người ở đây thì lại như băng hàn ngàn năm.

“Đừng vậy...” Lão thái thái mở miệng khẳng định khiến Tiết Phong Lan đang cúi đầu không khỏi cong môi. Bởi vì trước kia nàng xem bọn họ như người thân mà đối đãi nên cũng không để ý những tài vật mà Thái hậu ban cho nàng, hiện tại bọn họ lại được voi đòi tiên, lời bọn họ nói nàng còn không hiểu sao. Những thứ vật chất bọn họ có thể trả cho nàng, nhưng thuốc mà Thái hậu ban bọn họ lại không thể, nếu nàng cứ ép buộc thì bọn họ chỉ còn cách nhờ ra thôi. Tiết Phong Lan không khỏi thầm khen cho những người này, những thứ vật chất đó chẳng là gì cả, nhưng những vị thuốc mà Thái hậu ban lại vô cùng quý giá, có tiền mà không thể mua được!

Nếu là nàng trước kia chỉ sợ xảy ra chuyện này liền cầu xin Thái hậu bỏ qua, nhưng hiện tại khác trước rồi, nàng là Tiết Phong Lan sau khi trùng sinh, không còn ngu ngốc như trước kia nữa, bị người khác lợi dụng một đời cuối cùng là phải chết thảm, điều này Tiết Phong Lan tuyệt đối sẽ không để xảy ra một lần nào nữa. Huống hồ nàng sống lại là để trả thù Tiết Phong Linh, giải quyết tất cả những người trợ giúp nàng ta, khiến nàng ta trả giá cho những chuyện mà mình đã làm, vì vậy đối với đám người này, Tiết Phong Lan không có thương xót chút nào, càng không có thứ gọi là người thân!

“Đường như mọi người vẫn chưa hiểu rõ tình thế của bản thân Như Sương vẫn là nên nhắc nhở mọi người, lần này Như Sương đến đây không chỉ là đem lễ vật mà Thái hậu ban cho Tứ tiểu thư mà còn có chuyện khác...”

Lời nói của Như Sương khiến mọi người không khỏi bất an, dường như bọn họ cũng cảm thấy điều gì đó bất ổn, lúc này nghe thấy lời nói của Như Sương càng cảm thấy kì lạ. Vốn chỉ là một nha hoàn đưa lễ vật của Thái hậu, cho dù nàng ta là nha hoàn của Thái hậu cũng không thể bắt bọn họ trả lại lễ vật cho Tiết Phong Lan, nhưng mà hai nha hoàn này lại xen vào chuyện này, điều này khiến người khác cảm thấy không ổn.

“Như Sương cùng Như Ngọc phụng lệnh Thái hậu, từ giờ sẽ trở thành nha hoàn của Tứ tiểu thư, thay Thái hậu ở bên cạnh chăm sóc cho Tứ tiểu thư... Hôn nữa trước khi đến đây, Tứ tiểu thư đã từng nói với Thái hậu là chưa bao giờ đụng đến lễ vật mà Thái hậu ban thưởng nên Thái hậu lấy làm lạ, sai nô tỳ kiểm tra lễ vật mà Thái hậu ban thưởng cho Tứ tiểu thư bao năm qua, nếu thiếu món nào Thái hậu chắc chắn sẽ không tha cho chúng nô tỳ... Vì vậy, xin lão phu nhân hãy trả lại những thứ người đã ‘mượn’ của Tứ tiểu thư!”

Tiết Phong Lan trong lòng cười trộm, nàng đang đợi lời nói này của Như Sương a, câu nói này không chỉ biểu hiện rõ Như Sương cùng Như Ngọc sẽ nhận làm chủ tử mà còn đòi lại những thứ bọn họ lấy của nàng, một món cũng không thể thiếu! Tất nhiên nếu bọn họ không giao ra, chuyện này truyền đến tai Thái hậu, chỉ sợ bọn họ sống không được lâu. Mặc dù nàng biết Thái hậu không có nói những lời như vậy nhưng nàng rất vui vẻ, có Như Sương cùng Như Ngọc ở đây, nàng không cần xen vào chuyện này, cứ để nàng đóng vai đưa cháu ngoan đi vậy!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thái hậu tức giận

“Thái hậu nương nương, Như Sương, Như Ngọc đã trở về!”

“Đã trở về?”

“Vâng, nô tỳ lập tức cho người vào!” Dứt lời, không thấy chủ tử mở miệng phân phó, Cao ma ma lập tức quay người rời đi.

Ngự hoa viên Hoàng cung trăm hoa đua nở, bất kì mùa nào thì Ngự hoa viên cũng chìm ngập trong sắc hoa rực rỡ, làm say lòng người. Phụng bào đỏ rực làm tôn lên làn da trắng nõn của nàng, phụng trăm cài trên tóc khiến nàng càng trở nên cao quý, đứng giữa sắc trời mùa đông lạnh, khoác lên chiếc áo lông bạch hổ quý hiếm khiến ai ai cũng phải ghen tỵ. Đôi tay trắng nõn đưa ra, sờ vào đóa hoa mẫu đơn trước mắt, cánh hoa đỏ rực của mẫu đơn xòe ra, nở rộ. Mùa đông sắc trời lạnh, các loài hoa đều rất khó ra hoa, đặc biệt là hoa mẫu đơn này, chỉ nở vào tháng 4 hằng năm, vậy mà hiện tại trong Ngự hoa viên Hoàng cung lại có hoa mẫu đơn, điều này đúng thật là thần kỳ!

Tiếng bước chân truyền đến, Như Sương cùng Như Ngọc vội vàng hành lễ, cung quy chính là như thế, bất kì ai gặp Thái hậu cũng phải hành lễ, tất nhiên Hoàng thượng được miễn.

“Thái hậu nương nương, chúng nô tỳ đã trở lại...”

Thái hậu như vẫn đắm chìm trong sắc hoa mẫu đơn mà không hề mở miệng. Đôi tay trắng nõn, đeo trên người đầu vàng bạc châu báu hiếm thấy, rực rỡ khiến đóa mẫu đơn trong tay nàng càng trở nên kiều diễm lạ thường!

Thái hậu thích hoa mẫu đơn, chuyện này trên dưới Hoàng cung ai ai cũng biết, chỉ cần là người có tâm thì họ đều biết sở thích của Thái hậu. Mặc dù trong cung cấm tiết lộ bí mật của chủ tử, nhưng đám nô tài vẫn không thể cưỡng lại danh vọng của đồng tiền mà phản bội mạng sống của bản thân, những người như vậy, không chết sớm đúng là đáng tiếc!

“Nha đầu đó, đã tốt hơn chút nào chưa?” Thái hậu lạnh nhạt mở miệng, nàng nhẹ nhàng quay người, đối mặt với Như Sương cùng Như Ngọc khẽ cười nhẹ, điều này khiến Như Sương, Như Ngọc đi đến bên cạnh Thái hậu, đỡ lấy tay nàng đi vào trong.

“Thái hậu nương nương thương yêu Tứ tiểu thư là phúc khí của nàng, Tứ tiểu thư sao lại không khỏe được.” Như Ngọc mỉm cười, cùng Như Sương dìu Thái hậu vào Trường Xuân Cung ngồi xuống.

Như Sương cũng không nhàn rồi, nàng cởi áo khoác lông trên người Thái hậu ra, đi đến bên bàn rót trà nóng cho Thái hậu.

“Nha đầu này thật là, sao lại đi dạo hồ vào mùa đông lạnh giá thế này.” Thái hậu cảm thán, tiếp nhận chung trà của Như Sương, nhấp một ngụm rồi để xuống.

Lúc này Cao ma ma đi vào, trên tay cầm một khay đồ bỏ, nghe Thái hậu nói vậy liền mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Thái hậu yêu thương Tứ tiểu thư, cũng nên yêu thương bản thân, trời lạnh như vậy người lại ra ngoài ngắm mẫu đơn...”

“Cao ma ma nói đúng, Thái hậu nếu muốn ngắm mẫu đơn thì sai người đem chậu mẫu đơn vào, sao người lại ra ngoài chứ...” Như Ngọc bên cạnh trách cứ khiến Thái hậu mỉm cười: “Mẫu đơn nở rộ giữa trời đông, nếu đem vào bên trong, há còn rực rỡ như bên ngoài?”

Như Sương bên cạnh thở dài: “Nếu chuyện Thái hậu đã muốn, cho dù là Hoàng thượng cũng không thể ngăn được, Như Sương chỉ mong Thái hậu có thể tịnh dưỡng bồi bổ sức khỏe của bản thân...”

“Vẫn là Như Sương hiểu ta hơn!”

Cao ma ma đặt chung đồ bỏ xuống bàn, Thái hậu nhận lấy muỗng từ Như Ngọc liền uống một muỗng, cảm giác ấm áp lan tỏa toàn thân, trong miệng là vị ngọt, mang chút vị đắng của bạch quả, Thái hậu không khỏi mở miệng: “Diệp thái y nói thế nào?”

Người thông minh đều hiểu Thái hậu đang hỏi chuyện gì, Như Sương lập tức mở miệng lên tiếng, nàng biết dù có giấu thì Thái hậu vẫn sẽ biết, huống hồ Diệp thái y là thái y bên cạnh Thái hậu, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ lộ, vậy nên nếu nàng không nói thật chính là tội khi quân! Mặc dù biết tin tức này đối với Thái hậu là vô cùng không tốt, Thái hậu sủng ái Tứ tiểu thư thế nào tất cả mọi người đều hiểu rõ, nhưng dù thế nào nàng cũng không thể không nói.

“Diệp thái y bảo là... Không thể...”

Dứt lời không khí xung quanh điện lập tức giảm xuống âm độ, so với bên ngoài còn lạnh hơn mấy phần, đám nô tì cúi đầu không dám thở mạnh, sợ Thái hậu sẽ trút giận vào người bản thân, như vậy không chỉ bản thân mất mạng mà còn liên lụy đến người nhà.

“Rầm” một tiếng, chung đồ bỏ đã nằm lán trên đất, mọi người đều sợ hãi quỳ xuống, chung đồ bỏ là lễ vật mà Hoàng thượng đặc biệt cho người làm tặng cho Thái hậu, thường ngày Thái hậu đều không nở đụng đến, thế nhưng hôm nay lại đập vỡ nó, điều này chứng tỏ Thái hậu đang rất tức giận!

“Nuôi một đám thái y đúng là vô dụng! Đến lúc cần thì lại ‘không thể?!’ ‘Không thể’ là thế nào?! Đúng là vô dụng!” Phụng nhan tức giận khiến không ai dám mở miệng, mặc dù thường ngày Thái hậu rất ít khi tức giận lại đối xử với bọn họ đều rất tốt, nhưng sống trong Hoàng cung này mỗi người đều ý thức được bản thân mình.

“Thái hậu bớt giận, mặc dù Diệp thái y đã nói là không thể nhưng không phải không còn cách...” Như Sương mở miệng, giọng nói có năm phần chắc chắn khiến Thái hậu nhíu mày: “Nói xem!”

“Đôi chân của Tứ tiểu thư không phải không có cách chữa trị, mặc dù y thuật của Diệp thái y cao minh nhưng vẫn kém xa Thần y Mộc Kinh Thương!”

“Thần y Mộc Kinh Thương? Hắn là người thích du ngoạn khắp nơi, hơn nữa tính tình lại kỳ quái, hẳn thật sự sẽ chữa trị được đôi chân của Lan Nhi?!” Thái hậu nghi ngờ mở miệng, nghe nói vị Thần y này y thuật xuất thần nhập hóa nhưng lại là thần long kiến thủ bất hiện vĩ*, hơn nữa tính tình kỳ quái, bất kể giàu nghèo, chỉ cần hắn thích hẳn sẽ cứu, người như vậy...

*Thần long thấy đầu không thấy đuôi.

“Nếu tìm được Mộc Kinh thương thì có lẽ sẽ có cơ hội...” Như Sương không dám đảm bảo, dù sao Thần y Mộc Kinh Thương không phải người dễ tìm, nhưng cho dù tìm được hẳn chưa chắc sẽ đồng ý chữa trị cho Tứ tiểu thư, nhưng nếu không thử tìm thì làm sao mà biết?

“Chuyện này, giao cho người...” Thái hậu lạnh nhạt mở miệng, phân phó Cao ma ma đi lấy một chung đồ bỏ khác, đám nô tì thấy Thái hậu bớt giận liền thở phào nhẹ nhõm.

“Vâng...” Sau này Tiết Phong Lan sẽ là chủ tử của nàng, dù thế nào nàng cũng sẽ tìm cách chữa trị đôi chân cho nàng ta, nàng không muốn có một vị

chủ tửtànphế. Mặc dù Tiết Phong Lan không phải loại người tầm thường nhưng có đôi chân vẫn tốt hơn, nếu kẻ thù truy sát, có đôi chân còn có thể chạy trốn! Nhưng áp lực tìm kiếm Mộc Kinh Thương lại không hề nhỏ, bất quá nếu thật sự không thể tìm thấy, Như Sương nàng sẽ chịu phạt - cam tâm tình nguyện mà chịu, nàng sẽ thay thế đôi chân của Tiết Phong Lan.

“Nha đầu Lan Nhi thế nào, con bé có bị kích động không?!”

“Như Sương nghe nói Từ tiểu thư có chút kích động...”

“VẬY Ạ?”

Không lâu sau Cao ma ma quay lại, trên tay bưng khay đồ bỏ đưa đến cho Thái hậu.

“Thái hậu, chẳng phải lần trước người hỏi Như Sương cùng Như Ngọc có chịu hầu hạ Từ tiểu thư sao?” Như Ngọc bên cạnh tỉnh nghịch mở miệng.

“Sao? Các người đã có đáp án?” Nghe tin đôi chân Tiết Phong Lan còn có thể chữa được, tâm trạng nàng cũng không còn nặng nề nữa mà giảm đi mấy phần, hiện tại nghe Như Ngọc nói vậy nhin không được mà hiểu kỳ đáp án của hai người bọn họ.

Như Sương cùng Như Ngọc đều do một tay nàng dưỡng dục, so với Triết Nhan công chúa còn thân hơn mấy phần, vì vậy những lỗi lầm nhỏ của bọn họ nàng đều bỏ qua. Tính tình hai nha đầu này, Thái hậu như nàng sao lại không biết, nàng có ơn với bọn họ, so với phụ mẫu bọn họ còn hơn vạn phần, tất nhiên bọn họ sẽ trung thành với nàng, nguyện vì nàng mà hầu hạ nàng suốt đời, bỏ qua thể giới phồn hoa bên ngoài. Vậy nên nàng mới cho bọn họ một cơ hội, nha đầu Lan Nhi là đứa cháu nàng thương yêu nhất, mặc dù không tranh giành nhưng cũng không phải là người ngu ngốc, nhìn nha đầu Lan Nhi nàng lại nhớ đến thời trẻ của bản thân. Khi còn là tiểu thư Thừa tướng phủ nàng cũng là người như vậy, không tranh không giành, nhưng từ khi vào thâm cung, tính tình ngày thơ như vậy chỉ sợ sẽ sớm mất mạng, vì vậy nàng đã thay đổi, nếu không làm sao có thể như ngày hôm nay?!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13-2: Tính toán (1)

“Vâng, chúng nô tì đã có đáp án...” Như Sương khẳng định mở miệng, sống bên cạnh Thái hậu từ nhỏ, Như Sương làm sao không biết ý định của người? Thái hậu muốn nàng đến chăm sóc Từ tiểu thư một phần là vì muốn nàng cùng Như Ngọc không bỏ lỡ tuổi thanh xuân của bản thân, sống trong cung mặc dù vinh hoa phú quý nhưng lại không hề có tự do, vậy nên Thái hậu mới cho nàng cơ hội ra ngoài dưới danh nghĩa Từ tiểu thư, phần còn lại tất nhiên là vì muốn nàng thật sự chăm sóc Từ tiểu thư, hiện tại đôi chân của Từ tiểu thư đã tàn phế, cần một người bên cạnh chăm sóc, mà người Thương thư phủ lại không đáng tin.

Thật ra nếu Như Sương hôm nay khi đi gặp Tiết Phong Lan thì nàng tuyệt đối sẽ không muốn nhận Tiết Phong Lan làm chủ tử, dù sao nửa đời còn lại có bị chôn vùi trong cung hay không nàng cũng không quan tâm, chỉ cần có thể ở bên cạnh chăm sóc, bảo vệ Thái hậu như vậy cũng đủ rồi. Nhưng thiên ý trêu nhân, mặc dù nàng muốn ở bên cạnh chăm sóc Thái hậu nhưng khát vọng muốn tự do vẫn luôn ở tận sâu trong lòng nàng.

Lần đầu gặp Tiết Phong Lan không hiểu sao Như Sương lại có cảm giác kì quái, khi đó nàng đã nhận định Tiết Phong Lan là chủ tử của nàng, mặc dù Tiết Phong Lan bặt tàn phế nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến nàng, Như Sương có thể khẳng định dựa vào năng lực của bản thân có thể bảo vệ Tiết Phong Lan. Vì vậy nàng đã quyết định, Thái hậu đã cho nàng cơ hội quý giá như vậy, nàng phải biết trân trọng!

“Người nói đi...” Nhận lấy chiếc muỗng bằng vàng từ tay Cao ma ma, Thái hậu múc một muỗng canh khế nhấp. Mùi hương thơm ngát lan tỏa trong miệng, Thái hậu hài lòng gật đầu.

Chung đồ bỏ lúc này đã có người thu dọn, trong phòng vốn bừa bộn nhưng lúc này vốn đã được lau dọn sạch sẽ. Bên ngoài gió tuyết không ngừng thổi, hoa cùng lá hòa vào trong tuyết, giữa nền tuyết trắng làm nổi bật lên những chiếc lá xanh cùng với những đóa hoa rực rỡ. Khác với bên ngoài lạnh giá, bên trong Trường Xuân Cung vô cùng ấm áp, không khí nóng ẩm nhưng với trời đông gió tuyết khiến người khác cảm thấy thoải mái.

“Chúng nô tì đã quyết định sẽ xuất cung hầu hạ Từ tiểu thư...”

Thái hậu nghe vậy có chút ngoài ý muốn, rất nhanh liền mở miệng: “Đã quyết định...?” Trước khi xuất cung nàng có thể nhìn ra được Như Sương cùng Như Ngọc tuyệt đối không hài lòng nhưng không hiểu sao khi về cung, thái độ của họ liền thay đổi, điều này khiến nàng cảm thấy kì lạ, rốt cuộc là chuyện gì mới có thể khiến hai nha đầu này thay đổi?!

“Vâng...” Như Sương không chút do dự trả lời khiến Thái hậu có chút kinh ngạc, rốt cuộc thì lý do vì sao mà khiến Như Sương kiên quyết như thế?! Chăm sóc bọn họ từ nhỏ, không ai hiểu bọn họ hơn nàng, khiến bọn họ có thể kiên quyết như thế ít ai có thể làm được, ngay cả Thái hậu như nàng cũng không thể bắt buộc bọn họ làm chuyện mà bọn họ không thích, vậy mà hiện tại bọn họ lại cam tâm tình nguyện nhận định nha đầu Lan Nhi làm chủ tử?!

“Tại sao?”

“Nô tì cảm thấy ngoại trừ Thái hậu ra, người xứng đáng làm chủ tử nô tì cũng chỉ có Từ tiểu thư!” Thái hậu nghe vậy liền bật cười: “Rốt cuộc nha đầu

Lan Nhi đã làm gì mà khiến Như Sương cố chấp cũng phải khuất phục thế này?!”

“Như Sương chỉ có thể nói một câu: ‘Tứ tiểu thư là một kị nữ từ!’” Mặc dù đôi chân Tiết Phong Lan bị tàn phế nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến Như Sương nằng, dù sao dựa vào năng lực của bản thân, nằng tin rằng có thể bảo vệ tốt Tiết Phong Lan, không để nằng phải chịu một chút tổn hại nào!

“Ồ? Đúng là bất ngờ lớn, hiếm khi thấy Như Sương khen ai như thế, nha đầu Lan Nhi đúng là có phúc!” Thái hậu mỉm cười khiến Như Ngọc bên cạnh cũng tỉnh nghịch nói: “Mặc dù Tứ tiểu thư là một kị nữ từ nhưng vẫn thua xa Thái hậu a!”

Lời của Như Ngọc khiến Thái hậu không khỏi bật cười, gợn tay捏 má hồng hào của Như Ngọc: “Nha đầu nhà ngươi chỉ biết nịnh nọt bổn cung!”

Như Ngọc bị Thái hậu捏 má liền kêu oa oa: “Nô tì nào có...”

“Được rồi, nếu các ngươi đã quyết định như thế tất nhiên bổn cung sẽ không ngăn cản, chỉ là ba ngày sau hãy xuất phát, ở bên bổn cung lâu một chút...” Thái hậu thở dài, chuyện đưa Như Sương cùng Như Ngọc cho nha đầu Lan Nhi là chủ ý của nằng nhưng hiện tại nằng vẫn không muốn xa hai người bọn họ. Dù sao bọn họ cũng do một tay nằng nuôi lớn, thử hỏi làm sao không có tình cảm đây?!

“Như Ngọc biết Thái hậu không nỡ, Như Ngọc cũng không nỡ xa Thái hậu... Nhưng Như Ngọc vẫn cảm thấy sáng mai xuất cung là tốt nhất... Như Ngọc bên cạnh làm nũng, nếu ba ngày nữa mới xuất cung, vậy chẳng phải giấu đầu lòi đuôi sao? Dù sao Như Ngọc nằng cũng là người miệng vàng lời ngọc, đã nói ra thì làm sao có thể không giữ lời đây? Ba ngày nói nhanh không nhanh nói chậm không chậm, nhưng cũng đủ một người thông minh biết rằng những lời mà Như Sương nói là đe dọa bọn họ. Nếu như thế sau này phải sống trong Thượng thư phủ, nằng còn có thể ngăn đầu nhìn ai cơ chứ?!

“Gấp gấp như thế à? Có phải có nha đầu Lan Nhi liền quên mất Thái hậu là bổn cung không...?” Thái hậu thật có chút không hiểu, hai người bọn họ gấp gấp làm gì chứ, ở bên cạnh nằng vài hôm không được hay sao? Mặc dù nói vậy nhưng nằng vẫn tò mò, rốt cuộc nha đầu Lan Nhi đã làm gì mới có thể khiến hai nha đầu này khuất phục đây?!

Nhớ đến lời Như Sương khiến Thái hậu càng thấy kì quái, rốt cuộc nha đầu Lan Nhi đã làm gì mới có thể khiến Như Sương khen một tiếng ‘kị nữ từ’? Phải biết thiên hạ này hiếm thấy nhất là ‘kị nữ từ’, vậy mà Như Sương không tiếc lời nói như thế đặt lên người Lan Nhi, cũng đủ biết nha đầu Lan Nhi không tầm thường!

Tính ra cũng đã mấy năm nằng không gặp nha đầu này rồi, trước kia nha đầu đó thích nhất là được vào cung gặp nằng, vậy mà hiện tại lớn rồi, không để ý đến lão bà này nữa! Hơn nữa hiện tại đôi chân Lan Nhi có chút bất tiện, nằng muốn triệu nằng vào cung cũng không thể...

“Thái hậu tha tội...” Như Sương cùng Như Ngọc đồng loạt quỳ xuống khiến Thái hậu bất ngờ, không khỏi mở miệng: “Làm sao vậy? Điều gì khiến bọn họ phải quỳ thỉnh tội?”

“Thái hậu, Như Sương biết bản thân đáng chết, dẫu giá mệnh lệnh của Thái hậu...” Nằng tuyệt đối không phải một người vì được Thái hậu dung túng mà quên đi chức trách của bản thân.

“Ồ? Nói thử xem...” Thái hậu mỉm cười, không hề có ý trách mắng hay trách phạt. Nằng là muốn nghe xem đã có chuyện gì khiến Như Sương lại chủ động làm giá mệnh lệnh của nằng, nếu hôm nay là Như Ngọc tất nhiên nằng sẽ hiểu rõ chuyện này nhưng đổi lại là Như Sương thì khiến nằng có chút bất ngờ.

Mặc dù là tỷ muội song sinh nhưng tính tình lại hoàn toàn khác nhau một trời một vực, Như Sương điềm tĩnh, có tính thần trách nhiệm, Như Ngọc lại hoạt bát, hau gây chuyện. Mà hôm nay Như Sương lại làm giá mệnh lệnh của nằng, chuyện này chắc hẳn có huyền cơ trong đó, nằng tin tưởng người của bản thân.

“Đầu đuôi mọi chuyện là như thế này...” Như Ngọc cướp lời, kể lại từng chi tiết khi nằng đến thượng thư phủ.

Sau khi lão thái thái tức giận liền rời đi, đám người đó thấy vậy cũng lần lượt kéo nhau đi, Như Sương cùng Như Ngọc cũng phải về bẩm báo với Thái hậu nên trong nháy mắt, căn phòng của nằng của còn một mình nằng ngồi trên ghế, xung quanh chỉ là một đám đồ vật chết, hoàn toàn rơi vào tĩnh lặng.

Đến giờ phút này Tiết Phong Lan mới thật sự hiểu rõ, trong cái nhà này hoàn toàn không tồn tại thứ gọi là tình thân! Nếu thật sự có tình thân thì tại sao mẫu thân lại vứt bỏ nằng một mình ở đây? Tại sao phụ thân lại thiên vị tỷ tỷ? Tại sao tổ mẫu lại lấy tất cả những thứ của nằng? Tỷ tỷ nằng... Tại sao lại muốn nằng chết?!

Vốn dĩ không tồn tại, là do bản thân nằng lừa mình lừa người mới có kết cục thảm như vậy, nhưng không sao... Dù sao đó cũng là chuyện quá khứ, chẳng có lý do gì nằng phải tiếc hận cả! Từ nay về sau, tất cả bọn họ đều không phải thân nhân của nằng, tình thân gì chứ, đáng giá mấy đồng tiền?!

“Người đâu...” Tiết Phong Lan lớn tiếng gọi.

Chừng nửa khắc sau, một nha hoàn vội vàng chạy vào, hơi thở phập phồng, đứng trước mặt nằng cung kính gọi một tiếng ‘Tứ tiểu thư’!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13-3: Tính toán (2)

“Ngươi là ai?!” Tiết Phong Lan nhíu mày nhìn nha hoàn trước mắt, gương mặt xa lạ khiến nàng có thể khẳng định bản thân chưa từng gặp nàng ta, có thể bởi vì trước kia nàng chỉ tin tưởng một mình Hồng Hương, những nha hoàn khác ít bị nàng sai bảo nên vì vậy mà nàng không nhận ra. Nhưng nha hoàn này gọi nàng một tiếng ‘Tứ tiểu thư’ khiến Tiết Phong Lan ý thức được điều khác thường, điều này chứng tỏ nàng ta không phải người của Hàn Mai Các nàng!

“Nô tì gọi Ngọc Lâm...” Ngọc Lâm cung kính trả lời, bộ dạng có chút sợ sệt, hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo như Hồng Hương, điều này khiến Tiết Phong Lan hài lòng gật đầu.

“Ngươi không phải người của Hàn Mai Các?!” Mặc dù là câu hỏi nhưng cũng là câu khẳng định khiến Ngọc Lâm sợ hãi gật đầu.

Nhận được câu trả lời, Tiết Phong Lan không vui mở miệng: “Người của Hàn Mai Các đâu hết rồi?!” Dù sao nàng cũng là tiểu thư của Thượng thư phủ, hiện tại nàng đang bị tước quyền mà ngay cả một nha hoàn bên cạnh chăm sóc cũng không có, chuyện này đồn ra ngoài khiến người khác nghĩ là nàng quá yếu đuối, đến một nha hoàn nhỏ nhoi cũng có thể khi dễ, không những không nhận được sự thương hại mà còn bị người khác khinh thường đấy!

“Nô tì không biết, nô tì chỉ là một nha hoàn nhỏ, lúc này đi ngang Hàn Mai Các nghe được giọng nói của Tứ tiểu thư nhưng trên người còn có việc phải làm nên mới chậm trễ, vốn nghĩ là sẽ có nha hoàn khác hầu hạ người nhưng nô tì thấy trong Hàn Mai Các không có một bóng người...” Ngọc Lâm thành thật trả lời, giọng nói có chút run rẩy dường như sợ hãi Tiết Phong Lan không tin nàng.

Tiết Phong Lan mặt không biểu tình nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh, có chuyện trùng hợp như vậy sao?! Chỉ sợ là do có người sắp xếp đi? Mới đuối được một Hồng Hương thì một Ngọc Lâm khác lại xuất hiện, xem ra có người lại muốn sắp đặt nàng, lấy lại sự tin tưởng của nàng dành cho Hồng Hương ban lại cho Ngọc Lâm ư?! Tưởng rằng khi nàng gọi nha hoàn không ai xuất hiện, nàng ta xuất hiện sau đó liền lấy được sự tin tưởng của nàng?!

Nếu là nàng trước kia tất nhiên sẽ cảm kích vạn phần, dù sao bản thân nàng cũng đang bị tước quyền hai chân, nha hoàn khác không để nàng vào mắt, Ngọc Lâm lại đối xử với nàng cung kính như vậy, lòng kiêu ngạo của bản thân tất nhiên tuyệt đối sẽ không tin tưởng nha hoàn bên người nữa mà không chút do dự tin tưởng Ngọc Lâm. Người xưa từng có câu: “Nếu muốn làm cho người khác tin tưởng bản thân thì lúc người đó khó khăn nhất hãy xuất hiện, như vậy sẽ khiến cho người đó cảm kích vạn phần”, câu nói đó tất nhiên có hiệu lực, nhưng ngoại trừ Tiết Phong Lan nàng! Nàng sống trong cung bao nhiêu năm, làm Hoàng hậu chẳng lúc nào ăn ngon ngủ yên, làm sao có thể dễ dàng tin tưởng người khác, nếu không chỉ sợ ngày đầu tin ngời trên ngôi Hoàng hậu nàng đã bị giết từ lâu rồi, chứ đâu cần Tiết Phong Linh ra tay!

“Ta hiện tại muốn nhờ ngươi một chuyện, không biết...”

Ngọc Lâm kinh ngạc, không chút do dự liền đồng ý: “Tiểu thư cứ nói, Ngọc Lâm nguyện vì tiểu thư mà làm hết sức mình...”

Mới như thế liền xưng hô từ ‘Tứ tiểu thư’ thành ‘tiểu thư’ rồi, có phải quá vội vàng hay không đây?! Tiết Phong Lan khẽ cong khóe môi, không biết Ngọc Lâm là người của ai mà lại ngu xuẩn như vậy, thật là không có đầu óc mà!

“Không cần nghiêm trọng như vậy... Ta chỉ là cảm thấy hơi đói, lại muốn dùng thức ăn do Xuân Cầm tỷ nấu... Không biết ngươi có thể chuyển lời đến hay không?” Tiết Phong Lan mỉm cười, bộ dạng vô hại xoa bụng khiến Ngọc Lâm cứng đờ trong giây lát rồi gật đầu rồi đi.

Thu hết biểu hiện của Ngọc Lâm vào trong mắt, Tiết Phong Lan cười nhạt xoa ly trà trên tay, ánh mắt lóe lên ý cười lạnh lẽo, muốn giám sát nàng cũng được, nhưng còn phải xem nàng ta là người của ai, nếu là người của Tiết Phong Linh thì người làm muối muối như nàng sao lại phụ tâm chân tình của tỷ tỷ chứ?!

Nhìn lại đôi chân của bản thân Tiết Phong Lan cảm thấy không ổn, nàng ngồi xe lăn mấy năm nay, sớm đã quen thuộc với nó, xe lăn như đôi chân thứ hai của nàng, hiện tại không có xe lăn Tiết Phong Lan lại cảm thấy bất lực. Ngồi một chỗ cũng vô dụng, nếu nàng không sớm kêu người làm ra một chiếc xe lăn thì bản thân sẽ phải chịu cảnh cầm tù như vậy... Nhưng theo quá khứ thì một năm sau mới có thể tìm đủ nguyên liệu để tạo ra một chiếc xe lăn tốt nhất, hiện tại nàng nói cũng vô dụng! Nhưng bản thân nàng lại không thể chờ đợi được rồi, hiện tại Tiết Phong Linh đã nghi ngờ nàng, trong phủ lại xảy ra sóng gió như vậy, mọi chuyện đều liên quan đến nàng... Tiết Phong Lan bỗng cảm thấy thật phiền phức, thật không biết trước kia bản thân nàng làm sao có thể sống qua khỏi đoạn thời gian dài này!

Không biết bao lâu Xuân Cầm cầm một cái khay đựng chén canh đi đến nhưng lại không thấy Ngọc Lâm đâu, chắc hẳn nàng ta đã đi báo tin với chủ nhân của bản thân rồi, dù sao nàng cũng không quan tâm, cho dù nàng ta nói thế nào thì Tiết Phong Lan vẫn có thể khẳng định sẽ không lộ một chút tin tức gì, chẳng ai nghi ngờ Xuân Cầm cả!

“Tứ tiểu thư, đây là chén chè hạnh nhân nô tì mới vừa nấu xong, rất có lợi cho sức khỏe...” Đặt chén canh lên bàn, Xuân Cầm mở miệng nói, sợ dĩ nàng có thể nhanh chóng đem chè đến đây là bởi vì nàng cũng đang nấu một nồi chè cho phu nhân, tình cờ Tứ tiểu thư lại cảm thấy đói, tiện đường nên Xuân Cầm đã mang đến.

“Đa tạ ngươi...” Tiết Phong Lan mỉm cười, nhận lấy chén chè hạnh nhân, hành động tự nhiên nhẹ nhàng hoàn toàn không giống vẻ cô đơn như lúc này khiến Xuân Cầm hít một hơi, mở miệng nói: “Tứ tiểu thư đừng trách nô tì nhiều chuyện...”

Tiết Phong Lan ngẩn đầu, gương mặt mỉm cười dịu dàng tựa như gió xuân, vốn dĩ xinh đẹp lại càng rực rỡ vạn lần: “Nói đi...” Phát hiện nhanh như thế? Thật không hổ là Xuân Cầm a, thông minh không kém gì Như Sương, nhưng nếu giữa hai người bọn họ, ai sẽ thông minh hơn nhỉ?!

Tiết Phong Lan tự kiểm được câu hỏi đặt cho riêng mình, vô tư mà suy nghĩ không hề biết Xuân Cầm đang nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp.

“Tứ tiểu thư, nô tì đột nhiên phát hiện... Tứ tiểu thư đột nhiên thay đổi rất nhiều” Mặc dù nàng hầu hạ phu nhân nhưng đôi lúc phu nhân cũng phân phó cho nàng hầu hạ Tứ tiểu thư, tuy tiếp xúc không nhiều nhưng mấy năm nay nàng rất hiểu rõ tính tình của Tứ tiểu thư, Tứ tiểu thư mặc dù là một người kiêu ngạo nhưng không giỏi che giấu, lại không tranh không giành, nói dễ nghe là một người lương thiện, dễ bị bắt nạt, nói khó nghe là một người nhu nhược yếu đuối! Nhưng chỉ mới vài ngày, từ một nữ hài ngoan ngoãn biết nghe lời, yếu đuối không dám cãi lại trở thành một người thông minh, biết cách che giấu, so với Tam tiểu thư còn đáng sợ vạn phần, đôi lúc Xuân Cầm thật không biết liệu Tứ tiểu thư trước kia có phải che giấu hay không?!

“Phải không? Sao ta lại không phát hiện?!” Tiết Phong lan nghiêng đầu, vui vẻ nhìn Xuân Cầm, mỗi mông nở nụ cười nhạt khiến người khác không thể biết được nàng đang nghĩ gì.

“Tứ tiểu thư có phải muốn nói chuyện muốn nói với Xuân Cầm hay không?” Dễ dàng nhận thấy Tứ tiểu thư gọi nàng đến đây hẳn là có chuyện muốn nói, dù sao nhìn thế nào cũng không nhìn ra được Tứ tiểu thư đổi chỗ nào!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13-4: Tính toán (3)

“Không hổ danh là Xuân Cầm, đúng là thông minh a...” Tiết Phong Lan cảm thán: “...Bất quá thông minh cũng phải có chỗ để dùng, nếu không... Thì đáng tiếc lắm!”

Muốn cho Xuân Cầm về phe của nàng quả thật là không dễ, Xuân Cầm không giống như Như Sương hay Như Ngọc, nàng ta là người cẩn thận, lại không thích hai lòng, hơn nữa rất giỏi tính toán, đó là điều khiến nàng phải chú ý. Có lẽ xuất thân của Xuân Cầm quá tầm thường, hoàn toàn không thể so sánh với Như Sương cùng Như Ngọc, nhưng nàng hiểu rõ, loại người tầm thường không đáng để mất đến mức thật sự là nguy hiểm.

Sống trong hoàng cung từng ấy năm, tuy nắm bắt không quá rõ ràng nhưng ít nhiều cũng có thể khiến một thiếu nữ thiện lương trở thành một nữ nhân độc ác. Bởi vì có sự che chở của Thái hậu nên Tiết Phong Lan hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt đó, cũng không quan tâm đến những kẻ hãm hại nàng, vì vậy mà khó lòng trưởng thành. Mặc dù vậy nhưng nàng cũng không phải loại người ngu ngốc, nàng tuy tin tưởng Tiết Phong Linh nhưng cũng đề phòng những nữ nhân trong hậu cung, nếu không cho dù có sự bảo vệ của Thái hậu nàng cũng không thể sống sót nổi giữa nền bão táp mưa sa như hậu cung này!

Nhìn Xuân Cầm hiện tại khiến Tiết Phong Lan không khỏi nghĩ đến Huệ phi, nghe nói nàng ta chỉ là một cung nữ nhỏ nhen, nên không ai chú ý, hưng có một ngày, kẻ tưởng rằng vốn nghĩ là an phận thủ thường nhưng hóa ra là nàng ta đang đợi cơ hội. Nhân dịp nguyên tiêu nàng ta gặp gỡ Hoàng thượng mà từ một cung nữ nhỏ bé bước lên làm tam phẩm tiếp dư khiến không ít người chú tâm đến, trong hai năm, từ một cung nữ bần hàn lại trở thành một trong Tứ phi đứng đầu hậu cung. Vậy mới nói, Huệ phi tuy không có nhan sắc nhưng là người có đầu óc, lại biết ẩn nhẫn, nếu không sao có thể từ gà rừng mà hóa thân thành phượng hoàng cơ chứ?!

Giờ nhớ lại nàng lại cảm thấy tức cười, khi đó nàng vì Lam Thành Vũ mà không ít lần hãm hại Huệ phi, nàng còn nhớ ánh mắt trào phúng của Huệ phi nhìn mình, tựa như muốn nói nàng quá ngu ngốc, trong hậu cung này Hoàng thượng đâu chỉ thuộc về riêng nàng?! Nếu lúc đó nàng giác ngộ sớm hơn thì đã không có ngày hôm nay, bất quá Tiết Phong Lan nàng chưa từng hối hận, hối hận duy nhất chính là yêu Lam Thành Vũ đến điên cuồng, bị Tiết Phong Linh bán đi mà còn ở đó giúp nàng ta điểm tiền!

Lời nói mang đầy hàm ý khiến Xuân Cầm không khỏi nhướn mày, phát hiện ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên tia thù hận thì khó hiểu vô cùng.

Tứ tiểu thư sinh ra đã sống trong nhung lụa, lại được Thái hậu sủng ái vạn phần, thân phận cũng không phải tầm thường... Bất quá tại sao nàng lại lộ ra ánh mắt thù hận như thế?! Chẳng lẽ nàng không biết rằng, chỉ cần là gương mặt này cũng đủ khiến người khác ghen ghét, hù dọa là thân phận địa vị, sự sủng ái của Thái hậu. Rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến cho một nữ hài mới mười hai lại thay đổi lớn như thế?!

“Tứ tiểu thư, ý của người...” Lời còn chưa nói hết đã bị Tiết Phong Lan cướp: “Ta biết người hiểu rõ ý ta, ta cần câu trả lời của người...”

Nói chuyện vòng vo thì đến khi nào mới xong, nàng không phải là người kiên nhẫn, hơn nữa thời gian cũng không đợi nàng. Hiện tại bên người nàng không có một nha hoàn hầu hạ, người trong Hàn Mai Các lại bị người khác dùng tự tiện, với lại Như Sương đã về cung để giải quyết chuyện bên Thái hậu, tình hình hiện tại là tốt nhất để lôi kéo Xuân Cầm về phe nàng. Nếu Hồng Hương được thả ra, Như Sương lại xử lý xong việc, đến lúc đó nàng dù lôi kéo được Xuân Cầm cũng khó mà ăn nói với mẫu thân, dù sao cũng phải giải quyết nhanh chuyện này!

“Nếu người đã thẳng thắn như thế Xuân Cầm cũng không dài dòng nữa...” Xuân Cầm cười nhạt: “Tứ tiểu thư hãy cho Xuân Cầm một câu trả lời hài lòng...” Muốn lôi kéo nàng cũng phải dễ dàng, nàng sống trong Thượng Thư phủ hai mươi bốn năm, kể từ khi tám tuổi nàng đã bắt đầu đi theo lão phu nhân để hầu hạ người, cũng nhờ đầu óc của bản thân mà được lão phu nhân ưu ái, khiến không ít người trong phủ kiêng nể.

Nhưng đến khi lão phu nhân qua đời, lão thái thái hiện tại chính là lão phu nhân, vốn dĩ nàng phải theo hầu hạ lão thái thái nhưng nhờ lời nói trước kia mất của lão thái thái nên Xuân Cầm đã theo hầu hạ phu nhân, tức là mẫu thân của Tứ tiểu thư. Nếu không phải vì có lời nói của lão phu nhân, chỉ sợ hiện tại

nàng không thể sống sót dưới tay lão thái thái, tính ra thì lão thái thái chỉ là một thiếp thất, nếu không phải vì nhờ sinh được nhi tử là Thượng thư đại nhân thì cũng không thể trở thành chủ mẫu của Thượng thư phủ.

Tranh đấu hậu viện vốn là việc thường ngày của nữ nhân, từ khi đi theo phu nhân nàng mặc dù sống tốt nhưng cũng bị không ít người chèn ép, một trong số đó là người của Phương di nương, nhờ sinh được nhi tử cùng với được lão thái thái yêu thích, nếu không nàng ta cũng giống như những người khác, đều không có chỗ đứng trong hậu viện này!

Đối với đám người đó Xuân Cầm không hề bận tâm, trong mắt nàng chính thất mới đáng để nàng kính trọng, tựa như lão phu nhân cùng phu nhân vậy, nhưng quyền hành trong phủ nàng không thể quyết định, vậy nên dù có bất mãn cỡ nào nàng cũng phải ỉn nhẫn kìm chế!

Cũng vì sự ỉn nhẫn của bản thân nên người thông minh đều muốn lôi kéo nàng, không thì chính là tiêu diệt nàng, mà những người đó không ai ngoài lão thái thái cùng Phương di nương, bọn họ sợ rằng nàng sẽ trợ giúp phu nhân, dành lấy sự sủng ái của lão gia. Nhưng những chuyện cũng không cần đợi nàng phải ra tay, dù sao lão gia đối với phu nhân cũng có tình cảm vợ chồng nhiều năm, nếu không phải vì lão thái thái, có lẽ lão gia cũng không nạp thiếp.

“Câu trả lời hài lòng?” Tiết Phong Lan hứng thú nhướn mày, bộ dạng có chút không hiểu.

Một câu trả lời hài lòng sao?!

...

Tiết Phong Lan cười nhạt, nếu nàng đoán không lầm thì...

Bất quá bản thân nàng có nên nói thật với Xuân Cầm hay không đây?! Nếu nói thật Xuân Cầm liệu có trợ giúp nàng?! Tiết Phong Lan đang nghĩ đến một vấn đề nan giải, dù sao thì ít người biết vẫn tốt hơn, nhưng mà...

Nếu Tứ tiểu thư đã không hiểu thì nàng cũng không muốn nói nhiều: “Đúng vậy! Xin Tứ tiểu thư hãy nói cho nô tì biết, tại sao nô tì phải trợ giúp người? Nếu câu trả lời của người khiến Xuân Cầm hài lòng, Xuân Cầm tất nhiên không phụ lòng của Tứ tiểu thư...”

Tiết Phong Lan nghe vậy liền nhếch môi: “Người muốn ta nói thật hay là giả đây?” Nếu lôi kéo được Xuân Cầm thì tất nhiên là một chuyện tốt, tuy nhiên...

Xuân Cầm ngạc nhiên: “Đó phải xem thành ý của Tứ tiểu thư nữa...”

Suy nghĩ một lúc Tiết Phong Lan quyết định nói sự thật, dù sao tin người mới dùng người, dùng người thì phải tin người: “Bảo thù!”

Hai chữ ngắn gọn được Tiết Phong Lan lạnh nhạt nói ra khiến Xuân Cầm ngạc nhiên không thôi, một người sống trong vinh hoa, rốt cuộc có chuyện gì mà có thể khiến cho một nữ tử mới mười hai tuổi lại nói ra hai chữ “Bảo thù” này?!

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Xuân Cầm, Tiết Phong Lan lạnh nhạt mở miệng: “Thế nào? Câu trả lời như thế có khiến người hài lòng không?”

Xuân Cầm trầm ngâm, ánh mắt nhìn thẳng vào trong mắt Tiết Phong Lan, chỉ thấy một mảnh trong suốt khiến người khác không thể đoán được gì.

“Nếu câu trả lời của tiểu thư là như vậy... Thì Xuân Cầm tất nhiên không thể phụ lòng người!”

Tiết Phong Lan cười nhạt, mục đích của nàng đã đạt được, điều này khiến nàng cảm thấy vui vẻ không thôi.

“Ta muốn người lập tức trở thành nha hoàn của ta...”

Xuân Cầm có chút suy nghĩ: “Hiện tại mọi chuyện hỗn loạn...”

“Ta tin người có thể!” Dù mọi chuyện hỗn loạn thế nào thì Tiết Phong Lan cũng không quá quan tâm, giải quyết mọi chuyện nhanh và không có gì sai sót mới là vấn đề chính. Hơn nữa trong vòng hai năm, Thượng thư phủ tất nhiên không yên ổn, nếu hiện tại không hoàn thành, vậy thì đợi đến khi nào?!

“Nếu tiểu thư đã nói vậy Xuân Cầm cũng không có ý kiến...”

~~~~~

“Người nói là sự thật?” Tiết Phong Lan vốn là đang trên đường đi đến thăm Thượng thư đại nhân nhưng giữa đường lại gặp nha hoàn mà nàng phân phó bên cạnh Tiết Phong Lan, giữa đường không tiện nói chuyện nên hai người đi đến bên bụi cây.

“Vâng...” Nha hoàn Ngọc Lâm gật đầu khẳng định khiến Tiết Phong Lan rơi vào trầm tư.

Tiết Phong Lan sai người gọi Xuân Cầm đến là có gì, tất nhiên nàng không ngu ngốc tin lời của Tiết Phong Lan, mặc dù nàng không biết Tiết Phong Lan đang nghĩ gì nhưng sự việc ngày hôm qua khiến cái nhìn của nàng người muội muội này đã hoàn toàn thay đổi.

Có lẽ nàng ta đã nhận ra âm mưu của nàng, tuy nhiên nàng ta gọi Xuân Cầm là có ý gì? Chẳng lẽ nàng ta muốn...?!

Như nghĩ đến điều gì đó Tiết Phong Linh liền nhủ mảy, nếu thật sự giống như suy nghĩ của nàng thì Tiết Phong Lan xem ra đã không còn ngu ngốc như trước, hơn nữa còn thông minh hơn gấp bội, lại biết che giấu và ẩn nhẫn...

Lần đầu tiên Tiết Phong Linh cảm thấy nguy cơ trùng trùng, nhưng nàng cũng không quá quan tâm, dù sao người cười cuối cùng mới là người chiến thắng, giữa nàng và nàng ta, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!

“Tiểu thư...”

“Tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ mà ta đã giao đi, những chuyện khác cứ để ta xử lý...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiết Thanh Liên

Xuân Cầm vừa đi chưa được bao lâu thì Hàn Mai Các của Tiết Phong Lan lại tiếp thêm một vị khách không mời mà đến, hơn nữa vị khách này cũng không phải người xa lạ, với lại mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của bản thân nên Tiết Phong Lan cũng không có gì là bất ngờ.

“Tứ tiểu thư...”

Giọng nói dịu dàng, có phần yếu ớt cũng khiến người khác hình dung được chủ nhân của giọng nói là người như thế nào. Một thân hoàng y đơn giản nhợt nhạt, váy nhìn có phần thô sơ nhưng vẫn tôn lên vóc người xinh đẹp, bởi vì là thứ xuất, lại không có ai chống lưng nên được đãi ngộ không mấy tốt đẹp, trên lưng thắt một túi thêu màu lam, nhẹ nhàng mà thanh thoát. Gương mặt không phải gọi là tuyệt sắc khuynh thành nhưng cũng được xem là mỹ nữ, cái tuổi mười lăm trắng tròn càng khiến cho nàng trở nên rạng rỡ, mặc dù trên mặt chỉ là nụ cười nhạt nhưng xem ra vẫn có thể khiến nam nhân say mê. Mái tóc dài thướt tha được búi đơn giản, trên tóc cũng chỉ có vài cây trâm gỗ, đơn giản đến không còn gì đơn giản hơn được nữa, nhưng như vậy không làm mất đi vẻ thanh thoát ấy mà càng trở nên tự nhiên, khiến người khác cảm thấy thoải mái!

Biết rõ người đến là ai Tiết Phong Lan liền nở nụ cười nhạt, mặc dù không phải tình cảm dạt dào nhưng cũng không quá xa cách: “Đại tỷ...”

Nữ tử vừa đến không ai khác chính là Đại tiểu thư Thượng thư phủ Tiết Thanh Liên, cũng chính là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng, mặc dù mẫu thân nàng vào phủ trước mẫu thân của Tiết Thanh Liên hai năm nhưng Tiết Hương Liên lại lớn hơn nàng đến ba tuổi. Bởi vì lúc đầu mẫu thân nàng mang thai huyênh hoang, nhưng vì không cẩn thận nên đã mất, ưu uất sau khi mất đi đứa con, mẫu thân nàng khoảng ba bốn năm sau mới hồi phục được, thời gian đó Tiết Thanh Liên cũng đã ra đời. Mẫu thân Tiết Thanh Liên sau khi sinh con liền mất, để lại một mình Tiết Thanh Liên trên cõi đời này không ai yêu thương, phụ thân vì bận nhiều việc mà không để ý đến, tổ mẫu vẫn còn tức giận vì cháu đích tôn mất nên có vài phần chán ghét Tiết Thanh Liên, bởi vì theo gia quy, con thứ xuất đều do chính thê nuôi nấng nên Tiết Thanh Liên từ nhỏ đã lớn lên cùng với nàng và Tiết Phong Linh.

Trẻ nhỏ vốn không biết nhiều chuyện của người lớn, nàng vô tư chơi đùa với bọn họ nhưng lại không nhận ra sự thay đổi của bọn họ, không biết từ lúc nào mà Tiết Thanh Liên không còn gọi nàng là tam muội nữa mà đổi thành một tiếng ‘Tứ tiểu thư’, nàng vốn dĩ cũng không để tâm nhưng đến một ngày mẫu thân lại nói đích thứ khác biệt, Tiết Phong Linh cũng không còn cùng các nàng nữa mà suốt ngày lao vào việc học, trở thành một tiểu thư khuê các đúng mực, cũng từ đó nàng không còn thân cận Tiết Thanh Liên nữa.

Hồi tưởng đến kiếp trước Tiết Phong Lan cũng không bản thân nên đối xử với Tiết Thanh Liên thế nào, bởi vì nghe lời giả dối của Tiết Phong Linh mà nàng không ít lần hiểu lầm Tiết Thanh Liên, nàng ta tất cả đều nghĩ cho nàng mà nàng lại hiểu xấu, luôn gây khó dễ, thậm chí không từ thủ đoạn hãm hại Tiết Thanh Liên. Hiện tại trùng sinh, bản thân cũng không biết phải làm sao, mặc dù tỷ muội cùng lớn lên nhưng Tiết Phong Lan nàng kiếp này cũng không muốn thân cận với bất kì ai, muốn nàng tin tưởng cũng không dễ dàng như vậy, nếu lại giống như kiếp trước thì nàng cũng chẳng còn cơ hội để báo thù đâu!

“Muội... Muội đã khỏe hơn nhiều chưa?”

Tiết Thanh Liên người giống như tên đều mang vẻ đẹp thuần khiết, nếu Tiết Phong Linh là mẫu đơn cao quý, vạn hoa chi vương, Tiết Phong Lan là hàn mai cao ngạo giữa bầu trời tuyết thì Tiết Thanh Liên là liên hoa tinh khiết, rực rỡ của màu hạ, khiến người khác nhìn không được mà muốn hái đi.

“Đa tạ tỷ, muội khỏe hơn nhiều rồi.”

Tiết Phong Lan cười nhạt, không biểu hiện quá nhiều cảm xúc, dù sao bị tàn phế cũng không phải chuyện hay ho gì mà lấy ra khoe khoang. Tiết Thanh Liên thấy vậy cũng trầm mặc, sợ bản thân nói trúng chỗ đau của nàng nên không mở miệng nữa. Mặc dù tỷ muội lớn lên cùng nhau nhưng đích thứ khác biệt thế nào Tiết Thanh Liên cũng hiểu rõ, bởi vì mẫu thân xuất thân là một nha hoàn tú phòng, nếu không phải được Thượng thư đại nhân để mắt đến nàng cũng không thể trở thành Đại tiểu thư.

“Thế thì tốt...” Tiết Thanh Liên yếu ớt cười, tựa như đóa liên hoa trước mưa gió, yếu ớt khiến người khác nhìn không được mà bảo vệ. Đã lâu rồi tứ muội mới ăn nói nhẹ nhàng với nàng như vậy, không biết từ lúc nào mà khoảng cách của tỷ muội bọn họ lại xa như vậy, có lẽ bởi vì thân phận địa vị của bọn họ khác nhau nên tình cảm tỷ muội cứ thế mà bị chôn vùi. Thật ra Tiết Thanh Liên rất yêu thương tứ muội muội này, tính tình thành thật, không hề có tâm cơ nhưng cũng ngu ngốc, nhưng từ năm tám tuổi thì muội ấy lại xa lánh nàng. Nàng biết rõ nàng cùng muội ấy thân phận cách xa, muội ấy là phượng

hoàng trên cao, còn nàng chỉ là một con gà rừng bản thú, gà rừng mà đòi làm tỷ muội với phượng hoàng không phải là trò cười sao?!

“Sức khỏe của tỷ... Đã tốt hơn nhiều chứ?”

Ân tình kiếp trước của Tiết Thanh Liên mặc dù không muốn nhưng nàng cũng phải trả, nàng biết Tiết Thanh Liên vì sinh non nên thân thể không giống những người khác, thường xuyên yếu ớt, thân nhiệt cũng khác người thường, cũng bởi vì là thứ xuất nên cũng không được chăm sóc chu đáo, nếu không bệnh cũng đã đỡ hơn nhiều. Mẫu thân nàng tuy nuôi dạy Tiết Thanh Liên nhưng đó cũng là trên danh nghĩa, dù sao cũng không phải nữ nhi thân sinh, làm sao có thể yêu thương thật lòng, hơn nữa đó lại là cốt nhục của phu quân cùng nữ nhân khác, thử hỏi trên đời có nữ nhân nào rộng lượng cơ chứ?! Đó cũng là một phần của lý do nàng quan tâm Tiết Thanh Liên, mặc dù thân thể yếu đuối nhưng nếu được chăm sóc cẩn thận thì cũng sẽ mau khỏi!

Tiết Thanh Liên có chút ngạc nhiên, có lẽ bản thân không ngờ Tiết Phong Lan lại mở miệng quan tâm nàng: “Tỷ... Sức khỏe tỷ vẫn tốt...”

Tiết Phong Lan nghe vậy chỉ cười không nói, bệnh của Tiết Thanh Liên nàng sẽ cố gắng tìm cách chữa trị, nhớ đến kiếp trước Tiết Thanh Liên vì lời nói của Tiết Phong Linh mà phải gả cho gã nam nhân bạo lực, về nhà chồng chưa được bao lâu mà đã đoán mệnh qua đời, chết đi không được yên mà còn mang danh hãm hại mẹ chồng, nếu là nàng nàng cũng không thể nào chịu được, vậy nên kiếp này nàng sẽ tìm một người chồng xứng đáng cho Tiết Thanh Liên, cho dù không giàu sang phú quý nhưng chỉ cần có phu quân yêu thương, nhiều đó cũng đã là hạnh phúc rồi!

Bản thân nàng vẫn luôn mong sẽ có một gia đình như vậy, nhưng vì Lam Thành Vũ xuất thân cao quý nên bản thân vì tình yêu thời thiếu nữ mà đánh mất bản thân, khiến nàng bị chôn vùi thanh xuân trong hậu cung, điều này đối với Tiết Phong Lan mà nói là một điều nàng hối hận, nhưng cũng vì Thiên gia có mắt mà bản thân được trùng sinh, bởi vì sống trong cung nhiều năm, đối với cuộc sống cũng đã nhìn thấu, lòng người càng thấu hơn, vì vậy nàng không muốn thân cận với bất kỳ ai, đó là tốt cho bọn họ!

Nàng không biết vì sao Tiết Phong Linh lại hết lần này đến lần khác hãm hại nàng nhưng cũng bởi vì những chuyện mà nàng ta làm với nàng càng khiến nàng không thể buông tha cho nàng ta, cho dù là tỷ muội thân sinh nàng cũng không buông tha, đời này nàng vì báo thù mà sống, không vì bất cứ người nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15-1: Bày mưu (1)

Đúng rồi, vừa nãy nghe nói phụ thân ngất xỉu, không biết... Không biết muội có đi thăm phụ thân chưa?” Tiết Thanh Liên dò xét nhìn Tiết Phong Lan, có chút không biết làm sao mở miệng, thật ra ngoài việc đến đây thăm Tiết Phong Lan nàng còn muốn cùng Tiết Phong Lan đi thăm phụ thân. Nàng thân là nữ nhi, đi thăm bệnh phụ thân là lẽ đương nhiên nhưng bởi vì bản thân là thứ xuất, không những không được coi trọng mà còn khinh thường, nam nhi còn đỡ, chứ nữ nhi thì... Mặc dù nàng được nhận nuôi dưới trướng phu nhân nhưng cũng không phải là nữ nhi thân sinh, nàng vẫn là tiểu thư nhưng cũng không được ưu ái, với lại hiện tại trong phủ này người đứng đầu là lão thái thái, mà lão thái thái lại không vừa mắt phu nhân. Nếu hiện tại nàng đến đó một mình nhất định sẽ bị đuổi về, nhưng nếu nàng không đến thì lại mang trên người tội danh bất hiếu, phụ thân phát bệnh mà thân là nữ nhi lại không biết hiếu thuận, đồn ra ngoài thì sau này ai dám lấy nàng nữa cơ chứ?!

Không thể không nói Tiết Thanh Liên suy nghĩ rất chu toàn, nàng thân là nữ nhi tất nhiên không thể không đi thăm phụ thân nhưng vì xuất thân mà bị khi dễ, tuy nhiên nếu có Tiết Phong Lan đi cùng thì sẽ không giống vậy, dù sao Tiết Phong Lan cũng là đích nữ của Thượng thư phủ, mặc dù Tiết Phong Lan không được sủng ái bằng tỷ tỷ của nàng nhưng lại nhận được sự ưu ái của Thái hậu, cho dù lão thái thái chướng mắt cũng không thể làm được gì. Như vậy vừa không bị đồn thổi, hơn nữa thấy nàng đi bên cạnh Tiết Phong Lan thì đám người đó sẽ không ai xem thường nàng nữa, Tiết Thanh Liên bề ngoài nhu nhược yếu đuối nhưng cũng không phải loại người ngu ngốc gì, mất mẫu thân từ sớm khiến nàng nhận thức hết thảy, vì vậy nàng tuy xem Tiết Phong Lan như muội mà đối đãi nhưng trong lòng vẫn sinh ra một thứ gì đó gọi là ‘lợi dụng’. Bất quá kế hoạch của Tiết Thanh Liên tính toán kỹ lưỡng thế nào thì cũng có chỗ hở của nó, nàng ta tính toán cho bản thân, lại tính toán đến lão thái thái nhưng chưa từng nghĩ đến việc Tiết Phong Lan liệu có đồng ý hay không, cho dù đồng ý cũng không thể đi cùng nàng ta!

Tiết Phong Lan mặt không biểu cảm nhưng trong lòng sớm đã lạnh, nàng nhìn Tiết Thanh Liên bằng ánh mắt kì lạ khiến Tiết Thanh Liên không hiểu sao lại cúi đầu, dường như đang chột dạ. Thật ra lời Tiết Phong Linh không phải sai hoàn toàn, ít nhất hiện tại nàng ta nói ra lời nói này khiến nàng ý thức được, cho dù thế nào thì bản thân vẫn là mục đích để người khác lợi dụng. Có thể vì lời kiếp trước bản thân nàng nghe lời tác động của Tiết Phong Linh nên đã không gặp Tiết Thanh Liên, nên mới không nghe được những lời nói hiện tại của nàng ta, mặc dù nàng ta có ơn với nàng nhưng cũng không thể bởi vì vậy mà có thể lợi dụng nàng!

Ngẫm nghĩ đến việc năm đó Tiết Thanh Liên cứu nàng một mạng, bản thân cũng không muốn nợ ân tình của người khác mà không trả nên Tiết Phong Lan không mặn không nhạt hỏi lại: “Chẳng lẽ tỷ không biết vì sao phụ thân lại ngất xỉu sao?”

Tiết Thanh Liên nghe vậy không khỏi kinh ngạc, ánh mắt có phần nghi ngờ, chuyện Thượng thư đại nhân ngất xỉu chưa đầy một canh giờ đã truyền khắp phủ, cho dù là nha hoàn cũng biết lý do vì sao, nàng thân là nữ nhi của hân sao lại có thể không biết, chỉ là lời Tiết Phong Lan... Tiết Thanh Liên có phần nghi ngờ, mặc dù mấy năm gần đây quan hệ của nàng cùng Tiết Phong Lan không thân thiết gì nhưng tính tình Tiết Phong Lan, nàng cũng xem như là hiểu rõ. Tiết Phong Lan không hề khôn khéo như tỷ tỷ nàng, mà ngược lại rất lương thiện, đối với người trong phủ chưa từng bạc đãi, cũng vì vậy mà mới phát sinh sự việc ngày hôm nay, nếu không phải tính tình ngây thơ của Tiết Phong Lan nàng ta cũng không bị khi dễ. Nhưng Tiết Thanh Liên lại nhận thấy sự việc khác thường, cách ăn nói của Tiết Phong Lan vẫn đối với nàng lạnh nhạt nhưng trong đó... Rất kì lạ.

“Nguyên nhân phụ thân gắt xiu là do muội, nếu muội đến đó chỉ sợ phụ thân sẽ tức giận...” Tiết Phong Lan rử mi che mắt khiến người khác không biết nàng đang nghĩ gì. Có lẽ nàng từng mang ơn Tiết Thanh Liên, cũng có thể nàng đã trách lầm nàng ta, nhưng những lời nói của nàng ta khiến nàng cảm thấy chán ghét, ân tình nàng sẽ trả nhưng muốn lợi dụng nàng thì nàng tuyệt đối không bỏ. Sau sự việc này Tiết Phong Lan mới ý thức được, người trong Thượng thư phủ này không ai đáng tin cả, nếu không phải chán ghét nàng thì chính là lợi dụng nàng, ngay cả mẫu thân nàng tôn trọng nhất cũng như vậy, điều này khiến nàng không còn tin tưởng bất kì ai, cho dù người đó là Thái hậu đi chăng nữa!

“Chuyện này...” Tiết Thanh Liên bối rối muốn khuyên giải nhưng chưa đợi nàng kịp mở miệng thì Tiết Phong Lan lại cướp lời.

“Hon nữa... Dù muội muốn đi cũng không thể... Tỷ cũng biết rồi, chân muội...” Giọng nói của Tiết Phong Lan có phần ủy khuất, lúc này Tiết Thanh Liên mới nhớ ra đôi chân của Tiết Phong Lan đã tàn phế, không thể đi lại được, vốn nghĩ là cách vẹn toàn nhưng không ngờ lại động đến nỗi đau của Tiết Phong Lan, vì vậy không còn cách nào khác là từ biệt Tiết Phong Lan, ôm tâm trạng phức tạp ra về.

Bên này lão thái thái đang tức giận đập vỡ đồ đạc trong phòng, Phuong Lam tâm trạng cũng không tốt nhưng lại nuốt tiếc nên không dám đập vỡ, hơn nữa đây cũng không phải đồ đạc của nàng nên nàng đành nhẫn nhịn, trút giận lên người đám nha hoàn, đám di nương khác sắc mặt cũng không thể tốt hơn nhưng cũng chỉ có thể ngồi một bệnh, không dám mở miệng càng không dám ngăn cản.

“Tiện nhận!” Lão thái thái tức giận, cầm lấy bình hoa sứ đặt trên bàn đập vỡ, vốn dĩ là một cái bình xinh đẹp, vô tội được đặt đó, không ngờ lại trở thành đồ vật trút giận của người khác!

Vũ di nương đứng bên cạnh, trong phủ này nàng chỉ xếp sau Phuong Lam nên cũng có thể xem là lớn nhất trong đám di nương, thấy lão thái thái cứ như vậy cũng không ôn nên mở miệng khuyên can: “Lão thái thái, người cứ đập đồ không phải là cách, sự việc trước mắt chính là ốt cuộc chúng ta có giao đồ ra hay không?”

“Không, tất nhiên là không, đồ đã cho làm sao có thể lấy lại, nếu nàng dám lấy, ta lập tức báo Quý Nhi từ nàng! Tiết gia chúng ta không có娘子 như thế!” Lão thái thái vốn tức giận, nghe lời Vũ di nương càng tức giận hơn, nghĩ đến chuyện Tiết Phong Lan dám mở miệng đòi đồ thì tức muốn phun máu.

“Nhưng mà... Nàng ta có hậu thuẫn là Thái hậu, hơn nữa số đồ vốn dĩ là của Thái hậu đưa, nếu Thái hậu biết...” Mặc dù không muốn nhưng Vũ di nương vẫn phải mở miệng, nàng cũng có phần lấy đồ của Tiết Phong Lan, chuyện này vốn dĩ không thể tránh khỏi, nếu là trước kia thì nàng cũng không cần quan tâm nhưng hiện tại... Cung nữ bên người Thái hậu đã mở miệng như vậy, một di nương nhỏ bé như nàng sao có thể không sợ, sao có thể không hoảng?!

Phuong Lam vốn dĩ nghe không lọt tai những lời Vũ di nương, thấy nàng sợ sệt như vậy liền chăm chọc mở miệng: “Vũ di nương, ta thấy là ngươi sợ đến phát hoảng luôn rồi, lời nói của đám cung nữ đó mà ngươi cũng bận tâm sao? Thái hậu sẽ tin tưởng một cung nữ sao chứ?”

Lão thái thái cũng gắt đầu: “Phuong Lam nói cũng có lý...” Mặc dù nàng đồng ý với cách nghĩ của Phuong Lam nhưng vẫn không thấy yên tâm, đám người này đứng là vô dụng, suốt ngày chỉ biết ăn mà không biết suy nghĩ, khiến một bà lão như nàng lo lắng không thôi!

“Nhưng mà...” Vũ di nương định mở miệng nói thêm thì bên ngoài truyền đến thông báo nói Tam tiểu thư đến khiến mọi người hai mặt nhìn nhau, ánh mắt họ sáng lên dường như tìm được cứu tinh!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15-2: Bày mưu (2)

“Linh Nhi thỉnh an tổ mẫu...” Tiết Phong Linh bước vào, nàng liếc mắt nhìn những đồ vật đã vỡ đang nằm trên đất, trong lòng thầm nghĩ không biết đã xảy ra chuyện gì, mặt không biểu tình thỉnh an.

Mọi người hai mặt nhìn nhau rồi thờ phào nhẹ nhõm, ngay cả lão thái thái vốn đang tức giận cũng thả lỏng đi vài phần, phan phó nha hoàn dọn dẹp, lão thái thái nắm tay Tiết Phong Linh, thờ dài: “Linh Nhi đến thật đúng lúc, tổ mẫu cũng đang có việc cần con...”

Tiết Phong Linh bất giác nhủ mảy, nếu không phải nàng đầu óc lạnh lợi, chỉ sợ nàng bây giờ cũng giống như Tiết Phong Lan, bị bỏ qua một bên. Những người trong Thượng thư phủ này đều chỉ biết nhìn bề ngoài, hoàn toàn không màng đến tình thân, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không như vậy thì làm sao nàng được sủng ái, còn Tiết Phong Lan lại không ai yêu thương?!

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng lão thái thái đã mở miệng thì nàng cũng không thể làm gì hơn là đáp ứng. Hiện tại trong phủ người nắm quyền là lão thái thái cùng Phuong Lam, nàng tuy là địch nữ nhưng ít nhiều cũng nể mặt lão thái thái, lão thái thái chán ghét mẫu thân nàng không phải ngày một ngày hai, nếu không phải có phụ thân che chở chỉ sợ sớm đã... Bất quá những chuyện này cùng nàng không liên hệ, vì vậy lão thái thái mới không giận chó đánh mèo lên người nàng.

“Tổ mẫu, người nói như vậy là quá lời rồi, không biết người có việc gì...” Lời còn chưa dứt đã bị Phuong Lam giành mất: “Tam tiểu thư còn chưa biết

sao, muội muội người cư nhiên dám chọc giận đến lão thái thái, người làm tỷ tỷ như Tam tiểu thư đây, ít nhiều cũng có vài phần trách nhiệm chứ...”

Tiết Phong Linh liếc mắt nhìn nàng ta, trong lòng hết thấy đều hiểu rõ, chỉ sợ Tiết Phong Lan không đơn giản là chọc giận như vậy, nếu không làm sao lại nhờ đến nàng. Bất quá Phương Lam đúng là đáng khinh, có chuyện muốn nhờ nàng lại truy cứu trách nhiệm cho nàng, đây là thái độ nhờ vả sao?!

Phớt lờ Phương Lam bên cạnh, Tiết Phong Linh rót ly trà cho lão thái thái, mặt không biểu tình mờ miệng: “Tổ mẫu, dùng trà...” Xếp theo vai về nàng quả thật là tiểu bối của Phương Lam, nhưng theo địa vị trong Thượng thư phủ này, nàng là đích nữ, còn nàng ta bất quá cũng chỉ là một di nương thấp hèn, nếu không phải được lão thái thái đề mắt, nàng ta có tư cách lên tiếng ở nơi này sao?!

Phương Lam bị bỏ qua một bên, mặt nàng sớm đã thay đổi từ đỏ sang đen, bị thái độ của Tiết Phong Linh làm tức giận, muốn mờ miệng phản bác lại không thể làm gì.

Trong Thừa tướng phủ này, địa vị của nàng còn hơn Lý Nguyệt Chi, dựa vào đâu mà nàng bị nữ nhi của nàng ta chèn ép?! Lý Nguyệt Chi ở trước nàng cũng phải nể mặt vài phần, vậy mà lần lượt Tiết Phong Lan, Tiết Phong Linh... Đám nữ nhi của nàng ta lại dám chống đối, một người có Thái hậu chống lưng, một người lại có lão thái thái làm chỗ dựa, Phương Lam nàng làm sao còn chỗ đứng trong phủ này nữa chứ?!

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có lão thái thái mới có thể giúp nàng, vì vậy nàng hướng mắt nhìn lão thái thái, muốn nàng nói giúp vài lời.

Vũ di nương lúc này bị Phương Lam bắt nạt, hiện tại lại nhìn thấy Phương Lam xấu hổ như vậy, trong lòng vui như nở hoa, bất quá nàng cũng không dám vui mừng quá lâu. Dù sao người cười cuối cùng mới là kẻ chiến thắng, Vũ di nương tất nhiên không muốn làm một Phương Lam thứ hai!

Lão thái thái cho Phương Lam ánh mắt cảnh cáo khiến Phương Lam rũ rứt, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Lão thái thái có bao nhiêu thủ đoạn Phương Lam nàng là người rõ nhất, ánh mắt lão thái thái nàng nào không hiểu rõ, lão thái thái có thể nâng nàng nhưng cũng có thể khiến nàng không ngóc đầu lên được, vậy nên cho dù bất mãn cách này nhưng vì Duy Nhi, nàng nhẫn!

Lão thái thái nhận ly trà từ Tiết Phong Linh, ánh mắt cẩn thận đánh giá cháu gái bảo bối của mình, không chỉ có dung mạo mà tài hoa cũng là đệ nhất, thấu hiểu lòng người, biết nặng biết nhẹ, người như vậy mới có thể làm việc lớn, nếu giống như Tiết Phong Lan, ngu ngốc dễ lừa gạt thì đúng là đồ vô dụng!

“Linh Nhi...”

“Vâng, Linh Nhi nghe ạ!”

“Con cũng biết, hôm nay phụ thân con ngắt xiu, tổ mẫu hay tin Thái hậu ban Thiên Sơn Tuyết Liên cho muội muội con nên qua mượn để bồi bổ cho phụ thân con, không ngờ nàng ta...”

Tiết Phong Linh im lặng lắng nghe, càng nghe càng trầm mặc, hóa ra mọi chuyện là như vậy, bất quá Thái hậu đúng là sủng ái Tiết Phong Lan, ngay cả Thiên Sơn Tuyết Liên hiếm có như vậy cũng ban tặng cho nàng ta. Sắc mặt Tiết Phong Linh có chút vận vẹo, nhưng rất nhanh liền bị giấu đi, cho dù Thái hậu sủng ái Tiết Phong Lan thế nào thì hai chân Tiết Phong Lan đã tàn phế là điều không thể thay đổi, nghĩ đến chuyện này Tiết Phong Linh bất giác cong khóe môi, để xem, Thái hậu sủng ái nàng ta được bao lâu!

“... Dựa vào sự sủng ái của Thái hậu liền không để lão bà này vào mắt, đúng là nghiệt nữ!!!”

Tiết Phong Linh vội vàng an ủi lão thái thái, trong lòng đang nghĩ kế sách ứng phó, nếu lời Như Sương là thật thì chỉ sợ... Chuyện này nàng cũng có tham gia vào, nếu Thái hậu thật sự truy cứu thì nàng cũng không tránh khỏi bị liên lụy. Khó trách đám người này lại có vẻ mặt như thế, thì ra là sợ bản thân bị kéo vào chuyện này!

“Linh Nhi, con đã nghĩ ra kế sách gì chưa?!” Sau khi bình tĩnh lão thái thái liền mở miệng hỏi chất nữ, dù sao cháu gái này của nàng nói một hiểu mười, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, tài hoa xuất chúng.

Tiết Phong Linh hiện tại cũng đã mười hai, xem ra cũng nên đi học rồi, lão sư ở trong phủ tuy tốt nhưng cũng không bằng Quốc Tử Giám, nếu vào được Quốc Tử Giám tương lai của Linh Nhi càng rộng mở hơn, dù sao đó cũng là nơi các Hoàng tử học tập, tiếp xúc nhiều với gia đình quyền quý, càng nâng cao giá trị bản thân hơn.

Nghĩ là làm, lão thái thái quyết định đợi nhi tử tỉnh lại thì sẽ bàn bạc đến vấn đề này, Linh Nhi của nàng, nhất định phải bồi dưỡng thật tốt!

“Cách thì có rồi, nhưng phải có người hỗ trợ đã...”

Tiết Phong Linh ngập ngừng mở miệng, cách của nàng rất đơn giản nhưng có thuận lợi hay không nàng cũng không thể quyết định. Cho dù là Thái hậu truy cứu nhưng Tiết Phong Lan từ chối thì mọi chuyện coi như không có chuyện gì xảy ra, sợ dĩ nàng không dám chắc là bởi vì nàng e ngại Tiết Phong Lan, nếu là trước kia nàng cần gì phải nghĩ nhiều như vậy, nhưng những hành động gần đây của Tiết Phong Lan khiến nàng bất an, dường như nàng ta đã phát hiện ra mọi chuyện, nếu không sao nàng ta lại không ngăn cản Như Sương?!

Dựa theo tính tình của Tiết Phong Lan trước kia, nàng ta coi trọng nhất là tình thân, nếu không người như nàng ta sao có thể ngu ngốc để đám người này lấy hết những thứ vốn thuộc về nàng ta?!

Nhưng mà hiện tại...

Rất có thể Tiết Phong Lan đã không còn như trước kia, khiến nàng không dễ dàng nắm trong lòng bàn tay nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tự tay dâng được (1)

Mặt trời lặn dần, ánh nắng chiều tà chiếu qua khe cửa, khung trời bắt đầu tối lại, chớp mắt một cái một ngày liền trôi qua. Tiết Phong Lan ngồi trên giường, ngẩn ngơ suy nghĩ, ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến nàng có chút phiền muộn. Phụ thân ngắt xiù, mẫu thân tức giận, đặc tội với tổ mẫu, nha hoàn, bà tử không để nàng vào mắt, đường đường là Tứ tiểu thư Thượng thư phủ hóa ra lại có nhiều người chán ghét như vậy, càng nghĩ Tiết Phong Lan càng cảm thấy tức cười. Dù sao bọn họ cũng không quan tâm nàng, nàng cũng chẳng muốn đặt bọn họ vào lòng, kiếp này nàng sống là vì để trả thù, cho dù phụ mẫu không đau không thương thì thế nào, nàng sớm đã quen rồi.

Ánh mắt Tiết Phong Lan rơi vào chiếc hộp gỗ bằng đàn hương được chạm khắc tinh xảo trên bàn, trong lòng không rõ tư vị. Kiếp trước Thái hậu ban được, Tiết Phong Lan vẫn một mực quý trọng nhưng vì muốn đôi chân sớm hồi phục nên nàng đã dùng thử Thiên sơn Tuyết liên này nhưng chẳng thu được kết quả gì. Vì vậy hiện tại biết được nên nàng cũng chẳng có ý định dùng, cho dù vì lý do gì thì Tiết Phong Lan cũng chẳng muốn giữ Thiên sơn Tuyết liên bên cạnh.

Hôm nay Tiết lão thái thái đã đến đòi được, bắt chấp có đám người Như Sương, điều này có thể chứng tỏ Thiên sơn Tuyết liên rất có lợi cho bệnh tình của phụ thân, nếu hiện tại tiếp tục giữ nó bên cạnh Tiết Phong Lan nàng đúng là ngu ngốc. Bất kể là có phải Thái hậu ban tặng hay không, nhưng phụ thân mang bệnh trong người, nàng thân là nữ nhi lại thấy chết không cứu, truyền ra ngoài thì cũng sẽ ảnh hưởng, hơn nữa Tiết lão thái thái chưa hẳn đã buông tha cho Thiên sơn Tuyết liên, giữ nó chẳng khác nào cầm củ khoai nóng trên tay, lo sợ được mất. Hơn nữa xuất phát từ tận đáy lòng, tuy phụ thân không phải là người cha tốt đối với nàng nhưng nàng cũng không mong ông ấy chết sớm, ít nhất thì hiện tại không phải lúc, một mũi tên trúng hai con nhạn, vừa có thể làm nữ nhi hiếu thảo lại không cần lo lắng Tiết lão thái thái tính kế, vụ làm ăn này không phải nàng không có lời.

Đối với suy nghĩ của bản thân Tiết Phong Lan hoàn toàn không cảm thấy sai trái gì, kiếp này nàng sống chỉ vì mình. Mặc dù trong lòng phụ mẫu có nàng nhưng Tiết Phong Lan hiểu rõ cho dù nàng có làm gì thì cũng không bằng một phần của Tiết Phong Linh. Nàng tuy oán hận nhưng sống một kiếp nàng cũng chẳng cần tình thân, kiếp trước là nàng không tranh không giành, nhưng kiếp này nàng phải lấy lại toàn bộ, vì vậy cho dù không thích nhưng nàng vẫn phải làm, khiến Tiết Phong Linh rơi vào ngục sâu tăm tối, vạn kiếp bất phục!

“Cạch.” Cánh cửa phòng mở ra, Xuân Cầm bước vào với khay thức ăn cầm trên tay, khói nghi ngút bốc lên từ đĩa thức ăn, mùi thơm lan tỏa tứ phía, vừa nhìn đã biết mới nấu cách đây không lâu.

Tiết Phong Lan nâng mắt nhìn Xuân Cầm, lại nhìn chiếc khay đựng thức ăn, ánh mắt có chút thay đổi. Nha hoàn, bà tử trong Hàn Mai Các của nàng ngay cả giờ ăn tối sắp tới mà họ còn không đem thức ăn mang tới, quả thật là không xem chủ tử như nàng vào mắt. Bất quá Tiết Phong Lan cũng không quan tâm nhiều, dù sao hiện tại cũng chỉ có một mình nàng, đợi sau khi Như Sương, Như Ngọc đến, dọn dẹp Hàn Mai Các từ trên xuống dưới một lượt cũng không muộn.

“Nó ti phụng mệnh phu nhân, đến đây hầu hạ tiểu thư.”

Nghe vậy, gương mặt lạnh nhạt của Tiết Phong Lan không khỏi hiện lên một nụ cười, nàng không cần biết Xuân Cầm thuyết phục mẫu thân như thế nào nhưng nàng rất có lòng tin ở Xuân Tâm. Quả nhiên không khiến nàng thất vọng, có Xuân Cầm bên người, vấn đề hằng ngày nàng cũng không cần lo lắng!

“Tốt lắm, Xuân Cầm tỷ, bé ta đến bên bàn đi.”

Xuân Cầm nghe lời, đi đến bên giường bế nàng lên, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ vào lòng, ánh mắt nàng không khỏi rơi vào đôi chân đang quấn băng trắng, cực kì chói mắt với bộ y phục Tiết Phong Lan đang mặc trên người.

Trong lòng Xuân Cầm không hiểu sao lại cảm thấy kì lạ, một nữ hài mới mười hai tuổi đã phải đối mặt với chuyện mất đi đôi chân, bất kì người nào cũng sẽ xúc động, nhưng Tiết Phong Lan thì ngược lại. Ngoài trừ trước mặt người khác, nàng sẽ không bày ra bộ dạng ủy khuất đáng thương của bản thân, tựa như lúc này, nàng an tĩnh ngồi đó, im lặng dùng bữa, dường như mất đi đôi chân với nàng là chuyện quá đỗi bình thường, chẳng có gì đáng bận tâm.

Ổn định thân thể, Tiết Phong Lan cầm đũa dùng bữa, cảm giác như có người đang nhìn khiến nàng không khỏi ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Xuân Cầm thì liền cười nhạt: “Thu hồi ngay ánh mắt thương cảm đó của người.”

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng hàn ý trong đó khiến Xuân Cầm không khỏi rùng mình, nàng cúi thấp đầu, tránh cho ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Lan. Nếu có người khác ở đây chắc hẳn là rất ngạc nhiên, đường đường là đại nha hoàn bên cạnh phu nhân, trên dưới Thượng thư phủ rất ít có người dám đặc tội, thế mà hiện tại lại ngoan ngoãn nghe lời một nữ hài mới mười hai tuổi, đúng là khiến người khác cảm thấy nghi ngờ.

“Xuân Cầm, đợi ta ăn xong thì bé ta đến chỗ phụ thân!” Một lúc sau Tiết Phong Lan mới mở miệng, lẳng lặng nhìn sắc trời bên ngoài, đoán phụ thân cũng sắp đến lúc tỉnh lại, nàng cũng nên qua đó đóng vai trò là một nữ nhi hiếu thảo, nếu không không biết ở sau lưng nàng, đám người đó còn nói thêm nói bớt chuyện gì!

“Vâng!” Mặc dù không hiểu nhưng Xuân Cầm cũng không hỏi nhiều, một bộ dạng phục tùng nghe theo, thái độ của Xuân Cầm khiến Tiết Phong Lan rất hài lòng, thứ nàng cần chính là một người như vậy!

“Tò mò hại chết con mèo” Xuân Cầm hiểu rõ đạo lý trong lời nói đó, càng hiểu rõ vì sao bản thân nàng lại đi theo Tiết Phong Lan, tất nhiên sẽ không mở miệng hỏi nhiều, nàng thân là nha hoàn, nghĩa vụ của nàng là phục tùng chủ tử, biết nhiều cũng không có lợi cho bản thân.

~~~~~

Bên trong phòng của Thượng thư đại nhân sớm đã đông người, nghe Diệp thái y nói Thượng thư đại nhân một lát nữa sẽ tỉnh lại thì trái tim đang treo ngược của mọi người rốt cuộc cũng thả lỏng. Tiễn Diệp thái y đi thì Thượng thư phu nhân vừa đến, lập tức đi đến bên cạnh giường, nhìn Thượng thư phu nhân đang hôn mê mà không kim được nước mắt.

“Quý Nhi còn chưa chết, người khóc cái gì?!” Tiết lão thái thái vốn không vừa mắt với Thượng thư phu nhân, xảy ra chuyện sáng nay lại thêm phần chán ghét, hiện tại thấy nàng ta khóc lóc thì không khỏi buồn bực mở miệng.

Tất cả cũng tại đồ sao chổi này, nếu không phải tại nàng ta cùng Tiết Phong Lan, Quý Nhi của nàng sẽ kích động đến bệnh cũ tái phát sao? Rõ ràng là đồ xui xẻo còn vạ lây cho Quý Nhi của nàng, Tiết lão thái thái tức giận không thôi, con tức bị ghen ở cổ họng rốt cuộc cũng nhịn không được mà phát tát.

“...” Thượng thư phu nhân nghe vậy liền trầm mặc, không lên tiếng đáp lại, hiện tại cho dù nàng nói gì thì mọi chuyện cũng đã xảy ra, không thể thay đổi. Hơn nữa trượng phu đang nằm trên giường, nàng cũng chẳng có tâm trạng cãi nhau với Tiết lão thái thái, vì vậy chỉ có thể nhẫn nhịn, đợi mẹ chồng hết tức giận.

Thấy Thượng thư phu nhân không lên tiếng, Tiết lão thái thái tức đến bốc hỏa, còn chưa kịp nói gì thì người bên cạnh đã mở miệng khuyên can: “Tổ mẫu, người đừng trách mẫu thân, mẫu thân cũng chỉ là lo lắng cho phụ thân mà thôi. Người xem mẫu thân đã quý ở từ đường cầu phúc cho phụ thân mấy canh giờ, ngay cả đứng còn không nổi... người đừng tức giận nữa, không tốt cho sức khỏe, nếu phụ thân tỉnh dậy biết được cũng sẽ đau lòng hai người.”

Lời nói uyển chuyển, giọng nói dịu dàng, vô cùng hợp lý khiến người nghe không thể nào phản bác, người nói không ai khác chính là Tiết Phong Linh.

Mọi người trong phòng cũng không vừa mắt Thượng thư phu nhân, dù sao các nàng cũng chỉ là thiếp thất, thân phận vốn dĩ không bằng, cho dù bất mãn nhưng cũng không thể làm gì hơn là nhẫn nhịn. Vì vậy khi Tiết lão thái thái mở miệng trách móc Thượng thư phu nhân, có không ít người bộ dạng xem kịch vui, nào có tốt bụng mở miệng giúp đỡ? Chỉ có Tiết Phong Linh nữ nhi tốt của nàng ta mới có thể mở miệng nói đỡ cho nàng ta.

Phương Lam thấy Tiết lão thái thái mắng Thượng thư phu nhân thì vui ra mặt, tuy rằng Lý Nguyệt Chi đối xử với nàng không tệ nhưng dù sao thân phận của nàng cũng chỉ là di nương, Lý Nguyệt Chi lại là chính thất, hơn nữa còn là nữ nhi Thừa tướng, vì vậy cho dù nàng không chán ghét nhưng sự ghen tỵ sớm đã ăn mòn tâm trí, muốn nàng sống hòa thuận với Lý Nguyệt Chi đúng là vô vãn!

Ánh mắt lướt qua người Phương Lam, Tiết Phong Linh không khỏi âm trầm nheo mắt. Điều này khiến Phương Lam vốn đang vui ra mặt liền cứng đờ, vội vàng thu lại nụ cười của bản thân, nếu là người khác Phương Lam tất nhiên không sợ hãi nhưng với Tiết Phong Linh, cho dù thế nào thì nàng cũng không thể đắc tội!

“Tam tiểu thư nói phải, lão thái thái đừng nên tức giận, ảnh hưởng sức khỏe...” Vũ di nương bên cạnh vội vàng phụ họa, ánh mắt khinh thường nhìn Phương Lam, trong lòng thầm mắng nàng ta ngu xuẩn, trước mặt Tiết Phong Linh mà lại bày ra vẻ mặt như vậy, sợ mọi người không biết nàng ta vui ra mặt hay sao?!

Tiết lão thái thái vốn đang một bụng tức giận, nghe xong lời nói của Tiết Phong Linh ánh mắt không khỏi dịu xuống một chút, cũng không quan tâm đến Thượng thư phu nhân nữa, nhận lấy chung trà từ tay Vũ di nương, nhu hòa mở miệng: “Vẫn là Linh Nhi hiểu chuyện.”

Thượng thư phu nhân nghe vậy liền không khỏi nhìn đại nữ nhi đang đứng bên cạnh Tiết lão thái thái, nghĩ đến bởi vì lo lắng cho Lan Nhi mà từ hôm qua đến giờ nàng vẫn chưa thể ở bên cạnh an ủi đại nữ nhi, trong lòng không cảm thấy áy náy, nàng quên mất rằng nữ nhi của nàng chỉ mới mười hai tuổi, hôm qua bị kinh sợ đến ngất xỉu, lại không mẫu thân bên cạnh, hiện tại lại hiểu chuyện như vậy, Thượng thư phu nhân không khỏi đau lòng, nàng quả thật không phải là một người mẹ tốt!

“Linh Nhi...” Còn chưa kịp mở miệng thì người trên giường đã phát ra động tĩnh, Thượng thư phu nhân lo lắng nhìn trượng phu, chỉ thấy mi mắt khẽ động, một lát sau Thượng thư đại nhân liền mở mắt, điều này khiến nàng không khỏi rơi nước mắt.

“Lão gia...”

Nghe thấy động tĩnh, mọi người lập tức đến bên cạnh giường. Tiết lão thái thái thấy nữ tử từ tỉnh lại, vui mừng đẩy Thượng thư phu nhân sang một bên, nắm lấy tay nữ tử, nước mắt rơi trên gương mặt già nua.

“Quý Nhi... Quý Nhi... rốt cuộc con cũng tỉnh rồi.”

Hiểu nỗi đau của mẹ chồng, Thượng thư phu nhân cũng không tranh với nàng, đứng bên mép giường nhìn trượng phu, nhìn gương mặt nhợt nhạt không huyết sắc, đau lòng không thôi.

“Khiến mẫu thân lo lắng... nhi tử không sao...”

Chương 17: Tự tay dâng được (2)

Nước mắt rơi trên gương mặt của Tiết lão thái thái khiến cho nàng như già đi mười tuổi, đầu tóc sớm đã có vài sợi tóc bạc, hiện tại nhìn gần Thượng thư đại nhân mới có thể phát hiện, Thượng thư đại nhân không tránh khỏi mà đau lòng một trận. Mẫu thân hắn cũng đã lớn tuổi, vốn dĩ nên an hưởng tuổi già, vậy mà hiện tại vì bệnh tình của hắn mà lo lắng không yên, là một người con hắn cảm thấy bản thân không xứng đáng.

“Mẫu thân... khiến người lo lắng...”

Tiết lão thái thái nghe nhi tử nói vậy nước mắt càng chảy nhiều hơn, mặc kệ Phụng Lam bên cạnh lau nước mắt cho nàng, chỉ quan tâm đến bệnh tình của nhi tử.

Thượng thư phu nhân bên cạnh ánh mắt chưa từng rời khỏi người trượng phu, thấy hắn mở miệng nói chuyện thì nước mắt nàng không khỏi rơi, trong phòng có không ít người khóc, cho dù là khóc giả hay khóc thật thì chỉ có họ mới hiểu, vì vậy cũng không ai quan tâm đến Thượng thư phu nhân, chỉ riêng Tiết Phong Linh phát hiện thì lo lắng lau nước mắt cho mẫu thân, một bên nhẹ giọng nói: “Mẫu thân đừng khóc, phụ thân tình lại người nên vui mừng, sao lại khóc như trẻ con thế này...”

Giọng nói có phần trách cứ nhưng lại làm nũng nhiều hơn, Thượng thư phu nhân nghe vậy liền xoa đầu nàng, mái tóc dài mềm mại khiến người khác yêu thích không nỡ buông tay. Nữ nhi của nàng hiểu chuyện như vậy, còn biết lo lắng cho nàng, lúc Linh Nhi còn nhỏ là nàng một tay chăm sóc hai tỷ muội, chưa từng qua tay bảo mẫu, vì vậy tình mẫu tử không kém phần sâu sắc, bây giờ nhớ lại mọi chuyện cứ như vừa xảy ra ngày hôm qua, thoáng một cái đã mười hai năm. Tình thương của nàng dành cho nữ nhi từ trước đến nay vẫn luôn công bằng, mấy năm nay nữ nhi càng trở mẫn, mẹ chồng càng thiên vị Linh Nhi, vắng vẻ Lan Nhi nhưng nàng không hề trách móc đại nữ nhi, chỉ biết dành tình thương cho tiểu nữ nhi nhiều hơn một chút.

Sự việc ngày hôm qua càng khiến Thượng thư phu nhân đau lòng đại nữ nhi, nghĩ đến việc Linh Nhi bị kinh sợ, nàng thân là mẫu thân lại không ở bên cạnh chăm sóc, lòng Thượng thư phu nhân càng thêm áy náy, chỉ đành mở miệng: “Ủy khuất cho Linh Nhi rồi.”

“Mẫu thân, Linh Nhi không có ủy khuất... mẫu thân đừng khóc.”

Nghe giọng nói của thê tử, Thượng thư đại nhân muốn ngồi dậy nhưng toàn thân không hề có chút sức lực khiến hắn không khỏi nhủ mảy, định mở miệng thì Thượng thư phu nhân bên cạnh sớm chú ý hành động của trượng phu nên liền đỡ hắn ngồi dậy, tựa vào thành giường, động tác dịu dàng, sợ hắn bị thương.

“Nguyệt Chi, vất vả cho nàng...” Hiểu thê tử không ai bằng tướng công, hắn biết rõ nàng chịu ủy khuất thế nào, khi chìm vào trong hôn mê nhưng ý thức của hắn vẫn rõ ràng, mẫu thân mẫn như thế hắn thân là trượng phu lại không thể mở miệng nói đỡ, đành khiến nàng chịu ủy khuất.

Mẹ chồng nàng dâu vốn dĩ không thể hòa thuận sống chung một nhà, Thượng thư phu nhân sao không hiểu điều này, nàng biết hắn bất chấp cãi lời mẫu thân mà cưới nàng vào phủ, vì vậy đối với Tiết lão thái thái nàng luôn bộ dạng nhu thuận, chỉ mong mẹ chồng bớt chút thành kiến với nàng, càng không muốn trượng phu khó xử.

Thế nhưng nàng càng nhẫn nhịn, mẹ chồng càng được nước lấn tới, nàng thân là Thừa tướng tiểu thư lại phải cùng một đám nữ nhân tranh giành trượng phu, chỉ riêng việc sáng nay mẹ chồng mắng nàng là sao chối thôi nàng cũng có thể trở về nhà mẹ đẻ rồi nhưng sự giáo dục kỉ luật không cho phép nàng làm như vậy. Vì vậy khi nghe lời nói của trượng phu, tất cả ủy khuất, nhẫn nhịn mà nàng phải chịu đựng liền biến mất không còn gì, Thượng thư phu nhân không quên rằng bản thân còn có một người trượng phu yêu thương nàng, hai nữ nhi đáng yêu nên nàng cũng không tính toán chi li với mẹ chồng.

“Lão gia... chàng tình lại là tốt rồi.”

“Phụ thân, dùng trà...” Tiết Phong Linh đi đến bên bàn rót một chung trà đưa cho Thượng thư đại nhân, một bộ dạng nữ nhi hiểu chuyện.

Nhận lấy chung trà từ tay nữ nhi, Thượng thư đại nhân nhanh chóng uống, hôn mê mấy canh giờ cổ họng của hắn sớm đã khô, hiện tại Linh Nhi lại ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, Thượng thư đại nhân quả thật vui mừng không thôi.

“Linh Nhi thật hiểu chuyện, còn biết phụ thân đang khát mà đem trà mang đến.”

“Còn không phải sao, tứ nữ nhi của người còn không bằng một phần của Linh Nhi! Nàng thân là nữ nhi, phụ thân mang bệnh mà nàng cũng không có đến một câu thăm hỏi, còn ra thể thống gì nữa!” Vừa nghe Thượng thư đại nhân khen cháu gái bảo bối, Tiết lão thái thái tuy trong lòng vui nhưng cũng không khỏi mở miệng nhắc đến Tiết Phong Lan, chuyện sáng nay nàng vẫn chưa quên, nha đầu Tiết Phong Lan đó dám ở trước mặt người của Thái hậu chống đối nàng, nàng tất nhiên ghi hận trong lòng. Từ trước đến nay nàng vẫn thấy Tiết Phong Lan không hề hiểu chuyện bằng một phần của Linh Nhi, nếu không cũng không đem nàng làm mất mặt, nhắc nhở chuyện nàng mượn đồ Thái hậu ban thưởng, rõ ràng muốn mượn tay Thái hậu lấy lại nhưng món đồ đó. Quả nhiên không thể coi thường nàng ta, còn nhỏ mà đã tâm tư như thế, sau này nàng ta ga đi chẳng lẽ muốn lấy hết Thượng thư phủ này làm của hồi môn hay sao?!

Thượng thư đại nhân nghe vậy tránh không khỏi nhủ mảy, nhìn khắp căn phòng từ đầu chí cuối vẫn không thấy bóng dáng tứ nữ nhi thì trong lòng có chút không vui, hẳn là phụ thân nàng, vì nàng mới kích động dẫn đến bệnh cũ tái phát mà ngất xỉu, nàng thân là nữ nhi lại không đến thăm người làm cha này, truyền ra ngoài còn chưa đủ mặt mặt sao chứ?!

Thượng thư phu nhân không vui nhìn Tiết lão thái thái, nàng biết mẹ chồng không thích Lan Nhi, nhưng không ngờ mẹ chồng lại mở miệng nói ra những lời như thế, nếu truyền ra ngoài không những ảnh hưởng đến Lan Nhi, mà còn nói rằng Lý Nguyệt Chi nàng không biết dạy con, mới có thể để nữ nhi ngang bướng như vậy, phụ thân mang bệnh trong người mà thân là nữ nhi cũng không một tiếng hỏi han, thử hỏi sau này Lan Nhi còn gả được cho ai?!

“Mẫu thân... có lẽ người đã hiểu lầm, Lan Nhi con bé...” Dù sao Lan Nhi cũng là nữ nhi của nàng, thấy thượng phu không vui nàng cũng cảm thấy lo lắng, nhìn không được mà mở miệng thay.

Tiết lão thái thái liếc mắt nhìn con dâu, trong lòng không hề thoải mái, Thượng thư phu nhân vừa mở miệng ra là bênh vực Tiết Phong Lan, khiến Linh Nhi của nàng chịu không ít ủy khuất, vốn định mở miệng cắt đứt lời của Thượng thư phu nhân thì chưa kịp mở lời một giọng nói nhỏ nhẹ truyền đến.

“Phụ thân, Lan Nhi đến thăm người...”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa, chỉ thấy một nữ tử hai mươi mấy tuổi, nàng mặc chiếc váy dài màu phấn nhẹ, không quá bắt mắt, gương mặt thanh tú không mấy biểu cảm, mái tóc được búi cao đơn giản, trên tóc cài một cây trâm gỗ, khiến người khác cảm thấy thoải mái, người này mọi người đều biết đến, nha hoàn thiếp thân của Thượng thư phu nhân - Xuân Cầm.

Trên lưng Xuân Cầm là một nữ hài có thân hình nhỏ nhắn, hoàng y mềm mại đơn giản nhưng dưới ánh nắng chiều tà không khỏi trở nên sống động hơn bao giờ hết, gương mặt xinh đẹp động lòng người, cười lên một cái liền “nhất thế khuyên tâm” khiến không ít người trong phòng rung động. Một tay ôm lấy cô Xuân Cầm, tay còn lại cầm một chiếc hộp gỗ đàn hương, nhìn ngay là biết giá trị không nhỏ, cô tay trắng nõn kết hợp với màu gỗ đàn hương, không những không đối lập mà còn vô cùng hài hòa.

“Hừ, lúc phụ thân ngất xỉu nằm trên giường hôn mê không rõ, Thanh Vân Hiên một bước người cũng chưa từng bước vào, vậy mà hiện tại đến giả mèoe khóc cho ai nhìn hả?!” Thấy Tiết Phong Lan, con tức giận của Tiết lão thái thái vốn đang dịu xuống thì không khỏi bùng phát, lời nói không hề nhẹ nhàng khiến người nghe không khỏi nhủ mảy.

“Tổ mẫu...” Đương nhiên là các người nhìn rồi!

Trong lòng Tiết Phong Lan không khỏi thầm bổ sung một câu, giọng nói nàng có chút ủy khuất, mi mắt rũ xuống, đôi mắt động lệ khiến người khác nhìn vào không khỏi thương xót.

Thượng thư đại nhân vốn không vui nhưng khi thấy bóng dáng của tứ nữ nhi trên lưng của Xuân Cầm thì trong lòng mềm đi không ít, dù sao nàng cũng là nữ nhi của hắn, hai chân bị tàn phế mà vẫn đến thăm hắn... nhìn bộ dạng phải chịu ủy khuất của nàng, Thượng thư đại nhân mặc dù muốn bảo vệ nàng nhưng hẳn biết mẫu thân không vừa lòng với Lan Nhi, có nói gì cũng vô dụng, hơn nữa hắn vừa mới tỉnh lại cũng không muốn cãi nhau với mẫu thân.

“Mẫu thân, Lan Nhi hiện tại đã đến, người đừng tức giận...”

Thượng thư phu nhân bên cạnh tất nhiên cũng đau lòng thay nữ nhi, thấy nàng phải chịu uất ức tất nhiên là không vui với mẹ chồng, dù sao Lan Nhi của nàng cũng còn nhỏ, sao lại nói nặng lời như vậy với con bé, con bé vừa trải qua chuyện mất đi đôi chân, mẹ chồng liền không khách khí mắng, quả thật là không để nàng vào mắt!

Nàng đi đến bên cạnh Xuân Cầm ôm lấy nữ nhi vào lòng, Tiết Phong Lan đưa chiếc hộp gỗ cho Xuân Cầm giữ, ôm lấy mẫu thân, nhìn về phía Tiết Phong Linh đứng một góc không nói lời nào, trong lòng nàng không những không buông lỏng mà còn đề cao cảnh giác. Kiếp trước bởi vì đôi chân này, nàng cũng không có đến Thanh Vân Hiên thăm phụ thân, sau này phụ thân khỏe lại cùng Diệp thái y qua xem tình trạng thân thể của nàng, tuy vẫn đối xử với nàng như trước nhưng đã lạnh nhạt đi rất nhiều, trước kia Tiết Phong Lan không để ý, nhưng bây giờ thì mọi chuyện thay đổi, nàng biết rõ tất cả mọi chuyện đều do một tay Tiết Phong Linh thúc đẩy, không hề phòng nàng ta thì đề phòng ai?!

“Hừ...” Nghe từ bên vực, Tiết lão thái thái không khỏi hừ lạnh, ánh mắt nhìn Tiết Phong Lan trong lòng Thượng thư phu nhân có vài phần chán ghét, nhưng nữ tử đã mở lời nàng cũng tiện nói gì hơn.

“Phụ thân thấy người tỉnh lại Lan Nhi vui lắm, thế nên Lan Nhi có mang đồ đến cho phụ thân tắm rửa...” Tiết Phong Lan cười ngọt ngào, bộ dạng thiên chân vô tà vô cùng khả ái khiến Thượng thư đại nhân không khỏi bật cười.

“Lan Nhi có lòng, không biết Lan Nhi mang gì đến cho phụ thân đây?” Nhận lấy Tiết Phong Lan từ tay Thượng thư phu nhân, Thượng thư đại nhân đặt nữ nhi ngồi bên mép giường, nhìn gương mặt thanh lệ nở nụ cười chói mắt, trong lòng hẳn không khỏi tò mò.

“Chính là... Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm mà Thái hậu vừa mới ban thưởng!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Mỗi người một vẻ

Tiết Phong Lan vừa dứt lời, Xuân Cầm liền mở chiếc hộp gỗ đàn hương ra, bên trong là một nhánh Tuyết liên đã phơi khô, hoàn toàn không khác hoa sen thường là bao, cánh hoa hơi to, bầu vào bên trong nhụy, toàn thân một màu vàng khô, nhìn vào khiến người khác không khỏi dời mắt. Tuyết liên tuy đã khô nhưng vẫn giá trị vẫn còn đó, Tuyết liên là một trong những loại dược liệu quý hiếm, không chỉ có thể bảo dưỡng dung nhan mà còn trị bách bệnh, thể gian khó mà bất gặp, hôm nay được tận mắt nhìn thấy, mọi người trong phòng không khỏi trầm cảm thán.

Quả nhiên là Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm hiếm có, nhìn thôi cũng khiến người khác cảm thấy thỏa mãn!

Tiết Phong Linh là người đầu tiên lấy lại tinh thần, nhìn đóa Tuyết liên trong hộp gỗ, lại nhìn gương mặt đang mỉm cười ngọt ngào của Tiết Phong Lan, không tránh khỏi nhũn nhũn. Lúc sáng nàng không có ở trong phủ, tất nhiên không biết được chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghĩ rằng phụ thân mời Diệp thái y đến xem bệnh cho Tiết Phong Lan, không ngờ phụ thân lại ngắt xiu, mà quan trọng là người của Thái hậu đến!

Nàng chỉ nghe lời nói một phía từ Tiết lão thái thái, tất nhiên không có mấy phần tin tưởng nên đã cho Tuyết Mai đi thăm dò, tuy lời nói của tổ mẫu không đúng hoàn toàn nhưng Tiết Phong Lan không muốn đưa Thiên sơn Tuyết liên cho Tiết lão thái thái là sự thật, hơn nữa Như Sương, Như Ngọc hai người cũng đã mở miệng lên tiếng bảo bọn họ phải trả lại những thứ mà đã mượn Tiết Phong Lan.

Nàng không biết lời nói của Như Sương có bao nhiêu phần thật, thế nhưng giả truyền ý chỉ là tội chết, Tiết Phong Linh tuy không muốn tin nhưng trong lòng vẫn lo lắng, ít nhiều vẫn tin vài phần, hơn nữa chuyện này không tránh khỏi liên lụy đến bản thân nàng... vì vậy nàng nghĩ ra kế sách, lấy mẫu thân làm người dẫn, khiến Tiết Phong Lan mở miệng không cần những thứ đồ đã đưa cho bọn họ. Nàng biết Tiết Phong Lan từ trước đến nay luôn tin tưởng mẫu thân, mẫu thân nói gì nghe vậy, chưa từng cãi lại, điển hình là một nữ nhi ngoan hiền, tâm bụng nhỏ của mẹ.

Hiện tại, Tiết Phong Lan lại chủ động mang Thiên sơn Tuyết liên đến cho phụ thân tắm bổ, điều này khiến nàng không giải thích nổi. Nàng hiểu rõ tính tình của Tiết Phong Lan, là tỷ muội song sinh, thân giao cách cảm là chuyện thường tình, nếu là Tiết Phong Lan trước kia, phát hiện bản thân bị mất đi đôi chân sẽ không khỏi khóc nháo, điều này khiến phụ mẫu vốn buồn bực lại càng buồn bực hơn, tất nhiên không tránh khỏi chán ghét nàng ta. Thế nhưng, kể từ hôm qua, Tiết Phong Lan không những không khóc nháo mà còn bình tĩnh đối mặt, bình tĩnh như tất cả chưa từng xảy ra khiến Tiết Phong Linh nàng không khỏi sợ hãi.

Vốn dĩ nàng nghĩ Tiết Phong Lan sẽ dùng Thiên sơn Tuyết liên cho đôi chân của bản thân, không ngờ nàng ta lại tự nguyện mang đến cho phụ thân. Thiên sơn Tuyết liên quý giá thế nào mọi người đều hiểu rõ, không phải bản thân nàng không muốn chiếm lấy nó nhưng nhìn về mặt lúc sáng của Tiết lão thái thái, nàng liền hiểu rõ cho dù tranh giành thì cũng chẳng được gì, không bằng lợi dụng nó khiến mâu thuẫn giữa Tiết Phong Lan với Tiết lão thái thái ngày càng sâu sắc hơn, “trai có tranh đấu, ngư ông đắc lợi” bất quá mọi chuyện ngày càng vượt tầm kiểm soát, điều này khiến nàng đau đầu không thôi!

Tiết lão thái thái cũng không khỏi nhũn nhũn, trong lòng vốn dĩ chán ghét đứa cháu gái này, nhìn thấy hành động hiện tại của nàng thì càng thêm chán ghét. Đây chẳng phải là muốn đối đầu với nàng sao? Lúc sáng nàng đến lấy Thiên sơn Tuyết liên cho Quý Nhi tắm bổ Tiết Phong Lan bộ dạng khư khư giữ lấy, rõ ràng là không muốn đưa, hiện tại lại bày ra bộ dạng nữ nhi hiếu thảo, tự tay đem Thiên sơn Tuyết liên mang đến, chẳng biết trong lòng nàng ta âm mưu gì!

Từ nhỏ Tiết lão thái thái vốn đã không thương yêu gì cháu gái thứ ba này, không những không được hiểu chuyện như Linh Nhi mà giống hệt mẫu thân nàng ta, luôn luôn chống đối lại người làm tổ mẫu là nàng. Hiện tại đã lớn, đủ lòng đủ cánh dám chống đối trực diện với nàng, giỏi cho một Lý Nguyệt Chi dạy ra một nữ nhi tốt như vậy, nha đầu Tiết Phong Lan này chỉ sợ “trò giỏi hơn thầy”!

Thượng thư đại nhân kinh ngạc, đợi một lúc mới tiêu hóa được lời Tiết Phong Lan nói, trong lòng không khỏi thầm vui mừng. Sức khỏe của hần sao hần lại không biết, trước kia bệnh nhẹ hần không mấy bận tâm, không ngờ ngày qua tháng lại khi phát hiện thì bệnh của hần đã trở nên nghiêm trọng, tìm mấy đại phu vẫn không có gì tiến triển, hôm nay bị kinh động đến ngắt xiu, may mắn là có Diệp thái y ở đó, nếu không...

Nhìn đóa Tuyết liên trước mặt, trong lòng Thượng thư đại nhân cảm động không thôi. Thiên sơn Tuyết liên hần cũng đã nghe qua, biết có lợi đối với bệnh tình của hần, nhưng vì giá trị liên thành, ngàn vàng khó mà mua được nên hần cũng đành bỏ qua, không nghĩ đến hiện tại tam nữ nhi của hần lại tự tay mang đến Thiên sơn Tuyết liên mà Thái hậu vừa mới ban thưởng cho nàng.

Nhìn gương mặt cười ngọt ngào của nữ nhi, hoàn toàn không có bộ dạng bất mãn khi mang Tuyết liên đến khiến người làm phụ thân như hần cảm thấy xấu hổ không thôi. Nữ nhi của hần bất hạnh, bị tàn phế hai chân mà vẫn quan tâm đến bệnh tình của hần, nàng có thể dùng Tuyết liên cho đôi chân của bản thân nhưng nàng lại không vậy...

Tuy đau lòng nữ nhi nhưng trong lòng Thượng thư đại nhân không khỏi có cảm giác thỏa mãn, bất kỳ nam nhân nào cũng muốn được quan tâm, hơn nữa hành động ngày hôm nay của Tiết Phong Lan đã để lại ấn tượng sâu sắc với Thượng thư đại nhân, trong lòng không khỏi yêu thương nàng vài phần. Cho dù nàng tàn phế thì vẫn là nữ nhi của hần, có một nữ nhi hiếu thảo như vậy, vì hần mà quên bản thân, Thượng thư đại nhân sao không hài lòng cho được. Huống hồ, nàng lại được Thái hậu yêu thương, nhạc phụ là Thừa tướng đương triều, quyền cao chức rộng, đôi chân của nàng chắc chắn vẫn có thể chữa trị được!

Tâm tình phức tạp không nói lên lời, Thượng thư phu nhân vừa vui vừa buồn, vui là vì bệnh tình của trượng phu đã có cách, sau này không cần phải làm bạn với thuốc mỗi ngày. Phải biết rằng từ khi nàng phát hiện bệnh tình của trượng phu trở nặng, nàng ngày vất vả sắc thuốc, chỉ mong trượng phu mau khỏi bệnh, bất quá nàng chưa từng than phiền một câu. Buồn là vì đau lòng thay nữ nhi, Lan Nhi của nàng bị tàn phế hai chân, Thiên sơn Tuyết liên chắc hần sẽ có hữu ích, nhưng nữ nhi vì lo lắng cho bệnh tình của phụ thân, tự nguyện đem Tuyết liên mang đến cho phụ thân bồi bổ, nữ nhi có hiếu như vậy, đi đâu mới tìm được cơ chứ?!

Phương Lam bên cạnh sớm đã không nhịn được, cứ nhìn chăm chăm Thiên sơn Tuyết liên trong hộp gỗ, hận không lập tức đem về Lâm Hương Viện của

bản thân, giấu đi không để bất kì người biết đến!

Thiên sơn Tuyết liên công dụng lớn nhất chính là bảo dưỡng dung nhan, Phuong Lam tuy rằng tự tin bản thân xinh đẹp, thế nhưng nàng đã sinh một đứa con, cho dù xinh đẹp thế nào cũng không tránh khỏi năm tháng... huống hồ Thượng thư đại nhân cũng không thường xuyên qua đêm ở Lâm Hương Viện, trong lòng hẳn chỉ có Lý Nguyệt Chi nhưng Phuong Lam nàng không cam tâm, kể từ lần đầu gặp hẳn nàng sớm đã đem lòng yêu hẳn, nếu không nàng đã không nhẫn nhịn làm một thiếp thất của hẳn!

Tiết Phong Lan thu hết biểu cảm của mọi người vào mắt, trong lòng không khỏi thầm khinh thường, cho họ chút lợi lộc, họ liền mừng đến quên cả trời đất, thậm chí không biết xấu hổ mà thể hiện ra mặt, không biết nên nói họ đầu óc đơn giản hay bản thân nàng tâm cơ quá sâu? Bất kể là gì thì qua ngày hôm nay, Tiết Phong Lan nàng có thể tự tin nói rằng bản thân đã lấy được lòng tin của phụ mẫu, một nữ nhi tốt như nàng đi đâu mà tìm được chứ? Về phần Tiết lão thái thái, hẳn là trong lòng đang hận không thể giết chết nàng, lấy đầu ra tình thương, tuy nhiên Tiết Phong Lan không mấy quan tâm, Tiết lão thái thái là đồng minh của Tiết Phong Linh, nàng cũng không muốn lôi kéo. Trong Thượng thư phủ người có thể chống lại Tiết lão thái thái không có đến mấy người, thế nhưng phụ thân nàng - Thượng thư đại nhân là nữ tử thân sinh của Tiết lão thái thái, muốn vì nàng mà quan hệ mẫu tử gay gắt, Tiết Phong Lan không phải không làm được.

Liếc mắt nhìn một lượt quanh phòng, trong phòng không ít người, ngoài những gương mặt quen thuộc như Thượng thư đại nhân, Thượng thư phu nhân Lý thị, di nương Phuong Lam, Tiết lão thái thái, Tiết Phong Linh, còn có những người không có quyền lên tiếng trong Thượng thư phủ như là Nhị phu nhân Lâm thị, Vũ di nương của nhị phòng, Tam lão gia cùng Tam phu nhân Dung thị của tam phòng.

Có thể nói, nơi này ngoại trừ nàng và Tiết Phong Linh thì hoàn toàn không thấy đến một bóng dáng của hài tử nào, trong lòng ít nhiều đã có đáp án, bọn họ là sợ Thượng thư đại nhân ngã bệnh nghiêm trọng nên lo lắng nữ tử, nữ nhi của bản thân đến đây sẽ bị lây bệnh nên không dám để bọn nhỏ đến. Bất quá Tiết Phong Lan nàng không quan tâm nhiều, đã sống một đời tất nhiên nàng thông minh lên không ít, chuyện của họ không liên quan đến nàng, kể từ ngày trùng sinh, nàng sớm đã không đặt tình thân vào mắt, phụ mẫu thân sinh nàng còn không quan trọng, huống hồ là dòng họ xa như họ?!

Thế nhưng, nhìn gương mặt tràn ngập biểu cảm của họ, trong lòng Tiết Phong Lan cảm thấy thú vị, kinh ngạc, chán ghét, đau lòng, hờ hững... đủ loại tư vị, nàng đều thấy rõ ràng, đúng là mỗi người một vẻ, phức tạp không nói lên lời!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Giao đấu (1)

“Phụ thân, người vừa mới tỉnh lại nên nghỉ ngơi cho khỏe, Lan Nhi sẽ bảo Xuân Cầm tỷ lập tức đem Thiên sơn Tuyết liên đi hầm rồi mang đến cho phụ thân tẩm bổ!” Tiết Phong Lan trao cho Xuân Cầm ánh mắt, Xuân Cầm hiểu ý gật đầu, cung kính chào mọi người rồi lập tức rời đi để lại mọi người liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt phức tạp, trong lòng họ nghĩ gì chỉ có họ mới hiểu được.

“Lan Nhi có lòng, có nữ nhi ngoan như con, phụ thân đúng là có phúc!” Thượng thư đại nhân xoa đầu nữ nhi, ánh mắt hàm chứa ý cười, tất nhiên mọi người đều hiểu rõ ý nghĩa của nó. Từ tiểu thư vừa bị tai nạn khiến đôi chân tàn phế, ngay cả Diệp thái y cũng không thể chữa trị, Thượng thư đại nhân vì sự việc này kích động đến bệnh cũ tái phát, khiến Tiết lão thái thái càng thêm chán ghét nàng, thế nhưng hành động của nàng lại khiến người khác không ngờ đến. Vốn dĩ trước kia địa vị của nàng trong phủ đã không bằng tỷ tỷ mình, bị Tiết lão thái thái chán ghét thì cho dù được Thượng thư phu nhân yêu thương cũng chẳng ít gì, nhưng lần này hết thảy mọi chuyện đều thay đổi, nàng tự tay dâng Thiên sơn Tuyết liên đến cho Thượng thư đại nhân. Hành động ngày hôm nay của nàng cho dù xuất phát từ chuyện gì đi chăng nữa thì cũng chứng tỏ nàng là một nữ nhi có hiểu, huống hồ vì an nguy của phụ thân mà quên bản thân mình bị tàn phế, không biết nàng ngu ngốc hay giả vờ ngu ngốc nhưng sau chuyện này Thượng thư đại nhân chắc hẳn sẽ yêu thương nàng hơn trước kia, cho dù nàng có bị tàn phế hay không cũng không quan trọng. Xem ra, địa vị của Tam tiểu thư trong phủ sắp bị lung lay, mà người khiến nó lung lay không ai khác ngoài muội muội song sinh của bản thân.

Người thông minh đều nhìn ra được, cho dù là tỷ muội thân sinh, nhưng trong gia đình quyền quý, vì lợi ích của bản thân họ vẫn không tránh khỏi hai chữ “đổ kỵ”!

Dù mặt mày trong người nhưng Thượng thư đại nhân vẫn cảm thấy vui vẻ, thấy nữ nhi hiếu thảo như vậy, dòng nước ấm không khỏi chảy vào tâm. Nhìn xuống đôi chân đang quấn băng trắng của nàng, trong lòng hẳn không khỏi cảm thấy đau... vì hẳn... Thượng thư đại nhân thở dài, từ nhỏ nàng đã không hiểu chuyện như tỷ tỷ mình, luôn chọc giận mẫu thân, vì vậy cho dù trong lòng yêu thương từ nữ nhi nhưng vẫn không khỏi thiên vị tam nữ nhi một chút. Hiện tại, nàng vì bệnh tình của hẳn mà mang cả Thiên sơn Tuyết liên quý giá nhất đến, trong lòng Thượng thư đại nhân sớm đã dao động, một chút nào đó trong tâm của hẳn, đã dành vị trí đó cho Tiết Phong Lan.

Ân cứu mạng không thể không báo, huống hồ hẳn là người học văn, đạo lý này sao hẳn lại không hiểu, hơn nữa nàng lại là nữ nhi của hẳn, bệnh tình của hẳn nhờ nàng mới có hy vọng... vì vậy cho dù áy náy hay đau lòng thì ít nhiều gì hẳn cũng đã đặt nàng vào lòng, cho dù yêu thương không bằng tam nữ nhi nhưng tuyệt đối không hề thua kém.

“Phụ thân đừng nói vậy, chuyện này là nữ nhi nên làm, nữ nhi đã dặn dò Xuân Cầm tỷ, sau khi hầm xong Thiên sơn Tuyết liên nàng sẽ tự tay mang đến, tuyệt đối sẽ không để cho ai có cơ hội chạm vào Tuyết liên.” Vừa dứt lời, như có như không liếc về phía Tiết lão thái thái, quả nhiên thấy nàng ta đã đến mặt, trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái.

Thiên sơn Tuyết liên quý hiếm như vậy, lại là ngoại bang tiến cống, ngàn năm mới có một đóa, chỉ sợ dưới Thượng thư phủ này, cho dù là chủ tử hay nha hoàn, bà tử thì cũng nhìn không được mà nổi lên ham muốn. Dù sao tham vọng của con người vốn dĩ là vô tận, không có giới hạn, vì tiền tài, danh vọng, cho dù là người thân họ cũng không tiếc bán rẻ. Đối xử tốt với người khác thì ai đối xử tốt với bản thân nàng đây? Tiết Phong Lan nàng chỉ là học tập từ tỷ tỷ Tiết Phong Linh mà thôi, dù sao bọn họ cũng tham muốn, thì cứ cho bọn họ toại nguyện trước đi... phía trước còn dài mà, con đường báo thù của nàng chỉ vừa mới bắt đầu thôi!

Những lời của Tiết Phong Lan chẳng khác nào cái tát tát thẳng vào mặt nàng, Tiết lão thái thái sớm đã đen mặt, tức giận đến run người. Nha đầu Tiết Phong Lan rõ ràng là đang khiêu khích, nói như nàng ta chẳng khác nào ám chỉ bản thân nàng cũng muốn độc chiếm đóa Tuyết liên này! Tuy trong lòng Tiết lão thái thái cũng có suy nghĩ đó, nhưng bệnh tình của nhi tử nguy cấp, vốn dĩ nàng định sau khi lấy Thiên sơn Tuyết lên từ tay Tiết Phong Lan sẽ đem hai phần cho Quý Nhi bồi bổ, một phần còn lại tất nhiên là giữ lại cho bản thân khi cần dùng. Tuy nhiên mọi chuyện vượt tầm kiểm soát, không ngờ nha đầu lại tham hiểm như vậy, giao Thiên sơn tuyết liên cho Xuân Cầm canh giữ, không cho ai chạm đến, cho dù là nàng thì cũng khó lòng lấy được Tuyết liên từ tay Xuân Cầm.

Thượng thư đại nhân mừng thầm, hẳn tất nhiên không muốn để bất kì ai chạm đến Thiên sơn Tuyết liên, dù sao lòng người khó đoán, người tâm tịnh thế nào cũng chỉ sợ bị những thứ quý giá làm mờ mắt, ai chẳng muốn chiếm lấy Tuyết liên làm của riêng, nghe những lời của nữ nhi, Thượng thư đại nhân thầm khen nữ nhi cẩn thận, tuy rất vừa lòng với hành động của nàng nhưng bên ngoài lại lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Không cần cẩn thận như vậy, đều là người một nhà cả...”

“Cẩn thận là việc nên làm, phụ thân yên tâm đi, Xuân Cầm tỷ sẽ nhanh chóng mang Tuyết liên đến cho phụ thân.”

Thượng thư đại nhân gật đầu, không nói gì thêm, Xuân Cầm làm việc hẳn tất nhiên yên tâm, dù sao trên dưới Thượng thư phủ không ai không biết Xuân Cầm là người trung thành, muốn giữ trò trước mặt nàng thì khó lòng mà làm được.

Thượng thư phu nhân không rõ tâm tình của bản thân, lúc sáng bị Tiết lão thái thái mắng, nàng tất nhiên tức giận, bất quá vẫn lo lắng cho thượng phu nhân nàng đã đến từ đường để cầu phúc. Đến trưa tâm tình nàng đã ổn định, Xuân Cầm lúc này mới mở miệng nói muốn qua hầu hạ Lan Nhi, điều này khiến Thượng thư phu nhân không khỏi kinh ngạc, Xuân Cầm là nha hoàn mà lão phu nhân để lại cho nàng, lão phu nhân tuy không phải thân mẫu của Thượng thư đại nhân nhưng vì nàng không có con trai nên rất yêu thương Tiết Quý, đối xử với nàng cũng rất tốt, so với mẹ chồng thì Thượng thư phu nhân tất nhiên thích lão phu nhân hơn. Bất quá hồng nhan bạc phận, thân thể lão phu nhân còn chưa lành thì Tiết lão thái thái đã lên nắm quyền, trở thành chủ mẫu của Thượng thư phủ, càng ngày càng chèn ép nàng nhưng phận làm con dâu, Thượng thư phu nhân phải chịu đựng.

Nhờ có Xuân Cầm bên cạnh nên mọi người trong phủ vẫn nề nếp, dù sao Xuân Cầm cũng là nha hoàn của lão phu nhân, cho dù Phương Lam muốn gây trở ngại với nàng vẫn luôn âm thầm, không dám đối đầu trực diện. Hiện tại, Xuân Cầm lại muốn đến hầu hạ Lan Nhi, trong lòng nàng ít nhiều thì vẫn có chút không vui, nhưng những lời nói của Xuân Cầm đã thuyết phục nàng, nữ nhi hiện tại đang tàn tật, lại bị nha hoàn bên cạnh bắt nạt, dù không muốn Thượng thư phu nhân vẫn đem Xuân Cầm đến hầu hạ nữ nhi.

Phương Lam nhìn một màn phụ - nữ tình thâm của hai người, trong lòng tất nhiên không vui nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì. Phương Lam tuy không mấy thông minh nhưng ít nhiều vẫn học được cách che giấu, dù sao sống trong phủ đã nhiều năm, tranh đấu hậu viện vốn không thể tránh khỏi, mặc dù Lý Nguyệt Chi là đối thủ nhưng nàng cũng không mấy quan tâm, ngoài trừ có được sự yêu thương của Thượng thư đại nhân ra thì trong phủ nàng ta vốn dĩ không có chút địa vị.

Mọi chuyện cứ yên bình cho đến ngày tỷ muội Tiết Phong Lan chào đời, thấy nàng ta sinh nữ nhi, Phương Lam tất nhiên yên tâm về địa vị của đứa con trong bụng, nhưng không ngờ nha đầu Tiết Phong Linh lại được lòng Tiết lão thái thái như vậy, mặc dù Tiết lão thái thái chán ghét Lý Nguyệt Chi nhưng nhờ có Tiết Phong Linh không ít lần nói giúp, Tiết lão thái thái cho dù chán ghét nhưng cũng không nói trước mặt Tiết Phong Linh, nếu biết trước có ngày này thì Phương Lam nàng tuyệt đối không để Lý Nguyệt Chi an toàn sinh nữ nhi!

Nhìn lại Tiết Phong Lan đang làm nữ nhi có hiếu, trong lòng tức lại càng tức, vốn dĩ trước kia nha đầu Tiết Phong Lan không được yêu thương, so với tỷ tỷ mình thì chẳng khác nào “lấy trứng chọi đá”, nhưng qua ngày hôm nay, chỉ sợ hai tỷ muội nàng ta đều có được tình yêu thương của Thượng thư đại nhân, như vậy... Duy Nhi của nàng phải làm sao?!

Tuy nàng sinh là nhi tử, lại được Tiết lão thái thái hết mực yêu thương nhưng trong lòng Phương Lam ít nhiều vẫn cảm thấy khó chịu, dù sao tỷ muội Tiết Phong Lan cũng sắp đến tuổi cập kê, Tiết Phong Lan thì không nói gì nhưng dù sao nàng ta vẫn được Thái hậu sủng ái. Về phần Tiết Phong Linh, với gương mặt như vậy sao có thể gả cho nhà bình thường, cho dù Thượng thư đại nhân cho phép thì Tiết lão thái thái cũng không cho, nàng ta nhất định sẽ gả cho vương công quý tộc, Thế tử phi, vương phi tương lai hay thậm chí là Hoàng hậu tương lai... bất quá giờ nói như vậy vẫn còn quá sớm, dù sao thì cho dù hai tỷ muội nàng ta gả cho ai thì Duy Nhi của nàng vẫn là trưởng tử của Thượng thư phủ!

Trong phòng một mảnh im lặng, mọi người lâm vào suy nghĩ của bản thân, lúc này Tiết Phong Linh từ lúc Tiết Phong Lan bước vào vẫn chưa mở miệng thì lại lên tiếng: “Lan Nhi thật có phúc, tỷ tỷ thật ngưỡng mộ muội!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19-2: Giao đấu (2)

“Tỷ tỷ, tỷ đang nói gì vậy? Sao lại ngưỡng mộ muội cơ chứ?!” Nhìn Tiết Phong Linh đang cúi thấp đầu không rõ biểu tình, ánh mắt nàng không khỏi tối đi nhưng trên mặt lại lộ vẻ ngây thơ vô tội, trong lòng thầm nghĩ không biết Tiết Phong Linh lại có âm mưu gì.

“Lan Nhi có phúc, Thái hậu yêu thương muội như vậy, ngay cả Thiên sơn Tuyết liên quý giá mà ngoại bang tiến cống của mang đến cho muội, sao tỷ có thể không ngưỡng mộ?” Lúc này Tiết Phong Linh ngẩng đầu lên, hé ra gương mặt cười khổ, trong mắt không biết có bao nhiêu bi thương khiến người khác không khỏi đau lòng.

Lời vừa nói ra mọi người lập tức hiểu rõ, hóa ra là Tam tiểu thư đang ghen tỵ với muội muội mình. Tiểu hài tử đánh nhau, trường bối tất nhiên cũng không mấy bận tâm, huống hồ ghen tuông giành này nọ, lúc nhỏ ai mà không có, trước kia Tứ tiểu thư vẫn hay tranh giành đồ chơi với Nhị tiểu thư, vì vậy đối với lời nói của Tiết Phong Linh mọi người đều không để trong lòng. Tuy nhiên, một số người thông minh đều không suy nghĩ như vậy, lời nói của nàng có thể xuất phát từ tâm tư đơn thuần của tiểu hài tử nhưng “Người nói vô tình, người nghe có ý” tất nhiên khiến không ít người suy nghĩ sâu xa.

Tiết lão thái thái tất nhiên hiểu rõ, trong lòng không khỏi tức giận một trận, Thái hậu rõ ràng là thiên vị, từ nhỏ đến lớn Thái hậu ban thưởng không ít cho nha đầu Tiết Phong Lan, mà vật nào vật nấy đều giá trị lên thành. Lúc nhỏ tiến cung, nha đầu đó mang về không ít đồ tốt, Tiết lão thái thái tất nhiên không muốn cháu gái bảo bối thua thiệt nên lần sau bảo Tiết Phong Lan mang theo các tỷ tỷ cùng nhau tiến cung, dù sao cũng là người một nhà, Tiết Phong Lan lúc đó còn nhỏ nên dễ gạt, chỉ là nàng không nghĩ đến Thái hậu lại tức giận, ra lệnh sau này chỉ có một mình Tiết Phong Lan được phép tiến cung, không được mang theo các tỷ muội khác.

Thái hậu tuy không nói rõ nhưng Tiết lão thái thái là người từng trải, hàm ý của Thái hậu sao nàng lại không hiểu, Thái hậu là đang nhắm vào Linh Nhi của nàng, vì vậy sau này Thái hậu đến truyền khẩu dụ, Tiết lão thái thái vẫn không cho phép Tiết Phong Lan tiến cung, luôn viện lý do này nọ, dù sao Linh Nhi không được đồ tốt, nàng ta cũng đừng hòng có được!

Tuy bất mãn nhưng nàng lại không làm được gì, dù sao đối phương cũng là Thái hậu, là muội muội của Thừa tướng đương triều, lại có nhi tử là Hoàng đế, Tiết lão thái thái nào dám đối đầu, nàng không sợ cuộc đời quá ngắn ngủi sao?! Tiết Phong Linh trong mắt nàng là trân bảo quý giá nhưng lại bị Tiết Phong Lan cướp hết sự chú ý, điều này tất nhiên khiến nàng không vui, vốn dĩ đã chán ghét lại càng thêm chán ghét, đành trút hết tức giận vào người của Tiết Phong Lan.

Thượng thư đại nhân nhún mày, nhìn vẻ mặt không vui của mẫu thân tất nhiên hẳn hiểu rõ mẫu thân là đang tức giận chuyện gì, bắt đắc dĩ cũng không thể làm gì hơn đành thờ dãi. Dù sao Thái hậu sủng ái Lan Nhi, mọi người ở kinh thành ai ai cũng biết, hẳn ra đường có không ít người nịnh nọt khen hẳn biết dạy dỗ nữ nhi, có thể được Thái hậu yêu thương, điều này khiến hẳn nở mày nở mặt. Thế nhưng, cùng là tỷ muội, Thái hậu lại chỉ sủng ái muội muội, bỏ quên tỷ tỷ, điều này khiến người khác không khỏi nghĩ đến phẩm hạnh của Tiết Phong Linh, mặc dù trước mặt không dám nhưng trong lòng không tránh khỏi suy nghĩ này.

Cả hai đều là nữ nhi của nàng, nhưng Thái hậu cô cô rõ ràng là thiên vị tiểu nữ nhi, người làm mẫu thân cũng bắt đắc dĩ, nhìn đại nữ nhi không tránh khỏi đau lòng. Mu bàn tay, lòng bàn tay đều là thịt, nữ nhi được sủng ái người làm mẫu thân tất nhiên sẽ vui mừng, nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn có chút bất mãn với Thái hậu, nàng tự hỏi đại nữ nhi vốn dĩ không hề thua kém tiểu nữ nhi, dung nhan khuynh thành, tài hoa xuất chúng, vậy thì tại sao Thái hậu cô cô lại không thể yêu thương Linh Nhi như Lan Nhi chứ?!

Quả nhiên không nên xem thường Tiết Phong Linh, nàng ta im lặng ngồi đó, tưởng chừng như vô hại nhưng một khi mở miệng thì Thượng thư phủ lại không khỏi dậy lên một cơn sóng.

Nếu là Tiết Phong Lan trước kia sẽ ngu ngốc không biết suy nghĩ, thỏa mãn hết mong muốn của Tiết Phong Linh, chỉ mong tỷ tỷ đừng tức giận. Nhưng nàng không còn là Tiết Phong Lan trước kia nữa, muốn tính kế nàng không đơn giản như vậy!

“Sao tỷ lại nói vậy? Thái hậu yêu thương tỷ muội chúng ta như nhau cả mà, huống hồ... bởi vì sáng nay tỷ không ở trong phủ nên mới không gặp được người của Thái hậu, không thì Thái hậu cũng ban thưởng cho tỷ không ít đâu!” Tiết Phong Lan bộ dạng ngây thơ vô tội phản kích lại lời nói của Tiết Phong Linh khiến nàng ta không khỏi cứng người.

Lời nói của Tiết Phong Lan không chỉ đơn giản phá vỡ bầu không khí căng thẳng trong phòng, đóng vai một muội muội vô tư, không tranh giành với tỷ tỷ khiến người khác không khỏi nghĩ nàng hẹp hòi, ghen tỵ với thân muội mà còn mắng nàng không biết phép tắc. Người của Thái hậu đến cho dù Tiết lão thái thái không thích vẫn ra gặp mặt, nàng thân là đích nữ của Thượng thư phủ, không những không đến gặp mặt lại còn xuất phủ dạo chơi, không đem người của Thái hậu để vào mắt, đồn ra ngoài thanh danh của nàng còn giữ được sao?! Ánh mắt nàng lóe lên hàn ý, nhìn vẻ mặt vô tội của Tiết Phong Lan, hận không thể dùng một dao gạch nát gương mặt xinh đẹp ấy.

“Tỷ... là Như Nguyệt đã mở lời mời tỷ qua nhà nàng thưởng hoa, chuyện này tổ mẫu và mẫu thân cũng đã đồng ý. Nếu tỷ biết người của Thái hậu sẽ đến, tỷ sẽ không đồng ý nhận lời mời của Như Nguyệt.” Tiết Phong Linh cúi đầu, bộ dạng ủy khuất vạn phần.

Thượng thư phu nhân đau lòng nữ nhi, mở miệng nói giúp: “Lão gia, quả thật mấy ngày trước Trường Bình Hầu phu nhân có gửi lời thiệp mời đến mời tiểu thư Thượng thư phủ đến Trường Bình Hầu phủ thưởng hoa nên thiệp đã để Linh Nhi cùng Hương Nhi đi.”

Hương Nhi chính là Tiết Lan Hương, là đích nữ nhi của nhị phòng, được Tiết lão thái thái yêu thích chỉ sau Tiết Phong Linh. Kiếp trước giao tình giữa nàng và các tỷ muội trong phủ không quá tốt, cũng không quá xấu, tuy nhiên chỉ có Tiết Lan Hương là kẻ địch của nàng, nàng ta từ nhỏ đã đi theo sau Tiết Phong Linh, vì vậy mà luôn đối đầu với nàng, hăm hại nàng hết lần này đến lần khác, nhưng vì là tỷ muội nên nàng cũng không mấy bận tâm, giờ nghĩ lại không khỏi cười khổ. Hết thầy đều là do bản thân nàng ngu ngốc, bị người khác tính kế mà vẫn không biết, bắt quả đó đã là quá khư, Tiết Phong Lan cũng không muốn nhớ lại.

Trường Bình Hầu phủ gửi thiệp mời, chỉ có đích nữ mới có thể đến dự, Tiết Thanh Liên bởi vì mẫu thân xuất thân bản cùng, cho dù được nhận nuôi dưới danh nghĩa Thượng thư phu nhân nhưng cũng chẳng thay đổi được gì. Gà rừng vẫn không thể làm phượng hoàng, Tiết Phong Lan tuy là đích nữ nhưng

bởi vì tàn phế Thượng thư phu nhân tất nhiên không muốn để nàng biết chuyện này, hơn nữa Trường Bình Hầu phu nhân chỉ cho mời tiểu thư con nhà quyền quý đến thưởng hoa, người thông minh đều nhìn ra được Trường Bình Hầu phu nhân đang tuyên thệ cho Thế tử, Tiết lão thái thái tất nhiên muốn hai đứa cháu gái yêu quý của nàng đến đó chiêm hết nỗi bạc.

Thượng thư đại nhân vốn không vui khi nghe lời nói của tứ nữ nhi, quả thật sự việc ngày hôm nay người của Thái hậu đến mà tam nữ nhi lại không có mặt trong phủ là không có phép tắc nhưng nghe lời giải thích của thế tử hấn cũng không tiện nói gì thêm. Trường Bình Hầu phu nhân đã ra mặt, liên quan đến trung thân đại sự của nữ nhi, hấn vẫn nên để cho thế tử cùng mẫu thân giải quyết, “Nam nhân tránh xa hậu viện” hấn cũng không tiện xen vào.

“Tỷ tỷ... tại sao Trường Bình Hầu phu nhân lại mời tỷ lúc này chứ? Nếu là ngày khác... muội cũng có thể đi thưởng hoa.” Lời nói ngây thơ mang theo tính tình của tiểu hải tử nhưng có vài phần ủy khuất khiến mọi người đồng loạt biến sắc.

Trường Bình Hầu phu nhân muốn tuyên thệ cho Thế tử nàng tất nhiên không quan tâm, quan trọng là nàng muốn bọn họ hiểu rõ hàm ý trong lời nói của nàng. Tiết Phong Linh thân là tỷ tỷ, thân là nữ nhi, vậy mà lúc muội muội bị tàn phế, phụ thân bệnh tình không rõ nàng vẫn có tâm trạng đi thưởng hoa, rõ ràng là loại người chỉ biết bản thân, không những thế còn là loại người hẹp hòi, ghen tỵ với thân muội.

Tất nhiên Thượng thư đại nhân cũng suy nghĩ như thế, trong lòng có chút không vui, không ngờ tam nữ nhi hấn yêu thương lại như thế, nhưng cũng không mở miệng trách cứ nữ nhi. Dù sao nàng cũng là nữ nhi mà hấn tự hào nhất, từ nhỏ đã luôn cưng chiều nàng, mới để nàng tùy hứng như ngày hôm nay, nhìn lại bộ dạng biết lỗi nhận sai của nàng, trong lòng hấn mềm đi không ít.

“Được rồi, sau này đừng để Linh Nhi đi dự những tiệc mời như vậy, Linh Nhi vẫn còn nhỏ.”

Tiết Phong Lan nghe vậy nhìn không được mà nhếch môi cười lạnh, lần giao đầu này... Tiết Phong Lan nàng thắng, nhưng nàng vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, dù sao thái độ của Thượng thư đại nhân rất rõ ràng, cho dù hấn tức giận với Tiết Phong Linh nhưng vẫn không đành lòng trách mắng nàng ta, quả là một đôi phụ tử tình thâm!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Phong ba lại nổi

“Được rồi được rồi, trời cũng đã tối, lão gia hay là dùng bữa đi, dù sao cả ngày nay chàng cũng chưa ăn gì...” Thượng thư phu nhân mở miệng khuyên can, mặc dù không phải do Linh Nhi cố ý, trượng phu cũng không có ý trách phạt nữ nhi nhưng lời hấn vừa nói cũng đã tỏ rõ thái độ, muội muội nàng còn mang bệnh trong người, nàng thân là tỷ tỷ lại chỉ nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của bản thân, truyền ra ngoài người khác sẽ nói nữ nhi Tiết phủ bọn họ thế nào?! Nhìn đại nữ nhi biết lỗi nhận sai, Thượng thư phu nhân tuy muốn an ủi nữ nhi nhưng tình cảnh hiện tại không cho phép nên nàng cũng đành bất đắc dĩ, lại nhìn tiểu nữ đang cúi đầu không rõ biểu tình, bộ dạng ủy khuất khiến trong lòng Thượng thư phu nhân có loại tư vị nói không thành lời, cảm giác bất an từ đâu truyền đến khiến nàng không khỏi lạnh run. Lời nói vừa nãy của Lan Nhi có phải cố ý hay không nàng không biết, nàng không muốn nghi ngờ tiểu nữ nhi nhưng trong lòng nàng có chút khó chịu, Thượng thư phu nhân trầm ngâm một hồi rồi lắc đầu, có lẽ dạo này xảy ra quá nhiều chuyện nên mới khiến nàng suy nghĩ nhiều.

Lan Nhi hai tỷ muội là do nàng một tay nuôi lớn, tính tình như thế nào nàng thân là mẫu thân còn không rõ hay sao, Lan Nhi tính tình đơn thuần, ngang bướng, lại không mấy hiểu chuyện, làm sao có thể nói ra những lời có hàm ý để hại tỷ tỷ mình như thế, hưởng hồ tình cảm của tỷ muội hai người vốn rất tốt, chẳng có lí do gì Lan Nhi lại hãm hại Linh Nhi cả?! Nhất định là do nàng suy nghĩ quá nhiều, trong lòng không khỏi cảm thấy có lỗi với tiểu nữ nhi vì đã nghi ngờ nàng.

Thượng thư đại nhân gạt đầu, cũng không truy cứu nữa, nhìn mọi người có mặt trong phòng mở miệng: “Mọi người cùng nhau dùng bữa đi, đều là người một nhà cả!”

Nhận được sự đồng ý của trượng phu, Thượng thư phu nhân liền phân phó Trần ma ma chuẩn bị dùng bữa, Trần ma ma nhận lệnh rồi đi.

Thượng thư đại nhân đã mở lời, nhị phòng, tam phòng mặc dù không muốn nhưng vì nể mặt hấn bọn họ vẫn phải nán lại, một phần là vì Thượng thư đại nhân vừa mới tỉnh lại, không muốn chọc giận hấn kích động đến ngắt xui, dù sao trong Thượng thư phủ chủ mẫu tuy là Thượng thư phu nhân nhưng người nắm quyền không ai khác ngoài Tiết lão thái thái, muốn an ổn sống qua ngày thì phải nghe lời Tiết lão thái thái. Phần còn lại đương nhiên là do Thượng thư đại nhân là đương gia trong phủ, tiền viện do hấn quản, hơn nữa còn được Hoàng thượng tin dùng, chỉ có theo hấn thì bọn họ mới có tiền đồ, vì lo cuộc sống sau này cùng tương lai của nhi tử, lời của Thượng thư đại nhân ai dám không nghe theo?!

“Lan Nhi, con đã dùng bữa tối chưa?” Thượng thư đại nhân cũng không quên tiểu nữ nhi hiếu thảo này, nên trong lòng không khỏi lưu ý đôi chút. Nàng là nữ nhi của hấn, tuy hai chân tàn phế nhưng thông minh chẳng kém Linh Nhi, hơn nữa nàng lại biết lấy chữ “hiếu” làm đầu, hấn sao có thể bỏ mặc nàng?!

Tiết Phong Lan lúc này mới ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt Thượng thư đại nhân, thiên chân vô tà trả lời: “May mắn là có Xuân Cầm tỷ chu đáo, nếu không Lan Nhi hiện tại đã để bụng đói meo rồi!”

Thượng thư đại nhân không khỏi bật cười, gõ đầu nữ nhi, nói: “Nha đầu ngốc, Xuân Cầm tỷ là người của mẫu thân, sao con suốt ngày làm phiền Xuân

Cầm tỷ như thế!” Theo lẽ tự nhiên khi nghe lời nói này mọi người cũng không suy nghĩ gì, vốn là lời nói vô ý không khiến người khác bận tâm nhưng không biết rằng Tiết Phong Lan đang đợi chính là câu nói này.

“Xuân Cầm tỷ là người của Lan Nhi mà, mẫu thân đã ban Xuân Cầm tỷ cho Lan Nhi rồi.” Vừa dứt lời mọi người không khỏi kinh ngạc, những người này đều là người lâu năm trong Thượng thư phủ, ai nấy đều biết Xuân Cầm trước kia là người của lão phu nhân, bởi vì lão phu nhân qua đời nên Xuân Cầm mới đi theo Thượng thư phu nhân, ánh mắt mọi người rơi vào người Thượng thư phu nhân, dường như đang hỏi: “Tại sao lại ban Xuân Cầm cho một nữ hài như Tiết Phong Lan chứ?”.

Xuân Cầm tuy chỉ là một nha hoàn nhỏ nhỏ nhưng bởi vì đi theo hầu hạ lão phu nhân nên khiến không ít người phải kiêng nể, huống hồ trong Thượng thư phủ Tiết lão thái thái cũng không muốn cùng nàng gây sự, Thượng thư đại nhân bởi vì tình cảm với lão phu nhân mà ít nhiều vẫn chiều cô Xuân Cầm, vì vậy có không ít người muốn lôi kéo Xuân Cầm về phe mình nhưng không ngờ lại rơi vào tay Tiết Phong Lan.

Ánh mắt Tiết Phong Linh không khỏi lóe lên hàn quang, quả nhiên nàng đoán không sai, sáng nay Tiết Phong Lan mời Xuân Cầm đến là có ý muốn lôi kéo, nhưng ngàn tính vạn tính nàng không nghĩ đến Xuân Cầm lại đồng ý với nàng ta! Xem ra bản thân nàng đã quá khinh thường muội muội này rồi, Tiết Phong Linh không khỏi cười lạnh, qua ngày hôm nay nàng tất nhiên không còn tin tưởng Tiết Phong Lan đơn thuần, yếu đuối như trước kia nữa.

“Chuyện này là sao?” Thượng thư đại nhân nhíu mày nhìn về phía thê tử, còn chưa đợi Thượng thư phu nhân kịp mở miệng Tiết Phong Lan liền cướp lời: “Lúc sáng khi người của Thái hậu vừa đi, Lan Nhi đói bụng nên muốn gọi người đến, không ngờ không ai đáp lại, nữ nhi lại... không tiện đi lại nên đành ngồi đó...” Nói đến đây nàng không khỏi ngừng lại, nhìn xuống đôi chân của bản thân, bộ dạng ủy khuất khiến Thượng thư đại nhân đau lòng, an ủi nữ nhi.

“Lan Nhi không cần lo lắng, con cứ nói tiếp đi.”

Nhận được sự an ủi từ Thượng thư đại nhân, Tiết Phong Lan gật đầu nói tiếp: “Sau đó không lâu một nha hoàn tự xưng Ngọc Lâm đến trước mặt nữ nhi, nói người của Hàn Mai Các đều bị điều đi giúp đỡ các viện khác rồi... nên mẫu thân mới ban Xuân Cầm tỷ qua chăm sóc con.”

“To gan!!!” Thượng thư đại nhân tức giận rống lên khiến mọi người trong phòng giật mình, sau đó hẩn tránh không khỏi ho “khụ khụ” một tiếng, mọi người trong lòng lập tức lo lắng không thôi, chỉ sợ Thượng thư đại nhân lại có mệnh hệ gì thì bọn họ liền không thể sống tốt.

“Quý Nhi...” Tiết lão thái thái lắng nhìn nhi tử, chỉ sợ hẩn kích động lại ngắt xiu, liếc mắt nhìn đến Tiết Phong Lan bên cạnh, con giận từ đâu đến liền bộc phát: “Nha đầu này, không thấy phụ thân ngươi đang dưỡng bệnh hay sao, lại đi nói những lời chọc tức phụ thân ngươi...”

Tuy bản thân không lên quan đến sự việc của Hàn Mai Các nhưng nhìn sắc mặt khó coi của Phương Lam cùng Vũ di nương thì trong lòng nàng liền hiểu rõ mọi chuyện, chỉ sợ hai người này lại tự tiện tìm đến người Hàn Mai Các sai vật, nếu là trước kia Tiết lão thái thái sẽ nhắm mắt cho qua nhưng hiện tại Tiết Phong Lan đang tàn phế, nha hoàn lại không ở bên cạnh chăm sóc, Thượng thư đại nhân mà truy cứu chỉ sợ mọi chuyện càng rối ren.

“Mẫu thân con không sao, chuyện này con phải làm cho rõ ràng, Lan Nhi bị té hồ chưa đến hai ngày mà hết người này đến người khác muốn bắt nạt con bé... thân là phụ thân, nếu con không ra mặt chỉ sợ trong phủ này ai cũng có thể bắt nạt nữ nhi của con!” Thượng thư đại nhân tức giận, mặc kệ lời nói của Tiết lão thái thái, sau khi bình ổn cảm xúc liền phân phó người gọi nha hoàn tự xưng là Ngọc Lâm đến.

Thượng thư phu nhân lo lắng cho bệnh tình của trượng phu nhưng lại càng đau lòng nữ nhi hơn, nàng vốn dĩ nghĩ Hồng Hương bị phạt ở phòng củi, không có ai hầu hạ nữ nhi nên mới cho Xuân Cầm qua đó, lúc Xuân Cầm cầu xin nàng nói nữ nhi một mình cô độc không có kẻ hầu người hạ nàng còn không tin, bởi vì khi đó nàng một mực chỉ lo bệnh tình của trượng phu, bây giờ xem ra Xuân Cầm không có nói thêm, cả Hàn Mai Các rộng lớn ngoại trừ có Xuân Cầm bên cạnh chăm sóc ra, nha hoàn, bà tử không có một ai. Nhớ đến ngày hôm qua, Tuyết Mai dùng lời nói xúc phạm nữ nhi, Thượng thư phu nhân không khỏi tức giận, nàng không biết Lan Nhi lại chịu nhiều ủy khuất như thế, mà nữ nhi lại chẳng nói với nàng, nữ nhi mới mười hai tuổi mà phải chịu đựng hết thảy một mình.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, không khí căng thẳng khiến người khác hít thở không thông, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, chẳng ai bận tâm đến ai. Một lúc sau hộ vệ mang Ngọc Lâm đến, nhìn khắp căn phòng Ngọc Lâm sợ hãi quỳ xuống, kính cẩn thưa từng người, đến lượt Tiết Phong Linh Ngọc Lâm không khỏi dừng một lúc lâu, bất quá điều này không có người chú ý đến nhưng lại lọt vào mắt Tiết Phong Lan, bởi vì nàng luôn dõi theo Tiết Phong Linh.

“Ngươi là Ngọc Lâm?!” Thượng thư đại nhân nheo mắt, đánh giá Ngọc Lâm từ trên xuống dưới, lục tìm trong trí nhớ nhưng không thấy, hẳn là một nha hoàn nhỏ nhỏ không đáng bận tâm.

“Vâng... nô tì gọi Ngọc Lâm, là nha hoàn phụ trách tưới cây trong Xuân Hoa Viện...” Ngọc Lâm sợ hãi cúi đầu, trong lòng thầm suy đoán không biết tại sao Thượng thư đại nhân lại cho người gọi nàng đến đây nhưng nhìn thấy bóng dáng Tiết Phong Linh đứng đó nàng cũng yên tâm vài phần. Dù sao nàng cũng là người của Tam tiểu thư, huống hồ nàng vì Tam tiểu thư mà cống hiến hết mình, Tam tiểu thư sẽ không nhìn nàng chết mà không cứu.

Xuân Hoa Viện không phải là nơi ở của tam phòng sao, nghe vậy ánh mắt mọi người dồn về phía tam phòng, Tam phu nhân Dung thị sắc mặt tái nhợt, không nghĩ đến nàng im lặng đứng một bên mà cũng “tai bay vạ gió”, ánh mắt rơi vào người Ngọc Lâm đang quỳ đó, mặc dù có gặp qua vài lần nhưng Tam phu nhân Dung thị cũng không quá bận tâm, lại nhìn về phía Tam lão gia, lắc đầu ý bảo sự việc này không liên quan đến nàng.

Tam phòng trước giờ luôn không tranh không giành, Tam phu nhân là người thích yên tĩnh, một lòng hướng Phật, Tam lão gia là tú tài nhưng không tham gia việc triều chính, vì yêu thích hội họa nên thường hay nhốt mình trong phòng vẽ tranh, huống hồ Tam lão gia chỉ có một mình Dung thị là phu nhân, hoàn toàn không có thiếp thất, nên đối với hậu viện tranh đấu Dung thị chưa từng tham gia, điều này mọi người đều hiểu rõ nên cũng không mở miệng nói gì thêm.

Ánh mắt Tiết Phong Lan lạnh đi vài phần, nàng không ngờ ngay cả tam phòng cũng có người của Tiết Phong Linh, tam phòng luôn tách biệt với Tiết phủ, người của tam phòng ngay cả tư cách tham gia nghị sự cũng không có, hoàn toàn không để lại uy hiếp nào, vậy mà Tiết Phong Linh cũng không buông tha, chỉ sợ trong phủ này, đâu đâu cũng là người của nàng ta. Nghĩ đến đây, thân thể nàng không khỏi run lên, hằng ngày phải sống trong rình rập, hơn nữa đôi chân của nàng không tiện đi lại, trong phủ lại không có người đáng tin, điều này khiến nàng sợ hãi không thôi, Tiết Phong Linh bắt quá cũng chỉ là nữ hài mới mười hai tuổi, sao lại đáng sợ như thế, bất kể kiếp trước hay kiếp này!

“Chính người nói với Tứ tiểu thư là người của Hàn Mai Các bị các viện khác điều đi giúp đỡ hết sao?”

Ngọc Lâm kinh ngạc ngẩn đầu nhìn Tiết Phong Lan xong liền cúi đầu trong mắt có điều suy nghĩ, không khỏi liếc mắt về phía Tiết Phong Linh, nhận được ánh mắt của Tam tiểu thư Ngọc Lâm chỉ có thể thành thật trả lời: “Vâng... đúng là như vậy...”

“Vậy thì người nói, người của viện nào dám đến Hàn Mai Các lấy người?!” Nhận được câu trả lời, ánh mắt Thượng thư đại nhân không khỏi âm trầm, liếc mắt nhìn quanh căn phòng một lần, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

“Là... là... người của Vân Vụ Hiến cùng... Lâm Hương Viện ạ...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Kết thúc một ngày

“Người nói vậy!” Vốn dĩ trong lòng nàng đang bất an, nghe Ngọc Lâm nhắc đến “Vân Vụ Hiến” ba chữ thì chuông cảnh báo không khỏi vang lên trong đầu, Phụng Lam sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn Ngọc Lâm quý đó, nếu ánh mắt có thể giết người thì Ngọc Lâm sớm đã chết không toàn thây.

Nếu là trước kia Phụng Lam cũng không có thái độ lo sợ thế này, dù sao nàng có Tiết lão thái thái chống lưng, lại sinh nhi tử cho Tiết phủ, địa vị có thể so sánh với Quý thiếp, Thượng thư đại nhân tất nhiên sẽ không truy cứu. Nhưng hiện tại mọi chuyện không giống vậy, nàng qua lấy người của Hàn Mai Các mà chưa từng nghĩ đến chủ nhân của nó, Tiết Phong Lan hai chân đang bị tàn phế, đi đứng bất tiện lại không có người chăm sóc, hơn nữa địa vị của nàng ta đã khác trước, Thượng thư đại nhân thay đổi thái độ mọi người đều thấy rõ. Càng nghĩ sắc mặt nàng càng khó coi, từ đỏ chuyển sang trắng rồi lại thành màu đen, rục rịch muốn màu.

Thượng thư đại nhân nhàu mày không vui, vốn dĩ hấn cũng không phải thật lòng yêu thương Phụng Lam mới lấy nàng, nếu không phải nắm đó thể tử xảy ra chuyện, nhi tử của hấn còn chưa chào đời đã ra đi, mẫu thân lại bắt hấn nạp thiếp để nối dõi thì hấn cũng chẳng muốn lấy Phụng Lam vào phủ.

Phụng Lam là con gái của một gia đình thương nhân sa sút, vì muốn có tiền nên nàng bị phụ mẫu bán vào Tiết phủ, được Tiết lão thái thái nhìn trúng mới có thể từ gà rừng bay lên cành làm chim trĩ. Vốn chỉ là một di nương nhỏ, hoàn toàn không có tư cách ở một tòa viện riêng nhưng vì nàng sinh được nhi tử, lại được Tiết lão thái thái thương yêu nên mới có thể thỉnh cầu Thượng thư đại nhân cấp cho nàng một tòa viên để hai mẫu tử nàng sống ở nơi đó. Cổ nhân có câu: “Mẫu bằng tử quý”, đãi ngộ của “Vân Vụ Hiến” không hề thua kém so với các chính viện khác, bởi vì Thượng thư đại nhân chỉ có một nhi tử duy nhất là Tiết Duy nên cho dù không thích Phụng Lam hấn cũng không giận chó đánh mèo lên người nhi tử.

Ngọc Lâm sợ hãi cúi đầu: “Phụng... Phụng di nương... nó ti nói là sự thật...” Nói thật, nếu có thể lựa chọn nàng cũng không muốn đắc tội với Phụng di nương nhưng nàng là người của Tam tiểu thư, quan hệ giữa Phụng di nương cùng Tam tiểu thư tuy không đến nỗi “minh tranh ám đấu” nhưng cũng không thể nói là thân thiết, dù sao cũng là quan hệ mẹ kế con chồng, sao có thể hòa hợp?!

“Người...” Lời còn chưa nói xong thì một tiếng “Chát” vang lên không khỏi thu hút mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm. Chỉ thấy, tay Nhị phu nhân Lâm thị đang giơ lên, còn má trái của Vũ di nương một mảnh sưng đỏ, nhìn vào động tác của hai người mọi người liền hiểu rõ ai là người đánh, ai là người bị đánh.

Nhị phu nhân Lâm thị cũng tức giận không kém Phụng Lam, nghe nhắc đến “Lâm Hương Viện” liền không chút suy nghĩ vung tay lên tát thẳng vào má của Vũ di nương đang đứng bên cạnh.

Lâm Hương Viện không chỉ có một mình Vũ di nương ở, đó vốn là chỗ ở của nàng từ khi lấy Nhị lão gia nhưng vì Vũ di nương phải vào cửa nên nàng liền nhường hậu viện phía sau Lâm Hương Viện cho nàng ta, bọn họ bắt quá cũng chỉ là nhị phòng, làm sao có quyền cho Vũ di nương một tòa viện riêng chứ?!

Thượng thư phủ gồm nhất trạch, nhị hiền, tam các, tứ viện chia đều cho tam phòng. Nhất trạch là Thọ Minh Trạch của phu thê lão phu nhân hai người trước kia, sau khi họ mất Tiết lão thái thái liền dọn vào, trở thành chủ nhân của Thọ Minh Trạch. Nhị hiền gồm Thanh Vân Hiền của Thượng thư đại nhân cùng Vân Vụ Hiến của Phụng Lam, vốn dĩ Phụng Lam không có tư cách bước vào đây nhưng vì nàng ta sinh được nhi tử nên mới có đãi ngộ như thế. Tam các thuộc về mẫu tử đại phòng, Nguyệt Vân Các của Thượng thư phu nhân, Mẫu Đơn Các của Tiết Phong Linh, Hàn Mai Các còn lại tất nhiên là nơi ở của Tiết Phong Lan. Tứ viện chia làm tứ phương đông tây nam bắc khắp Thượng thư phủ, phía đông là Hàn Thư Viện của nam tử tam phòng, phía tây là Vân Hạ Viện của nữ nhi tam phòng, sách thánh hiền có ghi “nhị đại tránh mẫu, nữ đại tránh phụ” nên từ khi lên bảy, nam tử đều dọn đến Hàn Thư Viện, còn nữ tử tất nhiên không có trường hợp ngoại lệ như Tiết Phong Lan hai tỷ muội. Nam viện là Lâm Hương Viện nơi ở của nhị phòng, bởi vì Nhị lão gia đã mất nên nơi đó tất cả do Nhị phu nhân Lâm thị làm chủ, về phần bắc viện - Xuân Hoa Viện của tam phòng, chỉ có phu thê Tam lão gia ở đó, tách biệt với Thượng thư phủ.

“Người đang làm gì vậy hả? Lâm Hương Viện không phải chỉ có một mình người!” Bị Nhị phu nhân Lâm thị chỉ trích khiến sắc mặt Vũ di nương tái nhợt, má trái nóng rất khiến nàng không khỏi ồm ồm, trong lòng tuy không phục nhưng chỉ có thể im lặng cam chịu. Dù sao nàng cũng đã đắc tội với Tiết Phong Lan, hiện tại có nói thêm gì cũng vô dụng, không có bất kì ai tin tưởng nàng, bên cạnh lại không có trượng phu bảo vệ, Vũ di nương không khỏi cảm thấy uất ức.

Trong phòng mọi người hai mặt nhìn nhau, không ai có ý định mở miệng ngăn cản, đại phòng bên kia đang muốn đòi lại công bằng cho nữ nhi, nào quan tâm đến Vũ di nương có bị đánh hay không, về phần tam phòng trước giờ không thích xen vào chuyện của người người khác, đối với sự việc này họ cũng không muốn liên quan với bản thân.

Tiết lão thái thái trầm mặc giây lát rồi mới mở miệng: “Đủ rồi, muốn giáo thì về phòng đóng cửa mà giáo, còn ra thể thống gì nữa?!”

Nhị phu nhân Lâm thị cúi đầu nhận lỗi: “Mẫu thân dạy phải, con dâu xin nghe theo.”

Trong phủ này ngoại trừ Thượng thư phu nhân ra thì người Tiết lão thái thái không vừa mắt nhất chính là nàng, nhưng Thượng thư đại nhân còn có nhà mẹ đẻ khiến Tiết lão thái thái kiên nhẫn, còn nàng, nàng xuất thân từ thư hương thế gia nhưng Lâm gia ở Lăng Châu cách kinh thành khá xa, nước xa làm sao cứu được lửa gần. Hơn nữa bản thân nàng gả vào phủ chưa đến mười năm mà đã khắc chết trượng phu, có trách thì trách nàng mệnh khổ, vì vậy chuyện tranh đấu hậu viện Lâm thị cũng không mấy quan tâm, dù sao nhị phòng cũng có người kế thừa hương hỏa.

“Được rồi, chuyện này cũng không thể trách đệ muội.” Thượng thư đại nhân nói đỡ, Tiết lão thái thái có ba nhi tử, đều là huynh đệ thân sinh nên tình cảm rất tốt, chỉ tiếc nhị đệ mệnh bạc, còn chưa nhìn thấy nhi tử, nữ nhi trưởng thành mà đã ra đi, để lại Lâm thị một mình quả phụ nuôi con, vì vậy xuất phát từ tình nghĩa, hẳn cũng chưa từng bạc đãi nhị phòng.

“Là muội quản giáo không nghiêm, mong đại ca tha lỗi.” Chuyện đại phòng Lâm thị tuy không muốn quan tâm nhưng vì nữ nhi rất thân thiết với Tiết Phong Linh nên không tránh khỏi giữa bọn họ có một sợi dây ràng buộc, hơn nữa nàng cùng Thượng thư phu nhân đồng cảnh ngộ đều bị Tiết lão thái thái chán ghét nên cũng thường xuyên qua lại, đối với Thượng thư đại nhân tất nhiên là tôn kính.

“Lão gia... chuyện này thiếp có thể giải thích, thiếp không phải muốn lấy người của Tứ tiểu thư... thiếp...” Thấy sự việc đã trở nên như thế, Vũ di nương lại một mực im lặng, Phương Lam không còn cách nào cũng đành nhận tội, thành thật còn được khoan hồng, nàng tất nhiên hiểu rõ.

“Tại sao nàng lại lấy người của Hàn Mai Các mà không hỏi qua chủ nhân là Lan Nhi chứ?!” Phương Lam thị sùng sinh kiêu, hoàn toàn không để đích nữ dòng chính vào trong mắt, nếu chuyện này để Ngự sử đại nhân biết được, truyền đến tai Thái hậu, chỉ sợ Hoàng thượng tức giận không thôi, “sùng thiếp diệt thế” là đạo lý mà bất kì người làm quan nào cũng phải tránh.

“Thiếp... thiếp quên mất... lão gia người hãy tin tưởng thiếp, thiếp không có ý mạo phạm Tứ tiểu thư đâu. Lúc đó Vân Vụ Hiền thật sự cần người... nếu không, nếu không thiếp cũng không đến Hàn Mai Các...”

“Thượng thư phủ nhiều người như vậy, tại sao lại đến lấy người của Hàn Mai Các?”

“Thiếp... vì Duy Nhi muốn ăn đào nên thiếp mới...” Phương Lam cắn môi, sáng nay nàng thấy Vũ di nương đến Hàn Mai Các lấy người giúp nàng ta trồng cây, nói là để mùa xuân có trái cây ăn, vì không muốn thua kém nên nàng cũng đến lấy không ít người, hơn nữa cây đào ở hoa viên Thượng thư phủ đã kết trái, Duy Nhi lại một mực muốn ăn, Phương Lam nào để nhi tử chịu ủy khuất?!

Nghe nhắc đến nhi tử, giọng nói Thượng thư đại nhân mềm đi không ít: “Nàng không nên cưng chiều Duy Nhi như vậy!”

Nhìn tình cảnh này Thượng thư phu nhân không khỏi nhíu mày, nhi tử là nỗi đau lớn nhất đời nàng, năm đó vào mùa đông vì cưng chiều nên nàng để nhi tử ham chơi mới có thể... Sau chuyện đó, nàng rơi vào trầm cảm mấy năm, không thể thoát khỏi ám ảnh mất đi đứa con của mình, may mắn trượng phu đưa nàng đi gặp Trúc Tô Đại sư nàng mới có thể tiếp tục sống tiếp sinh ra hai nữ nhi xinh đẹp thế này. Không nghĩ đến hôm nay Phương Lam dám dùng nhi tử của nàng ta khiến nữ nhi nàng chịu ủy khuất, Thượng thư phu nhân nào có thể tha thứ, tuy nàng ta sinh nhi tử thì cũng chỉ là thiếp, vốn dĩ nhi tử của nàng được ghi danh dưới tên nàng nhưng nàng không muốn, nhi tử mất chưa lâu, sao nàng có thể nhận con của Phương Lam làm nhi tử thân sinh chứ?!

“Duy Nhi còn nhỏ mà đã nuông chiều như vậy, sau này chỉ sợ trở thành hoàn cảnh khó khăn!”

Thượng thư đại nhân gạt mình, biết động đến nỗi đau của thế tử nên đành lí trí mở miệng:

“Được rồi, nói thế nào thì cũng phải trách phạt để làm gương, Phương thị, Vũ thị tự đóng cửa suy nghĩ một tháng, về phần mọi việc trong phủ cứ giao cho Nguyệt Chi xử lí đi. Hơn nữa về sau người của Hàn Mai Các bất kì ai cũng không được đụng đến, Lan Nhi đi lại bất tiện, mọi người phải hiểu rõ điều này...”

Tiết lão thái thái nghe thấy lời Thượng thư phu nhân không khỏi tức giận, lại bị nhi tử ngăn cản nên cũng không tiện nói gì, nhi tử dù sao cũng đang dưỡng bệnh, nàng không muốn chọc giận nhi tử, liếc mắt nhìn Phương Lam nơi đó, không khỏi ồm ồm tâm trạng buồn bực ra về.

Tiết lão thái thái đi không bao lâu thì Lâm thị cùng Vũ di nương cũng xin phép ra về, tam phòng thấy vậy cũng lần lượt rút lui, bữa cơm còn chưa bắt đầu mà mọi người đã đi gần hết, lúc này Xuân Cầm cùng đám nha hoàn dọn thức ăn lên bàn, sau đi đến bên cạnh Tiết Phong Lan nói Thiên sơn Tuyết liên đã có Trần ma ma trông coi nên khuyên nàng trở lại hầu hạ Tứ tiểu thư.

Tiết Phong Lan mong còn không được, nàng đã dùng bữa rồi nên cũng không có tâm trạng ở lại đây diễn kịch cùng Tiết Phong Linh, vì vậy xin phép phụ mẫu, Thượng thư đại nhân không cản nên Xuân Cầm liền bế nàng trở lại Hàn Mai Các, để lại ánh mắt phức tạp của Tiết Phong Linh dõi theo bóng lưng

nàng.

Dùng bữa xong ai về nhà nấy, Thượng thư phu nhân vốn muốn ở lại chăm sóc thượng phu nhưng nhìn ra vẻ mặt mệt mỏi của nàng, Thượng thư đại nhân bảo nàng nên về nghỉ ngơi, Tiết Phong Linh cũng ở bên cạnh khuyên can nên nàng cũng đành nghe theo. Mấy từ hai người đi đến cửa Thanh Vân Hiên thì nữ nhi lại kéo lấy tay áo nàng, Thượng thư phu nhân không khỏi nhìn nữ nhi, dưới ánh trăng, nụ cười Tiết Phong Linh muôn phần rực rỡ, dung nhan xinh đẹp kiều diễm không gì có thể diễn tả, đôi mắt to tròn động lòng người khiến người làm mẫu thân như Thượng thư phu nhân nhìn không khỏi có chút ngẩn ngơ.

“Mẫu thân... tôi nay Linh Nhi muốn ngủ với người.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Người đáng tin tưởng

Đêm, tĩnh lặng, mọi người đều đang chìm vào giấc ngủ, ánh sáng mặt trăng chiếu thẳng vào song cửa, trong phòng tối đen như mực, nương nhờ ánh sáng yếu ớt thấy được tiểu nữ hài đang nằm trên giường, yên tĩnh khiến người khác nghĩ nàng đang ngủ nhưng đôi mắt lại một mảnh thanh minh.

Tiết Phong Lan trầm trồ khó ngủ nhìn trần nhà, mặc dù trong lòng không muốn nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra cứ liên tiếp xuất hiện trong đầu nàng, nàng trùng sinh chưa đến hai ngày thế mà sóng gió không ngừng ập đến, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Nàng tuy là người trùng sinh nhưng ngày ngày phải đối mặt với âm mưu của Tiết Phong Linh, đề phòng người trên kẻ dưới của Thượng thư phủ, một người đáng để tin tưởng cũng không có, lòng sớm đã chứa đầy thù hận, một cuộc sống như vậy thì có ý nghĩa gì?!

Thân thể mệt mỏi khiến ánh mắt nàng trở nên mơ hồ, bàn tay nhỏ bé đưa lên che lại đôi mắt, một dòng lệ vô thanh vô tức chảy ra, im lặng biến mất trong màn đêm.

Tiết Phong Lan nàng chỉ muốn có một cuộc sống bình thường như bao người khác, không làm tiểu thư danh môn, không cần giàu sang phú quý, tách biệt với chốn đô thị phồn hoa này, thế nhưng lão Thiên không cho nàng được như nguyện. Sống một đời nàng sớm đã không màng đến địa vị quyền thế, vàng bạc châu báu thì thế nào, mẫu nghi thiên hạ thì đã sao, bản thân nàng cũng đâu được hạnh phúc? Tuy nhiên nàng lại không thể buông bỏ thù hận của bản thân, bởi vì đã chịu tổn thương quá nặng nề, cho dù muốn trốn tránh cũng không thể, thù hận đã ăn mòn trái tim nàng, chỉ cần nhìn đến gương mặt của Tiết Phong Linh, những kí ức đau khổ mà nàng phải chịu liên hiện về, dù là kỳ trân dị thảo cũng khó có thể chữa trị.

Tuyết Mai, Hồng Hương, Ngọc Lâm... rốt cuộc Tiết Phong Linh có bao nhiêu con chó trung thành bên người?!

Đã trải qua một kiếp nhưng nàng vẫn khó có thể tin được, cho dù nàng ta thông minh, cho dù nàng ta trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ đồng trang lứa khác nhưng sự thật không thể bác bỏ, Tiết Phong Linh chỉ là một nha đầu mười hai tuổi, làm sao có thể độc ác như thế, ngay cả muội muội thân sinh của bản thân cũng không buông tha.

Gia đình quyền quý, tranh giành đấu đá là chuyện thường tình, Tiết Thanh Liên tuy lợi dụng nàng nhưng chưa bao giờ dám giở trò xấu xa đối với nàng, còn Tiết Lan Hương, tuy rằng luôn bày mưu hãm hại nàng nhưng cũng có chừng mực, không dám đưa nàng vào chỗ chết, những chuyện đó nàng cũng lười phải tính toán với bọn họ, dù sao thì giữa các nàng cũng không có bất kì liên hệ mật thiết. Nhưng Tiết Phong Linh không giống vậy, nàng cùng nàng ta là tỷ muội đồng phụ đồng mẫu, cùng chảy chung một dòng máu, dù nàng ta có chán ghét nàng thế nào thì tình tỷ muội vẫn còn đó, sao nàng ta có thể nhẫn tâm hạ thủ?!

Nước mắt sớm đã được lau khô, Tiết Phong Lan ngồi dậy dựa lưng vào thành giường, ánh mắt dán vào chiếc giường tre mà Xuân Cầm đang nằm đó, nhẹ giọng gọi: “Xuân Cầm tỷ.”

Giọng nói nhẹ nhàng vừa cất lên liền biến mất không thấy tăm hơi, tuy là rất nhỏ nhưng giữa màn đêm tĩnh lặng Xuân Cầm tất nhiên nghe thấy rõ ràng, nghĩ rằng Tiết Phong Lan có chuyện gì nên vội vàng xuống giường, đi đến bên bàn thấp nệm, nháy mắt căn phòng bừng sáng hẳn ra.

“Tiểu thư, làm sao vậy?”

Bởi vì đôi chân nàng đi lại bất tiện, buổi tối không có người bên cạnh thì sẽ trở nên khó khăn vì vậy Xuân Cầm đã xin phép mẫu thân buổi tối có thể ở bên cạnh nàng, mẫu thân đương nhiên không phản đối, tìm kiếm trong nhà kho Xuân Cầm phát hiện ra một chiếc giường tre nhỏ nên đã đem nó đặt trong phòng, để có thể thuận tiện chăm sóc nàng. Chiếc giường không chiếm diện tích quá lớn, tuy nhỏ nhưng chỗ đủ để Xuân Cầm có thể nghỉ ngơi, đây là chiếc giường lúc nhỏ mà Tiết Phong Lan hay chơi đùa trên đó, bằng tre nhưng rất chắc chắn, để hơn năm năm mà vẫn không có gì đáng ngại.

“Tỷ còn chưa ngủ sao?”

Ánh nến lập lòe, không gian yên tĩnh, ánh mắt nàng tĩnh lặng, không một tia gợn sóng nhưng trong lòng sớm đã một trận phức tạp.

Trên dưới Thượng thư phủ đều có người của Tiết Phong Linh, ngay cả tam phòng không màng quyền thế cũng có người của nàng ta bên cạnh giám sát, Hàn Mai Các của nàng, sợ rằng không đơn giản là chỉ có một mình Hồng Hương đi? Một trận gió thổi qua, thân thể nàng nhin không được mà run lên,

Tiết Phong Lan chán ghét cảm giác như thế này, cảm giác bất lực bị nắm trong lòng bàn tay, nhưng nàng có thể làm gì, địch trong tối ta ngoài sáng, nàng sớm đã không thể tin tưởng bất kì ai ngoại trừ bản thân nàng.

“Nô tì vẫn chưa, tiểu thư có chuyện gì sao?” Thân ảnh nhỏ nhỏ bị bóng tối bao trùm dần hiện ra dưới ánh sáng của ngọn nến, Xuân Cầm đi đến bên giường nhìn Tiết Phong Lan, gương mặt thanh lệ không biểu tình, đôi mắt mờ màng không rõ khiến người khác không biết nàng đang nghĩ gì.

“Chúng ta... nói chuyện một chút đi!”

Xuân Cầm kinh ngạc nhưng rất nhanh liền phục hồi tinh thần, nàng nhẹ gật đầu đồng ý, thầm nghĩ không biết lúc nàng đang ở trong bếp thì tiểu thư đã xảy ra chuyện gì, nếu không hiện tại tiểu thư cũng không ngăn người ngồi đó.

“Xuân Cầm, tỷ có người thân sao?” Để Xuân Cầm ngồi bên cạnh nàng liền nhắm mắt ngã đầu vào vai Xuân Cầm, Xuân Cầm cao hơn nàng một cái đầu nên Tiết Phong Lan có thể thuận lợi tựa vào, trên người Xuân Cầm có một mùi hương rất dễ chịu, so với mẫu thân càng cho nàng cảm thấy ấm áp.

“Không có, ngay từ khi có ý thức nô tì đã hầu hạ bên người lão phu nhân rồi.” Ánh mắt nàng trở nên mờ màng, từ nhỏ nàng đã ở bên người hầu hạ lão phu nhân, tuổi thơ của nàng gắn liền với Thọ Minh Trạch của lão phu nhân, đối với nàng lão phu nhân không chỉ đơn giản là ân nhân mà còn là người thân duy nhất của nàng.

“Nếu có một ngày người thân của tỷ xuất hiện đến đây tìm tỷ thì sao?” Đối với thái độ lạnh nhạt của Xuân Cầm, Tiết Phong Lan bộ dạng không có gì tiếp tục hỏi.

“Người thân?” Xuân Cầm lắc đầu: “Sẽ không, trước kia họ không cần nô tì, hiện tại chẳng có lý do gì khiến họ xuất hiện để tìm lại nô tì...” Trong trí nhớ của Xuân Cầm chưa từng tồn tại hai chữ “người thân”, cho dù có thì nàng chỉ nhớ rõ bọn họ đã tàn nhẫn hành hạ thân xác nàng, nhẫn tâm bán nàng vào thanh lâu, nếu không có lão phu nhân xuất hiện, Xuân Cầm nàng sớm đã không tồn tại, làm sao nàng có thể nhớ đến đám người gọi là “người thân” của nàng mà lại làm ra chuyện cảm thù đó?!

Chuyện của Xuân Cầm nàng tất nhiên biết rõ, kiếp trước nàng đã từng nghe mẫu thân kể nhưng hiện tại nàng chẳng cảm thấy đồng tình hay thương cảm, dù sao cuộc sống chính là bất công như vậy, trên đời này cái gọi là “tình thân” vốn dĩ sẽ không tồn tại, một gia đình bình thường còn không có, nhà quyền quý làm sao có thể, mọi người đều bị tiền tài che mờ lí trí. Đối với số phận là của bản thân, từ khi sinh ra đã không thể quyết định, là một nha hoàn thì cả đời này cũng không thể thay đổi, kẻ có tiền mới có quyền quyết định, Xuân Cầm có thể có được địa vị như ngày hôm nay cũng không phải dễ dàng.

“Xuân Cầm tỷ... tỷ thấy tỷ ta là người thế nào?”

Xuân Cầm trầm mặc, cúi đầu nhìn mái tóc đen dài đang tựa vào vai nàng, ánh mắt phức tạp không biết nên mở miệng thế nào. Tâm tư Tiết Phong Lan nàng không thể đoán được, dù sao tỷ muội hai người bọn họ tình cảm rất tốt, điều này trên dưới mọi người trong phủ đều biết, bất quá từ ngày té hồ, Xuân Cầm nhạy cảm phát hiện Tiết Phong Lan đã thay đổi, ánh mắt nàng không còn đơn thuần nữa, tận sâu bên trong tỏa ra hơi lạnh khiến người khác cảm thấy như băng hàn ngàn năm, lạnh lẽo không chút cảm xúc. Thái độ của nàng đối với Tiết Phong Linh cũng dần thay đổi, tuy bên ngoài là tỷ muội thân thiết nhưng thật hư mọi chuyện chỉ sợ người trong cuộc mới hiểu, thân là nha hoàn Xuân Cầm cũng không dám suy đoán tâm tư chủ tử, nếu nàng đã nhận Tiết Phong Lan làm chủ tử tất nhiên nàng sẽ một lòng trung thành, không hai lòng!

Tỷ muội tình thâm hay kẻ thù ngàn năm, Xuân Cầm không dám xác định.

“Tỷ cứ nói sự thật, không sao đâu.” Hiểu rõ Xuân Cầm lo lắng điều gì, Tiết Phong Lan nhẹ giọng nhắc nhở.

“Tiểu thư đừng trách nô tì nói thẳng, Tam tiểu thư tài mạo song toàn, trong mắt người khác chính là một người hoàn hảo đến không thể hoàn hảo hơn, thế nhưng... Tam tiểu thư không hề đơn giản như vậy, nô tì sống trong phủ mười mấy năm, gặp không ít loại người, nhưng người giỏi che giấu nhất chỉ sợ là Tam tiểu thư!” Nàng hầu hạ bên người Thượng thư phu nhân sáu năm, đối với tỷ muội Tiết Phong Lan tất nhiên hiểu rõ không ít, tính tình Tứ tiểu thư hiếu động không màng danh lợi, trong mắt người khác chính là nghịch ngợm, không biết lễ nghĩa, nhưng trong lòng nàng Tứ tiểu thư chính là đơn thuần thiện lương, không giống những người giả nhân giả nghĩa. Về phần Tam tiểu thư, từ nhỏ đã thông minh hơn người, tài hoa xuất chúng, cung kính với tổ mẫu, hiếu thảo với phụ mẫu, yêu thương muội muội... điển hình là một cháu gái, nữ nhi, tỷ tỷ hoàn hảo trong mắt tất cả mọi người nhưng nếu không phải lần đó nàng vô tình phát hiện, chỉ sợ ngay cả bản thân nàng cũng bị lừa, bất quá chuyện đã qua lâu Xuân Cầm cũng không muốn nhớ lại.

“Tiểu thư, nô tì không biết trong lòng người đối với Tam tiểu thư, đối với Thượng thư phủ là cảm giác gì... nhưng xin đừng quá tin tưởng bọn họ, nô tì bị chính người thân của mình bán đi, nên nô tì không muốn tiểu thư bị tổn thương... bởi vì... người là chủ tử của nô tì.” Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, vì nàng từng là nha hoàn của Thượng thư phu nhân nên tâm tư của phu nhân, nàng cũng xem như hiểu rõ, phu nhân tuy yêu thương Tứ tiểu thư nhưng rõ ràng trong lòng phu nhân Tam tiểu thư quan trọng hơn bao giờ hết, vì Tứ tiểu thư được Thái hậu cưng chiều mà phu nhân lại dành tình thương cho Tam tiểu thư nhiều hơn, nếu có thể lựa chọn chỉ sợ phu nhân sẽ chọn Tam tiểu thư thay vì Tứ tiểu thư.

“Tiểu thư...”

“...”

“Tiểu thư?”

“...”

Gọi một lúc lâu không nghe thấy Tiết Phong Lan lên tiếng, Xuân Cầm không khỏi nhìn xuống, phát hiện tiểu nữ hài an tĩnh ngủ, hơi thở đều đều, gương mặt to tròn đáng yêu khiến người khác nhìn không được muốn nhéo, chắc hẳn tiểu thư đã mệt rồi nên mới ngủ gật như vậy. Đờ Tiết Phong Lan nằm

xuống giường, Xuân Cầm lấy chăn đắp cẩn thận cho nàng, nhìn nàng bị bọc như cái bánh bao thịt Xuân Cầm nhìn không được cười khế, đến bên bàn thồi tắt nến sau đó về lại chiếc giường tre tiếp tục yên giấc.

Tiết Phong Lan nắm chặt góc chăn, quay người vào bên trong, đôi mắt nhắm lại giờ đây đã mờ to, sáng hơn bất cứ vì sao nào trên bầu trời. Kể từ khi trùng sinh nàng không dám đặt lòng tin quá nhiều vào bất kì người nào, bởi vì từng bị phản bội, một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng thể nhưng lần này, Tiết Phong Lan nàng muốn tin tưởng một lần, nàng tin tưởng ánh mắt nhìn người của bản thân, chỉ mong Xuân Cầm không khiến nàng thất vọng.

Xuân Cầm, cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Mẫu thân cho gọi

“Tiểu thư, tóc người thật đẹp.” Cầm lược chải mái tóc đen dài so với tơ lụa còn mềm mại hơn khiến Xuân Cầm yêu thích không nỡ buông tay.

Ngồi trước gương đồng, Tiết Phong Lan nhìn gương mặt phản chiếu trong gương, ánh mắt nàng không khỏi tối đi, sóng gió bắt đầu nổi lên. Gương mặt thanh lệ động lòng người, người khác nhìn một lần liền khó quên, đôi mắt trong suốt tinh lạnh như nước hồ thu, lại tựa như biển, sâu không lường được, làn mi thon dài như cánh bướm đang e thẹn rũ xuống, mày tựa như họa, vô cùng xinh đẹp, chiếc mũi nhỏ nhắn, tinh tế lay động nhân tâm. Tuyệt sắc giai nhân, cho dù thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể diễn tả được sắc đẹp của nữ tử trong gương, nàng tựa như đóa hoa nhỏ đang e ấp khiến người khác cảm lòng không được mà muốn hái.

Tiết Phong Lan đưa tay sờ lên gương mặt của bản thân, nữ nhân ai lại không muốn mình xinh đẹp, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ, từ khi còn nhỏ mọi người đều nói sau này lớn lên nàng nhất định sẽ là một đại mỹ nhân, hồng nhan họa thủy, nàng vốn dĩ đã rất chờ mong, thế nhưng... có ai có thể nói cho nàng biết, cái nàng chờ mong bấy lâu nay rốt cuộc là gì?!

Tỷ tỷ hãm hại, phụ mẫu không đau, tổ mẫu ghét bỏ, ngay cả trượng phu của nàng... cũng đem nàng thành vật thể thân cho tỷ tỷ! Tiết Phong Lan tự nhận nàng chưa từng làm việc gì trái với luân thường đạo lý có lỗi với bọn họ để khiến bọn họ hận nàng mà đối xử với nàng như thế?!

Trong mắt tất cả bọn họ nàng chỉ đơn giản là một hạt cát, cho dù nàng làm tốt mọi thứ thì vĩnh viễn cũng không bằng một góc của Tiết Phong Linh, cũng đúng thôi, nàng chỉ là một kẻ tàn phế, trên đời này ai lại lựa chọn kẻ tàn phế thay vì người lành lặn chứ?!

Bất quá... đó đâu phải lỗi của nàng?

Tiết Phong Lan không cam tâm, chỉ vì gương mặt này... ngoại trừ đôi mắt, tất cả mọi thứ trên gương mặt nàng bao gồm: mũi, mày, mi, môi... đều giống hệt Tiết Phong Linh khiến nàng hận không thể dùng một dao rạch nát gương mặt này, nhưng nàng không thể, vì có thể thuận lợi báo thù, gương mặt này chính là vũ khí của nàng, huống hồ nó vốn dĩ thuộc về nàng, kẻ không nên mang gương mặt này trên người phải là Tiết Phong Linh!

Tiết Phong Linh tước đoạt hết mọi thứ của nàng, nàng sẽ lấy lại toàn bộ, nàng ta thiếu nàng một, nàng tất nhiên sẽ trả gấp mười, nếu không thì phụ tâm chân tình của nàng ta, Tiết Phong Lan nàng cũng cảm thấy áy náy.

“Tiểu thư, đã xong rồi.” Xuân Cầm hài lòng nhìn tác phẩm của bản thân, mái tóc dài được búi hai bên tạo thành hai cục tròn tròn vô cùng đáng yêu, tạo cảm giác hồn nhiên của nữ hài tử.

Vốn dĩ là gương mặt xinh đẹp nhưng hiện tại thêm vài phần đáng yêu, tinh nghịch, vô cùng thích hợp với độ tuổi của nàng, Tiết Phong Lan gật đầu mỉm cười.

“Tiểu thư, lúc này người đang ngủ thì người của phu nhân có đến nhưng nô tì không cho nàng làm phiền nên nàng bảo lát nữa nàng sẽ đến.”

Xuân Cầm vừa dứt lời cánh cửa phòng liền mở ra, một thiếu nữ vận hồng y bước vào đi đến trước mặt Tiết Phong Lan, dịu dàng hành lễ.

“Nô tì ra mắt Từ tiểu thư, hôm nay thấy sắc trời tốt nên phu nhân cho gọi tiểu thư đến hoa viên cùng người ngắm cảnh.”

Trong Nguyệt Vân Các, Xuân Cầm là nha hoàn nhất đẳng nhưng hiện tại nàng đã sang hầu hạ Từ tiểu thư, Thượng thư phu nhân không có người hầu hạ tất nhiên sẽ trọng dụng Xuân Đào, nghĩ đến thái độ vừa rồi của Xuân Đào với nàng, lại nhìn nàng ta đang dịu dàng nơi đó, Xuân Cầm không khỏi thay đổi sắc mặt, cố gắng kìm chế cơn giận của bản thân.

Xuân Đào - nha hoàn nhị đẳng của Nguyệt Vân Các, tính tình điềm tĩnh hoạt bát, không thích giao tiếp với ngoại viện, luôn giữ khoảng cách đúng mực của một nha hoàn.

Tiết Phong Lan cầm lấy cây trầm phi thủy trong tay, nghiêm túc đánh giá, chiếc trầm hình hoa mai, cánh hoa màu xanh bằng phi thủy trong suốt được làm tinh tế, nhìn vào đã biết là không phải đồ rẻ tiền, thân trầm bằng mát lạnh khiến nàng tay lạnh run, ánh mắt nàng lạnh đi vài phần, đưa cây trầm cho Xuân Cầm bên cạnh.

Xuân Cầm hiểu ý nhận lấy, Xuân Đào vốn dĩ thấy Tiết Phong Lan không bận tâm đến nàng thì không khỏi buồn bực nhưng thấy tình cảnh này tưởng rằng bản thân nàng sắp được ban thưởng nên lộ vẻ mặt vui mừng, nàng sớm đã nghe nói đến tính tình của Tứ tiểu thư, đối xử với nha hoàn đều rất tốt, trước kia Lục Ý của Hàn Mai Các còn đến trước mặt nàng khoe khoang là Tứ tiểu thư ban thưởng cho nàng ta không ít thứ tốt khiến nàng ghen tỵ không thôi!

Hôm nay Tiết Phong Lan mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, thanh y mang theo hương thơm của cỏ cây, cho người khác cảm giác thoải mái, làn váy thêu một đóa hoa sen lớn, chỉ màu trắng dùng để thêu hoa càng làm nổi bật lên đường thêu tinh xảo, kết hợp với chiếc trâm phi thủy cùng màu càng khiến cho nàng trở nên xinh đẹp, người khác nhìn vào không khỏi lầm tưởng nàng là tiên nữ của thiên nhiên, không dám lộ vẻ bất kính.

“Xuân Cầm, thấy chiếc trâm này thế nào?” Ngắm mình trong gương, Tiết Phong Lan vui vẻ mở miệng.

“Rất hợp với tiểu thư!” Xuân Cầm gật đầu, nhìn gương mặt của Xuân Đào vốn từ vui mừng sớm đã chuyển sang tái nhợt thì trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái.

Nhìn tiểu thư đang nở nụ cười, tuy nàng im lặng không nói gì nhưng Xuân Cầm vẫn có thể hiểu ý, khẳng định lúc này tiểu thư đã nghe nhưng lời nói đó của Xuân Đào nên hiện tại là đang trút giận thay nàng, thời gian bọn họ tiếp xúc không nhiều nhưng Xuân Cầm cũng tương đối hiểu rõ tính tình của Tiết Phong Lan. Loại người ngu ngốc như Xuân Đào, dù có che giấu tốt cũng không qua được mắt nàng, huống hồ là tiểu thư, nhìn Tiết Phong Lan chỉ là một nha đầu mười hai tuổi nhưng nếu đơn giản như vậy thì Xuân Cầm nàng tình nguyện đi theo sao?!

Nửa canh giờ trước, Xuân Đào phụng lệnh Thượng thư phu nhân đến mời Tiết Phong Lan đến hoa viên, Tiết Phong Lan lúc đó đã sớm dậy nhưng nàng không có tâm trạng dạo hoa viên nên mới giả vờ ngủ, không nghĩ lại nghe đến những lời khó nghe của Xuân Đào. Điều này khiến ấn tượng của nàng về Xuân Đào rất không tốt, kiếp trước nàng không có quá nhiều chuyện trong phủ, hơn nữa Xuân Đào chỉ là một nha hoàn nhỏ nhỏ không đáng bận tâm nên cho dù có gặp gỡ thì Tiết Phong Lan không có đặt vào lòng.

“Tứ tiểu thư... phu nhân đang đợi.” Thấy Tiết Phong Lan không để mắt đến sự tồn tại của nàng, Xuân Đào tuy tức giận nhưng vẫn nhẫn nhịn, không dám chọc giận Tiết Phong Lan.

Tiết Phong Lan không mở miệng, cũng không có ý định mở miệng, nàng đưa hai tay về phía Xuân Cầm, ý đồ muốn Xuân Cầm bế, sau đó hai người rời khỏi phòng đi ra bên ngoài, để lại một mình Xuân Đào uất ức nơi đó rồi cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

Sắc trời hôm nay rất tốt, bầu trời trong xanh màu nắng, tuyết đã tan không ít, tuy vẫn còn hơi lạnh nhưng không khí ấm áp của mặt trời khiến người khác cảm thấy thoải mái, mùa đông sắp qua, mùa xuân trăm hoa đua nở cũng sắp đến, hoa trong hoa viên cũng bắt đầu có nụ, một số loài hoa nở sớm khiến không gian rực rỡ đầy màu sắc.

Lương đình bên hồ mát mẻ, cá dưới nước tung tăng bơi lội, tiếng đàn êm dịu truyền đến, càng đến gần tiếng đàn càng rõ ràng, trong đình có ba bốn bóng dáng nơi đó, Tiết Phong Lan phát hiện Thượng thư phu nhân đang ngồi thưởng trà, trên người khoác áo lông bạch hổ, vừa mềm mại vừa ấm áp, vốn dĩ gia đình bình thường hiếm có miếng da bạch hổ nhỏ để may y phục, huống hồ còn là một miếng da lớn may luôn cả áo khoác, thế nhưng những thứ này ở Thừa tướng phủ lại không ít.

“Mẫu thân...”

“Lan Nhi đến rồi, mau ngồi.” Thấy nữ nhi đến, Thượng thư phu nhân vui mừng không thôi, phát hiện nữ nhi một thân y phục mỏng manh, mặc dù xinh đẹp khiến người khác không dời mắt nhìn nàng không khỏi đau lòng trách cứ: “Thời tiết vẫn còn lạnh, sao con lại không mặc thêm áo khoác.”

“Lan Nhi không sao.” Tiết Phong Lan ngồi bên cạnh Thượng thư phu nhân, gương mặt nở nụ cười nhợt nhạt, Trần ma ma bên cạnh pha cho nàng một chung trà nóng, hương thơm hoa nhài nhàn nhạt tỏa khắp nơi trong lương đình, mùi hương khiến nàng cảm thấy thoải mái.

Thượng thư phu nhân không yên tâm, nắm lấy đôi tay nhỏ bé của nữ nhi, từ tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo khiến nàng giật mình, vội vàng phân phó nha hoàn mang áo khoác lông đến cho nữ nhi.

“Nha đầu ngốc, con không được cãi nưng.” Tiết Phong Linh mỉm cười gật đầu, bộ dạng nữ nhi nhu thuận khiến Thượng thư phu nhân hài lòng.

Một lúc sau Xuân Đào mang áo khoác lông bạch hổ đến, bạch hổ tuy không quý như bạch hổ nhưng cũng khó mà tìm được, Thượng thư phu nhân là tiểu thư của Thừa tướng phủ, huống hồ còn là đích nữ, do dòng chính phu nhân sinh ra, Thừa tướng lại hết mực cưng chiều nữ nhi, hằng năm đều gửi không ít quà đến cho nữ nhi cùng hai cháu gái, áo khoác lông là một trong những món quà được gửi đến.

“Á!” Xuân Đào đi đến bên cạnh định khoác áo lên người cho Tiết Phong Lan, không ngờ lại trượt chân đụng vào cạnh bàn khiến chung trà ngã xuống, đổ vào áo khoác làm ướt một mảnh áo.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ngăn cản

Áo khoác lông bạch hồ bị ướt một mảnh, dưới nền lông trắng tuyết càng làm nổi bật lên vết nước trà, áo lông vốn dĩ khó giặt, nếu không phải biết cách giặt cẩn thận thì sẽ mau hỏng, hiện tại lại càng khó làm sạch hơn, vốn là một chiếc áo khoác quý giá thế mà nhanh chóng trở thành một phế phẩm.

“Phu nhân tha tội, phu nhân tha tội, nô tì thật sự không có ý...” Xuân Đào vội vàng quỳ xuống xin tha, tay cầm lấy áo khoác lông run lên khiến người khác nghĩ rằng nàng đang sợ hãi.

Ánh mắt mọi người thương tiếc nhìn Xuân Đào, trong lòng không khỏi cảm thấy thương xót thay nàng, mấy ngày nay những người đắc tội với Tứ tiểu thư đều không có kết quả tốt đẹp gì, đầu tiên là Tuyết Mai bị đánh năm mươi đại bần, kế đến là Hồng Hương bị nhốt ở phòng củi ba ngày, sau đó đến Phụng di nương, Vũ di nương... hiện tại lại đến Xuân Đào, mặc dù nàng chỉ bắt cần làm đồ nước trà lên áo khoác, tuy áo khoác lông quý giá nhưng cẩn thận giặt sạch thì sẽ không có vấn đề gì.

Tiết Phong Lan lướt qua người Xuân Đào, trong lòng liền hiểu rõ, thủ đoạn nhỏ nhỏ của Xuân Đào sao có thể qua mắt được nàng? Kiếp trước nàng không có ân tượng gì với Xuân Đào thế nhưng kiếp này, nàng ta khiến nàng chán ghét hết lần này đến lần khác, đầu tiên là việc đèn phòng nàng ra oai, nàng cũng đã trút giận thì xem như bỏ qua, không ngờ nàng ta lại ghi hận, nàng thân là chủ tử tất nhiên có quyền trách phạt nha hoàn, nàng ta dựa vào đầu mà ghi hận nàng, nàng cũng không quan tâm. Dù sao hiện tại Xuân Đào đã đắc tội nàng, mặc kệ nàng ta có ý hay vô tình thì nàng tuyệt đối cũng không buông tha, Tiết Phong Lan nàng không phải thánh mẫu, kẻ muốn hại nàng, chẳng lẽ nàng phải mở đường sống cho kẻ đó đi hay sao?!

Bản thân nàng không phải tiểu nhân nhưng nàng cũng không thừa nhận mình là quân tử, những người như Xuân Đào nếu không loại bỏ thì sau này sẽ để lại hậu quả nặng nề, không ai biết được nàng ta sẽ làm ra sự việc gì để hãm hại nàng chỉ vì mục đích ngày thơ đó?!

Thượng thư phu nhân cẩn thận xem xét Tiết Phong Lan, phát hiện nữ nhi không có việc gì mới yên tâm thở ra, chung trà Trần ma ma vừa pha xong khói còn bốc nghi ngút, may mắn không đổ vào người nữ nhi, nếu không...

Ánh mắt nhìn Xuân Đào đang quỳ đó, bất đắc dĩ lắc đầu, thường ngày Xuân Đào thông minh cẩn thận, tuy không bằng Xuân Cầm nhưng cũng đáng để tin dùng, vậy nên sau khi Xuân Cầm qua hầu hạ nữ nhi, trong lúc nhất thời không tìm được nha hoàn vừa ý nên nàng đã để Xuân Đào hầu hạ, không biết sao hôm nay nàng ta lại bất cẩn như vậy.

“Được rồi, Lan Nhi không sao là tốt rồi, cũng chẳng có gì to tát...” Thượng thư phu nhân mắt nhắm mắt mở cho qua, bộ dạng rõ ràng không muốn truy cứu. Hiện tại hầu hạ nàng chỉ còn có Trần ma ma và Xuân Đào, Xuân Đào tuy không quá đáng tin nhưng nếu trừng phạt nàng ta thì nàng chẳng còn tâm phúc nào bên người.

“Đa tạ phu nhân tha mạng, nô tì tuyệt đối sẽ không dám bất cẩn như vậy nữa...” Trong lòng sớm đã dự đoán được, khi biết được kết quả Xuân Đào tất nhiên mừng thầm, Thượng thư phu nhân là người nhân từ, thường ngày cũng không trách phạt gì nha hoàn, hơn nữa hiện tại nàng lại là nhất đẳng nha hoàn bên cạnh phu nhân, cho dù có phạt thì phu nhân cũng tuyệt đối không phạt nặng, cho nên Xuân Đào mới có lá gan làm đồ nước trà vào áo khoác lông của Tiết Phong Lan, trả mỗi hận lúc này Tiết Phong Lan dám không để nàng vào mắt.

Mở miệng ra phu nhân, khép miệng lại cũng phu nhân, nơi này chủ tử có hai người, vậy mà từ lúc mở miệng xin tha đến khi được ân xá nàng ta cũng chỉ nhắc đến phu nhân, rõ ràng là không để Tứ tiểu thư như nàng mất, trong lòng không khỏi cười lạnh, nếu nàng ta đã muốn gây sự thì đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt!

“Chiếc áo này là do ngoại công ban tặng phải không ạ? Lan Nhi vẫn còn nhớ rõ...” Lời nói ngây thơ thanh thuần, đôi tay nhỏ nhắn cầm lấy chiếc áo khoác bạch hồ từ tay Xuân Đào, nhìn vết nước trà trên đó nàng mặt không biểu tình, bộ dạng nhớ lại chuyện xưa mở miệng.

Mọi năm Thừa tướng phủ đều đưa đến không ít lễ vật, đặc biệt nhân lễ nguyên tiêu, lễ vật lại càng nhiều, ngày đó là sinh thần của Thượng thư phu nhân, vì yêu thương nữ nhi nên Thừa tướng đại nhân tuy tuổi đã cao nhưng vẫn đích thân đi săn, nhằm muốn cho nữ nhi những chiếc áo khoác lông thú thật đẹp. Thế nhưng không may năm đó tuyết vừa tan, khí trời vẫn còn lạnh, Thừa tướng đại nhân lại một người một ngựa đi săn, mấy ngày sau trở về trên người hân thưởng tích không ít, thậm chí suýt nữa mất mạng thế nhưng vẫn vui mừng vì có được lông thú để may áo cho nữ nhi nhân ngày sinh thần của nàng.

“Lan Nhi trí nhớ thật tốt, đúng là lễ vật ngoại công đưa đến...” Nhắc đến Thừa tướng đại nhân, Thượng thư phu nhân không khỏi mỉm cười, nữ nhi đều là áo bông nhỏ của mẹ nhưng nàng thì lại khác, bản thân nàng từ nhỏ đã mất mẹ, phụ thân một tay nuôi lớn, tuy trong phủ có không ít thê thiếp nhưng hẳn đối với nữ nhi là nàng vô cùng tốt, chi hận không thể cho nàng muôn ngàn sủng ái.

“Vâng, Lan Nhi nhớ có một năm ngoại công vì muốn có quà sinh thần cho mẫu thân đã không màng đến tính mạng bản thân đi vào rừng sâu săn thú. Ngoại công thật sự dũng cảm, Lan Nhi còn nhớ khi đó muốn ngoại công dạy cho con cưỡi ngựa bắn cung nữa...” Tiết Phong Lan nghiêng đầu hồi tưởng, bộ dạng hoàn toàn không biết bản thân nàng đã đụng chạm đến nỗi đau của Thượng thư phu nhân.

Tiết Phong Lan tuy không dám xác định Thừa tướng đại nhân vì lần đi săn thú nào mà bị thương thế nhưng nàng nguyện đánh cược một lần, chỉ cần đánh vào đòn tâm lý của mẫu thân, Xuân Đào còn không sợ sẽ bị phạt sao?!

Vì muốn nữ nhi vui vẻ mà an nguy của bản thân cũng không màng, hành động anh dũng của Thừa tướng đại nhân cũng khiến cho mọi người trong kinh thành có không ít lời đồn, Thừa tướng quá cưng chiều nữ nhi, một số người chê trách, cũng có một số người thầm khen thế nhưng đối với Thượng thư phu nhân, nàng thân là nữ nhi lại bất phụ thân phải vất vả vì nàng, nàng hiển nhiên áy náy. Thời gian đó nàng về nhà mẹ đẻ ở một thời gian để thuận tiện chăm sóc phụ thân, từ nhỏ bên cạnh nàng chỉ có phụ thân, tình thân không hề đơn giản, tuy nàng trưởng thành và gả đi nhưng phụ thân mãi là một vị trí không người có thể thay thế, với những lễ vật mà phụ thân đưa đến, nàng đều một mực trân trọng, chiếc áo khoác lông bạch hồ cũng vậy, từ trước đến nay nàng chưa từng lấy ra, không ngờ vừa lấy ra lại trở nên thế này!

Ánh mắt Thượng thư phu nhân tối đi không ít, nhìn chiếc áo khoác trên tay nữ nhi, trong lòng không khỏi tự trách, tức giận mở miệng: “Xuân Đào làm

hồng áo khoác của chủ tử, suýt nữa khiến tiểu thư bị thương, nếu không phạt để làm răn thì chỉ sợ hạ nhân trên dưới Thượng thư phủ nói ta thiên vị. Xuân Đào từ nay phụ trách quét sân Nguyệt Vân Các, nội viện không được bước vào!”

Xuân Đào không thể tin được mở to mắt, vốn dĩ mọi việc đều đang nằm trong tầm kiểm soát vậy mà hiện tại... tất cả mọi thứ, nháy mắt đều bị lời nói của nàng ta phá hủy. Ánh mắt oán hận rơi vào người Tiết Phong Lan, trong lòng có chút không cam tâm nhưng lại không dám biểu hiện, dù sao nàng cũng chỉ là phận nô tì, chủ tử trách phạt nàng phải nhận mệnh... nhưng lại vì một nha đầu tàn phế mà nàng bị trách phạt, Xuân Đào sao có thể bỏ qua cho được?!

“Ánh Đông, mau đưa người xuống.” Được gọi tên, Ánh Đông ngoan ngoãn kéo Xuân Đào đang ngây ngốc ngồi đó đi khỏi lương đình, thầm than Xuân Đào ngu ngốc, đắc tội với ai không đắc tội lại đắc tội với Tứ tiểu thư, phải biết rằng Thượng thư phủ bây giờ không còn như trước nữa.

Vắng đi Xuân Đào, không khí lại trở về lúc ban đầu, Tiết Phong Lan cảm thấy tinh thần tốt hơn, lúc này tuyết bắt đầu rơi, hơi lạnh truyền đến khiến thân thể nàng không khỏi run lên, sức nhớ đến mục đích hôm nay mầu thân gọi nàng đến liền mở miệng hỏi chuyện.

“Mẫu thân, tuyết rơi rồi, nghe Xuân Đào nói hôm nay người gọi Lan Nhi đến đây chỉ là để ngắm cảnh?”

Trần ma ma đứng một bên im lặng nhưng nàng đã thu hết thảy vào mắt, nàng là nha hoàn hồi môn của Thượng thư phu nhân, trước kia sống trong Thừa tướng phủ, thủ đoạn của bọn họ nàng đều thấy rõ ràng, Xuân Đào tuy có chút thủ đoạn nhưng lại quá ngu ngốc, bất quá Tứ tiểu thư cũng không phải loại người đơn giản, biết rõ Xuân Đào cố tình lại tương kế tựu kế, lật ngược tình thế khiến Xuân Đào bị trách phạt.

Thấy Tiết Phong Lan mở miệng hỏi mục đích ngày hôm nay, trong lòng Trần ma ma liền cảm thấy bất an, không khỏi nhớ đến sự việc tối qua, Tam tiểu thư đi đến Nguyệt Vân Các qua đêm, bởi vì trời còn sớm nên mẫu tử hai người hàn huyên một hồi, thân là hạ nhân Trần ma ma tự biết thân phận, nàng ra bên ngoài canh cửa. Trong lúc vô tình nàng đã nghe hết câu chuyện của hai người, vốn dĩ nàng không có tư cách xen vào nhưng tình hình này... Trần ma ma không khỏi có sự đề phòng với Tiết Phong Lan, Tứ tiểu thư mang lại cho nàng một cảm giác không hề tốt, nếu hiện tại phu nhân nói ra điều này chỉ sợ... vậy nên khi thấy Thượng thư phu nhân định nói thì nàng không khỏi mở miệng ngăn cản.

“Phu nhân, trời cũng đã đổ tuyết, hay là lần khác hãy cùng Tứ tiểu thư ngắm cảnh.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mẫu thân ra mặt

Thượng thư phu nhân nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn Trần ma ma, trong lòng không rõ tư vị nhưng nghĩ đến chuyện tối qua đầu nàng không khỏi đau lên một trận. Tối qua, Linh Nhi đột nhiên muốn ngủ cùng nàng, điều này khiến Thượng thư phu nhân lấy làm lạ, dù sao đại nữ nhi từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ biết dính người, khi lên bảy nàng đã một mình sống trong Mẫu Đơn Các, thường ngày đọc sách học đàn, so với tiểu nữ nhi quả thật là trưởng thành hơn rất nhiều.

Cả một buổi tối Linh Nhi quấn lấy nàng nói muốn nghe nàng kể chuyện, thấy nữ nhi như có tâm sự Thượng thư phu nhân cũng không đành lòng từ chối, cứ thế thời gian trôi qua, Trần ma ma bên cạnh pha trà cho hai người, trời đông giá rét lại được uống chung trà nóng hổi, quả thật là dễ chịu không ít, đôi khi Trần ma ma vẫn mở miệng góp vui, ý đồ muốn đại nữ nhi vui vẻ nhưng đến khi câu chuyện kết thúc nữ nhi vẫn là vẻ mặt buồn bã khiến người làm mầu thân như nàng tất nhiên không tránh khỏi lo lắng. An ủi một hồi nữ nhi rồi cuộc cũng chịu mở miệng, vốn là chuyện riêng của chủ tử, Trần ma ma tuy thân cận nhưng cũng không được phép nghe vậy mà nữ nhi lại cố ý hay vô tình muốn Trần ma ma ra ngoài canh cửa, điều này làm cho cảm giác nghi ngờ của Thượng thư phu nhân ngày càng lớn.

Nguyệt Vân Các của nàng là nơi thanh tịnh ít người lui tới, ngoại trừ phu quân và nữ nhi, kể cả Nhị phu nhân Lâm thị cùng Tiết Lan Hương thì không có bất kì người nào thường xuyên đến, dù sao Tiết lão thái thái không thích đứa con dâu là nàng, tam phòng lại sống biệt lập nên có thể nói so với những nơi khác trong phủ Nguyệt Vân Các của nàng nói dễ nghe là yên ắng thanh tịnh, nói khó nghe là hẻo lánh hoang vu, nên khi nhìn thấy nữ nhi bộ dạng đề phòng, Thượng thư phu nhân thật không biết làm sao. Nữ nhi từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng nhưng lại thân thiết với Tiết lão thái thái và nhị phòng, thấy nữ nhi được mọi người yêu thích nàng tất nhiên sẽ vui mừng nhưng nàng không muốn nữ nhi bị kéo vào những âm mưu của đám nữ nhân đó.

Biết được mục đích hôm nay của nữ nhi, Thượng thư phu nhân cảm thấy mệt mỏi, mặc dù nữ nhi nói là bản thân không muốn nhìn thấy mọi người tranh chấp nên mới mở miệng nhờ mẫu thân là nàng nhưng trong lòng Thượng thư phu nhân đã sớm biết tất cả mọi chuyện là do Tiết lão thái thái đứng sau, bởi vì chán ghét nàng không muốn mở miệng nhờ vả cho nên mới để đại nữ nhi đến thuyết phục nàng.

Lúc này nàng cảm thấy may mắn vì đã để Trần ma ma nghe hết mọi chuyện, Thượng thư phu nhân tuy xuất thân từ danh môn thế gia, những âm mưu hậu viện nàng sớm đã nhìn quen nhưng từ nhỏ nàng đã được Thừa tướng sủng ái hết mực, sinh ra hưởng muôn ngàn phú quý, muốn gì được nấy, chẳng có lí do gì khiến nàng phải tranh giành với thứ muội, tranh giành hậu viện khiến Thượng thư phu nhân vô cùng khinh thường. Trần ma ma từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng, là nha hoàn thiếp thân của Thừa tướng phu nhân, vì lí do khó sinh mầu thân nàng đã qua đời nên từ nhỏ Trần ma ma đã ở bên cạnh chăm sóc nàng, tuy thân phận chỉ là nữ mầu nhưng Thượng thư phu nhân xem Trần ma ma không khác gì mầu thân của mình, khi gả đến Thượng thư phủ làm phu nhân, nàng vốn nghĩ sẽ không cần bận tâm đến chuyện hậu viện nhưng không ngờ mẹ chồng hết lần này đến lần khác làm khó nàng, thế thiếp trong phủ giờ thủ đoạn, mọi người đều không xem chính thê như nàng vào mắt, nếu không phải Trần ma ma có chút thủ đoạn, Phương Lam không chừng đã hạ độc thủ với nàng!

Trần ma ma là người thông minh, Thượng thư phu nhân chưa từng nghi ngờ lòng trung thành của nàng, mặc dù trong lòng không muốn nhưng dù sao nữ nhi cũng đã mở miệng, thân là mẫu thân Thượng thư phu nhân tất nhiên không đành lòng từ chối, hơn nữa sự việc này lại liên quan đến hai nữ nhi bảo bối, nếu làm lớn chuyện chỉ sợ Thái hậu sẽ ra mặt, nàng không muốn Tiết phủ xảy ra bất kì chuyện gì nên mới đồng ý.

Trần ma ma trầm mặc, biết bản thân đã phá vỡ kế hoạch của phu nhân nhưng lí trí không cho phép nàng không mở miệng, hiện tại không phải là thời cơ thích hợp để nói về vấn đề này, vốn dĩ nàng nghĩ Tứ tiểu thư chỉ là một tiểu nha đầu ngây thơ, nếu phu nhân ra mặt ít nhiều vẫn thuyết phục được. Thế nhưng sự thật chứng minh, phán đoán của nàng đã sai lầm, nhìn thấy hành động ngày hôm nay của Tứ tiểu thư đối với Xuân Đào, Trần ma ma có cảm giác bản thân nàng bị người mà nàng nhìn lớn lên lừa dối, chỉ sợ... người bị lừa không chỉ là một mình nàng. Chuyện Tuyết Mai có lẽ là trùng hợp, đến chuyện Hồng Hương mờ ám bị trách phạt, về chuyện của Ngọc Lâm tuy nàng không chứng kiến nhưng vẫn biết được ít nhiều, hiện tại lại đến Xuân Đào nàng mới nhìn thấu mọi chuyện...

“Ma ma...” Thượng thư phu nhân định mở miệng nhưng lại bị Trần ma ma cướp lời: “Phu nhân, mùa đông giá rét, đào trên cây vẫn chưa chín, nếu hiện tại hái xuống hẳn là không ngon.”

Lời nói ám chỉ rõ ràng, hiện tại không phải là thời cơ chín mùi để nói chuyện này, Thượng thư phu nhân không phải người ngốc nghếch sao có thể không hiểu, sáng nay nàng cùng Trần ma ma đã bàn luận về vấn đề này không ngờ hiện tại Trần ma ma lại ngăn cản, trong lòng nàng tin tưởng Trần ma ma sẽ không gây bất lợi cho nàng thế nên Thượng thư phu nhân lâm vào tình thế khó xử, nói cũng không được, không nói cũng không xong.

Bên cạnh Tiết Phong Lan trầm mặc nhìn hai người đang giằng co, hàm ý trong lời nói của Trần ma ma, Thượng thư phu nhân nghe ra sao nàng lại không nghe ra, nhưng vấn đề mà họ đang nói đến Tiết Phong Lan quả thật đoán không ra, dù sao nàng cũng không phải là con sâu trong bụng họ, rõ ràng hôm nay mẫu thân gọi nàng đến không chỉ đơn giản là để thưởng tuyết ngắm cảnh, vốn mẫu thân cũng đã định nói nhưng không ngờ Trần ma ma lại ngăn cản.

Nhận thấy ánh mắt của Tiết Phong Lan, Trần ma ma từ tốn giải thích: “Là do lúc này phu nhân muốn hái đào cho tiểu thư ăn nhưng đào vẫn chưa chín nên nô tì đã khuyên phu nhân không nên hái.”

Tiết Phong Lan như hiểu như không gật đầu, nhìn bánh quế hoa trên bàn sớm đã lạnh tanh, ánh mắt lóe lên tia sáng mở miệng: “Ma ma, bánh quế hoa trên bàn đã lạnh, thân thể con không thích hợp với những thứ mang tính hàn nên nếu không phiền, ma ma hiện tại có thể làm bánh phù dung cho con được không?” Đối với Trần ma ma, từ trước đến nay nàng vẫn luôn dùng kính ngữ, cho nên Thượng thư phu nhân cũng không nghe ra khác thường.

“Ma ma, Lan Nhi đã muốn ăn nên người hãy đi làm đi.” Thượng thư phu nhân bên cạnh cũng phụ họa, sự việc này càng để lâu càng không ổn, không bằng hiện tại nói rõ ràng.

Biết Tiết Phong Lan đã nhìn ra vấn đề nên mới mở miệng đuổi nàng đi, Trần ma ma trong lòng tránh không khỏi buồn bực nhưng khi thấy Thượng thư phu nhân cũng mở miệng, nàng lâm vào trầm tư một lát rồi cũng đành bất đắc dĩ rời đi. Tuy phu nhân đối đãi với nàng rất tốt nhưng suy cho cùng thân phận nàng cũng chỉ là một nha hoàn không hơn không kém, trước khi đi ánh mắt nàng không khỏi lướt qua bóng dáng nhỏ nhỏ ngồi đó, hẳn là... Tiết Phong Lan sẽ không gây ra bất lợi với mẫu thân của nàng ta.

Sau khi Trần ma ma rời đi, trong lương đình cũng không xảy ra bất kì chuyện đáng nói, tiếng đàn du dương bên tai, mẫu tử hai người ngồi thưởng trà ngắm tuyết, khi con gió đông thổi qua, Thượng thư phu nhân vội vàng cầm lấy chiếc áo khoác bạch hồ khoác lên người nữ nhi, lo lắng nữ nhi bị nhiễm lạnh.

“Tuy chiếc áo này bị bẩn nhưng lông của nó rất ấm, con lại ăn mặc mong manh như vậy, cẩn thận bị cảm.”

“Vâng...” Tiết Phong Lan gật đầu, bộ dạng nữ nhi ngoan ngoãn. Trong lòng nàng đang chờ đợi, không biết là mẫu thân rút cuộc muốn nói chuyện gì với nàng, hẳn là sự việc không đơn giản, nếu không trời đông giá rét, tại sao mẫu thân lại gọi nàng đến đây, có chuyện gì nói trong phòng không được sao?!

“Lan Nhi... nghe nói ngày hôm qua, Thái hậu ban hai nha hoàn cho con?” Chần chừ một lúc rút cuộc Thượng thư phu nhân cũng đã mở miệng nói ra, chỉ là nàng không biết phải mở đầu như thế nào.

Ánh mắt Tiết Phong Lan nhìn nước trà trong chung, yên tĩnh không gọi sóng cát lời: “Vâng, theo như lời của hai người bọn họ thì chính là như vậy.”

Thượng thư phu nhân tin tưởng không chút nghi ngờ, dù sao bọn họ cũng là người của Thái hậu, hẳn là không có gan giả mạo mệnh lệnh của chủ tử, hơn nữa tiểu nữ nhi từ trước đến nay đều luôn thành thật, đó là nhược điểm của nữ nhi. Sống trong gia đình quyền quý, cái cơ bản nhất chính là phải biết che giấu, người họ cần đề phòng không phải là người ở bên ngoài mà chính là đám người gọi là người thân sống bên cạnh họ, may mắn tiểu nữ nhi còn có nàng bên cạnh, ít nhất dựa vào thân phận địa vị của nàng, họ cũng sẽ không dám ra tay trực tiếp với nữ nhi.

“Đúng rồi Lan Nhi, mẫu thân nghe nói, người của Thái hậu đến đây không chỉ đơn giản làm nha hoàn cho con mà còn có mục đích khác đúng không?”

“Dạ? Mục đích gì cơ ạ?” Tiết Phong Lan bày ra vẻ mặt vô tội, ánh mắt bình thản nhưng lòng nàng sớm đã không được yên bình như vậy, nếu nàng đoán không lầm, sở dĩ mẫu thân hôm nay gọi nàng đến... là muốn ra mặt thay Tiết Phong Linh đi?!

“Mẫu thân nghe nha hoàn trong viện nói, hai người họ phụng lệnh Thái hậu đến xem xét những đồ vật mà Thái hậu đã ban cho con trong những năm qua?”

Tiết Phong Lan bộ dạng tỉnh ngộ gật đầu: “Vâng, đúng là có chuyện như vậy, nhưng số đồ vật đó con đã đưa cho tổ mẫu, tỷ tỷ... cho nên...”

Thấy nữ nhi ngập ngừng không nói, Thượng thư phu nhân liền tiếp lời: “Cho nên hiện tại hai nha hoàn đó đến đây chính là muốn đòi lại những đồ vật mà Thái hậu ban cho con?”

“Thật ra...” Cũng không phải là đòi.

“Lan Nhi, có phải con cũng không muốn làm vậy đúng không? Dù sao tổ mẫu cùng các tỷ tỷ đều là người thân của con, nếu Thái hậu ban những thứ đó cho con thì chính là thuộc về con... chẳng có lí do gì họ phải đòi lại cả.” Thượng thư phu nhân hiểu rõ tính tình của tiểu nữ nhi, cho nên nàng mới mong nữ nhi hiểu rõ, thân là chủ tử, nữ nhi nếu không muốn truy cứu chuyện này Thái hậu tất nhiên sẽ làm theo lời của nữ nhi, dù sao Thái hậu đối với nữ nhi không đơn giản là sủng ái bình thường.

Tiết Phong Lan cúi đầu, bộ dạng cam chịu, tay sớm đã nắm chặt chiếc áo khoác khiến nó không khỏi nhăn lại, hành động này lọt vào mắt Xuân Cầm. Biết tiểu thư đang tức giận, hơn nữa con giận này không hề nhỏ nên Xuân Cầm muốn mở miệng khuyên giải nhưng mẫu tử hai người đang trò chuyện, nàng chỉ là thân phận nha hoàn tất nhiên không thể xen vào, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Thượng thư phu nhân, chỉ mong phu nhân đừng nói những lời chọc giận tiểu thư nữa.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Như Ngọc đến

Nàng không cam tâm, rõ ràng nàng cũng là nữ nhi của mẫu thân, là nữ nhi mà người mang nặng đẻ đau, thế tại sao mẫu thân lại thiên vị cho Tiết Phong Linh như thế, ngay cả chuyện này cũng ra mặt giúp nàng ta?!

Nếu là trước kia nàng sẽ không chút do dự nghe theo lời của mẫu thân, bởi vì mẫu thân là người nàng mà tôn trọng đồng thời là người có ơn sinh nàng ra và dưỡng dục nhưng trải qua một kiếp nàng sớm đã không còn đặt nặng tình thân nữa, tình thân khiến cho nàng nhu nhược yếu đuối, tình thân khiến nàng thua trong tay Tiết Phong Linh, vậy thì tại sao nàng phải nghe bọn họ sai khiến!

Mọi thứ kiếp trước là do nàng không cẩn nên mới để rơi vào tay Tiết Phong Linh, khiến nàng ta được nước lấn tới, thế nhưng kiếp này mọi thứ là của nàng, dù là vì lí do gì thì nàng cũng tuyệt đối không buông tay cho nàng ta, đồ của Tiết Phong Lan nàng Tiết Phong Linh đừng hòng có được!

“Lan Nhi...” Còn chưa đợi Thượng thư phu nhân kịp nói xong Tiết Phong Lan đã mở miệng cắt lời: “Mẫu thân, Lan Nhi mặc dù muốn nhưng lực bất tòng tâm”

Không thể không nói Tiết Phong Linh quả thật là người thông minh, nàng ta biết đánh vào đòn tâm lí của nàng, muốn mẫu thân ra mặt để nàng nhận lời giúp đỡ, nếu là nàng trước kia thì mọi chuyện sẽ diễn ra theo đúng kế hoạch của Tiết Phong Linh, nàng ta chỉ cần ngồi đợi chiến thắng thuộc về mình, không phí một phần sức lực nào nhưng nàng không phải Tiết Phong Lan của quá khứ, lần này Tiết Phong Linh muốn chiến thắng từ tay nàng, không phải dễ dàng như vậy!

Tiết Phong Linh từ nhỏ đã sống trong vinh quang, hạng người ích kỷ chỉ biết đến mình như nàng ta nàng sẽ khiến nàng ta hối hận vì những chuyện đã gây ra cho nàng, nàng sẽ cướp đi mọi vinh quang thuộc về Tiết Phong Linh, để nàng ta niếm trải mùi vị mà nàng đã trải qua, cảm giác sống không bằng chết. Nàng sẽ chứng minh cho bọn họ thấy, cho dù Tiết Phong Lan nàng tàn phế cũng không hề thua kém Tiết Phong Linh, dù là tài năng, trí tuệ hay sắc đẹp, Tiết Phong Linh kiếp này mãi mãi sẽ không thắng được nàng!

Nhìn ánh mắt kiên định của nữ nhi, trong mắt Thượng thư phu nhân xẹt qua tia kinh ngạc, trong lòng có một tư vị khó nói thành lời khiến nàng không hiểu sao lại có chút áy náy nhưng rất nhanh liền biến mất, nhanh đến mức ngay cả nàng cũng lầm tưởng rằng cảm giác đó chưa từng tồn tại.

“Mẫu thân, Thái hậu cũng đã hạ lệnh, Lan Nhi dù muốn cũng khó lòng làm trái...”

Lời của Như Sương bao nhiêu phần thật bao nhiêu phần giả sao nàng lại không biết, mọi chuyện chỉ là nàng mượn tay Như Sương để tát vào mặt Tiết lão thái thái, Thái hậu làm sao biết được sự việc này mà lại trùng hợp hạ xuống mệnh lệnh, đơn giản là Như Sương đang hứa theo nàng thôi.

Thế nhưng có một số người lại đi tin tưởng, Tiết Phong Lan về mặt vô tội, họ tin cũng được, không tin cũng không sao, nàng cũng đâu thể bắt buộc họ, bất quá lời Như Sương tuy là giả nhưng rất nhanh liền sẽ biến thành sự thật, Tiết Phong Lan tin tưởng năng lực của Như Sương nhưng nàng lại càng tin tưởng vào Thái hậu, đến lúc đó bọn họ không muốn cũng phải tin!

Nghe những lời của nữ nhi Thượng thư phu nhân tránh không khỏi nhủ mảy, sự việc này hiện tại xem ra không còn đơn giản nữa rồi, đây là chuyện riêng của Tiết phủ, nàng thân là chủ mẫu lại không thể giải quyết, nếu chuyện bé xé ra to, mọi người trong kinh đều biết Tiết phủ bọn họ làm ra chuyện mất mặt mũi như thế thì Thượng thư phủ còn chỗ để đứng trong kinh thành sao?!

Cổ nhân có câu: “Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu lại đồn ngàn dặm”, lẽ vật Thái hậu ban tặng cho Tứ tiểu thư vậy mà tổ mẫu, di nương, tỷ muội các nàng lại mượn cớ chiếm làm của riêng, đức hạnh kiểu này nữ nhi Tiết gia bọn họ liệu còn ai dám lấy, chuyện này mà rơi vào tai Thái hậu chính là không đặt Thái hậu vào mặt, tội này... không phải ai cũng có thể gánh được!

“Thái hậu yêu thương con như thế, chỉ cần con muốn người nhất định sẽ nghe theo...”

“Mẫu thân... như thế mọi người sẽ nói Lan Nhi thị sùng sinh kiều... rồi chuyện gì sẽ đồn ra nữa?”

Cho dù nàng thuyết phục được Thái hậu nhưng suy nghĩ của Thái hậu về nàng thì nàng có thể làm gì đây, mọi người sẽ nghĩ sao về nàng, thanh danh của nàng sẽ bị tổn hại... chẳng lẽ mẫu thân chưa từng nghĩ đến chuyện này sao, vì Tiết Phong Linh mà lại bỏ qua nàng, đây... thật sự là mẫu thân của nàng sao?!

Không phải lần đầu tiên, cũng không phải lần cuối cùng, đã bao nhiêu lần mẫu thân vì Tiết Phong Linh mà bỏ qua sự tồn tại của nàng, nàng cũng chưa từng oán hận, thế nhưng với tư cách là một mẫu thân, liệu người đã từng nghĩ đến cảm xúc của nàng chưa? Có lẽ là chưa từng hay cũng thậm chí là có đi chăng nữa nhưng bởi vì cảm xúc đó quá nhỏ bé, nhỏ đến nỗi như thể chưa từng tồn tại cho nên mẫu thân mới chối bỏ cảm xúc đó?!

Nàng mệt mỏi, là tổ mẫu cũng không sao, phụ thân cũng không sao... Tiết Phong Lan luôn thuyết phục bản thân nàng như thế, nhưng hết lần này đến lần khác lại là mẫu thân, người nàng yêu thương hơn cả bản thân mình? Rốt cuộc Tiết Phong Linh có gì tốt, đáng để hết người này đến người khác vì nàng ta làm tất cả mọi chuyện, chẳng lẽ nàng ta sinh ra đã là người chiến thắng còn bản thân nàng vĩnh viễn đều phải thua trong tay nàng ta sao, làm sao nàng có thể cam tâm chứ?!

Thượng thư phu nhân á khẩu không nói được một lời, lúc này một nha hoàn hốt hoảng chạy đến bên đình, vội vàng hành lễ: “Tham kiến phu nhân, tham kiến Tứ tiểu thư.”

Vốn đang có chuyện không vui, gặp nha hoàn lễ mễ liền tức giận mở miệng: “Có chuyện gì mau nói!”

“Dạ thưa, một vị cô nương đến tự xưng là người của Thái hậu, lão phu nhân bảo nô tì đến gọi phu nhân ra tiếp khách.”

“Lão phu nhân đâu?”

“Lão phu nhân nói thân thể không khỏe, đóng cửa không gặp khách.”

Không khỏe?

Tránh mặt không gặp thì đúng hơn, Thượng thư phu nhân cười lạnh, người của Thái hậu đến tất nhiên không tránh khỏi liên quan đến sự việc nàng vừa mới nói, vì vậy ánh mắt rơi vào người nữ nhi, thấy nàng lắc đầu cũng không có ý ép buộc, đứng lên đi về phía đại sảnh, đám nha hoàn cũng lần lượt kéo nhau rời đi, để lại hai chủ tớ Tiết Phong Lan nơi đó.

“Tiểu thư chúng ta...” Biết tâm trạng tiểu thư đang không vui, Xuân Cầm cũng không có ý định nói nhiều.

“Trở về.” Đi đại đó nhìn bọn họ diễn kịch à? Thời gian của nàng đâu có rảnh rỗi như vậy, chỉ nhìn đến Tiết Phong Linh thôi tâm trạng nàng đã không tốt, huống hồ còn ở nơi đó cùng nàng ta diễn một màn tỷ muội thân thiết!

~~~~~

Đại sảnh.

“Cô nương mời dùng trà.”

Chung trà tỏa hương thơm nhàn nhạt, khói còn đang bốc nghi ngút, nước trà trong vắt một màu, nhìn vào là biết không phải loại trà tầm thường, nói cũng phải, đường đường là Thượng thư phủ, sao có thể lấy những loại trà tầm thường ra tiếp khách chứ, chỉ là Như Ngọc nàng không dám hưởng phần phước này.

“Tam tiểu thư khách khí.” Như Ngọc gạt đầu, cũng không có ý định uống trà, hôm nay nàng đến đây chỉ là truyền lời, về phần thưởng trà, nàng không có hứng thú.

Ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Linh, không khỏi cẩn thận đánh giá nữ tử trước mặt, thân hình nhỏ nhắn, tuy chỉ mới mười hai tuổi nhưng đường cong có thừa, lam y thanh đạm dịu dàng như làn nước, làn da như ngọc, ba ngàn sợi tóc được búi cao, giữ lại bằng chiếc trâm hoa đỏ, từ trên xuống dưới, quả là tuyệt sắc giai nhân.

Dung mạo tuy giống nhưng khí chất thì không thể lẫn vào đâu được, Tiết Phong Linh rực rỡ cao quý, quả thật xứng là mẫu nghi thiên hạ, về phần Tiết Phong Lan, nàng trầm tĩnh thanh nhã, so với mẫu đơn tuy không cao quý bằng nhưng khí chất trời sinh, một loại tư vị khó mà nói rõ được.

Tiết Lan Hương ngồi bên cạnh không có ý định mở miệng xen vào câu chuyện của hai người khiến Như Ngọc không khỏi liếc nhìn nàng ta thêm vài lần, xem ra nữ nhi Tiết gia, không có người nào là đơn giản.

Nữ nhi Tiết gia cũng đã sắp đến tuổi cập kê, Đại tiểu thư Tiết Thanh Liên tuy là thứ nữ nhưng dung mạo có thừa, muốn gả cho gia đình quyền quý cũng không phải không thể, Nhị tiểu thư Tiết Lan Hương của nhị phòng tuy từ nhỏ đã mất phụ thân nhưng lại có chỗ dựa là Tiết lão thái thái, muốn lấy được lang quân như ý hẳn là không khó. Tam tiểu thư Tiết Phong Linh cùng Tứ tiểu thư Tiết Phong Lan là tỷ muội song sinh, luận dung mạo hay tài hoa đều không thua kém nhau, một trong hai người họ nhất định sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, về phần Ngũ tiểu thư Tiết Liên Kiều của tam phòng tuy ít xuất hiện nhưng cũng là một mỹ nhân như hoa như ngọc, còn lại Lục tiểu thư Tiết Yên Hoa còn nhỏ không đáng nhắc đến nhưng đoán chừng Tiết lão thái thái đã tính toán cả rồi!

Đối với tương lai của nữ nhi Tiết gia, mỗi người đều có số phận riêng của bản thân, không phải Thái tử phi cũng là vương phi, so với gia đình khác, Tiết

gĩa quả thật đủ may mắn, nhưng so với bọn họ chủ tử của nàng là Tiết Phong Lan không được may mắn như vậy, mang trên người đôi chân tàn phế cho dù Hoàng thượng vì Thái hậu mới nể mặt đồng ý thì Hoàng hậu cũng sẽ không thừa nhận đứa con dâu này, hơn nữa Tiết Phong Lan dường như không có ý muốn gả vào hoàng tộc.

Đối với suy nghĩ của chủ tử, Như Ngọc chỉ là phận nha hoàn nào có ý kiến, cho dù Tiết Phong Lan muốn làm gì nàng tất nhiên cũng sẽ không ngăn cản, chỉ là so với việc gả cho hoàng tôn quý tộc thì nàng muốn Tiết Phong Lan có cuộc sống an nhàn hơn.

“Chuyện nên làm...”

Tiết Phong Linh vừa dứt lời thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, người đến không ai khác ngoài Thượng thư phu nhân.

“Nếu phu nhân đã đến, Như Nhộc xin được phép vào thẳng vấn đề!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vật hoàn chủ cũ

“Xuân Cầm, nếu ta và mẫu thân không cùng chiến tuyến thì... tỷ sẽ đứng về phía nào?”

Trên đường đến Hàn Mai Các một mảnh yên tĩnh, đường hòn dãi lót đá cuối, hai bên là những khóm hoa đang rực rỡ đầy màu sắc dưới bầu trời tuyết, tuyết đã bắt đầu rơi nhiều hơn trước, một vài bông tuyết nhỏ đọng trên nền lá xanh, mang theo hương vị của tuyết hòa vào trong sắc trời, khung cảnh đẹp đến mức chỉ cần nhìn một lần thì khó mà quên được, bất quá nó không có tác dụng gì với Tiết Phong Lan.

Khi tại vị Hoàng hậu, cảnh đẹp hơn thế này nàng cũng đã chứng kiến qua, bởi vì đã thấy quá nhiều cho nên ánh mắt sớm đã không còn thấy được những cảnh sắc đẹp để thế này mà chỉ nhìn thấy rõ lòng dạ đen tối con người.

Nghe thấy lời nói của Tiết Phong Lan, bước chân Xuân Cầm thoáng dừng lại một chút nhưng sau đó lại tiếp tục tiến về phía trước, chưa dừng lại một lần nào nữa.

Kể từ khi lão phu nhân qua đời, tám năm nay nhờ có phu nhân nâng đỡ mà Xuân Cầm mới có thể đứng vững chân trong Thượng thư phủ này, dù là ít hay nhiều thì nàng vẫn mang ơn phu nhân, nhưng chuyện vừa rồi đã chứng tỏ phu nhân là đứng về phía Tam tiểu thư, thậm chí có thể vì Tam tiểu thư mà chống đối lại tiểu thư của nàng.

Giữa Tam tiểu thư và tiểu thư sớm hay muộn thì đến cuối cùng sẽ có một ngày đối đầu nhau, họ đối với nhau bằng mặt không lòng, cho dù là tỷ muội thân sinh vẫn tránh không khỏi âm mưu chôn quyền quý, kẻ trong cuộc u mê, người ngoài cuộc như Xuân Cầm sao có thể không nhìn rõ?!

Tam tiểu thư có tham vọng của riêng mình, một lòng muốn theo đuổi địa vị cao nhất của tất cả nữ nhân mơ ước - ngôi vị Hoàng hậu, điều này nàng không nói đó là tốt hay xấu, có tham vọng còn cần phải có đầu óc, dung mạo, tài hoa, không thể không nói Tam tiểu thư quả là được Thiên gia ưu ái, người bình thường khó mà hội đủ những thứ này, bởi như thế con đường phía trước của Tam tiểu thư vốn không còn xa.

Nhưng tại sao Tam tiểu thư lại không buông tha cho muội muội chính mình?

Đơn giản là bởi vì... ghen tỵ!

Nữ nhân ghen tỵ rất đáng sợ, nhất là những người mưu mô xảo quyệt như Tam tiểu thư, bởi vì Tứ tiểu thư sinh ra cùng lúc với Tam tiểu thư, được hưởng vinh hoa phú quý với Tam tiểu thư, cho dù là dung mạo, tài hoa đều không kém bản thân, điều này khiến Tam tiểu thư tràn ngập nguy cơ đề phòng với muội muội này!

Vịt con xấu xí chưa bao giờ ghen tỵ với thiên nga, vì nó biết bản thân nó chỉ là một con vịt, so với thiên nga kém xa ngàn lần nên nó chỉ nhìn thiên nga với ánh mắt ngưỡng mộ. Về phần Tam tiểu thư, bởi vì có cùng gia thế, có cùng dung mạo, có cùng tài hoa nên mới không nguyện thua kém muội muội của mình, thành thật mà nói những người thế này một khi đã chiến thắng thì thật không biết sẽ đối xử với kẻ chống lại mình thế nào.

Về Tứ tiểu thư, nàng khó lòng nói rõ, sau chuyện té hồ cách đối xử của tiểu thư với tất cả mọi người đều không giống trước, ngay cả với Thượng thư phu nhân cũng khó lòng thân thiết được như trước huống hồ là với Tam tiểu thư hay người khác. Nàng không biết vì sao Tứ tiểu thư lại muốn báo thù, báo thù tuy nói nhẹ nhàng nhưng hàm ý trong đó... nặng bao nhiêu còn khó lòng mà cân lượng được.

“Xuân Cầm không phải loại bạch nhãn lang, tất nhiên sẽ đứng về phía tiểu thư, chỉ là...”

Tỷ muội đầu đá, trong lúc nhất thời khó mà nói rõ ai sẽ là người chiến thắng nhưng Xuân Cầm tin tưởng sự lựa chọn của chính bản thân nàng, Tam tiểu thư tuy đầy quý kẻ nhưng tiểu thư của nàng cũng không phải loại phế vật ngồi đợi người khác tính kế!

“Chỉ là...?” Ánh mắt nàng neho lại, lòng trung thành của Xuân Cầm nàng tất nhiên không có việc gì phải nghi ngờ, tuy nói mẫu thân đã từng là chủ tử cũ

của Xuân Cầm, mặc dù giữa hai người hiện tại chỉ còn lại ơn nghĩa nhưng nếu mẫu thân thật sự chống đối nàng, Xuân Cầm thật sự không chút do dự đứng về phía nàng sao?

“Nô tì dù sao vẫn mang ơn phu nhân, thế nên... nô tì hiểu rõ tiểu thư nhất định không khiến nô tì khó xử, càng không khiến bản thân mình phải khó xử!”

Suy cho cùng giữa bọn họ đều có mối quan hệ mật thiết với phu nhân, dù là vì lý do gì thì nàng tin tưởng tiểu thư cũng sẽ không gây hại cho thân mẫu của chính mình.

“Xuân Cầm nếu có một ngày ta mất đi thì tỷ sẽ nhận chủ tử mới sao?” Tiết Phong Lan đột nhiên nói một câu khiến Xuân Cầm không khỏi lâm vào trầm tư.

“Những câu hỏi thế này tỷ còn phải suy nghĩ sao?” Nhìn Xuân Cầm bộ dạng nghiêm túc, Tiết Phong Lan nhìn không được thờ dài.

Nếu là người bình thường không cần biết câu hỏi này là thật hay đùa thì cunh sẽ không chút do dự nói những lời khiến chủ tử vui vẻ nhưng Xuân Cầm không giống vậy, lời của chủ tử nói ra nàng đều suy nghĩ nghiêm túc, dù là thật sự hay đùa giỡn nàng đều trả lời đúng theo suy nghĩ của chính mình.

“Nếu có người thích hợp Xuân Cầm tất nhiên là không ỷ khuất bản thân rồi.”

Hóa ra là vậy!

Kiếp trước mẫu thân mất Xuân Cầm cũng không chút do dự tự sát theo, nguyên nhân là do Xuân Cầm chường mất Tiết Phng Linh, cũng chường mất Tiết Phong Lan nàng nên mới không nguyện sống tiếp, nhận các nàng làm chủ tử.

Sự thật đúng mất lòng, Tiết Phong Lan thờ dài, may mắn là nàng cũng không có ý định truy cứu vấn đề này.

Ánh mắt nàng nhìn về phía trước, đột nhiên phát hiện bóng dáng màu vàng đang lén lút ở ngã rẽ, bộ dạng hận không thể nhanh chóng quay đầu bỏ chạy khiến Tiết Phong Lan nhú mày, tuy chỉ là bóng lưng nhưng nàng có thể khẳng định, người đó chính là Tuyết Mai!

“Đó không phải Tuyết Mai sao?”

Nhìn theo ngón tay nàng, Xuân Cầm cũng gật đầu đồng ý: “Đúng là Tuyết Mai.”

“Chẳng phải nàng ta bị đánh năm mươi đại bản rồi sao, sao vẫn còn bộ dạng lành lặn thế kia?!” Giọng nói mang theo khó chịu khó nhận ra.

“Vốn dĩ là như vậy nhưng khi đánh được mười đại bản thì Tuyết Mai đột nhiên ngất xỉu, Tam tiểu thư bên cạnh cầu tình, lão phu nhân cũng không nỡ xuống tay thấy vậy nên liền tha cho nàng ta...” Nhớ đến sự việc này, Xuân Cầm chỉ có thể lắc đầu, chuyện của Tuyết Mai sớm đã đồn khắp phủ, tuy mọi người đều bàn tán xôn xao nhưng cũng không có người nào dám nhắc đến, dù sao mọi chuyện đại nhân giao cho lão phu nhân giải quyết thì chẳng khác nào đang gián tiếp mở đường cho hươu chạy!

“Cho nên nàng ta còn nợ lại bốn mươi đại bản?”

“Vâng, nói là nợ nhưng dường như lão phu nhân không có ý định truy cứu.”

Về đến Hàn Mai Các, Tiết Phong Lan mệt mỏi lần ra giường, dặn dò Xuân Cầm khi nào Như Sương hay Như Ngọc đến thì gọi nàng dậy, sau đó liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chuyện của Tuyết Mai nàng không có ý định buông tha nhưng hiện tại không phải thời cơ thích hợp, dù sao mẫu thân cũng đang nằm quyền, không có Tiết lão thái thái cản trở thì mọi chuyện rất nhanh liền sẽ được giải quyết sớm.

~~~~~

Đại sảnh Thượng thư phủ, mỗi người đều đang đắm chìm vào suy nghĩ riêng của bản thân.

“Phu nhân cảm thấy... cách làm của Như Ngọc như vậy có thỏa đáng không?” Giọng nói dịu dàng, thanh âm như ngọc khiến người nghe cảm thấy thoải mái nhưng đối với mỗi người có mặt tại đây thì cực kỳ chói tai.

Thượng thư phu nhân tâm trạng phức tạp nhưng vẫn khách khí cho Như Ngọc một nụ cười nhẹ: “Tất nhiên thỏa đáng, Thái hậu cũng đã mở miệng, Nguyệt Chi tất nhiên sẽ nghe theo.”

“Phu nhân không hổ là cháu gái của Thái hậu, Thượng thư phủ có một chủ mẫu hiểu lý lẽ như phu nhân đây thật sự là phúc khí của Thượng thư đại nhân!” Như Ngọc gật đầu, ẩn ý trong lời nói người thông minh đều nghe ra.

Mọi chuyện trong phủ hiện tại do một tay Thượng thư phu nhân quản lý, dù sao sự việc này cũng không liên quan đến nàng cho nên Thượng thư phu nhân cũng không có ý định dài dòng với Như Ngọc, tất nhiên sẽ giải quyết mọi chuyện theo ý của Như Ngọc.

“Mẹ chồng tuổi tác đã cao, một số chuyện tránh không khỏi có chút hồ đồ, Như Ngọc cô nương không nên bận tâm!”

“Ha ha, phu nhân đừng nói vậy, vật hoàn chủ cũ vốn là tất nhiên, nô tì tin tưởng lão phu nhân cũng nghĩ vậy.”

Sau khi cho nha hoàn tiễn bước Như Ngọc ra khỏi đại sảnh, không khí đại sảnh như bị giảm đến âm độ, Tiết Phong Linh về mặt bình tĩnh, không có ý

định mở miệng nói gì nhưng Tiết Lan Hương bên cạnh sớm đã không nhịn được.

“Đại thẩm hành động như vậy, tổ mẫu nhất định sẽ không vui đâu.”

Đúng là ngu ngốc!

Trong lòng Tiết Phong Linh không khỏi trầm mắng một câu, vốn dĩ thấy Tiết Lan Hương im lặng này giờ nàng còn nghĩ rằng nàng ta có chút thông minh, không ngờ ngay lúc này lại nói những lời khiến mẫu thân tức giận.

Quả nhiên sắc mặt Thượng thư cực kì khó coi, ánh mắt sắc bén rơi vào người Tiết Lan Hương, tuy rằng nàng cùng nhị phòng qua lại có chút thân thuộc, nàng cũng xem nàng ta như cháu gái trong nhà nhưng hôm nay, những lời nói này của nàng ta quả thật là quá phận!

“Lão thái thái không vui thì có thể làm gì, Thái hậu cũng đã ra mặt, chẳng lẽ ngươi muốn mọi người trong kinh thành đều biết chuyện tốt mà hậu viện Tiết phủ gây ra hay sao?!”

“Con...” Sắc mặt Tiết Lan Hương tái nhợt, nàng cũng không có ý định chọc giận Thượng thư phu nhân cho nên muốn mở miệng giải thích, còn chưa kịp đợi nàng nói thì đã bị Tiết Phong Linh ngăn cản: “Mẫu thân, Linh Nhi đưa người về phòng nghỉ ngơi.”

“Ừm”

Hai người không xem ai ra gì lướt qua người Tiết Lan Hương, trong đại sảnh nháy mắt chỉ còn một mình nàng đứng đó, Tiết Lan Hương tức giận đến mức dậm chân, sau đó cũng nhanh chóng đi về phía Thọ Minh Trạch của Tiết lão thái thái.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Như Ngọc Vs Xuân Cầm

“Xin chào, ta đến để gặp Tứ tiểu thư...”

Như Ngọc cẩn thận đánh giá nữ tử trước mắt, gương mặt thanh tú, khí chất điềm tĩnh, hoàng y đơn giản mộc mạc nhưng lại vô cùng hợp với khí chất trên người nàng, ánh mắt điềm nhiên, dường như biết rõ thân phận của nàng khiến Như Ngọc tò mò không thôi.

Tuy nàng chưa gặp mặt hết tất cả nữ nhi Tiết phủ nhưng nàng có thể khẳng định nữ tử trước mắt này không phải Tiết Thanh Liên, Tiết gia Đại tiểu thư năm nay mới mười bốn mà nhìn nữ tử này hẳn là lớn tuổi hơn một chút, hơn nữa cách ăn mặc của nàng ta không có vẻ giống như những tiểu thư con nhà quyền quý.

“Cô nương là người của Thái hậu? Mời vào, tiểu thư đã dặn dò Xuân Cầm trước rồi.” Xuân Cầm mỉm cười thân thiện, tránh đường cho Như Ngọc đi vào.

Như Ngọc bước vào căn phòng, mọi thứ trang trí vẫn giống như ngày hôm qua, màn che hoa lệ, chiếc giường bằng gỗ đàn hương rắn chắc, tiểu nữ hài thân hình nhỏ nhắn đang nằm nơi đó, gương mặt yên tĩnh khi ngủ nhưng không hề che giấu vẻ đẹp sắc sảo, khí chất trên người nàng dường như không thuộc về nơi này khiến người khác muốn đến gần nhưng lại không dám.

Gọi Tứ tiểu thư là tiểu thư, tức là... nàng ta là...?

Nha hoàn?

Nữ tử này vào là biết không hề đơn giản, luận khí chất thôi cũng khó có nha hoàn nào được như nàng ta, vậy mà lại cam chịu làm nha hoàn cho Tiết Phong Lan? Điều này khiến Như Ngọc không khỏi quan sát kĩ Xuân Cầm một lần nữa, trên đời này không phải ai cũng muốn làm nha hoàn, giống như nàng, bởi vì được Thái hậu tốt bụng thu nhận nên nàng mới có thân phận như ngày hôm nay, không phải chịu khi dễ nhưng những người khác không tốt số như vậy, nếu không phải tại số phận thì nàng nghĩ nàng ta cũng không sẽ cam chịu cuộc sống này.

Đối với những người thông minh, Như Ngọc rất thương thức, hơn nữa trên người Xuân Cầm cho nàng có cảm giác giống tỷ tỷ nên thái độ Như Ngọc cũng không quá làm khó.

“Ngày hôm qua ta đến không có gặp tỷ?”

Không phải nàng nghi ngờ thân phận của Xuân Cầm nhưng cẩn thận vẫn hơn, hiện tại trên dưới Thượng thư phủ dường như đang dồn mọi sự chú ý vào chủ tử nàng, nhất là sau sự việc ngày hôm nay, hơn nữa thân thể Tiết Phong Lan không tiện đi lại, thân là nha hoàn Như Ngọc tất nhiên có trách nhiệm bảo vệ chủ tử của mình.

“Nô tì từng là nha hoàn của phu nhân, hôm qua mới sang hầu hạ tiểu thư thôi.” Đối với thái độ của Như Ngọc, Xuân Cầm có chút bất ngờ, nàng cứ nghĩ

người của Thái hậu thì ít nhiều thì vẫn kiêu ngạo, nhất là những kẻ thị sủng sinh kiêu như Xuân Đào nhưng xem ra nàng đã làm.

Phu nhân? Tức là Thượng thư phu nhân - mẫu thân của Tiết Phong Lan, cháu gái của Thái hậu?!

Đối với vị phu nhân này Như Ngọc cũng không có ấn tượng quá lớn, tuy nàng ta là cháu gái Thái hậu nhưng tính tình và cách hành xử không có vẻ gì giống với người cô của mình, làm nữ nhi Tiết Phong Lan còn muốn giống hơn. Hơn nữa ngoài miệng nàng ta đồng ý với cách làm của Thái hậu nhưng lời nói và thái độ rõ ràng đang bên vực Tiết Phong Linh, cùng là nữ nhi, lẽ ra người làm mẫu thân không nên vì người này mà bỏ qua người kia hay gì đó tương tự vậy mà Thượng thư phu nhân từ khi mở đầu đã có ý định giúp đỡ Tiết Phong Linh, điều này khiến Như Ngọc có phần buồn bực.

Tiết Phong Linh làm người quá mức độc đoán, nàng không thích, vì lợi ích của bản thân mà bất chấp tất cả, ngay cả người thân của mình cũng không buông tha, người như vậy tốt hơn không nên làm kẻ thù.

Xuân Cầm nói nàng ta từng là người của phu nhân, Như Ngọc còn nghi ngờ rằng nàng ta qua đây làm tình báo cho Tiết Phong Linh nhưng nhìn cách nói chuyện xem ra là do bản thân nàng nghĩ nhiều.

Lúc Tiết Phong Lan tỉnh lại thì đã thấy Như Ngọc ngồi đó, bên cạnh còn có Xuân Cầm, hai người bọn họ dường như đang trò chuyện rất vui vẻ khiến người làm chủ từ như nàng khó mà có thể mở miệng xen vào.

Vốn nàng đang muốn giới thiệu nhưng hiện tại xem ra không cần nữa rồi.

“Tiểu thư, người dậy rồi à?” Thấy Tiết Phong Lan tỉnh dậy, Xuân Cầm vội vàng đi đến bên cạnh bế Tiết Phong Lan đến bên bàn ngồi xuống, Như Ngọc cũng thay nàng rót một chung trà.

Mùa đông lạnh giá khiến thân thể nàng vốn suy yếu hiện tại lại càng suy yếu hơn, ngoài trời gió thổi không ngừng, tuyết cũng đã phủ đầy mặt đất, không khí ẩm thấp khiến người khác không kịp thích ứng, nhưng bên trong phòng của Tiết Phong Lan vẫn là một mảnh ấm áp, ánh mắt nàng có chút mơ màng, con buồn ngủ dường như sắp kéo đến khiến nàng không khỏi che miệng ngáp một cái.

“Àn, Như Ngọc đến rồi à?” Uống một chung trà để lấy lại tinh thần, Tiết Phong Lan lúc này mới mở miệng.

Không hổ danh là chủ tử mà nàng lựa chọn, chỉ cần liếc một ánh mắt là biết nàng hay tỷ tỷ, điều này khiến Như Ngọc khâm phục không thôi.

Nếu Tiết Phong Lan biết được suy nghĩ của Như Ngọc chỉ sợ sẽ lắc đầu cười khổ, tuy dung mạo giống nhau nhưng tính tình của hai người khác nhau như vậy chỉ cần nhìn kỹ thì sẽ nhận ra, Như Ngọc trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười, về phần Như Sương có chút lạnh lùng, hơn nữa thời gian ở trong cung nàng ngày ngày đều đến Trường Ninh Cung thỉnh an, tất nhiên chung đụng với Như Sương, Như Ngọc hai người không ít, mới đầu nàng còn lẩn lộn nhưng sau đó rất nhanh nàng liền có thể phân biệt.

“Mọi chuyện Như Ngọc đã giải quyết xong, vật hoàn chủ cũ vốn là lẽ hiển nhiên, về phần sau này Như Ngọc xin làm phiên Xuân Cầm tỷ.” Thấy Xuân Cầm kinh ngạc Như Ngọc lại tiếp lời: “Sớm nhất là ngày mai họ sẽ mang tất cả lễ vật đã mượn hoàn trả lại, đến lúc đó phiên Xuân Cầm tỷ lập danh sách... bởi vì trong vòng hai ngày chỉ sợ Như Ngọc không thể đến Thượng thư phủ lần nữa.”

Thái hậu tuy cho phép các nàng đến hầu hạ Tứ tiểu thư nhưng muốn lập tức xuất cung không phải là chuyện dễ dàng gì, hoàng cung có bao nhiêu quy định phiền phức nói ba ngày ba đêm cũng không hết, vì vậy có lẽ là ba ngày sau hay thậm chí nửa tháng Như Ngọc cũng không dám chắc chắn bản thân có thể xuất cung. Mọi chuyện nàng đã giải quyết, phần còn lại chỉ có thể nhờ Xuân Cầm, dù sao cũng chỉ là kiểm tra sổ sách, hẳn là không làm khó Xuân Cầm.

Ánh mắt Xuân Cầm rơi vào người Tiết Phong Lan, dường như đang đợi câu nói của nàng.

“Vậy thì giao cho Xuân Cầm đi.” Tiết Phong Lan gật đầu, Thái hậu không nở xa Như Sương, Như Ngọc hai người, điều này nàng có thể hiểu, hiện tại bên cạnh nàng cũng đã có Xuân Cầm bên cạnh chăm sóc, hai người bọn họ chậm trễ một hai ngày cũng không sao, mọi chuyện cũng đã được giải quyết bây giờ chỉ cần ngồi đợi kết quả, giao cho Như Ngọc hay Xuân Cầm thì cũng đều như nhau, dù sao cũng là người của nàng, nếu bọn họ đã có ý trả thì không có vấn đề gì bàn cãi nữa.

“Phiền người gửi lời cảm tạ đến Thái hậu dùm ta.” Đôi chân nàng không tiện đi lại nên cũng khó lòng mà tiến cung cảm tạ Thái hậu, đối với vị trưởng bối này Tiết Phong Lan không chỉ đơn thuần là kính trọng, thời gian sống trong cung ngày ngày nhờ có Thái hậu chiếu cố nàng, nếu không Lam Thành Vũ cũng đã sớm phế Hoàng hậu là nàng rồi. Chuyện quá khứ không nói đến, chỉ luận hiện tại cũng có đủ lý do để nàng kính trọng, đối với Thái hậu nàng còn muốn thân thiết hơn cả Thượng thư phu nhân.

“Thái hậu hiểu cho Tứ tiểu thư... nô tì nhất định sẽ chuyển lời.”

Hai người hàn huyên một hồi, thấy đã gần trưa nên Như Ngọc xin phép ra về, dù sao trong cung Thái hậu cũng đang đợi tin tức của nàng, nàng cũng không dám chậm trễ, đứng lên cáo biệt Tiết Phong Lan thì cánh tay nàng bị giữ lại, Như Ngọc còn chưa kịp mở miệng đã bị Tiết Phong Lan giành mất: “Còn một chuyện nữa...”

~~~~~

“Àm!”

“Xoảng!”

Hai thanh âm dường như cùng vang lên một lúc, bình trà hoa nằm lẩn lóc dưới sàn, bên cạnh là một vài chung trà không còn nguyên vẹn đủ chứng tỏ chủ nhân của nó đang tức giận đến mức nào.

“Tổ mẫu bớt giận...” Tiết Lan Hương vội vàng mở miệng khuyên can.

“Lý Nguyệt Chi dám đồng ý điều kiện với nha đầu đó!” Nghĩ đến chuyện này Tiết lão thái thái cũng đã tức giận không thôi, Lý Nguyệt Chi mới tiếp quản một ngày mà đã khiến Tiết phủ chó gà không yên rồi, nếu sau này nàng ta nắm quyền mọi chuyện thì cuộc sống của nàng sẽ như thế nào đây? Khó khăn lắm nàng mới có được những thứ này vậy mà mọi thứ đều bị phá hoại trong tay đứa con dâu này, thử hỏi nàng sao có thể không tức giận?!

“Tổ mẫu...”

“Linh Nhi đâu rồi?” Nghĩ đến Tiết Phong Linh, Tiết lão thái thái có phần nguôi giận, Huỳnh ma ma bên cạnh nhanh chóng phân phó nha hoàn dọn dẹp sạch sẽ, sau đó mang một bình trà mới lên.

“Tam muội... tam muội đưa đại thẩm về nghỉ ngơi rồi à...” Tiết Lan Hương thành thật mở miệng, cũng không có ý định nói xấu hay bới móc gì Tiết Phong Linh, tổ mẫu lại yêu thương Tiết Phong Linh như vậy, dù nàng có ngu ngốc đến mấy cũng không dám nói trước mặt Tiết lão thái thái. Huống hồ tất cả bọn họ đều đang cùng trên một chiếc thuyền, hiện tại gặp nạn cũng không thể bỏ đá xuống giếng, dù sao cuộc sống của nàng lệ thuộc vào Tiết Phong Linh nhiều như vậy, không thể nói muốn trở mặt là trở mặt.

Không thể nói, Tiết Lan Hương quả thật là một người thông minh, biết rõ thân phận của bản thân, bởi vì phụ thân mất sớm, nhị phòng không có ai chống lưng, cho dù nàng xuất thân là đích nữ cũng khó lòng có thể so sánh với những người khác, thế nên nàng lựa chọn chỗ dựa là Tiết Phong Linh, có cây đại thụ là đại phòng, lại được Tiết lão thái thái yêu thương, nhờ thế nàng được hưởng một chút sủng ái của Tiết Phong Linh, cho dù thế nào Tiết Lan Hương cũng không phải là người chịu thiệt!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Không cam tâm

Thân ảnh đơn bạc đứng đó, gió tuyết lùa qua khiến nàng càng trở nên yếu ớt, trăm cài trên tóc cùng làn váy lay động theo làn gió, áo khoác lông ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn, màu đỏ của áo khoác nổi bật lên giữa nền tuyết trắng, từ xa nhìn lại nữ tử ốm yếu tựa cảnh liễu, tùy lúc nào đều có thể bị gió cuốn đi.

“Mẫu thân!” Tiết Lan Hương vừa đặt chân vào Lâm Hương Viện thì thấy Nhị phu nhân Lâm thị đứng đó, không khỏi lo lắng chạy đến đỡ nàng.

“Trời đông gió tuyết, sao mẫu thân lại ra đây?” Nhị phu nhân Lâm thị không nói, Tiết Lan Hương chỉ có thể tiếp tục lùi nhai bên tai nàng.

Từ sau khi phụ thân qua đời, sức khỏe của mẫu thân vốn đã yếu lại càng yếu hơn, bên cạnh không ai chăm sóc, khuê phòng chỉ có một mình lạnh lẽo nên mẫu thân suốt ngày nhốt mình trong phòng, chuyện của ngoại viện không quan tâm nhiều cho nên Vũ di nương mới có thể cáo mượn oai hùm, khi dễ người khác.

Một mình nuôi con không dễ dàng gì, huống hồ lại là quả phụ, mẹ chồng không vừa mắt, nhị tử lại không thường xuyên bên cạnh, nếu không phải có tiểu nữ nhi là nàng bên cạnh chăm sóc thì mẫu thân cũng không biết sẽ ra sao, đối với Nhị phu nhân Lâm thị, Tiết Lan Hương yêu thương nhưng cũng đau lòng không kém. Từ khi lên bảy nàng đã mất phụ thân, người thân duy nhất còn lại là mẫu thân cùng đại ca Tiết Vũ Văn, nhưng vì nam nữ khác biệt, đại ca cũng đã lớn, có việc của riêng mình, không thường xuyên ở nhà cho nên mẫu tử hai người sống nương tựa vào nhau, tình cảm so với mẫu tử bình thường tốt hơn nhiều.

Lâm Hương Viện rộng lớn chỉ có hai người sống là Nhị phu nhân Lâm thị cùng Vũ di nương, lo sợ mẫu thân bị bắt nạt nên Tiết Lan Hương quyết định chuyển từ Vân Hạ Viện sang Lâm Hương Viện, một phần để tiện chăm sóc mẫu thân, một phần canh chừng Vũ di nương gây rắc rối.

Đỡ Nhị phu nhân Lâm thị vào phòng, bên ngoài gió thổi không ngừng, lo sợ gió thổi khiến mẫu thân bị nhiễm lạnh, Tiết Lan Hương đóng tất cả các cửa lại, sau đó mới rót cho Nhị phu nhân Lâm thị một chung trà để nàng giữ ấm.

“Mẫu thân, Thanh Trúc đâu sao không ở bên cạnh chăm sóc người mà để người đứng đó?”

“Thanh Trúc đi sắc thuốc cho ta rồi.” Thanh Trúc là nha hoàn thân cận của Nhị phu nhân Lâm thị, bởi vì sức khỏe của nàng yếu ớt, không thường xuyên ra ngoài nên mọi việc trong Lâm Hương Viện đều do Thanh Trúc thay nàng xử lý, vốn dĩ chuyện sắc thuốc nhỏ nhặt không cần Thanh Trúc đích thân đi nhưng vì lo ngại Vũ di nương hăm hại, thức ăn hằng ngày của nàng đều do một tay Thanh Trúc chuẩn bị, Thanh Trúc nói như vậy mới có thể yên tâm.

Tiết Lan Hương thờ dãi không nói, bên cạnh mẫu thân chỉ có một mình Thanh Trúc cũng không ổn, Thanh Trúc có công việc của mình, nàng lại không thể lúc nào cũng ở bên cạnh mẫu thân, có lẽ nên tìm cho mẫu thân thêm một nha hoàn thì sẽ tốt hơn.

Nhị phu nhân Lâm thị nhìn nữ nhi một lúc rồi mới cời chiếc vòng ngọc trên cổ tay ra nhét vào tay nữ nhi, vòng ngọc được chạm khắc tinh xảo, xanh biếc

một màu, chất liệu lạnh của ngọc chạm vào tay nàng khiến Tiết Lan Hương không khỏi run lên, còn chưa kịp để nàng mở miệng, Nhị phu nhân Lâm thị đã cướp lời: “Đây, tuy không phải đồ vật quý giá gì nhưng có còn hơn không, con mau cầm đi.”

“Mẫu thân?” Chiếc vòng này nếu nàng nhớ không lầm là lễ vật do cửu cửu tặng mẫu thân, hai năm trước nhân dịp tết, mẫu thân đưa nàng cùng đại ca về thăm nhà mẹ đẻ, Lâm gia tuy không phải gia đình quyền quý gì nhưng cũng là gia tộc lâu đời có tiếng ở Kim Châu, báu vật quý giá không có nhưng một món lễ vật tặng nữ nhi không phải không có, vòng ngọc được làm bằng ngọc tự nhiên, mát lạnh thanh khiết, không chỉ đẹp mắt mà còn mang lại may mắn cho người đeo nó, mẫu thân xem trọng nó còn hơn báu vật, vậy mà hiện tại lại đem nó đưa cho nàng?!

“Mẫu thân đã biết cả rồi, sau này con đừng xen vào chuyện của đại phòng nữa.” Nhị phu nhân Lâm thị thở dài, mở miệng khuyên can nữ nhi, tại Tiết phủ này đại phòng nắm mọi quyền hành, nơi này là Tiết phủ nhưng cũng là Thượng thư phủ, nhị phòng hay tam phòng chỉ là hư danh, hơn nữa Nhị lão gia mất sớm, nhị phòng không còn chỗ dựa, muốn sống yên ổn qua ngày thì phải nhìn sắc mặt của đại phòng.

Vốn dĩ đối với việc nữ nhi thân thiết với đại phòng nàng cũng đành mặc kệ, dù sao tình cảm tỷ muội thân thiết thì bọn họ mới có thể yên ổn sống tốt, chỉ là nàng không ngờ nữ nhi lại bị kéo vào âm mưu của Tiết lão thái thái. Tuy nói Tiết lão thái thái yêu thương nữ nhi không kém gì Tiết Phong Linh nhưng sự thật trong đó nàng sao lại không biết, nàng ta chỉ đang muốn lôi kéo nữ nhi về phe mình, mẹ chồng vốn không thích đứa con dâu là nàng thì làm sao có thể yêu thương đứa cháu gái như Tiết Lan Hương?!

“Hương Nhi, mấy món đồ vật con đưa đến mẫu thân cũng chưa từng sử dụng, mấy cái rương đó, ngày mai mang sang Hàn Mai Các đi.” Đồ vật nữ nhi đưa đến đều là trân phẩm, cho dù nàng không mở miệng hỏi nhưng nàng vẫn hiểu rõ những thứ đó từ đâu mà có, nàng cũng đã nhiều lần khuyên ngăn, dù sao bọn họ cũng là nhị phòng, chuyện của đại phòng đã có Tiết lão thái thái, bọn họ không nên xen vào vậy mà nữ nhi cố chấp không nghe. Những món lễ vật trân quý như vậy, Nhị phu nhân Lâm thị nào dám tùy tiện sử dụng, tuy Lâm gia xuất thân không cao nhưng từ nhỏ nàng được đãi ngộ không khác gì các tiểu thư đài cát khác, đồ quý giá gặp qua cũng không ít, mấy món đồ này nhìn vào đã biết xuất thân không hề tầm thường, không có việc gì sao dám nhận lòng tốt của người khác, vậy nên những món đồ đó nàng không dám động đến.

Sắc mặt Tiết Lan Hương tái nhợt, đôi môi run rẩy khiến Nhị phu nhân Lâm thị đau lòng một trận.

“Mẫu thân biết tất cả những chuyện con làm là muốn cho chúng ta có một cuộc sống tốt hơn nhưng Hương Nhi, con có từng nghĩ đến, hậu quả của nó hay không?!”

Tiết Vũ Văn năm nay cũng đã mười tám, nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, tính tình trầm ổn lại hiểu chuyện, không việc gì khiến nàng phải lo lắng, chỉ có tiểu nữ nhi tính tình ngang bướng, một năm nữa là đến tuổi cập kê, hôn sự của nữ nhi là chuyện khiến nàng lo lắng nhất, nhị tử chỉ mới giữ một chức quan nhỏ, nhị phòng lại không có Nhị lão gia làm chỗ dựa, muốn tìm cho nữ nhi một tấm chồng tốt còn khó hơn lên trời!

“Mẫu thân không ngăn cản con qua lại với đại phòng nhưng chuyện của đại phòng, không phải con muốn xen vào là xen vào, Tứ tiểu thư tuy tính tình tốt nhưng cũng là một người thủ đoạn, nhìn sự việc mấy ngày nay xem, đã ai đắc tội với nàng ta mà sống tốt chưa?!”

Mẫu đơn cao quý, vạn hoa chi vương, sinh ra đã là vương giả, được trời ưu ái là nói về Tiết Phong Linh, luận dung mạo chính là đệ nhất mỹ nữ, dù sao lúc còn trẻ Thượng thư phu nhân cũng là một mỹ nữ xinh đẹp như tiên, luận tài hoa nói là tài nữ mọi người không dám không tin, một khúc danh trấn tứ phương, luận tính tình ôn nhu nho nhã người người yêu thích, nếu không có thể lấy được tin của Tiết lão thái thái? Tóm lại, Tiết Phong Linh là một con người không có khuyết điểm, cao không thể với tới, nữ nhi của nàng sao có thể so sánh?!

Tài hoa phong nhã, kinh diễm lòng người, thực được cũng chẳng kém mẫu đơn, bề ngoài tuy thực được sống hết mẫu đơn nhưng vĩnh viễn cũng chẳng đầu lại vạn hoa chi vương, nhưng nàng hiểu rõ, Tiết Phong Lan không phải đoá thực được chịu thua kém mẫu đơn, mà là hàn mai cao ngạo trong tuyết, dù trời giống gió tuyết, cũng nở hoa rực rỡ, qua chuyện ngày hôm qua chỉ sợ không chỉ mình nàng nghĩ như vậy, quả thật nữ nhi của Lý Nguyệt Chi không phải là loại người tầm thường!

Đấu với hai tỷ muội bọn họ, Hương Nhi của nàng một phần thắng cũng không có, vì không muốn nữ nhi tiếp tục bị người khác lợi dụng, Nhị phu nhân Lâm thị chỉ có thể khuyên can nữ nhi.

Nước mắt lăn dài trên má, đôi tay nắm chặt, móng tay bấm vào da thịt muốn bật máu nhưng Tiết Lan Hương lại không hề có cảm giác đau đớn, nàng nhìn mẫu thân, ánh mắt lộ vẻ không cam tâm.

“Mẫu thân, tại sao? Rốt cuộc con có gì thua kém bọn họ? Là bởi vì con chỉ là đích nữ của nhị phòng? Hay bởi vì con không có phụ thân? Tại sao tất cả mọi thứ bọn họ chỉ cần đơn giản mở miệng là có được, còn con, con phải đấu tranh cực khổ mới có được thứ mình muốn, lão thiên sao lại bất công như vậy?!”

Nàng hận!

Nàng không cam tâm!

Trước kia cuộc sống của nàng cũng không hề thua kém tỷ muội Tiết Phong Lan, mùa đông có áo ấm, còn có chậu than để sưởi ấm, mùa hè nóng nực lại có y phục mới để thay, mùa thu mát mẻ, còn có thể dạo thuyền du hồ, mùa xuân tết đến xuân về, lại được may áo mới, thậm chí còn được đến các phủ chúc tết, lễ vật nhận được cũng không ít.

Khi đó Tiết Lan Hương nghĩ rằng, bản thân nàng là nữ nhi hạnh phúc nhất, là tiểu công chúa muốn gì được nấy của nhị phòng, vô tư đơn thuần không cần để mắt đến tranh đấu hậu viện, thậm chí đối với thứ muội Tiết Yên Hoa nàng cũng chỉ xem là ruồi bọ không đáng bận tâm. Thế nhưng mọi chuyện nhanh chóng thay đổi bằng cái chết của phụ thân, kể từ ngày đó nàng không còn là tiểu thư cao quý của nhị phòng nữa, đãi ngộ của Lâm Hương bắt đầu giảm xuống, nàng lại phải dọn đến Văn Hạ Viện ở với Tiết Thanh Liên, Tiết Liên Kiều cùng Tiết Yên Hoa ba người, cuộc sống đau khổ của nàng cũng từ ngày

đó mà bắt đầu.

Nha hoàn thấy nàng không có chỗ dựa, không những không xem Nhị tiểu thư như nàng vào mắt mà đĩa ngọc của nàng không khác gì Tiết Thanh Liên - một thứ nữ của đại phòng! Cơm canh đạm bạc, y phục mộc mạc, ngay cả trang sức nàng cũng không có để mang, cuộc sống của nàng chẳng khác nào một nha hoàn, Nhị tiểu thư chỉ là cái danh để bọn họ gọi, trong mắt bọn họ sao có thể tồn tại một đích nữ không có phụ thân làm chỗ dựa như nàng?!

Rốt cuộc tại sao nàng lại phải chịu thua kém bọn họ, trong khi tất cả mọi thứ nàng đều không hề thua kém?! Luận dung mạo, nếu Tiết Phong Linh là đệ nhất mỹ nhân thì nàng cũng là nữ tử đẹp thứ hai trong Tiết phủ, yêu kiều diễm lệ không phải nàng không có, luận tài hoa nàng cũng được xem là tài nữ, vì muốn vượt qua Tiết Phong Linh, ngày ngày nàng đều nhốt mình trong phòng để luyện chữ, đánh đàn, chơi cờ, vẽ tranh, thậm chí thêu thùa may vá nàng cũng biết, bất kể là chuyện gì Tiết Phong Linh làm được thì nàng đều có thể!

Thế nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện, cho dù dung mạo của nàng không thua kém Tiết Phong Linh, tài hoa của nàng không thua kém Tiết Phong Linh nhưng trong mắt bọn họ... không bao giờ chấp nhận hạt cát như nàng! Vì vậy, sau một đêm, Tiết Lan Hương bắt đầu trưởng thành, nàng biết hiện tại chỉ có thể dựa bản thân, nàng không giống bọn họ có chỗ dựa, nàng là đứa trẻ không có phụ thân, tất cả mọi thứ đều tự bản thân dùng mọi cách đánh đổi mới có được, thế nên nàng bắt đầu tiếp cận Tiết Phong Linh, nhu thuận với Tiết lão thái thái, bởi vì thuận theo bọn họ nàng mới có thể có một cuộc sống tốt!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trách phạt

Rương lớn ruộng nhỏ không ngừng đưa vào, sau một hồi náo động ở Hàn Mai Các thì mọi chuyện dường như đang đi đến hồi kết thúc, sau ngày hôm đó mọi người trong phủ đều không có ý định ra khỏi viện của mình nên mấy ngày nay Thượng thư phủ yên tĩnh đến lạ thường, mọi chuyện bắt đầu trở về vị trí ban đầu của nó, thế nhưng có một số chuyện cũng không được tính là yên bình.

Hàn Mai Các thường ngày yên ắng không bóng người, ngoại trừ Diệp thái y một hai ngày lại đến xem tình trạng của Tiết Phong Lan thì những viện khác cũng không có qua lại nhiều với nàng, thế mà hôm nay lại náo nhiệt vô cùng, nha hoàn, bà tử tập trung tại sân chính, gương mặt mỗi người lộ vẻ sợ hãi, không ai dám ngước mắt lên nhìn chỉ sợ sẽ chọc giận chủ tử.

“Tứ tiểu thư tha mạng... nô tì biết sai rồi, Tứ tiểu thư... a...”

Nữ tử nằm xấp trên ghế dài, hai tay bị trói lại với nhau bằng dây thừng, y phục trên người xốc xếch, đầu tóc rối tung, gương mặt giàn dụa nước mắt, ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi tột độ, lời nói không rõ ràng, không ngừng cầu xin tha thứ, nhìn vào vô cùng đáng thương khiến người khác không nỡ ra tay, nhưng đối với Tiết Phong Lan, nàng sớm đã không còn ngây thơ không hiểu sự đời nữa, ngoài mặt nàng ta đang cầu xin nàng tha thứ nhưng thật ra trong lòng chỉ sợ hận không thể giết chết nàng đi, vậy nên đối với ánh mắt cầu xin tha thứ của nữ tử, nàng chỉ hướng nhìn trời mà xem như không thấy.

Hôm nay thời tiết trong xanh mát mẻ, gần cuối đông nên tuyết cũng đã tan dần, không thường xuyên rơi như trước, đảo mắt một năm liền trôi qua, hoa trên cành sớm đã nở rộ, hoàng tước từ bốn phương bay đến, báo hiệu lại một mùa xuân mới sắp sang, không khí trong lành khiến người khác cảm thấy thoải mái. Bỗng, một chú chim nhỏ bay đến đậu bên cạnh bàn trà, thân hình to tròn mập mạp, lông vũ màu xám tro bao bọc quanh người, trên đầu có một chóp lông nhỏ nhìn vào vô cùng đáng yêu, chiếc mỏ dài ngo ngoe đang mổ hạt vụn bánh trên bàn, sau khi mổ hết ánh mắt to tròn tựa như một đứa trẻ ngây thơ nhìn nàng, Tiết Phong Lan nhướng mày, bẻ một miếng bánh phủ dung đưa cho chú chim, nó nhìn nàng một lúc sau đó lại đến gần nàng, từ từ mổ hết vụn bánh trên tay nàng, cảm giác nhột nhột trên tay khiến nàng không khỏi đưa tay sờ đầu nó, nếu là bình thường nàng sẽ không có hứng thú đùa giỡn nhưng hôm nay, hiếm có dịp tâm trạng nàng tốt như vậy, tất nhiên là sẽ không tính toán với sinh vật nhỏ bé này!

Thấy chủ tử nhà mình đang đùa giỡn với chú chim, hoàn toàn không nhìn đến nữ tử đang khóc lóc thảm thương nơi đó, Xuân Cầm không khỏi mở miệng: “Chặn miệng nàng ta lại!”

Ồn ào như vậy, chỉ sợ chưa đến nửa canh giờ mọi người trong Thượng thư phủ sẽ chạy đến, tuy nói Tuyết Mai đắc tội với tiểu thư nên mới bị trách phạt nhưng miệng lưỡi thiên hạ khó mà ngăn cản, hơn nữa Tuyết Mai là nha hoàn do Tiết lão thái thái đưa cho Tam tiểu thư, trách phạt Tuyết Mai chẳng khác nào đắc tội với hai người họ, bất quá mâu thuẫn giữa tiểu thư với bọn họ còn ít sao, cái nàng lo sợ là bọn họ trong tối, ta ngoài sáng, mình thương dễ đỡ nhưng ám tiễn thì khó phòng!

“Không cần chặn!” Sự chú ý của nàng tập trung vào người chú chim nhỏ, hoàn toàn không nhìn đến bất kì người nào xung quanh.

“Tiểu thư...?” Xuân Cầm tuy kinh ngạc nhưng vẫn nghe theo, thầm nghĩ không biết trong hồ lô của tiểu thư lại bán thuốc gì?

Đối với thái độ của Xuân Cầm, nàng thập phần hài lòng, nàng biết Xuân Cầm lo sợ điều gì nhưng nàng chính là cố ý muốn bọn họ đến, tốt nhất là Tiết Phong Linh cũng đến, như vậy mới là thuận theo kế hoạch, kịch vui còn ở phía sau đâu?

“Tứ tiểu thư... nô tì biết sai rồi, a... cầu Tứ tiểu thư... tha mạng... a...” Tuyết Mai không ngừng mở miệng cầu xin tha thứ, lúc nàng mở miệng đại bản liền hạ xuống khiến đau đến nói không nên lời.

Không ít người cảm thấy đáng thương thay Tuyết Mai, tuy nhiên không có một người nào dám mở miệng, tuy nói Tuyết Mai là người của Tam tiểu thư nhưng nơi bọn họ đang sống là Hàn Mai Các, người bọn họ hầu hạ là Tứ tiểu thư, ngày ngày phải nhìn sắc mặt Tứ tiểu thư mà sống, Tam tiểu thư tuy không thể đắc tội nhưng người thông minh đều hiểu rõ, người có thể định đoạt mạng sống của bọn họ là Tứ tiểu thư, bọn họ cũng không muốn trở thành Hồng Hương thứ hai!

Nhắc đến Hồng Hương, nàng ta đã được thả ra hia ba ngày nay, vốn là trở về hầu hạ Tiết Phong Lan nhưng bên cạnh nàng hiện tại đã có Xuân Cầm, vì vậy chỉ có thể để Hồng Hương làm những việc lật vật ngoại viện, lúc còn nắm quyền nàng ta thường hay bắt nạt người khác, hiện thất thế, có không ít người chán ghét, bắt nàng ta làm những việc nặng nhọc, mặc dù không cam tâm nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn, hiện tại vẫn còn đang quét dọn hậu viện phía sau nên không có mặt tại đây.

“Tứ tiểu thư tha mạng... a... nô tì biết sai rồi... a... cầu... Tứ tiểu thư... tha mạng a...”

Tiếng kêu la thảm thiết như đánh vào lòng tất cả mọi người ở đây, Lục Ý nhìn bộ dạng Tuyết Mai người không ra người, ma không ra ma thì thật sự không biết làm sao cho phải. Nàng từng nợ ân tình của Tuyết Mai, tuy nói số bạc đó không lớn nhưng đối với nàng nó có thể cứu sống được đệ đệ của nàng, gia đình nàng chỉ có đệ đệ là con trai độc nhất, mọi chuyện trong nhà sau nhà là do đệ đệ làm chủ, nàng chỉ là phận nữ nhi, vì muốn gia đình có cuộc sống tốt chỉ có thể đi đến Thượng thư phủ làm nha hoàn. Tuy chỉ là nha hoàn pha trà nước, không được thường xuyên trọng dụng nhưng cuộc sống ở đây so với trong nhà vẫn tốt hơn nhiều, nàng ở trong phủ mấy năm, mộ lòng chỉ muốn hầu hạ chủ tử thật tốt, chỉ là... cái gì đến rồi cuộc cũng đã đến!

Bởi vì là con trai duy nhất nên phụ mẫu sủng ái đệ đệ có thừa, đệ đệ bị dưỡng thành hoàn khổ, tuổi còn nhỏ đã học đòi đánh nhau, thậm chí còn đi sòng bạc cuối cùng dẫn đến thiếu nợ người ta, nàng vì gia đình phải chạy đôn chạy đáo chỉ mong có thể gửi bạc về cứu sống đệ đệ, lúc nàng đang ở trong hoàn cảnh khôn khổ nhất thì chính là Tuyết Mai giúp đỡ nàng, cho nàng số bạc để cứu sống đệ đệ nhưng điều kiện đòi lại là nàng phải giám sát mọi hành động của Tứ tiểu thư.

Lục Ý cũng không phải người ngu ngốc, biết rõ người phía sau Tuyết Mai là Tam tiểu thư nên chỉ có thể nghe theo, mặc dù không biết tỷ muội bọn họ xảy ra chuyện gì nhưng biết nhiều cũng không có lợi với nàng, vì vậy nàng làm việc cho Tam tiểu thư, không... là Tuyết Mai, mỗi tháng nàng ta sẽ gửi tiền cho gia đình nàng, khiến bọn họ không làm phiền nàng nữa. Hiện tại, Tuyết Mai rơi vào tay Tứ tiểu thư, phải chịu bốn mươi đại bản chỉ sợ khó mà có thể qua được, nói đến cùng thì nàng vẫn thiếu nợ nàng ta một ân tình, nếu thấy chết mà không cứu...

Nàng suy nghĩ thật kỹ, sau đó lấy hết can đảm chạy đến trước mặt Tiết Phong Lan quỳ xuống, đối với vị chủ tử này nàng không phần nào hiểu rõ, dù sao nàng cũng chỉ là nha hoàn pha trà nước, tất nhiên không có cơ hội tiếp xúc nhiều nhưng mọi người trong Hàn Mai Các đều nói Tứ tiểu thư tính tình ôn hòa, tuy có chút nghịch ngợm nhưng đối với hạ nhân vô cùng tốt, chỉ là do gần đây nàng thân mang trọng bệnh cho nên tính tình mới khó chịu như vậy, vậy nên nàng muốn đánh cược một phen, nhìn tâm trạng Tứ tiểu thư hôm nay xem ra rất tốt, có lẽ là sẽ... không sao?

“Tiểu thư, cầu xin người hãy tha mạng cho Tuyết Mai tỷ... Tuyết Mai tỷ cũng đã biết sai rồi...”

Lúc này, Tiết Phong Lan mới dời mắt khỏi chú chim nhỏ, nhìn nha hoàn một thân lục y đang quỳ đó, gương mặt không tỏ vẻ gì, trong đầu nàng không có ấn tượng với nữ tử nàng nên cũng chẳng buồn bận tâm.

Nhận thấy ánh mắt Tiết Phong Lan đặt lên người mình, Lục Ý nghĩ rằng bản thân đã có cơ hội nên giọng nói cũng không còn khản trương như lúc đầu, thay vào đó là dịu dàng như suối.

“Tiểu thư, mọi người đều nói tiểu thư là một người tốt bụng, Tuyết Mai tỷ đã biết sai, hình phạt cũng đã chịu rồi, cầu xin người tha mạng cho Tuyết Mai tỷ... hơn nữa Tuyết Mai tỷ là người của Tam tiểu thư, nếu vì chuyện này mà để ảnh hưởng đến tình tỷ muội của người với Tam tiểu thư thì thật là không đáng...”

Đối với lời nói của Lục Ý, nàng nghe vào tai này nhưng cũng ra tai kia, bất quá đối với những câu nói cuối cùng của nàng ta quả thật đã thu hút sự chú ý của nàng. Trong lòng Tiết Phong Lan cảm thấy buồn cười, vuốt móng ngựa cũng không biết lựa lời, giữa nàng cùng Tiết Phong Linh vốn chẳng có tình cảm tỷ muội gì thì sao phải sợ ảnh hưởng, đám nha hoàn trong phủ toàn thị sùng anh kiêu, Tuyết Mai làm người cũng giống như Xuân Đào, thế mà hiện tại nha hoàn này không sợ chết lại cầu tình thay nàng ta, còn mạng chuyện tình cảm tỷ muội giữa nàng và Tiết Phong Linh ra nói, chẳng lẽ...?

“Người là ai? Có quan hệ gì với Tuyết Mai, tại sao lại cầu tình thay nàng?!” Xuân Cầm thấy Tiết Phong Lan không nói nên mở miệng thay nàng.

“Nô tì... nô tì gọi Lục Ý, là nha hoàn pha trà nước của Hàn Mai Các đã được hơn bốn năm, vì chưa lần nào được diện kiến tiểu thư cho nên tiểu thư mới không biết nô tì... về phần Tuyết Mai tỷ, là do...” Nói đến đây, ánh mắt Lục Ý không khỏi rơi vào người Tuyết Mai, không biết có nên nói bản thân thiếu nợ Tuyết Mai một ân tình hay không, nếu nói ra chỉ sợ Tứ tiểu thư hỏi tới thì nàng biết trả lời làm sao?!

Còn chưa đợi Lục Ý mở miệng, Tuyết Mai cố gắng nhịn xuống cơn đau trên người mà mấp máy môi, chỉ sợ Lục Ý nói ra những lời không nên nói sẽ hỏng chuyện, lời nói của nàng tuy không rõ ràng nhưng giữa sân yên ắng, đều lọt vào tai tất cả mọi người ở đây.

“Là do... chúng nô tì là đồng hương, là tỷ muội tốt... ở quê nhà... nên... Lục Ý mới không nỡ nhìn thấy... nô tì bị trách phạt...”

Ánh mắt Tiết Phong Lan không khỏi tối lại, Tuyết Mai cũng đã mở miệng thay Lục Ý, chỉ sợ suy đoán của nàng đã đúng, nếu như vậy thì Lục Ý quả thật là người của Tiết Phong Linh, thế nhưng trong ấn tượng của nàng, cách làm việc của Tiết Phong Linh từ trước đến nay đều là đánh nhanh thắng nhanh, giống như với Ngọc Lâm, vội vàng như thế, vậy từ bao giờ nàng ta lại thay đổi chiến lược, ngấm ngầm theo dõi nàng?!

Lục Ý vào phủ đã hơn bốn năm, lúc đó Tiết Phong Lan nàng chỉ mới có bảy, tám tuổi, chẳng trách khi đó nàng không biết gì, bất quá là từ khi nào Lục Ý lại trở thành người của Tiết Phong Linh, nếu quả thật là mấy năm gần đây thì nàng sẽ không nói gì nhưng nếu là lúc Lục Ý mới vào phủ, hoặc trước nữa thì... toàn thân nàng không khỏi run lên, rụt tay lại không còn tâm trạng đùa giỡn với chú chim, nó nhìn nàng không biết làm sao sau đó liền bay đi, ánh

mắt nàng phức tạp không nói nên lên lời, nếu thật sự như vậy... làm sao một tiểu hài nữ như nàng ta lại có thể bày ra một âm mưu đáng sợ như thế?!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Giết gà dọa khỉ

Tuyết Mai là người tốt?!

Nghe những lời của Lục Ý, Xuân Cầm chỉ âm thầm cười lạnh, người khác có thể sẽ tin những lời nàng ta nói nhưng nàng tuyết đối sẽ không!

Xuân Cầm từ sớm đã đặt chân vào Tiết phủ, lúc nàng học được cách che giấu bản thân, từng bước đứng vững địa vị nhất đẳng nha hoàn của nàng thì Tuyết Mai chỉ sợ vẫn còn chưa thôi sữa, Tuyết Mai vào phủ năm mười tuổi, do quê nhà nàng ta phải chịu nạn đói nên Huỳnh ma ma - người của Tiết lão thái thái đã thu nhận nàng ta, khi đó nàng ta vẫn là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời, thế nhưng từ ngày đi theo Tam tiểu thư, tính tình ngày càng đại biến, có Tam tiểu thư chống lưng nàng ta liền lộ bộ mặt vênh vảo, mắt cao hơn đầu, không để người khác vào mắt, những nha hoàn địa vị thấp hơn nàng ta đều bị nàng ta bắt nạt.

Đối với việc này Xuân Cầm sớm đã nhìn quen, những người đặt chân vào phủ được tin nhiệm không bao lâu liền lộ ra bộ dạng thật sự của mình, dù sao đối với quyền thế khó mà có người nào có thể cưỡng lại được, Tuyết Mai như vậy, những người khác cũng không khác gì mấy. Bất quá nàng không quản không có nghĩa là nàng không biết, chuyện tốt Tuyết Mai làm trên dưới phủ người người đều biết, chỉ là họ e ngại Tam tiểu thư nên mới không dám đi cáo trạng, nàng ta dù gì cũng là nha hoàn nhất đẳng của Mẫu Đơn Các, đắc tội với nàng ta cũng chẳng có ít lợi gì, Xuân Cầm làm người từ trước đến nay đều không thích xen vào chuyện người khác, chỉ cần nàng ta không đụng chạm đến nàng, nàng tất nhiên sẽ không bận tâm đến chuyện của nàng ta.

Quê nhà Tuyết Mai phải chịu nạn đói nhiều năm, thế nhưng Lục Ý vào phủ sau Tuyết Mai hai năm, vậy trong hai năm đó nàng ta sống ra sao, hướng hồ nếu bọn họ thật sự là đồng hương thì tại sao khi Lục Ý vào phủ Tuyết Mai không thường xuyên đến thăm nàng ta? Bốn năm trước quan hệ giữa Tam tiểu thư với Tứ tiểu thư vẫn còn tốt, Tuyết Mai với Lục Ý nếu là tỷ muội tốt thì hai bên thường xuyên gặp nhau không phải chuyện rất bình thường sao, Hàn Mai Các tuy không nhiều người nhưng sự tồn tại của nha hoàn gọi Lục Ý này dường như chỉ là một con số không. Nàng ta là nha hoàn pha trà, thường xuyên không lộ diện nhưng ít nhiều vẫn có người phải biết nàng ta, bất quá khi nàng ta chạy ra cầu xin cho Tuyết Mai, dám hạ nhân tuy kinh ngạc, nhưng nhìn bộ dạng bộ dạng bọn họ không mấy quen thuộc nàng ta, thậm chí còn lộ vẻ nghi hoặc, một câu chuyện đầy sự sợ hãi như thế mà dám đem ra lừa người khác, trong chuyện này nhất định có vấn đề!

“Người đối xử với nàng tốt như vậy, quả thật xứng với câu tỷ muội tình thâm!” Giọng nói nhẹ nhàng, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười nhạt, trong nháy mắt khung cảnh xung quanh dường như trở nên thất sắc, khiến không ít người nhìn đến ngơ ngẩn, chỉ là sâu trong ánh mắt của nàng là một mảnh băng giá, duy chỉ có Xuân Cầm là thấy được.

Tiểu thư đang không vui, hơn nữa là cực kỳ không vui!

Bên cạnh Tiết Phong Lan một thời gian, ít nhiều gì thì Xuân Cầm cũng hiểu được tính tình của nàng, nàng giỏi nhất chính là phần trừ ăn hối, dù trong lòng sớm đã không kiên nhẫn nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dạng bình thản, một nữ tử mới mười hai tuổi mà giỏi che giấu đến đáng sợ như vậy, nói ra chỉ sợ không có ai tin tưởng!

Lục Ý trong lòng thấp thỏm, nghe được lời nói của Tiết Phong Lan thì con tim đang treo ngược không khỏi thả xuống mấy phần, may mắn là Tứ tiểu thư tin tưởng lời của Tuyết Mai, nếu không để lộ việc nàng hợp tác với Tam tiểu thư ra thì chi sợ, gia đình nàng không chỉ gặp nguy hiểm mà tính mạng của nàng cũng không thể an toàn!

Trong lòng Tuyết Mai bất an vẫn không thể nào buông được, chịu đựng cơn đau trên người nhưng trong đầu nàng vẫn không ngừng suy nghĩ cách thoát thân. Nếu là trước kia nàng tất nhiên sẽ tin tưởng lời Tứ tiểu thư, dù sao chỉ là một nha hoàn gốc gác không đáng bận tâm, thế nhưng hiện tại, trong lòng nàng sinh ra một sự sợ hãi vô hình với Tứ tiểu thư, nàng không ngu ngốc như Lục Ý tin tưởng rằng Tứ tiểu thư sẽ buông tha cho bọn họ!

Quả nhiên...

“Người đâu, lời Lục Ý xuông!”

Lời vừa nói ra có không ít người kinh ngạc, mọi người chưa phục hồi tinh thần nên không có ai tiến lên kéo Lục Ý xuống, khiến sắc mặt Tiết Phong Lan lạnh đi vài phần.

“Còn không mau kéo Lục Ý xuống, lệnh của chủ tử dám không nghe theo, các người muốn như Hồng Hương đứng không?!” Bị Xuân Cầm quát, mọi người choáng tỉnh, nghĩ đến Hồng Hương trước kia làm mưa làm gió nhưng cuối cùng vì đắc tội Tứ tiểu thư mà thất thế như ngày hôm nay, nha hoàn, bà tử vị vâng kéo Lục Ý xuống, mặc cho nàng ta giãy dụa không ngừng.

“Tứ tiểu thư, nô tì không làm sai, cầu xin Tứ tiểu thư tha mạng...” Trong mắt Lục Ý hiện lên sự sợ hãi tột độ, nàng sai rồi, Tứ tiểu thư vốn dĩ không phải người ngu ngốc dễ tin tưởng người khác như nàng đã nghĩ, nàng sai rồi, vì muốn trả ơn Tuyết Mai là lấy tính mạng bản thân ra đặt cược...

“Nhót nàng ta vào phòng củi, ba ngày sau đuổi ra khỏi phủ, từ nay về sau không cho phép nàng ta bước chân vào phủ dù chỉ là một bước!” Nàng không phải là thánh mẫu, đối với những kẻ gây bất ổn đến nàng vẫn nên diệt cỏ tận gốc, thế nhưng đối với Lục Ý nàng không cần phải đích thân ra tay, mặc dù không biết giữa nàng ta và Tiết Phong Linh có chuyện gì nhưng sau khi bị đuổi ra khỏi phủ thì nàng ta chỉ là một con cò bị vứt đi, những kẻ không có giá trị lợi dụng, Tiết Phong Linh tuyệt đối sẽ không dùng đến!

“Tứ tiểu thư... nô tì không làm sai... cầu Tứ tiểu thư tha mạng... Tứ tiểu thư...” Mặc cho Lục Ý kêu la không ngừng nhưng nha hoàn, bà tử vẫn kéo nàng khỏi sân chính, Lục Ý chỉ là một tiểu nha đầu, đối với hai bà tử có thân hình lực lượng tất nhiên chống cự không được, chỉ có mặc họ kéo nàng xuống.

Không gian rớt cuộc cũng khôi phục lại sự yên lặng, một đám hạ nhân trong lòng sợ hãi không thôi, không dám ngược mắt lên nhìn chỉ sợ bản thân chọc giận chủ tử thì sẽ có kết quả giống như Lục Ý, đến lúc đó cho dù bọn họ có khóc lóc cầu xin thì cũng đã quá muộn!

“Thân là hạ nhân, chủ tử nói gì phải nghe nấy, tuyệt đối phục tùng, các người nói... có đúng không?” Ánh mắt nàng quét qua từng người đang quỳ, chỉ là một câu hỏi đơn giản nhưng không có bất cứ người nào dám mở miệng trả lời.

“Chuyện của Lục Ý ngày hôm nay chỉ là cảnh cáo các người, an nguy bản thân lo chưa xong còn muốn lo chuyện người khác, đúng là rảnh rồi.” Nàng lười biếng dựa vào ghế, nhìn gương mặt mọi người đều lộ ra vẻ sợ hãi không khỏi cảm thấy chán nản, giết gà dọa khỉ, chiều này có thể dọa được không ít người, thế nhưng nàng vẫn không biết liệu Hàn Mai Các còn có bao nhiêu người của Tiết Phong Linh nữa, bọn họ có lẽ cũng giống như Lục Ý, sự tồn tại của bọn họ hoàn toàn bị giấu đi, nếu không phải hôm nay Lục Ý ra mặt vì Tuyết Mai thì chỉ sợ đời này nàng cũng không biết nàng ta là người của Tiết Phong Linh!

Tuyết Mai tiếp tục phải chịu hình phạt của mình, lần này không có ai chạy ra cầu xin thay nàng ta, cho đến khi nàng ta thôi thóp, bắt đầu chịu không nổi thì vị cứu tinh của nàng ta rớt cuộc cũng xuất hiện.

“Dừng tay!”

Nghe giọng nói, Tiết Phong Lan nâng mắt nhìn về phía trước, nữ tử đạp tuyết đi đến, một thân đồ rực rỡ bật giữa nền tuyết trắng, ba ngàn tóc mây đen dài được búi lên tỉ mỉ, trăm cài trên tóc đung đưa theo làn váy, lay động theo từng bước chân, gương mặt tuyết sắc hiện ra, ngay cả lập tức không gì có thể sánh được với vẻ đẹp của nàng.

“Tiểu... tiểu thư... cứu... nô tì...” Thấy rõ người đến Tuyết Mai vui mừng không thôi, giọng nói vì la hét quá lâu đã trở nên khàn khàn khó nghe, thân thể bị con đau hành hạ nhưng tay nàng vẫn cố vươn đến chỗ Tiết Phong Linh, chỉ mong bản thân sớm được cứu.

“Tiết... Lan Nhi, chuyện này là sao?!” Giọng Tiết Phong Linh không khỏi cao hơn bình thường, nhìn Tuyết Mai bị đánh đến sắp mất mạng, con giận dữ bị khơi dậy khiến nàng suýt nữa đã lỡ miệng gọi họ lần tên của Tiết Phong Lan, tuy quan hệ giữa bọn họ không tốt như vẻ bề ngoài nhưng trước mặt người khác, nàng chỉ có thể đóng vai trò là một người tỷ tỷ tốt!

“Tỷ tỷ, tỷ đến rồi, muội đợi tỷ đã một lúc rồi!” Khác hẳn với thái độ vừa nãy, vừa nhìn thấy Tiết Phong Linh nàng liền thân thiết gọi khiến Tiết Phong Linh cũng không khỏi kinh ngạc, nhìn nàng với ánh mắt nghi ngờ.

Trong lòng Tiết Phong Linh vang lên hồi chuông cảnh giác, kể từ sự việc lần trước quan hệ giữa nàng với Tiết Phong Lan đã không thể cứu vãn, ngoài mặt nàng ta không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng sớm đã cảnh giác nàng, không biết từ khi nào Tiết Phong Lan đã thay đổi thành một người khác, đối với việc này Tiết Phong Linh nghi ngờ không biết rốt cuộc bản thân đã lộ sơ hở gì khiến nàng ta phát hiện, đột nhiên hôm nay lại bày ra bộ dạng thân thiết với nàng như vậy, nhất định là không có chuyện tốt lành gì!

“Lan Nhi, chuyện này là sao? Tuyết Mai đã đắc tội gì muội mà khiến muội nặng tay như thế?!” Tuyết Mai dù sao cũng là người của nàng, muốn đánh cũng là do nàng đánh, Tiết Phong Lan dựa vào quyền gì đánh người của nàng?!” Ánh mắt Tiết Phong Linh hiện lên lửa giận, mặc dù Tuyết Mai không phải người đáng để nàng tin tưởng nhưng cũng là một con cò có thể dùng, mạng sống của nàng ta vẫn có lợi ích với kế hoạch của nàng, sao nàng có thể để mặc nàng ta chết trong tay Tiết Phong Lan?!

“Tỷ tỷ, lần trước Tuyết Mai xúc phạm muội, muội nghe nói nàng ta chỉ chịu có mười đại bản liền ngắt xiu, sau đó không thấy mọi người truy cứu nên muội nghĩ hẳn là tỷ tỷ đã quên, cho nên hôm nay, muội là muốn Tuyết Mai đền trả bốn mươi đại bản mà nàng ta nợ!” Tiết Phong Lan vẻ mặt vô tội mở miệng, đối với vẻ mặt Tiết Phong Linh ngày càng đỏ thì trong lòng rất vui vẻ, suy cho cùng hiện tại nàng ta chỉ là một nha hoàn mười hai tuổi, cho dù che giấu tốt, tâm cơ đủ sâu nhưng cũng rất dễ bị chọc giận, là ưu cũng là nhược, kiếp này Tiết Phong Linh muốn thắng nàng, không dễ dàng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Vân Yên

Tiết Phong Linh sắc mặt thập phần khó coi, chuyện lần trước phụ thân vì muốn trút giận thay Tiết Phong Lan nên phạt Tuyết Mai năm mươi đại bản nàng cũng có mặt tại đó, nàng biết lúc đó phụ thân đang tức giận nên chỉ có thể trách Tuyết Mai ngu ngốc, không dám mở miệng cầu tình nhưng năm mươi đại bản, thật sự quá sức với một người, nam tử còn chịu không nổi huống hồ là một nữ tử yếu đuối như Tuyết Mai, vì vậy nàng tương kế tựu kế, khuyên Tiết lão thái thái đến làm chủ, dù sao Tuyết Mai cũng là người tổ mẫu đưa cho nàng, phụ thân vì thế cũng nể mặt. Đến đại bản thứ mười rơi xuống, Tuyết Mai

rốt cuộc cũng không chịu được mà ngắt xiêu, người ra tay là một đại hán lỗ mãng, không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, mặc dù Tiết lão thái thái nhiều lần ra lệnh đánh nhẹ nhưng hắn là người của phụ thân nên lời nói của những người khác hắn đều xem như không nghe không thấy, khiến Tiết lão thái thái tức giận một trận.

Người cũng đã ngắt, hiện tại nếu đánh tiếp chỉ sợ sẽ xảy ra án mạng, đồn ra ngoài Thượng thư phủ ít nhiều vẫn bị ảnh hưởng cho nên Tuyết Mai liền được tha, sau chuyện đó tổ mẫu ra lệnh không được truy cứu nữa, phụ thân vì bận việc nên chẳng mấy quan tâm, vì thế mọi thứ dần rơi vào quên lãng, hiện tại Tiết Phong Lan lại nhắc đến, rõ ràng là không muốn buông tha cho Tuyết Mai!

“Tiểu thư dùng trà!” Nhận lấy chung trà từ tay Xuân Cầm nhấp một ngụm, nước trà thanh mát ngọt dịu chảy vào cổ họng, tâm tình nháy mắt trở nên tốt hơn nhiều, ánh mắt nằng nặc vẫn rơi vào người Tiết Phong Linh.

Nàng trầm mặc, nhìn gương mặt khó coi của Tiết Phong Linh, trong lòng có chút vui vẻ nhưng cũng có chút bất an, bởi vì nàng biết sau chuyện này Tiết Phong Linh nhất định sẽ giở thủ đoạn trả thù nàng, nàng không sợ nàng ta giở thủ đoạn, cái nàng sợ là thủ đoạn của nàng ta... âm hiểm, độc ác như thế nào mà thôi!

Dù đã sống hết một kiếp nàng vẫn không thể nào hiểu được suy nghĩ của Tiết Phong Linh, nàng ta xuất thân từ danh môn thế gia, mẫu thân là viên ngọc quý trên tay Thừa tướng, phụ thân là Thượng thư đại nhân được Hoàng thượng trọng dụng, thân phận là Đích nữ của Tiết phủ, dung mạo tuyệt thế, đời này hiếm có người có thể so sánh được, tài hoa kinh động lòng người, xứng danh tài nữ, từ nhỏ sống trong nhung lụa, được phụ thân hết lòng sủng ái, mẫu thân hết mực nuông chiều, tổ mẫu yêu thương, rốt cuộc thì tại sao nàng ta lại ghen tỵ với nàng, sau đó còn không từ thủ đoạn hãm hại nàng?!

Gia đình người khác, tỷ muội đồng tâm, yêu thương lẫn nhau, còn gia đình này... tranh giành đấu đá, chính thế không nói tiểu thiếp liền muốn thượng vị, tỷ muội bày mưu hãm hại lẫn nhau, trong mắt bọn họ chỉ có lợi ích, lợi ích và lợi ích, nơi này... còn được xem là một gia đình sao?!

Tính luôn cả kiếp trước lẫn kiếp này, nàng ta thiếu nợ nàng quá nhiều, nói không hận là giả, bởi vì kiếp này nàng trở về chính là muốn báo thù Tiết Phong Linh, báo thù Lam Thành Vũ, khiến những người đối xử tồi tệ với nàng không có kết cục tốt, những đau khổ mà nàng phải chịu sẽ nàng sẽ bắt họ, từng người, từng người phải trả giá.

Thế nhưng nàng không muốn giết chết Tiết Phong Linh, nàng không muốn nàng ta chết một cách dễ dàng như thế, nàng muốn nàng ta sống không bằng chết, so với mất đi đôi chân hay mất đi đôi mắt, nàng muốn nàng ta sống trong dày vò, thế thảm hơn những gì mà nàng phải chịu.

Bất quá nếu một ngày Tiết Phong Linh chết đi thì nàng phải làm sao?

Đột nhiên ý nghĩ này xuất hiện trong đầu nàng, kiếp này trở về nàng chỉ có một mục đích chính là báo thù, Tiết Phong Linh là lẽ sống duy nhất của nàng, nàng sống là để báo thù nàng ta, rồi một ngày nàng ta chết đi, thù của nàng sẽ được báo, sau đó... có lẽ nàng sẽ chết theo nàng ta chẳng?!

Mục đích đã hoàn thành, thế gian này chẳng còn gì khiến nàng quyến luyến, vì vậy Tiết Phong Lan quyết định, sau khi báo được thù nàng sẽ rời đi, kiếp này ở lại chẳng có ý nghĩa gì, nàng cứ ôm ý nghĩ này cho đến một ngày gặp được hắn, một nam nhân nguyện sủng ái nàng, yêu thương nàng, nguyện làm đôi chân cho nàng, nguyện vì nàng trở thành kẻ thù của cả thiên hạ, tất nhiên đó là chuyện sau này, hiện tại không thích hợp để nói đến.

“Lan Nhi, tỷ biết Tuyết Mai xúc phạm đến muội một lần cũng là do lỗi của tỷ, là tỷ quản giáo không nghiêm thế nhưng...” Lời còn chưa nói hết đã bị Tiết Phong Lan cướp mất.

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại nói vậy? Muội nào dám trách tỷ, Tuyết Mai thị sủng sinh kiều trong phủ này ai ai cũng biết, sao có thể là lỗi của tỷ chứ?” Tiết Phong Lan không biết đang nghĩ gì, lại giờ giọng điệu trẻ con nói với nàng những lời như vậy, thị sủng sinh kiều, như vậy còn dám mở miệng nói không trách nàng, rõ ràng là đang cố ý nói nàng dung túng Tuyết Mai làm vậy!

“Lan Nhi, tỷ biết Tuyết Mai làm sai thế nhưng phạt cũng đã phạt, đánh cũng đã đánh, muội hà cớ gì cứ cố chấp, không bằng bỏ qua đi?”

Thường thì, những người nghe được lời nói này thì cho dù đối phương là kẻ thù không đội trời chung đi chăng nữa ít nhiều vẫn nể mặt mà bỏ qua, nếu là Tiết Phong Lan trước kia nàng sẽ một câu thế này.

“Tỷ tỷ đã nói vậy, muội cũng không muốn truy cứu nữa, chuyện này xem như bỏ qua đi.”

Thế nhưng, nàng không còn là Tiết Phong Lan trước kia nữa, muốn nàng bỏ qua dễ dàng như vậy, nàng không làm được!

“Tỷ tỷ nói vậy là sai rồi, nàng ta thân là nha hoàn, biết sai còn phạm sai, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chuyện nàng ta phạm không phải nhẹ, nếu không phạt thì đám nha hoàn trong phủ còn đặt chủ tử là muội vào mắt nữa không?” Giọng nói của nàng có phần lạnh lùng, ánh mắt quét qua đám nha hoàn đang quỳ đó, bọn họ nhận được ánh mắt của cô đều sợ hãi cúi đầu, khiến Tiết Phong Lan cảm thấy buồn bực, giả vờ sợ hãi thì nàng không cần nhưng nàng nào biết rằng, trong mắt bọn họ nàng so với ma quỷ còn đáng sợ hơn.

Tiết Phong Linh tưởng nàng là thánh nhân chắc, đối với những kẻ gây uy hiếp với nàng chẳng lẽ nàng phải nhắm mắt bỏ qua sao?

Nàng là nhân không phải thánh, con người là kẻ ích kỷ, tàn nhẫn, vì mục đích của bản thân mà bất chấp tất cả, mà thánh thì trái ngược hoàn toàn, tâm tính như nước, trong lòng một mảnh thanh tịnh, khoan dung độ lượng, cứu vớt chúng sinh, một người như vậy, Tiết Phong Lan nàng không làm được. Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình, đối với Tuyết Mai hay Hồng Hương, cho dù là uy hiếp nhỏ nhất nàng cũng sẽ không nể nà, huống hồ là để bên cạnh mình!

Tiết Phong Linh nhũn mảy, không nghĩ Tiết Phong Lan lại không nể mặt nàng như vậy, vừa định tiến một bước nói rõ chuyện này thì từ phía sau, có một

lực nắm lấy tay áo nàng lại, thân hình nàng khựng lại, vừa định quay đầu lại nhưng nghĩ đến vấn đề gì đó thì dừng lại, vẻ mặt bình tĩnh hơn một chút.

Động tác nhỏ nhất của Tiết Phong Linh không qua được mắt của nàng, ánh mắt nàng rơi vào người đứng phía sau Tiết Phong Linh, thân hình nhỏ nhắn, gương mặt thanh tú dễ nhìn, môi hồng răng trắng, ánh mắt đen láy, nhận được ánh mắt của nàng, nàng ta vội vàng cúi đầu chào, nở một nụ cười mà một nha hoàn nên có, nhìn không có vẻ gì là nổi bật, thế nhưng người trông chừng như đơn giản mới là kẻ nguy hiểm thật sự!

Vân Yên, nha hoàn thân cận của Tiết Phong Linh, so với nàng ta, Tuyết Mai, Hồng Hương hay Ngọc Lâm, thậm chí là Lục Ý khi này đều không là gì cả, Tiết Phong Linh chỉ xem bọn họ như một con cò, một con cò khi đã không có giá trị lợi dụng thì sẽ vứt, Vân Yên thì không giống như vậy, nàng ta không đơn giản là nha hoàn của Tiết Phong Linh, mà còn là trợ thủ đắc lực của Tiết Phong Linh.

Sau khi bị nhốt vào lãnh cung, nàng mới nhận ra được điều này, Tiết Phong Linh sử dụng Tuyết Mai, Hồng Hương để đả kích nàng, muốn dùng bọn họ để gây khó dễ cho nàng, thậm chí lợi dụng lòng tham của họ mà không từ thủ đoạn chiếm ngôi vị Hoàng hậu của nàng, thế nhưng, bọn họ với nàng cũng chẳng khác gì, đều là nạn nhân trong tay Tiết Phong Linh, nếu nói bọn họ là quân cờ, Tiết Phong Linh là người giữ cờ thì Vân Yên chính là quân sư bên cạnh, trợ giúp Tiết Phong Linh thu tóm cả một bàn cờ.

Bảy tuổi năm đó nàng cùng Tiết Phong Linh đi theo ngoại công đến Dương Châu, không may trên đường gặp sơn tặc, các nàng bị lạc khỏi đoàn người, một ngày một đêm quanh quẩn trong rừng không tìm được đường ra, trong lòng đầy sợ hãi, dù sao các nàng chỉ mới lên bảy, một đêm đó họ chỉ biết nương tựa lẫn nhau mà trôi qua. Trời vừa hừng sáng các nàng liền lập tức lên đường, không biết đi bao lâu họ rốt cuộc cũng nhìn thấy một căn nhà, đến cửa căn nhà họ liền nhìn không được mà ngất xỉu, các nàng từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, được mọi người sủng ái, một chút vất vả cũng chưa từng chịu qua, vậy mà hiện tại lại trải qua một ngày một đêm trong rừng, tiêu thư khuê các hiện tại so với nhi nữ nhà nông cũng chẳng gì mấy.

Khi các nàng tỉnh lại thì đã là mấy ngày sau, người một phòng những gương mặt quen thuộc nàng xúc động muốn khóc, nàng vẫn còn là tiểu hài tử lần đầu tiên xa nhà lâu như thế, trong lòng tránh không khỏi nhớ nhung cùng sợ hãi, trải qua sự việc đó Vân Yên được vào phủ hầu hạ các nàng nhưng nàng ta lại chọn chủ tử là Tiết Phong Linh, dù sao nàng ta cũng là ân nhân của họ, tất nhiên nàng cũng thuận theo ý nàng ta, đối đãi với nàng không giống những nha hoàn khác.

Năm đó, Uy Vũ Tướng quân hi sinh trên chiến trường, Tiết Phong Linh một thân không có người để nương tựa, nể mặt Hoàng hậu là nàng Lam Thành Vũ liền cho phép nàng ta vào cung, Vân Yên tất nhiên cũng đi theo, nghĩ đến vấn đề này hiện tại nàng chỉ có thể cười khổ, là do nàng ngu ngốc mới tin lời hấn, người hấn muốn lấy vốn dĩ không phải nàng. Sau khi bị biếm vào lãnh cung, nhìn thấy gương mặt thật sự của Tiết Phong Linh nàng đã nghĩ rằng chủ mưu của tất cả mọi chuyện không ai khác là nàng ta, thế nhưng thời gian này nàng mới phát hiện, Tiết Phong Lan hiện tại cũng chỉ mới mười hai, thậm chí vừa này nàng ta còn dễ dàng để lộ biểu cảm tức giận như thế, nhất định trong chuyện này có vấn đề, đến khi nhìn thấy động tác nhỏ nhỏ của hai người, nàng càng thêm khẳng định, kẻ đứng phía sau Tiết Phong Linh, không ai khác là...

Vân Yên!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chịu phạt

“Muội muội đã nói thế thì tỷ đây cũng không tiện nói nhiều, Tuyết Mai phạm sai lầm, bị phạt là không sai, mọi chuyện... đều theo ý muội!” Lùi một bước trời cao biển rộng, nếu hiện tại nàng tiếp tục dây dưa với Tiết Phong Lan vì Tuyết Mai thì đồn ra ngoài, người bị ảnh hưởng nhất không ai khác chính là nàng, dung túng nha hoàn, bao che khuyết điểm, người khác sẽ nghĩ gì về nàng? Huống hồ nàng cũng không thể vì một Tuyết Mai mà công khai chống đối với Tiết Phong Lan, mắt Tuyết Mai này thì nàng vẫn có một Tuyết Mai khác thế nhưng đại cuộc thì chỉ có một, Tuyết Mai vẫn còn giá trị lợi dụng nàng tất nhiên sẽ không để nàng ta chết, trước mặt nàng, nàng cho Tiết Phong Lan mười lá gan thì nàng ta cũng không dám giết Tuyết Mai.

Nếu Tiết Phong Lan biết được suy nghĩ của Tiết Phong Linh hẳn là nàng sẽ cảm thấy buồn cười, đúng vậy, trước mặt Tiết Phong Linh nàng sẽ không ra tay giết Tuyết Mai, nhưng như thế không phải là nàng không dám, đơn giản là bởi vì hiện tại không phải thời cơ thích hợp để làm việc này. Tiết Phong Linh không để Tuyết Mai chết là bởi vì nàng ta còn có giá trị lợi dụng, đối với nàng cũng như thế, hơn nữa về sau nàng còn cần đến Tuyết Mai nhiều, hạng nữ nhân ngu ngốc cứ nghĩ là mình thông minh, không thể không nói quả thật là một trợ giúp đối với nàng!

“Tỷ tỷ... theo ý muội là như thế nào? Tỷ là chủ tử của Tuyết Mai, mọi chuyện tất nhiên phải do tỷ làm chủ, mặc dù muội là người bị hại, thế nhưng muội tin tưởng tỷ sẽ công tư phân minh!” Một lời hai nghĩa, mặc kệ là vì nàng hay vì Tuyết Mai, thì nàng vẫn đặt sự tin tưởng vào người tỷ tỷ này, huống hồ nàng ta chịu nhường bộ có nghĩa là nàng ta đang uy hiếp nàng, giao quyền quyết định tính mạng của Tuyết Mai vào tay nàng, bất quá nếu Tuyết Mai bị đánh chết thì người mang tội là nàng, truyền vào tai Thái hậu, liệu Thái hậu vẫn sẽ tiếp tục sủng ái nàng sao?!

Tiết Phong Linh cười nhạt, “công tư phân minh”, trên đời này có ai mà công tư phân minh, ai mà không sống vì lợi ích của bản thân? Chỉ sợ đứng trước hoàng vị và chúng sinh thiên hạ, Hoàng thượng vẫn sẽ lựa chọn hoàng vị, thậm chí cả nhi tử thân sinh cũng không từ thủ đoạn mà diệt cò tận gốc, tự cổ chí kim, thử hỏi có vị Hoàng đế nào mà không giết cha đoạt ngôi, sách sử không đề cập đến không có nghĩa là không có, thế giới này, người nắm quyền mới là người có quyền quyết định. Bảy tuổi năm đó, nàng đứng một bên nhìn những kẻ không cần làm gì mà có tất cả trong tay, còn nàng, những thứ nàng có được đều do một tay nàng vất vả lắm mới giành được, xuất thân giống nhau thế thì tại sao nàng lại không bằng Tiết Phong Lan?!

Ánh mắt nàng nhìn Tiết Phong Lan càng thêm âm trầm, nếu không phải có Vân Yên ở phía sau nhắc nhở thì nàng cũng không biết bản thân sẽ làm ra

chuyện gì, nếu kế hoạch còn chưa bắt đầu đã bị nàng phá hỏng... Tiết Phong Linh nhìn về hướng khác, cố gắng bình ổn cảm xúc của bản thân, không để Tiết Phong Lan làm ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng, gương mặt đỏ, chỉ cần nhìn đến gương mặt đỏ nàng liền hận không thể phá hủy nó!!!

“Hào, dù sao Tuyết Mai phạm sai lầm tỷ đây cũng có một phần lỗi, tỷ sẽ thay muội làm chủ!” Giọng nói của nàng có phần hòa hoãn hơn trước, dường như đang cố gắng kìm nén gì đó.

Từ chỗ Tiết Phong Linh đứng đến chỗ nàng ngồi không quá mười bước chân, ánh mắt nàng chưa từng rời khỏi người nàng ta, oán khí lúc này nếu nàng không làm là xuất phát từ người Tiết Phong Linh, nàng đối với oán khí này cũng có phần quen thuộc, là hận, hận đến không thể lóc xương uống máu, khiến kẻ đó chết không toàn thây, mà oán hận đó là nhắm vào người nàng, thế nhưng Tiết Phong Lan thật không hiểu, rốt cuộc bản thân đã làm gì khiến Tiết Phong Linh nảy sinh oán hận với nàng, dựa trên những chuyện kiếp trước nàng ta làm với nàng, người hận không phải là nàng sao?

Chẳng lẽ trong chuyện này... còn có uẩn khúc gì đó mà nàng chưa biết sao?!

Tiết Phong Lan lòng đầy nghi ngờ, nhưng vẫn ra hiệu cho Xuân Cầm đi lấy ghế cho Tiết Phong Linh, Xuân Cầm nhận lệnh, một lúc sau chiếc ghế được mang đến, đặt bên phía tay phải của Tiết Phong Lan, ở giữa là một chiếc bàn nhỏ ngăn cách hai người, sau khi Tiết Phong Linh ngồi xuống Xuân Cầm còn vô cùng lễ phép rót cho nàng một chung trà.

Tiết Phong Linh nhận được ánh mắt nghi ngờ của nàng cũng không có biểu hiện gì, dường như oán khí lúc này là do nàng nhìn lầm, nhìn Tiết Phong Linh thông thả dung trà, nàng nhanh chóng thu hồi tầm mắt, xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Tiểu thư... cầu người...” Con đầu lan tỏa toàn thân, nếu là trước kia nàng sớm đã ngắt xù, nhưng hiện tại nàng lại không thể, bởi vì nàng sợ, trước kia có tiểu thư cùng Tiết lão thái thái tại, nàng sẽ không chút do dự mà ngắt xù, như vậy còn giữ được tính mạng, bất quá người trước mặt nàng hiện tại là Tiết Phong Lan, nàng không biết nếu hiện tại nàng ngắt xù thì cuộc đời của nàng liệu có dừng tại nơi này hay không, nàng không biết, chỉ biết nàng đối với Tiết Phong Lan sinh ra sợ hãi, nàng biết dù bản thân có cầu xin thế nào thì nàng ta cũng sẽ không buông tha cho nàng, vì vậy nàng chỉ có thể hướng tiểu thư cầu xin.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của Tuyết Mai, Tiết Phong Linh lựa chọn không nhìn đến khiến Tuyết Mai như rơi vào tuyệt vọng.

“Muội muội, tuy tỷ thay muội làm chủ nhưng muội muốn làm gì cứ làm, tỷ đứng một bên sẽ không can thiệp vào...” Tiết Phong Linh hướng mắt nhìn về phía Tiết Phong Lan, nở một nụ cười, lời như nghĩa, nàng chỉ đứng một bên, mọi chuyện đều do Tiết Phong Lan định đoạt.

Gương mặt Tiết Phong Lan bình tĩnh không biểu tình nhưng lòng sớm đã nổi sóng, rốt cuộc có chuyện gì mà nàng không biết về Tiết Phong Linh, tại sao nàng ta lại nảy sinh oán hận với nàng, sự việc ngày càng phức tạp, dường như tất cả đã ngoài tầm kiểm soát, là do kiếp trước nàng đã bỏ lỡ hay là bởi vì nàng trùng sinh mà dẫn đến sự thay đổi này?!

Nửa canh giờ sau, Tuyết Mai chỉ còn nửa cái mạng, nha hoàn, bà tử giải tán khỏi sân chính, giờ phút này sân chính chỉ còn vài người đứng đó, Xuân Cầm ra lệnh cho hạ nhân dọn dẹp, sau một hồi diễn màn “tỷ muội tình thâm” thì Tiết Phong Lan cũng rời đi, trong lòng nàng lúc này đang nghĩ về sự thay đổi của Tiết Phong Linh, bởi vì kiếp trước tuy rằng nàng ta có ra tay hãm hại nàng nhưng cũng không bộc lộ oán hận rõ ràng như thế, oán khí lúc này, quả thật khiến cho nàng rơi vào một mảnh tơ rối, làm sao còn có tâm trạng ở nơi này nhìn Tuyết Mai sống dở chết dở chứ?!

Tiết Phong Linh nhìn Tiết Phong Lan được Xuân Cầm bế đi, đến khi khuất bóng nàng mới thu hồi tầm mắt nhìn về phía Tuyết Mai đang được Vân Yên nâng dậy, bởi vì chỗ bị đánh là hông nên Tuyết Mai không thể ngồi dậy, Tiết Phong Linh không hề bận tâm đến vấn đề này, giữ được mạng sống là tốt rồi, còn mong bản thân được lành lặn hay sao?!

“Nói đi, tại sao lại như vậy?” Vô duyên vô cớ lại bị đưa đến Hàn Mai Các, đừng nói với nàng là Tiết Phong Lan dám ra tay bắt cóc người của nàng!

“Là... là thế này...” Tuyết Mai sợ hãi, cố gắng kìm nén đau đớn mà kể lại cho Tiết Phong Linh chuyện một canh giờ trước.

Một canh giờ trước, Tuyết Mai cùng nha hoàn Y Ninh của Tiết Lan Hương trên đường đi từ phòng bếp về, vô tình gặp gỡ nha hoàn Tổ Niên của Tiết Thanh Liên đang đi hướng ngược lại, bởi vì Tiết Thanh Liên xuất thân là thứ nữ, không được đãi ngộ tốt ở Vân Hạ Viện một phần cũng do Y Ninh cất xén, Tổ Niên biết chuyện tất nhiên không phục, vì chủ tử đòi công bằng nhưng không thắng được Y Ninh, hai bên vốn không vừa mắt nhau, tất nhiên không tránh khỏi tranh chấp.

Chuyện này vốn không liên quan đến Tuyết Mai, nhưng trước giờ nàng vốn thích bắt nạt người khác cho nên cũng giúp Y Ninh một tay, hướng hồ quan hệ giữ Nhị tiểu thư và tiểu thư nhà nàng cũng xem như thân thiết, nói đến đây thân thể Tuyết Mai không kìm chế được mà run rẩy, ánh mắt Tiết Phong Linh nhìn Tuyết Mai lạnh dần nhưng nàng vẫn chưa mở miệng nói gì, vì vậy Tuyết Mai tiếp tục kể.

“Các người thật quá đáng!” Bị Y Ninh ra tay tát một cái, Tổ Niên ôm má, cố gắng kìm nén nước mắt mà lên án nhìn hai người.

“Quá đáng? Người làm đồ đồ bỏ mà Nhị tiểu thư đích thân hãm cho Nhị phu nhân, tát người một cái còn nhẹ tay đấy!” Y Ninh khinh thường liếc mắt nhìn Tổ Niên đang tức giận, lại nhìn chung đồ bỏ đang nằm lăn lóc trên đất, trong lòng tuy lo lắng chung đồ bỏ là do Tổ Niên làm đổ, nàng hoàn toàn không liên quan, nghĩ vậy tâm trạng nàng tốt hơn nhiều.

“Ta... ta... ta không có!” Tổ Niên sợ hãi hét lên, lúc này là do nàng ta cản đường nàng, nàng vốn muốn nhường nhưng hai người bọn cứ đứng đó, rõ ràng cố ý muốn gây sự, như thế nàng nhịn, nhưng nàng ta đột nhiên đẩy nàng, nàng trong lúc mất cân bằng mới túm lấy áo nàng ta, ai biết được chung đồ bỏ của Nhị phu nhân lại đổ, nàng rõ ràng không có lỗi!

“Tuyết Mai tỷ cũng có ở đây, người xem tỷ ấy là người mù hay sao mà không thấy ai mới là người có tội?”

Sắc mặt Tố Niên tái nhợt hẳn đi, nhìn về phía Tuyết Mai thấy nàng ta đang kiêu ngạo đứng đó, tố Niên biết rõ hai người bọn họ là cùng một phe, cho dù hôm nay người làm đổ là ai thì người chịu tội vẫn là nàng!

Y Ninh thô bạo kéo tay Tố Niên khiến nàng đầu đến nhũ mào, đang định dẫn Tố Niên về Lâm Hương Viện chịu tội với Nhị tiểu thư thì bị một bóng dáng chắn trước mặt, vốn đang định nổi giận nhưng khi nhìn thấy gương mặt người đến thì lời nói bị nghẹn ở cổ họng.

“Chuyện gì đang diễn ra thế nào?” Xuân Cầm ánh mắt lạnh lùng quét qua từng người, dừng trên người Tuyết Mai, dường như muốn nàng mở miệng giải thích.

Tuyết Mai bị điểm danh, tất nhiên không thể tiếp tục đứng nhìn nên đành mở miệng: “Xuân Cầm tỷ, là do Tố Niên làm đổ chung đồ bỏ mà Nhị tiểu thư đích thân hâm cho Nhị phu nhân, cho nên Y Ninh đang muốn đưa nàng ta đến chỗ Nhị tiểu thư nhận lỗi!”

Ánh mắt nàng rơi vào người Tố Niên, nhìn gương mặt nàng ta đầm nước mắt nàng cũng không biểu lộ gì, một lúc sau ánh mắt tiếp tục rơi vào người Tuyết Mai, nhìn chén trà hạnh nhân trên tay nàng ta, trên gương mặt lạnh nhạt của Xuân Cầm đột nhiên xuất hiện một nụ cười, nụ cười này khiến Tuyết Mai đối diện nảy sinh sự sợ hãi, dường như bão tố đang kéo đến với nàng ta.

“Trùng hợp thật, Tam tiểu thư vừa mới mở miệng muốn chê hạnh nhân, không bằng hiện tại ngươi mang chén chè này đến Hàn Mai Các cho Tam tiểu thư đi?”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Té ngã

Cuối đông, khí lạnh tan dần, tuyết cũng bắt đầu ngừng rơi, bầu trời trở nên trong lành mát mẻ, thổi đi cái băng giá lạnh lẽo của mùa đông, chuẩn bị đón chào cái nắng chan hòa của mùa xuân đang đến.

Hậu viện Thượng thư phủ là nơi hoang vắng, thường xuyên không có người lui tới nhưng chăm sóc vẫn là có, đặt chân vào nơi này liền cảm nhận được hơi thở thanh mát của lá cây, xuyên qua hàng cây, những tia nắng chiếu rọi xuống mặt đất, một vườn hoa đầy sắc màu hiện ra, những nụ hoa đang e ấp dưới ánh nắng chói lọi của mặt trời, một số loài hoa mang trong mình sự kiêu hãnh của bậc đế vương đã không ngần ngại mà vươn lên đón ánh nắng của những ngày cuối đông như mầu đơn, hải đường, thược dược...

Cách đó không ra là một chiếc cầu hình vòm cung, dưới cầu là một hồ sen tươi mát, lá sen trong suốt một màu xanh ngọc, nước hồ trong xanh hơn bao giờ hết, đàn cá tung tăng bơi lội, lượn lờ, bên kia cầu là một vườn mai đỏ, đóa hoa mai màu đỏ rực, nổi bật trên nền tuyết trắng, tuyết đọng trên lá, tan dần nhỏ giọt.

Giữa vườn mai, một cây đào mọc nơi đó, kì lạ thay, cây đào sớm đã ra hoa kết quả, quả đào chín mọng, toàn thân được bao bọc một màu hồng phấn, nhìn vô cùng đẹp mắt, khiến người khác nhìn không được mà muốn hái. Đào vốn dĩ chỉ nở vào cuối tháng năm hàng năm, hiện tại đã cuối đông, đào vẫn ra hoa kết quả, đối với vấn đề này nhiều người lấy làm kì lạ, nghe nói, ở Bắc Yên có một giống đào quanh năm đều ra hoa kết quả, cho dù thời tiết khắc nghiệt thế nào vẫn có thể sinh sôi nảy nở. Hàng năm Bắc Yên đều tiến công cho Đại Ngụy nhiều của ngon vật lạ, giống đào này là một trong số đó, ngoại trừ hoàng tộc ra thì Thượng thư phủ vẫn có một hạt, vốn là hạt giống tuy quý giá nhưng chưa hẳn sẽ trở thành công, nhưng đây là món quà mà Thái hậu ban cho Tiết Phong Lan, lúc nhỏ nàng thường thích ăn đào cho nên Thái hậu bèn bảo người mang hạt giống đến trồng trong hậu viện Thượng thư phủ, Tiết Phong Lan tất nhiên quý trọng, vậy nên ngày ngày đều đến chăm sóc cho cây đào, đến nay cũng gần mười năm, đó là cây đào duy nhất trong Thượng thư phủ quanh năm đều kết quả.

Hậu viện yên tĩnh, mặt hồ nước không gợn sóng, hoa đua nhau nở, rực rỡ muôn màu, phong cảnh hữu tình, thích hợp cho những người yêu thích nghệ thuật, có cảnh có tình, thiếu mỗi thơ.

Trong đình, bóng lưng xinh đẹp mờ ảo, xuyên qua rèm che là chiếc váy dài màu lam trong xanh như làn nước, lụa mỏng mát mẻ, trên váy thêu những đường nét hoa văn đơn giản nhưng làm nổi bật lên người mặc nó. Rèm châu, màn ngọc cũng không bằng chiếc váy lụa này, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể hình dung dung mạo của nữ tử này.

Mây như họa, thiếu nữ như bước ra từ trong tranh, làn da trắng nõn, mũi cao thanh tú, mi như cánh bướm, rung động theo từng ánh mắt, khí chất nhẹ nhàng, thanh thoát, ánh mắt nàng nhìn về phương xa, đôi mắt sâu không đáy, một mảnh trầm lắng, cảnh đẹp xung quanh cũng không lọt được vào mắt của nàng.

“Đạo này trong phủ có vẻ yên bình nhỉ?”

Đứng một bên Xuân Cầm gương mặt trầm tĩnh nhưng lời nói lại không giấu được sự cảm thán, mấy ngày nay trong phủ đặc biệt yên tĩnh, nhất là vị chủ nhân của Vân Vụ Hiên, bị Thượng thư đại nhân cảm tức nên dạo gần đây cũng an phận thủ thường đi rất nhiều, nhị phòng, tam phòng vốn sống độc lập nên cũng không mấy quan tâm chuyện trong phủ, chỉ có đại phòng là suốt ngày ồn ào. Nghe nói lần trước Tuyết Mai bị đánh đến chỉ còn nửa cái mạng, Tiết lão thái thái nghe tin đã tức giận không thôi, nếu không phải có Tam tiểu thư ngăn cản thì đã hận không thể lập tức xông đến Hàn Mai Các tìm Tứ

tiểu thư giáo huấn một trận.

“Chỉ sợ là yên bình trước sóng gió...”

Tiết Phong Linh là người có thù tất báo, chuyện lần trước nàng ta bị thua thiệt chỉ sẽ vẫn còn ôm hận trong lòng, không nói đến Tuyết Mai có quan trọng hay không, chỉ nói đến việc ngày ngày nàng ta âm mưu hãm hại nàng cũng đủ khiến cuộc sống của nàng không còn yên bình như trước. Thế nhưng, từ ngày trùng sinh trở lại, cuộc sống nàng vốn dĩ đã không còn yên bình, bản thân nàng lựa chọn con đường tranh đấu, cho dù nàng không muốn trở thành người độc ác nhưng vì mạng sống của bản thân, vì mục đích báo thù, nàng sớm đã giống như Tiết Phong Linh, vì mục đích của bản thân mà bất chấp thủ đoạn!

Xuân Cầm trầm mặc, thức thời không mở miệng. Thượng thư phủ làm sao có thể có một ngày yên bình, nếu có thì cũng là yên bình trước sóng gió, bản thân mỗi người tồn tại đều để tranh đấu vì bản thân, nàng không có tư cách nói họ làm sai hay làm đúng.

Từ xa, tiếng bước chân truyền đến, kèm theo đó là âm thanh ạch ạch như tiếng chạy, đôi giày vải va chạm vào nền đất, người chưa thấy mà tiếng đã truyền đến: “Tiểu thiếu gia đừng chạy...”

Xuyên qua hàng cây, băng qua hòn non bộ, một bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện trước mắt Tiết Phong Lan, tiểu nam hài khoảng bảy, tám tuổi, gương mặt non nớt có vài phần tuần tú, khoác lên người một bộ cẩm bào vô cùng chói mắt, áo bào được cắt may tinh tế, chất liệu mềm mại nhìn vào là biết không phải loại vải tầm thường, theo sau là một tiểu nha hoàn, bộ dạng lo lắng đuổi theo tiểu nam hài.

Thượng thư phủ, nam tử không nhiều, nhi tử tam phòng thì chỉ có Tiết Vũ Văn của nhị phòng là lớn nhất, hiện tại đã trưởng thành, đang giúp việc ở Hình bộ nên cũng không thường xuyên về phủ. Nhị thiếu gia Tiết Mộ của tam phòng năm nay vừa đến tuổi cập kê, vẫn còn đang theo học ở Quốc Tử Giám, cho nên tiểu nam hài trước mắt chỉ có thể là nhi tử của Phụng Lam - tiểu thiếu gia của đại phòng Tiết Duy, danh xưng tiểu thiếu gia là bởi vì trước khi Tiết Duy ra đời Thượng thư phủ nhân đang hoài thai nhi tử, nhưng vì bất cẩn mà nam hài chưa hình thành đã ra đi, vì vậy tuy theo vai về Tiết Duy là tam thiếu gia nhưng mọi người vẫn kiêng kỵ từ “tam thiếu gia” này đối với Tiết Duy.

Tiết Duy là nhi tử duy nhất của Thượng thư đại nhân, mặc dù hắn không yêu thương gì Phụng Lam nhưng đối với nhi tử này hắn vẫn sủng ái vạn phần, về phần Phụng Lam, Tiết Duy chính là bảo bối của nàng ta, là sinh mạng mà nàng ta không thể thiếu, chỉ dựa vào “mẫu bằng tử quy” nàng ta cũng đã nuông chiều Tiết Duy đến tận trời. Thường ngày Tiết Duy đều ở cạnh Phụng Lan hoặc Tiết lão thái thái, nha hoàn bên người Tiết Duy cũng là do một tay Tiết lão thái thái sắp đặt, bởi vì bọn họ sợ Thượng thư phủ nhân ôm lòng thù hận mà đối phó với Tiết Duy, cho nên tiểu thiếu gia của Tiết phủ chính là được bao bọc mà lớn lên. Thế nhưng hôm nay Tiết Duy lại đi đến nơi hoang vắng như hậu viện này, mà bên người chỉ có một nha hoàn theo sau, điều này khiến Tiết Phong Lan cảm thấy kì lạ.

Đối với Tiết Duy, nàng chẳng có chút tình cảm, không yêu thích cũng không chán ghét hay oán hận, tuy hắn chiếm hết tất cả mọi thứ vốn dĩ thuộc về ca ca nàng, mẫu thân vì vậy mà thất thế nhưng đối với Tiết Phong Lan, Tiết Duy bất quá chỉ là người xa lạ không đáng để nàng bận tâm, dù là kiếp trước hay kiếp này.

Tiểu nha hoàn đuổi theo Tiết Duy đến bên cạnh cây đào, nháy mắt nàng liền hiểu tại sao tiểu thiếu gia lại chạy nhanh như vậy, tiểu thiếu gia thích ăn đào chuyện này trên dưới Thượng thư phủ ai ai cũng biết, nhưng đào không phải mùa nào cũng có, hiện tại tiểu thiếu gia nháo đòi ăn đào, mà trong phủ chỉ có một cây đào duy nhất kết quả quanh năm, nhưng là của Thái hậu ban cho Tứ tiểu thư, Phụng Lan dĩ nhiên sủng ái tiểu thiếu gia nên hắn muốn gì được nấy, Tiết lão thái thái lại càng nhắm mắt làm ngơ nên dạo gần đây nàng cũng thường xuyên đi theo tiểu thiếu gia đến nơi này hái đào.

“Tiểu thiếu gia, di nương đã dặn dò nô tì không cho người đến nơi này nữa...” Tiểu nha hoàn nhớ đến lời dặn dò của Phụng Lan trong lúc nhất thời liền khó xử, từ chuyện lần trước di nương bị lão gia cảm tức, di nương đã vô cùng tức giận, dặn dò nàng không có phép tiểu thiếu gia đến hậu viện, tiểu thiếu gia muốn ăn đào cứ việc chiều theo ý tiểu thiếu gia, nhưng điều làm nàng khó xử là mùa này không có ai bán đào, chủ tử lại khẳng khái muốn ăn, chỉ sợ trên dưới Đại Ngự ngoại trừ hoàng cung ra thì chỉ sợ chỉ có Thượng thư phủ là đào có kết quả, nhưng cây đào này... nàng không thể động đến!

“Người không nói, ta không nói, nương sẽ không biết!” Tiết Duy nhìn quả đào với chín mọng trên cây với ánh mắt si mê, từ nhỏ đến lớn hắn là tiểu bá vương của Thượng thư phủ, hắn muốn gì tổ mẫu cũng chiều hắn, phụ thân cùng nương lại hết mực yêu thương, mặc dù nương đã dặn dò hắn không được đến nơi này nữa bước nhưng Tiết Duy vẫn ngang bướng làm theo ý mình, bởi vì hắn biết nương sẽ đau lòng hắn, tổ mẫu cũng sẽ không trách mắng hắn!

“Nhưng mà...”

Thân là nha hoàn, phải phục tùng mọi mệnh lệnh của chủ tử, tiểu nha hoàn ngăn cản không được Tiết Duy nên đành tìm cách hái đào cho hắn, trong lòng thầm nghĩ chỉ hái một, hai quả, hắn là không có vấn đề gì, đang định khom người nhặt một cái cây để hái đào thì một đôi giày xuất hiện trước mắt nàng, đôi giày vải thêu hoa, làn váy lay động theo từng bước chân, tiểu nha hoàn giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên, đập vào mắt nàng là gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, ánh mắt sâu lắng như chiếc gương phản chiếu lòng người.

“Xuân... Xuân Cầm tỷ...”

“Nô tì ra mắt tiểu thiếu gia.” Xuân Cầm hành lễ với Tiết Duy, bộ dạng không kiêu ngạo không siểm nịnh khiến người khác nhất thời không thể trách cứ.

Tiết Duy không xem Xuân Cầm vào mắt, từ nhỏ đã được cưng chiều cho nên đối với hạ nhân một mực xem thường, quán lấy tiểu nha hoàn đòi hái đào, tiểu nha hoàn một bên sợ hãi nhìn Xuân Cầm, một bên phải đỡ dành Tiết Duy, đây là đào của Tứ tiểu thư, người của Tứ tiểu thư đang tại nơi này, cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám thực hiện yêu cầu của Tiết Duy.

Lúc nàng đang lâm vào tình thế khó xử thì một bà tử xuất hiện, thân hình mập mạp, đi đứng chậm chạp, đợi khi nàng ta đến trước mặt họ thì Tiết Duy đã khóc nháo lên, nàng ta nhíu mày không vui nhìn tiểu nha hoàn rồi vội vàng đỡ Tiết Duy, ngay cả một ánh mắt cũng không cho Xuân Cầm mà trực tiếp ôm

người rời đi, người này không ai khác là Lư ma ma, người mà Tiết lão thái thái để lại bên cạnh chiếu cổ cho Tiết Duy.

Không gian nháy mắt khôi phục yên tĩnh, nhìn bóng dáng bọn họ xa dần, Tiết Phong Lan buồn chán bảo Xuân Cầm bế nàng đến bên cạnh gốc đào, mấy năm gần đây nàng sớm đã quên mất bản thân đã từng trồng một cây đào, nhìn cảnh đào vron cao, quả đào chín mọng, đột nhiên Tiết Phong Lan cũng muốn ăn thử.

“Xuân Cầm, đi tìm một cái cây lại đây.”

Trong khi chờ đợi Xuân Cầm đến, Tiết Phong Lan tựa người vào cành đào, ánh nắng xuyên qua khe lá chiếu xuống chiếc trâm trên tóc nàng, khiến nàng càng trở nên lung linh lạ thường.

“Soạt.” Âm thanh vang lên thu hút sự chú ý của Tiết Phong Lan, nàng nâng mắt lên nhìn, bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc lần nữa đập vào mắt nàng, là Tiết Duy, có lẽ hắn đã trốn thoát khỏi tay Lư ma ma mà chạy đến nơi này.

Tiết Duy cũng phát hiện ra nàng ngồi nơi đó, lúc đầu còn có chút e ngại nhưng nhìn đến đôi chân nàng thì ánh mắt đầy khinh thường, đối với vị tỷ tỷ tàn phế này, hắn vô cùng chán ghét, một phần là do nàng cùng tỷ tỷ nàng cướp đi sự sủng ái của phụ thân, một phần là do mẫu thân nàng chiếm lấy vị trí chính thê, rõ ràng hắn là nhi tử duy nhất của phụ thân, dựa vào đâu hắn lại chỉ là thứ tử?!

Tiết Duy bị Phưong Lam dạy dỗ sớm đã không phải là tiểu hài tử ngây thơ, hắn biết hắn là nhi tử duy nhất của Thượng thư đại nhân, so với bất kì thiếu gia nào trong phủ thì địa vị của hắn vẫn là lớn nhất, nên hắn rất thông minh lợi dụng sự duy nhất này, lấy lòng tổ mẫu, khiến phụ thân yêu thích, tuy hắn chỉ là thứ tử nhưng rất nhanh liền không phải, mẫu thân hắn đã nói với hắn như thế!

Nhìn quả đào trên cao, lại nhìn xuống thân hình thấp bé của mình, Tiết Duy bắt đầu nóng nảy, phát hiện Tiết Phong Lan đang ngồi trên một chiếc ghế thì ánh mắt hắn sáng lên, không chút do dự đẩy ngã Tiết Phong Lan mà cướp lấy chiếc ghế.

Tiết Phong Lan bị té đau, không khỏi nhíu mày, làn váy của nàng bị dơ một mảnh nhưng nàng không quan tâm, ánh mắt nhìn Tiết Duy có vài phần lạnh lùng, chỉ là nàng im lặng không nói gì, so với bộ dạng gợn dờ quát mắng thì bộ dạng bình tĩnh của nàng khiến lòng Tiết Duy không khỏi sinh ra sự sợ hãi.

Bất quá chỉ là một đứa tàn phế, nàng ta có thể làm được gì hắn?

Nghĩ vậy, Tiết Duy cho nàng một ánh mắt đắc ý, bắt đầu trèo lên ghế, nhằm muốn hái quả đào trên cao. Bởi vì là nền đất cho nên dù ghế có bốn chân đi chăng nữa cũng sẽ không trụ vững, huống hồ Tiết Duy lại thấp bé, muốn hái được quả đào trên cao thì hắn phải vron người hoặc nhảy lên, mà như thế thì... một chân ghế bị trật đi, chiếc ghế khó lòng giữ vững, lúc này thân hình Tiết Duy bị mất thăng bằng, mà... ánh mắt Tiết Phong Lan vẫn là một mảnh trầm tĩnh.

“A a a a a!!!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Hãm hại

Từ đường là nơi linh thiêng, nơi để thờ cúng tổ tiên cùng các vị thần, thường ngày tuy ít người có lui tới nhưng đều được quét tước cẩn thận, hôm nay không phải dịp lễ gì nhưng trong từ đường, trên dưới Thượng thư phủ đều tập trung về nơi này.

Đây là một căn nhà ba gian, phía trước được trang trí như phòng khách, hai chiếc ghế được đặt vào vị trí chủ vị, gian phòng phía sau là nơi dùng để thờ cúng tổ tiên, nơi này mới thật sự là từ đường, ở bên phải là một gian phòng khác dùng để nghỉ ngơi, Thượng thư phu nhân thường xuyên đến từ đường để cầu phúc, đôi lúc cũng nghỉ ngơi tại đây.

Chính ngo, mặt trời chiếu thẳng xuống mặt đất làm tuyết trên nền đá tan dần, tạo thành một vùng nước, thời tiết bắt đầu thay đổi, khí trời có vẻ đã nóng hơn, khiến tâm trạng con người theo đó mà trở nên nóng nảy, bồn chồn không yên. Lúc này, ngay tại chính đường, mọi người đều an vị trên ghế, ngay cả Phưong Lam bị Thượng thư đại nhân cảm tức một tháng cũng có mặt thì cho thấy nhất định là có chuyện quan trọng.

Nam tả nữ hữu, ngồi ghế chủ vị bên trái là trụ cột của gia đình, người này không ai khác chính là Thượng thư đại nhân, bên phải tất nhiên là vị trí của chủ mẫu, người ngồi chiếc ghế này hẳn là Thượng thư phu nhân, thế nhưng Tiết lão thái thái vẫn còn đó, Thượng thư đại nhân là người lấy chữ hiếu làm đầu nên người ngồi bên phải không ai ngoài Tiết lão thái thái.

Phía dưới, bên trái là thê nữ đại phòng ba người gồm: Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Linh, Tiết Phong Lan cùng Nhị phu nhân Lâm thị, bên phải ngoài Phưong Lam ra còn có Vũ di nương, phu thê Tam phòng. Theo lí, khi được gọi đến từ đường từ trên dưới Tiết phủ mọi người đều phải đến, thế nhưng có một số trường hợp như Tiết Thanh Liên, nàng ta tuy là người của đại phòng nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một thứ nữ, tất nhiên là không được phép bước chân vào từ đường nếu không có sự đồng ý của Tiết lão thái thái. Về phần nữ nhi của nhị phòng còn lại, nếu không có việc liên quan đến bọn họ thì không đến cũng không sao.

Từ đường trước giờ vốn yên tĩnh, tựa như mặt hồ không gợn sóng nhưng ở ẩn trong sự yên tĩnh là sóng ngầm mạnh liệt, lúc này tiếng khóc không ngừng truyền đến phá vỡ không khí yên tĩnh vốn có của từ đường, một số người sợ đến mức không dám thở mạnh, tuy không liên quan đến họ nhưng tâm tình vẫn nhện không được mà bất an, gương mặt Thượng thư đại nhân âm trầm không rõ cảm xúc khiến người khác không dám suy đoán, sắc mặt của Tiết lão thái thái thì vô cùng khó coi, những người còn lại là về mặt bình tĩnh, bộ dạng không liên quan.

“Lão gia, người nhất định phải cứu Duy Nhi...” Tiếng khóc từ người Phụng Lam truyền đến khiến sắc mặt mọi người càng thêm nghiêm trọng, thường ngày Phụng Lam vốn là một bộ dáng kiêu ngạo, vậy mà hiện tại lại khóc đến hoa lệ đầm mưa như vậy, khiến người khác nhìn có chút không quen.

Thượng thư đại nhân sắc mặt âm trầm, lúc này ở Lễ bộ làm việc thì hẳn nhận được tin từ mẫu thân, Tiết Duy bị té ngã ở hậu viện, đầu đập vào hòn non bộ, hiện giờ hôn mê chưa rõ, mẫu thân muốn hẳn nhanh chóng trở về. Tiết Duy là nhi tử duy nhất của hắn, tất nhiên đối với đứa con này yêu chiều hết mực, nghe được tin dữ lòng đầy bất an, bàn giao công việc xong liền nhanh chóng về phủ, trong lòng chỉ mong Duy Nhi không xảy ra chuyện gì!

“Thượng thư đại nhân.” Lúc này Diệp thái y từ ngoài bước vào, mọi người trong phòng nhanh chóng hướng mắt về phía Diệp thái y, ngay cả Phụng Lam cũng quên cả khóc, Thượng thư đại nhân còn chưa mở miệng thì Tiết lão thái thái đã kích động cướp lời.

“Diệp thái y... Duy Nhi... Duy Nhi có làm sao không?”

“Lão phu nhân bình tĩnh, tiểu thiếu gia chỉ là đang hôn mê, không có nguy hiểm đến tính mạng...” Tiết Duy bị thương một chút trên dưới Thượng thư phủ liền đứng ngồi không yên, trong khi đó khi nghe tin Tiết Phong Lan bị tàn phế thì mọi người đều là về mặt bình tĩnh, Diệp thái y thật sự không hiểu, là nam hay nữ đều là con cháu trong nhà, cần gì phải phân biệt đối xử như vậy?!

Thập nữ không bằng nhất nam, bất kể gia đình nào cũng đều trọng nam khinh nữ, Diệp thái y tuy chịu ảnh hưởng của phong kiến nhưng trong lòng hẳn nhi tử cũng không hẳn quan trọng hơn nữ nhi, hẳn chỉ có một nữ nhi, mọi người đều nói hẳn tuyệt hậu, không có ai nói dối tông đường, mẫu thân nhiều lần khuyên can muốn hẳn nạp thiếp. Hoàng thượng cũng muốn ban cho hẳn nữ nhân nhưng hẳn đều từ chối. Tuy thế từ hẳn chỉ sinh cho hẳn duy nhất một nữ nhi nhưng sống chung mười mấy năm, không có tình cũng có nghĩa, huống hồ, năng dạy dỗ nữ nhi vô cùng tốt, hẳn không còn nhi tử nói dối tông đường, chỉ cần nữ nhi kế thừa sự nghiệp của hắn, như vậy là đủ rồi.

Nhận thấy ánh mắt của Diệp thái y, Tiết Phong Lan chỉ cười nhạt, thời gian gần đây Diệp thái y thường xuyên đến Tiết phủ xem xét bệnh tình của nàng, cho nàng nàng với hẳn cũng xem như thân thiết, hôm nay cũng như mọi ngày, thế nhưng Diệp thái y còn chưa đặt chân bước vào Hàn Mai Các thì đã bị người của Tiết lão thái thái cho mời, nói là tiểu thiếu gia té ngã, bây giờ hôn mê không rõ, muốn hẳn qua cứu chữa.

“Đa tạ Diệp thái y, phiền ngài nhiều lắm...” Nghe tin cháu trai không sao, trái tim đang treo ngược của Tiết lão thái thái rốt cuộc cũng buông xuống, trong ba người cháu trai, người nàng yêu thương nhất không ai ngoài Tiết Duy, so với Tiết Vũ Văn nghiêm túc cứng ngắt, Tiết Mộ bộ dạng trẻ con thì tất nhiên nàng yêu thích những lời ngon tiếng ngọt của Tiết Duy hơn.

Để thể hiện chút lòng thành, Tiết lão thái thái cho người chuẩn bị một lễ bao, ý đồ muốn đưa cho Diệp thái y, ngày ngày Diệp thái y quan xem xét bệnh tình cho Tiết Phong Lan, một chút bạc năng cũng không dám móc ra, vậy mà hiện tại vì Tiết Duy, lễ bao lớn như vậy mà cũng không tiếc giao ra, mọi người hai mặt nhìn nhau, ngầm hiểu ý tứ của Tiết lão thái thái.

“Đa tạ lão phu nhân có lòng, thần không dám nhận.” Hắn hôm nay cứu Tiết Duy vì một phần là hành y cứu người, phần còn lại là vì nể mặt Tiết Phong Lan, hiện tại Tiết lão thái thái lại đưa ra lễ bao, ẩn tình bên trong hẳn làm sao không nhìn ra?!

Tướng Diệp thái y là giả vờ, Tiết lão thái thái ra hiệu cho Huỳnh ma ma nhét lễ bao vào tay Diệp thái y, dù sao làm người ai lại chê tiền bao giờ, Diệp thái y là thái y nổi tiếng, có hẳn giúp đỡ Duy Nhi của nàng sẽ sớm bình phục, trong lòng Tiết lão thái thái chỉ một mực nghĩ đến Tiết Duy, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện, Tiết Phong Lan mới thật sự là trách nhiệm của hắn!

“Diệp thái y đừng khách sáo, chút lòng thành mà thôi, mong Diệp thái y thường xuyên đến chăm sóc cho Duy Nhi...”

Diệp thái y trầm mặc, mục đích của hắn đến nơi này là nhận lệnh của Thái hậu chữa bệnh cho Tiết Phong Lan, không phải chân sai vặt của Tiết lão thái thái, hẳn giúp Tiết Duy tai qua nạn khỏi thì đã thực hiện trách nhiệm cứu người của hắn, vậy mà Tiết lão thái thái được nước làm tới.

Thượng thư đại nhân nhíu mày, vội vàng mở miệng nói đỡ, ngăn cản hành động của Tiết lão thái thái: “Không biết không có tội, Diệp thái y đừng trách, đa tạ người đã cứu nhi tử...”

Tiết lão thái thái có chút xấu hổ nhưng nhiều hơn là tức giận, trong lòng thầm mắng Diệp thái y không biết thức thời, nàng cho hẳn bạc muốn hẳn đến chăm sóc Duy Nhi thì thế nào, bất kể ai trên đời này đều tham vinh hoa phú quý, vậy mà hắn còn làm bộ dạng thanh cao cái gì?!

“Rừng càng già càng cay” câu nói này không thể nào dùng được trên người Tiết lão thái thái, rõ ràng Diệp thái y vì nể mặt nàng mới qua cứu chữa cho Tiết Duy, vậy mà Tiết lão thái thái lại nghĩ chỉ cần nàng ta mở lời Diệp thái y liền phục tùng nghe theo sao? Nàng ta nghĩ mình là ai? Diệp thái y ở Thái y viện có danh vọng khá cao, hẳn làm người trước giờ chính trực, ngay cả Hoàng thượng cũng nể mặt vài phần, may mắn Diệp thái y không phải người tâm cao khí ngạo, nếu không hôm nay Tiết lão thái thái cũng sẽ rước họa vào thân không ít!

Nói lời khách sáo rồi tiến bước chân Diệp thái y đi, không khí chính đường lại khôi phục như ban đầu, Tiết Duy tai qua nạn khỏi, ít nhiều người cũng đã thờ phào nhẹ nhõm, dù họ không có quan hệ gì với Tiết Duy nhưng nếu Tiết Duy xảy ra chuyện thì người gặp tai họa không ai khác chính là bọn họ.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào?!” Thượng thư đại nhân cực kỳ tức giận, Tiết Duy thường ngày nghịch ngợm hẳn vẫn là biết, nhưng hôm nay lại té ngã đến mức hôn mê, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, hậu viện phía sau hoang vắng ít người qua lại, vô duyên vô cớ Duy Nhi lại chạy ra đó làm gì, lại khiến bản thân bị thương nặng như vậy?!

Phuong Lam dùng nước mắt để rửa mặt, nghe tin nhi tử không có gì thì tâm trạng cũng thả lỏng đi nhiều, hiện tại nghe Thượng thư đại nhân hỏi chuyện thì nước mắt nhịn không được rơi xuống, nha hoàn bên cạnh vội vàng lau nước mắt thay nàng.

“Lão gia... Duy Nhi gặp chuyện trong đó nhất định có ẩn tình, người phải đòi lại công bằng cho Duy Nhi!” Trong lòng Phuong Lam một mực tin tưởng nhi tử của nàng là bị người khác hãm hại, nếu không đang yên đang lành sao Duy Nhi lại té ngã, ánh mắt nàng rơi vào người Thượng thư phu nhân, trong phủ này người chứng mắt mẫu tử nàng chỉ có Lý Nguyệt Chi, nàng ta hận nàng sinh được nhi tử nên mới sinh lòng thù hận, ý đồ muốn loại bỏ Duy Nhi để mẫu tử các nàng có được tình yêu thương của Thượng thư đại nhân, nữ nhân khi ghen tỵ quả thật là đáng sợ!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tuy Phuong Lam không nói rõ nhưng hàm ý trong câu nói của nàng ta người thông minh đều có thể nghe ra, Tiết Duy là nhi tử duy nhất của Thượng thư đại nhân, là cháu trai mà Tiết lão thái yêu thương nhất, cũng chính là người Thượng thư phu nhân chứng mắt nhất, dù sao nếu không phải năm đó nàng xảy thai thì Phuong Lam sẽ không có cơ hội bước chân vào phủ, càng không cơ hội một bước lên trời như ngày hôm nay, thế nên nếu Tiết Duy gặp nguy hiểm người đầu tiên khả nghi chính là Thượng thư phu nhân, dù sao đây cũng là chuyện riêng của đại phòng, nhị phòng còn lại cũng không tiện xen vào.

“Quý Nhi, Phuong Lam nói đúng, con nhất định phải lấy lại công bằng cho Duy Nhi...” Tiết lão thái thái bên cạnh xúc động không thôi, chỉ cần nghĩ đến cháu trai bị người khác hãm hại thành như vậy nàng liền nhịn không được mà đau lòng.

Thượng thư đại nhân lòng đầy tâm sự, nhìn thê tử về mặt bình tĩnh, lại nhìn mẫu thân bộ dạng đau lòng, hẳn muốn lấy lại công bằng cho nhi tử nhưng cũng không muốn vu oan cho thê tử, kết tóc mười mấy năm, tính tình thê tử thế nào sao hẳn lại không rõ, nàng vì hẳn phải chịu không biết bao nhiêu ủy khuất, sao có thể vì thù hận mà hãm hại Duy Nhi?!

“Lão gia... Lulu ma ma đang ở bên ngoài, bảo là có chuyện quan trọng cần nói...”

Lulu ma ma chẳng phải đang ở bên cạnh chăm sóc Tiết Duy sao? Không có việc gì sao lại đến đây?!

Nghĩ rằng cháu trai gặp nguy hiểm, Tiết lão thái thái liền cho gọi Lulu ma ma vào, Lulu ma ma là người nàng phái đến bên cạnh chăm sóc cho Tiết Duy, hiện tại Tiết Duy hôm mê chưa tỉnh, nhiệm vụ của nàng ta là phải ở bên cạnh trông nom Tiết Duy, vậy mà lại đến từ đường, nhất định là Tiết Duy xảy ra chuyện!

Lulu ma ma vừa bước chân vào, ánh mắt mọi người liền đổ dồn về phía nàng ta, còn chưa kịp để Tiết lão thái thái mở miệng hỏi chuyện thì nàng ta đã quỳ xuống khiến không ít người kinh ngạc.

“Lulu ma ma, người...”

“Lão gia tha tội, lão phu nhân tha tội, tiểu thiếu gia bị thương một phần cũng là do lỗi của nô tỳ...”

“Rầm”

“Người nói cái gì?!”

Hai tiếng động vang lên đồng thời cùng một lúc khiến Lulu ma ma đang quỳ không tránh khỏi sợ hãi, nhưng nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, nàng liền không chút do dự dập đầu, nước mắt không ngừng rơi.

“Là lỗi của nô tỳ, là do nô tỳ không chăm sóc thiếu gia cẩn thận nên mới để thiếu gia bị thương, là lỗi của nô tỳ khi chứng kiến Tứ tiểu thư làm thiếu gia bị thương mà không nói, xin lão gia tha tội, lão phu nhân tha tội...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Vu oan

Đùng!

Lulu ma ma vừa dứt lời, ánh mắt mọi người lập tức rơi vào người Tiết Phong Lan. Ẩn oán giữa Thượng thư phu nhân cùng Phuong Lam, người người trên dưới Tiết phủ đều rõ ràng, năm đó Thượng thư phu nhân hoài thai Tam thiếu gia, Phuong Lam đã vào phủ làm nha hoàn, sau khi Thượng thư phu nhân bất cẩn xảy thai, Tiết lão thái thái thuận nước đẩy thuyền, đưa Phuong Lam lên làm di nương, nhờ vậy nàng ta mới được một bước lên trời. Bất quá ẩn tình trong đó, mọi người hiểu rõ nhưng không dám nói, chỉ sợ sự kiện xảy thai của Thượng thư phu nhân ít nhiều cũng sẽ liên quan đến nàng ta, nhưng nhân chứng, vật chứng không có, hơn nữa chuyện này cũng không phải chuyện tốt đẹp gì nên được Thượng thư đại nhân tận lực ép xuống, chuyện này tuy đã rơi vào lãng quên nhưng có một số người vẫn nhịn không được mà nhắc đến.

Hiện tại Tiết Duy bị thương, người bị nghi ngờ lớn nhất không ai khác ngoài Thượng thư phu nhân, dù sao Tiết Phong Lan cũng chỉ là một nha đầu, có một số chuyện nàng vẫn chưa hiểu rõ, nên có thể dễ dàng bị người khác lợi dụng, đây là suy nghĩ của một ít số người ở nơi này.

Nhị phu nhân Lâm thị cùng Thượng thư phu nhân giao tình khá tốt, đối với tính tình của Thượng thư phu nhân Lâm thị cũng tương đối hiểu rõ, nữ tử xuất thân cao quý như nàng ta, khinh thường nhất là việc tranh giành tình cảm, huống hồ là tranh giành tình cảm với hạng nữ lưu xuất thân thấp hèn như Phụng Lam, bất quá không thể không nói, tuy Thượng thư đại nhân không phải thật sự yêu thương Phụng Lam nhưng đối xử với Tiết Duy vô cùng tốt, mà Thượng thư phu nhân lại không có nhi tử, nếu là nàng nàng cũng sẽ nhịn không được mà sinh lòng đố kỵ. Tuy trong lòng suy nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt vẫn không nói thêm gì, dù sao đây là chuyện của đại phòng, dù nàng muốn xen vào cũng không thể.

Tam phòng bên này bộ dạng thần nhiên, trước giờ bọn họ vẫn không xen vào chuyện trong phủ, giao tình với các viện khác cũng không sâu, cho nên đối với vấn đề riêng tư của đại phòng, họ vẫn duy trì lập trường của bản thân, chuyện này cũng không liên quan đến bọn họ, ngày hôm nay bọn họ đến đây đơn giản là làm theo lệnh Tiết lão thái thái.

Tam phu nhân thầm cảm thấy may mắn cho bản thân vì Tam lão gia chỉ có một mình nàng là thê, tuy nàng không được lòng mẹ chồng nhưng trong lòng trượng phu vẫn có nàng, so với Thượng thư phu nhân phải chịu cảnh hờ hững trượng phu với người khác, nàng vẫn còn tốt lắm.

Phụng Lam căm hận nhìn Tiết Phụng Lan, rồi nhanh chóng chuyển sang người Thượng thư phu nhân, chỉ cần nghĩ đến nhi tử của nàng bị thương là do âm mưu của mẫu tử Lý Nguyệt Chi, nàng liền nhịn không được mà sinh ra oán hận. Nàng ta xuất thân cao quý, lúc nào cũng là bộ dạng kiêu ngạo khiến nàng cảm thấy chán ghét, vì vậy nàng tương kế tựu kế, âm mưu chiếm đoạt trượng phu của nàng ta, một phần muốn Lý Nguyệt Chi phải chịu nhục nhã, một phần vì muốn bản thân có nơi nương tựa.

Tiết Duy đối với nàng là tâm can bảo bối, nàng có thể chấp nhận sự trả thù của Lý Nguyệt Chi nhưng với điều kiện nàng ta không được đụng đến nhi tử của nàng!

Đã là người thì sẽ có một lúc phải ích kỷ, thân là người mẹ tất nhiên con của mình là quan trọng nhất, Phụng Lam lo lắng cho an nguy của nhi tử nàng ta không sai, nhưng vì lợi ích của bản thân mà khiến người khác mất đi đứa con, Thượng thư phu nhân một câu oán hận còn chưa nói, vậy mà hiện tại sự việc chưa rõ đã định tội trạng lên đầu nàng.

Tiết lão thái thái sớm đã không vừa mắt mẫu tử Tiết Phụng Lan, hiện tại biết được cháu trai bảo bối bị Tiết Phụng Lan làm bị thương thì tức giận không thôi, nàng không chút nghi ngờ mà tin tưởng lời nói của Lưu mã mã, dù sao nàng ta cũng là người của nàng, cho nàng ta mười lá gan, nàng ta cũng không dám nói dối trước mặt nàng.

Thượng thư đại nhân vẫn trầm mặc như cũ, không ai biết hắn đang nghĩ gì, một lát sau hắn mới mở miệng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này.

“Lan Nhi, lời Lưu mã mã nói là thật sao?”

“Lan Nhi nói không làm, phụ thân tin sao?” Tiết Phụng Lan lúc này mới ngẩn đầu, để lộ gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nàng không trả lời câu hỏi của Thượng thư đại nhân mà chỉ mở miệng hỏi lại.

“Lưu mã mã cũng đã mở miệng nói là người làm, người còn muốn ngụy biện?” Tiết lão thái thái không định tội Tiết Phụng Lan mà lại mở miệng hỏi nàng ta có làm hay không thì trong lòng cực kỳ không thoải mái.

“Tổ mẫu, lời Lưu mã mã nói thì đáng tin tưởng, còn con thì không sao?”

Sắc mặt Tiết lão thái thái đanh lại, còn chưa kịp mở miệng thì Thượng thư phu nhân đã lên tiếng nói giúp nữ nhi.

“Lão gia, chuyện này nhất định có ẩn tình, Lan Nhi từ trước nay đều ngoan ngoãn, sao có thể vô duyên vô cớ mà làm bị thương người khác được?”

Thượng thư phu nhân làm như không thấy ánh mắt hận thù của Phụng Lam, tuy nàng không thích Tiết Duy nhưng dù sao hắn vẫn là huyết mạch của trượng phu, nàng tất nhiên sẽ không gây nguy hại đến hắn, về phần hai nữ nhi của nàng, Linh Nhi thông minh hiểu chuyện, vốn được lòng Tiết lão thái thái nên không có lí do gì gây khó dễ với Tiết Duy, còn Lan Nhi tuy không được sủng ái nhưng tính tình ngày thơ đơn thuần, tâm tư không chứa tạp chất, đối với Tiết Duy không xa không gần, chẳng có lí do gì khiến nữ nhi của nàng làm ra chuyện này!

Tiết phủ yên bình không được mấy ngày liền tiếp tục nổi sóng, mà mọi chuyện đều bắt đầu từ Tiết Phụng Lan, có vẻ như không cần nàng ta ra tay thì Tiết Phụng Lan cũng không thể yên ổn sống qua ngày được.

Lời nói của Thượng thư phu nhân ý vị thâm trường, mọi người đều hiểu rõ, nhưng có một số người, trong lòng rõ ràng nhưng ngoài mặt lại vẻ như không biết, cố tình hiểu sai ý của Thượng thư phu nhân, điển hình là Tiết lão thái thái.

“Nhân chứng cũng đã có, người nói bà già này vu oan cho nữ nhi của người sao?”

Thượng thư phu nhân nhíu mày, nàng chỉ muốn trượng phu làm rõ chuyện này, lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, nàng tất nhiên không muốn nữ nhi oan uổng, nhưng cũng không muốn khó xử trượng phu.

“Tổ mẫu, Lưu mã mã làm sao có thể là nhân chứng? Khi đó tại hậu viện, đâu chỉ có một mình nàng ta?!”

Lời vừa nói ra sắc mặt không ít người liền thay đổi, Thượng thư đại nhân không tránh khỏi nhíu mày, Tiết lão thái thái tất nhiên không tin tưởng lời Tiết Phụng Lan, trong lòng nàng nghĩ là Tiết Phụng Lan vì muốn trốn tội mới nói những lời như vậy.

“Người có ý gì?”

“Khi Tiết Duy té ngã, nơi đó không chỉ con, Lulu mà mà còn có cả Xuân Cầm cùng tiểu nha hoàn bên người Tiết Duy!”

Thượng thư phu nhân không muốn nữ nhi bị oan nên một bên khuyên can Thượng thư đại nhân, bên này Tiết lão thái thái cùng Phương Lam khóc nháo nói phải đòi lại công bằng cho Tiết Duy, Thượng thư đại nhân ở giữa vừa khó xử lại vừa nhức đầu không thôi.

“Đủ rồi! Cho người gọi Xuân Cầm cùng nha hoàn hầu hạ tiểu thiếu gia vào đây.”

Biết Thượng thư đại nhân tức giận, mọi người thức thời đều đồng loạt im lặng, Xuân Cầm cùng tiểu nha hoàn được đưa vào, không giống Xuân Cầm bình tĩnh hành lễ, tiểu nha hoàn một bên đứng ngồi không yên, trong lòng nhịn không được sợ hãi.

“Ngươi là nha hoàn hầu hạ Duy Nhi? Tên gọi là gì?” Thượng thư đại nhân nhìn tiểu nha hoàn có vài phần quen mắt, mặc dù hẳn thường xuyên đến Vân Vụ Hiên chơi cùng Tiết Duy nhưng đối với người bên cạnh cũng không mấy quen thuộc.

“Vâng... nô tỳ là nha hoàn hầu hạ tiểu thiếu gia, nô tỳ gọi Tiểu Ngọc...”

“Khi tiểu thiếu gia bị té ngã, ngươi có bên cạnh không?”

“Nô tỳ... nô tỳ...” Tiểu Ngọc cắn môi, gương mặt lộ vẻ sợ hãi.

Đối với thái độ của Tiểu Ngọc, Thượng thư đại nhân không vui nhú mày, thanh âm không khỏi cao hơn vài phần: “Có hay không?” kèm theo đó thanh âm đồ vỗ của chung trà.

Nhìn chung trà lăn lóc dưới chân nàng, Tiểu Ngọc bị dọa sợ, vội vàng trả lời:

“Dạ có...”

“Còn không mau kể rõ đầu đuôi mọi chuyện?” Tiết lão thái thái nhìn bộ dạng ngây ngốc của Tiểu Ngọc thì không khỏi cảm thấy khó chịu, Phương Lam tìm đâu ra một nha đầu vừa ngốc nghếch vừa chậm chạp như thế để hầu hạ Duy Nhi, trong phủ hết người rồi sao?

Tiểu Ngọc vội vàng kể lại mọi chuyện, một canh giờ trước nàng cũng hầu hạ tiểu thiếu gia như mọi ngày, hôm nay tiểu thiếu gia một mực đòi đi dạo hậu viện, mặc dù Phương di nương không cho phép nhưng dù nàng nói thế nào tiểu thiếu gia vẫn không nghe, nghĩ rằng tiểu thiếu gia đơn giản là muốn tản bộ nên nàng đã theo tiểu thiếu gia đến hậu viện.

Đến đó nàng liền biết mục đích của tiểu thiếu gia vốn không đơn giản là muốn tản bộ, đang lúc nàng định hái đào theo lời tiểu thiếu gia thì Xuân Cầm xuất hiện, chủ nhân của cây đào đã xuất hiện, cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám trước mặt Xuân Cầm hái đào, đúng lúc đó Lulu mà xuất hiện, đưa tiểu thiếu gia trở về.

Nói đến đây, nàng ngập ngừng nhìn Lulu mà mà, nhận thấy sự cảnh cáo trong ánh mắt Lulu mà mà liền nhanh chóng dời mắt.

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó... sau đó tiểu thiếu gia đòi ăn bánh quế hoa, đích thân Lulu mà mà phải xuống bếp, tiểu thiếu gia lại đuổi nô tỳ đi mua kẹo đường, nô tỳ nhớ trong nhà bếp của Vân Vụ Hiên vẫn còn kẹo đường nên đã nhanh chóng mang về... nhưng... tiểu thiếu gia lại không thấy!”

“Sau khi tìm kiếm một lượt vẫn không thấy bóng dáng tiểu thiếu gia, nô tỳ liền trở lại hậu viện, đến vườn mai nô tỳ liền nghe thấy tiếng hét của tiểu thiếu gia, khi đó nô tỳ thấy Xuân Cầm tỳ từ bên ngoài trở về... khi đó nô tỳ nhìn thấy...” Về sau Tiểu Ngọc không dám mở miệng nói tiếp, chỉ sợ lão gia trách nàng không hầu hạ tốt tiểu thiếu gia, sẽ đuổi nàng rời khỏi phủ.

“Ngươi nhìn thấy gì?”

Tiểu Ngọc càng ngập ngừng càng khiến cho một số người thêm nghi ngờ ẩn ẩn sau sự việc Tiết Duy té ngã, là do một tay Tiết Phong Lan làm ra.

“Nô tỳ nhìn thấy... tiểu thiếu gia từ trên ghế té xuống, bên cạnh... là Tứ tiểu thư...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tiết Liên Kiều

“Ngươi còn gì để nói?!” Ánh mắt Tiết lão thái thái sắc bén đến kinh người, trong lòng sớm đã nhận định Tiết Phong Lan là kẻ khiến cháu trai bảo bối của nàng bị thương, nhưng nàng ta lại một mực phủ nhận, hiện tại không chỉ có một nhân chứng là Lulu mà mà, mà còn có nha hoàn Tiểu Ngọc, mặc dù Xuân Cầm cũng ở nơi đó nhưng lòng nàng không mấy tin tưởng.

Xuân Cầm từng là người của Lão phu nhân trước kia, nàng thân phận chỉ là thiếp thất, nếu không phải sinh ra ba nhi tử mà lão phu nhân chỉ có một nữ nhi thì nàng sớm đã không được địa vị như ngày hôm nay, Xuân Cầm trung thành khiến nàng chán ghét, nàng sớm đã không vừa mắt, chuyển đến Lý Nguyệt Chi thì thôi đi, hiện tại lại đến nha đầu Tiết Phong Lan. Xuân Cầm là người của Tiết Phong Lan, tất nhiên không muốn Tiết Phong Lan chịu thiệt, nàng tất nhiên sẽ không tin tưởng lời nàng ta.

Tiết Phong Lan tựa tiểu phi tiểu: “Lan Nhi ở bên cạnh thì tỏ mẫu liền khẳng định là Lan Nhi làm sao?”

Nàng vẫn duy trì lộ bộ dạng bình thản khiến người khác nhìn không thấu.

“Duy Nhi không làm gì đắc tội người, sao người lại có thể nhẫn tâm hại hân bị thương như vậy? Hân là đệ đệ người a!” Phương Lam bên cạnh sớm đã không kìm chế được, nếu không phải có Thượng thư đại nhân tại thì nàng sớm đã tiến lên cho Tiết Phong Lan một bạt tay.

Thượng thư phu nhân không tiếng động nhíu mày, đệ đệ? Tiết Phong Lan hai tỷ muội là do nàng mang nặng đẻ đau bất chấp nguy hiểm mà sinh ra, trong người mang dòng máu của nàng, nhưng Tiết Duy thì sao? Hân không những không phải do nàng sinh ra mà còn là nhi tử của phu quân với nữ nhân khác, nàng chấp nhận thân phận hân thì thôi đi, hiện tại còn muốn nữ nhi của nàng nhận hân làm đệ đệ ư?

Tiết Duy bất quá cũng chỉ là dã chủng, nữ nhi của nàng còn không thể so sánh, làm sao có thể so sánh với nhi tử của nàng? Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng tối đi vài phần, phu quân yêu thương thì đã sao, đến cuối cùng nàng cũng bị mẹ chồng khinh thường vì không thể sinh nhi tử cho trượng phu.

Tiết Phong Lan mặt không biểu cảm, nàng tuy không chán ghét Tiết Duy nhưng cũng không có ý định nhận thân thích, dù sao kiếp này không có ai đáng để nàng tin tưởng.

Thấy Tiết Phong Lan yên lặng không nói, Phương Lam nước mắt như mưa khiến Thượng thư đại nhân phiền lòng không thôi.

Lúc này Xuân Cầm đang quỳ vốn yên tĩnh này giờ đột nhiên mở miệng: “Lão gia, lão phu nhân, chuyện này không liên quan đến tiểu thư.”

Nàng thừa nhận lời Tiểu Ngọc nói không sai, nhưng sự thật ẩn đằng sau đó thì không ai có thể biết được. Khi đó nàng cùng Tiểu Ngọc đến đã nghe thấy tiếng hét, còn không biết xảy ra chuyện gì thì Tiết Duy lại ngã xuống, bên cạnh là Tiết Phong Lan gương mặt không chút cảm, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Tuy sừng sốt nhưng Xuân Cầm nhanh chóng lấy lại tinh thần, nàng vội vàng hướng về phía hai người, Tiểu Ngọc lúc này mới giật mình choàng tỉnh, vội vàng đuổi theo sau, trong lòng chỉ mong tiểu thiếu gia có thể bình an vô sự, nếu không người chết sẽ là nàng!

Thân là nha hoàn, Xuân Cầm rất thông minh khi mở miệng không phải là hỏi mọi chuyện thế nào mà là quan tâm hỏi: “Tiểu thư có sao không?”, nàng đi đến đỡ Tiết Phong Lan, phát hiện một góc áo bị bùn đất làm bẩn thì không khỏi nhíu mày, trong lòng dường như đã hiểu rõ mọi chuyện. Trước lúc nàng rời khỏi đây nàng đã lấy ghế cho tiểu thư ngồi trên đó, khi quay lại Tiết Duy thì trên ghế té ngã, tiểu thư lại té ngồi trên đất, Xuân Cầm là người thông minh, sao lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Lúc nàng muốn đưa tiểu thư rời đi thì Lưu ma ma xuất hiện, nhìn đến Tiết Duy bị thương nàng ta cũng sợ hãi vô cùng, sau lại thấy nàng cùng tiểu thư đứng đó thì hai người họ lập tức rời đi, nhìn về mặt của Lưu ma ma nàng liền nghĩ rằng nàng ta không phải loại người tốt đẹp gì, dù sao đó cũng là người Tiết lão thái thái phải đến bảo vệ Tiết Duy. Quả nhiên, còn chưa bao lâu Tiết lão thái thái đã triệu tập mọi người đến từ đường, ngay cả Thượng thư đại nhân cũng trở về, nàng tuy không được vào trong nhưng tình hình trong đó nàng cũng hiểu rõ đôi chút, lúc nàng được phép vào thì nàng liền hiểu rõ, các nàng không gây sự với người khác thì bọn họ một vẫn không chịu buông tha.

“Người thân là nha hoàn của nàng, nói tốt cho nàng là hiển nhiên, lời của người không đáng để tin tưởng.”

Tiết Phong Lan cảm thấy rất buồn cười, Xuân Cầm là nha hoàn của nàng, lời nói không đáng tin tưởng. Tiểu Ngọc cùng Lưu ma ma chẳng phải cũng là người của Tiết Duy đó sao? Lời của bọn họ sao có thể đáng tin hơn Xuân Cầm chứ, nếu đôi lại hôm nay người bị thương là nàng thì liệu bọn họ có tin tưởng lời Xuân Cầm không, hay cố viện lý do giúp Tiết Duy thoát tội?! Tiết Phong Lan thầm cảm thấy may mắn vì người nằm trên chiếc giường đó không phải là nàng, so với việc nằm trên chiếc giường không rõ sống chết, nàng thà ngồi đây làm kẻ xấu còn tốt hơn.

“Xuân Cầm không chỉ là người của Lan Nhi, mà còn là người của con, mẫu thân nói như vậy chẳng khác nào không tin tưởng lời của con?” Thượng thư phu nhân lúc này đột nhiên mở miệng, hiện tại mọi nhân chứng đều chứng minh Lan Nhi là người có tội, nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy, Lan Nhi có tội thì cùng lắm chỉ bị phạt chép tam tự kinh, hay cầm túc một tháng, thế nhưng chuyện này lại ảnh hưởng đến nàng, người có tâm sẽ nghĩ rằng là do nàng lợi dụng nữ nhi khiến nhi tử của trượng phu bị bị thương, đồn ra ngoài, không chỉ nàng bị tổn hại mà nhà mẹ đẻ của nàng cũng không tránh khỏi gèm pha!

Lý Nguyệt Chi nàng xuất thân cao quý, từ trước đến nay vốn không thích tranh giành tình cảm với nữ nhân khác, trước khi lấy nàng, Thượng thư đại nhân cũng đã hứa chỉ có một mình nàng làm thê, nhưng sau khi lấy nàng, hân lại ghét bỏ nàng không sinh được nhi tử cho hân, dù miệng hân nói không yêu thương Phương Lam nhưng lòng hân vẫn có Tiết Duy, hiện tại hân lại im lặng ngồi đó, nhìn nữ nhi của mình bị mẫu thân mình dồn vào đường cùng, chỉ vì muốn lấy lại công bằng cho nhi tử của hân!

Tiết lão thái thái bỗng nhíu mày, nghi ngờ nhìn Thượng thư phu nhân, mọi ngày chỉ cần nàng mở miệng thì nàng ta còn không dám trả lời, vậy mà hiện tại động đến nữ nhi của nàng ta thì liền lộ ra bộ dạng gà mẹ bảo vệ gà con?!

“Phu nhân, mẫu thân không ý như vậy, mẫu thân cũng chỉ là quá lo lắng cho Duy Nhi mà thôi.”

Thấy không khí giương cung bạt kiếm của hai người thì Thượng thư đại nhân vội vàng mở miệng giảng hòa. Một người là mẫu thân sinh ra có ơn dưỡng dục hẳn, một người là nương tử kết tóc se duyên cùng hẳn đi đến rằng long đầu bạc, quan hệ giữa các nàng không tốt tất nhiên hẳn biết, nhưng hẳn có thể làm gì được? Chỉ mong hai bên có thể nhường nhịn nhau đôi chút.

“Đánh chó cũng phải nể mặt chủ, nhân cách Xuân Cầm thế nào trên dưới Tiết phủ mọi người đều biết, nếu Xuân Cầm đã nói không liên quan đến Lan Nhi thì mọi chuyện sẽ không liên quan đến Lan Nhi, chàng thân là phụ thân con bé, nhất định phải trả lại sự trong sạch cho nữ nhi.” Thượng thư phụ nhân liếc mắt nhìn gương mặt đầm nước mắt của Phụng Lam thì trong lòng cười lạnh, nhi tử nàng ta là báu vật vậy nữ nhi của nàng thì sao? Nàng chỉ có duy nhất hai nữ nhi này, một trong hai có mệnh hệ gì nàng liền không thể sống nổi, Lan Nhi đã bị tàn phế đôi chân, cuộc sống sau này tất nhiên không được tốt như xưa, nhưng một ngày còn có Lý Nguyệt Chi nàng tại thì nàng liền không để nữ nhi phải chịu ủy khuất.

Thượng thư đại nhân đau lòng thê tử, hân nộ nàng quá nhiều, hiện tại suýt nữa khiến nữ nhi của bọn họ bị oan...

“Lan Nhi, con có gì để nói không?”

Thấy Thượng thư đại nhân cho Tiết Phụng Lan cơ hội, Phụng Lam không khỏi cảm tức nhìn về phía Lý Nguyệt Chi, oán hận trong lòng càng lớn.

Nhi phòng còn lại một bên im lặng ngồi xem đại phòng đấu đá tranh giành, từ thế hệ trước đến thế hệ sau, Nhi lão gia mất sớm, nhi phòng chẳng có việc gì để tranh giành, huống hồ Nhi phụ nhân Lâm thị còn có một nhi tử làm việc ở Hình bộ, cho dù Vũ di nương có Tiết lão thái thái chống lưng cũng không dám ra oai trước mặt Nhi phụ nhân. Tam phòng ngược lại yên bình nhất trong các phòng, tam lão gia chỉ có một thê, Tam phụ nhân thanh thản sống qua ngày, một nữ một tử sống hòa thuận nào giống đại phòng, sóng gió cứ hết lần này đến lần khác lần lượt kéo đến?!

“Phụ thân, nữ nhi còn có một nhân chứng khác, một nhân chứng... có sức tin cậy rất lớn.” Ánh mắt Tiết Phụng Lan đầy thâm ý nhìn về phía Tam phụ nhân Dung thị.

Lúc này, tại hậu hoa viên.

Nữ tử một thân váy trắng, tinh khiết không tì vết, đôi tay nàng trắng nõn đưa ra, hái một cành hoa hồng bỏ vào giỏ, gương mặt nàng xinh đẹp mang theo lạnh lùng, đôi mắt trong suốt như đáy hồ, chiếu ngược hình ảnh đóa hoa hồng đang nở, trong lúc bất cẩn tay nàng bị gai của hoa xẹt qua, khiến làn da bị đỏ một mảnh, may mắn là chưa chảy máu, nếu không đóa hoa trắng đã bị nhiễm bẩn.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Nha hoàn bên cạnh phát hiện vội vàng cầm lấy tay nàng, vẻ mặt lo lắng.

Bạch y nữ tử lắc đầu tỏ vẻ bản thân không sao, trong lòng nàng không ngừng suy nghĩ chuyện này, nàng tuy không vói tứ tứ nhưng trong lòng nàng mọi người đều là người trong nhà, phụ mẫu không cho nàng quản chuyện thị phi trong phủ nhưng thấy người khác bị oan chẳng lẽ nàng lại đứng nhìn, trong khi đó bản thân nàng cũng là một trong những nhân chứng sao?!

Tiết lão thái thái triệu tập mọi người đến từ đường chưa đến một canh giờ thì trên dưới Tiết phủ đều đồn rằng Tứ tiểu thư khiến tiểu thiếu gia bị thương, chỉ sợ chưa đến một ngày khắp kinh thành đều biết, khi đó thanh danh Tiết Phụng Lan không chỉ đơn giản là bị phá hỏng mà chỉ sợ...

Nàng thật sự không dám nghĩ đến.

Lòng nàng bối rối trăm bề, khi Tiết Duy bị thương nàng cũng có mặt, chỉ là không ai phát hiện, nàng thấy rất rõ Tiết Duy đẩy tứ tỷ xuống đất, sau đó là hân tự ngã bị thương, nhưng trong mắt người khác đôi lại là tứ tỷ khiến Tiết Duy bị thương.

Dù biết tứ tỷ oan uổng nhưng nàng lại không thể ra mặt, một phần là do nàng sợ hãi, một phần là do phụ mẫu không cho phép nàng xen vào chuyện trong phủ, bọn họ chỉ là tam phòng, chuyện của đại phòng không nên can thiệp quá sâu.

Thế nhưng nếu chỉ vì sự ích kỷ của nàng mà khiến người khác để lại tiếng oan, huống hồ người đó còn là đường tử của nàng, đại bá đối với tam phòng bọn họ cũng tốt, chưa hề bạt đãi...

Trong lúc nàng đang phân vân thì một đám người đột nhiên xuất hiện, dẫn đầu là nữ tử gương mặt lạnh lùng, không ai khác ngoài Xuân Cầm, nàng ta đi đến trước mặt nàng cung kính hành lễ, hoàn toàn khác với nha hoàn trong phủ không để nàng vào mắt, trong lòng nàng bất an ngày càng lớn.

“Ngũ tiểu thư, Đại lão gia cho mời.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Sóng ngầm đang đến

“Tứ tỷ, tỷ không sao là tốt rồi.”

Con gió lướt qua, mang theo thanh âm nhẹ nhàng như tiếng chuông gió, tóc đen như mực, dài vô tận, bạch y như tuyết, thanh thoát, rung động lòng

người, làn váy trắng dài bông bênh lay trong gió, chạm vào nền đất.

Màu trắng tinh khiết lại đơn giản dễ nhìn, kết hợp với viền hoa màu đỏ làm nổi bật lên thân hình nhỏ nhắn của thiếu nữ, thắt lưng buộc một sợi dây kim tuyến mà xanh lá, khiến thiếu nữ càng thêm lung linh.

“Chuyện khi này, đa tạ muội.”

Giọng nói của Tiết Phong Lan so với ngày thường dịu đi rất nhiều, không giống thái độ không nóng không lạnh ngày thường, nàng trả lời một cách trầm tĩnh.

Quan hệ giữa đại phòng và tam phòng không tính là thân thiết, giữa nàng và Tiết Liên Kiều cũng không gặp nhau nhiều, trong ấn tượng của nàng Tiết Liên Kiều là một nữ tử băng thanh ngọc khiết, cửa trước không ra, cửa sau không bước, suốt ngày bị giam trong khuê phòng, đối với hậu viện tranh đấu một chút cũng không biết.

Tất nhiên đời này Tiết Phong Lan sẽ không ngây thơ dễ dàng tin tưởng những lời này, dù sao đã sống một đời, mắt nhìn người tất nhiên không tệ, trong kí ức của nàng hình ảnh của Tiết Liên Kiều tuy ít nhưng có một sự kiện nàng vẫn nhớ rõ, năm Tiết Liên Kiều mười sáu tuổi Quận Vương phi đã thay nhi tử, cũng tức là Thế tử Quận Vương phủ cầu thân, Tiết Liên Kiều từ Ngũ tiểu thư nhỏ bé không người biết đến của Thượng thư phủ liền một bước lên mây, trở thành Thế tử phi, địa vị cao quý, không đến mấy năm, địa vị của nàng đã tại Vương phủ trở nên vô cùng vững vàng, khiến cuộc sống của Tam phòng tại Thượng thư phủ cũng tốt hơn không ít.

Có thể thấy được, Tiết Liên Kiều không chỉ là một nữ tử đơn giản, tuy nhiên, hiện tại trước mặt Tiết Phong Lan là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời, gương mặt tuy lạnh lùng xa cách nhưng đôi mắt lại lộ vẻ ngây thơ, không lẫn chút tạp chất.

Đối với vị muội muội chưa từng tiếp xúc này, Tiết Phong Lan cũng không mấy bài xích, dù sao nước sông không phạm nước giếng, cái chết của nàng hoàn toàn không liên quan đến Tiết Liên Kiều, nàng cũng không muốn giẫm chó đánh mèo.

“Chuyện này... một phần cũng là lỗi của muội...” Nếu nàng nói ra sớm hơn thì mọi chuyện cũng không lớn thành như vậy!

“Đó không phải là lỗi của muội, muội cũng không muốn như vậy mà?”

Tiết Liên Kiều nghe vậy liền kinh ngạc, không khỏi ngược mắt nhìn Tiết Phong Lan, tuy nàng gặp Tiết Phong Lan chỉ có một hai lần nhưng trong ấn tượng của nàng, vị tứ tỷ này là một người kiêu ngạo, tính tình ngang bướng, có thể so sánh với Tiết Lan Hương, tuy nhiên vị tứ tỷ này khá là ngây thơ, lại dễ tin người, thường bị Tiết Lan Hương bắt nạt.

Nhưng thời khắc này, hình ảnh tứ tỷ trong kí ức nàng hoàn toàn biến mất, không phải là một thiếu nữ kiêu ngạo hay ngang bướng, gương mặt nàng lúc này tuy non nớt nhưng sâu trong ánh mắt lại là một mảnh trầm tĩnh, như mặt nước hồ thu yên tĩnh không gợn sóng, không hiểu sao trong lòng Tiết Liên Kiều lại nảy sinh một cảm giác... kì lạ?!

“Làm sao vậy?” Thấy Tiết Liên Kiều nhìn bản thân không chớp mắt, Tiết Phong Lan nhin không được mở miệng.

Tiết Liên Kiều giật mình, vội vàng lắc đầu: “Kh... Không có gì...”

Tiết Phong Lan thấy thế cũng không nói gì thêm, gật đầu, ra hiệu với Xuân Cầm, Xuân Cầm hiểu ý, lập tức bế nàng về phòng, để lại bóng lưng cho Tiết Liên Kiều.

Tiết Liên Kiều dõi theo bóng lưng, trần mặc, trong lòng cảm thấy kì lạ, vốn dĩ nàng còn không tin lời hạ nhân nói, nhưng xem ra mọi chuyện là thật.

Tứ tiểu thư sau khi bị ngã, tính tình liền đột nhiên thay đổi khiến người khác khó mà nắm bắt!

~~~~~

Thượng thư phủ, một ngày cũng không thể bình yên!

Sau khi trở về phòng, Xuân Cầm bế Tiết Phong Lan đặt lên ghế, một bên rót cho nàng một chung trà, gió thổi hương trà vào bay theo gió, tỏa ra một loại hương thơm nhàn nhạt, khói trà nghi ngút bay lên, vừa nhìn đã biết trà này mới được pha.

Tiết Phong Lan nhếch môi, xem ra sau vụ lần trước, đám hạ nhân đã an phận hơn không ít, như vậy cũng tốt, đỡ phải khiến nàng bận tâm!

“Tiểu thư... chuyện ngày hôm nay một phần cũng là do lỗi của nô tì... nếu không phải nô tì rồi đi, tiểu thư cũng sẽ không...” Chuyện ngày hôm nay ở từ đường nàng cũng đã chứng kiến, tuy tiểu thư không nói nhưng Xuân Cầm biết được, tiểu thư đang rất tức giận, mà lỗi cũng là do nàng mà ra.

Tiết Phong Lan nghe vậy nhượng mày, lời của Xuân Cầm nói không sai, nếu không phải nàng không di chuyển được, Xuân Cầm lại rồi đi, thì Tiết Duy cũng không có cơ hội lại gần nàng, không bị thương thì Phuong Lam cũng sẽ không vu oan cho nàng, Tiết lão thái thái lại càng không vũ nhục nàng như vậy. Tuy nhiên việc này nàng cũng không thể trách Xuân Cầm, dù sao người tính cũng không bằng trời tính, ánh mắt Tiết Phong Lan rơi vào đôi chân mình, mắt nàng lóe lên tia sáng lạnh, hiện tại nàng chỉ là một phế nhân, cuộc sống của nàng chỉ có thể dựa vào người khác, được người khác hầu hạ và sống lệ thuộc vào người khác là hai chuyện khác nhau, Tiết Phong Lan trời sinh kiêu ngạo, làm sao có thể chấp nhận sống lệ thuộc vào người khác?

Nếu không phải do Tiết Phong Linh...

Nghĩ đến đây tay nàng không khỏi nắm chặt, rồi sẽ một ngày nàng sẽ khiến bọn họ trả giá toàn bộ!!!

Thấy Tiết Phong Lan im lặng không nói, toàn thân lại tỏa ra khí lạnh, Xuân Cầm không đứng một bên không dám thờ mặt, nỗi lo lắng trong lòng lại lớn hơn, nếu tiểu thư lên tiếng chửi mắng nàng, ít nhiều Xuân Cầm còn bớt lo lắng, nhưng tiểu thư lại im lặng không nói, lại không tỏ thái độ gì, điều này khiến Xuân Cầm nảy sinh lo sợ!

Có một số người, bề ngoài ngang ngược nóng nảy, có bao nhiêu cảm xúc đều bộc lộ hết ra ngoài, người như vậy tuy ngu ngốc nhưng không hề đáng sợ, còn tốt hơn một số người bề ngoài trầm tĩnh ôn hòa, gặp chuyện không nói, người như vậy che giấu quá sâu, mà Tiết Phong Lan chính là người thứ hai, tất nhiên Xuân Cầm sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi.

Căn phòng rơi vào yên tĩnh, gió từ bên ngoài thổi đến mang theo hơi thở ấm áp của gió xuân, cây non bên ngoài cũng đã đâm chồi nảy lộc, chim thú từ mọi nơi bay tới, bay lượn trên bầu trời, ánh sáng mặt trời hôm nay ấm áp hơn hẳn mọi ngày.

Xem ra... một năm lại sắp trôi qua rồi!

“Ta không muốn chuyện này lặp lại một lần nữa!”

Xuân Cầm nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, gánh nặng trong lòng dường như được trút ra, nàng vội vàng mở miệng: “Sau này nó thì tuyệt đối không rời tiểu thư một bước!”

Lời vào tai, Tiết Phong Lan chỉ cười nhạt không nói, tuyệt đối không một bước, nói thì dễ nhưng làm được hay không thì nàng không dám chắc, bất quá hiện tại nàng tin tưởng Xuân Cầm, chỉ là nếu sau này...

“Năm mới sắp đến rồi nhỉ?” Tay Tiết Phong Lan chạm nhẹ vào chung trà, nước trà đã nguội lạnh, nhưng hương thơm vẫn còn đó, điều này khiến nàng cảm thấy thú vị, tựa như vết thương đã lành nhưng sẹo vẫn còn đó, có một số chuyện, không truy cứu nữa không có nghĩa là đã bỏ qua!

“Vâng, chỉ còn năm ngày nữa là hết một năm rồi à...” Xuân Cầm nhìn khí trời, ánh mặt trời đột nhiên mờ mờ không rõ, không biết đây là mùa xuân thứ bao nhiêu nàng đón cùng Thượng thư phủ, cảm giác đều giống như mọi năm, nóng nực, tẻ nhạt, nhưng Xuân Cầm lại có cảm giác dường như mùa xuân năm nay không giống mọi năm.

Cảm giác của Xuân Cầm không sai, mùa xuân năm nay không hề giống các năm trước, đây là một mùa xuân mở đầu cho bước ngoặt của mỗi người trong Thượng thư phủ, là bước đầu của kế hoạch trả thù của Tiết Phong Lan, cùng với thanh âm rộn ràng của mùa xuân đang đi tới là một đợt sóng ngầm mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cả Hoàng tộc cũng bị cuốn vào!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Trong sạch

Từ đường, kể từ sau khi Tiết Phong Lan và Tiết Liên Kiều rời đi, căn phòng liền rơi vào một mảnh trầm tĩnh, bầu không khí nặng nề khiến mọi người hít thở không thông.

Thượng thư đại nhân trầm mặc, ánh mắt quét một lượt khắp căn phòng, mỗi người đều mang một vẻ mặt khác nhau, mắt hấn nheo lại, dường như đang suy nghĩ gì đó, không lâu sau lại mở miệng phá vỡ bầu không khí nặng nề.

“Nếu không có việc gì nữa thì mọi người trở về phòng đi.”

Nhị phòng hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt một mảnh minh bạch, dù sao đây cũng là chuyện riêng của đại phòng, chính thứ tranh đấu là chuyện thường ngày, huống hồ chuyện này trong Thượng thư phủ cũng không phải ngày một ngày hai, bất quá mọi chuyện cũng không có làm lớn như hôm nay.

Nhị phu nhân Lâm thị gật đầu với Thượng thư đại nhân rồi nhanh chóng rời đi, đối với chuyện của đại phòng nàng không mấy hứng thú, chỉ âm thầm cảm thấy may mắn là Vũ di nương không có lá gan lớn như Phương Lam, có lẽ là bởi vì nàng ta không sinh được nhi tử nên mới có thể an phận thủ thường không đi gây sự với nàng, nếu không... Nhị phu nhân âm thầm lắc đầu, nàng chỉ mong nữ nhi không bị kéo vào tranh đấu hậu viện của đám người này!

Tam phu nhân Dung thị dường như có lời muốn nói nhưng lời vừa tới miệng lại không thể mở lời, trong đầu xuất hiện rất nhiều câu hỏi không có đáp án, ánh mắt nàng rơi vào người Tiết lão thái thái đồng thời cũng thấy Tiết lão thái thái đang nhìn nàng, ánh mắt khiến thân hình nàng run nhẹ, Tam lão gia thấy không còn việc gì nên cũng rời đi, thấy trượng phu rời đi Tam phu nhân cũng nhanh chóng theo sau, vứt bỏ suy nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu.

Trong phòng nháy mắt chỉ còn có người của đại phòng cùng Tiết lão thái thái, căn phòng lần nữa rơi vào trầm tĩnh, mỗi người lúc này đều đang lâm vào suy nghĩ của riêng mình.

Lúc này Thượng thư đại nhân nghe nữ nhi nói có nhân chứng, vì để trả lại sự trong sạch cho nữ nhi, đồng thời cũng là sự an ủi dành cho thế tử, hẳn

không nói hai lời liền nhanh chóng cho người gọi Tiết Liên Kiều đến khiến không ít sinh lòng bất mãn, mà người bất mãn nhất chỉ sợ là Phương Lam!

Đối với vị nhân chứng này, không ít người cảm thấy bất ngờ, dù sao Tiết Liên Kiều từ trước đến nay đều không bước ra khuê phòng một bước, số lần gặp mặt không nhiều, nàng cũng không thường xuyên đến thỉnh an Tiết lão thái thái, cho nên đối với sự tồn tại của nàng, so với những người khác thì thật mờ nhạt không ít.

Váy trắng chạm đất, thân hình nhỏ nhắn bước đến, gương mặt tuy không thể so bì với tỷ muội Tiết Phong Lan nhưng vẫn là một mỹ nhân có một không hai, gương mặt non nớt lộ vẻ lạnh lùng, trên người mang một khí chất lãnh lẽo như tuyết, cao ngạo như mai, tiểu thư Thượng thư phủ, quả nhiên không có người nào tầm thường!

Tiết Liên Kiều một ánh mắt cũng không nhìn mọi người, chỉ nhanh chóng cúi người thỉnh an: “Liên Kiều xin thỉnh an tổ mẫu, đại bá, đại bá mẫu cùng các vị trưởng bối.”

Thân hình như ngọc, thanh âm như châu, nàng mang một vẻ thanh lãnh khó gần, một mảnh trong trẻo như sương, trong suốt như đáy hồ.

Liên Kiều, Liên Kiều!

Quả nhiên là một cái tên xứng đáng!

“Tiểu Kiều, con...” Tam phu nhân Dung thị khi nhìn thấy nữ nhi xuất hiện liền không khỏi kinh ngạc, giờ thì nàng đã hiểu vì sao lúc này Tiết Phong Lan lại nhìn nàng với ánh mắt đầy thâm ý như thế!

Tiết Liên Kiều từ khi bước chân vào đã nhận thấy được ánh mắt Dung thị chưa bao giờ rời khỏi người mình, đối với ánh mắt của Dung thị, nàng không thể làm gì hơn là gạt đầu, cho mẫu thân một ánh mắt an tâm.

Mẫu thân từ trước đến nay không cho nàng xen vào chuyện ngoại viện, nàng biết, nhưng khi Tiết Duy bị thương nàng cũng có mặt, mà mọi bằng chứng hiện tại đều đang hướng về tứ tỷ, nếu nàng thấy chết không cứu thì nàng sẽ có lỗi với đại bá, dù sao đại phòng đối xử với tam phòng cũng không tệ, huống hồ từ nhỏ nàng đã được dạy tam thư ngũ kinh, nếu thật sự nàng không ra mặt, như vậy tứ tỷ sẽ bị phạt... làm như thế, nàng lại cảm thấy có lỗi với tứ tỷ, có lỗi với bản thân của chính mình!

Nhìn phản ứng của Tam phu nhân Dung thị, mọi người liền hiểu sự xuất hiện của Tiết Liên Kiều chỉ là ngẫu nhiên, không phải là sắp đặt sẵn, nói cũng phải, dù sao từ trước đến nay mọi việc trong phủ tam phòng đều không xen vào. Với lại Ngũ tiểu thư thường ngày không thích ra khỏi viện của mình, tính tình lạnh nhạt khó gần, ngay cả Tiết lão thái thái cũng không mấy thân cận, nếu thật sự chuyện lần này Tiết Liên Kiều ra mặt thay Tiết Phong Lan thì chưa chắc đã thuyết phục được mọi người.

“Tiểu Kiều, ta nghe nói khi Duy Nhi bị thương, con cũng có mặt tại nơi đó?”

Tiết Liên Kiều nghe thế liền nhu thuận gật đầu.

Thượng thư đại nhân gật đầu, có vẻ là hài lòng với câu trả lời của nàng, hần lại một hồi số vấn đề liên quan đến sự việc này, Tiết Liên Kiều không nói hai lời liền kể lại sự việc bản thân đã chứng kiến, trong lòng biết rõ có thể sau ngày hôm nay nàng sẽ đắc tội với Phương di nương, dù sao đại phòng chính thứ tranh đấu không ai không biết, hiện tại nàng lại giúp đỡ tứ tỷ, tất nhiên không tránh khỏi chú ý của người khác. Bất quá nghĩ đi nghĩ lại thì trong phủ này, Thượng thư phu nhân mới thật sự là nữ chủ nhân, nàng giúp tứ tỷ làm sáng tỏ, có lẽ Thượng thư phu nhân ít nhiều cũng sẽ không để Phương di nương đi gây sự với tam phòng!

Tiết Liên Kiều tường thuật lại mọi chuyện, lời của nàng không khác Xuân Cầm là bao, mọi người ngồi một bên đều nghe rõ ràng rành mạch, không ít người thông minh âm thầm quan sát vẻ mặt của Thượng thư đại nhân, chỉ thấy trên mặt hắn là một mảnh trầm tĩnh.

Tiết lão thái thái bên cạnh sớm đã không vui nhủ mảy, dường như không mấy tin tưởng những lời của Tiết Liên Kiều, đối với đứa cháu này, nàng không tiếp xúc nhiều, thường xuyên không gặp mặt, hơn nữa Tiết Liên Kiều lại không biết làm lấy lòng người khác, cho nên Tiết lão thái thái tất nhiên không thích đứa cháu mặt lạnh này.

“Mọi ngày con đều không rời khỏi viện của mình, sau hôm nay lại trùng hợp, vừa hay chứng kiến Duy Nhi té ngã...”

Lời vừa khỏi miệng, mọi ánh mắt từ trên người Tiết Liên Kiều liền nhanh chóng chuyển đến người Tiết lão thái thái, Tiết Liên Kiều nhìn nàng một lúc rồi không nhanh không chậm mở miệng:

“Tổ mẫu đã hỏi, Liên Kiều tất nhiên sẽ thành thật trả lời. Năm mới sắp đến, cháu gái chỉ muốn hái hoa làm trà để dâng lên cho tổ mẫu, cho phụ mẫu cùng các vị trưởng bối thưởng thức... không biết, Liên Kiều làm vậy có đúng hay không?”

Tiết lão thái thái nghe vậy liền trầm mặc, nàng ta vì muốn tỏ lòng hiếu thảo với trưởng bối nên mới ra khỏi viện hái hoa làm trà, tình cờ chứng kiến mọi chuyện, nên mới ăn ngay nói thật, như vậy, nàng còn có thể nói gì đây? Nếu tiếp tục nói nữa, chẳng phải vào tai người khác chính là nàng gây khó dễ với cháu gái sao?!

Tam phu nhân trước giờ quản nữ nhi rất nghiêm, dù sao nữ nhi là do một tay nàng nuôi lớn, lời nữ nhi nàng tất nhiên tin tưởng, bất quá... chỉ sợ vì chuyện ngày hôm nay mà sau này tranh đấu hậu viện tam phòng cũng sẽ không tránh khỏi liên quan.

Thấy mẫu thân á khẩu không nói, Thượng thư đại nhân liền vội vàng mở lời: “Nếu mọi chuyện đã sáng tỏ thì chuyện này cứ xem như kết thúc tại đây!”

Phuong Lam nghe vậy tất nhiên không cam lòng: “Lão gia, Duy Nhi hấn...”

“Duy Nhi là sợ ý tứ bị thương, huống hồ vết thương của hấn cũng không quá nghiêm trọng!”

Sự việc kết thúc với sự tức giận của Tiết lão thái thái cùng sự không cam lòng của Phuong Lam, nhưng Thượng thư đại nhân đã mở miệng nói Tiết Phong Lan vô tội nên hai người cũng không tiện mở miệng nói thêm gì, dù sao có Thượng thư phu nhân ở đây, hai người muốn đổ tội lên đầu Tiết Phong Lan cũng không thể.

Tiết lão thái thái một mạch đi thẳng về viện của mình, Thượng thư đại nhân thấy thế chỉ đành thở dài, định qua với thế tử nhưng Phuong Lam một bên khuyên nhủ Tiết Duy lúc này rất cần phụ thân bên cạnh nên hấn đành phải đến Vân Vụ Hiên của Phuong Lam, Thượng thư phu nhân mắt nhắm mắt mở làm như không thấy nhưng trong lòng lại khó chịu không thôi.

Tiết Phong Linh thu hết thầy vào mắt, trong lòng thầm suy nghĩ mối quan hệ giữa Tiết Phong Lan và Tiết Liên Kiều, rốt cuộc tại sao Tiết Liên Kiều lại ra mặt thay nàng ta, là tình cờ hay là giữa bọn họ... có chuyện gì mà nàng không biết?

Đột nhiên trong lòng Tiết Phong Linh cảm thấy không ổn, dường như kể từ ngày Tiết Phong Lan tỉnh lại sau trận phong hàn thì mọi thứ dường như không còn nằm trong suy đoán của nàng nữa... hoặc có lẽ... là do nàng quá đa nghi?!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Suy tính

Vân Vụ Hiên.

Tiểu hài tử ngồi trên ghế, một tay bốc một quả nho cho vào miệng, tay còn lại cầm một quyển sách, ánh mắt hấn chăm chú nhìn quyển sách, không lâu sau lại bật cười ha ha, tình huống cứ lặp đi lặp lại.

Tiểu hài tử mặc một bộ y phục màu xanh đậm, chất liệu mềm mại mát mẻ, kết hợp với nền xanh tươi tắn khiến người khác cảm thấy thoải mái. gương mặt nam hài lộ vẻ hồng hào, tràn đầy khí sắc, khoác một cái áo lông trắng muốt, rất giống tuyết bên ngoài, bất quá tuyết bên ngoài khiến người ta lạnh lẽo bao nhiêu thì chiếc áo lông này lại ấm áp bấy nhiêu, nam hài không ai khác là Tiết Duy, vốn dĩ hiện tại đang nằm trên giường nghỉ ngơi nhưng nhìn bộ dạng của hấn không hề giống một người đang bị thương.

Tiếng bước chân truyền đến, thân ảnh hai người trước mắt lại càng rõ, vậy mà người trong phòng vẫn hồn nhiên không hề hay biết mà tiếp tục cười, nha hoàn bên ngoài sớm đã đổ mồ hôi hột, dù cho thời tiết có lạnh lẽo, nhìn hai người ngày càng đến gần, trong lòng thầm kêu không ổn.

"Nô tì tham kiến lão phu nhân, Phuong di nương..." Tiểu nha hoàn nhanh chóng đi đến trước mặt hai người thỉnh an, giọng nói có chút lớn chỉ mong người trong phòng có thể nghe được.

Tiết lão thái thái gật đầu, trong lòng cảm thấy kì lạ nhưng không nghĩ nhiều, bất quá Phuong Lam bên cạnh không giống vậy. Nhìn thái độ của tiểu nha hoàn Phuong Lam liền hiểu rõ, chỉ sợ Duy Nhi sớm đã rời giường, hơn nữa...

Tiết Duy nghe tiếng nói truyền đến từ bên ngoài, liền vội vàng cầm quyển sách quăng xuống gầm giường, nhanh chóng leo lên giường nằm xuống, chồm chặn lại, bộ dạng như đang nghỉ ngơi.

"Cạch." Cánh cửa phòng mở ra, hai nữ nhân một thân quý phái bước vào.

Tiết lão thái thái đi thẳng một mạch đến bên giường, Phuong Lam ngoan ngoãn đi theo nhưng nhìn đến đĩa nho trên bàn bị ăn hết một nửa thì trong lòng liền hiểu rõ, hấn không thể mở miệng nhắc nhở từ nhưng ngại Tiết lão thái thái tại đây nên đành im lặng không nói.

"Duy Nhi, con đã khỏe hơn chưa?" Nhìn cháu trai gương mặt hồng hào trong lòng Tiết lão thái thái có chút yên tâm, dù sao đây cũng là tâm can bảo bối của nàng, hấn bị thương lòng nàng tất nhiên không yên, huống hồ nàng lại không thể đòi lại công bằng cho hấn nên chỉ đành sủng ái hấn nhiều hơn một chút.

Tiết Duy nghe tổ mẫu hỏi vậy liền vui vẻ mở miệng, trong lòng hấn ngoài di nương ra thì tổ mẫu là người hấn thích nhất, bởi vì tổ mẫu rất sủng ái hấn, so với phụ thân còn muốn hơn.

"Duy Nhi khỏe lắm tổ mẫu, Duy Nhi không sao hết, lúc này Duy Nhi còn..."

Lời còn chưa nói hết Tiết Duy đã nhận được ánh mắt cảnh cáo từ Phuong Lam, sợ hãi không dám mở miệng nói tiếp.

"Lúc này? Lúc này con làm sao?"

Tiết Duy lắc đầu: "Không... lúc này Duy Nhi có chút đau đầu, nhưng hiện tại hết rồi ạ... chắc là do tổ mẩu đến thăm Duy Nhi đây..."

"Tiểu tử này, chỉ giỏi cái miệng!" Tiết lão thái thái nghe vậy liền vui vẻ, tâm trạng không khỏi chuyển biến tốt.

Phương Lam hài lòng nhìn nhi tử, dù sao cũng là do một tay nàng dạy dỗ, tất nhiên là biết cách khiến người khác yêu thích.

Nhận được ánh mắt của mẫu thân, Tiết Duy cười cười, trong lòng lại một trận khó hiểu, rõ ràng hắn bị thương không nặng lắm, tại sao mẫu thân lại bắt hắn phải giả bệnh, còn phải giả bệnh trước mặt tổ mẩu cùng phụ thân, làm cho hắn không được ăn món mình thích, đúng là khó chịu chết đi được!

"Đợi sau khi con khỏe lại tổ mẩu sẽ cho người làm những món con thích cho con!" Tiết lão thái thái sờ đầu cháu trai, bộ dạng cưng chiều hết mực.

"Thật sao?" Ánh mắt Tiết Duy sáng lên, ngay lập tức muốn mở miệng nếu bản thân đã khỏe nhưng lời còn chưa tới miệng đã bị Phương Lam bên cạnh nhanh hơn một bước cướp lời.

"Cũng không biết khi nào Duy Nhi mới có thể khỏe lên được. Vết thương tuy không lớn nhưng đã khiến cho Duy Nhi kinh sợ một trận... cũng không biết có để lại di chứng gì hay không..." Cầm lấy khăn tay chấm nước mắt, gương mặt nàng lộ vẻ đau buồn khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng.

Tiết lão thái thái nhíu mày, vốn dĩ tâm trạng không vui của nàng đã sớm bay đi khi gặp Tiết Duy nhưng hiện tại Phương Lam lại nhắc đến chuyện này khiến tâm trạng đang vui vẻ của nàng không khỏi bị kéo xuống.

"Người là mẹ hắn sao có thể ăn nói xui xẻo như vậy, Duy Nhi tất sẽ được Bò Tát phù hộ!"

Phương Lam gạt mình, biết mình lỡ lời chọc giận Tiết lão thái thái nên vội vàng sửa lại: "Thiếp biết có lão phu nhân ở đây Duy Nhi tất nhiên sẽ không có việc gì nhưng..."

"Nhưng...?" Tiết lão thái thái nhíu mày, đợi lời nói kế tiếp của Phương Lam, nhìn bộ dạng của Phương Lam, sao nàng lại không biết nàng ta định nói gì, chỉ sợ lại liên quan đến nha đầu Tiết Phong Lan đó!

"Lão phu nhân, thiếp đây vốn không có ý định trách móc gì lão gia, nhưng có một số lời thiếp phải nói ra cho nhẹ lòng, rõ ràng Duy Nhi là do Tứ tiểu thư làm bị thương, tại sao lão gia lại không truy cứu chuyện này, dù sao Duy Nhi cũng mang dòng máu của lão gia a..."

Quả nhiên..

Nói tới nói lui, Phương Lam vẫn là muốn đổ cái tội này lên đầu Tiết Phong Lan, dù nhân chứng vật chứng đều chứng minh Tiết Phong Lan vô tội nhưng tận sâu trong đáy lòng Phương Lam vẫn cho rằng nhi tử của mình bị thương là do nàng ta hại. Nàng muốn đòi lại công bằng nhi tử nhưng mặc kệ tội qua nàng ở bên tai Thượng thư đại nhân nói xấu Tiết Phong Lan thế nào thì hắn cũng đều phán một câu là: "Nàng còn nhỏ!", điều này khiến Phương Lam rất tức giận.

Cho nên sáng sớm nàng đã đến thỉnh an Tiết lão thái thái, muốn nàng ta đến thăm Duy Nhi, đợi khi nàng ta thấy tình trạng của nhi tử thì nàng có thể thuận nước đẩy thuyền, thuyết phục nàng ta đòi lại công bằng cho nhi tử. Dù sao Tiết lão thái thái cũng là mẫu thân của Thượng thư đại nhân, nếu Tiết lão thái thái thật sự ra mặt thay Duy Nhi thì cho dù Thượng thư đại nhân phản đối cũng không thể bảo vệ Tiết Phong Lan thêm nữa.

Bất quá tiếc thay, mọi thứ đều không được như ý người, Phương Lam càng tin tưởng vào kế hoạch của nàng sẽ thành công thì nó lại càng...

"Chuyện này chẳng phải đã xử lý xong rồi sao? Mọi việc chỉ là hiểu lầm, Duy Nhi cũng không bị thương nặng, người lại còn muốn làm âm mưu lên sao?" Giọng điệu Tiết lão thái thái so với ngày thường nhẹ đi nhiều, nếu không phải có Tiết Duy tại thì nàng đã mở miệng mắng Phương Lam rồi, dù sao nàng ta cũng là mẫu thân của Tiết Duy, nàng cũng không thể làm mất thể diện của nàng ta trước mặt nhi tử được.

Phương Lam cắn môi, bộ dạng ủy khuất không dám lên tiếng, Tiết Duy bên cạnh cũng bị dọa sợ, nhìn tổ mẩu rồi lại nhìn mẫu thân. Tiết lão thái thái dặn dò Tiết Duy vài câu rồi nhanh chóng rời khỏi phòng, để lại hai mẫu tử trầm mặc nhìn nhau.

Về đến viện của mình Tiết lão thái thái cảm thấy tâm trạng nhẹ đi nhiều, Huỳnh ma ma pha cho nàng một chung trà nhưng nàng không có tâm trạng uống, nhìn tuyết bên ngoài đang tan dần, hoa bắt đầu khoe sắc, ánh nắng cũng đã chói chang hơn thì không khỏi mở miệng: "Năm mới sắp đến rồi à?"

"Vâng ạ, không đến mấy ngày nữa là sang năm mới rồi ạ." Huỳnh ma ma có chút khó hiểu với câu hỏi của Tiết lão thái thái nhưng vẫn nhanh chóng trả lời.

"Mọi việc trong phủ đã sắp xếp xong hết chưa?"

Năm mới đến, kinh thành tất nhiên nhộn nhịp, chuyện trong phủ không tránh khỏi có chút nhiều hơn ngày thường, nhưng thân là hạ nhân, làm xong công việc là bổn phận của nàng.

"Vật dụng cần thiết, đồ trang trí, lễ vật... đã được đưa vào sáng nay, về phần trang phục mới của năm nay ngày mai họ mới đưa đến, ngày mai nô tỳ cùng Trần ma ma sẽ đưa y phục đến từng viện cho các tiểu thư, thiếu gia..."

Tiết lão thái thái gật đầu, đối với việc đã giao cho Huỳnh ma ma làm nàng luôn yên tâm.

"Người nhớ mang đến Mẫu Đơn Các cùng Hàn Mai Các thêm một bộ y phục nữa." Vốn dĩ nàng muốn phân phó Huỳnh ma ma chỉ cần mang thêm một

bộ y phục đến Mẫu Đơn Các cho Tiết Phong Linh thôi nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cũng là tỷ muội song sinh, nếu Linh Nhi có mà nàng ta không có thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nên không bằng cứ mang hai cho hai bên, người khác dù có bắt măn cũng không thể làm gì.

Huỳnh ma ma nghe vậy không khỏi kinh ngạc một chút nhưng rất nhanh liền gạt đầu, trước kia Tiết lão thái thái cũng chỉ thêm một bộ y phục cho Mẫu Đơn Các, hiện tại lại thêm một Hàn Mai Các, bắt quá cũng không phải chuyện to tát gì.

Đột nhiên Tiết lão thái thái lại nói một câu: "Năm sau Thanh Liên cũng đã mười lăm rồi nhỉ?!"

"Vâng, Đại tiểu thư cũng đã đến tuổi cập kê rồi, hẳn nên suy tính đến chuyện thành gia lập thất rồi ạ..." Đại tiểu thư xuất thân tuy thấp kém, ở trong phủ lại không được xem trọng nhưng bù lại nàng có được một gương mặt xinh đẹp, cũng được xem là một mỹ nhân khuynh thành, tuy chỉ là thứ nữ nhưng được nuôi dạy dưới danh nghĩa Thượng thư phu nhân cũng xem như là danh môn khuê tú, tuy không thể gả cho hoàng thất vương tôn cũng có thể gả cho thế gia công tử, không làm chính thất nhưng làm thiếp cũng không tệ.

"Ha ha, lão bà này còn chưa muốn xa các cháu gái đâu, dù sao các nàng cũng là hòn ngọc quý của Thượng thư phủ, sao có thể gả đi sớm như thế!"

Nhìn nụ cười trên mặt Tiết lão thái thái, Huỳnh ma ma bên cạnh chỉ cười không nói, nhưng trong lòng sớm đã một mảnh minh bạch, dù sao nàng cũng đi theo Tiết lão thái thái lâu ngày, sao còn không hiểu những lời nói của chủ tử, chỉ sợ ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng chủ tử sớm đã có suy tính cả rồi.

Tiết Thanh Liên tính tình ôn hòa trầm tĩnh, cũng rất thông minh hiểu ý người, mẫu thân nàng mất sớm nhưng được Thượng thư phu nhân nuôi dạy cũng không tệ, xuất thân tuy là thứ nữ nhưng cũng được xem như hòn ngọc quý, mặc dù không thể so sánh với Tiết Phong Linh nhưng cũng được xem là một con cò tốt, nếu nàng có thể vào một nhà giàu có, tốt hơn hết là vương công quý tộc thì sau này Tiết phủ cũng có chút nở nết nở mày.

Tiết Lan Hương xuất thân danh giá hơn Tiết Thanh Liên một chút, tuy phụ thân mất sớm nhưng nàng là đích nữ, đại ca Tiết Vũ Văn của nàng tuy chỉ mới giữ một chức quan nhỏ ở Hình bộ nhưng con đường phía trước còn dài, tất nhiên cơ hội thăng quan tiến chức cũng sẽ cao hơn. Huống hồ Tiết Lan Hương tuy có chút bông bột nhưng cũng là người thông minh, đã tâm không hề nhỏ, người như nàng, không vào hậu cung thật sự là uổng phí!

Tiết Phong Linh không cần phải nói đến, khắp Thượng thư phủ, thậm chí khắp kinh thành cũng không tìm được một người tài sắc vẹn toàn như nàng, nàng không chỉ xinh đẹp, tài hoa mà nàng còn rất am hiểu lòng người, thông minh có thừa, người như vậy, sinh ra vốn dĩ là mang mệnh Phượng hoàng, cao quý không ai có thể sánh bằng, chỉ có ngôi vị Hoàng hậu - mẫu nghi thiên hạ mới xứng đáng với người như nàng!

Tiết Liên Kiều năm nay chỉ mới mười hai, nhưng đã thành thực hơn nữ tử cùng lứa, so với các tỷ muội của mình thì nàng mang trên người một vẻ đẹp cao lãnh, lạnh lùng xa cách, băng sơn mỹ nhân nhưng nữ tử như vậy mới thật sự thu hút nam nhân, khiến nam nhân gọi lên tính chinh phục. Tuy tam phòng không quản chuyện trong phủ nhưng Tiết Liên Kiều vẫn là đích nữ của tam phòng, chỉ sợ sau này con đường phía trước của nàng cũng không tệ lắm, nếu không phải hoàng tử thì cũng là vương tôn quý tộc, quả là một hòn ngọc đáng để mài dũa!

Tiết Yên Hoa còn nhỏ tuổi, chưa thể tính đến chuyện thành gia lập thất, hơn nữa tính tình của nàng không tốt mấy, cần phải dạy dỗ lại, nếu không... chỉ sợ sẽ rước họa vào thân.

Về phần Tiết Phong Lan...

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Năm mới

Năm mới đến, kinh thành nhộn nhịp hẳn lên, đèn lồng treo đầy đường, trên phố người đông như hội, khác với mọi ngày, hôm nay gian hàng nào gian hàng nấy đều chật kín người, không ít gia nhân cùng chủ tử đi dạo, không ít người đi mua y phục mới, nói tóm lại là vô cùng náo nhiệt.

Dù sao đây cũng là một trong những ngày lễ trọng đại, mang theo âm hưởng truyền thống được truyền từ đời này sang đời khác, nhờ có Tết mà đời sống nhân dân bớt khó khăn hơn một chút, lại được thưởng thêm một ít bổng lộc, không nhiều nhưng đủ sống qua ngày. Hơn nữa đó lại là ngày sum họp gia đình, dù mọi người đang ở đâu thì ngày này họ vẫn về nơi gọi là "nhà"!

Hôm nay là tất niên, bên ngoài náo nhiệt thế nào, bên trong Thượng thư phủ tất nhiên cũng không kém, thậm chí còn có chút náo nhiệt hơn.

Nha hoàn chạy đôn chạy đáo, mỗi người đều bận một công việc của bản thân, từ chính viện đến hậu viện nơi nào cũng phủ đầy người người, trong phủ vải đỏ giăng khắp nơi, đèn lồng treo cũng không ít, tạo ra một khung cảnh hoa lệ mà rực rỡ sắc màu.

"Người đã trang trí xong chưa?"

"Còn ở hậu viện thôi ạ..."

"Đồ ăn trong bếp đã chuẩn bị chưa?"

“Nô tì đã sắp xếp cả rồi.”

“Chậm chạp là bị mắng đấy...”

“Còn không mau lên!”

Trong phủ không ngừng truyền đến những thanh âm ồn ào nhưng lại không hề ảnh hưởng đến nữ tử ngồi đó, nàng bộ dạng yên tĩnh, không màng thế sự mà chăm chú pha trà.

“Thượng thư phủ hôm nay đúng là náo nhiệt!”

Động tác trên tay dừng lại, nghe thấy tiếng nói, Tiết Liên Kiều chậm rãi đứng dậy, quay người nhìn lại. Đập vào mắt nàng là một thân hình nhỏ nhắn, khoác lên mình bộ y phục nhẹ nhàng, kết hợp với màu xanh tươi mát của lá cây là màu vàng rực rỡ của ánh nắng mặt trời, trên nền váy những đóa hoa được thêu bằng chỉ vàng, dưới ánh nắng buổi sáng lại càng rực rỡ hẳn lên, hệt như đang hé nở đón ánh nắng ban mai. Thất lưng thanh mảnh được thắt lại bởi miếng vải lụa mềm mại, chiếc nơ nhỏ nhỏ xinh xinh lại càng tôn thêm dáng người của nữ tử, không cần nhìn đến gương mặt của nàng, Tiết Liên Kiều vẫn có thể khẳng định đây chính là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Mà trong Thượng thư phủ, người được mệnh danh là “Tuyệt sắc” chỉ có hai người, Tiết Phong Lan bị thương hai chân, tất nhiên không thể đứng trước mặt nàng, vậy chỉ có thể là người còn lại..

“Liên Kiều ra mắt tam tỷ!” Tiết Liên Kiều nhẹ nhàng khụy gối.

Ngũ quan tinh tế, thanh lãnh như mai, thanh âm như ngọc, trong trẻo đến lay động lòng người.

“Muội muội hôm nay thật có nhã hứng!” Tiết Phong Linh mỉm cười, liên kiều là một loại thuốc quý của đông y, giúp thanh nhiệt, giải độc, bất quá thanh mà không bỏ, vị đắng tính hàn, quả thật Tiết Liên Kiều trước mắt cũng không khác gì liên kiều - vị thuốc của đông y.

“Hôm nay là tất niên, mọi người đều bận việc của bản thân, muội thân là văn bối, tất nhiên cũng phải một việc gì đó, tuy trà này không phải quý hiếm nhưng được các vị trưởng bối thưởng thức, Liên Kiều cũng thấy vui.”

Tiết Phong Linh gật đầu: “Tâm lòng vẫn là quan trọng hơn hết, nếu các vị trưởng bối biết muội dùng cả tâm lòng để pha trà tất cũng sẽ rất vui!”

“Tam tỷ quá lời...”

Tiết Phong Linh vẫn giữ trên môi nụ cười như gió xuân, nhìn khung cảnh xung quanh, như nghĩ đến gì đó, ánh mắt nàng lóe lên tia sáng lạ.

“Muội vẫn nên ra ngoài nhiều một chút, thời tiết hôm nay rất tốt, nếu cứ giam mình trong phòng muội sẽ bỏ qua không ít chuyện thú vị đấy!”

Tiết Liên Kiều ngẩn ra, còn chưa kịp tiêu hóa lời Tiết Phong Linh thì đã thấy nàng ta đã quay người rời đi, để một bóng lưng mờ ảo, tà áo hòa vào trong gió xuân.

Chuyện thú vị sao...?

Thời gian trôi nhanh như thổi, mới thể mà đã hết một ngày, so với ban ngày nhộn nhịp, kinh thành ban đêm lại càng rực rỡ hơn bao giờ hết, đèn lồng như đóa hoa nở rộ giữa màn đêm, tạo thành một dãy ánh sáng lấp lánh, cực kì nổi bật.

Chính viện Thượng thư phủ lại là một mảnh hoa lệ, thâm đồ trải dài, tạo thành một con đường tơ lụa dẫn đến bàn tiệc, xung quanh là những đóa hoa đang khoe sắc, tuyết đã ngừng rơi, đêm nay lại là một đêm trăng sáng.

Tiết Lan Hương một tay đỡ Tiết lão thái thái bước vào, Thượng thư đại nhân vừa nhìn thấy liền lập tức đứng lên nghênh đón, Thượng thư phu nhân thấy vậy cũng theo trượng phu đi đến bên cạnh bà bà.

“Mẫu thân, người đến rồi.”

“Đám nhỏ đâu hết rồi?!” Nhìn xung quanh, ngoài trừ Tiết Lan Hương cùng Tiết Duy là tiểu hài tử, còn lại đều là phu thê tam phòng, Phương Lam và Vũ di nương tất nhiên cũng có mặt.

“Tổ mẫu, tụi con đến rồi ạ!”

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy hai nam tử dẫn đầu đi đến, bộ dạng phong lưu tiêu sái, theo sau là một đám nữ tử, người nào người nấy đều là mỹ nhân khinh thành, mỗi người đều mang một nét đẹp riêng, đội hình như vậy, thật sự là đủ bắt mắt!

“Chất nhi xin thỉnh an tổ mẫu, các vị trưởng bối.” Một trong hai nam tử dẫn đầu tiến về phía Tiết lão thái thái hành lễ, đám người phía sau tất nhiên cũng đi theo.

“Văn là Văn Nhi ngoan!” Tiết lão thái thái nhìn thấy cháu trai, trên mặt liền nở nụ cười như hoa, tuy nàng đối với nhị phòng không mấy hài lòng nhưng với cháu trai lớn thì không giống vậy.

Tiết phủ hiện tại âm thịnh dương suy, Tiết Vũ Văn lại còn là Đại thiếu gia, tuổi còn trẻ mà đã được làm quan, dù chỉ là chức quan nhỏ nhưng con đường thăng tiến còn dài, tất nhiên đối với đứa cháu trai này, Tiết lão thái thái vô cùng hài lòng.

Tiết Vũ Văn sau khi thỉnh an Tiết lão thái thái xong liền đi về phía Nhị phu nhân Lâm thị, nhìn dung nhan không còn tí sức sống của mẫu thân, hẳn lại cảm thấy có lỗi.

Phụ thân mất sớm, thân là nam nhi đại trượng phu, lại là Đại thiếu gia của Tiết phủ, trên vai của Tiết Vũ Văn mang một trách nhiệm vô cùng nặng nề. Nhìn mẫu thân tuổi già sức yếu, bản thân hẳn lại không thể ở bên cạnh chăm sóc, nên chỉ có thể nhờ muội muội chiếu cố mẫu thân, tuy vậy hẳn vẫn không mấy yên tâm. Tuy hẳn không ở trong phủ thường xuyên, nhưng có một số chuyện hẳn vẫn rất rõ ràng, tình trạng mẫu thân thế nào, muội muội ra sao, hẳn đều nắm rõ, nhiều lần muốn ra mặt bảo vệ mẫu thân nhưng lực bất tòng tâm, chuyện hậu viện, mẫu thân không muốn hẳn xen vào.

“Vũ Văn thỉnh an mẫu thân.” Tiết Vũ Văn định khụy gối nhưng Nhị phu nhân Lâm thị nhanh chóng đỡ lấy hẳn, nam nhi gối đầu là bằng vàng, nàng làm sao có thể để nhi tử khụy gối?!

“Gặp được con, mẫu thân đã an ủi phần nào rồi!” Nhị phu nhân Lâm thị mỉm cười, trên gương mặt nhợt nhạt rốt cuộc cũng có được chút tươi tắn.

“Mộ Nhi, dạo này cháu học hành thế nào?” Nhìn mẫu tử Lâm thị thân thiết, Tiết lão thái thái bên cạnh tất nhiên không vui, nhưng lại không tiện mở lời, nên đành đảo mắt sang đứa cháu thứ hai.

“Ân, vẫn rất tốt!” Tiết Mộ đứng bên cạnh đột nhiên bị gọi, không khỏi có chút giật mình, nghe nàng hỏi vậy liền cười cười, bộ dạng ung dung tự tại khiến Tiết lão thái thái nhũn mảy.

Thấy Tam phu nhân Dung thị nhìn mình với ánh mắt trách cứ, Tiết Mộ biết bản thân nói sai, liền nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Thái tử chiếu cố cháu không ít.”

Mọi người nghe vậy liền giật mình, ánh mắt nhìn về phía Tiết Mộ, chỉ thấy vẻ mặt hắn bình tĩnh, trong mắt lại lộ ý cười, nhìn hẳn không giống nói dối nên không ít người liền tin tưởng.

Tiết lão thái thái vốn đang không vui với câu trả lời của Tiết Mộ, hiện tại nghe hẳn nói vậy liền vui mừng không thôi. Thái tử hiện đang phát như cò trước gió, nếu có thể tạo quan hệ tốt với Thái tử, Thượng thư phủ tất nhiên cũng có thể thorn lây, hơn nữa vị trí Thái tử phi vẫn còn trống, mà trong phủ nữ tử đến tuổi cập kê cũng không ít, nếu một trong các nàng được Thái tử để mắt đến, tương lai không biết chừng...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiết lão thái thái không khỏi sáng lên.

Tam phòng bên đây có chút nghi ngờ nhìn nhi tử, tất nhiên trong lòng họ không mấy tin tưởng lời nhi tử nói, dù sao tam phòng cũng không phải người có chức quyền gì, bọn họ chỉ sống nhờ trong Tiết phủ, Tiết Mộ lại chỉ là hài tử chưa có công danh sự nghiệp gì, làm sao có thể khiến Thái tử chú ý đến?!

Nhìn vẻ mặt của Tiết Mộ, trong lòng Tiết Vũ Văn liền biết rõ nhị đệ đang nói dối, tất nhiên hẳn cũng không đi vạch trần, bởi vì hẳn biết lý do Tiết Mộ nói dối.

Mọi người tại đây đều lâm vào một suy nghĩ khác nhau, tóm lại là phong phú vô cùng.

Lúc này tiếng bước chân truyền đến, phá vỡ không gian yên tĩnh, nhìn thấy người đến, Tiết lão thái thái tâm trạng vốn đang vui lại càng vui hơn.

“Linh Nhi con đến rồi!”

Tiết Phong Linh đi đến bên cạnh Tiết lão thái thái thỉnh an nhưng Tiết lão thái thái đỡ nàng dậy, ý bảo không cần, phần ưu ái này khiến không ít nữ tử thay đổi sắc mặt nhưng cũng không dám mở miệng nói gì.

“Mọi người đã đến đông đủ thì cho người dọn thức ăn lên đi.”

Huỳnh ma ma tuân lệnh rời đi, Thượng thư phu nhân nhìn một lượt vẫn không thấy bóng dáng tiểu nữ nhi đâu, đang định mở miệng nói thì Thượng thư đại nhân đã cướp lời nàng.

“Mẫu thân, Lan Nhi còn chưa đến, hay là đợi một chút đi.”

Tiết lão thái thái nhũn mảy, tỏ vẻ không vui: “Chẳng lẽ bắt bà lão này phải đợi nàng đến sao?”

“Không phải vậy đâu mẫu thân, Lan Nhi con bé bị... đi đứng bất tiện, mẫu thân cũng biết mà.” Thượng thư phu nhân tránh nhắc đến hai chữ “tàn phế” này nên đành sửa thành đi đứng bất tiện.

“Hừ, nàng thân là văn bối, bất trưởng bối trong nhà phải chờ còn ra thể thống gì nữa?” Nghĩ đến Tiết Phong Lan, nàng lại càng thêm buồn bực.

“Mẫu thân, Lan Nhi đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Dừng bữa phong ba

Mây như họa, đen như mực, lông mi mỏng manh nhẹ như liễu điệp vẽ nên một đôi mắt sâu tựa giếng cổ không đáy, một mảnh trầm tĩnh, rung động lòng người.

Nữ hài được Xuân Cầm bế trên tay một thân tử y mềm mại, chất vải Vân Sa ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng, làn váy dài, thắt lưng được thắt bởi một sợi vải màu hồng, làm nổi bật lên vòng eo tinh tế. Suôn mặt chỉ lộ một bên nhưng cũng khiến người khác trầm trồ với vẻ đẹp của nàng, mũi cao thanh tú, đôi môi đỏ mọng, mái tóc đen dài được búi hai bên, để lộ cái cổ trắng nõn, trên người nàng mang một loại khí chất thần bí, khiến người khác không khỏi bị thu hút.

“Lan Nhi thỉnh an tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân cùng các vị trưởng bối...” Trên môi Tiết Phong Lan treo một nụ cười, nhật không đến đáy mắt.

“Hừ! Bây giờ đã là giờ nào rồi người mới đến, để trưởng bối chờ, như vậy còn ra thể thống gì nữa?!”

Nhìn dung mạo như hoa của Tiết Phong Lan, so với Tiết Phong Linh còn muốn xuất sắc hơn vài phần thì Tiết lão thái thái lại cảm thấy không vui.

Tiết Phong Lan nghe vậy liền nhanh chóng thu hồi nụ cười trên mặt, làn mi nhẹ nhàng rủ xuống lộ vẻ u buồn, thanh âm trong suốt như ngọc từ từ rơi xuống.

“Là lỗi của Lan Nhi, Lan Nhi sai rồi, thật sự thì con không muốn mọi người phải đợi... nếu... nếu không phải chân con đi đứng bất tiện... thì con đã đến sớm hơn rồi...”

Đi đứng bất tiện!

Lại là đi đứng bất tiện!

Mỗi lần nàng mở miệng trách móc, Tiết Phong Lan liền lấy lý do này ra đối phó với nàng, hơn nữa còn lộ ra vẻ ủy khuất, bộ dạng như là nàng bắt nạt nàng ta vậy?!

Phu thê đại phòng một bên đau lòng nhìn nữ nhi, trong lòng mặc dù cảm thấy có lỗi với nữ nhi nhưng Thương thư đại nhân lại không tiện mở miệng, còn Thương thư phu nhân lại có chút buồn bực, nàng biết mẹ chồng không thích nàng, cho nên nữ nhi mới bị liên lụy, nhưng con bé đã ra nông nỗi này, chẳng lẽ mẹ chồng còn muốn gây khó dễ cho nữ nhi?!

“Mẫu thân, Lan Nhi nàng...”

“Người còn muốn bệnh vực nàng ta?!” Tiết lão thái thái trừng mắt, con tức bị ghen trong lòng mấy ngày nay vốn không nguôi, hiện tại Lý Nguyệt Chi lại mở miệng thay Tiết Phong Linh lại khiến nàng càng thêm buồn bực.

Tiểu thư Thừa tướng thì thế nào? Nếu đã bước chân vào Tiết phủ thì là người của Tiết phủ. Tiết phủ từ trước đến nay đều do một tay nàng quản lý, từ ngày nhi tử lấy Lý Nguyệt Chi về, nàng tuy là lão phu nhân nhưng muốn xử lý mọi chuyện đều phải hỏi ý kiến của nàng ta, rốt cuộc trong cái nhà này, ai mới là người nắm quyền?!

“Mẫu thân, dù sao Lan Nhi cũng đã đến, người đừng trách cứ con bé nữa...” Thấy thê tử bị mắng, Thương thư đại nhân cũng đành mở miệng giải hòa.

Mẹ chồng nàng dâu vốn dĩ là như nước với lửa, điều này hẳn biết rõ, một bên là người đã nuôi dạy hẳn nhiều năm, có ơn dưỡng dục, một người là phu thê kết tóc với hẳn, nàng vì hẳn mà nảy sinh mâu thuẫn với nhà mẹ đẻ, một bên là nghĩa, bên còn lại là tình, mà hẳn lại chẳng thể thiên vị bên nào.

“Tổ mẫu, nếu tứ muội đã đến, người cũng đừng truy cứu chuyện này nữa.” Tiết Vũ Văn nghiêm túc đánh giá thiếu nữ trước mắt, khi nhìn đến đôi chân nàng, trong mắt lóe lên ánh sáng lạ nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Tổ mẫu, đừng giận mà...” Tiết Phong Linh cũng một bên phụ họa.

Tiết Vũ Văn không phải ca ca ruột cũng đã mở miệng thay Tiết Phong Lan, mà nàng thân là tỷ tỷ song sinh lại không nói giúp thì chỉ sợ vào miệng người khác nàng lại trở thành ác độc tỷ tỷ, bỏ mặc thân muội không lo. Huống hồ mấy ngày nay quan hệ của nàng cùng nàng ta trở nên gay gắt như vậy, mà thời cơ vẫn chưa đến, vẫn nên nghe lời Văn Yên, tạm thời nàng đành tiếp tục đóng vai tỷ tỷ tốt vậy!

Thấy tôn tử cùng cháu gái cũng mở miệng nói giúp, Tiết lão thái thái dù không muốn nhưng cũng không mở miệng truy cứu chuyện này nữa.

“Được rồi, được rồi, thật là...”

Mọi người nhìn một màn này, ánh mắt đều lộ vẻ hiểu rõ. Lúc này trước khi Tiết Phong Linh mở miệng, Tiết Vũ Văn cũng đã nói đỡ cho Tiết Phong Lan vài lời, tuy lúc đó Tiết lão thái thái lộ vẻ ôn hòa nhưng vẫn không lên tiếng. Bất quá khi Tiết Phong Linh vừa dứt lời, Tiết lão thái không nói hai lời liền

nhanh chóng bỏ qua cho Tiết Phong Lan, điều này chứng tỏ, địa vị của Tiết Vũ Văn trong lòng Tiết lão thái thái còn thua xa Tiết Phỉng Linh!

“Nếu đã đến đông đủ thì kêu người mang thức ăn lên đi.” Thấy mọi chuyện được giải quyết, Thượng thư đại nhân liền thở phào nhẹ nhõm, vội vàng mở miệng phân phó hạ nhân mang thức ăn lên.

Thượng thư phủ không tính là đông người, đếm tới đếm lui chỉ có hơn mười người, bất quá dù bàn lớn đến đâu cũng không thể ngồi chung một bàn, thế nên chỉ có thể chia thành hai bàn, trường bối một bàn, một bàn còn lại dành cho đám tiểu bối.

Lấy Tiết Phong Linh làm trung tâm, bên phải nàng ta tất nhiên là vị trí của Tiết Lan Hương, sau Tiết Lan Hương là Tiết Yên Hoa, rồi đến Tiết Duy, Tiết Vũ Văn, Tiết Mộ, Tiết Liên Kiều, Tiết Thanh Liên, và sau cùng là nàng.

Đêm nay đúng là một đêm náo nhiệt, người của Thượng thư phủ đều tập trung tại đây, ngay cả Tiết Vũ Văn thường xuyên vắng nhà cũng xuất hiện.

Bàn bên cạnh náo nhiệt bao nhiêu thì bàn bên này lại yên tĩnh bấy nhiêu, mọi người đều trầm mặc không nói, ngay cả khi thức ăn được dọn lên, cũng không ai động đũa.

“Đại ca, mọi chuyện ở Hình bộ thế nào rồi?”

Tiểu thư Tiết phủ tuy Tiết Thanh Liên là Đại tiểu thư nhưng suy cho cùng nàng ta vẫn chỉ là thứ nữ, một chút địa vị cũng không có, cho nên, trên bàn ăn này, tiểu thư có địa vị lớn nhất chính là Tiết Phong Linh cùng Tiết Phong Lan, mà thiếu gia chính là Tiết Vũ Văn.

Tiết Phong Lan vốn không thích giao tiếp với người khác, thế nên người mở miệng phá vỡ bầu không khí không ai khác ngoài Tiết Phong Linh.

“Mọi chuyện đều rất tốt!” Tiết Vũ Văn từ trước đến nay đều luôn khiêm lời, đối với bất kì ai cũng không ngoại lệ.

Tiết Phong Lan nhướng mày, cẩn thận đánh giá Tiết Vũ Văn, trầm tĩnh như nước, tài hoa phong nhã, quả thật là một mỹ nam tử tài mạo song toàn, thảo nào khiến Tiết lão thái thái coi trọng.

Nhớ đến kiếp trước, trên dưới Thượng thư phủ ngoại trừ Tiết Thanh Liên thân phận thứ nữ phải gả cho kẻ nghèo hèn bạo lực thì những người còn lại đều có kết cục tốt hơn hẳn. Tiết Vũ Văn làm người không tệ, so với Tiết Lan Hương thì nhân phẩm hẳn tốt hơn nhiều, hơn nữa lại là một người có đầu óc, tương lai của Thượng thư phủ vinh quang ra sao thì mọi công lao đều thuộc về hắn.

Tiết Phong Lan cười nhạt, Tiết lão thái thái cứ nghĩ rằng bản thân nàng ta đang không chế Tiết Vũ Văn trong tay, nhưng lại không biết rằng, hắn đã sớm thoát khỏi sự không chế mất rồi!

Như nhận thấy ánh mắt Tiết Phong Lan, Tiết Vũ Văn nhìn nàng một lúc sau đó ánh mắt lại rơi vào người Tiết Phong Linh bên cạnh, tuy thời gian hắn ở trong phủ không nhiều nhưng tình hình trong phủ hắn cũng xem như minh bạch, nhất là chuyện của đại phòng, dạo gần đây tỷ muội Tiết Phong Lan gần như đều náo loạn cả Thượng thư phủ, ngày nào cũng có chuyện xảy ra, nhị phòng còn lại cũng không tránh khỏi liên lụy.

Rõ ràng là tỷ muội song sinh, thế nhưng cả hai đều phong hoa tuyết đại, muốn tài năng có tài năng, muốn mỹ mạo liền có mỹ mạo, một người khuynh thành phong hoa, một người khuynh lộng nhân tâm, nếu so sánh cũng không thể nói được rốt cuộc là ai hơn ai, có lẽ bởi vì như vậy cho nên hai người bọn họ mới...

Nghĩ đến muội muội vì chuyện này mà làm không ít điều ngu ngốc, Tiết Vũ Văn lại chỉ có thể thở dài, nếu không phải hắn bận việc bên ngoài thì hắn sớm đã về giáo huấn muội muội một trận.

Nữ nhân, thật sự là khó hiểu!

Đối với thái độ của Tiết Vũ Văn, Tiết Phong Linh dường như hiểu rõ, cho nên nàng chỉ mỉm cười nhẹ, bắt đầu động đũa, mọi người thấy thế cũng động đũa theo.

“Tứ tiểu thư, phu nhân đặc biệt chuẩn bị món gà hầm nhân sâm này cho tiểu thư dùng, tiểu thư nhất định phải uống hết...” Lúc này, một nha hoàn đi đến, mang theo một cái khay đựng chung đồ bỏ đặt lên bàn, dọn dờ xong liền rời đi.

Ánh mắt mọi người rơi vào chung đồ bỏ của Tiết Phong Lan, trong lòng lại xuất hiện mỗi một suy nghĩ khác nhau.

Tiết Phong Linh bộ dạng làm như không thấy, vẻ mặt bình tĩnh tiếp tục dùng bữa, bỏ mặc mọi ánh mắt dò xét xung quanh.

Nàng sớm biết mẫu thân chuẩn bị đồ bỏ cho Tiết Phong Lan, dù sau nàng ta cũng vừa mới té hồ, thân mang trọng bệnh, chân lại bị thương, mà dạo gần đây trong phủ lại xảy ra nhiều chuyện liên quan đến nàng ta, mẫu thân lo lắng là điều tất nhiên, đối với việc này Tiết Phong Linh cũng không mấy bận tâm.

Yêu thương của mẫu thân, không phải nàng không có, mà phần yêu thương nàng xem thường nhất đối với Tiết Phong Lan lại chính là báu vật, lần này xem như là nàng ban bố chút tình thương của mẫu thân cho nàng ta vậy!

Thảo nào sáng nay nàng đến phòng bếp thấy nhân sâm để đầy, hóa ra là của Thượng thư phu nhân chuẩn bị cho Tiết Phong Lan!

Tiết Lan Hương ánh mắt hiểu rõ nhưng cũng im lặng, sau chuyện lần trước bị mẫu thân mắng, nàng đã an phận hơn rất nhiều. Tuy nàng thật sự không ưa hai tỷ muội Tiết Phong Lan nhưng cuộc sống sau này của mẫu tử nàng đều dựa vào đại phòng, chống đối Tiết Phong Lan cũng không có lợi ích gì, không

bằng xem như không thấy để có thể an ổn sống qua ngày như lời mẫu thân nói.

Tiết Thanh Liên ngồi bên cạnh Tiết Liên Kiều thấy nàng ta vẫn giữ bộ dạng lạnh nhạt nàng cũng không tỏ vẻ gì, dù sao nàng cũng chỉ là thứ nữ, vì một chung đồ bỏ mà lộ vẻ ghen tỵ với đích nữ, không phải bị người khác xem thường hơn hay sao?

Tiết Vũ Văn tiếp tục dùng bữa, Tiết Mộ một bộ dạng ung dung nhìn Tiết Phong Lan, tam phòng trước nay đều không quản chuyện bên ngoài, Tiết Mộ hẳn cũng không ngoại lệ, đối với vị tứ muội này, xem như là thường thức. Tiết Duy hôm nay cũng rất an phận, có lẽ mấy ngày trước hắn bị mắng một trận thế nên mới có thể ngoan ngoãn ngồi một chỗ không đi gây sự.

“Gà hầm nhân sâm? Ta cũng muốn!”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Cảm nhận được

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi kinh ngạc, đây là chung đồ bỏ Thượng thư phu nhân hầm cho Tiết Phong Lan, ngay cả Tiết Phong Linh cũng không có phần vậy mà... rốt cuộc là người nào lên tiếng?!

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy nữ hài tử chống cằm ngồi bên cạnh Tiết Lan Hương, thân mặc hồng y, bộ dạng phấn điêu mây ngọc, vẻ mặt kiêu ngạo, ánh mắt nhìn Tiết Phong Lan không chớp mắt, nhìn bộ dạng, rõ ràng là thiên chi kiều nữ bị chiều hư!

“Lục muội, chung đồ bỏ này... là của tứ muội à?” Tiết Thanh Liên có chút ngập ngừng mở miệng, nàng biết nữ hài là bị Vũ di nương chiều hư, trên bàn ăn này, nàng ta tuy không có địa vị thấp nhất nhưng cũng là người nhỏ nhất, vậy mà lại mở miệng muốn chung đồ bỏ của Tiết Phong Lan?!

Nữ hài tử nhìn Tiết Thanh Liên với ánh mắt chán ghét, đối với những kẻ ngồi trên bàn ăn này, nàng chỉ có một loại cảm xúc, chính là chán ghét!

Nhất là đối với Tiết Thanh Liên, nàng ta là thứ nữ đại phòng, thân phận thấp kém, mẫu thân xuất thân từ nha hoàn tú phòng, hạng người như nàng ta lại có thể ngồi cùng bàn ăn với nàng, hơn nữa còn dám mở miệng nói chuyện với nàng?!

“Hừ, của nàng ta thì thế nào? Thứ ta muốn, thì nhất định phải có được!” Nàng vốn dĩ sớm đã không ưa đám nữ nhân này, cái gì mà tiểu thư Tiết phủ, cái gì mà đích thứ khác biệt, trong mắt tổ mẫu, các nàng vốn dĩ không bằng nàng!

Khi nghe tổ mẫu phân phó mang thêm hai bộ y phục cho tứ muội Tiết Phong Linh nàng đã rất tức giận, một Tiết Phong Linh thì thôi đi, dù sao nàng cũng không đầu lại nàng ta, nhưng hiện tại lại xuất hiện thêm một Tiết Phong Lan giành mất yêu thương của Tiết lão thái thái với nàng, chỉ là một kẻ tàn phế lại muốn giành đi những thứ của nàng, thật đáng giận!

“Tiết Yên Hoa, ngươi đủ! Mọi ngày ngươi kiêu ngạo thế nào ta mặc kệ, nhưng hiện tại trước mặt bao nhiêu người, ngươi lại có thái độ như thế, ngươi không thấy mất mặt sao?!” Nhìn thấy thái độ xem thường của Tiết Yên Hoa, Tiết Lan Hương tức giận, trừng mắt nhìn người bên cạnh.

Mọi ngày Tiết Yên Hoa ra vẻ thế nào nàng không quan tâm, thế nhưng hiện tại nàng ta lại duy trì bộ dạng xem thường người khác như vậy, rõ ràng chỉ là thân phận thứ nữ, trước mặt bao nhiêu người một mực muốn giành cạnh gà của đích nữ, nếu để Thượng thư đại nhân nhìn thấy, không chỉ nhị phòng bị liên lụy mà mẫu thân sẽ bị không tránh khỏi bị Tiết lão thái thái mắng!

Tiết Yên Hoa thấy bộ dạng hùng hổ của Tiết Lan Hương thì không khỏi buồn bực, mặc dù trong lòng khó chịu nhưng lại không mở miệng lên tiếng, không phải vì nàng sợ Tiết Lan Hương mà là nàng đang kiên ky! Trong Thượng thư phủ ngoại trừ mẫu thân cùng tổ mẫu thì có hai người khiến nàng phải kiên ky, một người là Tiết Phong Linh phong hoa tuyệt đại đang ngồi đó, người còn lại không ai khác chính là Tiết Vũ Văn - ca ca cùng cha khác mẹ của nàng!

Nếu không phải có Tiết Vũ Văn bên cạnh, Tiết Yên Hoa thật sự sẽ cùng nháo với Tiết Lan Hương một trận!

Trong ấn tượng của nàng, phụ thân là một thứ gì đó rất xa lạ, từ khi nàng chào đời, số lần gặp mặt phụ thân chỉ đếm trên đầu ngón tay, cuộc sống của nàng chỉ tồn tại Vũ di nương. Thế nhưng Tiết Lan Hương thì ngược lại, từ xa nàng đã thấy nàng ta nhận được hết tình yêu thương của phụ mẫu từ nhỏ đến lớn, muốn gì được nấy, chỉ cần nàng ta thích, phụ mẫu nàng ta đều cho nàng ta, bởi vì... nàng ta là đích nữ, mà nàng cuối cùng cũng chỉ là thứ nữ!

Tiết Yên Hoa rất oán hận Tiết Lan Hương nhưng nàng biết nàng ta không phải hạng người dễ trêu chọc, huống hồ nàng ta có thân phận đích nữ chống lưng, có ca ca che chở, mà nàng... ngoạt trừ mẫu thân ra lại không có gì hết!

Sống trong gia đình quyền quý, Tiết Yên Hoa là thứ nữ hiển nhiên trưởng thành hơn những đứa trẻ đồng trang lứa, nàng hiểu rõ thân phận bản thân, hiểu rõ cuộc sống mà nàng phải chịu, thế nhưng, trưởng thành và có đầu óc là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!

“Được rồi, nếu lục muội đã muốn uống canh, vậy canh cá này cũng không tệ, muội có muốn thử không?” Tiết Phong Linh mở miệng giải hòa, nhìn bộ dạng ủy khuất khi đối mặt với Tiết Lan Hương của Tiết Yên Hoa, nàng không khỏi ôn nhu cười, tay múc một chén canh đưa đến trước mặt Tiết Yên

Hoa.

Ngủ ngốc!

Nàng không nghĩ đến Tiết Yên Hoa lại là người ngủ ngốc như vậy, những lời nói thiếu suy nghĩ như vậy mà nàng ta cũng dám mở miệng nói ra, không sợ vào tai người khác sẽ thành ý khác hay sao?!

Xuất thân là thứ nữ, lại muốn tranh giành vào đích nữ, nàng ta dựa vào đâu?! Đối với một kẻ không thể gây uy hiếp đến bản thân, Tiết Phong Linh cũng không đặt vào mắt.

Tiết Yên Hoa nhìn chén canh trên tay nàng nhưng nhanh chóng liền dời mắt, bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng, bỏ mặc lời nói của Tiết Phong Linh.

Tiết Phong Lan bên cạnh thầm đánh giá, nha đầu Tiết Yên Hoa này chỉ vừa mới mười tuổi, tuổi nhỏ chưa biết gì, còn một số chuyện vẫn chưa hiểu hết, thế mà lại lộ ánh mắt như vậy, dường như tất cả mọi người trên bàn ăn, trong mắt nàng chỉ là rác rưởi!

“Còn không mau nhận lấy?!” Thấy thái độ của Tiết Yên Hoa, giọng Tiết Lan Hương lạnh đi vài phần, Tiết Phong Linh không phải loại người dễ trêu chọc, nếu chọc nàng ta tức giận, ngày tháng sau này nhị phòng chỉ sợ không yên!

Đáng ghét!

Nếu không phải... nếu không phải mẫu thân dặn dò nàng trước mặt Tiết Vũ Văn không được làm càn thì nàng sớm đã... sớm đã...

Tiết Yên Hoa ngoan ngoãn nghe lời, đưa tay ra nhận chén canh từ Tiết Phong Linh, sau đó...

“À!”

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, chén canh chạm tới tay Tiết Yên Hoa chưa đầy một giây thì đã bị văng ra, chén canh mang theo làn khói nóng hổi rơi xuống, ướt đầm một mảng y phục.

“Lan Nhi!”

“Tiểu thư!”

“Tứ muội!”

“Tứ tỷ!”

“Có chuyện gì vậy?!”

“...”

Thanh âm lộn xộn không ngừng vang lên, mọi người bàn bên kia sớm đã phát hiện bên này có chuyện, vốn nghĩ là tiểu hài tử vui đùa, không nghĩ đến mọi chuyện lại lớn như vậy.

Chén canh bị Tiết Yên Hoa hất văng ra thế nhưng lại rơi vào người nàng, hơn nữa lại còn rơi trúng chân nàng, nhiễm ướt tử y. Vải Vân Sa vốn mỏng manh, mà chén canh lại nóng như vậy, không cần nhìn đến vết thương cũng biết nhất định là đã sưng đỏ cả rồi!

Tiết Phong Lan nhíu mày, nhìn y phục bị ướt không lên tiếng, sau đó ánh mắt liền rơi vào người Tiết Yên Hoa đang đứng đó, bởi vì sợ làm Tiết Phong Linh bị thương cho nên Tiết Yên Hoa mới đổi hướng người nàng?!

Tiết Phong Lan nhíu mày, nàng không có hứng thú đùa giỡn với Tiết Yên Hoa, dù sao nàng ta so với nàng nghĩ còn ngủ ngốc hơn, kiếp này từ địch của nàng chỉ có Tiết Phong Linh, nếu Tiết Yên Hoa không biết sống chết mà gây sự với nàng thì đừng trách nàng vô tình!

“Xuân Cầm, mau, mau đưa Lan Nhi về phòng thay y phục!” Nhìn thấy cảnh này, Thượng thư phu nhân lo lắng vội gọi Xuân Cầm.

Nữ nhi vừa mới bị thương ở chân, vậy mà hiện tại lại bị chén canh rơi trúng, nhìn canh cá nóng hổi còn đang bốc khói trên bàn, trong lòng nàng vừa lo sợ vừa tức giận, hiện tại là tất niên, cho dù có gọi đại phu cũng sẽ không đến!

“Còn không mau lên, canh nóng như vậy...” Nhìn y phục nữ nhi rải rác thịt cá, Thượng thư đại nhân tất nhiên không khỏi tức giận nhìn về phía Tiết Yên Hoa, nhưng hiện tại đưa nữ nhi đi thoa thuốc mới quan trọng!

Tiết Yên Hoa hoảng hốt đứng một bên, lúc nhận được ánh mắt của Thượng thư đại nhân thì nàng không tránh khỏi sợ hãi, vội vàng nhìn về phía Vũ di nương cầu cứu.

Nàng sai rồi, lẽ ra nàng không nên hất chén canh đó... bắt quá nàng không nghĩ nó lại rơi vào người Tiết Phong Lan, nàng chỉ là tức giận Tiết Lan Hương mới hất đi chén canh trên tay Tiết Phong Linh, lại sợ Tiết Phong Linh bị thương nên mới đổi hướng hất vào bên cạnh... không nghĩ đến...

Tiết Phong Lan trầm mặc, canh nóng thế nào không ai hiểu bằng nàng, đối với người khác có lẽ là rất bỏng nhưng đối với nàng thì khác, chân nàng bị tàn

phế thì làm sao cảm nhận được nỗi đau xác thịt này?!

“Mẫu thân, con cùng thê tử đưa Lan Nhi về phòng, chuyện ở đây giao mẫu thân...” Thấy thái độ của nhi tử không tốt, Tiết lão thái thái liền gật đầu đáp ứng. Thượng thư đại nhân cũng không nói nhiều, nhanh chóng quay người rời đi.

Mọi người nhìn một màn này chỉ có thể im lặng, tâm trạng Tiết lão thái thái hiện tại không tốt, nếu bây giờ người nào mở miệng thì nhất định sẽ chuốc họa vào thân.

Vũ di nương âm thầm nữ nhi ngu ngốc, trêu chọc không trêu lại trêu chọc đúng Tiết Phong Lan, chẳng phải nàng đã dặn dò nữ nhi tối nay không được càn quấy sao, sao Yên Hoa lại không nghe lời như thế?!

Lần này, nếu Thượng thư đại nhân muốn truy cứu thì cho dù có cầu xin Tiết lão thái thái thì nàng ta cũng không giúp được Yên Hoa!

Tại Hàn Mai Các.

Từ y hoa lệ đã được thay bằng lam y nhẹ nhàng, Tiết Phong Lan ngồi trên giường, nhìn Xuân Cầm đang thoa thuốc cho nàng, vẻ mặt lạnh nhạt, không nhìn ra cảm xúc.

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

Phu thê đại phòng vốn lo lắng theo sau, dù sao nam nữ khác biệt Thượng thư đại nhân cũng không tiện vào trong, Thượng thư phu nhân thì trở về tìm thuốc chữa bông, trong thời gian đó Xuân Cầm tạm thời thoa thuốc mỡ cho nàng trước, hiện tại trong phòng chỉ nàng và Xuân Cầm.

“Chân ta vốn tàn phế, nỗi đau xác thịt này không là gì...”

“Tiểu thư...” Nhìn vẻ mặt đậm đặc của Tiết Phong Lan khi nói đến đôi chân, Xuân Cầm không khỏi chua xót.

“Không...” Tiết Phong Lan vốn định mở miệng trấn an Xuân Cầm thì đột nhiên ngừng lại, cảm giác ấm nóng từ đôi chân truyền đến khiến nàng không khỏi run rẩy.

Làn da trắng nõn hiện tại đã sưng đỏ một mảng, tuy vết thương đã được bôi thuốc mỡ nhưng cảm giác ấm nóng từ vết thương không ngừng truyền đến khiến tâm nàng không kiềm chế được mà đập nhanh hơn bình thường.

Đây...?

Nàng... cảm nhận được?!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hồng y

“Tiểu thư, đã xong rồi!”

Tiết Phong Lan nghe vậy liền ngẩn đầu, đôi mắt trong suốt nhìn gương mặt nữ hài hiện lên trong gương không khỏi hải lòng gật đầu.

Gương mặt nhỏ nhắn có phần non nớt, làn da trắng nõn nổi bật lên đôi môi hồng nhuận, hôm nay Tiết Phong Lan chỉ tô một lớp son đỏ, mày lại kẻ nhạt, Xuân Cầm theo lời nàng tùy ý búi một kiểu tóc đơn giản phù hợp với tuổi của nàng, hai bên được đính thêm chuông nhỏ, nhìn tuy đơn giản nhưng không kém phần linh động và đáng yêu.

Không hổ là Xuân Cầm, chưa bao giờ để nàng phải thất vọng!

Hôm nay là ngày mừng một, ngày đầu tiên của năm mới, từ sáng sớm mọi người trong phủ đã bận rộn chuẩn bị. Tờ mờ sáng Thượng thư đại nhân đã phải vào cung, thân là đại thân trong triều tránh không khỏi việc ở lại tham dự các bữa tiệc, hẳn là khuya hẳn mới trở về. Tam lão gia sau khi thỉnh an Tiết lão thái thái liền đưa thê tử và nữ nhi về nhà mẹ đẻ, Tiết lão thái thái dù không vui nhưng cũng không tỏ vẻ, ngay cả Tiết Vũ Văn cũng bị gọi đi chúc Tết quan trên, còn Tiết Mộ nghe đâu là cùng bằng hữu đi đến Đông cung gặp Thái tử. Hiện tại, trên dưới Thượng thư phủ chỉ toàn là nữ nhân, chỉ có mỗi Tiết Duy được xem là nam nhân, tuy hấn còn nhỏ tuổi nhưng dù sao hấn cũng là nhi tử đại phòng, tuy chỉ là thứ tử nhưng vì đại phòng không có trưởng tử nên địa vị có chút đặt thù.

Đại Ngụy năm thứ một trăm hai mươi chín, sóng yên biển lặng, thiên hạ thái bình, nhân dân ấm no, thế nhưng đây là bước ngoặt lớn nhất đời nàng!

Sinh ra trong phú quý, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, lại được Thái hậu ưu ái, gả cho người mình yêu, nam nhân lại đó còn là một mỹ nam hiếm có - Hoàng tử đương triều - địa vị cao quý, nàng từng bước trở thành mẫu nghi thiên hạ - nữ nhân có địa vị tôn quý nhất Đại Ngụy!

Tuy đôi chân nàng tàn phế nhưng nữ nhân khắp thiên hạ đều ngưỡng mộ, ghen ghét, đố kỵ với nàng, hận không thể được như nàng, hưởng thụ sự ưu ái mà Lão Thiên ban cho, ngay cả tỷ tỷ thân sinh cũng ghen không được mà nổi lên dị tâm.

Sự ưu ái đó rốt cuộc là phúc hay là họa, không ai có thể nói trước.

Khi Lam Thành Vũ lên ngôi, nàng bước lên ngôi vị hoàng hậu, khi đó Tiết Phong Lan cảm thấy bản thân là nữ nhân may mắn nhất, hạnh phúc nhất! Lão Thiên cướp đi đôi chân của nàng biến nàng thành phế nhân nhưng lại không hề bắt công, lớn lên trong nhung lụa, được phụ mẫu yêu thương, tỷ tỷ săn sóc, lại được gả cho người trong mộng, trọng phu hết mực yêu chiều, sau lại trở thành Hoàng hậu, cuộc đời nàng vốn dĩ bằng phẳng không chướng ngại, mang trên người mệnh “Phượng hoàng”, nàng sinh ra vốn là hưởng ưu ái!

Thế nhưng có ai nói cho nàng biết, tất cả những thứ đó chỉ là lừa gạt, là dối trá!

Phụ mẫu yêu thương nàng thế nào nhưng lại vì tỷ tỷ mà bỏ mặc nàng, tỷ tỷ tốt với nàng thế nào lại nhẫn tâm phản bội nàng, trọng phu hết mực nói yêu nàng nhưng sau lưng lại thông đồng cùng thân tỷ!!!

Tất cả bọn họ đều tỉnh, chỉ có mình nàng mê mang trong giấc mộng do chính họ dệt ra. Nàng đặt hết lòng tin vào người thân, đến cuối cùng bản thân nàng chẳng được gì mà còn đôi lần tổn thương cùng sự phản bội!

Tỷ muội tương tàn, tất cả chỉ vì một nam nhân!

Thật tức cười!

Lệ khí từ người Tiết Phong Lan khiến Xuân Cầm kinh ngạc, điều này vốn dĩ không nên xuất hiện trên người một nữ hài. Nhớ lại lời Tiết Phong Lan, Xuân Cầm như có điều suy nghĩ, nàng nhìn tiểu thư Tiết phủ từ nhỏ đến lớn, trong phủ ngoại trừ Tam tiểu thư ra thì không ai có thể so sánh với tiểu thư, xuất thân cao quý, tài mạo song toàn, phụ thân là chính nhị phẩm Thượng thư, mẫu thân là tiểu thư Thừa tướng, nàng lại là cháu gái Thái hậu, rốt cuộc là điều gì khiến một nữ hài mới mười hai tuổi như nàng lại sinh ra oán hận?!

“Tiểu thư...”

Tiết Phong Lan phục hồi tinh thần, nhanh chóng che giấu oán hận trong mắt, đôi tay nàng không khỏi nắm chặt, cố gắng bình ổn tâm tình.

Không, Tiết Phong Lan nàng không có gì phải sợ cả, kiếp trước là do nàng ngu ngốc dễ tin người, kiếp này nàng tuyệt đối sẽ không để những chuyện như vậy tái diễn!

Lão Thiên cho nàng trùng sinh, nhất định là không muốn nàng bại trong tay Tiết Phong Linh, mọi chuyện hiện tại đều nằm trong sự kiểm soát của nàng, nàng sẽ không rơi vào bẫy của Tiết Phong Linh nữa, một lần là quá đủ rồi!

“Xuân Cầm, đi, chúng ta còn phải đến thỉnh an tổ mẫu nữa!”

“Tiểu thư, người xác định?”

Giờ thỉnh an từ trước đến nay được quy định là giờ Mẹo (5h - 7h sáng), thế nhưng mọi người thường đến chính Mẹo mới đến thỉnh an, dù sao Tiết lão thái thái cũng đã lớn tuổi không phải như đám trẻ tuổi xuân phơi phới, cho nên nàng ta thường xuyên dậy trễ. Một khi Tiết lão thái thái đang ngủ, tuyệt đối không được làm phiền, hiện tại sắc trời vẫn còn sớm, nếu tiểu thư đến đó cũng phải đợi ở bên ngoài.

Quy định trong phủ, Tiết Phong Lan tất nhiên biết rõ, dường như biết suy nghĩ của Xuân Cầm nên nàng chỉ nhàn nhạt giải thích: “Sắc trời tuy còn sớm nhưng tối qua mọi người thức đến tận khuya, chỉ có mình muội là ngủ sớm, nếu sáng nay lại đến trễ, tổ mẫu liền sẽ gây khó dễ, dù sao hôm nay cũng là ngày đầu năm mới, sống yên bình lặng vẫn tốt hơn!”

Nói thật, nàng cũng không hề muốn đi sớm như vậy, tuy tối qua nàng ngủ sớm nhưng lại không được ngon giấc, kể từ khi trùng sinh không có đêm nào nàng không gặp ác mộng, mơ thấy những chuyện kiếp trước, nghĩ đến thời Tiết Phong Lan cũng đã cảm thấy tinh thần sa sút. Hơn nữa sáng sớm nhiệt độ thấp khiến cho người ta không muốn dậy, hướng hồ lại là đầu xuân, thời tiết không tránh khỏi vẫn còn lạnh, tuy mặc áo lông rất dày nhưng Tiết Phong Lan vẫn cảm nhận được hơi thở lạnh giá.

Nhắc đến chuyện tối qua, nàng không khỏi nhìn xuống đôi chân của mình, tuy cảm giác thoáng ư nhưng rất chân thật, cảm giác đó khiến nàng còn sợ chính bản thân nhầm lẫn, dù sao kiếp trước nàng cũng không có cảm giác như vậy, bởi vì chưa xác định được thực hư nên Tiết Phong Lan cũng không có nói cho Xuân Cầm biết, dù sao trên dưới Thượng thư phủ đều có tai mắt của Tiết Phong Linh, nếu thật sự đôi chân nàng... nàng sợ Tiết Phong Linh lại giở trò, đợi một hai ngày nữa nàng sẽ gặp Diệp thái y để xác định, dù sao nàng cũng đã đợi mười mấy năm, hiện tại thêm mấy ngày cũng không vấn đề gì!

Đi đến Nguyệt Vân Các của Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Liên nhìn thấy Trần ma ma đang đứng đó, bên cạnh còn có hai nha hoàn, dường như Trần ma ma đang phân phó gì đó.

Lần trước khi mẫu thân ra mặt thay Tiết Phong Linh, trước đó Trần ma ma còn ra sức ngăn cản, có lẽ bởi vì chuyện của Xuân Đào nên Trần ma ma mới nảy sinh nghi ngờ nàng, dạo này nàng cũng không thường xuyên gặp nàng ta, không biết thái độ của nàng ta với nàng ra sao.

“Từ tiểu thư...” Từ xa Trần ma ma đã nhìn thấy thân ảnh bé nhỏ của Tiết Phong Lan, sau khi phân phó nha hoàn xong, nàng liền một mạch đi đến trước

mặt Tiết Phong Lan thình an.

“Ma ma, mẩu thân còn chưa dậy sao?” Giọng nói nhẹ nhàng có phần ngây thơ, đôi mắt long lanh có thần, Tiết Phong Lan cảm thấy, muốn Trần ma ma buông bỏ phòng bị với nàng là điều không hề dễ dàng.

“Tứ tiểu thư, phu nhân đã dậy rồi, chỉ là...” Trần ma ma cười cười, không hề tỏ thái độ khác lạ.

Tiết Phong Lan thấy thế chỉ cười nhạt không nói.

~~~~

Mỹ phụ nhìn hai bộ y phục trên giường, đây đều là sản phẩm mới nhất của Mỹ Nhân Phường, mỗi bộ đều mang một kiểu dáng khác nhau, khắp kinh thành đều không tìm ra bộ thứ hai giống như vậy.

Nàng vừa mới mua hai bộ y phục này cách đây không lâu, tốn hết một ngàn lượng, số tiền này có thể mua hơn mười mấy bộ y phục, dùng để mua hai bộ y phục này thật sự là không đáng. Bất quá chất vải mềm mại, sờ vào liền cảm thấy mát mẻ, cả hai đều được làm từ lụa tơ tằm quý giá, lụa tơ tằm tuy quý nhưng cũng không đến một ngàn lượng, thật ra lụa này đến từ Tây Lương - một quốc gia nằm ở phía Tây, nổi tiếng mỹ nữ như mây, hàng năm đều có một đoàn thương nhân chuyên đồ vào kinh thành, may mắn nàng gặp được, vừa hay có hai bộ y phục hợp ý nàng, cho nên không hề tiếc bạc mà bỏ ra mua.

Hoàng y cao quý chói mắt, một con không tước lớn chạy dọc từ phần eo xuống chân váy, không tước kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đuôi xòe ra bốn phía, đường thêu bằng chỉ hoàng kim, nổi bật lên từng đường nét tinh tế. Trái với hoàng y hoa lệ, hồng y lại rực rỡ nhưng cũng không kém phần mỹ lệ, những đóa phù dung nở rộ trên nền váy, đóa hoa đỏ rực thu hút ánh mắt của mỗi người.

“Mẫu thân.”

Mỹ phụ giật mình, vội vàng quay người, phát hiện Xuân Cầm đang bế nữ nhi đứng đó, không khỏi kinh ngạc mở miệng: “Lan Nhi? Sao con lại đến đây?”

“Lan Nhi đến thỉnh an mẫu thân.” Gương mặt xinh đẹp xuất hiện nụ cười, so với hoa trong vườn còn mỹ lệ hơn vài phần.

“Mau, đến đây ngồi với mẫu thân...” Nghe nữ nhi nói vậy, tâm Thượng thư phu nhân không khỏi mềm đi, nữ nhi của nàng, lúc nào cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Xuân Cầm bế Tiết Phong Lan đến bên ghế để nàng ngồi xuống, Thượng thư phu nhân bên cạnh lo lắng hỏi thăm vết thương ở chân của nàng, Tiết Phong Lan chỉ trả lời lấy lệ, dù sao cũng chỉ là vết bỏng nhỏ, không có gì đáng ngại, đáng ngại là...

Thượng thư phu nhân nhận thấy Tiết Phong Lan dường như không muốn nói, sợ đụng tới nỗi đau của nữ nhi nên nàng cũng không mở miệng nhắc lại vấn đề này nữa, vội vàng hỏi sang chuyện khác.

“Lan Nhi, con nhìn xem, hai bộ y phục này mẫu thân nên mặc bộ nào đây?”

Từ khi bước chân vào phòng, nàng đã thấy hai bộ y phục được đặt trên giường, tuy chỉ nhìn sơ qua nhưng cũng biết là cực phẩm. Hoàng y quá chói mắt, chỉ dành cho những bữa tiệc cung đình hay lễ hội lớn, mặc vào hôm nay sợ không thích hợp, còn hồng y... những đường nét hoa phù dung khiến cho người ta cảm giác chân thật, mang vẻ đẹp kiêu sa hiếm thấy, nếu là nàng nàng cũng sẽ chọn bộ hồng y này.

“Mẫu thân, Lan Nhi đặc biệt thích bộ hồng y này.”

Thượng thư phu nhân cũng vừa ý với bộ hồng y này, trong lòng sớm đã có quyết định, chỉ là không nghĩ đến nữ nhi cũng lựa chọn giống nàng, trong lòng liền cảm thấy, nữ nhi đúng là áo bông nhỏ của nàng, tâm linh tương thông a!

Nhìn Thượng thư phu nhân mang bộ y phục vào trong thay, Tiết Phong Lan buồn chán, cảm lấy chung trà trên bàn cẩn thận đánh giá, vừa hay trên chén trà lại khắc hình hoa phù dung, phù dung nhuộm một màu đỏ rực rỡ khiến người khác không dời mắt được.

“Thư đới thảo tòng song ngoại lục

Phù dung hoa hướng tọa trung hồng*

Xuân Cầm, rất đẹp đúng không?”

*Sách mang cô đến ngoài song biếc

Phù dung hoa hướng khách khoe hồng

Bất thành linh Tiết Phong Lan mở miệng hỏi, Xuân Cầm ngăn ra nhưng rất nhanh liền đáp lời: “Vâng?” Trong lòng cảm thấy kì lạ, tiểu thư là đang nói đến chiếc váy của Thượng thư phu nhân hay là chung trà trong tay?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Diêm dúa lắng lơ

“Lan Nhi? Hóa ra muội thật sự đã đến?”

Thanh âm như ngọc rơi xuống, giọng nói trong trẻo tựa chim hoàng anh đang cất lên một khúc nhạc, vào tai khiến cho người nghe cảm thấy thoải mái.

Bàn tay đang cầm chung trà không khỏi siết chặt, cho dù không quay đầu lại Tiết Phong Lan vẫn biết được chủ nhân của giọng nói này, đời này nàng có thể quên bất kì thứ gì nhưng chủ nhân giọng nói này nàng lại không thể nào quên được. Khoảng khắc trước khi chết, hình ảnh nữ tử mặc trên người phượng bào cao cao tại thượng đứng đó, ánh mắt đầy vẻ khoái chí, nụ cười của nàng ta in sâu vào trong tâm trí nàng, cho dù có hóa thành tro nhưng gương mặt đó, đôi mắt đó, giọng nói đó, Tiết Phong Lan vẫn không bao giờ quên!

Lúc này Trần ma ma nói Tiết Phong Lan đến, nàng còn không tin nhưng xem ra lời Trần ma ma nói là sự thật, Tiết Phong Lan không chỉ đến mà còn đến sớm hơn nàng, đối với điều này Tiết Phong Linh có chút ngoài ý muốn. Lẽ ra nàng phải nghĩ đến chuyện này sớm hơn, Tiết Phong Lan vốn dĩ đã không còn là Tiết Phong Lan mà nàng quen biết, từ khi nàng ta rơi xuống hồ, tính tình liền đại biến.

Đối với sự thay đổi của Tiết Phong Lan, bất kì người nào của Tiết phủ đều không rõ nguyên nhân, tuy này sinh ngờ nhưng không thể phủ nhận nàng ta thật sự chính là Tiết Phong Lan!

Tiết Phong Lan không giống với nàng, điều này Tiết Phong Linh có thể khẳng định. Vậy thì chỉ có một giả thuyết, đó chính là nàng ta phát hiện người đẩy nàng ta xuống hồ là nàng, khiến nàng ta tàn phế hai chân, cho nên nàng ta mới thay đổi thái độ, quay lại đối đầu với nàng?!

Ngoại trừ lí do này ra Tiết Phong Linh hoàn toàn không nghĩ được lí do nào khác.

Còn chưa đợi Tiết Phong Lan trả lời, đúng lúc này Thượng thư phu nhân đã thay đồ xong, từ trong bình phong bước ra. Tuy đã ngoài tam tuần nhưng nhan sắc Thượng thư phu nhân vẫn được bảo dưỡng kĩ lưỡng, làn da trắng nõn không tỳ vết, phối hợp với hồng y trên người càng làm nổi bật lên dáng người của Thượng thư phu nhân, nhìn nàng như trẻ lại mấy tuổi, mặt phượng khẽ híp, lộ ra dung nhan xinh đẹp, dung mạo Tiết Phong Lan và Tiết Phong Linh có đến tám phần giống với Thượng thư phu nhân, ba người đứng một chỗ nhìn tựa như tỷ muội, không hề giống mẫu tử.

“Linh Nhi, con đã đến!” Thượng thư phu nhân không chút bất ngờ, mỗi ngày đại nữ nhi đều đến thỉnh an nàng vào giờ này, hôm nay cũng không ngoại lệ, chỉ là không nghĩ đến tiểu nữ nhi hôm nay cũng đến.

Tiết Phong Linh từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, rất được lòng trưởng bối, mỗi ngày đều không ngại dậy sớm đến thỉnh an mẫu thân là nàng, khác với tỷ tỷ song sinh, Tiết Phong Lan đối với lễ giáo phong kiến không để vào mắt, tính tình lười nhác, điểm này có chút giống Thượng thư phu nhân hồi nhỏ cho nên nàng không khỏi có chút nuông chiều tiểu nữ nhi, bất quá cả hai nữ nhi nàng đều yêu thương hết mực.

Nhìn hai nữ nhi đứng đó, Thượng thư phu nhân thập phần vừa lòng. Hiện tại Lan Nhi đã lớn, hiểu chuyện không ít, mới sáng sớm đã đến thỉnh an nàng, nữ nhi như vậy không phải ai cũng có, vài năm nữa cũng đã đến tuổi định hôn sự, nghĩ tới đây Thượng thư phu nhân lại thở dài, nàng thật sự luyến tiếc!

Dù sao nàng cũng chỉ có hai đứa con gái này, nếu gả đi ra ngoài nàng chẳng phải sẽ cô độc tới già sao? Nghĩ một hồi Thượng thư phu nhân cảm thấy lo lắng của mình là dư thừa, nàng tuy là mẫu thân nhưng hôn sự của nữ nhi nàng vốn không thể quyết định.

“Mẫu thân, bộ y phục của người thật xinh đẹp!” Nhìn bộ y phục trên người Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Linh không khỏi mở miệng khen, ánh mắt lộ vẻ yêu thích.

“Mẫu thân cũng cảm thấy vậy, Lan Nhi thật sự tinh mắt!” Tuy trong lòng đã nhận định trước nhưng dù sao cũng là nàng mở miệng hỏi Lan Nhi, phần công lao này tất nhiên thuộc về tiểu nữ nhi rồi!

“A, là Lan Nhi chọn sao?” Biểu tình Tiết Phong Linh có chút ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại Tiết Phong Lan đang ngồi an tĩnh nơi đó, hờn phách không biết đã bay đến nơi nào, nàng tựa như đang đắm chìm trong thế giới của bản thân, khiến Tiết Phong Linh muốn phá vỡ.

Nghĩ vậy, Tiết Phong Linh đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống, đưa tay nắm lấy bàn tay đang cầm chung trà của nàng, gương mặt lộ vẻ lo lắng hỏi han.

“Lan Nhi, vết thương muội ổn cả chứ?”

Giật mình, Tiết Phong Lan định rút tay lại nhưng Tiết Phong Linh đã nhanh tay hơn, nắm lấy bàn tay của nàng.

Nàng nheo mắt, kìm nén cảm giác chán ghét của bản thân, hít một hơi sâu, vẻ mặt bình tĩnh trả lời: “Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, Lan Nhi không sao...”

Mỗi lần tiếp xúc thân mật với Tiết Phong Linh, nàng đều có một cảm giác khó chịu, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh trước khi chết của bản thân, chỉ cần nghĩ đến đó, Tiết Phong Lan đều có cảm giác lòng nàng như có lửa thiêu, một cảm giác gì đó sắp bùng nổ, mà nàng phải kìm nén nó lại.

Tại sao lại như vậy?!

Kể từ sau khi trùng sinh, cơ thể nàng bắt đầu tránh tiếp xúc với Tiết Phong Linh, thậm chí là những người thân cận với nàng ta, khi nàng ta chạm vào nàng, Tiết Phong Lan đều chỉ có một cảm giác, chính là hận không thể ngay lập tức giết chết Tiết Phong Linh!

Tiết Phong Linh nghe vậy liền yên tâm thở ra: “Muội không sao là tốt, nếu không tỷ thật sự không biết phải làm sao, dù sao một phần lỗi cũng là do tỷ...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Tiết Phong Lan cắt đứt: “Tỷ tỷ, dù sao cũng chỉ là vết thương nhỏ, so với đôi chân của muội không hề gì... Tỷ yên tâm đi, muội không có trách tỷ.” Muốn diễn kịch với nàng? Để xem nàng có phối hợp không đã!

“Thật sao? Thế thì tốt quá!” Lời thoại bị cắt giữa chừng, Tiết Phong Linh có chút ngưng ngừng, lại bị Thượng thư phu nhân nhìn với ánh mắt trách cứ càng khiến tâm trạng nàng tồi tệ nhưng rất nhanh nàng liền khôi phục dáng vẻ cũ, chỉ là nàng vẫn không buông bàn tay của Tiết Phong Lan ra.

Tiết Phong Lan cắn môi, nàng thật sự muốn đẩy Tiết Phong Linh ra xa, nàng ta như con đĩa bám lấy tay nàng khiến cho nàng cảm giác buồn nôn, thế nhưng tình huống trước mắt không cho phép nàng làm như thế. Một bàn tay khác của bản thân nắm chặt, móng tay ghim vào da thịt muốn bật máu, cảm giác đau đớn khiến lí trí nàng trở lại, trong lòng cũng bình tĩnh lại không ít.

Tiết Phong Linh có thể không thấy nhưng Xuân Cầm đứng bên cạnh sớm đã thu tất cả mọi thứ vào trong mắt, nhìn hành động của Tiết Phong Lan Xuân Cầm trong lòng liền hiểu rõ, nàng bình tĩnh thu hồi ánh mắt.

“Tỷ tỷ, bộ y phục của mẫu thân thật xinh đẹp, Lan Nhi cũng muốn có một bộ, nhưng Lan Nhi nghĩ tỷ tỷ mặc sẽ đẹp hơn. Hay là đợi tỷ tỷ lớn, mẫu thân cho tỷ tỷ lại bộ y phục này được không?” Không khí có vài phần xấu hổ, Tiết Phong Lan mở miệng phá vỡ bầu không khí.

“Linh Nhi, con có thích không không?” Tuy là hỏi vậy nhưng trong lòng nàng sớm đã có đáp án, khi Linh Nhi vừa mới vào Thượng thư phu nhân đã phát hiện ánh mắt nữ nhi không rời nàng thì nàng liền biết.

Thượng thư phu nhân nghiền ngẫm nghĩ, ý kiến của Lan Nhi không tồi, cả hai tỷ muội đều yêu thích bộ hồng y này, nhưng y phục lại chỉ có một, bất quá lời Lan Nhi nói không sai, Linh Nhi thích hợp với bộ y phục này hơn. So với muội muội xinh xắn đáng yêu, Tiết Phong Linh trưởng thành hơn nhiều, có thêm vài phần phong thái của nữ nhân, thậm chí so với nàng còn muội xinh đẹp hơn vài phần, đến lúc đó...

“Linh Nhi rất thích...” Nàng quả thật thích chiếc váy này nhưng khi thấy hành động Tiết Phong Lan, nháy mắt thần sắc nàng liền thay đổi.

Tiết Phong Lan là cố ý sao?!

Ánh mắt nàng rơi vào bàn tay đang vuốt ve chung trà, lại nhìn đóa hoa phù dung trên váy, phù dung nở rộ, kinh diễm tứ phương, với màu sắc như thế càng khiến cho đóa phù dung trở nên diễm lệ lạ thường, phù dung sớm nở tối tàn, Tiết Phong Lan bảo mẫu thân tặng cho nàng là có ý gì?!

“Mẫu thân, hay để Xuân Cầm làm một kiểu tóc hợp với bộ y phục trên người người đi?”

Thượng thư phu nhân liền gật đầu, Xuân Cầm theo nàng đã lâu, đối với tính tình nàng liền hiểu rõ, kiểu tóc nào hợp với bộ y phục này, chỉ có Xuân Cầm là rõ nhất.

“Mẫu thân, hay là để Linh Nhi tới đi, lâu rồi nữ nhi không giúp mẫu thân làm tóc, vừa hay con cũng mới vừa học được một kiểu tóc mới...” Dứt lời, chưa đợi Thượng thư phu nhân đồng ý, Tiết Phong Linh đã buông bàn tay đang nắm của Tiết Phong Lan ra, đi đến bên cạnh Thượng thư phu nhân.

“Được, để mẫu thân xem, Linh Nhi đã học được gì rồi.” Thượng thư phu nhân cũng không từ chối, đối với nàng, nữ nhi vẫn là tốt nhất, tuy Xuân Cầm có thể làm tốt hơn nữ nhi nhưng suy cho cùng vẫn là người ngoài.

Bàn tay được giải thoát tất nhiên Tiết Phong Lan vui mừng, chỉ là... bất nàng phải ngồi một bên nhìn khung cảnh trước mắt, Tiết Phong Lan có chút không rõ tâm tình của mình.

Khung cảnh vô cùng hài hòa, Tiết Phong Linh đứng, Thượng thư phu nhân ngồi, nàng ta cẩn thận chải tóc giúp Thượng thư phu nhân, hai người thỉnh thoảng còn trò chuyện, truyền đến tiếng cười vui tai.

Bên này Tiết Phong Lan chẳng khác nào người ngoài, nàng yên lặng nhìn bức tranh mẫu tử tình thâm trước mặt cảm thấy rất chướng mắt, nếu đây chỉ là một bức tranh, nàng sớm đã hủy hoại nó rồi!

Lúc này đột nhiên Tiết Phong Linh quay đầu nhìn lại, nhìn nàng nở một nụ cười, không biết là vô tình bộc lộ sự vui vẻ hay cố tình khiêu khích nàng, điều này khiến Tiết Phong Lan không khỏi nheo mắt.

Có được tình thương của mẫu thân, nàng ta liền vui như vậy sao?!

Tiết Phong Lan cười nhạt, thu hồi ánh mắt không nhìn bọn họ nữa, càng nhìn chỉ thêm chướng mắt, lúc này nàng cảm giác như có người đang nhìn mình, ngẩng lại nhìn lại, thấy được người trước mặt, không khỏi cảm thấy kì lạ.

Vân Yên?!

~~~~~

“Thỉnh an mẫu thân.”

“Thỉnh an tổ mẫu.”

Thượng thư phu nhân dẫn theo hai nữ nhi đến Thọ Minh Trạch của Tiết lão thái thái, vừa vào đã thấy Tiết lão thái thái nghiêm chỉnh ngồi đó, bên cạnh là Phương Lam ngoan ngoãn chăm trà, Tiết Duy vẻ mặt mơ màng nằm trong lòng Tiết lão thái thái, không gian yên tĩnh, đúng là một màn hài hòa hiếm thấy.

Thượng thư phu nhân nhìn Tiết Duy xong lại nhìn Phương Lam, trong lòng liền cảm thấy khó chịu. Phương Lam này đúng là nữ nhân tâm cơ, nhìn vẻ mặt Tiết Duy liền biết rõ, chỉ sợ là trời vừa hừng sáng nàng ta đã vội vàng mang Tiết Duy đến đây, mặc kệ nhi tử còn ngủ nhưng nàng ta biết Tiết lão thái thái thích cháu trai cho nên sẽ không trách tội!

“Linh Nhi, mau đến.” Tiết lão thái thái bỏ qua hai mẫu tử Tiết Phong Lan, ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Linh, vui vẻ mở miệng.

“Tổ mẫu an khang.”

“Linh Nhi ngoan, tối qua ngủ có ngon không? Sao hôm nay lại dậy sớm như vậy?” Tiết lão thái thái kêu Tiết Phong Linh đến bên cạnh, nàng giao Tiết Duy đã ngủ cho Phương Lam, điều này chứng tỏ so với cháu trai, Tiết Phong Linh vẫn có địa vị cao hơn.

Ai bảo Tiết Duy còn nhỏ, so với Tiết Phong Linh không hiểu chuyện bao nhiêu, tuy Tiết lão thái thái yêu thích cháu trai nhưng có một số chuyện, cháu trai không làm được nhưng cháu gái lại có thể làm, hơn nữa còn làm rất tốt!

“Linh Nhi đến sớm tất nhiên là để làm bạn với tổ mẫu rồi...”

Nếu là người khác chỉ sợ sớm đã tức giận bắt quả Phương Lam là người khôn khéo, biết rõ địa vị của Tiết Phong Linh trong lòng Tiết lão thái thái không tầm thường nàng cũng không bảo nhi tử đi tranh.

Nhận lấy Tiết Duy từ tay Tiết lão thái thái, Phương Lam không những không buồn bực mà còn thập phần vui vẻ cười nói: “Tam tiểu thư đúng là hiếu thảo, hôm nay cũng thật là xinh đẹp, càng ngày càng ra dáng thiếu nữ, không đến vài năm nữa chỉ sợ cửa Tiết phủ sẽ bị các công tử dẫm đạp mất!”

“Phương di nương quá khen.”

“Phương di nương con nói không sai, Linh Nhi xinh đẹp như vậy, công tử nhà nào lấy được chính là phúc của nhà đó!” Lời của Phương Lam rất hợp ý nàng, Tiết lão thái thái không khỏi vui vẻ.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Phương Lam phụ họa theo, nàng tuy không thích mẫu tử Tiết Phong Lan nhưng nàng lại không thể không thích Tiết Phong Linh, khắp kinh thành không ai không biết Tam tiểu thư là hòn ngọc của quý phủ, trong phủ thì địa vị của nàng lại không thể lay chuyển, lấy được lòng nàng tất nhiên tốt. Bất quá Tiết Phong Linh không phải là người dễ kết giao, nếu không phải có giá trị lợi dụng, chỉ sợ Tiết Phong Linh cũng đã không nể mặt nàng.

Tiết Phong Lan nhìn một màn này, rõ ràng là nàng cùng Tiết Phong Linh đến vậy mà Tiết lão thái thái làm lại như không thấy, chỉ quan tâm hỏi han Tiết Phong Linh, chẳng phải chứng tỏ rất rõ thái độ của nàng ta hay sao?!

“Mẫu thân thân thể an khang.” Thượng thư phu nhân lúc này không thể nhịn được nữa, rốt cuộc cũng mở miệng lên tiếng.

Nàng đường đường là thiên kim Thừa tướng, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải chịu ủy khuất, nhưng từ ngày bước chân vào Tiết phủ làm dâu, hết lần này đến lần khác đều bị mẹ chồng làm khó, nếu là ngày thường, nàng liền miễn cưỡng bỏ qua, thế nhưng hôm nay...

Chính thất rõ ràng là nàng vậy mà mẹ chồng lại không để vào mắt, trong khi Phương Lam chỉ là thiếp mà mẹ chồng lại cho phép nàng ta cười lên đầu nàng, tôn ti trật tự đâu hết rồi?!

Tiết lão thái thái không vui nhũn mảy, lúc này mới quay đầu nhìn lại Thượng thư phu nhân cùng Tiết Phong Lan đứng nơi đó, nhìn đến bộ y phục trên người con dâu, Tiết lão thái thái liền tức giận, ánh mắt lộ vẻ chán ghét, mà Phương Lam bên cạnh cũng lộ ánh mắt xem kịch vui.

“Ngày đầu năm mới mà người mặc bộ y phục diêm dúa lăng lợ gì thế này? Thứ đồ này mà để cho người mặc sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tranh cãi cùng tổ mẫu

Quả nhiên...

Kiếp trước Thượng thư phu nhân mặc bộ y phục này cũng bị Tiết lão thái thái mắng một trận, khi đó Tiết Phong Lan còn chưa hiểu rõ mọi chuyện thì đã

bị Tiết Phong Linh bảo là do nàng giúp Thượng thư phu nhân chọn khiến cho ngày đầu tiên của năm mới, Thượng thư phu nhân bị cảm tức ba ngày, còn nàng cũng không tốt hơn, bị bắt đền từ đường chép phạt kinh thư.

Nàng là bởi vì đôi chân của mình mà tự ti không đến gặp mẫu thân, không những không biết hôm nay mẫu thân mặc hồng y, làm sao có thể chọn y phục cho mẫu thân như lời Tiết Phong Linh đã nói?! Nàng ta trợn mắt nói dối, khiến Tiết lão thái thái vốn đã không ưa hiện lại càng thêm chán ghét nàng.

Sau đó nàng ta lại đến từ đường thăm nàng, bảo là nàng ta không cố ý, không muốn nhìn mẫu thân bị tổ mẫu bắt nạt nên mới ủy khuất nàng, khi đó Tiết Phong Lan cảm thấy, thân làm nữ nhi, chữ hiếu làm đầu, thế nên nàng đồng ý với những lời Tiết Phong Linh, bỏ qua mọi chuyện.

Tuy kiếp trước và kiếp này không giống nhau nhưng nếu Tiết phong Linh đã muốn nàng chọn y phục cho mẫu thân, vậy thì nàng không nên bỏ qua lòng tốt của nàng ta, bất quá nàng sẽ không để mọi chuyện diễn biến theo kiếp trước, nàng tuyệt đối không để Tiết Phong Linh đắc ý!

“Diêm dúa lẳng lơ?!” Thượng thư phu nhân kinh ngạc, y phục của nàng làm sao có thể diêm dúa lẳng lơ?!

Y phục của Thượng thư phu nhân từ trước đến nay đều được may dựa trên thiết kế mới nhất của Mỹ Nhân Phường, nữ tử nhìn vào liền yêu thích không buông, ngay cả các vị nương nương trong cung còn không tiếc lời khen. Huống hồ bộ y phục trên người nàng, không chỉ được may bởi Mỹ Nhân Phường mà chất liệu còn đến từ Tây Lương Quốc, khắp kinh thành muốn tìm bộ thứ hai cũng khó, chỉ sợ có tiền cũng không mua được.

Hồng y tuy rực rỡ hoa lệ nhưng lại không kém phần thanh nhã thoát tục, sao vào mắt mẹ chồng lại trở thành diêm dúa lẳng lơ?!

“Còn không phải sao? Người đường đường là con dâu của Tiết phủ, học theo ai mà mặc loại y phục kiểu đó?!”

Tiết lão thái thái chán ghét nhìn Thượng thư phu nhân, không, chính xác hơn là bộ y phục trên người nàng ta, chỉ cần nhìn đến hoa văn trên váy, nàng liền không khỏi nhớ đến chuyện cũ.

Mười mấy năm trước, mẹ chồng tặng cho nàng một bộ hồng y xinh đẹp, tuy rằng thường ngày mẹ chồng không thích nàng nhưng dù sao mai cũng là Tết, nàng cũng không muốn khó xử mẹ chồng nên đã nhận lấy. Theo ý mẹ chồng nàng mặc bộ hồng y đến đình an, phát hiện à chính thất kia - cũng tức là lão phu nhân đã qua đời cũng mặc bộ hồng y giống như vậy, kiểu dáng tuy khác nhau nhưng hồng y đó còn rực rỡ hơn bộ của nàng nhiều, hơn nữa chất liệu nhìn vào Tiết lão thái thái liền biết, bộ y phục đó không dưới trăm lượng.

Phù dung, phù dung...

Nàng là phù dung, còn à chính thất kia lại là mẫu đơn nở rộ, không cần nghĩ cũng biết, mẹ chồng là muốn cảnh cáo nàng, tuy nàng bước chân vào Tiết phủ nhưng suy cho cùng cũng là thiếp, gà rừng vốn không thể trở thành phượng hoàng, từng lời mẹ chồng nói ngày hôm đó, Tiết lão thái thái chưa bao giờ quên.

Vốn dĩ chuyện cũ sớm đã hóa thành gió nhưng hôm nay, nhìn thấy Thượng thư phu nhân mặc hồng y, trên váy lại còn thêu phù dung, nàng không khỏi nhớ lại, ngọn lửa vốn đã ngủ quên lâu ngày hiện tại lại bùng cháy.

“Tổ mẫu đừng giận, đây là bộ y phục mẫu thân mới mua, khó khăn lắm Lan Nhi mới chọn giúp mẫu thân bộ y phục đẹp như vậy, tổ mẫu đừng trách mẫu thân.”

Tiết Phong Lan nghe vậy cười nhạt, đừng trách mẫu thân, vậy là nên trách nàng đúng không?!

Tiết Phong Linh, người đứng là nữ nhi có hiếu!

“Y phục này... là do nha đầu này chọn cho người?!” Tiết lão thái thái cố gắng bình ổn tâm tình, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tiết Phong Lan càng khiến nàng khó chịu nhứt nháy. Nha đầu Tiết Phong Lan này lúc nào cũng muốn chống đối nàng, hôm nay cũng không ngoại lệ, nếu nàng ta chọn nàng thứ khác, nề tình hôm nay là ngày đầu năm mới mà bỏ qua, bất quá nha đầu này lại đâm trúng chỗ đau của nàng, bộ hồng y này là cái gai trong lòng nàng, muốn nàng bỏ qua cũng không dễ dàng như vậy!

“Mẫu thân, nhưng là Lan Nhi...” Sừng sốt, Thượng thư phu nhân vội vàng thay nữ nhi biện minh nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Tiết Phong Lan cướp: “Phải, là do Lan Nhi chọn bộ y phục này cho mẫu thân, không biết Lan Nhi đã làm gì sai?!”

“Làm gì sai? Người còn không biết xét xem bản thân đã làm gì?!”

“Bảo mẫu thân mình ăn mặc như thế, Tứ tiểu thư còn không biết bản thân đã làm gì sao?!” Phương Lam vốn đang xem kịch vui, thấy hứng thú liền mở miệng gây sự.

“Phương di nương vẫn là nên ăn nói cho cẩn thận, mỗi tác vãi trên người mẫu thân ta, chỉ sợ so với Phương di nương còn đáng giá gấp trăm ngàn lần đây!”

Từ nhỏ đến lớn Thượng thư phu nhân đều là cảm y ngọc thực, mỗi bộ y phục nàng mặc trên người, mỗi cây trâm cài tóc, thậm chí là son đỏ trên môi cũng từ mấy chục lượng trở lên, nhất là bộ y phục cùng trâm cài tóc, ít nhất phải là mấy trăm lượng, những thứ đó vốn chỉ giành cho thiên kim tiểu thư, so sánh với Phương Lam quả thật là hạ thấp giá trị của nó.

Thời cổ đại này, nữ nhân vốn dĩ không đáng giá, nam nhân xem nữ nhân là đồ vật, tùy thời đều có thể vứt bỏ, nếu không phải có thân phận cao quý, thì sẽ không bao giờ thoát khỏi số phận nghiệt ngã như vậy.

Phuong Lam chẳng may mắn như Thượng thư phu nhân, nàng ta xuất thân nghèo khổ, nếu không có Tiết lão thái thái bỏ tiền ra mua nàng ta về chỉ sợ Phuong Lam hiện tại đã lưu lạc chốn hồng trần nào rồi. Bất quá phải thừa nhận rằng nàng ta là người có thủ đoạn, nếu không vào phủ chưa được mấy năm mà đã mang thai Tiết Duy, lấy lòng được Tiết lão thái thái?!

“Ngươi...!!!” Mặt Phuong Lam hết xanh rồi đỏ, trong lòng phần nộ vạn lần nhưng lại không thể mở miệng phản bác, dù sao những gì Tiết Phong Lan nói chính là sự thật, nàng lấy tư cách gì cãi với nàng ta?!

“Làm can! Phuong di nương thân là trường bối, ngươi lại ăn nói như vậy, tôn ti trật tự đâu hết rồi?!” Thấy Phuong Lam bị Tiết Phong Lan nói đến á khẩu không thể mở miệng được, Tiết lão thái thái lúc này bênh vực Phuong Lam, Tiết Phong Lan nói như vậy, không chỉ là sỉ nhục Phuong Lam, mà còn sỉ nhục cả nàng!

“Tôn ti trật tự? Mẫu thân, Lan Nhi là cháu gái của người, hơn nữa còn là cháu ngoại của Thừa tướng phủ, đường đường là thiên kim Tiết phủ, vậy mà phải hạ mình với một di nương sao?!”

Trên đời này địa vị mới là lớn nhất, cái gì trường bối vẫn bối, đứng trước người có địa vị cao hơn mình cũng phải hạ thấp bản thân. Tiết Phong Lan không chỉ là thiên kim Tiết phủ mà còn là tiểu tiểu thư của Thừa tướng phủ, cháu gái mà Thái hậu nương nương thương yêu, mà Phuong Lam - một di nương địa vị thấp kém, dựa vào thủ đoạn để lấy lòng người khác, dám nhận là trường bối của nữ nhi nàng, đúng là không biết sống chết!

“Tổ mẫu, mẫu thân, hôm nay là năm mới, cãi nhau sẽ không tốt đâu, mọi người nhường nhịn nhau một chút đi...” Thấy tình huống ngày càng lệch khỏi tầm kiểm soát, Tiết Phong Linh cuối cùng cũng mở miệng giải vây.

“Tổ mẫu, mẫu thân cũng không phải cố ý chọc giận người...”

Đối với sở thích của Tiết lão thái thái, Tiết Phong Linh sớm đã tường tận, việc tổ mẫu chán ghét phù dung, đặc biệt là phù dung đỏ nàng cũng đã cho Vân Yên tìm hiểu, tuy rằng không biết lí do. Nói Tiết lão thái thái ghét hoa phù dung, chỉ sợ không ai tin, dù sao trong phía sau Thọ Minh Trạch cũng trồng không ít hoa phù dung, hôm nay nhìn thấy Thượng thư phu nhân mặc hồng y trên váy thêu phù dung, hướng hồ bộ y phục đó còn là do Tiết Phong Lan chọn, nên nàng cũng không ngăn cản liền tương kế tựu kế.

“Đúng vậy, mẫu thân con không cố ý, là do nàng ta chọn y phục giúp mẫu thân con, người phải chịu tội chính là nàng ta!” Tiết lão thái thái là người thông minh, biết rõ Thượng thư phu nhân không phải là người dễ trêu chọc, nàng ta tuy là con dâu của nàng nhưng thân phận địa vị cũng khiến nàng phải kiên dè, bất quá ngọn lửa trong lòng đã được thổi bùng thì không dễ dàng dập tắt nên đành chĩa mũi nhọn sang Tiết Phong Lan.

Tiết Phong Lan dù sao cũng là cháu gái của nàng, tổ mẫu xử phạt cháu gái vốn dĩ là lẽ thường tình, hướng hồ nàng ta lại còn nhỏ tuổi, có nhiều chuyện vẫn chưa hiểu, cũng không sợ người khác nói ra nói vào.

“Mẫu thân...”

“Tổ mẫu, Lan Nhi...”

“Tổ mẫu, Lan Nhi không có làm sai! Y phục của mẫu thân là từ Mỹ Nhân Phường may, Mỹ Nhân Phường có tiếng khắp kinh thành, một bộ y phục trong đó cũng đáng giá một trăm, ngàn lượng, đường may tinh tế, chất liệu mềm mại, cho dù là Hoàng hậu nương nương cũng nhìn không được khen ngợi, sao có thể giống như lời tổ mẫu nói, là diêm dúa lăng lo? Hướng hồ hôm nay là ngày đầu năm mới, mặc đồ mới là phúc khí, sao tổ mẫu có thể trách mắng thân, trách Lan Nhi?!”

“Ngươi... ngươi hiện tại còn xảo biện!” Tiết lão thái thái không biết đây là y phục của Mỹ Nhân Phường nên mới hùng hồ như thế, hiện tại biết được từ lời nói của Tiết Phong Lan, khí thế nhanh chóng giảm xuống phân nửa.

Y phục của Mỹ Nhân Phường, đừng nói kinh thành, khắp Đại Ngụy đều nghe danh, một y phục đáng giá trăm, vạn lượng, tuy nhiên ngày ngày Mỹ Nhân Phường vẫn đông người ra vào. Tiết lão thái thái cũng có một bộ y phục do Mỹ Nhân Phường may, đó là do đại thọ sáu mươi của nàng, Thượng thư đại nhân tặng, những ngày lễ lớn nàng còn không dám mặc.

“Tổ mẫu, Lan Nhi không hề xảo biện, Lan Nhi cũng chỉ là nói sự thật, Phuong di nương cũng mặc cũng hồng y, vì sao đến lượt mẫu thân mặc, tổ mẫu lại nói là diêm dúa lăng lo?” Nếu nói về độ diêm dúa lăng lo, chẳng phải Phuong Lam đứng thứ hai thì không dám đứng nhất hay sao?!

Mọi người nghe vậy nhìn về phía Phuong Lam, trùng hợp hôm nay nàng ta cũng mặc một bộ hồng y, tuy nhìn hoa lệ nhưng so với bộ y phục của Thượng thư phu nhân thậm chí là kém hơn vài phần, hai hồng y đứng cạnh, nhìn Phuong Lam lại có vài phần thất sắc, cho nên không ai phát hiện.

“...”

Cả căn phòng lâm vào yên tĩnh, không khí cũng căng thẳng hẳn lên, mọi người không ai lên tiếng, dù sao lời nói của Tiết Phong Lan không sai, nếu hiện tại Tiết lão thái thái tiếp tục trách mắng Thượng thư phu nhân mà bỏ qua cho Phuong Lam thì chẳng khác nào thiên vị, đạo lý này mọi người đều hiểu rõ.

“Lão phu nhân...” Nha hoàn từ ngoài cửa bước vào, nhìn tình hình không khí giương cung bạt kiếm bên trong, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Có việc gì?” Huỳnh ma ma thấy Tiết lão thái thái nhìn nàng không nói nên liền mở miệng hỏi nha hoàn.

“Dạ, là... có một vị khách nhân đến thăm... người đó muốn gặp lão phu nhân...”

“Ái?!”

“Là... Hạ gia, tri phủ Khâm Châu...”

Hạ gia, tri phủ Khâm Châu?!

Tiết Thị đến?

“Mau... mau đưa ta đến đó...” Tiết lão thái thái bộ dạng gấp gáp, sự việc này xem như kết thúc tại đây, nàng không trách tội Thượng thư phu nhân, cũng không trách tội Tiết Phong Lan, nàng hiện tại chỉ muốn người đó.

Mọi người kinh ngạc, còn chưa phục hồi tinh thần đã thấy Huỳnh ma ma đỡ lấy Tiết lão thái thái tiến về phía phòng khách, Thượng thư phu nhân trong lòng mặc dù khó hiểu nhưng vẫn đi theo.

Tiết Phong Linh cũng không ngoại lệ, nàng tuy không cam lòng về kế hoạch bị thất bại nhưng hiện tại có việc quan trọng hơn phải làm, lần sau nàng tuyệt đối không để Tiết Phong Lan gặp may mắn như vậy!

Trong phòng nháy mắt chỉ còn lại mấy người, Phương Lam nhanh chóng giao Tiết Duy cho nữ hầu, bảo nàng ta mang nhi tử về phòng, còn bản thân nàng đi đến phòng khách, khi đi ngang qua người Tiết Phong Lan thì nàng bị Xuân Cầm ngăn cản.

“Từ tiểu thư còn có việc?!” Phương Lam cẩn thận nhìn Tiết Phong Lan, dù sao cũng chỉ là một nha đầu, còn lâu nàng mới sợ nàng ta, nhưng nếu Tiết Phong Lan muốn gây sự với nàng, chỉ sợ người chịu thiệt không ai khác ngoài nàng.

“Phương di nương, ta vẫn nên nhắc nhở người, đừng mới được lòng Tiết lão thái thái một chút liền thị uy với mẫu tử ta, người quên bản thân người xuất thân như thế nào sao? Mới được hưởng vinh hoa phú quý một chút liền quên mất nguồn cội của bản thân, như vậy là không tốt đâu.”

Dứt lời, Xuân Cầm bế Tiết Phong Lan theo mọi người về phía phòng khách, để lại Phương Lam với sắc mặt tái nhợt khó coi, bàn tay nàng không khỏi siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Lai giả bất thiện

“Mẫu thân, cẩn thận.”

Tuyết vừa tan không lâu, đường còn nhiều trơn trượt, vào xuân tiết trời vẫn còn lạnh, sức khỏe mẫu thân lại yếu, Tiết Lan Hương không khỏi có chút lo lắng.

Nhị phu nhân Lâm thị lắc đầu ý bảo không sao, năm nào khoảng thời gian này thêm đá nào cũng trơn, nếu không cẩn thận sẽ bị vấp ngã, nàng đi con đường này đã mười mấy năm, đối với việc này sớm đã quen, vốn không cần nữ nhi nhắc nhở, bất quá được nữ nhi quan tâm nàng cũng cảm thấy vui lòng.

Đằng xa, tiếng bước chân truyền đến dồn dập, Nhị phu nhân Lâm thị quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiết lão thái thái đang đi về hướng này, về mặt nàng ta có chút nóng nảy, không biết là có chuyện gì.

“Mẫu thân...”

“Tổ...”

Tiết lão thái thái bộ dạng gấp gáp lướt qua người hai người, tỏ vẻ như không thấy, bất quá người lớn như vậy đứng trước mặt nàng, bất kể người nào cũng đều nhìn thấy, chỉ là giả vờ hoặc cố tình mà thôi. Đối với Tiết lão thái thái, nàng vừa giả vờ lại vừa cố tình, một phần là do có người quan trọng đang đợi nàng, không thể chậm trễ, phần còn lại tất nhiên là do nàng không muốn nhìn thấy đứa con dâu thứ hai này.

Nhị phu nhân Lâm thị lâm vào tình thế khó xử, trong lòng biết rõ mẹ chồng không thích nàng nhưng dù sao trước mặt thiếp thất trong phủ mẫu thân cũng phải nể mặt nàng, dù sao nàng cũng là chính thất của nhị phòng, nếu để người nhà hoàn trong phủ hay người ngoài thấy được, không biết họ sẽ nghĩ thế nào?!

“Nhị muội, năm mới tốt lành.”

Thượng thư phu nhân đuổi theo Tiết lão thái thái thấy một màn này cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ, giao tình giữa nàng và Lâm thị không tồi, huống hồ họ đều là chính thất, trước mặt đám di nương tất nhiên không muốn mất mặt nhau, Tiết lão thái thái không cho, nàng cho!

“Đại tẩu, năm mới tốt lành...” Giọng nói Nhị phu nhân Lâm thị có phần yếu ớt, trong lòng đối với Thượng thư phu nhân có phần cảm kích, còn đối với Tiết lão thái thái thì có chút oán hận nhưng không quá mãnh liệt. Dù sao nàng cũng không phải ngày ngày hai bị Tiết lão thái thái ghét, sớm đã hình thành thói quen, hôm nay là Tết nhưng mẹ chồng lại không nề mặt, nàng cũng không còn cách nào.

Kể từ khi trọng phu qua đời, Nhị phu nhân Lâm thị đều phải nhìn sắc mặt người khác mà sống qua ngày, trước khi nàng có thể vì vinh hoa phú quý nhưng thời gian trôi qua năm tháng, hiện tại đại phòng nắm quyền hành, điều nàng mong muốn nhất hiện tại là nhi tử cùng nữ nhi có thể có một cuộc sống tốt.

“Đại thẩm, tam muội, tứ muội năm mới an khang...” Vũ di nương chỉ sợ sớm đã muốn nẫu từ nàng mất mặt nhưng may mắn có Thượng thư phu nhân mở miệng cứu vãn tình thế, với điều này Tiết Lan Hương đối với đại phòng có phần biết ơn.

“Lan Hương ngoan, nhị muội, muội cũng đừng trách mẩu thân, mẩu thân là gấp gấp muốn đi gặp nữ nhi...”

Hôm nay là ngày năm mới, Nhị phu nhân Lâm thị vẫn ăn mặc đơn bạc chẳng khác nào ngày thường, Tiết Lan Hương đã khuyên nhủ một trận nhưng Nhị phu nhân không nghe, nàng thích sự đơn giản, dù sao cũng chẳng phải nhân vật quan trọng, nàng cũng chẳng muốn tranh phong với bất kì người nào, hiểu được tính tình của mẩu thân, Tiết Lan Hương đành khoác áo lông bên ngoài giúp mẩu thân giữ ấm, chiếc áo lông này là ngày hôm qua Tiết Vũ Văn mới mua tặng Nhị phu nhân, thập phần quý giá.

Khác hẳn với mẩu tử chính nhị phòng ăn mặc đơn sơ, mẩu tử Vũ di nương cùng Tiết Yên Hoa phía sau lại mặc y phục hết sức quý phái, nhìn kiểu dáng cũng là mẩu mới nhất của tháng, trang sức trên đầu cũng không kém phần hoa lệ.

“Từ khi nào mà thiếp thất lại ăn mặc vượt qua chính thất như thế?” Ánh mắt Thượng thư phu nhân rơi vào người mẩu tử Tiết Yên Hoa, trong lòng vẫn còn buồn bực chuyện tối qua, dù sao người bị thương là nữ nhi của nàng, bất quá cũng chỉ là chi thứ nhị phòng, nếu không phải trọng phu ngăn cản, nàng sớm đã dạy cho họ một bài học!

Vũ di nương kinh ngạc, vốn nghĩ hôm nay là Tết nên nàng muốn mặc đẹp hơn một chút, nhìn thấy Nhị phu nhân ăn mặc mộc mạc nàng cũng không bận tâm, không nghĩ đến Thượng thư phu nhân lại lấy chuyện này ra làm khó nàng.

“Đại tẩu, chuyện này...”

“Không dám, ta cũng không xứng để người gọi một tiếng đại tẩu!”

Đối với thái độ kiêu ngạo của Thượng thư phu nhân, Vũ di nương thật sự không biết làm sao, tuy phía sau nàng có Tiết lão thái thái chống lưng nhưng quyền lực là do Thượng thư phu nhân nắm, đắc tội với đại phòng ngày tháng sau nàng của nàng sẽ khó sống, như vậy Yên Hoa chỉ sợ cũng sẽ bị liên lụy.

“Đại tẩu, chuyện tối qua là do Yên Hoa làm sai, con bé cũng đã nhận lỗi với mẩu thân, mẩu thân cũng đã bỏ qua, chỉ mong hiện tại tỷ tỷ giơ cao đánh khẽ, Yên Hoa vẫn còn chưa hiểu chuyện...” Vì vậy, Vũ di nương đành thành khẩn nhận lỗi, dù sao đây cũng là lỗi của nữ nhi nàng, mà cho dù nữ nhi nàng không làm sai cũng phải nhận lỗi, vì tương lai đành ủy khuất nàng vậy.

“Người đúng là tức cười! Người bị thương là Lan Nhi, người lại bảo nữ nhi người nhận lỗi với mẩu thân, người là có ý gì?” Nghe đến Tiết lão thái thái, Thượng thư phu nhân lại buồn bực, nghĩ đến vừa nãy cùng mẹ chồng tranh cãi, lại nghĩ đến mẹ chồng dễ dàng tha thứ cho Tiết Yên Hoa, trong lòng liền như có kim châm, khó chịu không thôi.

“Cái này... tỷ tỷ, là Yên Hoa sai...” Bị Thượng thư phu nhân bắt lỗi, Vũ di nương dù muốn bảo vệ nữ nhi cũng không thể, đành kéo nữ nhi từ phía sau đến trước mặt Thượng thư phu nhân, muốn nàng nhận lỗi của bản thân.

Tiết Yên Hoa đứng trước mặt đám người đại phòng không biết làm sao, rõ ràng tối qua nàng nhận lỗi với tổ mẫu, tổ mẫu cũng đã bỏ qua cho nàng, vậy mà hiện tại Thượng thư phu nhân lại nhắc đến chuyện cũ, cố ý làm khó, Tiết Yên Hoa cực kỳ tức giận nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài.

“Đại thẩm... ta...”

“Yên Hoa, còn không mau nhận lỗi với đại thẩm cùng tứ tỷ!”

Được Vũ di nương nhắc nhở, rốt cuộc Tiết Yên Hoa cũng nhịn xuống tức giận mà ủy khuất mở miệng: “Đại thẩm, tứ tỷ, là Yên Hoa sai, hai người tha lỗi cho Yên Hoa đi...”

Thượng thư phu nhân liếc mắt nhìn tiểu nữ nhi, thấy nàng gật đầu cũng không tỏ vẻ gì hơn, nếu nữ nhi đã không muốn truy cứu, nàng thân là trưởng bối cũng không tiện mở miệng trách nặng Tiết Yên Hoa, chuyện này... xem như bỏ qua đi!

Nhị phu nhân Lâm thị đứng một bên nhìn một màn truy cứu và bỏ qua của đại phòng đối với mẩu tử Tiết Yên Hoa, nàng thân là chính thất nhị phòng, đối với chuyện này nàng cũng tránh không khỏi trách nhiệm, dù sao mẩu tử Tiết Yên Hoa cũng chịu sự quản lý của nàng nhưng nhìn thái độ của Thượng thư phu nhân, là không phải muốn giận chó đánh mèo nên Nhị phu nhân Lâm thị có vài phần yên tâm, đối với chuyện này cũng không muốn can thiệp.

Lúc này trong đầu Nhị phu nhân Lâm thị không ngừng suy nghĩ về chuyện mà Thượng thư phu nhân vừa nói, chính là nữ nhi của Tiết lão thái thái - Tiết Dung Hoa, Tiết thị đến. Đối với vấn đề này, nàng không tránh khỏi kinh ngạc, trong xuất hiện hàng loạt câu hỏi không thể giải đáp.

Tiết lão gia trước kia có hai người vợ, một chính thất cùng một tiểu thiếp, cùng với bốn đứa con, Tam lão gia là nhi tử duy nhất do chính thất sinh ra, bởi

vậy từ nhỏ Tiết lão thái thái đối với Tam lão gia làm như không thấy, Tam lão gia thừa hưởng tính cách của mẫu thân hần, đối với danh vọng địa vị không hề đặt vào mắt, với người không có lòng cầu tiến, an phận thủ thường với vị trí tù tì như hần khiến Tiết lão thái thái vừa cảm thấy chán ghét vừa cảm thấy may mắn.

Thượng thư đại nhân cùng Nhị lão gia là nhi tử do Tiết lão thái thái sinh ra, ngoài hai nhi tử nàng còn có một nữ nhi, nữ nhi vừa mới mười lăm tuổi liền gả ra ngoài, đó là Tiết Dung Hoa, năm đó Tiết thị cùng Tiết lão thái gia đi Khâm Châu, gặp gỡ Hạ gia tri phủ Khâm Châu liền muốn gả cho người.

Từ đó đến đây cũng đã mười mấy năm, Tiết thị đến đó cũng không thư từ qua lại với Tiết lão thái thái, điều này khiến Tiết lão thái thái đối với nữ nhi vừa thương vừa giận, tuy ngày nhớ đêm mong nhưng nàng tuổi già sức yếu, Khâm Châu lại xa xôi ở tận Nam thành, hiện tại Tiết thị lại đến, không biết là có chuyện gì.

Dù sao “Lai già bất thiện, thiện giả bất lai”, nếu thật sự không có chuyện gì thì tại sao đã mấy năm không liên lạc, hiện tại lại tìm đến?!

Giải quyết xong việc của Tiết Yên Hoa, Thượng thư phu nhân một mạch hướng đến phòng khách, đoàn người tất nhiên theo sau. Từ ngoài cửa đã thấy năm thân ảnh nơi đó, Tiết lão thái thái ngồi trên ghế bên trái, vẻ mặt tức giận nhưng giấu không nổi sự vui mừng trong đôi mắt, nàng nắm tay nữ tử trung niên bên cạnh, người này không ai khác chính là Tiết thị.

Nữ tử trung niên có dung mạo giống với Tiết lão thái thái năm phần, không phải tuyệt sắc giai nhân nhưng lại mang vẻ đẹp phong tình vạn chủng, so với Phương Lam chỉ sợ không hề thua kém, gương mặt nàng lộ vẻ ủy khuất, đứng trước Tiết lão thái thái nàng giống như là một tiểu nữ hài.

“Mẫu thân, là lỗi của nữ nhi...”

Hai người hàn huyên, nói đến chuyện cũ, Tiết thị lại lộ vẻ ủy khuất, năm đó không phải là do nàng không liên lạc với nhà mẹ đẻ mà vì Khâm Châu năm đó mất mùa, nạn đói diễn ra, người chết hàng trăm. Hạ gia thân là tri phủ, tất nhiên phải góp tiền cứu tế, mà Hạ lão gia lại là quan thanh liêm, dù sao giúp người giúp cho trót, Hạ lão gia vì cứu tế đến nỗi Hạ gia không còn bất kì vật giá trị nào, vì không còn tiền nên đành phải đuổi một số nha hoàn đi, chỉ để lại những nha hoàn lâu năm, mà công việc trong phủ, người của Hạ gia phải tự tay làm.

Thời gian đó trôi qua thập phần khó khăn, Tiết thị cũng muốn gửi thư cho Tiết lão thái thái nhưng hoàn cảnh không cho phép, nếu không nàng cũng đã không chịu cuộc sống khổ cực như vậy. Mười mấy năm nay mẹ chồng thấy nhà mẹ đẻ nàng có thể lực nhưng lại không thể trợ giúp cho trượng phu nên nhiều lần muốn nạp thiếp cho trượng phu, may mắn Hạ lão gia là người hiểu lí lẽ, không vì chuyện này mà lạnh nhạt mẫu tử nàng, tuy không nói ra nhưng trong lòng Tiết thị luôn có một cây gai đối với Tiết phủ.

“Dung Dung... khô cho con rồi...” Nghe nữ nhi kể lại chuyện cũ năm đó, Tiết lão thái thái mới biết được sự thật chân tướng, thật ra trong lòng nàng sớm đã tha thứ cho nữ nhi, hiện tại lại càng đau lòng thay nữ nhi.

“Mẫu thân, nữ nhi không sao, là nữ nhi cam tâm tình nguyện...”

“Con a...”

“Muội muội đường xa đến, chắc hẳn là đã mệt, không bằng dùng trà rồi tiếp tục hàn huyên?”

Nha hoàn theo lệnh dâng trà lên, Tiết thị nhìn chung trà đang bốc khói nghi ngút, nước trong veo mang theo mùi hương quế nhàn nhạt, trà quế hoa này chỉ khi uống vào mới cảm nhận được hương vị của quế hoa.

“Muội muội, đây là trà quế hoa muội thích nhất, mẫu thân đặc biệt vì muội mà năm nào cũng chuẩn bị, sợ muội về đột xuất không có trà mà uống...”

Tiết thị nhìn gương mặt xinh đẹp của Thượng thư phu nhân như đang nhớ về chuyện cũ, nàng tuy không rõ nhưng cũng nở nụ cười.

“Đại tẩu vẫn còn nhớ muội thích trà này, đúng là vinh hạnh cho Dung Dung.”

“Chúng ta đều là người trong nhà, cái gì mà vinh hạnh với không?”

Hai người đối thoại tựa như tỷ muội lâu năm chưa gặp, cực kỳ thân thiết, nhưng ẩn tình sâu bên trong sợ chỉ có mấy người biết rõ.

“Mấy năm nay muội không liên lạc, mọi người đều nhớ muội, lần này trở về hẳn không chỉ đơn giản là đến chúc Tết hay hàn huyên chuyện cũ đâu nhỉ?”

Nói đến đây, sắc mặt Tiết thị cứng lại, nụ cười vẫn duy trì nhưng không đến đáy mắt, đối với vấn đề của Thượng thư phu nhân nàng không có trả lời mà quay sang Tiết lão thái thái.

“Mẫu thân, vài năm không gặp, sắc mặt mẫu thân dường như không còn tốt như xưa...”

“Còn không phải là do không có Dung Dung chăm sóc sao?!” Nghe nữ nhi nói vậy, Tiết lão thái thái giả vờ lộ vẻ tức giận, đối với Tiết thị không trả lời vấn đề của Thượng thư phu nhân nàng thập phần vừa lòng.

Tiết thị là nữ nhi của nàng, nữ nhi về nhà mẹ đẻ thăm thì có vấn đề gì, rõ ràng là Thượng thư phu nhân không muốn Tiết thị trở về, giọng điệu chanh chua như vậy, nữ nhi nàng cũng không phải phạm nhân để nàng ta hỏi tội!

“Vậy lần này để Dung Dung ở lại vài ngày để chăm sóc cho mẫu thân nhé?”

Chương 48: Cứu mạng

Lời vừa nói ra không ít người liền thay đổi sắc mặt, ngay cả hai vị di nương - người vào phủ sau khi Tiết thị gả đi cũng không tránh khỏi. Phương Lam đối với vị tiểu thư Tiết phủ này hoàn toàn không chút hiểu biết nhưng nếu nàng ta thật sự đơn giản thì tại sao Thượng thư phu nhân lại thay đổi sắc mặt khi nghe tin nàng ta quay về? Tuy mọi chuyện không liên quan đến nàng nhưng trong lòng vẫn không khỏi nảy sinh sự đề phòng, dù sao tiếp xúc lâu ngày mới biết ai là người tốt, ai là kẻ xấu. Vũ di nương bên này lại đặt lợi ích bản thân lên trước, hiện tại đại phòng nắm quyền, Thượng thư phu nhân là chủ mẫu, Phương Lam là con dâu được Tiết lão thái thái thích, Tiết Phong Linh là cháu gái được yêu thương nhất, còn Tiết Duy lại là cháu trai được yêu thương nhất, nàng chỉ là một di nương nhỏ, Tiết Yên Hoa lại không được sủng ái như những người khác. Hiện tại lại xuất hiện thêm một người, mà người đó lại còn là nữ nhi mà Tiết lão thái thái ngày nhớ đêm mong, huống hồ nếu nàng ta đến một mình nàng không nói, đằng này dẫn đến một đám nhi tử, nữ nhi. Theo như lời Thượng thư phu nhân thì đã mấy năm không liên lạc, hiện tại tìm đến chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì!

“Tất nhiên... tất nhiên là được, đừng nói vài ngày, con muốn ở lại đây luôn cũng được...” Nghe nữ nhi nói sẽ về đây ở vài ngày, Tiết lão thái thái tất nhiên vui mừng, đây là nữ nhi nàng mang nặng đẻ đau mà sinh ra, từ nhỏ đã thích bám lấy nàng, nếu không phải năm đó Tiết thị một mực đòi gả đến Khâm Châu nàng cũng không đồng ý, dù sao Khâm Châu xa xôi, đi đi lại lại cũng mất cả tháng trời, nếu gả nữ nhi đến đó, không biết bao giờ nữ nhi đến thăm nàng?! Tuy nàng có một nhi tử hiếu thuận là Thượng thư đại nhân nhưng trong lòng người làm mẹ, vị trí nữ nhi là không thể thay thế, nàng đợi nữ nhi mười mấy năm, rốt cuộc cũng đợi được ngày nữ nhi trở về, đừng nói về ở vài ngày, cho dù Tiết thị muốn ở đây bao lâu nàng cũng không phản đối.

Hạ gia là tri phủ Khâm Châu nhưng Khâm Châu chỉ là một nơi rất nhỏ của Đại Ngụy vốn dĩ không thể so với nơi phồn hoa như kinh thành đây, huống hồ nữ nhi ở tại đó đã chịu khổ nhiều năm, hiện tại khó khăn lắm mới trở về, Hạ gia tuy là bá chủ của một châu nhưng so với Thượng thư phủ tại kinh thành vẫn kém xa, Tiết thị là nữ nhi của nàng, tất nhiên không thể chịu ủy khuất!

Thượng thư phu nhân cùng Nhị phu nhân Lâm thị nhìn nhau, hai người đều nhận ra hàm ý trong mắt đối phương, đối với Tiết thị cực kì không chào đón, nếu là người khác Thượng thư phu nhân thân là chủ mẫu nên nàng sẽ có quyền quyết định nhưng nàng ta lại là nữ nhi của Tiết lão thái thái, em chồng của các nàng, từ xa đến thăm, tất nhiên không thể hạ lệnh đuổi khách. Bất quá nếu trước kia đã không liên lạc vậy thì tại sao hiện tại lại liên lạc, lời Tiết thị không biết có mấy phần đáng tin, nàng ta tuy là thứ nữ nhưng vì Tiết lão phu nhân trước kia không có nữ nhi nên đãi ngộ chẳng khác nào đích nữ. Nàng ta nói mười mấy năm nay sống trong khổ cực, chẳng biết mấy ai có thể tin được, dù sao tính tình nàng ta chính là thừa hưởng của Tiết lão thái thái, thái độ coi trời bằng vung đó, vốn dĩ không thể nào để bản thân chịu thiệt, không biết lần này trở về là muốn làm gì?!

“Mẫu thân, muội muội đã gả đi, ở lại vài ngày không nói nhưng ở lại lâu quá sẽ bị người ta nói, đến lúc đó Tiết - Hạ hai nhà cũng không tránh khỏi khó xử.”

“Ai nói? Dung Dung lâu ngày về thăm nhà, nàng muốn ở bao lâu mà chẳng được? Đừng quên nàng họ gì, nơi này là Tiết phủ, là nhà của nàng!” Đối với thái độ của Thượng thư phu nhân, Tiết lão thái thái sớm đã không hài lòng, nữ nhi nàng về thăm nhà, Lý Nguyệt Chi lại ngăn cản, Tiết thị là nữ nhi nàng mang họ Tiết, Tiết phủ tất nhiên là nhà, nàng mới là chủ mẫu của Tiết phủ, dựa vào đâu Lý Nguyệt Chi có quyền ngăn cản nữ nhi nàng ở lại?!

“Đại tẩu, tẩu yên tâm, muội chỉ đến thăm mẫu thân, tiện thể ở lại ít bữa, sẽ không lâu đâu!” Tiết thị bên này không phản ứng mạnh mẽ như Tiết lão thái thái, nàng chỉ mỉm cười rồi từ tốn trả lời, e ngại của Thượng thư phu nhân nàng làm sao có thể không biết, bất quá thứ mà Tiết Dung Hoa nàng muốn, bất kì ai cũng không ngăn cản được!

“Muội muội, trà nguội rồi, muội mau dùng đi...” Thấy Thượng thư phu nhân bị Tiết lão thái thái không nể mặt mà nói những lời như vậy, Nhị phu nhân Lâm thị cũng không thể tiếp tục im lặng, đại phòng là đồng minh của nàng, huống hồ sau này tiền đồ của nhi tử cùng nữ nhi đều phải dựa vào Thượng thư phu nhân. Tiết lão thái thái không những không nể mặt mà còn vạch ra ranh giới rõ ràng như vậy đối với con dâu, những lời của nàng ta chẳng khác nào bảo Thượng thư phu nhân không phải người Tiết phủ, vốn không có quyền lên tiếng ở đây.

“Đa tạ nhị tẩu nhắc nhở...”

“Hay quá, vậy là chúng ta có thể ở đây rồi!”

Giọng nói của nữ hài vang lên, thu hút ánh mắt của mọi người, chỉ thấy một thân lam y nhỏ nhắn ôm lấy chân của Tiết thị.

“Anh Anh có thích nơi này không?” Tiết thị đối với nữ nhi cưng chiều vạn phần, giọng nói nhu hòa hẳn đi.

“Có ạ.”

Nghe cuộc đối thoại của hai người, ánh mắt mọi người trong phòng liền rơi vào người Tiết thị, người do nàng ta dẫn đến, tất nhiên là phải để nàng ta giải thích.

“Mẫu thân, đây là con của con, đại ca Hạ Túc, nhị muội Hạ Anh, tam đệ Hạ Võ, đây... đều là cháu ngoại của người.”

Theo lời Tiết thị, ba người nhanh chóng xuất hiện trước mặt mọi người, trong ba người có một nam tử một thân thanh bào, gương mặt tuấn tú, ôn nhuận khiến người khác cảm thấy thành thực trầm ổn, người này hẳn là Hạ Túc. Nhị muội Hạ Anh xinh xắn đáng yêu, gương mặt trắng nõn lộ vẻ non nớt, tất nhiên không thể so được với các tiểu thư trong phủ nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân, bên cạnh là tam đệ Hạ Vô, không thể so với đại ca của mình trầm ổn, ánh mắt hân lộ vẻ kiêu ngạo, đây đúng là phản nghịch thiếu niên, tính tình hẳn là giống Tiết thị.

“Bà ngoại...” Ba đứa trẻ đồng loạt gọi khiến tâm Tiết lão thái thái như nở hoa, nàng vui vẻ ôm lấy Hạ Anh, thân hình nhỏ nhắn ngồi trong lòng Tiết lão thái thái, gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ thích thú nhìn xung quanh.

“Đây là Túc Nhi sao, càng ngày càng ra dáng nam tử...” Đối với cháu ngoại lớn này, Tiết lão thái thái cũng xem như vừa lòng. Mười sáu tuổi đã ra dáng nam tử, tính tình lại trầm ổn, sau này hẳn sẽ làm việc lớn.

“Đúng vậy, cùng với Linh Nhi nhà chúng ta đúng là một đôi bích nhân!”

Mọi người đồng loạt nhìn về Phụng Lam, ánh mắt lại rơi vào người Tiết Phụng Linh, Tiết lão thái thái cùng Thượng thư phu nhân tỏ vẻ không hài lòng, tuy Hạ Túc cũng là một nam tử tuấn tú nhưng Tiết Phụng Linh dung mạo bật này, mệnh cũng phải là Hoàng tử phi trở lên, tuy lấy Hạ Túc không phải là uy khuất nàng nhưng một con dâu của tri phủ đại nhân so với Hoàng tử phi, vẫn là thua kém.

Phụng Lam bị Tiết lão thái thái trừng chỉ cười gượng, nàng biết đối với Tiết Phụng Linh, Tiết lão thái thái tuyệt đối sẽ không an phận, tuy Tiết thị là nữ nhi cưng của nàng ta cũng nàng ta sẽ không để Tiết Phụng Linh gả cho Hạ Túc, bất quá nhìn vẻ mặt của Hạ Túc, nàng biết kế hoạch đã thành công, dù sao nam tử thành niên, độ tuổi này nhạy cảm, nếu Hạ Túc đã quyết định dù Tiết lão thái thái muốn ngăn cản cũng không được, hiện tại Tiết Phụng Lan đã tàn phế, chỉ còn lại Tiết Phụng Linh, nếu loại bỏ được nàng ta, nhi tử của nàng sẽ có được vị trí không ai thay thế được.

Kiếp trước, Hạ Túc có tình cảm với Tiết Phụng Linh nhưng bị nàng ta từ chối, Tiết Phụng Linh lấy Thái tử điện hạ làm lá chắn, Hạ Túc dù không muốn nhưng biết rõ thân phận bản thân nên đành bỏ cuộc, sau này hẳn cũng không xuất hiện trước mặt Tiết Phụng Linh, đây đúng là một nam nhân đáng thương.

Là tỷ muội song sinh, Tiết Phụng Lan cũng xem như hiểu rõ, Tiết Phụng Linh tài mạo song toàn, lại am hiểu lòng người, nữ nhân còn kim lòng không được mà yêu thích hướng hồ là nam nhân. Trước kia nàng rất sùng bái vị tỷ tỷ này, bất kì chuyện gì Tiết Phụng Linh đều có thể làm được, thậm chí là làm rất tốt, nhưng những chuyện nàng ta đã gây ra cho nàng sớm đã hủy hoại hình tượng nàng ta trong lòng nàng, tỷ muội cho dù tốt cách mấy cũng vì lợi ích của bản thân mà quay ngược lại đối phó với muội muội mình, người như vậy, Tiết Phụng Lan đối với nàng chỉ có hận, làm sao có thể thích!

“Hương nha đầu, con dẫn các muội muội ra ngoài dạo đi, còn Túc Nhi, con cũng dẫn đệ đệ ra nhàn chơi đi, để người lớn chúng ta trò chuyện.”

“Vâng.”

Tiết thị nhìn theo bóng dáng Tiết Phụng Linh, nghe nói nàng ta không chỉ có dung mạo xinh đẹp mà tài năng cũng chẳng kém, ấn tượng đầu tiên xem như không tồi.

~~~~~

“Linh Nhi tỷ tỷ, trâm cài của tỷ thật đẹp...” Hạ Anh đi đến bên cạnh Tiết Phụng Linh, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, nhìn đến chiếc trâm cài tóc đang đeo đưa theo từng bước chân, ánh mắt nàng ta không khỏi sáng lên.

Trâm bằng ngọc rất quý giá, hướng hồ lại là bạch ngọc, đoá mộc lan trắng như tuyết được chạm khắc tinh xảo, nhìn vào là biết vật phẩm trân quý, giá trị liên thành, kết hợp với chiếc váy trên người Tiết Phụng Linh vừa thanh khiết vừa tao nhã.

Hạ gia không phải nghèo, dù sao cũng là tri phủ Khâm Châu, bá chủ một phương nhưng so với Thượng thư phủ ở kinh thành đúng là có chút không bằng, Hạ Anh ở Hạ gia từ nhỏ đã được Tiết thị cưng chiều, những thứ tốt nhất đều dành cho nàng, hiện tại nhìn thấy tiểu thư Tiết phủ ai ai cũng y phục hoa lệ, trâm cài quý giá khiến nàng không khỏi ghen tỵ.

“Vậy sao, để lát nữa tỷ bảo người mang một cây trâm đến cho muội, xem như là quà gặp mặt, được không?”

“Thật sao?”

Mắt Hạ Anh không che giấu nổi vẻ háo hức, Tiết Phụng Linh đối với việc này chỉ cười không nói, Tiết Lan Hương thấy vậy chỉ liếc mắt nhìn, Tiết Phụng Lan sớm đã đoán được nên chỉ nhếch môi, chỉ có Tiết Yên Hoa bên cạnh hừ lạnh, bộ dạng khinh thường.

“Hóa ra đến Tiết phủ là muốn xin xỏ, ta còn tưởng Hạ gia tri phủ Khâm Châu có gì hơn người...” Tiết Yên Hoa một bên châm chọc, đồ của Tiết Phụng Linh đều là quý giá, thuộc hàng trân phẩm trở lên, nàng sớm đã ao ước có một trâm cài giống nàng ta nhưng thân thứ nữ nhị phòng, nàng làm sao có được những thứ đó, hiện tại thấy thứ mình không có mà Hạ Anh lại có được dễ dàng như thế, bất kì ai cũng nhìn không được mà tức giận.

Hạ Anh được mẫu thân dạy dỗ tốt, biết rõ Tiết Yên Hoa đang móc bản thân nhưng lại không hề tức giận, nàng đối với Tiết Yên Hoa xem như không khí, quay sang ôm lấy cánh tay Tiết Phụng Linh.

“Linh Nhi tỷ tỷ, một lát nữa muội có thể đến viện của tỷ tham quan được không?”

Tiết Phụng Linh nhướng mày, nàng nhường một bước nàng ta liền nghĩ nàng dễ khi dễ, được vui đùa tiên, vừa mới gặp mặt liền muốn vào viện của nàng, khắp Thượng thư phủ không ai không biết Mẫu Đơn Các không phải là nơi ai muốn đều có thể vào, còn phải xem nàng cho phép không đã!

Nàng còn tưởng Tiết thị có thể gia giáo nữ nhi tốt cỡ nào, tâm tư như thế làm sao có thể đấu với Tiết Phong Linh, nàng ta nghĩ Tiết Phong Linh là quả hồng mền sao, ba cái chiêu trò lừa con nít đó, chỉ sợ chỉ có thắng được Tiết Yên Hoa không có đầu óc kia thôi.

“Linh Nhi tỷ tỷ...” Không thấy Tiết Phong Linh trả lời, Hạ Anh liền bắt mạch gọi, tính cách che giấu này giờ của nàng hiện tại đã bộc lộ ra ngoài.

Ngoài trừ Tiết Yên Hoa, Tiết gia ba tỷ muội nhìn nhau, thái độ của Hạ Anh đúng là khiến người khác cảm thấy buồn cười, vốn nghĩ là cừu nhỏ ngây thơ hóa ra lại là sói xám đội lốt cừu.

“Vân Yên, người xuống bếp lấy một ít bánh đến cho biểu tiểu thư dùng đi...” Đối với vấn đề của Hạ Anh, Tiết Phong Linh vờ như không nghe thấy, muốn nàng thỏa hiệp không phải dễ dàng như thế, cho nàng ta một chút nàng ta liền tham lam muốn nhiều hơn, người như vậy tốt nhất là không nên kết giao, nàng vốn định dùng nàng ta để đả kích Tiết Phong Lan nhưng xem ra có lẽ không được rồi.

Lúc này mọi người đang ngồi ở hoa viên, gió xuân thổi qua mang theo cảm giác tươi mới, kéo theo đó là hương hoa nhẹ nhàng thoang thoảng nơi chóp mũi, năm người ngồi trên một chiếc bàn tròn, Hạ Anh ngồi kế Tiết Phong Linh, kế đến là Tiết Lan Hương, Tiết Phong Lan và Tiết Yên Hoa, nha hoàn sớm đã lui về phía sau, để chỗ cho chủ tử trò chuyện.

“A, cẩn thận!” Không biết là ai hét lên, mọi người hướng mắt nhìn về phía âm thanh, nháy mắt trở nên khiếp sợ.

“Vụt!” Một mũi tên xé gió bay đến, nhắm thẳng về phía các nàng, nha hoàn sớm đã bị dọa sợ, nào có thể bước lên cứu chủ tử, mũi tên xẹt qua mái tóc Tiết Phong Linh, hướng thẳng về phía mi tâm Tiết Phong Lan.

“Á...”

Âm thanh hỗn loạn xung quanh khiến Tiết Phong Lan không suy nghĩ được gì, nàng nghe thấy tiếng của Xuân Cầm bị lấn át đi bởi tiếng la, thân thể của nàng dường như không chịu sự điều khiển của bản thân, ánh mắt nàng dán vào mũi tên, nhìn mũi tên một lúc một gần, trong đầu nàng vang lên hồi chuông cảnh báo.

“Tiểu thư...”

“Từ muội, cẩn thận!”

Nhanh hơn Xuân Cầm, không biết từ lúc nào Tiết Thanh Liên đã nhào đến kéo tay nàng, hai người cùng ngã xuống đất, giúp nàng tránh được mũi tên.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Lễ vật

"Tiểu thư, không có việc gì. Tiểu thư..." Xuân Cầm đi đến bế Tiết Phong Lan lên, khi chủ tử trò chuyện, nàng thân là nha hoàn nên phải lùi về sau, hướng hồ đông người như vậy, vốn nghĩ là tiểu thư sẽ không có việc gì nên nàng mới buông lỏng cảnh giác một chút. Không ngờ, mũi tên từ đâu bay đến, những nha hoàn xung quanh lại hoảng sợ hét lên khiến nàng bất ngờ không kịp phản ứng, lúc giật mình choàng tỉnh thì phát hiện mũi tên đang ở ngay trước mặt Tiết Phong Lan, nàng đã cố gắng chạy đến khoảng cách chỉ có ba bước, nhưng suy cho cùng vẫn là không kịp, may mắn lúc đó là có người nhanh chân hơn nàng nếu không, Tiết Phong Lan đã rơi vào nguy hiểm.

Tiết Phong Lan ôm lấy Xuân Cầm, thân thể sớm đã cứng đờ, gương mặt tái nhợt đến đáng thương, ánh mắt có chút mơ hồ, có lẽ nàng vẫn chưa hoàn hồn, Xuân Cầm vội vàng kiểm tra thân thể Tiết Phong Lan, phát hiện nàng không sao, chỉ là bị dọa sợ mới yên tâm thở ra.

"Tiểu thư, không sao rồi..."

Gương mặt Tiết Phong Lan giấu vào cổ Xuân Cầm, chỉ có Xuân Cầm mới biết tay nàng lúc nàng đang run, nàng cố gắng bình ổn tâm tình, cho dù là kiếp trước hay kiếp này Tiết Phong Lan đều được hưởng muôn ngàn sung ái, chuyện như vậy là lần đầu tiên gặp, bất quá nàng đã trải qua một kiếp, những chuyện có thể khiến nàng hoảng sợ không nhiều, nhưng lần này, Tiết Phong Lan thật sự sợ hãi, nếu Tiết Thanh Liên không kéo tay nàng kịp thời, liệu có phải nàng sẽ chết không?!

Không!

Đến khi hô hấp bình ổn, lý trí lúc này quay trở lại, Tiết Phong Lan lúc này đã bình tĩnh đi nhiều, một loạt vấn đề đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, nàng thiếu Tiết Thanh Liên một mạng nàng tất nhiên sẽ trả, thiếu nợ phải trả là chuyện thường tình, chỉ là nàng không nghĩ mọi chuyện lại đến nhanh như vậy. Rõ ràng kiếp trước là phải đến một năm sau, khi đó nàng cùng Tiết gia năm người đi đến Công chúa phủ dự tiệc, trên đường về bị thích khách mai phục, Tiết Thanh Liên vô tình cứu nàng thoát khỏi mũi kiếm của thích khách, sự việc này khiến Thượng thư phu nhân đối xử với nàng ta tốt hơn một chút, nhưng số phận đã định thì không thể thay đổi.

Tiết Thanh Liên mười sáu tuổi năm đó, vì giúp nàng với Lam Thành Vũ gặp gỡ mà đã đắc tội với Tiết Phong Linh, không đến một tháng sau, Tiết lão thái thái liền bắt ép Tiết Thanh Liên gả cho Trương tú tài làm thiếp, nàng ta không chịu nên đã cầu nàng giúp đỡ. Niệm tình Tiết Thanh Liên giúp đỡ nàng nhiều lần, nên nàng đã đến xin mẫu thân chọn cho nàng ta một trượng phu tốt, ai biết được Tiết Phong Linh ở phía sau giở trò, ngày đại hôn mới biết Tiết Thanh Liên gả cho đại hán thô lỗ, nàng dù muốn ngăn cản cũng không được, về sau không còn liên lạc với Tiết Thanh Liên nữa, không lâu sau thì nghe nàng ta đã qua đời.

Một mạng nàng thiếu Tiết Thanh Liên vẫn chưa trả, không nghĩ đến nó lại đến nhanh như vậy, có lẽ là do nàng trùng sinh nên mọi thứ đều thay đổi, sự việc sớm đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của nàng nữa.

"Lan Nhi, muội không sao chứ?" Tiết Phong Linh lộ gương mặt lo lắng, không biết là trùng hợp hay không, lúc này nàng ngồi đối diện Tiết Phong Lan, vậy mà mũi tên chỉ xẹt qua tóc nàng, hướng thẳng về phía Tiết Phong Lan. Cảnh tượng đó khiến không ít người sợ hãi, ngay cả nàng cũng không khỏi bị dọa sợ hoảng hốt là Tiết Phong Lan, nếu không Tiết Thanh Liên từ đâu xuất hiện nhảy vào cứu nàng ta thì nàng ta sớm đã mất mạng!

"Tứ muội, có chỗ nào bị thương không?" Tuy nàng không thân thiết gì với Tiết Phong Lan nhưng dù sao chuyện lúc này dọa không ít người sợ hãi, nàng vẫn là nên hỏi han cho có, nhị phòng sống nhờ đại phòng, bất kì người nào của đại phòng có chuyện thì cũng liên quan đến nhị phòng, tất nhiên là ngoại trừ Tiết Thanh Liên.

"Biểu muội thành thật xin lỗi, là do đệ đệ ta nhầm sai hướng..."

Lúc này Tiết Phong Lan rời khỏi cổ Xuân Cầm mà ngẩng đầu lên, nhìn đám người Tiết Phong Linh lắc đầu, ý bảo bản thân nàng không sao, nàng lướt qua người Hạ Túc nhìn đến Hạ Vô đang ở núp ở phía sau, ánh mắt không khỏi lạnh đi vài phần, cho dù là vô tình hay cố ý thì nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn, kiếp trước nàng đã chịu đủ rồi, kiếp này bất kì ai đắc tội nàng đều phải trả giá đắt!

"Không sao, dù sao hắn cũng không cố ý..." Tiết Phong Lan hiện tại không có tâm trạng diễn kịch với bọn họ, nàng ra hiệu cho Xuân Cầm, Xuân Cầm hiểu ý, bế nàng một mạch đi thẳng về Hân Mai Các, bỏ lại đám người phía sau suy nghĩ sâu xa.

Tiết Thanh Liên lúc này đã được nha hoàn của mình đỡ dậy, phát hiện Xuân Cầm đang bế Tiết Phong Lan đi về phía này, còn chưa đợi nàng kịp mở miệng thì một giọng nói đã ngăn cản nàng: "Cầm ơn". Tiết Thanh Liên nghe vậy chỉ cười không nói, một câu cảm ơn đơn giản vốn dĩ không thể trả ơn cứu mạng, điều này Tiết Phong Lan biết nhưng là... dù sao cũng là nàng nợ nàng ta, cuối cùng cũng phải trả.

"Cái này... biểu muội, muội không sao chứ?"

Tiết Thanh Liên lúc này cũng được người khác nhớ đến, Hạ Túc cẩn thận đi lại nhìn vết thương nàng, dù Tiết Thanh Liên nhanh tay nhưng cũng không tránh khỏi bởi mũi tên bay quá nhanh, xẹt qua mu bàn tay nàng, là vết thương ngoài da nhưng vẫn chảy máu.

Đối với nam nhân thì vết thương nhỏ này không là gì nhưng đối với nữ nhân lại vô cùng quan trọng, nếu không cẩn thận chữa trị sẽ để lại sẹo, đến lúc đó muốn gả ra ngoài cũng khó. Dù sao nam nhân chính là thích nhìn vẻ bề ngoài của nữ nhân, thiên kim tiểu thư trước khi được gả ra ngoài đều phải bảo dưỡng thân thể không tí vết, nếu nữ nhân có dung mạo xấu xí mà muốn gả được thì phải xem thể lực nhà nàng thế nào.

"Muội không sao..." Giọng nói dịu nhẹ, lay động lòng người, Hạ Túc lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn rõ gương mặt của Tiết Thanh Liên. Hắn biết tiểu thư Tiết phủ đâu đâu cũng như hoa như ngọc, chỉ cần nhìn đến Tiết Phong Lan hai tý muội hắn đã biết, dung mạo tiểu thư Tiết phủ vốn không hề tầm thường, mỹ nữ Khâm Châu vốn dĩ không thể so sánh với các nàng.

Tiết Thanh Liên mang vẻ đẹp thanh khiết tựa hoa sen, người đẹp như tên, cho người khác cảm thấy nhu nhược, lại có chút kiên cường, quả đúng với câu, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Trước khi đến Tiết phủ, Tiết thị đã người điều tra rõ ràng về các biểu muội của hắn, nhằm muốn một trong số các nàng được gả cho hắn, như vậy mới quan hệ giữa hai nhà Tiết - Hạ không dễ dàng chia cắt, sau này Hạ gia có chuyện còn có Thượng thư phủ phía sau chống lưng. Hạ Túc đối với mối hôn sự này cũng không phản đối, hắn được Tiết thị dạy dỗ từ nhỏ, nam nhi đại trượng phu, sau này phải có trí lớn nhưng lời của phụ mẫu là không thể cãi, huống hồ khi đến đây, biểu muội nào của hắn cũng như hoa như ngọc, lấy một trong các nàng hắn cũng không phải chịu ủy khuất gì.

"Không sao là tốt rồi..."

Bị Hạ Túc nhìn khiến Tiết Thanh Liên không khỏi đỏ mặt, thật ra Hạ Túc rất anh tuấn, mạo tuy không tựa Phan An nhưng cũng là một mỹ nam hiếm thấy, dù sao hắn cũng là một mỹ nam nổi tiếng Khâm Châu, huống hồ tính tình cũng tốt, đối xử với nữ nhân nhẹ nhàng, ôn nhu văn nhã, ít nhất là không phải loại tiểu nhân vô sỉ.

"Là đệ đệ ta sai, để ta đưa muội đi thoa thuốc..." Dứt lời Hạ Túc mới cảm thấy bản thân lỡ lời, tuy là biểu huynh muội nhưng hắn đã mười sáu, nàng cũng tới tuổi cập kê, nam nữ thụ thụ bất tương thân, huống hồ thoa thuốc là hành động chạm da thịt, chuyện này nếu để người ngoài nghe thấy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thanh danh của nữ nhân.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào người Hạ Túc khiến hắn bối rối giải thích: "Không... ý ta là, muội bị thương cũng là một phần do ta, để xin lỗi ta... ta..." Hắn cảm thấy bản thân càng giải thích càng loạn, rốt cuộc vẫn là không nói nên lời.

Tiết Thanh Liên lần đầu cùng nam nhân tiếp, tránh không khỏi cảm giác ngượng ngùng, lại bị bộ dạng nói không thành lời của Hạ Túc chọc cười, vì vậy mở miệng giúp hắn giải vây.

"Đa tạ huynh, để muội bảo Tổ Ninh thoa thuốc cho muội..."

"A... được rồi..."

Tiết Phong Linh cùng Tiết Lan Hương đều là người thông, nhìn tình cảnh trước mắt liền hiểu rõ mọi chuyện, chưa đầy một ngày mà Tiết Thanh Liên đã đem tâm Hạ Túc câu đi, đúng là không đơn giản.

Tiết Yên Hoa vẫn chưa hiểu mọi chuyện nhưng từ trước đến nay nàng đều có thành kiến với Tiết Thanh Liên nên khi nhìn thấy nàng ta bị thương liền cảm thấy vui vẻ, bất quá nàng không thích cách Hạ Túc nhìn Tiết Thanh Liên như vậy!

Hạ Anh đứng một bên im lặng không nói, xem ra lời mầu thân nói không, tiểu thư Tiết phủ đầu đầu cũng là người có thủ đoạn, sớm biết mầu thân đến đây với hai mục đích, hiện tại mục đích tìm thể tử cho ca ca đã hoàn thành, chỉ có chút thay đổi, người đó không phải Tiết Phong Linh mà là Tiết Thanh Liên!

~~~~~

"Hai vị cô nương mời dùng trà..."

"Lão thái thái khách sáo..." Nhận lấy chung trà từ tay nha hoàn, lam y nữ tử không khỏi hướng về phía Tiết lão thái thái nói một câu đa tạ.

Lúc này đoàn người của Tiết Phong Linh đi vào, bởi vì Hạ Võ mà Tiết Phong Lan bị dọa sợ nên Hạ Túc bắt đệ đệ về đại sảnh nhận lỗi, Tiết Phong Linh thấy vậy cũng đi theo, thế là mọi người cùng có một mục đích. Vừa mới bước vào thì họ đã phát hiện trong đại sảnh lúc này nhiều hơn hai người, ngoài người nhà còn xuất hiện thêm hai nữ tử, hai nữ tử này không xa lạ đối với người của Tiết phủ mà còn thấp phận quen thuộc.

"Mọi ng đến thật đúng lúc, Như Ngọc phụng mệnh Thái hậu mang lễ vật đến chúc Tết mọi người." Dứt lời nàng liền đứng lên, đưa những hộp gấm đã chuẩn bị cho Tiết lão thái thái, Thượng thư phu nhân và Tiết Phong Linh.

"Đây là của nhị phòng." Như Ngọc cầm một hộp gấm đỏ đi đến bên người Nhị phu nhân Lâm thị khiến Lâm thị lâm vào kinh ngạc.

"Đa tạ Như Ngọc cô nương..." Nhị phu nhân Lâm thị cảm thấy thụ sủng nhược kinh, bất quá trước mặt mọi người nàng cũng không thể không nhận, dù sao Thái hậu cũng là họ hàng của Thượng thư phu nhân, dù có lễ vật cũng chỉ đưa cho đại phòng, không ngờ nhị phòng cũng có phần, nhị phòng nàng làm sao có thể được Thái hậu để mắt đến?!

"Nghe nói Tam lão gia cùng phu nhân đã ra ngoài nên phần này phiền Thượng thư phu nhân giữ dùm." Còn hai ba hộp gấm trên bàn, Thượng thư phu nhân cho người nhận lấy, lễ vật mà Thái hậu ban cho tam phòng bảo cho nàng giữ mà không phải cho Tiết lão thái thái giữ, điều này khiến tâm trạng của Thượng thư phu nhân tốt hơn không ít, dù sao nàng mới là chủ mẫu của Tiết phủ, mọi chuyện do nàng quản lý, mẹ chồng vẫn nên an hưởng tuổi già thì hơn.

"Đây là phần của thiếp thất trong phủ, hai vị đi nương chia nhau nhé..." Thái hậu còn nhớ đến thiếp thất trong phủ, đối với đám nữ nhân này đúng là chuyện mừng, Như Ngọc đưa hai phần cho Phương Lam, tất nhiên không quên đưa cho Tiết Thanh Liên, dù sao nàng ta cũng là Đại tiểu thư, dù thân phận thứ nữ nhưng cũng là một tiểu thư của Thượng thư phủ, Thái hậu trước giờ vốn công tư phân minh.

"Cô nương có lòng..."

Phân phát một lượt chỉ có cả nhà Tiết thị là không có gì, điều này khiến cả Tiết thị cảm thấy xấu hổ, Hạ túc bộ dạng không sao cả, dù sao bọn họ mới đến, hấn lại thân là nam nhi, đối với những thứ này có hay không cũng không vấn đề. Hạ võ thấy nhiều đồ liền thích thú nhưng e ngại mọi người ở đây nên k dám mạnh động, đành đứng yên như đại ca.

Không đc bình tĩnh như hai nhi tử, Tiết thị lúc này lâm vào tình cảnh khó xử lại xấu hổ, dù sao đây cũng là lễ vật của Thái hậu, tuy đã phân phát hết cho người của Tiết phủ nhưng vẫn còn nhiều hộp gấm lớn nhỏ, vậy mà nữ tử đó lại làm như không thấy mầu từ các nàng, đúng là khiến người khác buồn bực. Hạ Anh nhìn lễ vật của từng người, chỉ cảm thấy lễ vật của Tiết Phong Linh là nhiều nhất, nàng liền không khỏi ghen tỵ, nàng dù sao cũng là biểu tiểu thư, chẳng lẽ nàng không có phần?!

"Thật có lỗi, nô tì không biết hôm nay Tiết phủ có khách nếu không nô tì đã chuẩn bị thêm một phần..."

"Như Ngọc cô nương khách sáo, nữ nhi của ta vừa mới đến, sao có thể trách cô nương?" Tiết lão thái thái tỏ vẻ không sao, muốn được Thái hậu nhớ đến không phải là chuyện dễ dàng, nữ nhi vừa mới đến, không có phần là điều không thể tránh khỏi, chỉ mong nữ nhi không bận lòng việc này.

"Chẳng phải còn rất nhiều đấy sao?" Giọng Hạ Anh không nhỏ, dứt lời liền ghu hút ánh mắt mọi người.

"Anh Anh, con đang nói gì vậy?" Tiết thị vừa giận vừa sợ, lời của nữ nhi sao nàng lại không hiểu, tuy nàng cũng bất mãn với Như Ngọc nhưng dù sao nàng ta cũng là người của Thái hậu, vốn dĩ không thể đắc tội.

"Chẳng phải lễ vật còn nhiều đó sao?!"

Như Sương nhú mày, cẩn thận đánh giá nữ hài trước mắt, nàng biết nàng ta là cháu ngoại của Tiết lão thái thái nhưng nàng ta mang họ Hạ chứ không phải họ Tiết, nàng ta là người Hạ gia, mà nàng nhận lệnh Thái hậu mang lễ vật tặng cho người nhà họ Tiết, nàng ta bất quá chỉ là biểu tiểu thư Tiết phủ, dựa vào đâu muốn lễ vật của Thái hậu?!

"Hạ tiểu thư, phần này là của Tứ tiểu thư."

Hạ Anh trừng lớn mắt, nhiều như vậy đều là của Tiết Phong Lan, đúng là không công bằng! Dù sao nàng cũng từ Khâm Châu xa xôi đến, nàng là biểu tiểu thư của Thừa tướng phủ, dựa vào đâu mà nàng lại không có lễ vật của Thái hậu trong khi Tiết Phong Lan thì nhiều vô số kể như vậy?!

"Nếu đã không có việc gì, nó thì còn có việc phải đến gặp Tứ tiểu thư."

"Hai vị cô nương đi thông thả..." Tiết lão thái thái cho Huỳnh ma ma đưa hai người đến Hàn Mai Các, hai người cũng không từ chối, đợi sau khi bóng lưng mất dần, Tiết lão thái thái mới nhìn đến Hạ Anh, trong lòng liền bất mãn với đứa cháu ngoại này, nàng quả nhiên là xem trọng Hạ Anh quá rồi, so với Tiết Phong Linh, Hạ Anh không bằng một phần mười nữa là!

"Dung Dung, con vẫn là nên dạy dỗ nữ nhi mình lại đi."

Bên này sóng gió kéo đến thì bên kia lại sóng yên biển lặng, sau khi từ biệt Huỳnh ma ma, hai người đã đi đến phòng Tiết Phong Lan.

"Tiểu thư, theo giao ước, từ hôm nay chúng nó sẽ ở tại đây chăm sóc tiểu thư."

Tiết Phong Lan gật đầu, nàng biết sớm muộn Như Surong, Như Ngọc sẽ đến, chỉ là không ngờ các nàng đến đây còn theo kinh hi cho nàng. Nhìn chiếc xe lăn bằng gỗ nguyên chất, cứng cáp mạnh mẽ, đường nét tinh xảo, không biết đã bao lâu rồi nàng mới nhìn thấy chiếc xe lăn này, trước kia phải đợi đến một năm sau phụ thân mới tìm kiếm được nguyên liệu để chế tạo chiếc xe lăn này, bất quá hiện tại chỉ có hơn một tháng, quả nhiên nàng nhờ không sai người, dựa vào năng lực của Thái hậu, những thứ này vốn chẳng là gì, sau này nàng liền có thể tự do di chuyển mà không cần người khác giúp đỡ, nghĩ đến đây Tiết Phong Lan lại cảm thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Đại tiểu thư trở về

Tối qua Thượng thư phủ một mảnh náo nhiệt, ngoại trừ Tiết Phong Lan và tam phòng ra thì nhị phòng còn lại đều tập trung ở hoa viên, tổ chức tiệc đồng thời cũng ăn mừng Tiết thị về, sinh ca cả đêm không ngừng nghỉ, ngay cả Tiết Thanh Liên cùng mẫu tử Tiết Yên Hoa cũng có mặt tại đó.

Tiết lão thái thái vốn không có ý định mời tam phòng, dù sao tam lão gia cũng không phải nhi tử của nàng, nhưng Thượng thư đại nhân lại cảm thấy dù sao cũng là huynh đệ một nhà nên hẳn đã bảo Thượng thư phu nhân người đến mời bất quá Tam lão gia lại từ chối, về phần Tiết Phong Lan, không phải nàng không được mời mà là nàng không có tâm trạng diễn kịch với bọn họ, đặc biệt là Tiết Phong Linh, không biết nàng ta lại giờ trò gì nên đành lấy lý do bị mũi tên của Hạ Vô dọa sợ nên xin phép nghỉ ngơi, Thượng thư phu nhân biết tin liền lo lắng muốn đến chăm sóc nữ nhi nhưng Tiết Phong Lan bảo không cần, lại lo sợ Tiết lão thái thái làm khó nàng nên Thượng thư phu nhân đành giao nữ nhi cho Xuân Cầm, bất quá cũng có tỷ muội Như Surong bên cạnh nên nàng khá yên tâm.

Giờ Tuất tối qua Thượng thư đại nhân từ Hoàng cung trở về, nhìn thấy Tiết thị liền vui mừng vô cùng, lập tức cho người mở bàn tiệc, hai huynh muội cùng nhau tâm sự, nấu từ ba người Tiết lão thái thái vui vẻ một đêm, sớm đã bỏ qua Thượng thư phu nhân cùng Nhị phu nhân Lâm thị một bên, cả ba nói nói cười cười.

Sáng nay, Tiết lão thái thái hạ lệnh không cần phải đến thỉnh an nàng, mọi người đều biết nguyên nhân nên không cũng ai đến làm phiền nàng, ngược lại Tiết thị sáng đã dậy rất sớm, nàng không những chuẩn bị chu đáo mà còn đi pha trà, mời Thượng thư đại nhân. Dù sao cũng là nam nhân, đối với rượu sớm đã làm quen, nên sáng nay Thượng thư đại nhân cũng dậy sớm định đưa thê tử cùng nữ nhi về Thừa tướng phủ, sau đó thì Tiết thị mang trà đến, hai người liền hàn huyên một hồi, nói chuyện suốt hai canh giờ, khi đi ra Tiết thị gương mặt mang nụ cười, còn Thượng thư đại nhân thì một bộ dạng suy nghĩ.

Thượng thư phu nhân theo thói quen vốn dậy từ sớm, sau khi chuẩn bị xong thì nàng đi đến phòng khách, cùng phu nhân nhị phòng hàn huyên, hôm nay không cần đi thỉnh an Tiết lão thái thái nên không ít người cảm thấy thoải mái, đang uống trà thì nhìn thấy Tiết thị bước vào, nghĩ đến chuyện sáng nay, nàng không khỏi mở miệng.

"Muội muội, không biết sáng sớm đã có chuyện gì vui?"

Tiết thị cùng trượng phu nàng hàn huyên hai canh giờ, điều này trên dưới Tiết phủ sớm đã biết, tin tức này cũng đã lan đến tam phòng, dù sao nàng vào phủ trước khi Tiết thị gả đi, một thời gian chung đụng tất nhiên hiểu rõ con người nàng ta, lần này nàng ta đến chắc chắn là có việc nhờ vả, nếu không thì qua Tiết thị cũng không cần bày ra bộ dạng lấy lòng mẹ chồng, hơn nữa còn cùng trượng phu tâm sự gì đó.

Thời gian gần đây, nàng cũng nghe đồn Khâm Châu đang trong tình trạng đói kém, bệnh dịch hoành hành, tri phủ Khâm Châu là Hạ Tuấn cũng không có năng lực giải quyết vấn đề này khiến dân chúng lâm than, mấy ngày trước Tết nàng cũng có nghe trượng phu bảo Hoàng thượng có ý thay thế tri phủ Khâm Châu, Thượng thư phu nhân lúc đó nào nhớ đến đó là Hạ gia tri phủ Khâm Châu - nhà chồng của Tiết thị, hiện tại nhớ lại liền biết được mục đích của nàng ta đến đây.

"Tối qua ngủ ngon giấc nên hôm nay cảm thấy vui vẻ trong lòng..." Tiết thị mỉm cười nhỏ nhẹ, ra lệnh cho nha hoàn chăm trà cho nàng, nàng vừa đến Tiết

phủ, tuy đã xa cách lâu ngày nhưng dù sao đây cũng là nhà của nàng, nàng mang họ Tiết, là tiểu thư Tiết phủ, so với con dâu, nữ nhi thân sinh vẫn là quan trọng.

Thượng thư phu nhân thấy vậy cũng không nói nữa, nàng quay sang nhìn Nhị phu nhân Lâm thị, trong phủ này ngoại trừ nàng thì người có thể nắm quyền chính là Nhị phu nhân Lâm thị, nàng là chính thất đại phòng, nếu có việc vắng nhà thì chìa khóa nàng sẽ giao cho Lâm thị mà không phải Phương Lam - nữ nhân khiến nàng hận thấu xương kia.

“Nhị đệ muội, hôm nay ta có việc phải về nhà mẹ đẻ, mọi việc trong phủ nhờ muội cùng tam đệ muội trọng coi...”

Nhị phu nhân Lâm thị cùng Tam phu nhân Dung thị kinh ngạc, ngay cả Tiết thị đang uống trà cũng không khỏi dừng lại, nhìn thượng thư phu nhân. Mấy năm nay hiếm khi thấy Thượng thư phu nhân về nhà mẹ đẻ, vào những dịp lễ quan trọng nàng cũng ở lại trong coi Tiết phủ, hiện tại đột nhiên lại muốn về nhà mẹ đẻ, đúng là khiến cho người khác bất ngờ. Bất quá họ cũng hiểu cho nàng, Nhị phu nhân Lâm thị không có nhà đẻ về, Tam phu nhân Dung thị thì Tiết lão thái thái vốn dĩ không bận tâm đến nên nàng được tự do về nhà bất kì khi nào nàng muốn, chỉ có Thượng thư phu nhân, mỗi lần nàng về là Tiết lão thái thái viện lí do này nọ, khiến nàng mấy năm nay không có cơ hội được về, mà Thừa tướng phủ bên kia nghĩ rằng nữ nhi đã gả đi liền quên mất mình mang họ gì nên vô cùng tức giận, hiện tại Tiết lão thái thái không có ở đây, nàng có thể nắm bắt cơ hội này để về.

Nhà mẹ đẻ của Thượng thư phu nhân là Thừa tướng phủ, phụ thân là Thừa tướng đại nhân, cô cô là Thái hậu đương triều, nàng là đích nữ Thừa tướng phủ, thân thích hoàng tộc, thân phận vô cùng cao quý, có thể so sánh với công chúa hoàng gia. Cho nên đối với con dâu này, mặc dù Tiết lão thái thái không thích nhưng vẫn kiêng kị nhà mẹ đẻ của Thượng thư phu nhân, dù Phương Lam được sủng ái muốn phản nhưng trước mặt Thượng thư phu nhân vẫn là cho nàng chút mặt mũi.

“Phu nhân, người muốn về Thừa tướng phủ sao?” Nhị phu nhân Lâm thị cẩn thận dè dặt nói, Thượng thư phu nhân đi rồi, Tiết lão thái thái nhất định sẽ tức giận, dù sao nàng ta cũng không thích nhà mẹ đẻ của Thượng thư phu nhân, đến lúc đó Phương Lam lời ra nói vào, lại càng khiến Tiết lão thái thái bất mãn, hiện tại lại có thêm một kẻ thích gây chuyện là Tiết thị, một mình nàng vốn dĩ không thể chống đỡ được!

“Đúng vậy, đã mấy năm không về, hôm nay có cơ hội nên ta sẽ dẫn Linh Nhi cùng Lan Nhi trở về, mọi việc trong phủ đành nhờ nhị đệ muội trong coi, nếu có thể nhờ tam đệ muội phụ giúp...”

Mọi người đều hiểu rõ cơ hội mà Thượng thư phu nhân nhắc đến, nàng đã quyết định thì cũng không ai có thể ngăn cản, ngoại trừ Tiết lão thái thái, nắm chìa khóa Tiết phủ trong tay là điều mà nữ nhân Tiết phủ mơ ước, bất quá... Lâm thị cùng Dung thị hai mặt nhìn nhau, Nhị phu nhân Lâm thị tính tình nhu nhược, đứng trước mẹ chồng khó khăn như Tiết lão thái thái vốn không thể làm được gì, chứ đừng nhắc đến Phương Lam, hiện tại lại xuất hiện Tiết thị, xem ra chìa khóa trong tay nàng vốn dĩ không thể dễ dàng giữ chặt, đặc biệt là đối với Phương Lam quỷ kế đa đoan đó. Tam phu nhân Dung thị trước nay đối với những chuyện trong phủ không màng, tất nhiên cũng không muốn nắm giữ chìa khóa trong tay, huống hồ Thượng thư phủ này đâu đâu cũng có âm mưu cùng tranh đấu, nàng chỉ mong có thể sống an ổn, cho nên khi Thượng thư phu nhân nhờ vả, nàng cảm thấy may mắn là nàng ta giao trọng trách cho Nhị phu nhân Lâm thị, nếu giao cho nàng, chỉ sợ nàng sớm đã về viện của mình đóng cửa lại, mặc kệ mọi thứ đang diễn ra bên ngoài!

Hai nàng chính là sợ nhất phiền toái, dù sao bản thân các nàng không có nhà mẹ đẻ chống lưng như Thượng thư phu nhân, Tiết lão thái thái tất nhiên không xem các nàng vào mắt, cho nên mọi việc trong phủ các nàng đều không muốn liên quan, nhưng xem ra hôm nay là không thể tránh khỏi, chỉ mong trước khi Thượng thư phu nhân trở về trong phủ không có xảy ra chuyện gì to tát.

“Đột nhiên sao đại tẩu lại muốn về nhà?” Tiết thị bất giác nhướn mày, đối với vấn đề này cảm thấy khó hiểu, nàng biết Thượng thư phu nhân xuất thân từ Thừa tướng phủ, là kim chi ngọc diệp, người thường vốn không thể so sánh, xuất thân danh giá như thế nhưng trong mắt Tiết lão thái thái lại luôn không thích con dâu như nàng ta, dù nàng ta làm thế nào thì Tiết lão thái thái vẫn coi trọng Phương Lam hơn. Bởi vì xuất thân Thượng thư phu nhân quá cao, Thượng thư phủ vốn dĩ không thể chứa được nàng, mà so với nàng Tiết lão thái thái lại vô cùng hèn mọn, nàng càng danh giá thì Tiết lão thái thái càng chán ghét, điều này Tiết thị có thể hiểu, vì vậy nàng cùng vị tẩu tử này cũng không hợp nhau lắm.

“Sao lại là đột nhiên? Ta rời nhà lâu năm, tất nhiên tránh không khỏi nhớ nhà, muội muội không phải cũng như vậy sao?” Đối với thái độ của Tiết thị, Thượng thư phu nhân tỏ vẻ không để tâm, nàng ta có thể về nhà mẹ đẻ, còn nàng thì không thể sao?

“Ha ha, là muội muội sai lầm...” Tiết thị cười gượng, không nhắc lại vấn đề này nữa, chỉ sợ nếu tiếp tục Thượng thư phu nhân liền mang chuyện nàng trở về Tiết thị ra bàn tán, đến lúc đó phát hiện ra mục đích của nàng thì nàng sẽ không tránh khỏi phiền phức.

~~~~~

Thượng thư phủ so với Thừa tướng phủ thì chỉ chiếm một mảnh hậu viện, Thừa tướng là quan nhất phẩm, dưới một người trên vạn người, phủ đệ tất nhiên vô cùng xa hoa, vài đồ giường kết khắp nơi, trước cổng có hai con sư tử vô cùng nguy nga, Thừa tướng phủ được đặt tại trung tâm con đường, trên con đường này, không có phủ đệ nào có thể so với phủ đệ trước mặt, cánh cổng bằng gỗ cao lớn, trang trí hoa lệ nhưng không hề làm mất vẻ vững chắc vốn có.

Xe ngựa dừng trước cổng, Thượng thư đại nhân bước xuống đầu tiên, đỡ lấy tay thê tử đỡ xuống, theo sau đó là Tiết Phong Linh, vì Tiết Phong Lan đi đứng bất tiện nên Thượng thư đại nhân chuẩn bị cho nàng một chiếc xe ngựa riêng, lúc này như Sương cũng đã bế nàng xuống, Như Ngọc thì ở phía sau cầm đồ.

Hôm nay Tiết Phong Lan không đưa Xuân Cầm theo mà thay vào đó, nàng lại đưa tỷ muội Như Sương hơn nữa nàng cũng không mang theo xe lăn mà bảo Như Sương bế nàng, bởi vì Thượng thư phu nhân là chủ mẫu mà nàng lại vắng nhà, nên Tiết Phong Lan đành để lại Xuân Cầm để phòng ngừa vạn nhất, trong phủ hiện tại còn có mẫu tử Tiết thị, mà nữ nhân đó vốn dĩ không phải người an phận, nữ nhi nàng ta lại càng nhiều chiêu trò, Hàn Mai Các của nàng tuy không cất giữ thứ quan trọng nhưng lễ vật Thái hậu đưa đến nàng đều để trong nhà kho, Như Sương, Như Ngọc hai người vừa mới đến cũng không hiểu rõ bằng Xuân Cầm, nên để Xuân Cầm ở lại nàng mới có thể yên tâm.

“Cốc cốc.”

Cánh cửa mở ra, một gã sai vặt ló đầu ra, nhìn thấy đám người mặc y phục hoa lệ trên người liền biết thân phận họ không tầm thường, thái độ không khỏi lễ phép.

“Xin hỏi, các vị là...?”

“Chúng ta từ Lễ bộ Thượng thư phủ đến, muốn bái kiến Tướng gia...” Thượng thư đại nhân ôn hòa mở miệng, bộ dạng thư sinh hiểu biết lễ nghĩa, nghe được thân phận đối phương gã sai vặt liền gật đầu, định vào trong thông báo thì một bàn tay đã đẩy cánh cửa lớn ra.

“Không cần phiền toái như vậy, vào trong bẩm báo, Đại tiểu thư của các người trở về rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thừa tướng phủ phong tranh

“Đại... Đại tiểu thư về rồi!” Gã sai vặt hốt hoảng, bỏ cửa mà chạy vào trong, một nhà Thượng thư đại nhân bị bỏ lại phía sau không rõ chuyện gì đang xảy ra, duy chỉ có Thượng thư phu nhân để lộ ánh mắt hiểu rõ, pha lẫn chút phức tạp.

“Đại tiểu thư... người về rồi...” Một nữ nhân trung niên lúc này đột nhiên xông ra, nhìn đến dung mạo quen thuộc trước mắt, nước mắt không khỏi rơi xuống, nàng ôm chặt lấy Thượng thư phu nhân.

“Lý ma ma...” Thượng thư phu nhân thấy người đến liền vô cùng vui vẻ, Lý ma ma cùng Trần ma ma là hai người hầu hạ nàng từ nhỏ đến lớn, bởi vì từ nhỏ đã mất mẹ nên nàng xem họ như mẫu thân mà đối đãi, khi nàng về Tiết phủ thì chỉ mang theo một mình Trần ma ma. Bởi vì sức khỏe của phụ thân trước giờ luôn không ổn, mà người trong phủ nàng chỉ có thể tin tưởng Lý ma ma nên đã để Lý ma ma ở lại chăm sóc phụ thân.

Ba năm nay mỗi lần nàng muốn về nhà mẹ đẻ Tiết lão thái thái lại viện lý do này nọ không cho nàng trở về, nàng có viết thư cho phụ thân, dựa theo những lời Tiết lão thái thái mà nói, phụ thân mặc dù tức giận nhưng vẫn hiểu rõ đạo lý, nữ nhi một khi gả ra ngoài chẳng khác nào bác nước đã hắt đi, mặc dù biết nhà bên kia có tình không cho nữ nhi trở về nhưng về tình về lý cũng không thể làm to mọi chuyện. Thượng thư phu nhân ủy khuất ba năm, rốt cuộc cũng đợi được đến thời điểm thích hợp, tới qua Tiết lão thái thái uống quá nhiều mà dẫn tới say, nàng nhân cơ hội xin về nhà mẹ đẻ một ngày, bởi vì đầu óc không thanh tỉnh mà nàng ta liền thoải mái đồng ý, Thượng thư đại nhân cũng không phản đối nên sáng nay sau khi chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ nàng liền cùng thượng phu lên đường về Lý phủ.

“Tiểu thư, không nghĩ đến có ngày bà lão này gặp lại tiểu thư, tiểu thư mau vào trong đi... lão gia biết được nhất định sẽ rất vui mừng...” Máy ngày Tết trong phủ mọi chuyện đều trở nên bận rộn, hôm nay Lý ma ma đột nhiên có linh cảm, không biết là tin tốt hay xấu, nàng đi qua đi lại trong phủ một hồi thì nhận được tin Đại tiểu thư trở về, đối với Lý ma ma đây là tin tức vô cùng tốt, nhưng với một số người thì lại vô cùng xấu.

Thượng thư đại nhân xuất thân từ tú tài, vốn dĩ không hề xứng với Đại tiểu thư nhưng vì hấn quá thủ đoạn, lại có thêm dung mạo tuấn tú, liền đem tâm Đại tiểu thư câu đi, từ ngày lấy tiểu thư về phủ, đối hấn như lên hương, nhờ có Thừa tướng đại nhân mà hấn mới có cơ hội thể hiện tài năng trước mặt Hoàng thượng, trở thành Lễ bộ Thượng thư như ngày hôm nay. Vậy mà mẫu thân của hấn - Tiết lão thái thái mất cao hơn đầu, có một người con dẫu tài sắc vẹn toàn, xuất thân danh giá mà không biết trân trọng, còn có ý đồ muốn Thượng thư đại nhân nạp thiếp, may mắn nam nhân này cũng không phải vì hiếu thảo mà mù quáng sùng thờ diệt thiếp, điều này Lý ma ma nàng có thể tha thứ nhưng nghĩ đến những ngày tháng tiểu thư ở đó đầy ủy khuất, thân là đường mẫu Lý ma ma liền không khỏi đau lòng.

Đoàn người đi vào bên trong, mất khoảng một khắc mới có thể đi qua hoa viên để đến được đại sảnh, đại sảnh Thừa tướng phủ trang trí nhẹ nhàng nhưng không kém phần trang trọng, bàn ghế gỗ đàn hương, bình hoa gốm sứ, khăn lụa trải bàn, rèm châu màn ngọc, mỗi đồ vật trang trí tưởng chừng như bình thường nhưng chỉ có người trong nghề mới biết được giá trị thật sự của nó.

Đại sảnh rộng lớn, hai hàng ghế hai bên được trải dài, ở vị trí ghế chủ vị có một nam nhân mặc tổ bào ngồi đó, mái tóc đen láy nhiễm chút màu bạc, gương mặt già nua thấy rõ nhưng khí thế giữa hai chân mày không thể giấu vào đâu được, ánh mắt hấn nhìn đoàn người bước vào không khỏi để lộ chút hàn khí, mặc dù tuổi đã lớn nhưng hoành hành ở trên quan trường mấy chục năm, hấn sớm đã nhìn thấu tất cả.

Chiếc ghế bên cạnh hấn được để trống, đó là vị trí của Thừa tướng phu nhân đã mất sớm, khi sinh nữ nhi không bao lâu, Thừa tướng phu nhân liền qua đời, để nữ nhi cho hai ma ma mà nàng tin tưởng đó là Lý ma ma cùng Trần ma ma chăm sóc, tuy thiếp thất của Thừa tướng đại nhân nhiều thành nầy, mỗi người đều ước muốn được thay thế vị trí đó nhưng hấn lại không cho phép. Đó chính là lý do khiến Thượng thư phu nhân đối với phụ thân vô cùng kính trọng, mẫu thân nàng đã mất nhưng mẫu thân nàng vĩnh viễn là Thừa tướng phu nhân, bất kỳ nữ nhân nào cũng không thể thay thế.

Hàng ghế bên phải phía dưới ngồi đầu là một nữ tử đã lớn tuổi nhưng dung nhan vì được bảo dưỡng tốt mà thấy nàng cũng không quá ba mươi, bộ dạng cao quý, người này khi nhìn đến Thượng thư phu nhân thì ánh mắt lộ vẻ cao ngạo, không ai khác chính là Kiều di nương - vị di nương được sủng ái nhất Thừa tướng phủ, bởi vì Thừa tướng phủ không có nữ chủ nhân nên thân phận nàng vô cùng đặc biệt, trong tất cả các thiếp thất nàng là lớn nhất, cho nên nói nàng là chủ mẫu cũng không sai.

Ngồi bên cạnh nàng ta là hai nam nhân cao lớn, có phần tuấn tú anh khí, gương mặt lộ vẻ sự trầm ổn, khác hẳn với bộ dạng thư sinh của Thượng thư đại nhân, hai nam nhân này nhìn vào là biết người luyện võ, hai người này đều là Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia của Thừa tướng phủ, lão đại là nhi tử của Kiều di nương, lão nhị là nhi tử của một di nương khác. Đối diện hai người là ba nữ nhân, mỗi nàng mang một tư vị khác nhau, người xinh đẹp dễ nhìn là thê tử của lão đại, người ôn nhu hữu lễ là thê tử của lão nhị, còn một người phong tình vạn chủng chính là Thừa tướng Nhị tiểu thư Lý Diệu Chi - muội muội cùng cha khác mẹ với Thượng thư phu nhân, là nữ nhi của một nha hoàn không đáng nhắc đến, trước kia Thượng thư phu nhân còn chưa gả đi hai người như nước với lửa, hiện tại vẫn không có gì thay đổi.

“Phụ thân, nữ nhi trở về...” Giọng nói Thượng thư phu nhân có phần e ngại, phụ tử xa cách ba năm mới gặp lại, trong lúc nhất thời nàng không biết phải mở miệng thế nào.

“Tiết Quý tham kiến nhạc phụ đại nhân.” Thượng thư đại nhân cũng cảm thấy khẩn trương.

Thừa tướng đại nhân mặt không biểu tình, nhìn đến nữ nhi thì lộ ra ánh mắt nhu hòa, ra hiệu cho hai người ngồi xuống, điều này khiến trái tim đang treo ngược của vợ chồng Thượng thư đại nhân có chút buông lỏng.

“Đây là Linh Nhi và Lan Nhi sao?” Ánh mắt sắc bén của Thừa tướng đại nhân rơi vào người Tiết Phong Linh đầu tiên, ánh mắt hần không mang theo hàn ý nhưng lại khiến người khác nhìn không được run rẩy, hần cẩn thận đánh giá tiểu nữ hài, lam y kết hợp với làn da trắng nõn của nàng lại càng thêm phần xinh đẹp, tôn lên dáng người lung linh, nàng tựa dòng nước dịu nhẹ, yên tĩnh đứng đó.

“Đứng vậy phụ thân...” Thượng thư phu nhân có chút an lòng khi không thấy Thừa tướng đại nhân tỏ vẻ khó chịu, tin tức nàng không sinh được nhi tử sớm đã đồn khắp kinh thành, nàng biết bên ngoài đồn đãi nàng xấu xa thế nào, nằng nằng cũng giống như mẫu thân, đều không sinh được nhi tử nhưng vì e ngại nên ở trước mặt nàng mới không dám nói, dù vậy nhưng trong lòng nàng luôn tồn tại một cái gai, không thể nào nhổ được.

Tiết Phong Linh đi đến bên người Thừa tướng đại nhân thỉnh an, bộ dạng xinh đẹp hiểu lễ nghĩa của nàng khiến hần không khỏi gật đầu, dung nhan không chỉ khuynh quốc khuynh thành lại còn hiểu biết lễ nghĩa, hơn nữa bên ngoài đồn đãi rằng dung mạo cùng tài hoa của nàng là song tuyệt, đi chung với nhau, nữ nhân như vậy vô cùng có ít với gia tộc, bất quá là phúc hay họa lại không thể nào nói trước.

Đối với thiếu nữ như Tiết Phong Linh, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, Thừa tướng đại nhân yêu thích là tất nhiên, vì vậy hần giờ tay xoa đầu nàng, điều này khiến sắc mặt những người phía dưới thay đổi hẳn đi, đặc biệt là hai nữ nhân của lão đại, lão nhị cùng Lý Diệu Chi.

“Linh Nhi đúng là rất giống mẫu thân con, sau này nhất định là một đại mỹ nhân.”

“Ngoại công quá lời...”

Như Sương nhận thấy ánh mắt của Thừa tướng đại nhân liền thức thời bế Tiết Phong Lan đến gần hần, nhìn đến Tiết Phong Lan trong lòng Như Sương, ánh mắt Thừa tướng đại nhân lộ vẻ kì lạ, hần thường xuyên đến Trường Xuân Cung của Thái hậu thỉnh an nên đối với Như Sương, Như Ngọc hai tỷ muội cũng gặp gỡ không, biết rõ người trước mặt là người của muội muội hần, chỉ là không ngờ nàng lại ban cho Tiết Phong Lan.

Thừa tướng đại nhân cẩn thận đánh giá Tiết Phong Lan, gương mặt nàng cùng tỷ tỷ không khác mấy nhưng ánh mắt lại trong suốt tựa đáy hồ, như một chiếc gương soi sáng tất cả, nàng một thân thanh y mát mẻ, cùng với làn váy dung đưa, lá trúc trên váy tựa như sóng lại, nàng thanh lệ đáng yêu, lại yên tĩnh như nước, nhất thời hần không biết phải nói gì với cô cháu gái trước mặt.

Thấy Thừa tướng đại nhân nhìn nàng một lúc nhưng vẫn không mở miệng, điều này khiến mọi người xung quanh cảm thấy kì lạ, chẳng lẽ cùng một dung mạo nhưng Thừa tướng đại nhân lại ghét bỏ muội muội mà yêu thích tỷ tỷ?! Trong lòng mọi người thầm suy đoán, hần là như vậy đi, dù sao tuy cùng một bộ dạng xinh đẹp nhưng đôi chân của Tiết Phong Lan lại đi đứng bất tiện, nói dễ nghe là đi đứng bất tiện, còn khó nghe là tàn phế, so với một người tàn phế thì người lành lặn vẫn chọe người yêu thích hơn, ngay cả vợ chồng Thượng thư đại nhân cũng không tránh khỏi suy nghĩ như vậy.

“Lan Nhi thỉnh an ngoại công, ngoại công an khang...” Nàng không biết lí do vì sao Thừa tướng đại nhân lại nhìn nàng với ánh mắt phức tạp như vậy, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, Tiết Phong Lan cũng không có chung đụng nhiều với hần, tính tình hần thế nào nàng cũng không rõ, nàng bất quá cũng chỉ là ngoại thất nữ, so với cháu gái mà nhi tử hần sinh ra tất nhiên là có phần thua kém, cho nên nàng cũng không có ý định đi tranh giành sủng ái của hần.

Thừa tướng đại nhân bị lời nói của nàng làm thức tỉnh, ánh mắt hần có vài phần sâu xa, như nghĩ đến gì đó hần giờ tay lên xoa đầu nàng, ôn hòa mở miệng: “Con sau này nhất định có thể làm việc lớn...” Nhìn xuống đôi chân nàng, ánh mắt hần không khỏi nheo lại, kẻ sát tai nàng nói bằng giọng chỉ có thể nàng mới có thể nghe: “Đôi chân của con vẫn còn có cơ hội.”

Tiết Phong Lan kinh ngạc, còn chưa phục hồi tinh thần thì Thừa tướng đại nhân đã hạ lệnh bảo các nàng ra ngoài, nhường chỗ cho trưởng bối trò chuyện, đợi đến khi nàng được Như Sương bế ra bên ngoài trong đầu nàng vẫn toàn là câu nói của Thừa tướng đại nhân.

“Lan Nhi, lúc này ngoại công nói ngoại công nói gì với muội vậy?” Hành động cả hai người khi này Tiết Phong Linh đã thu hết vào mắt, ngoại công cùng lắm chỉ xoa đầu nàng, vậy mà Tiết Phong Lan còn cùng hần thì thăm to nhỏ, nàng vốn nghĩ ngoại công sẽ không thích nàng ta, không ngờ mọi thứ lại nằm ngoài dự đoán.

Nghe giọng nói quen thuộc bên tai, Tiết Phong Lan giật mình, nơi không có người nhìn đến kéo góc áo Như Sương, ý đồ muốn tránh xa Tiết Phong Linh, Như Sương cũng hiểu rõ không khỏi lùi về sau một bước, lúc này Tiết Phong Lan mới bình ổn tâm tình trả lời vấn đề của Tiết Phong Linh.

“Ngoại công nói sau này muội có thể làm được việc lớn...”

“Về sau đâu?”

“Về sau... về sau chính là căn thân người bên cạnh.”

Dứt lời, sắc mặt Tiết Phong Linh không khỏi thay đổi, Tiết Phong Lan giả vờ như không thấy, dù sao nàng cũng không ngu ngốc đến nỗi nói ra sự thật cho Tiết Phong Linh biết, đừng nghĩ rằng cùng nàng vui vẻ hòa thuận chung sống là không có chuyện gì, những chuyện Tiết Phong Linh gây ra cho nàng bất luận là kiếp trước vẫn là kiếp này nàng chưa bao giờ quên.

“A, đây là Phong Linh cùng Phong Lan biểu muội sao?” Giọng nói từ phía sau truyền đến, hai người không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba nữ tử mỗi người một màu sắc khác nhau đang tiến về phía này.

Dẫn đầu là nữ tử thân hồng y rực rỡ, dung mạo thập phần xinh đẹp, từ trên xuống dưới đều lộ bộ dáng cao quý, một cái nhấc tay cũng vô cùng tự nhiên, người này là nữ nhi của lão đại gọi Lý Kiều, phía sau nàng là hai nữ tử, một hoàng một phần nhìn vô cùng bắt mắt, dung mạo cũng thanh tú dễ nhìn, vốn không thể so sánh với Lý Kiều, hai người họ một người là nữ nhi của lão nhị gọi Lý Thiên, một người là nữ nhi của Lý Diệu Chi gọi Tà An Tây, ba người các nàng đều là biểu tỷ, biểu muội của Tiết Phong Linh cùng Tiết Phong Lan.

“Trong hai muội, ai là Linh biểu muội, ai là Lan biểu muội?” Lý Kiều tò mò đánh giá hai người, ánh mắt đảo qua người Tiết Phong Linh rồi lại đảo qua người Tiết Phong Lan, bởi vì dung mạo quá giống nhau, nếu không phải người thân cận thì tuyệt đối không thể nào nhận ra.

“Kiều biểu tỷ, muội là Tiết Phong Linh...”

“A, vậy đây là Lan biểu muội?” Khi nghe Tiết Phong Linh tự nhận mình, ánh mắt Lý Kiều dừng lại trên người Tiết Phong Lan, nhìn thấy nàng được một nha hoàn bế thì liền hiểu rõ, thầm nghĩ nàng ta ngoại trừ gương mặt xinh đẹp thì không có gì nổi bật, vốn dĩ không thể gây trở ngại vốn nàng, bất quá muội muội không thể nhưng tỷ tỷ thì lại có thể.

“Các muội đã đến Thừa tướng phủ, có hứng phủ đi dạo một vòng không?”

Đi dạo một vòng mà Lý Kiều nói chính là cùng các nàng đi đến tham quan Phủ Vân Hiên - nơi ở của nàng ta, trên đường đi nàng ta không ngừng giới thiệu kì hoa dị thảo có trong hoa viên, mỗi một món đồ trang trí đều đáng giá trăm lượng trở lên, ngay cả một cây cỏ mọc trong sân của nàng ta cũng có lai lịch vô cùng lớn, nói tóm lại, Lý Kiều bảo muốn dẫn các nàng đi tham quan thật chất là muốn khoe khoang Thừa tướng phủ giàu có thế nào, nàng ta được sủng ái ra sao.

Rốt cuộc cũng giới thiệu mệt, một đoàn năm người cùng vào khuê phòng Lý Kiều nghỉ ngơi, khuê phòng khá lớn lại rộng rãi, trang trí không khác gì khuê phòng bình thường nhưng đồ vật được trang trí thì lại vô cùng quý giá, bởi vì là Thừa tướng tiểu thư, đãi ngộ của Lý Kiều tất nhiên không giống những người thường, y phục nàng mặc lên người đều được may từ Mỹ Nhân Phường, trang sức nàng đeo trên người đều do các thợ thủ công trong Hoàng cung chế tạo, ngay cả hương liệu mà nàng sử dụng cũng là do các nước chư hầu bên ngoài cống nạp, có thể nói cuộc sống của Lý Kiều chẳng khác nào công chúa hoàng gia.

“Mọi người dùng thử đi, đây là loại trà mới nhất của năm nay, hôm qua người của Hoàng hậu vừa mang đến đây.” Lý Kiều ra lệnh cho nha hoàn chăm trà, mùi hương nháy mắt lan tỏa khắp căn phòng, không biết vô tình hay cố ý mà nàng để lộ lai lịch của trà thành công khiến người khác dừng động tác muốn uống trà.

“Kiều biểu tỷ, tỷ nói... đây là trà của Hoàng hậu mang đến?” Tà An Tây có chút không kìm nén được thanh âm run rẩy, nàng biết Lý Kiều từ nhỏ đã sống trong cuộc sống hoa lệ, cầm ngọc thực có đủ, dường như nàng thành vô cùng kiêu ngạo nhưng không nghĩ đến, trà Hoàng hậu mang đến nàng ta cũng dám dùng, nếu không phải Lý Kiều nói trước lai lịch của trà này thì nàng sớm đã uống, như vậy nếu để Hoàng hậu biết được trách tội xuống thì nàng phải làm sao đây?

“Là trà mà người của Hoàng hậu mang đến?” Lý Kiều nhanh chóng sửa lại lời nói của Tà An Tây, nàng vẫn điềm nhiên uống trà, một bộ dạng cho dù là trà của ai mang đến thì cũng là trà, mà trà thì nên để người thưởng thức, điều này khiến những người còn lại nhất thời không biết nói gì.

“Kiều tỷ tỷ, tỷ đừng chọc mọi người, trà của Hoàng hậu trân quý như thế sao tỷ có thể tùy tiện mang ra mời mọi người được, muội nói đúng không?” Lúc này một giọng nói dịu dàng vang lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Ha ha, vẫn là Thiên muội muội hiểu ta, ta chỉ là nói đùa thôi, mọi người không phải bị dọa chứ?” Lý Kiều rất tự nhiên phối hợp với Lý Thiên, nhất thời không khí trên bàn lần nữa khôi phục lại bình thường, nghe Lý Kiều nói chỉ là đùa giỡn, không phải trà của Hoàng hậu mang đến nên liền bình tĩnh dùng trà, nhưng chỉ có Tiết Phong Lan biết được, lời của Lý Liễu vốn không phải đùa giỡn mà là sự thật.

Đây thật sự là trà của Hoàng hậu mang đến!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Tỷ muội tương tàn

Tiết Phong Lan cảm lấy chung trà đưa lên mũi cẩn thận ngửi, mùi trà dịu nhẹ thoang thoang nơi chóp mũi, nhẹ nhàng nhưng không kém phần nồng nàn, để lâu cũng không mất đi mùi hương dịu nhẹ vốn có. Nước vừa chăm vào trà mùi hương liền lan tỏa khắp căn phòng, trà này ngửi vào liền biết không phải trà bình thường, đây là loại trà thượng phẩm mà Hoàng hậu thích nhất!

Đầu năm nay, trong nhân gian trồng được một loại trà đem lại lợi nhuận vô cùng lớn, mùi hương nhẹ nhàng, thanh mà không đậm, uống vào liền cho người khác cảm giác tươi mát, trà gọi Trúc Thanh, được quan lại quý tộc vô cùng ưa chuộng. Mấy ngày trước, nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu mang trà vào cung để chúc Tết, Hoàng hậu uống được một lần liền yêu thích không thôi, hạ lệnh tất cả trà Trúc Thanh đều phải được cống nạp cho Hoàng cung. Hiện tại người bình thường muốn tìm được trà Trúc Thanh để dùng đúng là khó hơn lên trời, ngay cả quan lại quý tộc cũng không có, huống hồ là các tửu lâu nổi tiếng.

Sở dĩ nàng biết rõ như thế là bởi vì nàng từng được thưởng thức qua loại trà này, nơi đó cũng không xa lạ mà là Vị Ương Cung của Hoàng hậu, kiếp trước nàng vì tàn phế hai chân, tuy có Thái hậu làm hậu thuẫn nhưng hôn sự của nàng và Lam Thành Vũ vẫn không được Hoàng hậu đồng ý. Vì vậy ngày ngày nàng đều đến Vị Ương Cung, nhằm mục đích muốn lấy chồng mẹ chồng tương lai này, về cơ bản thì sở thích của Hoàng hậu nàng cũng xem như tường tận, bất quá cho dù nàng làm gì, Hoàng hậu vẫn một mực phản đối, cho đến khi Ngụy đế ban hôn, Hoàng hậu mới miễn cưỡng chấp nhận nàng.

Dưới gối Hoàng hậu có hai nhi tử và một nữ nhi, một nhi tử là Thái tử Lam Thành Vân, từ nhỏ đã bộc lộ tài hoa hơn người, hẳn không chỉ tuần tú mà văn võ song toàn, mười tuổi năm ấy được sắc phong Thái tử, là người có thực lực đồng thời dã tâm cũng không nhỏ, Ngụy đế bày tỏ sự hài lòng đối với đại nhi tử này.

Người còn lại chính là Tứ hoàng tử Lam Thành Vũ, dung mạo của hắn so với Thái tử chỉ hơn chứ không kém nhưng tài năng thì không có gì nổi bật, cùng với những vị hoàng tử khác giống nhau, không hề có sức ảnh hưởng đến Thái tử. Hắn là quân sư dưới trướng của Thái tử, một lòng trung thành giúp đỡ Thái tử, huynh đệ hai người tình cảm vô cùng tốt, đối với nhi tử này Ngụy đế cùng Hoàng hậu cũng không mấy ưa thích.

Mọi người đều nghĩ Tứ hoàng tử không dã tâm, không thực lực, so với hoàng huynh mình đúng là thua xa, bất quá sự thật sâu bên trong người ngoài cuộc vốn dĩ không thể hiểu rõ, ngay cả Tiết Phong Lan, nếu không phải nàng là thê tử cùng hắn kết tóc trăm năm, ở bên cạnh hắn mười mấy năm thì nàng cũng bị vẻ bên ngoài của hắn lừa.

Nhắc đến Lam Thành Vũ, ánh mắt nàng không khỏi rơi vào người Tiết Phong Linh, nàng hận Lam Thành Vũ, đồng thời cũng hận Tiết Phong Linh, hận tất cả những gì bọn họ đã gây ra cho nàng, rõ ràng bản thân nàng chưa bao giờ tranh giành gì với tỷ tỷ, lúc đầu người tỷ tỷ có tình ý là Thái tử, cho nên nàng mới tiến tới với Lam Thành Vũ, vậy mà sau cùng tất cả sai lầm lại đổ lên người nàng, đến khi chết đi nàng vẫn không hiểu rõ lý do vì sao bản thân lại phải chết dưới tay Tiết Phong Linh?!

Đôi mắt nàng âm trầm hẳn đi, hôm nay đến Thừa tướng phủ, gặp gỡ Lý Kiều mà khiến nàng nhớ đến Lam Thành Vũ, nhớ đến những kỉ ức không vui đó, tâm tình mà Tiết Phong Lan cực khổ che giấu lần nữa được bộc lộ ra, nhờ đó nàng cũng phát hiện, oán hận của nàng đối với Tiết Phong Linh, chưa bao giờ biến mất.

Tiết Phong Linh miễn cưỡng phát hiện ánh mắt Tiết Phong Lan nhìn nàng có vẻ khác thường, trong lòng thầm suy nghĩ không biết nàng ta lại định giở trò gì, sau sự kiện Tiết Phong Lan té hồ, nàng cùng nàng ta sớm đã đối đầu với nhau, bề ngoài tỷ tỷ muội muội nhưng trong lòng cả hai đều tìm cách hãm hại đối phương. Bởi lẽ Tiết Phong Lan đã biết được nàng là người khiến nàng ta tàn phế hai chân, cho dù Tiết Phong Lan thiện lương thế nào cũng không thể chấp nhận được sự thật này, tất nhiên nàng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua. Tiết Phong Lan như vậy rất hợp ý nàng, nàng sớm đã chán cùng nàng ta đóng kịch, không bằng chính diện đối đầu, như thế sẽ khiến cho mọi người hiểu rõ, Tiết Phong Lan vốn dĩ không thể so sánh được với người tỷ tỷ song sinh này!

Thế nhưng hiện tại nơi này là Thừa tướng phủ, suy cho cùng bọn họ vẫn chỉ là ngoại thất nữ, thân phận tuy cao hơn Tả An Tây nhưng lại không thể so sánh với Lý Kiều và Lý Thiên, nếu Tiết Phong Lan thật sự muốn cùng nàng tại đây gây sự, người có lợi tất nhiên đám người này, Tiết Phong Lan hẳn sẽ không ngu ngốc như thế chứ?!

“Đúng rồi, tiện thể ta cho các muội xem cái này, bởi vì là tỷ muội tốt ta mới cho các muội xem!” Thấy không khí có phần nhạt nhẽo, Lý Kiều không khỏi muốn tìm thứ gì đó để vui đùa, vô tình bắt gặp ánh mắt âm trầm của Tiết Phong Lan dành cho Tiết Phong Linh, trong đầu nàng đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, trên gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười nhạt.

Nàng sớm đã biết được tỷ muội bọn họ không hòa thuận như vẻ bề ngoài, đều là tỷ muội song sinh, giống nhau như đúc nhưng một người lạnh lặn, một kẻ lại tàn phế, cho dù là bất kì ai trong trường hợp này cũng đều nảy sinh bất mãn cùng oán hận. Nàng có thể lợi dụng Tiết Phong Lan để hai tỷ muội bọn họ trở mặt với nhau, khiến hai người bọn họ tỷ muội tương tàn, người được hưởng lợi nhiều nhất chính là Lý Kiều nàng.

Tuy Tiết Phong Linh hai tỷ muội xuất thân không bằng nàng nhưng dù sao bọn họ vẫn là cháu ngoại của Thừa tướng phủ, huống hồ dung mạo như hoa như ngọc của các nàng cũng đủ khiến cho Lý Kiều ghen tỵ. Đồ mắt chứ đừng nói đến tài hoa của Tiết Phong Linh, Lý Kiều sinh ra là thiên chi kiều nữ, nàng làm sao có thể chịu thua một biểu muội như Tiết Phong Linh?!

Tiện thể mà Lý Kiều nói đến chính là nằm trong sự sắp đặt của nàng ta, nàng ta đi đến bàn trang điểm lấy ra một chiếc hộp trang sức, hộp bằng gỗ đàn hương, khắc hoa văn vô cùng tinh xảo, chỉ cần nhìn bên ngoài cũng đủ biết vật đặt bên trong quý giá thế nào.

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, chiếc hộp được mở ra, bên trong chứa một miếng ngọc bội, một màu xanh thuần khiết hiện ra trước mắt mọi người, ngọc bội điêu khắc hình một con rồng đang bay lượn, tinh xảo đến mức sống động, trên thân rồng khắc một chữ “Phỉ” nho nhỏ. Rồng là biểu tượng của hoàng tộc, tượng trưng cho đế vương vị, mà lại khắc một chữ “Phỉ”, người thông minh đều nhìn ra được, huống hồ Tiết Phong Lan đã từng thấy qua, tất

nhien biết được lai lịch của nó, đây là ngọc bội tượng trưng cho thân phận “Thái tử phi” mà nó lại nằm trong tay Lý Kiều, điều đó có nghĩa thế tử mà Hoàng hậu lựa chọn cho Thái tử không ai khác chính là Lý Kiều!

“Đây... ngọc bội đẹp quá...” Lần đầu tiên được nhìn thấy miếng ngọc bội tinh xảo như thế, ánh mắt Tả An Tây không khỏi sáng lên, muốn đưa tay lên sờ nhưng nghĩ đến đây là đồ của Lý Kiều, mà đồ vật của Lý Kiều thì không có món nào lại lịch không tầm thường nên từ bỏ suy nghĩ muốn sờ vào, ánh mắt hâm mộ không thôi, trong lòng cũng có chút ghen tỵ.

Trong năm người, nàng là người nhỏ tuổi nhất đồng thời cũng có địa vị thấp nhất, mẫu thân nàng chỉ là một nữ nhi của một nha hoàn, ngay cả tư cách trở thành di nương cũng không có, thân phận địa vị không thể so sánh với đích nữ là Thượng thư phu nhân chứ đừng nói đến lão đại, lão nhị.

Nàng mang họ Tả, không phải họ Lý hay họ Tiết. Phụ thân nàng xuất thân bình thường, ngay cả một chỗ đứng trên quan trường hần cũng không có, Lý thị gả qua đó tuy là chính thất nhưng cuộc sống vốn không thể so sánh khi ở Thừa tướng phủ, cho nên một năm có hơn ba trăm ngày, Lý thị đã về nhà mẹ đẻ gần ba tháng. Tả gia bên kia thấy vậy lấy làm không vui nhưng e ngại Thừa tướng đại nhân nên cũng bỏ mặc làm ngơ, còn về Thừa tướng đại nhân, hần cũng nhiều lần bày tỏ muốn nữ nhi về nhà chồng nhưng không đến mấy ngày Lý thị lại viện lí do chạy qua đây, mặc cho thế tử lão đại, lão nhị có hạ lệnh đuổi khách nàng cũng giả vờ như không hề hay biết.

Vừa mới vào mừng một, Lý thị ở Tả gia sớm đã không chịu được liền muốn nhanh chóng tìm cách trở về Thừa tướng phủ để hưởng thụ cuộc sống xa hoa, Tả An Tây thấy thế cũng theo Lý thị về đây, tiện thể lấy lòng Thừa tướng đại nhân, ý đồ muốn có cuộc sống như Lý Kiều và Lý Thiên nhưng người của Thừa tướng phủ không hề ngu ngốc, tâm cơ của mẫu tử các nàng, mọi người đều thấy rõ, chỉ đơn giản vì nể mặt các nàng dù sao cũng mang một nửa dòng máu Lý gia nên mới giả vờ không biết.

“Đẹp như vậy, hần là rất quý giá...” Tiết Phong Linh cũng lần đầu tiên nhìn thấy miếng ngọc đẹp như vậy, những miếng ngọc mà Thượng thư đại nhân tặng nàng vốn dĩ không thể so với miếng ngọc trước mắt. Nhìn sơ cũng biết lai lịch của miếng ngọc này cũng không hề tầm thường, vậy mà Lý Kiều lại muốn mang ra cho các nàng xem, đây không phải là muốn khoe khoang sao?!

“Linh biểu muội cũng thật có mắt nhìn, đây là vật tượng trưng cho thân phận Thái tử phi, mới ngày hôm qua người của Hoàng hậu vừa mới mang đến đây!”

Thái tử phi?

Lời của Lý Kiều chẳng khác nào sét đánh ngang tai, mọi người hai mặt nhìn nhau, còn nghĩ rằng bản thân đang nghe lầm, chỉ có Tiết Phong Lan cùng Lý Thiên là vẻ mặt bình tĩnh, dường như sớm đã biết rõ về lai lịch của miếng ngọc này.

Hoàng hậu cho người mang miếng ngọc này đến cho Lý Kiều không phải đã thể hiện rõ lập trường của bản thân sao?

Lý Kiều là thế tử mà Hoàng hậu chọn cho Thái tử, không phải Trắc phi hay Sườn phi mà là Thái tử phi!

Mọi người đều biết, hiện tại Thái tử đang rất được lòng Ngụy đế, nạn đói ở Khâm Châu hần cũng giao cho Thái tử giải quyết, điều này chứng tỏ hần tin tưởng đại nhi tử này đến mức nào, người thông minh đều đi lấy lòng Thái tử, Lý Kiều lại giữ miếng ngọc bội của Thái tử phi, điều này chứng tỏ cái gì? Còn không phải là nàng ta sẽ trở thành Thái tử phi, tương lai rất có thể sẽ trở thành Hoàng hậu - mẫu nghi thiên hạ, đến lúc đó vinh sùng hưởng không hết, đó là điều mà bất kì nữ nhân nào cũng mơ ước!

Ánh mắt Tiết Phong Linh lóe lên tia sáng kì lạ nhưng rất nhanh liền biến mất, đối với vị Thái tử nghe danh đã lâu nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp mặt nàng đã kì vọng rất nhiều, bởi vì nàng thân là tiểu thư khuê các, suốt ngày quanh quẩn trong khuê phòng, mà hần lại là Thái tử đương triều, suốt ngày bận việc chính sự, hai người họ vốn không có cơ hội gặp mặt. Chỉ là tin đồn về hần, nàng sớm đã nắm rõ trong lòng bàn tay, hần là nam nhân mà tất cả nữ nhân Đại Ngụy đều hướng đến, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ, bởi vì vị trí Thái tử phi, Tiết Phong Linh đã bỏ biết bao nhiêu công sức để học cảm kì thi họa, thêu thùa may vá cũng chỉ muốn có được cơ hội biểu diễn trước mặt hần, vậy mà không ngờ vị trí mà bấy lâu nàng mơ ước lại rơi vào tay Lý Kiều, một cách đơn giản mà nhanh chóng đến mức Tiết Phong Linh cảm thấy thất bại!

Nàng vốn xem Tiết Phong Lan là đối thủ nặng kí tranh giành vị trí Thái tử phi, bởi vì hai người là tỷ muội song sinh, tâm linh tương thông, nàng có ham muốn với vị trí Thái tử phi, Tiết Phong Lan nhất định cũng sẽ có suy nghĩ như vậy. Huống hồ so với nàng, Tiết Phong Lan lại tâm tư đơn thuần, chọc người yêu thích, nếu lựa chọn, nàng sợ Thái hậu sẽ chọn Tiết Phong Lan làm Thái tử phi, cho nên nàng mới tìm cách khiến nàng ta tàn phế hai chân để nàng ta không còn gì có thể tranh cùng nàng, nhưng hiện tại ai nói cho nàng biết, công sức mà nàng bỏ ra rồi cuộc đời trở nên vô ích, đối thủ của nàng ngay từ đầu chính là vị biểu tỷ bên ngoại Lý Kiều này!

Nếu Tiết Phong Lan biết được suy nghĩ của Tiết Phong Linh nhất định sẽ cảm thấy tức cười, lo lắng của Tiết Phong Linh vốn dĩ là không cần, bởi vì chiếc ghế Thái tử phi này Lý Kiều vốn dĩ không thể ngồi lâu được. Trong vòng ba năm, Lam Thành Vân không còn là Thái tử nữa, mà thay vào đó chính là thân đệ của hần Lam Thành Vũ!

Bất quá cũng vì biết được tin Lý Kiều sẽ làm Thái tử phi, lại còn do Hoàng hậu đích thân lựa chọn, Tiết Phong Linh biết rõ nếu bản thân tấn công Lam Thành Vân sẽ không được lợi ích gì, nếu khiến hần yêu thích nàng thì cùng lắm nàng cũng chỉ có thể làm Trắc phi của hần, cho nên nàng ta mới đổi mục tiêu thành Lam Thành Vũ - vị hoàng tử không có gì nổi bật, bởi nàng nhận thấy rõ dã tâm của Lam Thành Vũ, cho nên mới muốn tiếp cận hần để có thể lật ngược tình thế.

“Thái tử phi? Kiều biểu tỷ, tỷ không đùa chứ?”

“Lần này ta nói là sự thật, hai tháng sau ta và Thái tử sẽ đại hôn, đến lúc đó các muội nhớ đến chung vui.”

Mọi người lâm vào trầm mặc, không có ai trả lời Lý Kiều, điều này khiến nàng vô cùng hài lòng, đúng như trong dự đoán của nàng, chỉ sợ bọn họ đang hâm mộ cùng ghen tỵ với nàng đi?

Nghĩ vậy, Lý Kiều không khỏi tươi cười, ánh mắt lại lộ vẻ trào phúng, thân là chim sẻ, làm sao có thể so sánh với phượng hoàng? Đặc biệt là Tiết Phong Linh, cho dù nàng ta xinh đẹp hơn nàng, tài hoa hơn nàng nhưng thân phận lại thấp kém hơn nàng thì cho dù là phượng hoàng thì cũng chỉ là phượng hoàng giả, mà đồ giả cho dù bắt mắt thế nào cũng không thể so sánh được với đồ thật!

“A, muội có chút không được khỏe, muội về phòng trước đây...”

Lý Thiên là người ít nói nhất hiện tại lại mở miệng muốn ra về, không biết là nàng có thật sự không khỏe hay không nhưng vào mắt người khác chính là đang khó chịu với thái độ của Lý Kiều, mà Lý Kiều đồng dạng cũng suy nghĩ như vậy!

“Lý Thiên tiểu thư, đồ vật này... có phải là của tiểu thư?”

Lý Thiên kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, phát hiện miếng ngọc nàng vốn đang gói trong khăn tay hiện tại lại nằm trong tay Như Sương, miếng ngọc đó bề ngoài không khác so với miếng ngọc của Lý Kiều là bao nhiêu, ngay cả trên thân cũng khắc một chữ “Phi”, bất quá màu của ngọc có phần nhạt, không trong xanh tinh khiết như của Lý Kiều mà là một màu xanh nhàn nhạt, nhìn vào cũng không giống đồ giả, trong lúc nhất thời căn phòng rơi vào im lặng.

Người thông minh đều có thể nhìn ra mối liên hệ giữa hai miếng ngọc tuyệt đối không tầm thường, nếu miếng ngọc của Lý Kiều là dành cho Thái tử phi thì miếng ngọc của Lý Thiên nhất định là Trắc phi hoặc Sườn phi, bởi vì mỗi vị hoàng tử đều có một miếng ngọc bội mang hình thù riêng biệt để tượng trưng cho thân phận, mà rồng là đại diện cho vương giả, ngoại trừ Ngụy đế ra thì có Thái tử mới được quyền sử dụng, thân là dân chúng Đại Ngụy, lại xuất thân thế gia danh môn, mỗi người trong phòng đều hiểu rất rõ vấn đề hiện tại.

Ai chẳng biết Hoàng hậu lựa chọn Lý Kiều là bởi vì thân phận Thừa tướng tiểu thư của nàng ta, tuy phụ thân nàng ta không phải do chính thất sinh ra nhưng dù sao cũng là trưởng tử của Thừa tướng, là người sau này có cơ hội kế thừa Thừa tướng phủ nhất, mà Lý Kiều lại là Đại tiểu thư, có thể lợi dụng nhà mẹ đẻ của nàng ta trợ giúp cho Thái tử, bình quyền sẽ nằm trong tay Thái tử, đến lúc đó hoàng vị nhất định sẽ thuộc về hắn.

Bất quá... một vị Thái tử phi xuất thân từ Thừa tướng phủ còn chưa đủ, hiện tại lại thêm một vị Trắc phi, cả hai đồng thời đều là Thừa tướng tiểu thư, Hoàng hậu làm vậy, không phải là muốn tỵ muội tương tàn sao?

Hoàng hậu... tâm cơ đủ sâu!

“Đây là cái gì?!” Lý Kiều nhìn thấy liền giật miếng ngọc từ trên tay Như Sương, đem so sánh với miếng ngọc bội của nàng, hai miếng ngọc đặt kề nhau lại đồng dạng hình thù lẫn màu sắc, nếu không nhìn kỹ sẽ không biết rõ miếng ngọc đại diện cho thân phận Thái tử phi, miếng ngọc nào đại diện cho thân phận Trắc phi.

Lý Thiên sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, không khỏi nhớ đến sự việc ngày hôm qua khi người của Hoàng hậu đến tìm Lý Kiều, nàng cũng có mặt nơi đó tất nhiên biết rõ chuyện gì đang diễn ra, trong lòng không khỏi ghen tỵ với người biểu tỵ cùng nàng từ nhỏ lớn lên này, bất quá vì có người của Hoàng hậu nơi đó, nàng không tiện biểu hiện ra mặt nên xin phép về phòng nghỉ ngơi.

Không ngờ tới hôm đó mẫu thân bảo nàng đến, giao cho nàng một miếng ngọc giống hệt miếng ngọc hồi trưa mà người của Hoàng hậu mang đến cho Lý Kiều, bất quá Lý Thiên biết thân phận của miếng ngọc này vốn chẳng thể so sánh với thân phận Thái tử phi của Lý Kiều. Miếng ngọc bội này là do người của Thái hậu mang đến, tuy Hoàng hậu lựa chọn Lý Kiều là Thái tử phi nhưng Thái hậu lại bày tỏ, so với biểu tỵ tính tình tùy hứng, nàng lại thích Lý Thiên ngoan ngoãn hiểu chuyện, cho nên nàng thay mặt Thái tử, lựa chọn Lý Thiên làm phi, mà phụ thân lão nhị khi biết tin cũng không phản đối, chuyện này ngoại trừ trong cung cùng nhị phòng ra, Thừa tướng đại nhân cũng không biết.

Khi nhận được miếng ngọc, Lý Thiên vừa mừng vừa sợ, mừng là vì nàng cũng giống như bao thiếu nữ khác đều ái mộ Thái tử, mong muốn được gả cho hắn, sợ là vì nàng biết rõ tính tình của vị biểu tỵ này, khi Lý Kiều biết nàng cùng nàng ta đồng dạng gả cho Thái tử nhất định sẽ tức giận, đến lúc đó sẽ gây khó dễ cho nàng, nàng cũng từng hồng gả cho Thái tử cho nên Lý Thiên mới đem chuyện này giấu kín. Nàng vốn định đem miếng ngọc cất trong phòng nhưng nghĩ đến tính tình tiểu thư của Lý Kiều, nếu nàng giấu trong khuê phòng thì không thể cho nàng ta vào, đến lúc đó thế nào Lý Kiều cũng nghi ngờ, nàng không còn cách nào đành phải mang theo bên mình, nghĩ vậy là an toàn nhưng không ngờ, người tính cũng không thể thoát được ý trời!

“Kiều biểu tỵ, thật ra...” Lý Thiên định mở miệng giải thích nhưng lời vừa đến miệng nàng nhất thời không biết phải giải thích thế nào, rõ ràng nàng vốn không hề làm sai, Hoàng hậu lựa chọn Lý Kiều làm Thái tử phi nhưng nàng là người Thái hậu chọn làm Trắc phi, nàng vốn dĩ không có lỗi với Lý Kiều, là do nàng ta không được Thái hậu yêu thích, dựa vào đâu nàng phải giải thích?!

“Chát!”

“Tiện nhân!”

Cùng với giọng nói tức giận là thanh âm thanh thúy vang lên, má phải của Lý Thiên lúc này một mảnh sưng đỏ, làn da trắng nõn hiện rõ dấu năm ngón tay, hành động của Lý Kiều không khỏi khiến mọi người bất ngờ không kịp trở tay, ngay cả Lý Thiên cũng bất ngờ, nàng biết Lý Kiều nhất định sẽ tức giận nhưng không nghĩ đến trước mặt mọi người nàng ta lại ra tay đánh người!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ước định chung thân

“Rầm” một tiếng, không khí đại sảnh lâm vào trầm mặc, Tiết lão thái thái ngồi ở vị trí chủ vị, tay đập mạnh xuống mặt bàn, sắc mặt nàng lộ rõ vẻ tức giận, mọi người phía dưới thức thời không ai mở miệng. Hai hàng ghế phía dưới là vị trí của nhị phòng cùng tam phòng, hiện tại lại thêm một người là Tiết thị cùng nữ nhi của nàng ta, bởi vì đây là chuyện hậu viện, nam nhân không xen vào cho nên ngoại trừ nam tử tam phòng thì mọi người đều có mặt.

Tiết thị ngồi phía dưới, bên cạnh là Nhị phu nhân Lâm thị, trong lòng đối với sự sắp xếp này có phần bất mãn, bởi lẽ nàng thân là nữ nhi của Tiết lão thái thái, Thượng thư đại nhân vắng nhà, Nhị lão gia sớm đã không còn, vị trí chủ vị bên cạnh Tiết lão thái thái vốn dĩ phải để nàng ngồi. Bất quá Tiết thị tựa hồ không rõ thân phận bản thân hiện tại, nàng đứng là nữ nhi của Tiết lão thái thái nhưng nàng đã gả ra ngoài, vốn không nên cùng nhà mẹ đẻ qua lại nhiều, nếu không phải cả nhà đại phòng đi vắng, chỉ sợ nàng ta cũng không thể có chỗ ngồi ở đây, chứ đừng nói là vị trí chủ vị.

Khác hẳn với tâm trạng bất mãn của Tiết thị, nhị phòng bên này hai mặt nhìn nhau, nhận thấy trong mắt đối phương đều là một mảnh mơ hồ không rõ thì chỉ có thể im lặng lắng nghe tình hình.

Nhị phu nhân Lâm thị lúc bấy giờ đang cùng nữ nhi thêu thùa, sáng sớm khi Thượng thư phu nhân vừa giao chìa khóa, nàng nhân cơ hội Tiết lão thái thái chưa dậy liền sắp xếp mọi chuyện đầu vào đây, mặc kệ Tiết thị không ngừng lải nhải bên tai mà thực hiện nghĩa vụ của bản thân, xong mọi thứ nàng liền trở về Lâm Hương Viện đóng cửa không tiếp khách. Mà Tiết Lan Hương, sau khi Tiết Phong Linh đi nàng cũng không có ra khỏi viện của mình, nhân cơ hội rảnh rỗi thỉnh giáo Nhị phu nhân Lâm thị về thêu thùa may vá.

Tam phòng bên này cũng không khác gì, Tam phu nhân Dung thị vốn không muốn dính vào âm mưu chốn hậu viện cho nên đối với việc Thượng thư phu nhân giao chìa khóa cho Nhị phu nhân nàng cũng không cảm thấy bất mãn gì. Cũng như mọi ngày nàng chỉ ở trong viện của mình, ngay cả dùng bữa cũng ở trong phòng, dường như đối với nàng, cho dù bên ngoài cho sóng gió bão tố cùng nàng không quan hệ.

Tĩnh tĩnh Tiết Liên Kiều cũng giống mẫu thân nàng, thích được yên tĩnh nhưng nàng nghe lời khuyên của Tiết Phong Linh, cảm thấy suốt ngày nhốt mình trong phòng là không tốt, cho nên thay vì ở trong viện của mình thì nàng lại đến hậu viện phía sau Thượng thư phủ. Đó là nơi vắng người, lại không có nha hoàn thường xuyên quét tước, hơn nữa phong cảnh lại hữu tình, một nơi như vậy Tiết Liên Kiều không thể nào bỏ qua, thế nên nàng đã đến đó vẽ tranh, chỉ là khi đang vẽ dở dang nàng lại về phòng, lúc này Tiết lão thái thái lại cho người gọi nàng đến đại sảnh.

Từ trước đến nay cho dù xảy ra chuyện quan trọng thế nào thì ngoại trừ các vị trưởng bối và nam tử tam phòng thì những người còn lại đều không được tham gia, Tiết Phong Linh và Tiết Phong Lan là người có đặc quyền duy nhất trong số sáu tỷ muội. Sự việc lần trước của Tiết Duy là do Tiết Liên Kiều là nhân chứng nên mới có mặt để đối chất, bất quá hiện tại Tiết lão thái thái lại cho người gọi nàng đến, vốn dĩ trong lòng Tiết Liên Kiều còn lo lắng nhưng khi thấy đại sảnh không chỉ có nàng mà còn có các tỷ muội khác tại, Tiết Liên Kiều liền thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ là một buổi trưa yên tĩnh, hiện tại lại trở nên náo nhiệt như vậy, Thượng thư phủ... quả nhiên là không có một ngày yên bình!

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì?!” Ánh mắt Tiết lão thái thái tràn đầy lửa giận rơi vào ba thân ảnh đang ở giữa đại sảnh, nam tử đang đứng không ai ngoài Hạ Túc, vốn dĩ hẳn sẽ không có mặt tại đây nhưng sự việc này lại liên quan đến hắn, cho nên không thể thiếu hắn. Mà hắn thân là nam nhi, đầu gối chứa vàng, hưởng hồ lại còn là ngoại tôn của Tiết lão thái thái, tất nhiên nàng sẽ không để hắn quỳ. Bất quá hai nữ tử còn lại là Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa lại không được tốt số như hắn, các nàng phận là nữ tử, lại còn là nữ nhi của thiếp thất, tất nhiên không có được đãi ngộ như vậy.

Sáng nay khi Tiết lão thái thái vừa dậy, nhận được tin tức Thượng thư đại nhân dẫn thế tử cùng nữ thi đến Thừa tướng phủ chúc Tết, không cần nghĩ đến cũng biết là do Thượng thư phu nhân giờ trở, nếu không sao nàng ta lại chọn lúc mẹ chồng chưa dậy mà về nhà mẹ đẻ? Vốn định cho người đến Thừa tướng phủ báo nhi tử quay về nhưng nhớ đến tối qua nàng đã đồng ý yêu cầu của Lý Nguyệt Chi, Tiết lão thái thái dù tức giận cũng không thể làm được gì, may mắn có Huỳnh ma ma bên cạnh suy nghĩ thấu đáo, hôm nay vẫn còn là Tết, náo động đến Thừa tướng phủ cũng không hay, truyền ra ngoài nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng, cho nên Tiết lão thái thái chỉ đành bỏ qua.

Vì tâm trạng không tốt nên từ sáng sớm Tiết lão thái thái đã luôn ở trong Thọ Minh Trạch của nàng, Phương Lam cùng Vũ di nương theo thói quen hằng ngày đến thỉnh an, mặc dù Tiết lão thái thái bảo không cần nhưng vì các nàng không muốn mất đi chỗ dựa vững chắc là nàng nên đành để lấy lòng, Tiết thị vì xa mẫu thân lâu ngày, lại có việc muốn nhờ cho nên ba người đều ôm một mục đích mà đến. Vì thế Thọ Minh Trạch hôm nay cũng không khác mọi ngày, vẫn một mảnh náo nhiệt, bốn người đang hàn huyên, Tiết Yên Hoa không biết từ đâu đột nhiên xông vào náo loạn khiến tâm tình đang tốt đẹp của Tiết lão thái thái biến mất.

Tiết Yên Hoa sắc mặt trở nên tái nhợt, trong lòng có chút hối hận khi đã nháo thành như vậy, nhưng khi nghĩ đến Tiết Thanh Liên sẽ đạt được mục đích, trong lòng có chút không cam tâm. Nàng vốn dĩ chỉ nghĩ nếu tố cáo chuyện này với Tiết lão thái thái thì Tiết Thanh Liên sẽ bị dạy cho một bài học, chỉ là không nghĩ đến Phương Lam một bên chăm chú vào lửa, khiến tổ mẫu tức giận cho gọi tất cả mọi người trong phủ đến!

Khác hẳn với Tiết Yên Hoa một bên lo sợ, Tiết Thanh Liên bên này lại có vẻ trấn tĩnh hơn, nàng cúi đầu không biết đang nghĩ gì, bộ dạng có chút nhu nhược, khiến người khác nhìn vào cảm thấy thương tiếc không thôi.

Ngoại trừ Tiết lão thái thái, Tiết thị, Phương Lam cùng Vũ di nương bốn người, những người khác đều không rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Tiết Liên Kiều khi nhìn đến Tiết Yên Hoa nhất thời rơi vào trầm tư, lúc này mỗi người đều lâm vào suy nghĩ riêng của bản thân.

Nhị phu nhân Lâm thị khi nhìn đến Tiết Yên Hoa lại nhíu mày không vui, hôm nay Thượng thư phu nhân giao mọi chuyện cho nàng quản lý, mà Tiết Yên Hoa lại có liên quan, Tiết Yên Hoa là nữ nhi của thứ nhị phòng, tất nhiên cũng nằm trong sự quản lý của nàng. Trong lòng thầm mắng mẫu tử Vũ di

nuơng, nàng ta không quản được Tiết Yên Hoa, để nữ nhi nàng ta ra ngoài gây họa, nhị phòng nàng cũng bị liên lụy, điều này đối với bất cứ ai cũng cảm thấy không vui.

Tam phòng trước giờ không tranh không giành, đối với chuyện trong phủ cũng không quản, dù sao chìa khóa là Thượng thư phu nhân giao cho Lâm thị, chuyện trong phủ thế nào là do nàng ta giải quyết, cùng nàng không liên quan, vốn nàng còn ôm may mắn chỉ mong trước khi Thượng thư phu nhân về sẽ có không việc gì xảy ra, chỉ là không nghĩ đến Thượng thư phu nhân ra cửa chưa bao lâu trong phủ liền xảy ra chuyện.

“Câm hết rồi sao? Lúc này người nào cũng muốn mở miệng nói cơ mà?”

Lừa giận trong mắt Tiết lão thái thái không hề che giấu khiến mọi người đồng loạt nín thở, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy nàng tức giận như vậy, lần trước Tiết Phong Linh ngất xỉu, Tiết Duy té ngã cũng không thấy nàng tức giận như vậy.

“Mẫu thân bớt giận...” Tiết thị một bên cố xoa dịu con giận của Tiết lão thái thái, một bên cảm tức nhìn Hạ Túc, trong ba hài tử, Hạ Túc là đại ca đồng thời cũng là người hiểu chuyện nhất, đối với nữ tử này Tiết thị ôm hi vọng rất lớn, cho nên nàng mới dẫn hắn đến đây, ý đồ muốn Thượng thư đại nhân giúp đỡ cho tiền đồ tương lai của hắn.

Hôm nay là ngày thứ hai bọn họ ở Tiết phủ, không nghĩ đến hắn lại cùng Tiết Thanh Liên dây dưa không rõ, còn để Tiết Yên Hoa một bên náo loạn, hiện tại Tiết lão thái thái đang tức giận, Tiết thị biết vào lúc này, cho dù là nàng có nói gì thì Tiết lão thái thái tuyệt đối sẽ không đơn giản mà bỏ qua.

“Bớt giận? Người nói xem ta làm sao bớt giận? Nhi tử người dạy dỗ không nghiêm, người còn có tư cách lên tiếng bảo ta bớt giận?”

Đây, trong lúc Tiết lão thái thái tức giận, cho dù là nữ nhi nàng yêu thương nàng cũng sẽ không thương tiếc mà mắng, ngay cả cháu gái Tiết Phong Linh mà nàng sủng ái nhất cũng không ngoại lệ, đối với điều này mọi người Tiết phủ sớm đã nhìn quen. Bất quá Tiết thị thì không giống vậy, nàng xa cách Tiết lão thái thái mười mấy năm, trong lòng vẫn nghĩ rằng mẫu thân sẽ luôn yêu thương nàng, không nghĩ đến trước mặt mọi người lại bị mắng một câu như vậy, trong lòng Tiết thị có phần uất ức.

“Dạy dỗ không nghiêm không phải là nữ nhi Tiết phủ sao? Hai tỷ muội cùng tranh một nam nhân, rốt cuộc là ai dạy dỗ không nghiêm hà mẫu thân?!”

Lời của Tiết thị nhất thời khiến mọi người hiểu rõ vấn đề, theo như lời nàng ta, nữ tử của nàng ta không sai, người làm sai chính là nữ nhi Tiết phủ các nàng. Một người là Đại tiểu thư thứ đại phòng, một người là Lục tiểu thư thứ nhị phòng, hai người tỷ dù sao cũng là biểu tỷ muội, lại cùng nhau tranh giành một nam nhân, mà người đó lại là biểu ca của các nàng, chuyện này đúng là trò cười của thiên hạ.

Bị lời nói của Tiết thị làm á khẩu không nói được gì, Tiết lão thái thái đành hướng mũi nhọn về phía ba người ở giữa đại sảnh, bỏ qua Hạ Túc về mặt trấn tĩnh đứng đó, nhìn về phía hai nữ tử đang quỳ, ánh mắt rơi vào người Tiết Yên Hoa, bởi Tiết Yên Hoa là người gây nên cơ sự ngày hôm nay, cho nên người phải giải thích mọi chuyện không ai ngoài nàng ta!

“Yên Hoa, đây là có việc gì?” Tiết lão thái thái đè nén tức giận khiến thanh âm có phần nhu hòa, ý đồ muốn dụ dỗ Tiết Yên Hoa kể rõ đầu đuôi mọi chuyện.

“Chuyện này...” Thấy ánh mắt mọi người tập trung vào người mình, Tiết Yên Hoa có phần ngập ngừng không dám nói.

“Còn không mau nói?!” Bị bộ dạng của nàng chọc tức, Tiết lão thái thái liền nhện không được mà không khống chế tốt thanh âm, thành công hù dọa Tiết Yên Hoa.

Hôm nay là một ngày yên bình, chỉ ít đối với Tiết Yên Hoa là như vậy, bởi vì không có cả nhà đại phòng tại, không cần thỉnh an Tiết lão thái thái, không cần nhìn đến gương mặt của người mà bản thân ghét, đối với Tiết Yên Hoa mà nói đã là một ngày yên bình nhất trong các ngày.

Nàng không theo Vũ di nương đến lấy lòng Tiết lão thái thái mà đi dạo quanh phủ, dù sao khi nàng đến đó thì cũng sẽ có người tìm cách đuổi nàng ra ngoài, cho nên Tiết Yên Hoa cảm thấy rảnh rỗi, tự thưởng cho bản thân bằng cách đi dạo, hưởng thụ không khí mát mẻ của gió xuân.

Không biết từ khi nào nàng lại đi lạc đến hậu viện Tiết phủ, thấy nơi này hoang vắng không bóng người, Tiết Yên Hoa định quay người trở về nhưng lại thấy Tiết Liên Kiều đang vẽ tranh nơi đó, vốn dĩ nàng đang nhàm chán, nên đã đến bên cạnh xem nàng ta vẽ tranh.

Tiết Liên Kiều không ngờ người đến là Tiết Yên Hoa - người thường xuyên thích gây sự với mọi người, nàng vốn định tránh đi nhưng nhìn bức tranh đang vẽ dở dang, trong lòng thầm nghĩ nàng cùng Tiết Yên Hoa nước sông không phạm nước giếng, có lẽ nàng ta sẽ không tìm nàng gây sự, cho nên Tiết Liên Kiều liền kiên nhẫn ngồi vẽ thêm một chút, đối với Tiết Yên Hoa bên cạnh làm như không thấy.

Tiết Yên Hoa một bên nhìn Tiết Liên Kiều vẽ tranh, thầm khen họa nghệ của nàng ta thật không sai, so sánh với Tiết Phong Linh chỉ hơn chứ không kém nhưng tài nghệ của nàng ta đều không để lộ ra trước mắt mọi người, cho nên đối với vị nữ tử này, nàng cũng không quá mức chán ghét.

Một người vẽ tranh, một người ở bên cạnh nhìn, không gian yên tĩnh có phần hài hòa bởi phá vỡ tiếng nói của một đôi nam nữ.

“Túc ca ca... chúng ta như vậy... không được hay lắm” Giọng nói nữ tử tràn đầy e thẹn khiến người người cảm thấy mềm nhũn cả người.

“Thanh Liên, đợi sau khi ta về nhà, ta nhất định sẽ cầu phụ thân để lấy muội.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Một khóc hai nháo

Tiết Liên Kiều cùng Tiết Yên Hoa hai mặt nhìn nhau, âm thầm suy đoán thân phận của đôi nam nữ, khung cảnh hữu tình nơi hậu viện quả thật thích hợp cho đôi tình nhân gặp gỡ, huống hồ nơi này lại hoang vắng quanh năm, không có người lui tới, người chọn nơi này thật không sai. Nơi này là Thượng thư phủ, mà hôm nay lại không có khách đến, tất nhiên không thể nào là người ngoài, mà Tiết gia bọn họ cũng không có vị thiếu gia tiểu thư nào dám làm ra chuyện như vậy, vì vậy nghi vấn của hai người lập tức chuyển lên người nhà hoàn cùng gã sai vặt.

Tuy không thấy rõ mặt đôi nam nữ nhưng giọng nói hai người không ngừng truyền đến, nghe qua cuộc đối thoại Tiết Yên Hoa liền có thể khẳng định nhất định là nhà hoàn cùng gã sai vặt nào đó đang vụng trộm yêu đương, phải biết rằng quy củ của Thượng thư phủ vốn rất nghiêm khắc, đặc biệt là khi Tiết lão thái thái nắm quyền. Tuy không cấm đoán chuyện tình cảm giữa hạ nhân nhưng khi chưa đủ tuổi thành gia lập thất, hạ nhân tuyệt đối sẽ không được nảy sinh tình cảm, chỉ có thể một mực hầu hạ chủ tử, tất nhiên cũng không được có ý đồ bất chính nào, nếu muốn được lấy vợ gã chồng thì phải được chủ tử đồng ý, mà hai người này không cần nghĩ cũng biết là vụng trộm hẹn hò sau lưng chủ tử!

Đối với lời hứa hẹn của nam tử, Tiết Yên Hoa nghe mà cảm thấy khinh thường, lời hứa của nam nhân chỉ là lời gió bay, huống hồ là kẻ xuất thân là hạ nhân, bản thân lo chưa xong mà muốn lấy thể tử, đây đúng là chuyện cười, điều này khiến nàng không khỏi tò mò chủ tử của hai người này là ai, dạy dỗ hạ nhân như vậy, đồn ra ngoài đúng là mất mặt Thượng thư phủ!

Vốn dĩ Tiết Liên Kiều chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để vẽ tranh, sự xuất hiện của Tiết Yên Hoa đã khiến nàng ngoài ý muốn, may mắn là hôm nay Tiết Yên Hoa không có ý định gây sự, cho nên nàng mới ở lại để vẽ xong bức tranh, không ngờ hiện tại lại xuất hiện thêm hai người, mà bọn họ lại còn là tình nhân lén lút đến đây nói chuyện yêu đương.

Tiết Liên Kiều năm nay cũng đã mười hai, nàng so với tỷ muội Tiết Phong Linh cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, đối với chuyện tình cảm nam nữ cũng có chút hiểu biết, bất quá thân là nữ tử chốn khuê phòng, cho dù kiến thức nàng tương đối cũng không phải là quá mức hiểu rõ, dù sao nàng suốt ngày ở trong phủ, đối với nam tử không có tiếp xúc nhiều, cho nên tâm vốn tĩnh như nước, lại lạnh như băng. Hiện tại phải nghe cuộc đối thoại lãng mạn đến mức muốn tan thành nước này, nhất thời không biết nên có loại cảm xúc gì, sắc mặt có chút khó coi.

“Túc ca ca, lời huynh nói là thật sao?” Giọng nói nữ tử lại truyền đến, lần này thanh âm của nàng vẫn mềm mại nhưng lại hàm chứa kích động, bất quá cũng phải thôi, được người trong lòng bày tỏ, lại còn hứa hẹn lấy nàng về làm thê, bất kỳ nữ nhân nào cũng không che giấu được vui mừng.

“Thật sự! Phụ thân thương ta như vậy, nhất định sẽ đồng ý cho ta lấy nàng!” Sợ nữ tử không tin, nam tử vội vàng cầm lấy tay nàng, bộ dạng chính trực thành thật của hắn khiến nữ tử nhất thời nở nụ cười.

“Lời của Túc ca ca, muội tất nhiên tin tưởng, chỉ là...” Nữ tử có phản ngập ngừng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Chỉ là thế nào?”

“Muội xuất thân thứ nữ, mẫu thân huynh nhất định sẽ không thích muội...”

“Thanh Liên, sẽ không đâu. Ta nhất định sẽ thuyết phục được mẫu thân mà...”

Tiết Liên Kiều càng nghe càng cảm thấy không ổn, có lẽ nàng đoán sai rồi, đôi nam nữ này vốn dĩ không phải hạ nhân của Tiết phủ, tuy không thấy rõ thân ảnh của đối phương nhưng giọng nói của nữ tử, nàng càng nghe càng cảm thấy quen thuộc, khi nghe đến thân phận nàng ta là thứ nữ, hồi chuông cảnh báo trong đầu Tiết Liên Kiều cuối cùng cũng vang lên.

Chuyện này quả nhiên không đơn giản như vậy, Thượng thư phủ có hai thứ nữ, một người là Tiết Yên Hoa đang ở bên cạnh nàng, như vậy người còn lại... không cần suy nghĩ nàng cũng biết là ai. Tiết Liên Kiều không sợ phiền toái nhưng nàng lại không muốn dính đến phiền toái, bởi vì một khi nàng dính đến phiền toái cả tam phòng sẽ bị nàng liên lụy. Đối với thân phận nữ tử nàng xem như đã rõ ràng, còn về phần nam tử, nàng ít nhiều cũng có thể đoán được, Thượng thư phủ nam tử không nhiều, đặc biệt là nam tử đến tuổi thành gia lập thất lại càng ít, ngoại trừ Tiết Vũ Văn thì cũng chỉ có ca ca Tiết Mộ của nàng, mà dựa vào sự hiểu biết của nàng, hai người đó tuyệt đối sẽ không xuất hiện tại nơi này, có thể nói thân phận của nam tử thập phần bí ẩn. Nhưng Tiết Liên Kiều lại không muốn hỏi Tiết Yên Hoa, dù sao Tiết Yên Hoa là loại người hành động trước suy nghĩ sau, nếu nàng hỏi có thể nàng ta sẽ biết thân phận đối phương, mà nàng lại không biết chuyện gì đang diễn ra, nếu truy cứu thì chỉ có một lợi mà trăm hại.

Tiết Liên Kiều nhìn đến Tiết Yên Hoa bên cạnh, biết rõ hôm nay Tiết lão thái thái bảo mọi người không cần đến thỉnh an nên nàng ta mới xuất hiện tại đây, chợt nhớ đến tối qua Thượng thư phủ một mảnh náo nhiệt, tuy không tham gia nhưng tin tức sớm đã lan khắp phủ, ngày hôm qua nữ nhi Tiết lão thái thái là Tiết thị ở Khâm Châu đến, còn mang theo hai nhi tử cùng một nữ nhi, mà trong hai nhi tử của nàng ta có một người bằng tuổi Tiết Mộ ca ca của nàng, bởi vì nàng theo phụ mẫu về Dung gia, cho nên không biết rõ vị biểu ca đó tròn méo ra sao, hiện tại nghĩ lại, có lẽ là...

“Lục muội, ta còn có việc... ta đi trước.” Nếu suy đoán của nàng không sai thì nếu tiếp theo nàng còn ở lại nhất định sẽ chuốc họa vào thân, dù sao Tiết lão thái thái cũng không phải là người có thể nói lý, mà cả nhà đại phòng đều không tại, trong phủ lại không có ai đủ sức chống đối Tiết lão thái thái, mà chuyện này nếu đã liên quan đến nàng thì mặc kệ nàng có giải thích thế nào cũng không thể thoát tội, một mình nàng thì không sao nhưng nếu liên lụy cả phụ mẫu lẫn ca ca thì không tốt chút nào!

Không phải nha hoàn mà là chủ tử Thượng thư phủ cùng nhân tình lên lút hẹn hò, chuyện này đồn ra ngoài không chỉ Tiết phủ bị ảnh hưởng mà tất cả tiểu thư trong phủ đều bị ảnh hưởng, chỉ sợ sau này muốn tìm hôn phối cũng khó, Tiết Liên Kiều rời đi là muốn giả vờ xem như không thấy, nếu nam tử đó đã hứa lấy nàng ta, thì mọi chuyện nhất định sẽ không làm lớn, chỉ là để lại một Tiết Yên Hoa ở đây, nàng cũng không yên tâm nhưng vì biết rõ tính tình nàng ta, dù bản thân có khuyên thế nào nhất định Tiết Yên Hoa sẽ không nghe, Tiết Liên Kiều chỉ có thể âm thầm mặc niệm.

Thấy Tiết Liên Kiều thu dọn tranh vẽ rồi đi, Tiết Yên Hoa không khỏi mở miệng mắng nàng nhát gan nhưng cũng không ngăn cản, dù sao danh tiếng sợ phiền phức của tam phòng sớm đã lan khắp Thượng thư phủ, điều này ai ai cũng biết, bởi tam phòng không có thế lực lại vô dụng, cho nên trong suy nghĩ của Tiết Yên Hoa, so với nàng, thân phận của Tiết Liên Kiều còn thua kém, nhưng vì nể mặt nàng ta biết thân biết phận, lại thức thời nên mới tốt bụng không làm khó.

Hậu viện nháy mắt chỉ còn lại Tiết Yên Hoa cùng đôi nam nữ, bởi vì chậu hoa chắn tầm nhìn nên Tiết Yên Hoa không thấy rõ thân ảnh đối phương, cho nên nàng không khỏi đến gần hơn một chút, dù sao ở đây cũng chỉ có nàng, hành động của nàng hẳn là không có ai thấy, cho nên Tiết Yên Hoa có phần yên tâm.

Càng đến gần Tiết Yên Hoa càng nghe rõ giọng nói của hai người, nam trầm thấp dễ nghe, nữ dịu dàng mềm mại, khiến nàng sinh lòng tò mò, lúc này nam tử đột nhiên quay đầu, ở góc độ này Tiết Yên Hoa liền có thể nhìn rõ gương mặt hắn, tiếp sau đó nàng không khỏi sững sốt, nàng thấy rõ gương mặt nam tử, đồng thời cũng biết rõ thân phận đối phương, người này không ai khác chính là Hạ Túc!

Tiết Yên Hoa năm nay mười một tuổi, nàng là nữ hài nhỏ tuổi nhất trong phủ này nhưng về phương diện tình cảm nàng sớm đã trưởng thành, không giống Tiết Liên Kiều đối với nam nhân không hiểu biết, nàng từng đọc qua sách, lại được Vũ di nương chỉ dạy, nàng biết rõ nữ nhân không có nam nhân làm chỗ dựa vốn dĩ không thể sinh tồn được, đặc biệt là thời đại nam tôn nữ ti như thế này, Thượng thư phủ nhân có tiếng nói trong phủ là do có trượng phu làm chỗ dựa, mà Phương Lam tuy có Tiết lão thái thái chống lưng cũng không thể vênh váo trước mặt Thượng thư phủ nhân.

Lần đầu gặp Hạ Túc, ấn tượng của nàng về vị biểu ca này là một người anh tuấn, lại ôn nhu, am hiểu lòng người, tối qua thấy hắn thể hiện, nàng lại càng khẳng định hắn là một tài tử, người có ăn có học, con đường tiền đồ sau này tất nhiên sáng sủa, huống hồ hắn còn là nhi tử của tri phủ Khâm Châu, tuy nói Khâm Châu không lớn bằng kinh thành nhưng cũng là một châu dưới đất Đại Ngụy, mà Hạ gia ở Khâm Châu chính là bá chủ, nếu có thể gả cho hắn thì sau này nàng sẽ là nữ chủ nhân của Hạ gia, so với cuộc sống thứ nữ tại Thượng thư phủ, chỉ hơn chứ không kém.

Trong lòng Tiết Yên Hoa sớm đã nhận định Hạ Túc là nam nhân của nàng, cho dù Phương Lam muốn gắn ghép Hạ Túc với Tiết Phong Linh thì cũng phải xem Tiết Phong Linh có chịu không đã, tựa hồ đối với vị biểu ca này Tiết Phong Linh rất chướng mắt, bất quá đó là cơ hội cho nàng, chỉ là nàng còn chưa hành động, hiện tại lại thấy Hạ Túc cùng Tiết Thanh Liên một chỗ, tất nhiên tránh không được náo loạn.

“Túc Nhi, chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Trong lòng Tiết thị hiện tại tức giận vô cùng, theo như lời Tiết Yên Hoa nói thì nhi tử đã cho Tiết Thanh Liên một lời hứa hẹn, nói chính xác là hai người bọn họ ước định chung thân, chỉ đợi ngày hắn quay về Khâm Châu liền mang sính lễ đến lấy Tiết Thanh Liên.

“Mẫu thân, nhi tử muốn lấy Thanh Liên làm thê.”

Lời vừa nói ra toàn trường oanh động, tất cả mọi người đều thầm than một tiếng, vừa nãy nghe Tiết Yên Hoa kể lại liền biết Hạ Túc cùng Tiết Thanh Liên đã ước định chung thân, hẳn nghĩ ý muốn lấy Tiết Thanh Liên làm thê tử, nếu không phải giữa đường xuất hiện một trình giáo kim là Tiết Yên Hoa chỉ sợ một tháng nữa Hạ Túc đã cho người mang sính lễ tới. Đối với sự việc này Nhị phu nhân cùng Tam phu nhân không kịp can thiệp, tuy nói Thượng thư phủ nhân giao lại chia khóa cho Lâm thị, Tiết Yên Hoa lại là người của nhị phòng nhưng ở trước mặt Tiết lão thái thái, các nàng vốn dĩ không có quyền lên tiếng, Tiết lão thái thái làm việc xưa nay chưa từng hỏi ý kiến của người khác, tất nhiên ngoại trừ Thượng thư đại nhân.

“Hạ Túc, con có biết mình đang nói gì không?!” Tiết thị cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, nhi tử nàng đặt kì vọng nhiều nhất hiện tại lại hướng nàng tuyên bố muốn lấy một thứ nữ làm thê?! Vốn dĩ tối qua nữ nhi còn bảo nàng cẩn thận Tiết Thanh Liên đừng để nàng ta đến gần đại nhi tử, nàng còn nghi ngờ, thâm nghĩ đại nhi tử làm sao có vừa mất Tiết Thanh Liên, không nghĩ đến mọi chuyện lại thành ra như vậy!

Là nàng tính toán sai lầm rồi!

“Mẫu thân, con biết người tức giận nhưng con và Thanh Liên lưỡng tình tương duyệt, con cùng nàng...”

“Câm miệng! Con cùng nàng ta đã gặp nhau bao lâu mà dám bảo là hai đứa lưỡng tình tương duyệt? Hạ Túc, con thật làm ta quá thất vọng!” Cắt đứt lời của nhi tử, Tiết thị biểu tình thất vọng khiến Hạ Túc đối diện á khẩu không nói thành lời.

“Tiểu cô, con cùng biểu ca tuy mới gặp mặt không lâu nhưng trên đời có một loại tình cảm gọi là nhất kiến chung tình, hai người bọn con thật sự là lưỡng tình tương duyệt, mong tiểu cô cùng mọi người có thể thành toàn...” Tiết Thanh Liên lúc này rốt cuộc cũng lên tiếng, vừa nói nước mắt vừa chảy ra, bộ dạng lệ hoa đái vũ khiến người khác không khỏi đau lòng, bất quá trong đại sảnh ngoại trừ Hạ Túc là nam nhân thì toàn bộ những người còn lại đều là nữ nhân, đối mặt với nước mắt của nàng, bọn họ làm như không thấy nhưng lại khiến Hạ Túc thương tiếc không thôi.

“Tiết Thanh Liên ngươi đừng nói bừa, ngươi cùng biểu ca gặp nhau bất quá cũng chỉ có hai lần, làm sao sẽ có loại tình cảm như người đã nói?!” Người lên tiếng không ai khác chính là Tiết Yên Hoa, nghe thấy Tiết Thanh Liên cùng Hạ Túc lưỡng tình tương duyệt liền tức giận không thôi.

Tiết thị sững sốt, vốn dĩ nàng định mở miệng nhưng Tiết Yên Hoa lại giành mất, đây là tình huống gì đây? Tiết Yên Hoa tựa hồ cũng đánh chủ ý lên người nhi tử nàng, hai tỷ muội bọn họ thật sự đang tranh giành nam nhân sao? Bất quá cho dù là người nào nàng cũng tuyệt đối cũng không nhận làm con dâu, cả hai đều là thứ nữ, một người thì không có mẫu thân, một người thì lại mất phụ thân, con dâu của nàng nhất định phải là người vừa tài hoa vừa giàu có, hai người này làm sao mà xứng đáng?!

“Lục muội sao muội có thể nói như vậy?” Tựa hồ bị lời nói của Tiết Yên Hoa làm tổn thương, gương mặt Tiết Thanh Liên lộ vẻ tái nhợt, khóc lóc đến

thâm thương.

“Tuy ta cùng Túc ca ca gặp nhau không nhiều nhưng tình cảm của bọn ta so với đá còn vững vàng hơn...”

“Tiết Thanh Liên người dùng không biết xấu hổ, người biểu ca xem trọng vốn dĩ không phải là người mà là ta!”

Lời của Tiết Yên Hoa khiến toàn trường không khỏi oanh động một lần nữa, nhìn Tiết Thanh Liên đang khóc lóc, lại nhìn Tiết Yên Hoa đang náo loạn, sắc mặt Tiết lão thái thái có phần khó coi, có cháu gái như vậy đúng là gia môn bất hạnh mà!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ra tay tương trợ

So với Thượng thư phủ một trận âm ỉ, Thừa tướng phủ bên này cũng không kém, sau khi thấy được Lý Thiển có miếng ngọc bội giống hệt mình, Lý Kiều tức giận ra tay đánh người khiến một bên má của Lý Thiển sưng đỏ, chứng đó Lý Kiều ra tay không hề nhẹ.

“Lý Kiều, tỷ đừng có quá đáng!” Cảm thấy một bên má nóng rát, không cần nhìn Lý Thiển cũng biết nhất định là đã sưng tấy lên rồi, nghĩ đến đột nhiên bản thân bị đánh oan, trong lòng liền không khỏi tức giận. Từ nhỏ đến lớn nàng được mẫu thân sủng ái, trước mặt người ngoài nàng là tiểu thư cao quý của Thừa tướng phủ, ngay cả Thái hậu cũng tỏ thái độ yêu thích với nàng, điều này khiến Lý Thiển nghĩ rằng nếu không phải có Lý Kiều thì nàng mới là người trở thành Thái tử phi!

Phụ thân nàng và phụ thân Lý Kiều đều cùng một phụ một mẫu, bởi vì phụ thân nàng ta sinh ra sớm hơn phụ thân nàng nên mới có giữ chức vị trưởng tử, vốn dĩ trước kia Lý Thiển cũng không bận tâm vấn đề này, dù sao bọn họ cũng là tỷ muội, lớn lên cùng nhau, tuy Lý Kiều thường xuyên kiêu ngạo ra mặt với nàng nhưng tình cảm của hai người cũng không tệ. Đến khi lớn lên, tính tình của Lý Kiều vẫn không thay đổi, vẫn mang một bộ dạng cao ngạo như không tước, thường xuyên ra vẻ ta đây, đám người đó bởi vì thân phận của Lý Kiều mà không dám phản bác, khi đó nàng vẫn là mắt nhắm mắt mở làm như không thấy, không nghĩ đến nàng ta lại giật dây đám bằng hữu tỷ muội nói xấu nàng.

Nàng đem chuyện này nói cho mẫu thân, mẫu thân chỉ nói nàng không nên quá thật lòng với Lý Kiều, tuy là tỷ muội một nhà, chảy chung huyết thống nhưng tâm địa ai tốt ai xấu cũng không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá, huống hồ tính tình Lý Kiều giống hệt tổ mẫu nàng, được sủng ái một chút liền không xem ai ra gì, thường xuyên xem thường người khác. Từ xưa đến nay, tỷ muội một nhà cũng không phải ai cũng đối xử với nhau thật lòng, cho dù có thì cũng là vì đối phương có giá trị lợi dụng, huống hồ bọn họ lại xuất thân từ gia đình quyền quý, tranh chấp với nhau là chuyện bình thường. Lý Kiều sớm đã quen cuộc sống cao cao tại thượng, tất nhiên trong mắt nàng ta Lý Thiển nàng chẳng là gì, cho nên khi Thái hậu bày tỏ muốn nàng làm cháu dâu, Lý Thiển cũng không từ chối.

Thái tử nay đã đến tuổi thành gia lập thất, mỹ nhân bên cạnh tuy không ít nhưng vị trí chính thất vẫn để đó, cho nên từ rất lâu Hoàng hậu đã bắt đầu âm thầm lựa chọn ứng cử viên cho vị trí Thái tử phi, chuyện này Ngụy đế và Thái hậu cũng không biết, bởi vì nàng đang suy đoán rốt cuộc trong triều thế lực của người nào có sức ảnh hưởng nhất, lại phải có nữ nhi thông tuệ xứng đáng với nhi tử mình, Lý Kiều là sự lựa chọn đầu tiên của Hoàng hậu.

Lý Kiều cùng Lý Thiển thường xuyên vào cung dự tiệc, Hoàng hậu cũng gặp mặt hai người họ ba bốn lần, cả hai đều biểu hiện rất tốt, bất quá so với người biểu tỷ Lý Kiều, Lý Thiển mang vẻ đẹp mảnh mai dịu dàng, nam nhân nhìn vào liền ưa thích, chỉ là người Hoàng hậu lựa chọn làm con dâu là Lý Kiều mà không phải Lý Thiển, điều này đã khiến cho Lý Thiển cảm thấy vô cùng uất hận, dù vậy nàng cũng không bộc lộ ra ngoài, bởi vì trong Thừa tướng phủ, Lý Kiều là Đại công chúa, còn nàng chỉ là Tiểu công chúa, tất nhiên là thua kém hơn, nói ra mọi người đều sẽ cảm thấy đó là điều hiển nhiên.

“Quá đáng? Rốt cuộc là ai quá đáng hơn ai? Người biết rõ Thái tử là trượng phu tương lai của ta vậy mà còn âm mưu dụ dỗ, ủng hộ công ta xem người là tỷ muội!” So với Lý Thiển, Lý Kiều lại càng hung hăng hơn. Từ nhỏ đến lớn bất kỳ thứ gì mà nàng muốn đều thuộc về nàng chưa bao giờ thất bại, ngay cả vị trí Thái tử phi này, Hoàng hậu lựa chọn nàng cho vị trí Thái tử phi không phải vì yêu thích nàng mà là vì nàng là cháu gái Thừa tướng, trong triều quyền hành của Thừa tướng đại nhân dưới một người trên vạn người khiến nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu còn lo ngại, bởi vì như thế cho nên Hoàng hậu mới muốn mượn thế lực của Thừa tướng phủ để trợ giúp cho Thái tử có thể dễ dàng lên Hoàng vị. Lý Kiều không phải ngu ngốc, nàng biết rõ nguyên nhân sâu xa trong đó nhưng vẫn đồng ý trở thành Thái tử phi, bởi vì nàng biết một khi Thái tử có thể lên ngôi thì nàng cũng có thể trở thành Hoàng hậu - mẫu nghi thiên hạ, đó là vị trí mà bất kỳ nữ nhân nào cũng mơ ước, một khi nàng đã trở thành Hoàng hậu thì những nữ nhân khác vốn dĩ không thể so sánh với nàng.

Chỉ là không ngờ, nàng là Thái tử phi, Lý Thiển lại là Trắc phi, bọn họ đúng là tỷ muội tốt, cho dù gả ra ngoài cũng là gả cho cùng một người, không biết là sự sắp đặt của số phận là lỗi Thiên gia thích trêu người, cho dù ở dưới thân phận nào thì Lý Thiển vẫn là muội muội, mà nàng lại là tỷ tỷ!

“Tỷ muội!? Tỷ xem ta là tỷ muội tốt khi nào? Trong mắt tỷ ta chỉ là một nha hoàn không hơn không kém!” Nghe Lý Kiều bảo nàng là tỷ muội tốt của nàng ta, Lý Thiển không khỏi cười lạnh.

Hai người công kích lẫn nhau, không ai nhường ai, Lý Kiều cao quý thường ngày khinh thường việc đánh nhau lại cùng biểu muội của mình đánh nhau, Lý Thiển cũng không phải dạng vừa, bị Lý Kiều đánh sớm đã tức giận, hình tượng ngoan hiền hiền chuyện hàng ngày mà nàng xây dựng đã mất sạch. Nha hoàn bên cạnh thấy vậy liền vội vàng khuyên can, dù sao cả hai người đều là chủ tử, bọn họ thân là nha hoàn nếu chủ tử có mệnh hệ gì thì ngôi chủ tội không ai khác là bọn họ, nhưng vừa mới lại gần đã bị Lý Kiều cùng Lý Thiển đẩy ra, Tả An Tây sớm đã hoảng sợ đến mức mắt hôn lác phách, Tiết

Phong Linh bên này nhủu mày không có ý định can ngăn, mà Tiết Phong Lan làm như không thấy, đối với tỷ muội bọn họ tranh chấp không có ý định xen vào.

Hai người náo loạn, không ai có thể khuyên ngăn, nha hoàn thấy vậy liền chạy đến đại sảnh bẩm báo với Thừa tướng đại nhân, bầu không khí đại sảnh lúc này vô cùng náo nhiệt lại bị nha hoàn xông vào phá hỏng.

“Lão gia không xong rồi! Hai vị tiểu thư đang đánh nhau!”

“Cái gì?!”

Bị lời nói của nha hoàn làm kinh động, Thừa tướng đại nhân cùng đoàn người đi đến viện của Lý Kiều, vừa bước vào đã thấy đồ đạc trong phòng bị vỡ nát, nha hoàn một bên run sợ, Tả An Tây, Tiết Phong Linh cùng Tiết Phong Lan ba người sớm đã thối lui ra khỏi chiến trường. Mà Lý Kiều cùng Lý Thiển lúc này vẫn dầy dụa không ai nhường ai, đối với sự xuất hiện của đoàn người Thừa tướng đại nhân làm như không thấy, thê tử lão đại cùng lão nhị không thể tin được nhìn nữ nhi trước mắt, đặc biệt là thê tử lão nhị, Lý Thiển thường ngày hoàn hảo hiền hậu hôm nay lại chẳng khác nào người đàn bà chanh chua ngoài chợ, y phục xốc xếch, đầu tóc bù xù, nào có bộ dạng của tiểu thư khuê các?!

“Tiểu Kiều!”

“A Thiển!”

Nghe tiếng gọi, hai người đồng loạt dừng tay, nhìn thấy đoàn người trước mắt thì không khỏi sửng sốt, không rõ bọn họ vào đây lúc nào, lúc này hai người nhìn đến vẻ mặt âm trầm của Thừa tướng đại nhân thì vội vàng bỏ xuống động tác định đánh người, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

Trong phòng im lặng, không ai dám trả lời câu hỏi của Thừa tướng đại nhân, so với bộ dạng hung hăng lúc này thì Lý Kiều và Lý Thiển lúc này chẳng khác nào con thỏ nhỏ đứng dưới mắt thợ săn, sợ hãi ngay cả nói cũng không thành tiếng.

Thê tử lão đại thấy bộ dạng nữ nhi người không ra người, ma không ra ma thì lo lắng hỏi han: “Tiểu Kiều, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Bên này thê tử lão nhị thấy một bên má nữ nhi bị sưng tấy cả lên liền hiểu rõ là nàng bị đánh, giọng nói có phần chanh chua: “A Thiển, má con sao lại sưng như vậy? Có phải là bị người ta đánh không?”

Mọi người nghe vậy đều đồng loạt nhìn về phía Lý Thiển, quả nhiên thấy được một bên má của nàng đã sưng đỏ, người có ánh mắt đều nhìn ra được, một cái tát này không hề nhẹ tay, đồng thời nghe lời nói của chanh chua của thê tử lão nhị, trong lòng mọi người sớm đã có đáp án, người ra tay đánh Lý Thiển, chỉ sợ là Lý Kiều đi?

“Tiểu Kiều, cháu ra tay đánh A Thiển trước sao?” Giọng nói Thừa tướng đại nhân lúc này có vài phần uy nghiêm, mang theo uy áp khiến Lý Kiều sợ hãi chỉ biết gật đầu.

“Tại sao cháu lại ra tay đánh muội muội của mình?!”

Thừa tướng đại nhân chán ghét nhất chính là âm mưu chốn hậu viện, mọi người trong phủ biết rõ tính tình hẩn cho nên dù không vừa mắt đối phương cũng không gây khó dễ ra mặt, chỉ âm thầm sử dụng một chút thủ đoạn, dù là thủ đoạn lớn hay nhỏ thì tất cả mọi người không ai dám dùng thủ đoạn lên người của Thừa tướng đại nhân, hay là mượn tay hẩn loại bỏ đối phương, nếu muốn an ổn sống trong phủ thì mọi người phải sống hòa thuận, nếu muốn bị đuổi ra khỏi phủ thì cứ tiếp tục đấu đá, bởi vậy người sống trong Thừa tướng phủ, đều bằng mặt không bằng lòng.

Lý Kiều im lặng cắn môi, vẻ mặt ủy khuất không dám mở miệng, dù sao cũng là bản thân nàng ra tay đánh người trước, cho dù đó có là âm mưu của Lý Thiển thì về tình về lý thì nàng vẫn có một phần lỗi, nếu để tổ phụ biết được sự thật bên trong, người mất mặt nhiều nhất chính là Lý Kiều nàng!

“Tổ phụ... con xin lỗi...” Tất nhiên nếu người trước mặt Lý Kiều không phải Thừa tướng đại nhân thì nàng cũng sẽ không dễ dàng xin lỗi như vậy.

“Ta hỏi con vì sao ra tay đánh muội muội chứ không bắt con phải xin lỗi!” Thấy Lý Kiều nhận sai, giọng nói Thừa tướng đại nhân có phần ôn hòa hẩn đi.

“Con...”

“Người nói!” Thừa tướng đại nhân chỉ tay về phía Như Sương đang bế Tiết Phong Lan, ý đồ muốn nàng nói rõ sự thật, sở dĩ hẩn lựa chọn nàng là bởi vì nàng là người của Thái hậu, mà Thái hậu lại là muội muội hẩn, so với lời nói của những người khác, hẩn tất nhiên lại càng tin tưởng nàng.

Như Sương có chút bất ngờ khi Thừa tướng đại nhân lại chỉ định bản thân, ánh mắt rơi vào người trong lòng, thấy Tiết Phong Lan không tỏ vẻ gì thì nàng mới lần lượt đem đầu đuôi mọi chuyện kể lại, lúc nàng dứt lời là sắc mặt mọi người đang biến hóa không ngừng, đặc biệt là Thừa tướng đại nhân, gương mặt hẩn lúc này vẫn âm trầm không rõ.

Hoàng hậu muốn chọn Lý Kiều làm Thái tử phi, đó là chuyện mà tất cả mọi người đều biết rõ, dù sao Lý Kiều là trưởng nữ, được chọn làm Thái tử phi cũng là điều hiển nhiên, đối với điều này Thừa tướng đại nhân cũng không phản đối, bất quá Thái hậu lại tỏ ý muốn Lý Thiển làm Trắc phi Thái tử, đó là điều mà tất cả mọi người đều không ngờ đến. Lý Kiều và Lý Thiển đều là tiểu thư Thừa tướng phủ, một trong hai người ai gả cho Thái tử thì Thừa tướng đại nhân đều yên tâm, hiện tại cả hai lại đồng loạt gả cho Thái tử, một người là chính, một người lại là thiếp, tất nhiên là không ai muốn điều đó xảy ra, hai tỷ muội cùng hầu một chồng, cho dù là đối với Lý Kiều hay Lý Thiển đều là khó xử, nhưng... ý chỉ của Hoàng hậu cùng Thái hậu là không thể làm trái!

Sự tình quả nhiên không đơn giản, đối với sự việc này Thượng thư phu nhân không tiện ở lại liền xin phép Thừa tướng đại nhân về trước, dù sao bọn họ cũng đã ở đây nửa ngày, gặp cũng đã gặp, nói cũng đã nói, hiện tại Thừa tướng phủ đang rối ren như vậy, tựa hồ không phải lúc thăm hỏi, huống hồ nếu nàng còn không về sớm, chỉ sợ Tiết lão thái thái bên kia sẽ tức giận gây khó dễ cho nàng.

Thừa tướng đại nhân thấy thế chỉ gật đầu không ngăn cản, tuy hẳn cùng nữ nhi lâu ngày hội ngộ nhưng hiện tại trong phủ có việc phải giải quyết, tuy hẳn xem nàng là người nhà nhưng dù sao nàng cũng đã gả ra ngoài thì trong mắt người khác sớm đã không còn là người Lý gia, mà chuyện này lại liên quan đến tiểu thư Lý gia, tất nhiên không muốn để người ngoài biết đến, cho nên trước khi cả nhà Thượng thư phu nhân rời đi hẳn vẫn không quên dặn dò không được đem chuyện nói ra, Thượng thư phu nhân biết nặng nề nên liền gật đầu đồng ý.

Thượng thư phu nhân đi rồi, mẫu tử Tả An Tây cũng vội vàng thu dọn hành trang chuẩn bị quay về Tả gia, dù sao các nàng ở đây cũng không giúp được gì, chỉ sợ lại bị liên lụy, cho nên ngay khi Thượng thư phu nhân vừa đi, họ cũng đã lên xe ngựa về Tả gia, mà Thừa tướng đại nhân cũng không ngăn cản.

Lúc về đến Tiết phủ thì thời gian đã qua giờ Mùi, Thượng thư đại nhân về đến liền lập tức đến thư phòng tiếp tục công việc, mà mẫu tử ba người lại bị người của Tiết lão thái thái mời đến đại sảnh, Thượng thư phu nhân đối với việc này liền biết nhất định trong thời gian nàng đi vắng Tiết phủ đã xảy ra chuyện, chỉ là không biết có liên quan đến đại phòng của nàng hay không. Tiết Phong Linh đối với chuyện ở Thừa tướng phủ đã vô cùng không vui, cho dù là Lý Kiều hay Lý Thiển thì người trở thành Thái tử phi cũng không thể là nàng, cho nên hiện tại nàng không có tâm trạng ngồi xem kịch, mà Tiết Phong Lan bên này từ xa đã thấy Xuân Cầm, tuy không rõ chuyện gì nhưng nàng biết nếu bản thân đến đó thì chỉ có hại chứ không có lợi, biết đâu được Tiết lão thái thái lại cho người vu oan nàng, cho nên hai người các nàng nói lại với người của Tiết lão thái thái là không được khỏe, muốn về phòng nghỉ ngơi, người đó thăm nghĩ hai người không liên quan đến sự việc này nên cũng không ngăn cản.

Hàn Mai Các.

“Xuân Cầm, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Nô tì nghe nói Đại tiểu thư cùng Hạ Túc thiếu gia tại hậu viện ước định chung thân thì bị Lục tiểu thư phá hỏng. Lục tiểu thư đến nháo với lão phu nhân, cho nên lão phu nhân muốn mời mọi người đến đại sảnh để giải quyết chuyện này.”

Tiết Phong Lan sững sờ: “Ước định chung thân? Có nghĩa là Hạ Túc tỏ ý muốn lấy Tiết Thanh Liên sao?”

“Mặc dù có chút khó tin nhưng đó là sự thật.” Xuân Cầm gật đầu.

Hạ Túc vừa mới đến Tiết phủ ngày hôm qua, cùng Tiết Thanh Liên chung đụng chưa bao lâu mà đã tỏ ý muốn lấy nàng ta? Là Hạ Túc dễ dàng bị mắc câu hay là do nàng đánh giá thấp vị tỷ tỷ này đây?!

Tiết Phong Lan nhất thời cũng không rõ.

“Tiểu thư, trước khi Đại tiểu thư đến đại sảnh đã đến gặp nô tì, nhờ nô tì chuyển lời tới tiểu thư, muốn tiểu thư ra tay tương trợ.” Xuân Cầm vội đem chuyện khi bị Tiết Yên Hoa bắt quả tang, Tiết Thanh Liên cùng Hạ Túc liền biết bản thân sẽ không ổn, cho nên nàng nhanh chóng đến Hàn Mai Các cầu viện Tiết Phong Lan, may mắn là có Xuân Cầm tại nơi đó, bởi vì những người khác Tiết Thanh Liên đều không dám tin tưởng, nàng đem mọi chuyện nói cho Xuân Cầm, mong Xuân Cầm có thể chuyển lời tới Tiết Phong Lan để nàng trợ giúp.

“Muốn ta ra tay tương trợ? Tốt thôi!” Tiết Phong Lan tựa hồ đã dự đoán trước được Tiết Thanh Liên sẽ đến nhờ nàng giúp đỡ, cho nên đối với lời nói của Xuân Cầm vô cùng thoải mái đáp ứng.

“Tiểu thư, người muốn giúp nàng ta?” Như Sương như chớp, ánh mắt không rõ cảm xúc.

“Dù sao cũng là ta thiếu nàng ta một mạng.” Sớm muộn gì nàng cũng phải trả, hiện tại là Tiết Thanh Liên nhờ nàng giúp đỡ, nếu nàng có thể giúp nàng ta gả cho Hạ Túc liền xem như giữa bọn họ không còn bất kì liên hệ nào nữa, mà Hạ Túc cũng là một nam nhân không tồi, xem như là bù đắp cho kiếp trước của Tiết Thanh Liên đi.

“Nhưng là ta vẫn chưa nghĩ ra cách giúp nàng ta, các người có ý tưởng gì không?”

“Gạo nấu thành cơm thì thế nào?” Như Ngọc im lặng nãy giờ rốt cuộc cũng chịu mở miệng, lời vừa nói ra khiến cả phòng lâm vào trầm mặc.

“Cách này cũng không tồi.” Như Sương như chớp có điều suy nghĩ.

Xuân Cầm cũng gật đầu đồng ý: “Tuy có chút cũ kĩ nhưng có vẻ như lần nào sử dụng cũng thành công!”

Dứt lời ánh mắt ba người trong lòng đều rơi vào người Như Ngọc khiến nàng có cảm giác lạnh sống lưng, rõ ràng là bọn họ đồng ý với cách của nàng nhưng tại sao lại nhìn nàng với ánh mắt... cảm giác như đang tính kế a?!

“Vậy thì Như Ngọc, mau làm đi!”

Như Ngọc cảm thấy, quả nhiên là miệng hại thân mà!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Gạo nấu thành cơm

Đại sảnh bên này khi Thượng thư phu nhân bước vào thì mọi chuyện đã được giải quyết, chuyện của Hạ Túc và Tiết Thanh Liên sẽ do một tay Tiết lão thái thái làm chủ, bởi vì khi đó Thượng thư phu nhân vắng mặt nên không có quyền quyết định.

Theo lời Tiết lão thái thái, nếu muốn cắt đứt sợi dây tình cảm giữa Hạ Túc và Tiết Thanh Liên thì Hạ Túc phải quay về Khâm Châu, khi nào không thành gia lập thất thì không được phép đến Thượng thư phủ. Về phần Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa, hai người phải bị nhốt ở phòng củi đến khi Hạ Túc hoàn toàn rời khỏi kinh thành, đặc biệt là Tiết Thanh Liên, Tiết lão thái thái đã cho người tìm bà mai mối cho nàng, đợi đến lễ trưởng thành của nàng liền sẽ tổ chức hôn sự.

Hạ Túc và Tiết Thanh Liên đều phản đối chuyện này, Hạ Túc thì không nói đến, dù sao hắn cũng là nam nhân, cho dù sau này lấy ai cũng không quan trọng, nhưng Tiết Thanh Liên thân là nữ nhân, lại là thứ nữ không được yêu thương, sự việc của nàng và Hạ Túc lại càng khiến Tiết lão thái thái thêm chướng mắt đối với đứa cháu này, tuy nàng ta đã hứa sẽ tìm một mối hôn sự tốt cho nàng nhưng Tiết Thanh Liên biết, đó chỉ là lời hứa trước mặt Hạ Túc.

Tiết Thanh Liên sống trong Thượng thư phủ mười lăm năm, bộ mặt của tất cả mọi người nàng sớm đã biết rõ, Hạ Túc là cháu ngoại của Tiết lão thái thái, mối lương duyên giữa nàng và hắn, Tiết Thanh Liên sớm biết sẽ không thành. Bởi vì muốn Hạ Túc yên tâm quay về Khâm Châu lo việc họ hành cho nên Tiết lão thái thái mới nói những lời như vậy, thật chất trong lòng nàng ta chỉ muốn nàng nhanh chóng gả đi, cho dù người đó là bọn họ cũng không quan tâm.

Nàng chỉ là một thứ nữ, tuy được nuôi dưỡng dưới trướng Thượng thư phu nhân nhưng vì chướng mắt đứa con dâu này mà Tiết lão thái thái cũng không ưa gì nàng, đặc biệt là khi nhớ đến xuất thân của nàng - nữ nhi của một nha hoàn tú phòng địa vị thấp, hiện tại nàng lại cùng Hạ Túc - cháu ngoại lớn của nàng ta lại yêu mến nhau, hắn kiên quyết muốn lấy nàng làm thê lại càng khiến cho Tiết lão thái thái thêm tức giận, lửa giận tích tụ trong lòng sớm đã lớn như ngọn núi, muốn nàng ta thật tâm đối tốt với nàng, điều này sao có thể?!

Dù không muốn nhưng lệnh của Tiết lão thái thái là không thể cãi lại, cho nên Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa bị đưa đến phòng củi, mặc cho sự phản đối của Vũ di nương, còn Hạ Túc bên này đã bị Tiết thị đưa về phòng, Tiết thị nhanh chóng sắp xếp hành trang cho hắn, ý đồ muốn sáng mai hắn sẽ lên đường rời khỏi kinh thành, bởi vì mục đích của bản thân vẫn chưa hoàn thành nên chỉ có một mình Hạ Túc trở về, thực ra Tiết thị cũng muốn đưa ba hài tử về Khâm Châu nhưng vì đường xá xa xôi, lo lắng một mình Hạ Túc không thể chăm sóc được muội muội cùng đệ đệ nên Tiết thị quyết định hai hài tử sẽ về cùng nàng ở lần sau.

Mọi chuyện kết thúc, Thượng thư phủ cũng yên tĩnh trở lại, một ngày này nữ nhân trong phủ không ai bước chân ra khỏi viện của mình, ngay cả Tiết Phong Linh thường ngày luôn ở bên cạnh chăm sóc Tiết lão thái thái cũng không thấy xuất hiện ở Thọ Minh Trạch, Tiết lão thái thái đợi nửa ngày vẫn không thấy Tiết Phong Linh đến cũng không cho người đi gọi, dù sao hiện tại nàng cũng đang tức giận, không có tâm trạng trò chuyện với Tiết Phong Linh, mà Tiết Phong Linh bên này vẫn còn vì chuyện của Thái tử mà suy sụp, nhốt mình trong phòng. Nói tóm lại, Thượng thư phủ hôm nay yên tĩnh, yên tĩnh một cách đáng sợ, bầu trời trong xanh mát mẻ, làn gió xuân thổi qua khiến con người cảm thấy thật yên bình nhưng chỉ sợ... lại là yên bình trước sóng gió.

Đêm, mọi người đều đang chìm sâu vào giấc ngủ, lúc này tại phòng củi, thiếu nữ ôm lấy thân thể run rẩy, hiện tại đã là mùa xuân nhưng thời tiết về đêm vẫn còn rất lạnh, y phục trên người vốn không đủ để sưởi ấm, mà nơi này lại ẩm mốc bốc mùi, không có lò sưởi, không có chăn bông, vốn dĩ không phải là nơi để người có thể qua đêm.

"Lạnh... lạnh quá..." Tiết Thanh Liên không ngừng run rẩy, tay chân nàng đã lạnh như băng, nàng biết đám người Thượng thư phủ chướng mắt nàng nhưng không nghĩ đến bọn họ lại tàn nhẫn như vậy, cơm tối không có, ngay cả một cái chăn cũng không mang đến cho nàng, chẳng lẽ bọn họ không sợ sẽ gây ra án mạng sao?!

"Dù sao ta cũng là... là Đại tiểu... tiểu thư mà..."

Nàng cùng Tiết Yên Hoa đều là thứ nữ nhưng đãi ngộ lại hoàn toàn khác biệt, nàng bị nhốt ở phòng củi ẩm mốc, bị bỏ đói và phải chịu cơn giá lạnh, nhưng còn Tiết Yên Hoa thì sao?

Nàng ta vừa được đưa vào phòng củi chưa đến một khắc thì Vũ di nương đã chạy tới, lấy lý do tỷ muội hai người không hòa hợp để tách hai người với nhau, mà lý do này của Vũ di nương cũng thật là không sai, Tiết lão thái thái suy xét một hồi cũng đồng ý với ý kiến của Vũ di nương, nhốt Tiết Yên Hoa ở một phòng củi khác.

Phòng củi? Thượng thư phủ làm sao còn có một phòng củi thứ hai? Chính xác mà nói Vũ di nương là đau lòng nữ nhi, không muốn Tiết Yên Hoa phải trải qua một đêm trong phòng củi nên mới viện cớ để nữ nhi nàng ta rời khỏi nơi này, mà Tiết lão thái thái chính là đang mở đường cho hừ chạy, tất cả bọn họ đã tính toán mọi chuyện hết rồi.

Phòng củi của nàng là phòng, còn phòng củi của Tiết Yên Hoa, nói trắng ra không phải là căn phòng bỏ trống lâu ngày, không có người ở nhưng lại đầy đủ tiện nghi, so với nơi này thật sự là một trời một vực!

Nàng là Đại tiểu thư, Tiết Yên Hoa suy cho cùng cũng chỉ là Lục tiểu thư, cả hai đều là thứ nữ, mà nàng lại được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của Thượng thư phu nhân, dựa vào đầu nàng lại ở trong phòng cui mà nàng ta lại nệm ấm chăn êm?!

"Đến giờ phút này mà tỷ còn nghĩ bản thân mình là Đại tiểu thư à?" Giọng nói đột nhiên vang lên trong đêm tối khiến Tiết Thanh Liên không khỏi giật mình, cửa chính không biết đã được mở từ khi nào, một bóng dáng từ trong bóng đêm xuất hiện trước mặt nàng, cửa sổ vẫn bị khóa chặt, nơi này lại một mảnh tối đen, nhờ có ánh sáng của mặt trăng bên ngoài len lỏi qua khe cửa, soi sáng vào bên trong phòng để có thể thấy rõ người trước mắt, nếu không nàng đã sớm la lên.

"Lan... Lan Nhi?" Giọng nói nghi ngờ xen lẫn vui mừng không chút che giấu, nhìn người trước mắt lòng nàng lúc này đã lóe lên tia hy vọng, mặc dù mong manh nhỏ bé nhưng giờ phút này đối với Tiết Thanh Liên, chẳng khác nào cây cọc cứu giúp.

"Chẳng lẽ tỷ muốn bọn họ rũ lòng thương xót thả tỷ ra sao?"

Đại tiểu thư? Đó chẳng qua chỉ là chức danh để người khác gọi, trên thực tế cuộc sống lại chẳng khác gì một nha hoàn, nàng là Tứ tiểu thư - đích nữ của Thượng thư phủ vậy mà bọn họ còn không đặt nàng vào mắt, một thứ nữ như Tiết Thanh Liên làm sao bọn họ có thể liếc nhìn đến?!

Giọng nói châm chọc của Tiết Phong Lan truyền đến khiến Tiết Thanh Liên lâm vào khổ sở, thân phận địa vị của nàng thế nào, không phải nàng mới là người rõ nhất sao? Đám người của Tiết phủ làm sao bận tâm đến sự sống chết của một thứ nữ là nàng?!

"Tỷ không có... tỷ biết họ sẽ không thả tỷ ra đâu..."

"Vậy thì đừng có mà than thở nữa, trời lạnh như thế, không phải tỷ nên im lặng để giữ sức sao?" Tiết Phong Lan được Như Sương bế trong lòng, chiếc áo khoác ôm trọn lấy thân hình bé nhỏ của nàng, chỉ để lộ cái đầu xinh xắn, tựa như cục bông, nhìn có chút tức cười, đối lập hoàn toàn với bộ dạng của Tiết Thanh Liên.

Tiết Thanh Liên gật đầu, như nghĩ đến gì đó nàng lại mở miệng: "Lan Nhi... sao muội lại đến đây?"

"Chẳng phải tỷ muốn ta ra tay tương trợ sao?" Tiết Phong Lan nhướn mày, đối với câu hỏi của Tiết Thanh Liên có phần không vui.

"Muội... chẳng lẽ muội muốn... cứu tỷ?" Đề xuống vui mừng, Tiết Thanh Liên nghi ngờ hỏi.

Tiết Phong Lan không trả lời mà hỏi ngược lại: "Thế tỷ nghĩ sao?"

"Có phải... muội là vì ơn cứu mạng đúng không?" Tiết Thanh Liên không phải người ngu ngốc, lần trước nàng cứu Tiết Phong Lan thoát khỏi mũi tên, mặc dù khi đó nàng ta đã cảm tạ nhưng đối với một mạng của nàng ta thì như vậy vẫn chưa đủ, hiện tại thấy Tiết Phong Lan tại đây, trong lòng ít nhiều cũng đã hiểu nguyên nhân nhưng nàng cũng không dám chắc chắn, bất quá nàng tin tưởng Tiết Phong Lan là người ân oán rõ ràng, nàng ta thiếu nàng một mạng thì chắc chắn sẽ trả ơn nàng, không biết vì lý do gì mà nàng lại tin tưởng Tiết Phong Lan như vậy.

"Ta không muốn mắc nợ bất kỳ ai." Nợ lớn nợ nhỏ vẫn là nợ, mà một khi đã thiếu nợ thì phải trả, đó là quy luật.

Tiết Thanh Liên cười khổ: "Thế thì tỷ không cần."

"..."

Bởi vì lời nói của Tiết Thanh Liên mà căn phòng rơi vào yên tĩnh, Tiết Phong Lan nhún mày không nói, nguyên nhân Tiết Thanh Liên từ chối nàng cũng đã hiểu rõ đôi chút.

Sớm muộn gì thì Tiết Thanh Liên cũng sẽ được thả, cho nên để nàng ta chịu khổ vài ngày cũng không phải vấn đề, mạng sống của Tiết Phong Lan nàng không nói giả cũng biết đáng giá thế nào, nàng là tiểu thư Tiết phủ, cháu ngoại của Thừa tướng, cháu gái của Thái hậu, thân phận như vậy cũng khiến người khác vừa nghe đã sáng mắt, giá trị liên thành. Hiện tại nàng lại nợ Tiết Thanh Liên một mạng, nàng ta sẽ không ngu ngốc bừa bãi nhờ vả nàng cứu ra khỏi đây, thứ nàng ta muốn là thứ xứng đáng với mạng sống của nàng!

Đúng như suy nghĩ của Tiết Phong Lan, khó khăn lắm Tiết Thanh Liên mới có thể khiến Tiết Phong Lan mắc nợ nàng, nàng tất nhiên sẽ không muốn dùng cách này để trả ơn một cách đơn giản như vậy. Cứu thoát một người phạm sai lầm như nàng ra khỏi nơi này đối với Tiết Phong Lan là điều vô cùng dễ dàng, chỉ cần thổi một chút gió bên tay Thượng thư phu nhân hoặc là Thượng thư đại nhân thì mọi chuyện sẽ được giải quyết, so với việc sau khi gả khỏi nơi này đã gả cho một nam nhân xa lạ thì Tiết Thanh Liên thà ở lại đây mà có thể gả cho Hạ Túc!

"Muội thông minh như vậy... hẳn sẽ không cần ta nói ra lý do đâu đúng không?"

Tiết Phong Lan thừa nhận, nàng đúng là đã xem thường vị tỷ tỷ này rồi, nàng ta không phải loại người ngu ngốc không biết suy nghĩ, trái lại nàng ta lại có tâm cơ thủ đoạn không hề thua kém những nữ nhân khác trong phủ!

"Ta biết, ta cũng không nghĩ rằng mạng của ta lại bằng với việc giúp tỷ ra khỏi đây."

Ngừng một chút, Tiết Phong Lan lại tiếp lời: "Ta sẽ thành toàn cho tỷ, bất quá... tỷ phải nghe theo lời ta!"

Tiết Thanh Liên im lặng không nói, Tiết Phong Lan biết là nàng đang suy nghĩ nên cũng không nói thêm, mà Tiết Thanh Liên bên này đối với lời nói của Tiết Phong Lan có phần nghi ngờ, nhưng ngữ khí tự tin của Tiết Phong Lan đã thuyết phục được nàng, huống hồ bên cạnh nàng ta còn có người của Thái

hậu, vì vậy mà nàng có phần yên tâm khi quyết định lựa chọn tin tưởng nàng ta.

Thấy Tiết Thanh Liên gật đầu, Tiết Phong Lan liền nói nhỏ vào tay Như Ngọc bên cạnh, dù sao đây cũng là chủ ý của Như Ngọc, mọi chuyện nàng sẽ giao lại cho Như Ngọc xử lý, mà Tiết Thanh Liên, chỉ cần phối hợp với Như Ngọc là được.

Trước khi ra khỏi phòng cũ, Tiết Phong Lan vẫn không quên hỏi một câu: "Ta có một câu hỏi muốn hỏi tỷ... chỉ là... không biết có nên hỏi hay không?"

Tiết Thanh Liên sùng sốt: "Muội muốn hỏi gì?"

Nàng trầm ngâm một lúc rồi mới lên tiếng: "Đội khi ta giúp tỷ, ta mới có thể chắc chắn bản thân có nên hỏi hay không?"

"Sao?" Tiết Thanh Liên có chút khó hiểu đối với lời nói của Tiết Phong Lan.

~~~~

Khác hẳn với tâm trạng Tiết Thanh Liên vui vẻ khi có Tiết Phong Lan trợ giúp, Hạ Túc bên này lại khổ sở không thôi, nằm trên giường một lúc nhưng không tài nào ngủ được, hần trần trọc nhìn trần nhà, đáy mắt bình tĩnh tựa nước hồ nhưng lòng đã không ngừng dậy sóng.

Bởi vì lo sợ hần sẽ bỏ trốn ra ngoài tìm Tiết Thanh Liên nên Tiết thị đã nhốt hần bên trong phòng, cho dù là cửa chính hay cửa sổ đều bị khóa từ bên ngoài, không cho bất kì người tiếp xúc với căn phòng này, hoàn toàn ngăn cách hần với bên ngoài.

Bọn họ từ Khâm Châu xa xôi đến đây, mục đích tất nhiên không đơn giản chỉ là thăm người thân, họ hàng xa lâu ngày không gặp, bởi vì tình hình hiện tại của Khâm Châu có chút khó khăn, mà phụ thân hần thân là tri phủ Khâm Châu lại không giải quyết tốt vấn đề này, quan lại cấp trên thấy thế liền tâu lên Ngự đề, tuy bề ngoài Ngự đề không tỏ rõ thái độ nhưng trên dưới triều đình đều ngầm hiểu ý, Ngự đề là có ý định muốn thay đổi tri phủ Khâm Châu.

Chức quan tri phủ Khâm Châu không phải là cha truyền con nối, nếu Hạ lão gia thật sự không còn là tri phủ Khâm Châu thì Hạ Túc hần hay thậm chí cả Hạ gia sẽ không còn gì cả. Cửa mất nhà tan, tài sản không thuộc về bọn họ, một khi Hạ gia sa cơ thất thế thì dân chúng Khâm Châu cùng các gia tộc khác sẽ không còn nể mặt Hạ gia nữa, thay vào đó là xem thường cùng chế nhạo!

Sinh ra trong quyền quý, điều này Hạ Túc sớm đã hiểu rõ, cho nên dù thế nào thì hần cũng sẽ không để phụ thân mất đi vị trí tri phủ Khâm Châu, nhưng tình hình Khâm Châu như vậy, chỉ có người có thân phận địa vị cao mới có thể giúp được, ngoại trừ nhà mẹ đẻ của Tiết thị ra thì không ai có thể nhờ vả được. Kinh thành tuy xa xôi, nhưng vì muốn giữ vị trí của mình tại Hạ gia, Tiết thị liền nhanh chóng cho người chuẩn bị đồ đạc đến kinh thành, đó chỉ là một phần của kế hoạch, nếu thật sự chỉ muốn nhờ vả thì Tiết thị đã không dẫn ba hài tử của nàng theo.

Trên đường đi Tiết thị đã tỏ rõ thái độ, bởi vì muốn hai nhà Hạ - Tiết thân càng thêm thân cho nên nàng muốn trong chuyến đi lần này có thể tìm được một hôn sự tốt cho hài tử của nàng, mà Hạ Túc thân là trưởng nam nên hần phải gánh vác trọng trách này.

Đại sảnh ngày đó, Tiết thị vô cùng hài lòng đối với Tiết Phong Linh, bởi nàng không chỉ có diện mạo xinh đẹp mà còn tài hoa hơn người, lại được Tiết lão thái thái ưa thích, so với Tiết Phong Lan bị tàn phế đôi chân thì Tiết thị tất nhiên sẽ chọn người lành lặn là Tiết Phong Linh, chỉ có mẫu người hoàn hảo như thế mới thích hợp làm con dâu của nàng.

Hạ Túc đối với Tiết Phong Linh cũng sinh ra lòng yêu thích, nhưng tiếc thay Tiết Phong Linh lại chướng mắt hần, ngay cả cái liếc mắt nàng cũng không cho hần, Hạ Túc tất nhiên cũng ý thức được điều này, luận thân phận địa vị Hạ gia tuy là bá chủ Khâm Châu nhưng vẫn không thể so được với Tiết gia ở kinh thành, cho nên hần rất thức thời mà rút lui, nhưng Tiết thị tựa hồ vẫn không ý được cho nên vẫn muốn tạo cơ hội cho hai người.

Tối hôm đó, cả Tiết phủ ăn mừng, hần bị Thượng thư đại nhân chuốc say nên xin phép về phòng trước, bởi nếu tiếp tục ở lại hần không biết bản thân có làm xấu mặt Hạ gia hay không. Hạ Túc theo đường mòn trở về căn phòng đã được Tiết lão thái thái sắp xếp cho, xuyên qua hồ sen hần thấy được một thân ảnh xinh đẹp đứng đó, Hạ Túc tuy say nhưng không đến nỗi thần trí mơ hồ, dưới ánh trăng nàng tựa Liên Hoa tiên tử, xinh đẹp đứng đó, dung mạo nàng đúng là không thể so bì với Tiết Phong Linh nhưng lại bằng thanh ngọc khiết, không biết có phải là do ma lực của ánh trăng hay không mà hần lại bị nàng thu hút.

Hần cứ nghĩ mình đang mơ cho nên đã cùng nàng trò chuyện cả một đêm, đó là lần đầu tiên tâm sự chuyện của bản thân với người khác. Hần xuất thân từ quan gia nhưng trong lòng vẫn mong trở thành võ tướng, nhưng vì không muốn phụ sự kì vọng của phụ mẫu nên Hạ Túc mới buông tha lý tưởng của mình. Hiện tại uống say, hần lại nói ra lý tưởng của mình cho nàng, vốn nghĩ là nàng sẽ giống người Hạ gia, đều phản đối hần nhưng không ngờ nàng lại ủng hộ, điều này khiến hần vui mừng không thôi.

Tuy chỉ mới gặp một lần nhưng nàng lại gây ấn tượng khiến hần không thể nào quên được, sáng nay gặp lại hần mới biết nàng là Đại tiểu thư của Tiết phủ, biểu muội của hần, nàng chỉ là thứ nữ nhưng hần không hề bận tâm xuất thân của nàng, hần chỉ nhớ nữ tử đêm đó cùng hần trò chuyện, Tiết Thanh Liên không biết rằng hình ảnh ngày hôm đó của nàng đã in sâu trong tâm trí Hạ Túc, trở thành người ngự trị trái tim hần, vì vậy hần không chút do dự liền ngỏ lời muốn cùng nàng ước định chung thân, bởi vì nàng là người đầu tiên hiểu lòng hần, là người đầu tiên ủng hộ lý tưởng của hần, hần vốn nghĩ cản trở lớn nhất giữa nàng và hần là Tiết thị nhưng không ngờ người phá hoại lại là Tiết Yên Hoa!

"Cạch." Tiếng động bên ngoài làm cắt đứt suy nghĩ của Hạ Túc, hần vội vàng bật dậy, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ trên bệ cửa sổ, người này không ai khác chính là Hạ Võ - đệ đệ của hần.

"Tiểu Võ, sao đệ lại ở đây?" Hạ Túc đỡ Hạ Võ xuống, cẩn thận xem xét một bên cửa, rõ ràng cửa sổ đã bị khóa chặt, lúc chiều hần đã từng thử mở nhưng không được, hiện tại Hạ Võ làm sao có thể trèo vào?!

"Đệ đuổi theo một con bướm, nó màu xanh... còn phát ra ánh sáng nữa." Hạ Vô háo hức nhìn xung quanh.

Hạ Túc giật mình: "Bướm? Ở đây làm gì có bướm?"

"Rõ ràng là đệ mới thấy mà." Hạ Vô bắt mắt nói.

"Có lẽ nó bay mất rồi?" Giờ phút này hẳn cũng không muốn cùng Hạ Vô tranh cãi: "Đệ còn chưa trả lời ta, cửa sổ bị khóa làm sao đệ lại có thể ở đây? Giờ này đệ hẳn là nên ngủ rồi mới đúng?"

"Cửa đâu có khóa, nó vẫn bình thường mà, lúc này đệ thấy một con bướm bay ngang nên đệ đã trốn nha hoàn chạy đến đây."

Hạ Túc trầm mặc nhìn cách cửa, cánh cửa rõ ràng đã bị khóa, làm sao một hài tử như Hạ Vô lại có thể mở ra một cách dễ dàng như vậy?

Đề xuống sự nghi ngờ, Hạ Túc khuyên đệ đệ trở về phòng ngủ nhưng Hạ Vô không nghe, hẳn phải dọa nạt một lúc Hạ Vô mới ngoan ngoãn chạy về phòng, đợi khi Hạ Vô rời đi hoàn toàn hẳn mới nhảy qua cửa sổ, tìm đến phòng củi của Tiết Thanh Liên.

"Thanh Liên!" Hạ Túc dùng một lực mạnh đập cánh cửa, không phát hiện khóa cửa đã được mở.

"Túc ca ca?" Tiết Thanh Liên nghe thấy thanh âm truyền đến không khỏi nghi ngờ mở miệng.

"Muội không sao chứ?" Hạ Túc chạy vào, nhìn đến thiếu nữ đang ngồi trên đất, sắc mặt nàng lúc này đã trắng bệch, hẳn cảm thấy không khỏi nên đưa tay chạm vào gương mặt nàng, hơi lạnh từ mặt nàng truyền đến cũng đủ khiến hắn lạnh run người.

Tiết Thanh Liên lắc đầu, bộ dạng nhu nhược yếu đuối chỉ biết im lặng cười khổ.

"Muội lạnh quá! Để ta kêu người đến." Gương mặt nàng giờ phút này đã lạnh như băng, sợ nàng sẽ bẽ gì, Hạ Túc cuống quýt muốn gọi người.

Tiết Thanh Liên vội vàng ngăn cản: "Không! Nếu để người khác biết được huynh đến muội sẽ... có rắc rối lớn."

Hạ Túc cũng hiểu rõ việc này nhưng nếu không sưởi ấm, nàng nhất định sẽ bị lạnh mà chết, nghĩ vậy hắn liền bất chấp lễ nghi, bế Tiết Thanh Liên về phòng của mình, bởi vì nửa đêm canh ba, trên đường không bóng người, hắn liền thuận lợi đưa nàng về phòng, mặc dù lúc trèo qua cửa sổ có chút khó khăn.

Sau khi đặt Tiết Thanh Liên lên giường, Hạ Túc nhanh chóng lấy chăn quấn quanh lên người nàng, cầm lấy tay nàng sưởi ấm nhưng vẫn không quên đóng cửa sổ lại.

"Thanh Liên, muội thấy đỡ hơn chưa?" Hạ Túc lo lắng hỏi.

Tiết Thanh Liên gật đầu không nói.

Hắn có chút khổ sở: "Là lỗi tại ta, nếu không..."

"Túc ca ca... đừng nói như vậy, là muội cam tâm tình nguyện..." Nắm tay bàn tay to lớn của Hạ Túc, hơi ấm từ bàn tay của hắn truyền đến khiến lòng nàng an tâm hẳn đi, gương mặt giờ phút này đã khôi phục hồng hào.

"Thanh Liên..."

Lúc này, một bóng người lấp ló bên ngoài cửa sổ, người đó dùng một ngón tay thụt một lỗ bên trên cửa sổ, nhìn thấy hình ảnh trong phòng thì không khỏi nhếch môi, từ trong túi áo lấy ra một ống tiêu nhỏ, thổi một làn khói vào bên trong, thấy một việc đã được hoàn thành người đó liền nhanh chóng biến mất.

Đêm, tĩnh lặng, trong phòng lúc này là một mảnh xuân sắc.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Cầu phúc

Sáng sớm điều đầu tiên Tiết thị làm không phải là đến thỉnh an Tiết lão thái thái mà là đến Hàn Thư Viện, xem tình hình của Hạ Túc.

Chuyện của Hạ Túc và Tiết Thanh Liên khiến cho nàng một đêm không ngủ, trong lòng có cảm giác bất an khó mà nói rõ, đây là lần đầu tiên Tiết thị có cảm giác như vậy. Hiểu con không ai bằng mẹ, nàng sinh hạ hắn, nuôi dưỡng hắn thành người, đối với tính tình của hắn sớm đã nắm trong lòng bàn tay nhưng Hạ Túc trước giờ vẫn là một hài tử ngoan ngoãn hiền chuyện, nàng bảo gì hắn nghe nấy, như việc nàng bảo hắn từ bỏ sở thích luyện võ của mình

mà chuyên tâm vào kì thi tú tài sắp tới, hẳn mặc dù không muốn nhưng vẫn đồng ý với nàng, đó là điều khiến nàng cảm thấy an ủi, nàng biết hẳn vẫn lên lúc luyện võ sau lưng nàng nhưng vì nhĩ tử từ nhỏ đã chịu nghe lời cho nên Tiết thị liền mắt nhắm mắt mở cho qua. Thế nhưng đối với sự việc của Tiết Thanh Liên, rõ ràng không đơn giản là nàng nói thì hẳn sẽ nghe.

Đại sảnh khi đó, thái độ của Hạ Túc đã rõ ràng, hẳn nhận định Tiết Thanh Liên, muốn lấy nàng làm thê, trước mặt bao nhiêu người Tiết gia, hẳn lại bảo hộ cho nàng ta, lúc đầu nàng cũng đã tỏ thái độ muốn Tiết Phong Linh làm con dâu, hẳn cũng biết điều này nhưng cuối cùng lại lựa chọn Tiết Thanh Liên. Đó là lần đầu tiên Hạ Túc cãi lại lời nàng, trước giờ nàng nói gì hẳn đều nghe theo nhưng hiện tại lại vì một nữ nhân xa lạ, quen biết chưa đến một ngày mà cãi lại lời của nàng, thử hỏi Tiết thị làm sao có thể không tức giận?

Thật ra nếu người Hạ Túc chọn không phải là một thứ nữ thì chỉ sợ Tiết thị cũng không phản đối ra mặt như vậy, bởi vì chán ghét thân phận thứ nữ của Tiết Thanh Liên nên Tiết thị mới phản ứng thái quá như thế. Dù sao thì Tiết phủ trước kia chỉ có một mình nàng là tiểu thư nên đãi ngộ không khác gì đích nữ, điều này khiến Tiết thị sớm quên mất bản thân cũng xuất thân từ thứ nữ, trong mắt nàng Hạ Túc là nhân trung chí long, người bình thường không thể nào với tới. Cho dù Tiết Thanh Liên có vẻ ngoài xinh đẹp, tài hoa miến cưỡng cho qua, tính tình trầm ổn ngoan hiền nhưng vì nàng ta không phải nữ nhĩ của Thượng thư phu nhân, cho dù nàng có là Đại tiểu thư nhưng đích thứ khác biệt, Hạ Túc lại là trưởng tử Hạ gia, thân phận như vậy làm sao có thể xứng với hẳn?!

Trên đường đi đến Hàn Thư Viện, tâm trạng của Tiết thị càng biến xấu, mười sáng sớm mà sắc mặt nàng đã đen chẳng khác nào mây mù đang kéo đến, người khác nhìn thấy thật sự chỉ muốn đi đường vòng.

Tiết Thanh Liên chỉ là một thứ nữ nhỏ, tuy có chút tư sắc nhưng thật sự không thể nào đánh đồng với những muội muội khác của nàng, thật không hiểu nổi vì sao Hạ Túc lại một mực nhận định nàng ta, kể cả khi bị nhốt vào phòng vẫn không ngừng đập cửa, ý đồ muốn thoát ra tìm Tiết Thanh Liên. Vì để ngăn cản, Tiết thị đã cho người khóa hết các cửa trong phòng, nhưng Hạ Túc vẫn cứng đầu, đến tối hẳn mới chịu yên tĩnh, Tiết thị cho người đưa cơm đến hẳn cũng không dùng, biết rõ nhĩ tử đang giận dữ nhưng nàng cũng không có ý định đi dỗ ngọt hẳn, nếu là chuyện khác thì nàng có thể bỏ qua nhưng chung thân đại sự của hẳn, vốn dĩ là chuyện hệ trọng, Hạ Túc vì vậy mà nhịn đói cả một đêm.

Băng qua đường đá nhỏ, Tiết thị nhanh chóng đến trước cửa Hàn Thư Viện, đây là viện dành cho nam tử trong phủ, vốn dĩ chỉ có Tiết Vũ Văn và Tiết Mộ ở, nhưng khi Tiết thị đến dẫn theo hai nhĩ tử, mà Thượng thư phủ thì không có nhiều phòng nên Hạ Túc và Hạ Vô được phân đến đây, dù sao Hàn Thư Viện cũng còn dư phòng rất nhiều, mà Hạ Vô thì đã có nha hoàn chăm sóc nên Tiết thị rất yên tâm, điều nàng lo lắng là Hạ Túc bên kia. Khi bị nhốt lại hẳn đã phản ứng rất mạnh nhưng đến tối lại trở nên yên tĩnh, đối với điều này Tiết thị vừa an tâm lại vừa cảm thấy lo lắng.

Đi đến trước phòng Hạ Túc, thấy cửa vẫn đang đóng, mà ổ khóa vẫn nằm đó, không có dấu hiệu bị bẻ khóa, bất an trong lòng nàng rốt cuộc cũng được buông xuống.

“Người đâu, mở cửa.”

Nhận lệnh nàng, gã sai vặt nhanh nhẹn nhận lấy chìa khóa từ tay nàng, đi đến phía trước mở cửa, cánh cửa mở ra, Tiết thị tự nhiên đi vào. Tuy biết rõ nam nữ khác biệt nhưng nàng là mẫu thân của Hạ Túc, huống hồ tình hình hiện tại quan trọng hơn, lễ nghi phép tắc gì nên đặt sang một bên.

Một mùi hương bay vào mũi Tiết thị, màn che trên giường được buông xuống, không thấy rõ bên trong thế nào, Tiết thị lúc này nghi ngờ như sương mù, nhĩ tử trước giờ ngủ đều không để màn che mà, huống hồ hẳn cũng không dùng hương, mà mùi hương này tựa hồ không giống như của nam tử, để nén bất an trong lòng, Tiết thị đưa tay vén màn che lên.

Một giây sau, cả Tiết phủ đều bị kinh động.

“Hạ Túc!!! Rốt cuộc con đang làm gì vậy?!”

Giọng nói không che giấu lửa giận khiến toàn bộ Hàn Thư Viện vì vậy mà một mảnh oanh động, những người xung quanh nhanh chóng tập trung lại, những nha hoàn từ viện khác cũng bắt đầu kéo đến, sau đó chủ tử của các viện cũng xuất hiện, đầu tiên là Tiết lão thái thái cùng Phương Lam, tiếp theo đến phu nhân tam phòng, tiếp đến lại là tiểu thư tam phòng, tôn ti trật tự, đây là nơi ở của nam tử nhưng vì giọng nói của Tiết thị mà hiện tại đều bị vút sang một bên.

Tiết Vũ Văn ngồi trong thư phòng đọc sách, hẳn từ sớm đã thức dậy, dù sao cũng là do thói quen nên ánh mắt thập phần tỉnh táo.

Lúc này cánh cửa đang đóng bật mở, Tiết Mộ về mặt hỏi hạ chạy vào: “Đại ca, không xong rồi, Hàn Thư Viện của chúng ta đang bị nữ nhân chiếm lấy!”

Tuy nói Hàn Thư Viện là nơi ở của nam tử tam phòng, không phân chủ nhân nhưng thực chất trong lòng Tiết Mộ rất rõ, Tiết Vũ Văn mới là chủ nhân, nơi này chỉ có hai người bọn hắn ở mà Tiết Vũ Văn là Đại thiếu gia Tiết phủ, tuổi lại lớn nhất, nhận được sự tín nhiệm của Thượng thư đại nhân, ngoại trừ hẳn ra còn ai có thể làm chủ Hàn Thư Viện?!

Tiết Vũ Văn như sương mù, giọng nói lúc này hẳn cũng đã nghe được, chủ nhân của giọng nói cũng không xa lạ, người đó không ai khác chính là tiểu cô của hẳn, mặc dù không tiếp xúc nhiều nhưng đêm đó nàng cùng Tiết lão thái thái hàn huyên, Thượng thư phu nhân và mẫu thân hẳn bị bỏ qua một bên, hẳn tất nhiên là không quên được.

Tiết Vũ Văn trước giờ thích nhất là yên tĩnh, tuy sống cùng với Tiết Mộ nhưng hẳn vẫn hành động độc lập, không thường xuyên ra ngoài, tuy nhiên giao tình giữa hai người không tệ, vì biết rõ tính tình đối phương nên khi Tiết Vũ Văn đọc sách, Tiết Mộ cũng không dám quấy rầy, bất quá hôm nay là một ngoại lệ.

Tiết Vũ Văn thờ dãi: “Chúng ta đi xem thử.” Rốt cuộc là có chuyện gì lại thu hút tất cả mọi người trong phủ đến đây?

Khi Tiết Vũ Văn và Tiết Mộ đến phòng của Hạ Túc thì nơi đó đã đầy người, Hàn Thư Viện lần đầu tiên đông người như thế, hơn nữa tất cả lại là nữ nhân. Thượng thư đại nhân sáng sớm đã vào triều, Tam lão gia thì luôn ở trong viện của mình, Tiết Duy thì sớm đã cùng nha hoàn đi quây phá khắp nơi, chỉ có hai người Tiết Vũ Văn cùng Tiết Mộ rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên mới đến đây xem náo nhiệt.

Chỉ thấy Tiết Thanh Liên cùng Hạ Túc đang quỳ đó, đối diện là Tiết lão thái thái đang ngồi, sắc mặt nàng âm trầm, giận dữ thấy rõ, mọi người xung quanh im lặng không nói một lời.

Tiết Vũ Văn cùng Tiết Mộ hia mặt nhìn nhau, tựa hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai người bước chân vào trong, căn phòng lớn có thể chứa được hơn mười người, màn che được vén lên, giường chiếu bẽ bộn, trên chần còn lưu lại một mảng đỏ hồng chói mắt, nhất thời Tiết Vũ văn cùng Tiết Mộ vô cùng khiếp sợ, tựa hồ không thể tin được Tiết Thanh Liên cùng Hạ Túc làm dám làm ra chuyện như vậy!

“Hai người các người... sao dám làm ra chuyện mất mặt như vậy?!”

Lời nói Tiết lão thái thái vang vọng khắp phòng, mọi người ở đây đều là người trưởng thành, nếu không thì cũng có chút hiểu biết về vấn đề nam nữ này, chỉ cần liếc sơ căn phòng cũng biết hai người bọn họ đã làm gì, khó trách Tiết lão thái thái lại tức giận như vậy.

“Tiện nhân!” Lúc này một cái tát rơi xuống mặt Tiết Thanh Liên.

“Nurong!” Bởi vì hành động của Tiết thị quá nhanh nên Hạ Túc không kịp ngăn cản, lúc hắn phản ứng lại thì đã không kịp, bàn tay Tiết thị đã rơi xuống mặt Tiết Thanh Liên, thanh âm vang dội khắp phòng.

“Nurong, người đang làm gì vậy? Sao lại ra tay đánh nàng ấy?” Hành động bảo hộ Tiết Thanh Liên của hắn vào trong mắt Tiết thị cực kì chướng mắt.

“Tiện nhân này dụ dỗ con lên giường cùng nàng ta, sau đó ép buộc lấy nàng ta, tất cả chỉ là âm mưu của nàng, như vậy không đáng đánh hay sao chứ?” Thủ đoạn như vậy, Tiết thị sớm đã thấy qua nhiều lần, Hạ Túc vừa mới trưởng thành, lòng dạ nữ nhân sâu thẳm nào hắn vốn dĩ không biết được nhưng nàng là ai chứ? Từ nhỏ nhìn Tiết lão thái thái cùng Tiết lão phu nhân đấu đá, tranh giành nam nhân, nàng sớm đã xem rõ, vốn nghĩ rằng Tiết Thanh Liên cũng như tên nàng ta, là một đoá sen thanh khiết ngây thơ vô hại, không ngờ lại là một bạch liên hoa, nàng tiếp cận Hạ Túc, bất quá cũng chỉ là muốn bước chân vào Hạ gia mà thôi!

“Nurong, người trách lầm Thanh Liên, không phải muội ấy dụ dỗ con... là cô chủ động... con mới là người ép buộc muội ấy!” Nhìn thấy Tiết thị dùng lời lẽ xúc phạm Tiết Thanh Liên, Hạ Túc nhin không được mà giải thích mọi chuyện.

“Câm miệng!” Tiết thị trước nay chưa từng giận dữ như vậy, hôm nay nhĩ tử nàng yêu thương nhất lại cãi lại lời nàng, nam nhân có phải đứng trước nữ nhân như Tiết Thanh Liên đều xiêu lòng hay không?

“Con còn muốn nói giúp cho nàng sao? Nàng rõ ràng là trốn đến đây tìm con!”

“Nurong...”

“Đủ rồi!” Tiết lão thái thái nhin không được đập bàn, trước mặt bao nhiêu người, mẩu tử hai người tranh cãi còn ra thể thống gì nữa?

“Còn định tranh cãi đến bao giờ?”

“Ngoại bà, mẫu thân, hai người đừng trách Thanh Liên, là do con đến tìm muội ấy, phát hiện toàn thân muội ấy lạnh cóng mới đưa muội ấy về đây, không biết vì sao... không biết vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy.” Hạ Túc vội đem sự tình tối qua kể lại, hắn không muốn oan ức Tiết Thanh Liên, thanh danh đối với một nữ nhân mà nói vô cùng quan trọng.

Tiết thị bên cạnh sớm đã nóng mặt, nghe Hạ Túc nói vậy liền không chút do dự cắt đứt lời hắn: “Hạ Túc, con không cần bịa ra chuyện này, lúc này ta vào đây thì cửa vẫn còn khóa, làm sao con có thể đi tìm nàng ta? Con có cần vì một Tiết Thanh Liên mà chống đối lại mẫu thân là ta hay không?”

“Nurong, có lẽ người quên mất cửa sổ rồi!”

Câu nói Hạ Túc khiến Tiết thị lạnh người, ánh mắt lóe lên tia sừng sốt, sau đó là không thể tin được.

“Không thể nào! Rõ ràng ta đã khóa rồi mà?” Tiết thị vội đến bên cửa sổ kiểm tra, phát hiện cửa sổ tuy đã đóng lại nhưng lại không hề khóa, hoàn toàn không có dấu hiệu cạy khóa trên cánh cửa.

“Sao lại thế này?!”

“A...”

Nghe thấy thanh âm, mọi người liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạ Vô không biết từ khi nào đã xuất hiện tại đây, trên tay còn cầm một ổ khóa.

“Tiểu Vô, đây là cái gì?” Tiết thị nhanh chóng nhận ra thứ nhĩ tử nàng đang cầm là ổ khóa nàng dùng để khóa cửa sổ liền không khỏi sừng sốt.

Hạ Vô đáp ứng: “Cái này là tối qua... con đuổi theo con bướm, phát hiện nó hướng phòng đại ca cho nên...”

“Cho nên làm sao?!” Tiết thị giờ phút này rốt cuộc cũng không thể bình tĩnh được nữa, tuyệt đối không phải như nàng nghĩ, tuyệt đối không phải Hạ Vô làm.

“Con thấy cửa sổ phòng đại ca đóng nên đã mở ra...”

“Hạ Vô!! Ta lập lại lần nữa, con nói cái gì?”

Hạ Vô tuổi còn nhỏ, bị bộ dạng của Tiết thị dọa sợ liền khóc nức lên: “Oa oa... con... con thấy cửa sổ phòng đại ca đóng nên đã... hức mở ra... không biết rằng... nó... hức...”

“Đù rồi Dung Dung, con đang dọa ngoại tôn của ta sợ đấy!” Tiết lão thái thái biết nữ nhi tức giận chuyện của Hạ Túc nhưng Hạ Vô tuổi còn nhỏ, làm sao có thể biết được thế nào là đúng, thế nào là sai, chuyện này xảy ra vốn dĩ đâu ai muốn, không thể chỉ trách Hạ Vô được.

Mọi chuyện thành ra thế này cũng không thể trách Hạ Túc, không thể trách Tiết Thanh Liên, lại càng không thể trách Hạ Vô, mọi chuyện chỉ có thể trách Tiết thị, đây là sơ suất của nàng, có lẽ nàng đã để ổ khóa lại mà quên mất sẽ khóa cửa, cho nên khi Hạ Vô đến mới có thể mở ra một cách dễ dàng như thế, nếu không dựa vào sức lực của một hài tử, làm sao có thể mở được ổ khóa, mọi người đều nghĩ như vậy, Tiết thị cũng nghĩ như vậy.

Tiết lão thái thái ra lệnh cho Huỳnh ma ma đưa Hạ Vô về phòng, nhìn một lượt khắp căn phòng mới mở miệng với Tiết thị: “Chuyện này con định thế nào?”

“Trong sách của Thanh Liên đã mất, như vậy không phải nên để Hạ thiếu gia lấy Thanh Liên sao?” Phương Lam từ đầu chí cuối vẫn chưa có nói chuyện, không ngờ câu đầu tiên lại là nói giúp Tiết Thanh Liên.

Phương Lam thật sự cũng không phải muốn nói giúp Tiết Thanh Liên nhưng mọi chuyện đã ra nông nổi này, ngoài trừ để Hạ Túc lấy Tiết Thanh Liên thì không còn cách gì khác, lúc đầu nàng vốn định để Hạ Túc lấy Tiết Phong Linh nhưng không ngờ mọi chuyện lại lệch quỹ đạo như vậy, bắt quả với nàng không loại được Tiết Phong Linh thì loại một Tiết Thanh Liên cũng không vấn đề gì. Tiết Thanh Liên xuất thân thứ nữ, vốn dĩ không gây ảnh hưởng đến vị trí của nàng, nhưng dù sao trên danh nghĩa nàng ta cũng là nữ nhi của Thượng thư phu nhân, giữ một ngày thì nàng sẽ thêm lo lắng một ngày, Khâm Châu xa xôi, lần này gả đi chỉ sợ không biết ngày trở về, như vậy cũng tốt, mất đi một người đỡ phải khiến nàng bận tâm.

“Muốn vào cửa Hạ gia không phải không được!” Tiết thị cảm thấy toàn thân bất lực, mọi chuyện đến nước này nếu không để Hạ Túc lấy Tiết Thanh Liên thì đồn ra ngoài cả Tiết gia và Hạ gia đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng, lần này nàng đến là mang vinh quang về Hạ gia chứ phải sỉ nhục!

“Muốn vào cửa Hạ gia, thì chỉ có thể làm thiếp!”

Tiết Thanh Liên cắn môi, chuyện này nàng sớm đã dự liệu được, tuy nhiên nàng không cam tâm làm thiếp, nàng không muốn nữ nhi của nàng lại là thứ nữ thấp kém, điều nàng muốn là vị trí chính thê của Hạ Túc!

Vì vậy ánh mắt cầu cứu của nàng rơi vào người Tiết Phong Lan, Lan Nhi có thể khiến Hạ Túc đến tìm nàng, có thể khiến hai người bọn họ đồng giường cộng chằm, có thể khiến Hạ Vô gánh tội thay nàng, như vậy hiện tại chỉ có Lan Nhi, chỉ có Lan Nhi mới có thể giúp được nàng.

Tiết Phong Lan nhướng mày, ánh mắt của Tiết Thanh Liên sao nàng lại không hiểu, bắt quả nàng chỉ hứa sẽ giúp nàng ta gả cho Hạ Túc, không có hứa là giúp nàng ta trở thành chính thê của hắn, vì vậy nàng lắc đầu.

Thấy Tiết Phong Lan lắc đầu, toàn thân Tiết Thanh Liên không khỏi sụp đổ, may mắn là có Hạ Túc bên cạnh đỡ lấy.

“Chuyện này tựa hồ không ổn, Hạ thiếu gia chưa thể đã có thiếp, truyền ra ngoài chỉ sợ ảnh hưởng đến Hạ gia!”

“Không chỉ thế, Đại tiểu thư của chúng ta vốn dĩ là nữ nhi trên danh nghĩa của phu nhân, dựa vào đâu không thể làm thê mà chỉ có thể làm thiếp? Đồn ra ngoài không phải là mất mặt Tiết gia chúng ta sao?”

“Phu nhân nhà chúng ta cũng xuất thân từ Thừa tướng phủ, Hạ phu nhân làm vậy là quá khinh người.”

Hai giọng nói thảo luận từ phái sau truyền đến khiến Thượng thư phu nhân không khỏi nhíu mày, lời của hai nha hoàn này nói không sai, tuy Tiết Thanh Liên không phải nữ nhi thân sinh của nàng nhưng từ nhỏ nàng ta đã được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của nàng, nếu thật sự nàng ta trở thành thiếp của Hạ Túc, mặt mũi nàng còn để ở đâu, huống hồ dựa vào địa vị của Thượng thư phủ, chẳng lẽ muốn trở thành chính thê của một Hạ gia tri phủ mà còn phải hỏi ý kiến của người khác sao?!

“Muội muội, muội như vậy là không đúng rồi, Hạ Túc chưa thể đã có thiếp, đồn ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến Hạ gia, huống hồ kì thi ứng kinh sắp tới, muội đây là muốn hủy tiền đồ của Hạ Túc sao?!”

Dứt lời, sắc mặt mỗi người đều lâm vào trầm tư, không rõ nguyên nhân vì sao Thượng thư phu nhân lại nói giúp Tiết Thanh Liên nhưng lời nàng nói không hề sai. Nam nhân tuy có thể tam thê tứ thiếp nhưng chưa thể nào đã có thiếp, không phải là hoang dâm vô độ sao, huống hồ kì thi lại sắp tổ chức, nếu chuyện Hạ Túc bị đồn ra ngoài, hắn sẽ bị bất lợi, đến lúc đó quan lộ không có, vinh quang không có, mà thanh danh thì lại bị tổn hại nghiêm trọng.

Tiết thị âm thầm cân nhắc lời nói của Thượng thư phu nhân, một lúc sau mới nói: “Muốn làm chính thê thì không thể chỉ có sự đồng ý của ta.” Nàng tuy là chủ mẫu Hạ gia nhưng có một số chuyện nàng không thể tùy ý quyết định, nếu muốn nạp thiếp cho Hạ Túc thì vốn không cần rắc rối như vậy, chỉ cần nàng gật đầu liền có thể nhưng chuyện này không phải vị trí thiếp thất là giải quyết định, muốn trở thành chính thê của nhi tử nàng, nàng cần phải hỏi qua người Hạ gia, nếu không có được sự đồng ý của Hạ lão phu nhân thì Tiết thị dù muốn cũng không được.

Chuyện của Tiết Thanh Liên cùng Hạ Túc kết thúc tại đây, trước khi Hạ Túc rời đi, Tiết thị cũng đã viết một phong thư cho Hạ gia bên kia, ý đồ thuyết phục Hạ gia chấp nhận cháu dâu là Tiết Thanh Liên, nói rõ sự việc này có ảnh hưởng lớn thế nào đối với tiền đồ của Hạ Túc, dù sao Hạ Túc cũng là trưởng tử của Hạ gia, nàng không tin Hạ gia có thể bỏ mặc.

Nắm trong tay tám phần thắng, Tiết thị trở về phòng nghỉ ngơi, Hạ Túc lên đường nàng cũng không ra từ biệt, có thể thấy được nàng đã giận dữ thế nào, Tiết Thanh Liên thì được đưa trở về Vân Hạ Viện, dù Hạ gia bên kia có chấp nhận nàng là chính thê hay thiếp thất thì Tiết Thanh Liên vẫn phải gả ra ngoài, cho nên Thượng thư phu nhân cho phép nàng về hồng nghi ngơi, chuẩn bị cho hôn lễ sắp diễn ra.

Thọ Minh Trạch.

“Mọi chuyện giao lại cho người.” Mấy ngày nay chuyện của Tiết Thanh Liên đã được xử lý đầu vào nấy, chỉ cần tin Hạ Túc bên kia truyền đến liền có thể tổ chức hôn sự, điều này khiến tâm trạng Tiết lão thái thái tốt hơn vài phần.

“Vâng.” Thượng thư phu nhân nhận lấy tờ giấy tuyên thành, nhìn thấy mực còn chưa khô thì gật đầu.

“Không biết là Thanh Liên có đợi được không đây.” Phương Lam đột nhiên mở miệng, lời nói của nàng thu hút không ít người.

Thượng thư phu nhân nhíu mày: “Có ý gì?”

“Hạ gia xa xôi, từ lúc đi đến lúc về cũng mất mấy tháng, lại phải được sự đồng ý của Hạ gia bên kia chắc phải tốn công tốn sức lắm, nếu muốn tổ chức hôn lễ thì cũng phải đợi nửa năm sau, đến lúc chỉ sợ Thanh Liên...”

“Ăn nói hàm hồ!” Tuy là nói vậy nhưng đây cũng là điều mà Tiết lão thái thái lo lắng.

“Phương Lam nói sai rồi, lão thái thái đừng tức giận.” Phương Lam rất thức thời, thấy vậy cũng không nói nữa.

Tiết lão thái thái thở dài, ánh mắt rơi vào người Thượng thư phu nhân: “Trong phủ đạo này xảy ra nhiều chuyện, không bằng người dẫn tui nhỏ đi chùa cầu phúc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Gặp quý nhân

“Sao tỷ lại đến đây?” Tiết Phong Lan tựa người vào trường kỷ, ánh mắt nàng tập trung vào quyển sách trên tay, nghe thấy được tiếng bước chân nhẹ nhàng, nàng không nâng mắt nhưng nghe giọng nói dịu dàng như nước, nàng liền đoán được thân phận của người đến.

“Lan Nhi, tỷ đến là để cảm tạ muội...” Giọng nói như ngọc, thanh âm thanh khiết, người quả đúng như tên, Thanh Liên, Thanh Liên, chỉ cần nghe giọng thôi cũng khiến người khác khó mà quên được, thân là nữ tử Tiết Phong Lan còn cảm thấy say mê, huống hồ là nam tử như Hạ Túc, sao có thể cưỡng lại được?

“Cảm tạ? Mấy ngày nay tỷ không ra ngoài, hiện tại lại đến Hàn Mai Các của ta không phải là muốn ta rước phiền phức đấy chứ?” Nàng nhướn mày, ánh mắt rớt cuộc cũng rời khỏi quyển sách, dừng lại trên người Tiết Thanh Liên. Mấy ngày nay xem ra Tiết Thanh Liên được đãi ngộ không tệ, sắc mặt tươi tỉnh, gò má hồng hào, đôi mắt sáng ngời, đôi môi hồng nhuận, tựa như đóa hồng liền sắp nở, e ấp mà rực rỡ.

Tiết Thanh Liên được như vậy, công lao của Tiết Phong Lan cũng không nhỏ, mọi việc cũng là nhờ Như Ngọc thông minh, tuy không biết Như Ngọc đã làm cách nào mà có thể khiến Hạ Vô nhận tội trong việc mở khóa cửa sổ phòng Hạ Túc, cũng không biết làm sao Tiết Thanh Liên và Hạ Túc lại có thể gao nấu thành cơm như lời nàng nói, bất quá Tiết Phong Lan thật sự vừa lòng với cách làm của Như Ngọc. Trong Tiết phủ có biết bao nhiêu người, không phải Tiết Yên Hoa thì lợi dụng Hạ Anh cũng không vấn đề gì nhưng đối tượng Như Ngọc chọn lại là Hạ Vô, thật đúng là... vừa ý Tiết Phong Lan nàng! Tuy nói Hạ Vô là hài tử vô tội nhưng ngày đó, mặc kệ là vô tình hay cố ý thì mũi tên mà hắn bắn ra cũng suýt đã giết chết nàng, Tiết Phong Lan từng nói, một khi trùng sinh, nàng chỉ sống vì bản thân, cho nên chuyện Hạ Vô đã làm, nàng tuyệt đối không bỏ qua, vốn dĩ nàng đang tìm cơ hội để đáp lễ hắn, không nghĩ đến Như Ngọc lại ra tay trước. Sự việc lần này mọi người đều nghĩ là lỗi của Tiết thị, nhưng nếu không có Hạ Vô thì Hạ Túc sẽ không phát hiện cửa sổ không khóa mà đi tìm Tiết Thanh Liên, đối với việc này trong lòng Tiết thị tất nhiên không tất nhiên không cam tâm, mà nữ nhân một khi tức giận, chỉ sợ đến lúc đó Tiết thị mất hết lý trí mang Hạ Vô ra trút giận!

Tiết Thanh Liên lấy làm kinh ngạc, nhớ đến sớm muộn gì thì nàng cũng phải gả cho Hạ Túc cho nên trước kia gả đến Hạ gia bên kia, Tiết Thanh Liên thật sự nhận được đãi ngộ của Đại tiểu thư mà trước giờ nàng chưa từng có. Đạo này nàng ở Vân Hạ Viện hưởng thụ cuộc sống an nhàn sớm đã quên mất mọi chuyện xảy ra bên ngoài, dù sao trước kia nàng cũng sống như vậy cũng không có ai chú ý đến, hiện tại lại trở thành tâm điểm khiến vạn nhân chú mục, vậy mà điều đầu tiên nàng làm sau khi ra khỏi viện của mình không phải đến thỉnh an Tiết lão thái thái, cảm tạ Thượng thư phu nhân, mà đến Hàn Mai Các tìm Tiết Phong Lan, nếu để người có mưu đồ bất chính biết được thì đúng như lời Tiết Phong Lan nói, rước họa vào thân!

“Lan Nhi, thật sự xin lỗi, nếu tỷ đến đây mà khiến muội rước lấy phiền phức thì tỷ về trước đợi khi nào...” Nàng đứng là suy nghĩ không đáo, quên mất

sự việc quan trọng như vậy, cuộc sống hiện tại sớm đã không còn như trước kia, nàng hiện tại là Đại tiểu thư Thượng thư phủ, lễ cấp kê của nàng sắp tới, lại sắp gả cho Hạ Túc, tất nhiên sẽ khiến người ngoài chú ý.

Tiết Phong Lan nhếch môi: “Nếu đã đến thì nói những lời dư thừa này làm gì?”

Tiết Thanh Liên có chút ngượng ngùng ngồi xuống, ánh mắt không khỏi nhìn xuống đôi chân của Tiết Phong Lan, nghĩ một hồi cũng không biết mở miệng thế nào, đành tiếp tục câu chuyện cũ: “Lan Nhi, mặc dù biết rõ là Thượng thư phu nhân nói giúp tỷ mới có thể trở thành chính thê nhưng tỷ biết, người phía sau giật dây Thượng thư phu nhân là muội đúng không?”

Tiết Phong Lan liếc mắt, im lặng không trả lời, cũng không có phản bác lại lời của nàng ta, đúng là nàng có thổi một chút gió bên tai Thượng thư phu nhân, nếu không Thượng thư phu nhân làm sao có thể nói giúp Tiết Thanh Liên? Tiết Thanh Liên đối với Thượng thư phu nhân mà nói bất quá cũng chỉ là một người ngoài, cho dù nàng gả cho ai, làm thê vẫn là làm thiếp thì Thượng thư phu nhân cũng không quan tâm, nữ nhân đa tình nhưng cũng rất vô tình, nếu không phải nữ nhi do chính mình sinh ra thì tuyệt đối sẽ không đối xử tốt, cho nên khi nghe thấy Tiết thị đề Tiết Thanh Liên làm thiếp của Hạ Túc, mặt nàng vẫn không đổi sắc.

Thật ra Tiết Phong Lan cũng không phải muốn giúp đỡ Tiết Thanh Liên, lúc đầu nàng chỉ hứa là sẽ để Hạ Túc lấy nàng ta, không có đồng ý với việc khiến nàng ta trở thành chính thê của Hạ Túc, bởi vì nàng biết rõ Tiết thị nhất định sẽ không chấp nhận, mà Hạ gia bên kia nhất định sẽ không chấp nhận. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, giúp người phải giúp cho trót, huống hồ khi Tiết Thanh Liên trở thành chính thê của Hạ Túc, Hạ gia bên kia sau này nàng sẽ là chủ mẫu, đối với Tiết Phong Lan cũng xem như có lợi, vì vậy nàng biến cái không thể thành có thể, nàng gả vợ cho Như Sương cùng Như Ngọc thổi gió bên tai Thượng thư phu nhân, ý đồ muốn Thượng thư phu nhân ra mặt giúp đỡ, dù sao Thượng thư phu nhân cũng là chủ mẫu của Tiết gia, người có thể lên tiếng trước mặt Tiết lão thái thái chỉ có một mình nàng.

Như Sương và Như Ngọc chỉ mới đến Tiết phủ không lâu, tất nhiên Thượng thư phu nhân sẽ không phân biệt được ai là người thổi gió bên tai nàng, với lại dựa vào tính tình kiêu ngạo đó của Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Lan sớm đã nắm chắc bảy phần thắng trong tay, phần còn lại là do phản lực Tiết Thanh Liên trong lòng Thượng thư phu nhân. Tiết Thanh Liên không phải nữ nhi thân sinh của nàng, chuyện này chỉ có Tiết - Lý hai nhà là rõ ràng, bất quá Tiết Thanh Liên được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa Thượng thư phu nhân, chuyện này khắp thiên hạ đều biết, thanh danh Tiết Thanh Liên ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến địa vị của nàng, thân là Đại tiểu thư Thượng thư phủ mà lại chấp nhận làm thiếp cho nhi tử Hạ gia tri phủ Khâm Châu, đồn ra ngoài không phải Thượng thư phu nhân mới là người mất mặt nhất sao? Dưỡng nữ nhi làm thiếp, tiền đồ sau này của Tiết Phong Linh cùng Tiết Phong Lan cũng sẽ không tránh khỏi bị ảnh hưởng, tình thế cấp bách, chỉ còn cách giúp đỡ Tiết Thanh Liên trở thành chính thê của Hạ Túc, sau này Hạ gia sẽ để Tiết Thanh Liên làm chủ, đến lúc đó Tiết thị cũng sẽ không dám ra oai trước mặt nàng, một công đôi việc, mũi tên này của Tiết Phong Lan bắn ra thật sự không sai lầm chút nào!

“Ta biết muội đã giúp đỡ ta rất nhiều, thật sự đa tạ muội, nếu không không phải có muội giúp đỡ, tám nguyện ta cũng sẽ không được thành toàn...” Tiết Thanh Liên một mình độc thoại cũng không thấy nhàm chán, mặc dù Tiết Phong Lan tiếp tục đọc sách không quan tâm đến nàng nhưng Tiết Thanh Liên biết những lời nàng nói Tiết Phong Lan đều nghe rõ ràng.

“Đúng rồi Lan Nhi, chẳng phải muội có chuyện muốn hỏi tỷ sao?” Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Tiết Phong Lan nghiêm túc hẳn đi, ánh mắt nàng lạnh đi vài phần.

“Muội muốn hỏi gì?”

“Tại sao...?”

“Hả?” Một câu không đầu không đuôi như vậy thành công khiến Tiết Thanh Liên khó hiểu.

“Tại sao chỉ mới gặp nhau chưa đầy một ngày mà tỷ đã có thể nắm giữ trái tim của Hạ Túc?” Giọng nói nàng nhẹ như gió, lại lạnh như sương, Tiết Phong Lan nâng cằm cả đời để nắm giữ trái tim Lam Thành Vũ nhưng kết quả lại là thất bại, hơn nữa còn là một thất bại vô cùng thảm hại, trả giá bằng cả mạng sống, xứng đáng sao? Nàng không rõ, thứ nàng hiện tại muốn nhất chính là đáp án của Tiết Thanh Liên, nàng thừa nhận bản thân không hề thua kém Tiết Thanh Liên, thậm chí còn xuất sắc hơn, ngoại trừ việc... đôi chân nàng bị tàn phế, nhưng là đôi chân quan trọng sao? Tại sao Tiết Thanh Liên lại có thể dễ dàng nắm giữ được trái tim Hạ Túc, tại sao Tiết Thanh Liên chỉ cần thời gian một ngày là có thể, chẳng lẽ... nam nhân thích chính là loại nữ tử như Tiết Thanh Liên?

Tiết Thanh Liên sùng sốt: “Lan Nhi?” Ánh mắt của người đối diện khiến toàn thân nàng cứng đờ, câu hỏi này nhất thời khiến nàng không biết phải trả lời thế nào, tựa hồ... câu hỏi này không phải là một hài tử như Tiết Phong Lan nên hỏi.

“Lan Nhi, thật sự thì... nắm giữ tâm nam nhân không khó, quan trọng là do muội muốn dùng cách nào mà thôi!”

Lần này đến lượt Tiết Phong Lan bị nàng làm sùng sốt.

“Lan Nhi, muội phải nhớ kỹ, không phải muội cứ thật lòng với đối phương thì đối phương sẽ thật lòng với muội, trong tình cảm tuyệt đối không được đặt lòng mình quá nhiều vào đối phương, cho dù có bao nhiêu thật tâm thì thứ cuối cùng nhận lại chỉ là đau khổ cùng tổn thương. Nam nhân ấy à, thứ không có được dễ dàng mới là thứ cần phải trân trọng.” Nam nhân là loại động vật thích săn bắn, lại thích những thứ mới lạ, mà nữ nhân khi đã yêu rồi thì không còn đường lui, trên đời nữ có bao nhiêu nữ nhân có thể tự tin rằng bản thân có thể nắm giữ được tâm người mình yêu?

Hạ Túc cũng thế, Tiết Thanh Liên cũng vậy, lúc đầu người Hạ Túc để ý là Tiết Phong Linh, nhưng Tiết Phong Linh lại chóng mất hứng, điều này khiến nam nhân nảy sinh sự hứng thú, đó là tâm lý bình thường, nếu đem đó Tiết Thanh Liên không teanh thủ cơ hội gặp riêng Hạ Túc, chỉ sợ nàng cũng chỉ là một hạt bụi trong mắt hắn.

Nắm bắt tâm tư nam nhân không khó, quan trọng là bản thân dùng cách nào, khi Hạ Túc nhắc đến việc luyện võ, Tiết Thanh Liên có thể thấy được ánh mắt hần không che giấu sự yêu thích và khát vọng trong đó, nàng liền hiểu rõ, đồng thời cũng không chút do dự ủng hộ hần, nàng muốn hần biết tuy tất cả mọi người phản đối hần nhưng không bao gồm Tiết Thanh Liên nàng trong đó, nam nhân vốn cho mình là trời, luôn không thích người khác ngược ý hần, quả nhiên việc nàng ủng hộ đã nhận được hảo cảm của hần, bất quá mọi việc diễn ra nhanh hơn dự đoán của nàng.

Căn phòng bởi vì lời nói của Tiết Thanh Liên mà rơi vào yên tĩnh, Tiết Phong Lan trầm mặc không nói, ánh mắt nàng mông lung không biết đang suy nghĩ gì, Tiết Thanh Liên lúc này mới cảm thấy không ổn, cẩn thận đánh giá sắc mặt người đối diện, phát hiện đối phương không vì lời nói của nàng mà biến sắc mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Tỷ học ở đâu những lời nói đó vậy?”

“Tỷ... tỷ đọc trong sách.”

Tiết Phong Lan nhếch môi: “Là loại sách gì vậy?” Là loại sách gì mà có thể viết ra những lời kinh hãi thế tục như vậy, hơn nữa còn là lời nói từ miệng một nữ nhân, nếu người ngoài nghe được không biết sẽ có cảm giác gì?

Trong tình cảm tuyệt đối không được lòng mình quá nhiều vào đối phương? Tình cảm là loại chuyện bản thân có thể quyết định được sao? Một khi đã rơi vào lưới tình, cho dù là người lý trí thế nào cũng sẽ đi kiên nhẫn, hưởng hồ một người tình cảm như nàng, nếu ban đầu biết tình cảm nàng dành cho hần là sai trái thì nàng đã không động tâm, nhưng mà trên thế gian này vốn dĩ không tồn tại từ “nếu”!

“Chỉ là... loại sách bình thường thôi.”

Đối với thái độ trốn tránh của Tiết Thanh Liên nàng xem như không thấy, chuyển sang vấn đề khác: “Nghe nói gần đây tổ mẫu cho người mang canh qua cho tỷ uống?” Đây đúng là chuyện lạ, Tiết lão thái thái trước vốn không quan tâm đến thứ nữ nhỏ nhoi như Tiết Thanh Liên vậy mà hiện tại lại cho người mang canh tới, nói cái gì mà đề tâm bổ cho nàng ta nhưng Tiết Phong Lan nghe được tin tức từ Như Sương thì chén canh mà Tiết lão thái thái mang đến có chứa thuốc tránh thai.

“Àn.” Tiết Thanh Liên cũng biết rõ sự tình, cho nên khi nghe đến việc này biểu tình của nàng thập phần lạnh nhạt, dù sao nàng cùng Hạ Túc cũng đã da thịt chi thân, có người mang thuốc tránh thai đến vốn đã nằm trong dự đoán của nàng, bất quá khiến Tiết Thanh Liên có chút bất ngờ là vì người mang đến là Tiết lão thái thái chứ không phải Tiết thị.

Thật ra lúc đầu nàng vốn muốn dùng hải tử để uy hiếp Hạ gia bên kia chấp nhận thân phận thứ nữ của nàng nhưng nghĩ đến việc nàng chưa vào cửa đã đắc tội nhà chồng, chỉ sợ sau này khó mà sống an ổn, cho dù sau này nàng sinh ra nam hài thì ấn tượng của nàng trong lòng người Hạ gia sớm đã bị bôi đen, hưởng hồ ở tuổi này của nàng, tạm thời vẫn không nên có hải tử, sức khỏe nàng vốn dĩ yếu đuối, hiện tại nếu kiên quyết mang thai thì chỉ sợ sau này khó mà mang thai nữa, cho nên Tiết Thanh Liên lấy đại cuộc làm trọng, vẫn nên lấy lòng Hạ gia bên kia trước đã.

Không thể không nói Tiết Thanh Liên là một nữ nhân vô cùng thông minh!

Tiết Phong Lan có lẽ đã xem thường vị tỷ tỷ này của nàng rồi!

~~~~~

Sáng sớm ngày hôm sau, vừa mới tờ mờ sáng mọi người trong phủ đã vội vàng rời giường, chuẩn bị cho việc đi lễ phật, bởi vì đạo gần đây trong phủ xảy ra khá nhiều chuyện, mà Tiết lão thái thái lại là người mê tín, vì vậy lần này nàng gần như muốn mang tất cả mọi người trong phủ đi cùng, xe ngựa chuẩn bị tất nhiên không ít.

Tiết lão thái thái cùng Thượng thư phu nhân cùng nhau rời đi, mà Thượng thư phủ thì không thể một ngày không có nữ chủ nhân, thế nên Tiết lão thái thái quyết định để Nhị phu nhân Lâm thị ở lại quản lý phủ trong thời gian các nàng đi cầu phúc, Nhị phu nhân đối với việc này có chút không tình nguyện nhưng đây là mệnh lệnh của mẹ chồng nên nàng không thể không nghe theo. Phương Lam bên này vốn không có hứng thú đi lễ phật hay cầu phúc, nàng muốn tranh thủ cơ hội này để nắm chìa khóa Tiết phủ nhưng không ngờ Tiết lão thái thái lại giao cho Nhị phu nhân, điều này khiến Phương Lam tức giận đến mức thở phì phò. Mà Vũ di nương vốn định đi cùng nữ nhi, sợ không có nàng nữ nhi sẽ gây họa, sự việc Hạ Túc đã khiến Tiết lão thái thái tức giận với Tiết Yên Hoa, nếu lần này nữ nhi lại làm ra chuyện chọc giận Tiết lão thái thái, Vũ di nương thật sự không biết làm gì để cứu nữ nhi, bất quá bởi vì nàng chỉ là một tì thiếp, cho nên Tiết lão thái thái không cho phép nàng đi cùng, nên nàng chỉ đành cam chịu, chỉ mong Tiết Yên Hoa không gây rối.

Bởi vì khá nhiều người cho nên phải có tận ba bốn chiếc xe ngựa mới có thể chở đủ, mỗi chiếc xe ngựa đều rộng rãi thoáng mát, chất liệu không phải là loại gỗ quý nhất nhưng cũng không phải loại gỗ tầm thường, Tiết lão thái thái, Thượng thư phu nhân, Tam phu nhân Dung thị và Tiết thị bốn người một xe cũng còn dư một chỗ, bất quá vì người trong xe đều là trưởng bối, cho nên ngoại trừ Tiết Phong Linh thì không có bất kì người nào tình nguyện muốn ngồi chung xe ngựa. Theo phía sau là đoàn xe ngựa của Tiết gia bốn vị tiểu thư cùng với Hạ Anh, mặc dù Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa không hòa hợp nhưng vì đường xá xa xôi, không tiện mang theo nhiều xe, hai người dù không hòa hợp cũng bị nhét vào một xe, mà phía sau là xe ngựa của Tiết Vũ Vãn, Tiết Mộ cùng Tiết Duy, thêm Hạ Võ nữa là bốn người, không gian bên này so với hai chiếc xe ngựa khác có phần dễ chịu hơn nhiều, chiếc xe còn lại chở những nha hoàn của các viện.

Đường đến Thiên Vu Sơn Tự không gần, không biết trên hai chiếc xe ngựa khác thế nào nhưng trên chiếc xe ngựa của Tiết Phong Lan thì yên tĩnh đến lạ thường, Tiết Thanh Liên thì chỉ thân quen với Tiết Phong Lan, khi thấy Tiết Phong Lan không có ý định mở miệng thì nàng cũng đành im lặng, mà Tiết Lan Hương là dóá hần mai kiêu ngạo, trước giờ không chủ động cùng người khác tán gẫu, Tiết Liên Kiều lại không giỏi giao tiếp, Tiết Yên Hoa vì việc của Hạ Túc mà bị Vũ di nương trách phạt nên hiện tại không dám gây chuyện, trong năm người chỉ có Hạ Anh là người ngoài, nàng ngoại trừ nịnh nọt với Tiết Phong Linh thì những người khác đều không để mắt đến, cho nên không khí bên trong xe ngựa thập phần im lặng, thập phần khó thở, cũng thập phần gay gắt.

Đến trưa xe ngựa mới dừng lại ở dưới núi, trước cổng Thiền Vu Sơn Tự, bởi vì là ngày Tết cho nên nơi này có không ít người, Tiết lão thái thái được Huỳnh ma ma đỡ xuống xe liền đi thẳng lên bậc thang, điều đầu tiên nàng làm khi đến đây là muốn vào bên trong đại sảnh để thắp hương. Đám người Tiết phủ ở phía sau thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo, một nhà Tiết phủ đi đến đâu cũng không khỏi thu hút ánh mắt của mọi người, nữ tử cao quý diễm lệ, tiểu thư phía sau mỗi người một vẻ, người nào cũng là mỹ nhân có một không hai, mà nam tử thì thập phần tuấn tú nhã nhặn, khiến những người xung quanh vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ.

Thắp hương xong, Tiết lão thái thái vốn định nhờ sư trụ sắp xếp chỗ nghỉ cho mình, tuổi tác nàng đã cao lại đi đường xa như vậy tránh không khỏi có chút mệt mỏi, huống hồ nàng cũng không có ý định trở về phủ sớm, dù sao những ngày này Thiền Vu Sơn Tự luôn rất đông người, biết gặp sẽ gặp được quý nhân?

“Công chúa?” Thượng thư phu nhân nghi ngờ mở miệng khiến người Tiết phủ hơi kinh ngạc, chỉ thấy nàng tiến về phía hai nữ nhân đang đứng chấp tay ở trước tượng phật, một bộ dạng đang cầu phúc.

“Thần nữ tham kiến Trịnh vương phi, Trưởng công chúa vạn phúc kim an.” Đến gần Thượng thư phu nhân mới xác nhận bản thân không nhận nhầm người, trong lòng có chút vui mừng khi ở nơi này gặp được người quen.

“Phải Lý muội muội đó không?” Trưởng Công chúa kinh ngạc, nàng là nữ nhi của Thái hậu, mà Thượng thư phu nhân lại là cháu gái Thái hậu, quan hệ giữa hai người cũng xem như thân thiết.

“Công chúa tỷ tỷ, tỷ cùng Trịnh vương phi là đi cầu phúc sao?” Thượng thư phu nhân cẩn thận nhìn Trịnh vương phi ở phía sau, trong lòng có chút thấp thỏm, vị Trịnh vương phi này nàng đã gặp nhiều lần nhưng áp lực mà nàng ta cho nàng vẫn không suy giảm mà còn ngày càng tăng.

Trịnh vương là vương gia khác họ được tiên đế sắc phong, nắm trong tay quyền lực khuynh đảo một vương triều, hẳn là người quyền cao chức rộng, lại được lòng dân, đến Ngụy đế còn phải e ngại ba phần, mà Trịnh vương phi xuất thân từ gia tộc nhỏ đã suy tàn, may mắn gặp gỡ được Trịnh vương cho nên nàng mới có thể trở thành vương phi dưới ánh mắt hâm mộ, đổ ỳ, hận của tất cả thiếu nữ trong kinh thành. Thế lực Trịnh vương ngày càng lớn mạnh, vì muốn kiềm chế thế lực của Trịnh vương và bảo vệ đế vị của bản thân, một cuộc hôn nhân chính trị của Trưởng Công chúa và Thế tử Trịnh vương đã được diễn ra, tuy nhiên đối với con dâu này, Trịnh vương phi cũng xem như hài lòng, mà Trịnh Thế tử cũng đối xử với nàng vô cùng tốt, điều này khiến Trưởng Công chúa lấy làm an ủi, hiện tại quan hệ giữa Ngụy đế và Trịnh vương cũng không đến mức vô phương cứu chữa, ít nhất khi đối đầu với thế lực thứ ba thì hai người sẽ hợp tác với nhau.

“Ân.” Nàng nâng mắt nhìn về phía sau Thượng thư phu nhân, phát hiện một nhà Tiết phủ tựa hồ đều đi theo Thượng thư phu nhân đến đây thì không tránh khỏi kinh ngạc, phật tự là nơi yên tĩnh, Thượng thư phu nhân đi lễ phật mà mang nhiều người theo như vậy, không phải là muốn gây náo động cả Thiền Vu Sơn Tự này sao? Nghĩ vậy, Trưởng Công chúa có chút không vui.

“Lý muội muội đi chùa mà mang theo nhiều người như vậy, chẳng lẽ không sợ gây ồn ào chốn thanh tự này sao?”

Biết Trưởng Công chúa hiểu lầm việc mang theo đám hài tử đến đây là chủ ý của nàng, Thượng thư phu nhân liền vội vàng giải thích: “Công chúa tỷ tỷ hiểu lầm, bởi vì trong phủ xảy ra nhiều chuyện, mẹ chồng muội mới mang theo đám hài tử đến đây cầu phúc, ý đồ rửa sạch xui xẻo.”

Trưởng Công chúa nhướng mày, sau khi biết được đây không phải chủ ý của Thượng thư phu nhân thì cũng không có ý định trách nàng nữa.

“Lão nô tham kiến Trịnh vương phi, Trưởng công chúa vạn phúc kim an.” Tiết lão thái thái nhìn thấy Thượng thư phu nhân ở bên đó cùng hai nữ nhân y phục hoa lệ trò chuyện, liếc sơ cũng biết thân phận hai người không tầm thường, thầm nghĩ đi cùng Thượng thư phu nhân quả nhiên là gặp quý nhân, bước chân liền tiến về phía này, đến gần mới biết được thân phận đối phương là Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa, nụ cười trên mặt không khỏi tươi hơn vài phần.

“Tiết lão phu nhân không cần đa lễ.” So với thái độ vừa nãy đối với Thượng thư phu nhân thì hiện tại Trưởng Công chúa thập phần lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Thích khách

“Gặp Công chúa ở nơi này đúng là có duyên, không bằng chúng ta cùng nhau đi dạo xung quanh, người thấy thế nào?” Giờ phút này Tiết lão thái thái sớm đã quên mất mệt mỏi, thân thể mặc dù có chút không được thoải mái nhưng trong đầu nàng hiện tại chỉ nghĩ đến việc có thể tạo quan hệ tốt với nữ tử trước mặt thì làm sao còn quan tâm đến sức khỏe của bản thân?

Trịnh vương phi không nói, dù sao nếu không phải có một vị trưởng phu là Trịnh vương ở sau chống lưng thì thân phận của nàng vốn không thể so sánh với Nhị phẩm phu nhân là nàng, thế nhưng con dâu nàng ta - Trưởng Công chúa thì lại khác.

Nàng là Trưởng Công chúa của Đại Ngụy, tỷ tỷ của đương kim hoàng đế bệ hạ, thân là kim chi ngọc diệp, ngoại trừ Thái hậu cùng Hoàng hậu ra thì nàng chính là nữ nhân cao quý nhất kinh thành, nàng thường không xuất đầu lộ diện, khiến các vị phu nhân muốn kết giao cùng nàng còn khó hơn lên trời, hiện

tại Tiết lão thái thái lại có duyên gặp gỡ, cây cỏ thụ lớn như vậy, nàng sao có thể dễ dàng bỏ qua?!

Trưởng Công chúa nương mảy, mặc dù không tỏ thái độ nhưng rõ ràng đối với đề nghị của Tiết lão thái thái cũng không mấy hài lòng. Số lần nàng cùng nàng ta gặp nhau chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, trò chuyện không đến mười câu, nếu không phải nể mặt nàng ta là mẹ chồng của Thượng thư phu nhân thì nàng cũng không nói những lời khách sáo như vậy, người thấy sang nhận họ hàng thân thích nàng đã thấy nhiều, Tiết lão thái thái này cũng chỉ là một trong số những kẻ đó.

Đại Ngụy mới vào xuân, khí trời vẫn còn khá lạnh, đặc biệt là nơi núi cao như Thiên Vu Sơn Tự đây, không khí ở đây so với kinh thành tất nhiên sẽ thấp hơn, hiện tại tuy là giữa ban trưa nhưng sương mù vẫn còn nhàn nhạt lung lờ.

Trưởng Công chúa từ nhỏ đã dưỡng thân vàng ngọc, thể chất yếu đuối, ngồi xe ngựa một đường không ngừng nghỉ đến nơi đây, khó tránh khỏi mệt mỏi, chưa nói đến đường xóc nảy khó đi, thân thể nàng làm sao có thể chịu được, nếu không phải có Trịnh vương phi bên cạnh thì nàng sớm đã tìm một căn phòng để nghỉ ngơi rồi.

Cho nên đối với lời đề nghị của Tiết lão thái thái nàng cảm thấy vô cùng phiền chán, định mở miệng từ chối thì một giọng nói trầm thấp đã vang lên, nói những lời thay tiếng lòng của nàng.

"Tiết lão phu nhân đúng là có tâm..." Tâm mà nàng nói đến không biết là tâm gì, là đang khen Tiết lão thái thái vẫn là có ý khinh thường?

"Bất quá đường xa mệt mỏi, không giống Tiết lão phu nhân... người khác không được hăng hái như vậy." Trịnh vương phi cùng Trịnh vương là phu thê lâu năm, tuy nàng xuất thân bình thường nhưng ở bên cạnh phu quân đã lâu, loại người nào nàng chưa từng thấy qua? Nữ nhân ham vinh hoa phú quý, nữ nhân tâm cơ thủ đoạn nàng đã thấy nhiều, vốn dĩ lúc đầu còn nghĩ Thượng thư phu nhân tính tình không tệ, mẹ chồng nàng ta chắc hẳn cũng là một quý phu nhân có khí chất, nhưng hiện tại nhìn Tiết lão thái thái, Trịnh vương phi cảm thấy... nàng đúng là hy vọng quá nhiều rồi!

"Vương phi nếu đã nói vậy lão nô cũng không tiện làm phiền, đề lần sao cũng không muộn." Tiết lão thái thái cũng không cảm thấy xấu hổ, dù sao thời gian nàng ở đây cũng không phải ngắn, cơ hội gặp gỡ Trịnh vương phi cũng không ít, chỉ cần có thể kết giao với hai người các nàng, có Trịnh vương ở phía sau giúp đỡ, tiền đồ sau này của nam nhân Tiết phủ không cần phải lo.

"=a51b9f6729d3f6187a12cad258840497">"Vương phi nương nương, Công chúa điện hạ, phòng của hai vị đã được chuẩn bị xong, là tiền viện ở phía Tây, không biết hai vị các muốn đến đó ngay bây giờ hay là..." Giọng nói thập phần cung kính, hòa thượng này cũng là một người thông minh, biết rõ phận thân phận đối phương không tầm thường, cho nên lời lẽ rất cung kính.

"Vất vả cho ngài, phiền ngài dẫn đường." Trịnh vương phi trước giờ đối với người trong cửa phật vẫn luôn rất kính trọng, dựa theo sự chỉ dẫn của tiêu hòa thượng, nàng cùng Trưởng Công chúa đi thẳng về phía trước, đối với Tiết lão thái thái bên cạnh cũng không nói lời nào, mà Trưởng Công chúa trước khi rời đi cũng không quên gật đầu với Thượng thư phu nhân, dù sao Thượng thư phu nhân cũng là biểu muội của nàng, mà Tiết lão thái thái, bất quá chỉ là một người họ hàng xa, không mấy thân thiết.

"Cung tiễn vương phi."

Hành động của Trưởng Công chúa lọt vào mắt Tiết lão thái thái chẳng khác nào đổ dầu vào lửa, khiến nàng trở nên bất mãn, vốn dĩ thái độ của Trịnh vương phi đã khiến nàng bất mãn, hai người họ cũng vừa mới trò chuyện được một hai câu, quay lưng đi Trịnh vương phi liền phui sạch qan hệ với nàng, khiến những người xung quanh nhìn nàng với ánh mắt khinh thường.

Sớm đã nghe nói tính tình Trịnh vương phi này kì quái, hiện tại xem ra đúng là mắt cao hơn đầu, thái độ như vậy rõ ràng là chướng mắt Tiết gia nàng, bất quá như vậy cũng thôi đi, mẹ chồng là nàng bị Trịnh vương phi xem thường trong khi Thượng thư phu nhân thân là con dâu lại được Trưởng Công chúa coi trọng, hành động như vậy chẳng khác nào tán thẳng vào mặt Tiết lão thái thái?

Lúc này cũng có một vị hòa thượng khác đi đến bên này, Tiết lão thái thái vốn dĩ đã mệt mỏi, hiện tại lại bị Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa chọc giận, tâm trạng tất nhiên không vui, nàng nhanh chóng đi đến viện đã được chuẩn bị để nghỉ ngơi.

Ánh mắt Tiết Phong Lan dõi theo thân ảnh của hai nữ nhân cho đến khi các nàng biến mất ở ngã rẽ, kiếp trước việc của Tiết Thanh Liên và Hạ Túc không có xảy ra, tất nhiên nàng cũng không có dịp đến Thiên Vu Sơn Tự này để cầu phúc, không nghĩ đến ở nơi này lại có thể gặp Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa, đúng là... ngoài ý muốn.

Trịnh vương phi và Trưởng Công chúa nghỉ ngơi ở tiền viện phía Tây, mà nữ nhân Tiết phủ thì được phân đến hậu viện phía Nam, hai viện cách nhau cả một đoạn đường dài lát đá, xuyên qua hòn non bộ, băng qua một đình viện mới có thể đến, Tiết lão thái thái khi biết được điều này chỉ có thể buồn bực dậm chân.

Phía Nam của Thiên Vu Sơn Tự có rất nhiều viện, viện mà Tiết lão thái thái được phân đến cũng là một trong số các viện đó, mỗi phân viện đều được chia làm tiền viện và hậu viện, tiền viện là nơi dành cho những khách nhân có địa vị cao quý, tựa như Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa, một người là vương phi khác họ, một người là hoàng thân quốc thích, tất nhiên được nghỉ ngơi ở tiền viện. Mà Thượng thư phu nhân, tuy là cháu gái Thái hậu, cũng được xem là hoàng thân quốc thích nhưng xuất giá tòng phu, nàng lại không phải dòng dõi trực thuộc hoàng tộc, cho nên được phân đến phân viện lớn nhất trong các viện phía Nam, đãi ngộ như vậy cũng là không tồi.

64e19f2a569db1b724b0ab">Phòng ở đây cũng không nhỏ, có đủ cho ba bốn người cùng ở, hơn nữa mỗi một phòng đều có ít nhất là hai chiếc giường, căn phòng lớn nhất tất nhiên là thuộc về Tiết lão thái thái cùng Tiết thị hai mẫu tử, tiếp theo là Thượng thư phu nhân cùng Tam phu nhân Dung thị một phòng, các phòng còn lại chia đều cho nữ nhi tam phòng, tất nhiên các nàng không được đãi ngộ như trưởng bối, có ít nhất ba đến bốn người một phòng.

Tiết Phong Linh cùng Tiết Lan Hương một phòng, Tiết Phong Lan tất nhiên sẽ không chung phòng với Tiết Phong Linh nên nàng ở phòng riêng, mà Tiết Thanh Liên lại chọn ở cùng phòng với nàng, còn lại Tiết Liên Kiều cùng Tiết Yên Hoa hai người. Tiết Yên Hoa cùng Tiết Thanh Liên bất hòa, sao có thể chịu ở cùng phòng với Tiết Thanh Liên, cho nên nàng liền chọn phòng của Tiết Phong Linh, Tiết Liên Kiều thấy thế cũng không có ý kiến, hiện tại chỉ còn một mình Hạ Anh là chưa quyết định.

Tiết Phong Lan sớm biết Hạ Anh sẽ không chọn phòng của nàng cho nên rất yên tâm mà trở về phòng sắp xếp đồ đạc, quả nhiên một lúc sau Tiết Thanh Liên cùng Tiết Liên Kiều bước vào, tường thuật lại lời nói của Hạ Anh, Tiết Thanh Liên đối với vị muội muội tương lai này không chút thiện cảm nên khi nghe được nàng ta không ở cùng phòng với nàng nàng liền vui vẻ không thôi, mà Tiết Liên Kiều từ đầu chí cuối nàng vẫn duy trì bộ dạng băng sương lạnh nhạt, Tiết Phong Lan thấy thế chỉ cười nhạt không nói, thâm nghĩ, so với phòng các nàng, một phòng bốn người bên cạnh xem ra chật chội không ít.

Nam nữ khác biệt, Tây viện và Nam viện là nơi dành cho nữ tử, mà Đông viện và Bắc viện còn lại tất nhiên là nơi dành cho chúng nam tử. Không giống một đám nữ nhân bên này tranh nhau một phòng, bên Tiết Vũ Văn có vẻ thoải mái hơn, hẳn cùng Tiết Mộ một phòng, mà Tiết Duy cùng Hạ Vô một phòng. Nha hoàn, gã sai vặt của mỗi người đều được sắp xếp cho căn phòng riêng, để tiện chăm sóc chủ tử, Tiết Duy và Hạ Vô đều là tiểu hài tử đều cần người chăm sóc, so với Tiết Duy, Hạ Vô còn có Tiết thị bên cạnh chiều cô, bất quá có Tiết Vũ Văn ở đây, thân là huynh trưởng, hẳn tất nhiên sẽ thay Phương Lam chăm sóc Tiết Duy, mặc dù quan hệ giữa Phương Lam cùng Nhị phu nhân Lâm thị không thể xem là quá tốt.

Sắp xếp phòng xong, mọi người liền đi nghỉ trưa, không đến nửa canh giờ, Tiết Liên Kiều đã muốn ra ngoài hầu hạ mẫu thân nàng nghe giảng kinh phạt, Tiết Thanh Liên thì sớm đã mệt mỏi, nằm xuống giường không bao lâu liền say giấc, chỉ có Tiết Phong Lan vẫn là một mảnh thanh tỉnh, mặc dù nàng cũng có chút mệt mỏi nhưng lần đầu tiên ở cùng phòng với người khác, có chút không quen, nên quyết định cùng Như Sương ra ngoài đi dạo.

Núi cao xanh thẳm, mây trời dày đặc, ánh nắng mặt trời vốn không thể xuyên qua đám mây để chiếu xuống mặt đất, cho nên tuy là đã qua chính Ngọ nhưng bầu trời lại tựa như mới sáng sớm, nơi này so với kinh thành thì đúng là lạnh hơn không kém, trước khi ra cửa, Tiết Phong Lan cũng không quên mang theo áo khoác.

Thời tiết như vậy thật khiến cho người ta cảm thấy buồn ngủ, Như Sương bế nàng xuyên qua con đường lát đá, nhìn thấy một cái đình vắng người liền đi vào bên trong ngồi xuống, bao quanh đình vườn cây cảnh không hoa, được chăm sóc cẩn thận, lá cây vẫn tươi tốt, Tiết Phong Lan nhìn một lúc, cảm thấy đầu óc bắt đầu trở nên mơ mơ màng màng, nàng không khỏi nằm nửa người trên bàn, sau đó... sau đó tựa hồ nàng thiếp đi lúc nào không hay.

4e91af40efec7dd3105b43e">Trước khi rơi vào giấc ngủ, Tiết Phong Lan cảm thấy, thời tiết như vậy mà không ngủ thì đúng là phí của trời.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, nàng rốt cuộc cũng tỉnh dậy, đã bao lâu rồi nàng mới có thể ngủ một giấc yên ổn như vậy, Tiết Phong Lan cũng không nhớ rõ, chỉ biết khi ở Thượng thư phủ đêm nào nàng cũng gặp ác mộng khiến nàng tỉnh dậy lúc nửa đêm, mỗi đêm đều lặp lại như vậy, có vẻ như đó đã trở thành tâm bệnh của nàng, tâm bệnh phải trị bằng tâm dược... có lẽ chỉ khi đạt được mục đích, cơn ác mộng này mới biến mất.

Đập vào mắt nàng đầu tiên là thân ảnh như tuyết mờ ảo trong làn sương gió, trời có vẻ đã không còn sớm, gió lúc này đã lớn, động tác của nữ tử so với lúc trước khi nàng ngủ quả thật không khác xa gì mấy, Tiết Phong Lan thâm nghĩ, Như Sương thật sự vẫn luôn giữ nguyên tư thế này trong lúc nàng ngủ sao?

"Tiểu thư, đã không còn sớm, chúng ta nên trở về thôi." Như Sương thần sắc lạnh nhạt, đối với hành động của nàng tựa hồ không có ý kiến.

Tiết Phong Lan gật đầu, ngoan ngoãn để Như Sương bế, chuyến đi lần này không đủ xe ngựa nên nàng chỉ có thể mang theo Như Sương, ngay cả xe lẫn cũng không thể mang theo, bởi vì không có chỗ chứa. Nguyên nhân nàng lựa chọn Như Sương đi theo thay vì Xuân Cầm rất đơn giản, Xuân Cầm quả thật đủ khôn khéo nhưng mọi người đi hết trong phủ vắng chủ, Phương Lam tất nhiên thừa việc mà làm càn, thế nên nàng để Xuân Cầm ở lại, dù sao trước kia Xuân Cầm cũng là người của mẫu thân, đối với việc quản lý phủ cũng biết không ít, huống hồ đồ vật trong Hàn Mai Các đều là vật được ban thưởng, giá trị liền thành, có Xuân Cầm nên mới có thể yên tâm.

Buổi tối mọi người được gọi đến dùng bữa, tỷ muội Tiết gia cùng Hạ Anh ngồi cùng một bàn, riêng Tiết Phong Linh được Tiết lão thái thái cho phép ngồi bên cạnh mình, mặc dù điều này không hợp với lễ nghi, dù sao mọi người trên bàn đều là trưởng bối, mà Tiết Phong Linh bất quá chỉ mới mười hai tuổi, nàng còn chưa làm lễ cập kê, những vị phu nhân điều không hài lòng nhưng thấy Trịnh vương phi không nói nên đành im lặng bỏ qua.

Nơi này phạt tự, dù là ngày lễ hay ngày thường thì thức ăn chỉ toàn món chay, mọi người đều hiểu rõ điều này cho nên dù không thích nhưng cũng không dám bỏ thức ăn thừa, mà Tiết Yên Hoa ngay từ khi dọn thức ăn lên nàng đã tỏ vẻ bất mãn.

"Thức ăn như vậy, làm sao có thể ăn?" Nàng gấp một miếng thức ăn, phát hiện là đậu hủ thì ánh mắt lộ vẻ ghét bỏ.

Mọi người trầm mặc nhìn nàng, lời nói của nàng thật quá vô lễ, không chỉ vô lễ mà còn vô cùng bất kính, nếu để người khác nghe được những lời này thì nhất định Tiết phủ sẽ bị Tiết Yên Hoa làm liên lụy.

"Lục muội, đồ chay tuy không bằng đồ mặn nhưng cũng có lợi ích riêng của nó, ăn chay rất tốt cho sức khỏe, đồng thời cũng khiến tâm tình người khác bớt nóng nảy, dựa vào tính tình của muội, quả thật nên ăn nhiều những món này." Tam phu nhân Dung thị trước giờ luôn xem mình là một tín đồ của Phật tự cho nên từ nhỏ Tiết Liên Kiều đã ăn chay theo mẫu thân nàng, khi nhìn thấy Tiết Yên Hoa lộ vẻ bất mãn với thức ăn chay, người lạnh nhạt như nàng cũng nhịn không được mở miệng phản bác.

"Tiết Liên Kiều, lời này cả tỷ là có ý gì?" Tiết Yên Hoa bị chọc giận, tuy Vũ di nương đã dặn dò nàng không được đi ra ngoài gây sự nhưng lần này Tiết Liên Kiều là người mở miệng trước, nàng cũng không phải người nhân từ, bị người khác mắng thì xem như không có việc gì.

"Ý ở trong lời, nếu đã không thông minh thì nên ăn nhiều rau xanh một chút." Tiết Phong Lan lúc này cũng lạnh nhạt mở miệng, giọng nàng nhàn nhạt nhưng có thể nghe rõ ý châm biếm.

“Tỳ...” Phát hiện Tiết Thanh Liên bên cạnh nở nụ cười, Tiết Yên Hoa nhất thời tức giận, định mở miệng mắng thì bị một giọng nói cắt ngang.

“Nháo đủ chưa?” Im lặng này giờ Tiết Lan Hương rốt cuộc cũng đã mở miệng, trên bàn ăn này ngoại trừ Tiết Phong Lan thì nàng chính là người có địa vị cao nhất, đối với thái độ của Tiết Yên Hoa, nàng tất nhiên không hài lòng, hiện tại nàng ta không chỉ vô lễ với Tiết Liên Kiều mà còn vô lễ với Tiết Phong Lan, điều này lại càng khiến nàng đối với thứ nhị phong này sinh bất mãn.

Đối với Tiết Phong Lan, Lâm thị tỏ thái độ không nên đắc tội cùng nàng, dù sao chỗ dựa ở phía sau nàng là Thái hậu - nữ nhân quyền quý một đời, người như vậy, nhị phòng bọn họ vốn không nên dây vào, nếu không thể làm bạn thì tốt nhất cũng đừng nên kết thù, nữ nhân như Tiết Phong Lan, có oán tất báo. Tiết Vũ Văn thì tỏ vẻ tỳ muội các nàng không chỉ giống nhau về gương mặt, về mặt thủ đoạn đều không phân biệt cao thấp, tâm cơ đều rất nặng, Tiết Phong Linh thông minh sắc sảo mà Tiết Phong Lan muốn mưu có mưu, muốn trí có trí.

Hiện tại tỳ muội Tiết gia tựa hồ đã chia làm hai phe, mặc dù bên ngoài nàng nghiêng về phía của Tiết Phong Linh nhưng trong lòng Tiết Lan Hương biết rất rõ, đắc tội với Tiết Phong Lan hoàn toàn không có kết cục tốt.

Tiết Yên Hoa bị mắng chỉ có thể im lặng, khi đối với mặt với Tiết Lan Hương chẳng khác gì mèo đối mặt với hổ, dù bất mãn nhưng chỉ có thể cam chịu, bàn ăn vì vậy mà trở nên yên tĩnh, trên bàn chỉ nghe thấy tiếng động đũa của mọi người.

Sau khi dùng bữa xong mọi người đều trở về phòng, mà Tiết Phong Lan lại không có ý định về phòng, tuy nàng đối với Tiết Thanh Liên và Tiết Liên Kiều không bài xích nhưng nàng vẫn là không quen ở cùng một phòng với người khác, đặc biệt là ngủ cùng một giường, vì vậy Tiết Phong Lan cùng Như Sương lại tiếp tục đi dạo, trên đường đi lại gặp phải Trịnh vương phi cùng Trương Công chúa, bên cạnh còn có Tiết lão thái thái, tất nhiên không thể thiếu Tiết Phong Linh.

“Thần nữ tham kiến Trịnh vương phi, Trương Công chúa vạn phúc kim an.” Như Sương bái Tiết Phong Lan hành lễ, xem như là thay mặt nàng mà hành lễ với người trước mặt.

“Vương phi nương nương thứ lỗi, thần nữ vì đôi chân đi đứng bất tiện, không thể hành lễ với vương phi cùng công chúa, mong hai vị có thể bỏ qua cho Lan Nhi.”

Trịnh vương phi nương mảy, ánh mắt rơi vào đôi chân của Tiết Phong Lan, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, tựa hồ có chút không thể tin, một nữ tử mười hai tuổi mà lại đi đứng bất tiện, huống hồ còn là một hài tử xinh đẹp, so với tỷ tỷ song sinh cũng không thua kém, quả thật... có chút đáng tiếc, xem ra Tiết lão thái thái chỉ có thể trông cậy vào cháu gái lớn của nàng ta thôi.

“Không sao, một hài tử xinh đẹp như vậy, ta làm sao có thể mở miệng trách cứ?” Thái độ của Trịnh vương phi thập phần ôn hòa, chỉ là lời nói mơ hồ chứa hàm ý khiến người nghe không rõ.

Tiết lão thái thái từ khi Tiết Phong Lan xuất hiện thì nụ cười trên mặt đã biến mất, hiện tại thấy thái độ của Trịnh vương phi đối với Tiết Phong Lan hoàn toàn khác xa Tiết Phong Linh lúc này thì lòng lại càng không vui, vốn dĩ nàng muốn để Tiết Phong Linh tiếp cận với Trịnh vương phi bởi vì cháu gái này của nàng ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhất định sẽ khiến người khác yêu thích, thế nhưng thái độ của Trịnh vương phi vẫn là không lạnh không nhạt, đến lượt Tiết Phong Lan thì thái độ khác hẳn, là bởi vì thương tiếc cho đôi chân tàn phế của nàng ta hay là có ý gì khác nữa?!

“Vương phi nương nương...” Lời vừa tới miệng thì ngừng lại, Tiết lão thái bị một màn trước mặt dọa sợ, một đám hắc y nhân xuất hiện trước mặt mọi người, người đến đều đeo khăn che mặt nhưng ánh mắt lại như tỏa ra sát khí đằng đằng, nhìn vào liền biết nhất định là không có ý tốt.

“Các người là ai?” So với Tiết lão thái thái, Trịnh vương phi lại trấn định hơn nhiều.

“Chúng ta là ai không quan trọng, hôm nay Trịnh gia các người phải để lại mạng tại đây.” Dứt lời đám hắc y nhân liền vung kiếm về phía này, lúc này trước mặt Trịnh vương phi cũng xuất hiện một đám người khoảng chừng mười người, có vẻ như đó là hộ vệ của Trịnh vương phi, đi theo bảo vệ nàng.

Gió thổi không ngừng, ánh trăng bị mây che đi, khó mà nhìn rõ địch bạn, đao kiếm loạn vũ khắp nơi, Trịnh vương phi cùng Trương Công chúa được ba hộ vệ bảo hộ xung quanh, mà Tiết lão thái thái sớm đã trốn sau lưng Trịnh vương phi, Tiết Phong Linh cũng trốn vào góc an toàn gần đó, chỉ có Tiết Phong Lan được Như Sương bế đang đứng ở ngoài sự bảo hộ, một hắc y nhân thấy thế liền hướng kiếm đâm về phía này, giết một còn hơn bỏ sót, chỉ cần đi cùng người Trịnh gia thì phải giết sạch không tha.

Như Sương nhanh chóng né mũi kiếm, bế Tiết Phong Lan chạy thẳng về phía trước, hắc y nhân vẫn bám sát phía sau, nơi này chỉ có một ngã dẫn đến đỉnh núi, tuy võ công nàng không thấp nhưng địch mạnh ta ít, so với việc ở lại cùng đám hắc y nhân đánh nhau thì tốt nhất vẫn là nên đưa Tiết Phong Lan đến nơi an toàn, như vậy nàng mới hoàn toàn yên tâm mà giao đấu với hắc y nhân.

“Như Sương, cẩn thận!” Đột nhiên ở phía sau lại xuất hiện thêm một hắc y nhân, hắn đưa tay giương cung, nhắm thẳng về phía hai người, Tiết Phong Lan thấy thế không khỏi hét lên, may mắn Như Sương hành động nhanh chóng né đi nhưng suy cho cùng nàng cũng không có mắt ở phía sau, mũi tên xẹt qua cánh tay, tạo thành một vết thương không nhỏ, đau đến khiến nàng nhủ mảy.

“Như Sương, người có sao không?” Tiết Phong Lan lo lắng không thôi.

“Không sao, tiểu thư, nếu bọn họ thật sự đuổi tới thì dù có đi được không thì xin người hãy tìm một chỗ an toàn mà trốn, dù có xảy ra chuyện gì cũng không được ra, có biết không?!” Một mình đối phó với hai người không vấn đề gì, chỉ là thực lực của bọn họ nàng vẫn chưa nắm rõ, có Tiết Phong Lan bên cạnh nên nàng không dám hành động lỗ莽, dù sao đao kiếm không có mắt, nếu thật sự khiến Tiết Phong Lan bị thương, Như Sương thật sự không dám đối với mặt với Thái hậu.

Tiết Phong Lan bị lời nói của Như Sương làm cho sững sờ, lại nhìn thấy khoảng cách giữa các nàng và hai hắc y nhân càng ngày càng gần, ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên tia kiên định, trong lòng tựa hồ đã quyết định một điều gì đó.

“Như Sương, nghe ta nói, nếu bọn họ thật sự đuổi đến thì...” Xem như là nàng đánh cược đi, dù sao hiện tại cũng không còn đường lui nữa, lão Thiên cho nàng sống lại, nhất định sẽ không nhẫn tâm tước đoạt cuộc sống của nàng lần nữa, cho nên lần này Tiết Phong Lan muốn tự mình quyết định số phận của mình!

Để xem rốt cuộc là mạng nàng lớn hay là...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cầu cứu

“Tiểu thư, người đừng làm chuyện ngu ngốc, người bọn họ muốn lấy mạng là người của Trịnh gia, nếu thật sự không phải nguy hiểm đến tính mạng thì tuyệt đối đừng...” Giọng Tiết Phong Lan rất nhỏ lại bị tiếng gió lấn đi, hắc y nhân ở phía sau có thể không nghe rõ nhưng nàng lại nghe thấy rõ ràng, giọng nói trầm thấp, thanh âm nhẹ tựa như ảo lại như thật khiến Như Sương đầu tiên là sững sờ, sau đó cảm thấy bản thân đã nghe lầm bởi vì đây vốn dĩ không phải là lời mà một nữ hài nên nói ra.

Lần này đường xa đến Thiên Vu Sơn Tự, Tiết Phong Lan chỉ có thể mang theo một nha hoàn như bao người khác, vốn nàng còn nghĩ người Tiết Phong Lan chọn sẽ là Xuân Cầm nhưng kết quả người được lại là nàng, đối với nàng mà nói đúng là chuyện không ngờ, dù sao thời gian nàng ở bên cạnh Tiết Phong Lan không nhiều, nàng và Như Ngọc so với Xuân Cầm thì chỉ là người đến sau, hiểu biết về Thượng thư phủ tất nhiên không bằng, có một số vấn đề các nàng vẫn nên học hỏi Xuân Cầm để rút thêm kinh nghiệm, lúc đầu nàng còn vui mừng vì Tiết Phong Lan chọn nàng đi theo nhưng hiện tại Như Sương lại cảm thấy có chút hối hận.

Thiên Vu Sơn Tự là một trong những chùa chiền lớn nhất Đại Ngụy, an ninh tất nhiên chặt chẽ, nhưng không nghĩ đến ở nơi phật tự thế này mà vẫn gặp được thích khách, gặp thích khách thì thôi đi, dù sao Tiết Phong Lan từ khi đến ngoại trừ đi dạo cùng nàng thì cũng không gây ra sự tình rắc rối gì, đừng nói đến việc đắc tội với người khác, các nàng bất quá cũng chỉ là bị Trịnh vương phi liên lụy mà thôi. Đừng nói nàng ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến lợi ích bản thân mà không nghĩ cho người khác, Như Sương từ nhỏ sống trong cung, tâm tư thủ đoạn mỗi người nàng đều thấy rõ, tuy nói Trương Công chúa là nữ nhi của Thái hậu nhưng từ khi gả vào Trịnh vương phủ, nàng ta không thường xuyên vào cung thăm Thái hậu, mà Ngụy đế vẫn luôn kiêng kỵ thế lực của Trịnh vương, cho nên cũng không cho phép người Trịnh gia vào cung, tình cảm mẫu tử vì thế mà cũng nhạt dần, hắc y nhân là hướng Trịnh gia mà đến, các nàng cũng là vì gặp phải người của Trịnh gia cho nên mới bị truy sát mà thôi!

Lúc đầu nàng cùng Như Ngọc quyết định đi theo Tiết Phong Lan hoàn toàn không phải chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân mà một phần cũng là vì Thái hậu, thái độ của Thái hậu đối với Tiết Phong Lan người thông minh đều có thể thấy được. Trong mắt những người khác nhìn thấy Tiết Phong Lan được Thái hậu cưng chiều sủng ái thì đều nghĩ rằng nàng đúng là tốt số, nhận được tình yêu thương của Thái hậu, nhưng nguyên nhân sâu xa bên cạnh lại không ai có thể hiểu rõ được, ngay cả bản thân Như Sương cũng không dám chắc chắn liệu yêu thương mà Thái hậu đối với Tiết Phong Lan có thật sự xuất phát từ tình thương hay không?!

Tâm tư nữ nhân như kim đáy biển, thâm trầm khó đoán, đặc biệt là nữ nhân trong hậu cung, mỗi một người chân vào hậu cung đều từ nữ nhân gây thơ lột xác thành một người khác, người có thể từ một phi tần bước lên vị trí Hoàng hậu, hiện tại lại là Thái hậu thì cũng biết rõ thủ đoạn không tâm thương, ở bên đế vương nhiều năm, sớm đã nhìn thấy mỹ nhân hậu cung mỗi năm đều đổi, làm sao có thể hy vọng vào tình yêu?

Một người không hy vọng vào tình yêu của người khác tuyệt đối cũng sẽ không tùy tiện dễ dàng đi yêu thương một người.

Hoàng hậu, Ngụy đế, Lý Thừa tướng, Tiết lão thái thái, Tiết Phong Linh tất cả bọn họ đều nghĩ rằng Thái hậu bất quá cũng chỉ là thương tiếc cho đôi chân tàn tật của Tiết Phong Lan cho nên mới sủng ái nàng, mọi người vì vậy mà thầm cười nhạo, nghĩ rằng chuyện này vốn dĩ không thể duy trì lâu, điều này Như Sương cũng biết rõ nhưng nàng tin tưởng đôi mắt nhìn người của nàng, người mà Như Sương nàng lựa chọn, tuyệt đối không hề vô dụng như tất cả mọi người vẫn hay nghĩ.

Tiết Phong Lan bị tàn phế hai chân nhưng nàng không phải người ngu ngốc, so với công chúa đương triều, nữ nhi triều thần, tiểu thư khuê các khác nàng không hề thua kém, tài mạo song toàn, trí dũng hơn người, huống hồ đôi chân nàng... cũng đâu hẳn là không thể chữa trị? Diệp thái y nói “không thể”, nhưng không có nghĩa là người khác lại “không thể”, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, thế gian này đâu chỉ có một mình Diệp thái y là đại phu giỏi?

Mặc kệ Thái hậu yêu thương Tiết Phong Lan là thật lòng vẫn là giả dối nhưng các nàng mang ơn của Thái hậu, đồng thời Tiết Phong Lan là chủ tử của các nàng, Thái hậu để lại nàng bên cạnh Tiết Phong Lan là để chăm sóc, bảo vệ. Hiện tại lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy, nếu Tiết Phong Lan thật sự xảy ra chuyện gì không hay đừng nói nàng không thể ăn nói với Thái hậu mà thậm chí nàng cũng không thể tha thứ cho bản thân!

Tiết Phong Lan trầm ngâm, ánh mắt nàng sâu không rõ, tựa như giếng cổ không đáy, dưới bóng đêm lại càng trở nên nổi bật, khó mà nắm bắt.

Lão Thiên cho nàng sống lại thật sự chỉ để nàng chết thêm lần nữa sao?

Từ khi nàng tròng sinh đến nay, rốt cuộc đã có bao nhiêu lần nàng bị đe dọa đến tính mạng rồi?

Lần trước may mắn là có Tiết Thanh Liên xuất hiện kịp thời, nếu không mũi tên của Hạ Vô cũng đã xuyên qua mi tâm của nàng, hiện tại nàng cũng không thể có mặt tại đây. Nhưng lần này thì sao? Tiết Phong Lan không thể trông cậy vào người khác đến cứu bản thân nữa, sẽ không có một Tiết Thanh Liên thứ hai xuất hiện đúng lúc này để cứu nàng, cũng sẽ không có cảnh anh hùng xuất hiện giải cứu mỹ nhân, càng sẽ không có cách thoát khỏi sự truy sát của hắc y nhân, không thể trông cậy người khác, nàng chỉ còn một cách là dựa vào bản thân, chỉ có bản thân nàng mới có năng lực cứu chính mình thoát khỏi nguy hiểm.

Hắc y nhân đuổi theo sát phía sau, khoảng cách giữa các nàng và bọn họ ngày càng gần, đến một khoảng cách nhất thì một trong hai hắc y nhân lấy mũi tên ra, nhắm về phía các nàng mà bắn.

“Vụt!” Mũi tên xé gió bay đến, lúc này mũi tên không bay vào đầu mà nhắm thẳng vào chân nàng, Tiết Phong Lan không kịp phản ứng, đợi khi nàng kêu lên thì đã muộn, mũi tên đã bắn trúng chân của Như Sương, khiến Như Sương té ngã, đồng thời nàng cũng ngã xuống, may mắn nhờ có Như Sương đỡ lấy, mà hai hắc y nhân lúc này cũng đã đuổi đến.

Mũi tên ghim vào bắp thịt, mặc cho máu không ngừng chảy, Như Sương không chớp mắt rút mũi tên ra, nàng một bên né mũi kiếm của hắc y nhân, một bên lại phải ngăn cản chiêu phong của hắc y nhân còn lại, nàng không có vũ khí nhưng nhờ mũi tên mà hắc y nhân, trong tình thế cấp bách nàng đã dùng nó để đỡ lấy kiếm của hắc y nhân.

Hai hắc y nhân tay cầm vũ khí cùng một nữ tử tay không vũ khí chiến đấu, đây vốn dĩ là cuộc chiến không cân sức, huống hồ nàng lại còn phải bảo vệ Tiết Phong Lan bên cạnh, dù nàng có bản lĩnh thế nào cũng không tránh được việc rơi vào thế hạ phong.

Tiết Phong Lan ngồi đấy, mắt nhìn về phía Như Sương, không biết có phải nàng đang sợ hãi hay không nhưng thân thể nàng lại không thể động đậy, nàng biết rõ tình hình hiện tại Như Sương còn khó bảo vệ được bản thân, đừng nói đến việc bảo vệ được nàng, biết rõ bản thân nên tìm một góc nào đó để trốn vào nhưng nàng lại không thể di chuyển.

Lúc này Tiết Phong Lan cảm thấy thật bất lực, tuy nàng tàn phế hai chân nhưng trước giờ nàng chưa từng lệ thuộc vào người khác, càng không nói đến việc sẽ là gánh nặng cho người khác, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này thì đây là lần đầu tiên Tiết Phong Lan có cảm giác như vậy!

“Xoạt.”

Như Sương dùng lực chiêu một chiêu về phía hắc y nhân khiến hắn bay ra xa, người còn lại nàng dùng chính mũi tên mà hắn bắn ra đâm về phía hắn, bất quá hắn nhanh chóng tránh thoát, tuy không lấy được tính mạng hắn nhưng lại khiến hắn bị thương. Mũi tên xẹt qua cổ tay, ống tay áo vì vậy mà rách một mảnh, vết thương không sâu nhưng không hề nhẹ, lúc này một hình xăm nhỏ dưới tay áo của hắc y nhân hiện ra, thanh kiếm được bao quanh bởi một đôi cánh hắc ám, khiến người khác nhìn vào không khỏi rùng mình, trong bóng đêm lại càng làm nổi bật lên sự âm u vốn có, hình xăm tựa như một biểu tượng, lại tựa như một kí hiệu nào đó, đối với hắc y nhân mà nói có vẻ rất quan trọng, bởi vì vừa mới lộ ra hắc y nhân đã dùng tay che lại, người khác có thể không thấy rõ, cũng sẽ không quan tâm, nhưng đối với người theo dõi từng cử chỉ hành động của hắc y nhân là Tiết Phong Lan thì nàng chỉ cần nhìn sơ cũng thấy được rõ ràng.

Hình xăm vừa quen thuộc vừa xa lạ đập vào mắt khiến nàng không khỏi trờng lớn mắt, quen thuộc là vì kiếp trước nàng đã thấy qua kí hiệu này, không chỉ tận mắt nhìn thấy mà còn biết rõ lai lịch của nó, đây là bí mật lớn nhất của hoàng thất Đại Ngụy. Nếu đám người hắc y nhân có kí hiệu này thì có lẽ tất cả bọn họ đều được “người đó” phái đến ám sát Trịnh vương phi cùng Trường Công chúa, Trịnh vương phi là người ngoài nàng không nói đến nhưng Trường Công chúa dù sao cũng mang dòng máu hoàng tộc, tuy nói nàng ta gả cho Trịnh Thế tử nhưng nàng vẫn mãi mang họ Lam, quả nhiên... vô tình nhất là bậc đế vương, cho dù là mang cùng một dòng máu cũng không tiếc hi sinh thân nhân để đạt được mục đích.

“Kiếm vũ?!” Giọng nói Tiết Phong Lan khá nhỏ nhưng mỗi người ở đây đều có thính lực kinh người, sau khi nàng dứt thì hắc y nhân đồng loạt hai mặt nhau, nhất thời sát khí lan ra bốn phía, dường như có hẹn trước, hai hắc y nhân cầm kiếm hướng về phía Tiết Phong Lan, không chút do dự đâm xuống.

Hắn vốn dĩ cũng không có ý định đuổi cùng giết tận các nàng, nhưng mệnh lệnh là không thể cãi, huống hồ giết lầm còn hơn bỏ sót, cho dù các nàng không phải người Trịnh gia thì thân phận của hắn đã bị Tiết Phong Lan biết được, người biết đến Kiếm vũ không nhiều, chỉ là người sống không bao nhiêu, người chết thì nhiều vô số kể, mà nữ hài này nàng lại biết được điều mà bản thân không nên biết, cho nên nàng chỉ có thể lấy cái chết để bồi tội!

Hôm nay, nếu không phải nàng chết thì chính là hắn chết!

“Tiểu thư, cẩn thận!” Như Sương cũng nhanh chóng phát hiện điều không ổn, mặc dù nàng không biết lời Tiết Phong Lan vừa nãy là có ý gì nhưng nàng có thể khẳng định Tiết Phong Lan biết rõ lai lịch của hắc y nhân, nếu không hắc y nhân cũng không tấn công Tiết Phong Lan. Bất quá hiện tại nàng không có thời gian suy nghĩ nhiều, mặc kệ đám người này có lai lịch thế nào nhưng điều quan trọng trước mắt chính là phải bảo vệ Tiết Phong Lan, đợi khi thoát khỏi tình cảnh này thì tìm hiểu cũng chưa muộn.

Như Sương ngăn chặn trước mặt hai hắc y nhân, một hồi giao đấu lại tiếp tục diễn ra, bất quá Như Sương vì bị thương ở chân cho nên hắc y nhân đã lợi dụng điều này để đâm thương nàng, Như Sương kim nén đau đớn tiếp tục né tránh những đòn tấn công của hắc y nhân, một trong hai người bất ngờ phá vòng vây để người kia có thể tiếp cận Tiết Phong Lan, người còn lại tiếp tục đánh về chân bị thương của Như Sương, mà Tiết Phong Lan bên này nàng chỉ có thể di chuyển về phía sau, mặc dù biết sau lưng là vực thẳm nhưng so với việc ngồi ở đó nhìn bước chân của hắc y nhân ngày càng gần, so với việc chết dưới tay hắc y nhân thì nàng lại muốn chính bản thân tự kết thúc sinh mạng của mình.

Thanh kiếm không chút do dự đâm xuống, Tiết Phong Lan giờ phút này thật sự sợ hãi nhưng nàng lại không nhắm mắt, bởi vì khi nhắm mắt xung quanh sẽ rơi vào một khoảng không gian tối tăm, đối với Tiết Phong Lan mà nói chờ đợi cái chết thật sự đáng sợ, còn đáng sợ hơn bản thân chứng kiến cái

chết.

Ngay cả bản thân nàng cũng không thể cứu được chính mình thì làm sao có thể trông cậy vào người khác?

Thanh kiếm cách ngực ngày càng gần, trong thời khắc sinh tử đó, nhanh như chớp, nàng đã vươn tay chụp lấy cánh tay cầm kiếm của hắc y nhân, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của hắc y nhân, nàng đã mỉm cười, một nụ cười chiến thắng, bởi vì trước khi thanh kiếm đâm vào ngực nàng thì nàng và hắc y nhân, cả hai đồng thời rơi xuống vực.

Thân thể nhẹ như lông vũ, mặc cho gió không ngừng thổi, trước khi rơi xuống vách núi, Tiết Phong Lan nghe rất rõ có người gọi tên nàng, giọng nói tiều tuất không rõ, đây là lần đầu tiên khi nàng sắp chết đi vẫn có người nhớ đến bản thân, cảm giác này... Tiết Phong Lan không biết bản thân nên vui hay là nên buồn đây?!

Sinh tử do trời, Tiết Phong Lan nàng kiếp này rốt cuộc cũng đã làm chủ được vận mệnh của bản thân, cho dù không thể báo thù nhưng thành ma nàng cũng sẽ không buông tha cho đôi câu nam nữ đó. Thân thể chết, linh hồn mất nhưng oán khí vẫn còn, kiếp này không thể nhưng còn có kiếp sau, kiếp sau nữa, thù này không trả, nàng thì không phải Tiết Phong Lan.

~~~~~

Mùa xuân đến, hoa đào nở, những cánh hoa đào theo gió nhẹ bay đầy trời, không gian xung quanh được bao trùm bởi một màu hồng nhàn nhạt, nhẹ nhàng, hương thơm lan vào gió, khiến người khác cảm thấy yên tĩnh dễ chịu.

Một góc của vườn đào, hồng y nam tử ngồi đó, tay cầm lấy chung trà đưa lên mũi khẽ ngửi, mắt hần nhắm lại, hàng mi cong dài như tranh vẽ, cánh hoa đào rơi xuống, không biết là cô ý hay vô tình lại rơi vào trong chung trà, đôi môi hồng nhuận của nam tử khẽ mở, cánh hoa đào theo làn nước trôi vào miệng của nam tử, trong miệng nhàn nhạt mùi hoa khiến nam tử không khỏi nở nụ cười.

Nam tử vừa nở nụ cười liền lập tức khiến phong cảnh xung quanh hoa rụng thất sắc, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể diễn tả thành lời, mị hoặc chúng sinh, ngay cả hoa đào có cố ý rơi vào hần, nếu đổi lại là một nữ nhân, đứng trước một nam tử như vậy chỉ sợ tâm nhện không được mà cũng sẽ rung động.

“Chủ tử, có người xâm nhập.” Hai nam tử bất ngờ xuất hiện, một hắc một bạch quỳ trước người hồng y nam tử, hắc y nam tử thần sắc lạnh nhạt, bộ dạng đầu gỗ mặt than, khác hẳn với bạch y nam tử bộ dạng đùa giỡn, vui vẻ khi người gặp họa, hai người tính cách khác nhau nhưng từ sâu trong ánh mắt cả hai đều lóe lên tia kính phục đối với hồng y nam tử.

“Nơi này xung quanh bốn bề là núi, nếu muốn xông vào... không phải là từ trên trời rớt xuống chứ?” Hồng y nam tử đứng dậy, giữa không gian hồng đào, hồng y trên người hần không bị lưu mờ mà còn trở nên vô cùng nổi bật.

Hồng y nam tử lúc này đã mở mắt ra, đôi mắt hần trong như nước, lại tĩnh như đáy hồ, nhàn nhạt mang theo sự lười biếng, kết hợp với dung mạo lại càng trở nên yêu mị, tựa như yêu tinh trong truyền thuyết, một cái chớp mắt đều hút hồn người khác.

Nam tử này, so với nữ tử còn muốn đẹp hơn vạn phần!

“Chủ tử đoán chuyện như thần, đúng là từ trên vách núi rơi xuống, một người tan xương nát thịt bởi vì rơi vào lãnh địa của Hòa Mị, người còn lại... không rõ sống chết!”

“Người này cũng quá xui xẻo, Đào Hoa Viên rộng lớn thế này, hần lại rơi vào chỗ của Hòa Mị, đúng là thiên ý.” Bạch y nam tử lắc đầu than thở, trên dưới Tiêu Dao Cung không ai không biết Hòa Mị không hề ngoan ngoãn như bề ngoài, ngoại trừ chủ tử ra thì không nghe lời bất kỳ ai, nếu làm nghịch ý nó liền dùng thân thể bồi.

Hắc y nam tử không đồng tình: “Nơi này núi cao vạn trượng, cho dù không trở thành thức ăn của Hòa Mị thì hần cũng sẽ không thể sống sót.”

“Tiểu Dạ, huynh không thể nói như vậy, dù sao thì người cùng hần rơi xuống không phải cũng đã không chết đấy sao?”

“Là do nàng may mắn...” Nói đến đây, hắc y nam tử đột nhiên dừng lại, thế gian này làm sao có thể có người may mắn, bất quá chỉ là số mạng nàng so với người khác lớn hơn một chút mà thôi, bất quá điều đó cũng không thể thay đổi được gì, rơi xuống nơi này, nàng chỉ có con đường chết.

“Khoảng cách chỉ lệch so với hắc y nhân một chút, nếu không cũng đã trở thành con mồi của Hòa Mị rồi.”

“Không bằng chúng ta đi xem người may mắn đó là ai đi?” Ánh mắt hồng y nam tử lóe lên sự hứng thú, hai chữ may mắn này từ miệng Tiểu Dạ nói ra đúng là khiến người khác bất ngờ.

Rơi xuống Đào Hoa Viên, cho dù không chết vì tan xương nát thịt cũng sẽ không có cơ hội sống sót đến hiện tại, đến đó chỉ sợ chỉ nhìn thấy một cái xác xáu xỉ không hơn không kém, chủ tử hà tất làm bản mất mình? Hắc y nam tử trầm nghĩ.

Xuyên qua vườn đào, ba người đi thẳng về hướng đông, nơi đối diện với vách núi hiên ngang cao chót vót, một thân hoàng y nhàn nhạt nằm nơi đó, mái tóc đen dài như mực, làn da trắng nõn như tuyết, thậm chí xanh mướt dưới thân càng làm nổi bật lên dáng người nhỏ nhắn của nàng, phần lưng bị va chạm mạnh, máu nhiễm ứot y phục trên người, giữa không gian yên tĩnh thế này lại vô cùng hài hòa, khiến người khác nhìn vào sinh lòng thương tiếc.

Đáng tiếc, một nữ hài xinh đẹp như vậy mà cuối cùng vẫn phải chết nơi không người biết đến.

“Nàng vẫn chưa chết, xem ra đúng là mạng lớn.”

Hơi thở nhàn nhạt, yếu ớt đến đáng thương nhưng ba người ở đây vẫn có thể cảm nhận rõ ràng.

“Cũng không hẳn, dù sao nằm ở đây cuối cùng vẫn sẽ chết thôi.” Giọng nói của hồng y nam tử có phần lạnh nhạt, từ sâu trong ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng tàn nhẫn, so với bộ dạng lười biếng vừa nãy đúng là có chút khác xa.

“Chủ tử nói phải.”

Đau!

Đau quá!

Đau đến tê tâm phế liệt, đau đến toàn thân rã rời.

Là ai?

Giọng nói của nam tử... vô cùng xa lạ...

Nàng còn chưa chết sao?

Tiết Phong Lan cố gắng mở mắt ra nhưng lại không được, đầu óc nàng lúc này một mảnh mơ hồ nhưng vẫn cảm nhận được cơn đau lan ra toàn thân, nàng dường như muốn dùng hết sức lực của mình để có thể mở mắt ra, nàng không muốn chết tại đây, thù nàng vẫn chưa báo, nàng không muốn chết đơn giản như vậy... khát vọng sống mạnh mẽ khiến đôi mắt đóng chặt rồi cuộc cũng mở ra, tựa như đã phá vỡ cấm chế, hành động đơn giản nhưng lấy đi gần hết sức lực của nàng, khiến nàng đau đến tê dại, miệng lưỡi khô khan không nói được chỉ có thể nhũn mảy, bộc lộ sự đau đớn theo cách này.

“Chủ tử, nàng vẫn còn thanh tỉnh.”

Đập vào mắt là thân ảnh cao lớn của ba nam tử, hắc y như mực, bạch y như tuyết, đặc biệt là hồng y như lửa, vô cùng bắt mắt, đầu óc mơ hồ ảnh hưởng đến thị giác khiến nàng không nhìn rõ diện mạo của đối phương nhưng Tiết Phong Lan có thể khẳng định những người này đều có lai lịch bất phàm, chỉ là vì sao bọn họ lại xuất hiện ở đây, thân phận của họ là gì thì nàng không có tâm tư để ý nhiều như vậy,

Nàng nấp máy môi, không phát thành tiếng, đồng thời nàng cũng không rõ bản thân muốn nói điều gì, nàng còn rất nhiều việc chưa làm, nàng không thể chết, điều này Tiết Phong Lan có thể khẳng định, chỉ là... giữa nàng và họ không thân không biết, làm sao họ có thể cứu mạng nàng?!

Nam nhân trên đời vốn lãnh tâm lãnh tính, người bên gối kết tóc trăm năm cũng nở nhai tâm ra tay sát hại huống hồ đối với ba người trước mặt, nàng chỉ là một người xa lạ, nàng có thể cầu mong gì ở nam nhân?

“Muốn ta cứu ngươi?” Tuy nàng không nói thành tiếng nhưng hồng y nam tử có vẻ hiểu rõ ý của Tiết Phong Lan, hắc trầm ngâm nhìn nàng, ánh mắt nhìn nàng một mảnh lạnh nhạt, tựa hồ không hề có ý định cứu nàng.

“Cầu ta, ta sẽ cứu ngươi.”

Lời nói của nam tử, Tiết Phong Lan nghe tiếng được tiếng không, bắt quá hai chữ “cầu ta” này, lại vang vọng trong đầu nàng, khiến nàng không muốn nghe rõ cũng không được.

Cầu?

Muốn nàng cầu hắn? Cầu xin hắn cứu nàng?

Khi Lam Thành Vũ quyết định phế hậu, nhốt nàng vào lãnh cung nàng cũng không mở miệng cầu xin hắn thay đổi chủ ý. Khi Tiết Phong Linh cho người ép nàng uống rượu độc, nàng cũng không mở miệng cầu xin nàng ta buông tha cho nàng, bởi vì nàng biết cho dù nàng cầu xin thế nào, bọn họ cũng sẽ không thay đổi quyết định.

Hiện tại nam tử này lại muốn nàng cầu hắn? Hắn dựa vào đâu mà muốn nàng cầu hắn cứu nàng?

Lòng tự tôn của Tiết Phong Lan nàng dễ dàng bị người khác dẫm đạp dưới chân như thế sao?

Nếu còn thanh tỉnh chỉ sợ nàng sớm đã ra tay đánh người, bắt quá hiện tại ngay cả sức lực nói chuyện nàng cũng không có, đầu óc lại mơ mơ hồ hồ không rõ, trước khi kịp nghe hồng y nam tử tiếp lời thì nàng đã rơi vào hôn mê.

Thứ chờ đợi nàng tiếp theo... sẽ là gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Kí ức bị chôn vùi

"Chủ tử, nàng đúng là quật cường, thà ở nơi này chịu chết chứ quyết không cầu xin người." Nữ tử yên tĩnh nằm đó tựa như đang ngủ say, y phục nhuộm hồng sắc khiến nàng càng thêm xinh đẹp, hẳn không biết là nên khen nàng can đảm hay nên trách nàng ngu ngốc, tuy nói cầu xin người khác sẽ đánh mất tự tôn nhưng tự tôn so với tính mạng, đâu mới thật sự quan trọng? Sợ chỉ có người ở giây phút sinh tử tìm được đường sống mới hiểu được cảm giác đó.

Đứng trước sinh tử thà chết chứ không chịu khuất phục, thể gian này hiếm có người như vậy, huống hồ đó lại là một nữ hài mười mấy tuổi, nếu đổi lại là người khác chỉ sợ sớm đã hạ mình cầu xin chủ tử cứu giúp, nhưng nàng thì ngược lại, rõ ràng là sắp chết đến nơi nhưng khi nghe chủ nói câu "Cầu ta" thì nàng lại lộ vẻ mặt quật cường, tựa hồ như muốn nói tuyệt đối sẽ không khuất phục, cho dù người trước mặt nàng là ai, điều đó khiến nàng trở nên khác biệt với những người mà hẳn đã từng gặp qua, rốt cuộc là gia đình thế nào mới có thể dưỡng ra một nữ tử như vậy?!

Hồng y nam tử trầm ngâm không nói, ánh mắt hẳn rơi vào người Tiết Phong Lan, lạnh lẽo như nước, trầm tĩnh vô cùng, không gian cũng vì vậy mà rơi vào yên tĩnh, cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, ánh mắt hai người bên cạnh đều hướng về phía hắn, tựa hồ đang đợi hắn quyết định.

Gió mang hoa đào thổi đi khắp nơi, xung quanh được bao trùm bởi một màu hồng nhẹ nhàng, hương hoa lan tỏa vào trong không khí, bên dưới vách núi cao sừng sững là một khung cảnh đầy lãng mạn, hồng y nam tử bế nữ tử vào lòng, thân thể nhỏ nhắn của nàng nằm trọn trong lòng hắn, máu nhiễm y phục khiến cả người nàng được bao bọc bởi hồng sắc, vô cùng phù hợp với y phục trên người nam tử, nam tuấn tú yêu nghiệt, nữ thanh lệ nhẹ nhàng, hai người tựa như một đôi bích nhân bước ra từ trong tranh, nhất thời khiến phong cảnh xung quanh trở nên âm đạm thất sắc.

"Tiêu Bạch, mang hoàn hồn đan lại đây."

Bạch y nam tử gọi Tiêu Bạch có chút kinh ngạc, tựa hồ không thể tin vào mắt mình, lại càng không ngờ hồng y nam tử lại có quyết định như vậy. Hoàn hồn đan nghĩa như tên, mặc kệ người bị thương nặng thế nào nhưng nếu còn lại một hơi thở cũng có thể cứu sống được, thể gian này không có đến năm viên, đan được quý giá như thế ngay cả hoàng kim vạn lượng cũng không thể mua được, điều này chủ tử không phải không biết thế nhưng hiện tại người lại muốn dùng nó để cứu một nữ nhân xa lạ?!

Đáng sao?

"Chủ tử, nàng rơi xuống đây thiên định là sẽ chết, người hà tất gì lại hi sinh đan dược quý giá để cứu mạng của nàng?!" Tiêu Dạ bên cạnh nhìn không được mở miệng, ở trong mắt hắn, nàng bất quá cũng chỉ là một người xa lạ, đối với hắn mà nói nàng sống hay chết đều không quan trọng, cho dù muốn cứu nàng thì hẳn cũng sẽ không thể hi sinh đan dược quý giá như hoàn hồn đan, bởi vì nàng không xứng đáng, nhưng chủ tử... tại sao lại muốn xuất hoàn hồn đan cứu mạng nàng, điều này hẳn không thể nào lý giải.

"Chủ tử, lời của Tiêu Dạ nói không sai, lão cung chủ để lại hai viên đan dược, một viên ở chỗ Thánh nữ đại nhân, một viên còn lại là dành cho người, nếu hiện tại người dùng nó để cứu nha đầu này vậy sau này nếu người có mệnh hệ gì... bọn thuộc hạ phải làm sao? Chủ tử, xin người thu hồi mệnh lệnh!" Tiêu Bạch lập tức quỳ xuống, ý đồ muốn hồng y nam tử thay đổi suy nghĩ, cho dù nha đầu này là thiên kim quý tộc hay công chúa hoàng tộc thì mạng nhỏ của nàng cũng không quan trọng bằng mạng của chủ tử bọn họ.

"Chủ tử, nữ người quay quanh người không ít, xinh đẹp kiều diễm, dịu dàng nhu mì, loại nào mà không có? Nha đầu này đúng là mỹ nhân có một không hai nhưng nữ nhân càng đẹp thì càng độc, chủ tử đừng để bị nàng đánh lừa!" Từng lời của Tiêu Dạ đều bộc lộ sự kiên định, hết thảy đều là nghĩ cho hồng y nam tử nhưng chỉ có bản thân hắn mới biết, hẳn nói những lời này là để thuyết phục bản thân, hẳn muốn cứu nàng, không sai nhưng điều đó không có nghĩa là hẳn bằng lòng để chủ tử xuất ra hoàn hồn đan, trong lòng hắn, chủ tử có một địa vị quan trọng mà bất kì ai cũng không thể thay thế được.

Hồng y nam tử nhướng mày: "Người nghĩ ta cứu nàng là vì bị dung mạo của nàng mê hoặc?" Nha đầu này lớn lên thật không sai nhưng hẳn quyết định cứu nàng hoàn toàn không phải vì dung mạo của nàng. Nữ nhân xinh đẹp, hẳn thấy đã nhiều, cũng lĩnh ngộ được thủ đoạn của các nàng, hoa càng đẹp thì sẽ càng độc, đạo lý nào này hẳn sao lại không hiểu, hẳn không biết vì sao nàng lại xuất hiện ở nơi này của hắn, đó có lẽ là một trong số các thủ đoạn nàng bày bố, ý đồ muốn hắn rơi vào cạm bẫy.

Nếu đổi lại là nữ nhân khác, hẳn sớm đã không liếc mắt nhìn đến, thậm chí còn tùy ý để Tiêu Bạch mang nàng đến chỗ của Hỏa Mị làm thức ăn, nhưng bởi vì một câu nói của Tiêu Dạ khiến hắn nảy sinh sự hứng thú. Tính tình Tiêu Dạ thế nào, sống chung từ nhỏ hẳn làm sao có thể không biết, chính hắn đã cứu Tiêu Dạ trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, nếu không hiện tại đã không có một Tiêu Dạ tồn tại trên đời, trước giờ Tiêu Dạ giết người không chớp mắt, đối với sự cầu xin của người khác hẳn đều nhắm làm ngo, thấy người khác chết không cứu hẳn cũng không bận tâm, vậy mà hiện tại... bởi vì sự xuất hiện của một nữ nhân xa lạ từ trên vách núi rơi xuống, hẳn lại bày ra bộ dạng đáng tiếc, tuy nàng mạng lớn nhưng không thể qua khỏi. Điều này thật khiến hồng y nam tử ngoài ý muốn, hẳn muốn được nhìn thấy người có thể khiến Tiêu Dạ bày ra vẻ mặt như vậy, tuy Tiêu Dạ không nói nhưng hẳn biết rõ, Tiêu Dạ cũng không muốn để nàng chết, bất kể là vì lý do gì.

Khi nhìn thấy nàng, hồng y nam tử cảm thấy, cứu nàng cũng không sao, dù sao thuộc hạ của hắn muốn cứu, sau khi cứu nàng thì hẳn sẽ giao lại cho Tiêu Dạ, để nàng làm nha hoàn hay gì đó của Tiêu Dạ hẳn cũng không quan tâm. Nhưng khi chạm phải ánh mắt của nàng, nhất thời hồng y nam tử muốn thay đổi ý định, đôi mắt đó tựa như giếng cổ không đáy, hoàn toàn phản chiếu bất kì thứ gì khi nhìn vào, như một tấm gương có thể nhìn thấy con người thật của bản thân. Dung mạo không sai, đôi mắt không tồi, biến nàng thành hình nhân bên cạnh hẳn cũng không thể không được, cuộc sống của hắn vốn nhàm chán, có một thú vui tiêu khiển cũng không tồi, huống hồ dựa vào tính tình quật cường không dễ khuất phục của nàng cũng khiến hắn có chút hứng thú, vốn dĩ hẳn cũng không muốn lãng phí một viên đan dược để cứu một người xa lạ nhưng nếu đó là nàng... thì hẳn sẽ suy nghĩ lại.

"Người là ai?"

Nữ tử chớp mắt, dưới ánh sáng của mặt trăng càng làm nổi bật lên dung mạo thanh lệ, đôi mắt trong suốt của nàng, nàng một thân lam y như nước, mềm mại dịu dàng, mái tóc đen dài búi lên đơn giản được cố định bằng một cây trâm, theo động tác của nàng, cây trâm không khỏi rung đưa, theo làn gió vấy lam cũng nhẹ nhàng lay động, đóa hoa sen xanh theo trên váy như có linh khí, đột nhiên trở nên sinh động lạ thường, nàng ngồi bên hồ sen khiến người khác không khỏi liên tưởng đến liên hoa tiên tử vừa mới hạ phàm.

"Ta... ta gọi Lam Thành Vũ, người... là tiên tử sao?"

Hoàng cung hôm nay vui như hội, đèn lồng được treo khắp nơi, không gian bao trùm bởi một màu sắc vui tươi, khác hẳn với không khí náo nhiệt trong đại điện, hoa viên hoàng cung thập phần yên tĩnh, cung nữ thái giám chỉ có mấy người, thị vệ tuần tra cũng không nhiều, ánh trăng hôm nay đặc biệt sáng, trong đại điện vốn không thể thấy rõ cho nên Tiết Phong Lan mới để Hồng Hương đưa nàng ra ngoài, Hồng Hương nói là đi lấy điểm tâm cho nàng, không hiểu sao giờ này vẫn chưa đến.

Lúc nàng đang say mê ngắm trăng thì bị tiếng bước chân từ xa truyền lại đánh thức, nghĩ rằng Hồng Hương đã trở lại cho nên tâm trạng đặc biệt vui vẻ, dù sao hiện tại nàng vẫn chưa có xe lăn, đi đứng có chút bất tiện, mọi hoạt động đều phải dựa vào người bên cạnh, mặc dù không muốn quá phụ thuộc vào người khác nhưng nơi này là hoàng cung, mỗi hành động cử chỉ đều phải thực hiện theo đúng lễ nghi, đặc biệt là nàng - một nữ tử bị tàn phế nhưng lại nhận được sủng ái của Thái hậu càng nên cẩn trọng lời ăn tiếng nói, nếu không để người có tâm nghe thấy được, lại phát sinh chuyện không hay.

Tiết Phong Lan quay đầu lại, ngoài ý muốn phát hiện người đến không phải là Hồng Hương mà là một nam tử, nàng không chút do dự nói ra nghi vấn của chính mình, cẩn thận đánh giá nam tử từ trên xuống dưới, nhìn đến miêng ngọc bội treo bên hông hắn, ngay lập tức nàng liền thay đổi sắc mặt, có chút hối hận khi đối với lời vừa nói ra, bất quá khi nghe nam tử trả lời, Tiết Phong Lan cảm thấy vô cùng buồn cười, nhìn không được mà cười to.

"Ha ha..." Biết rõ nơi này không phải Tiết phủ mà là hoàng cung - nơi tất cả mọi lễ giáo đều được quản lý nghiêm ngặt nên nàng nhanh chóng thu lại nụ cười của mình, nhìn xung quanh một lượt phát hiện không có người ngoài, lúc này nàng mới yên tâm mà nở nụ cười nhẹ nhàng.

"Ta không phải tiên tử." Nàng lắc đầu.

Lam Thành Vũ tựa hồ bị tiếng cười của nàng dọa sợ, ánh mắt có chút ngơ ngác: "Thế, người là yêu tinh?" Vừa dứt lời hắn liền cảm thấy hối hận, mặc kệ nàng có phải tiên tử hay yêu tinh nhưng ở trước mặt một nữ tử mà nói những lời như vậy, hắn tự nhận mình không phải phép.

Bất quá nàng xinh đẹp như vậy, so với bất kỳ nữ tử nào mà hắn gặp qua đều đẹp hơn vạn phần, ngay cả những mỹ nhân mà Tây Lương mang đến cho phụ hoàng cũng không thể so bì với nàng, như vậy thì nàng không có lý nào không phải là tiên tử được, hay là nàng không muốn để người khác biết thân phận của mình nên mới nói như vậy?

"Không không, ta và người giống nhau, đều là con người cả, hoàng tử điện hạ." Sợ hắn hiểu lầm bản thân là yêu tinh hút máu người trong truyền thuyết nàng liền mở miệng giải thích.

Ánh mắt hắn lúc này thay đổi hẳn đi, một phút trước còn trong suốt không tì vết mà hiện tại lại âm trầm khó nói, khiến người khác không biết hắn đang nghĩ gì, điều này khiến trong lòng Tiết Phong Lan đối diện vang lên hồi chuông cảnh báo, nam nhân này rất nguy hiểm, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài của hắn.

"Người biết thân phận của ta?"

Nàng gật đầu, đưa tay chỉ về phía miếng ngọc bội trên thắt lưng của hắn, ngọc bội một màu hổ phách quý hiếm, xung quanh là hình rồng bay lượn, chữ "Vũ" vô cùng sinh động được khắc ngay trung tâm ngọc bội, từ trước đến nay chỉ có hoàng tộc mới có thể sử dụng rồng làm hoa văn, màu hổ phách này chỉ có hoàng tử vương tôn mới được sử dụng, chỉ cần người có hiểu biết nhìn vào liền biết được thân phận của người đối diện.

"Biết được lai lịch của ngọc bội này xem ra thân phận người cũng không tầm thường đâu, tiên tử tiểu thư." Một nữ tử bình thường tuyệt đối sẽ không biết rõ về ngọc đại diện cho thân phận của người trong hoàng tộc, nếu không phải hoàng thân quốc thích thì nàng có thể là ai?

"Tiên... tiên tử tiểu thư?" Nàng kinh ngạc, một giây sau liền nhìn không được mà cười: "Ha ha, hoàng tử điện hạ, người đúng là có khiếu hài hước." Từ tiểu thư, Phong Lan tiểu thư, Lan Nhi tiểu thư nàng đã nghe nhiều nhưng tiên tử tiểu thư, xưng hô như vậy nàng là lần đầu tiên nghe được, khiến nàng cảm thấy có chút khác biệt.

"Vũ hoàng tử, thần nữ xin được phép giới thiệu, thần nữ gọi Tiết Phong Lan, là tứ nữ nhi của Lễ bộ Thượng thư Tiết Quý."

"Tiết Phong Lan? Người chính là viên minh châu trên tay hoàng tổ mẫu, kẻ bị mọi người nói là: 'Tàn phế được ân sủng' sao?" Nghe thấy ba chữ "Tiết Phong Lan" hắn liền không chút do dự thốt lên những lời mà hắn nghe được về nàng, hoàng cung rộng lớn, đâu đâu cũng là vũng nước đục, chuyện Thái hậu sủng ái một kẻ tàn phế sớm đã lan truyền khắp hoàng cung, điều này khiến không ít người cảm thấy tò mò với kẻ bị mọi người gọi là "Tàn phế được ân sủng" này. Mấy ngày trước khi hoàng cung tổ chức lễ hội, Thái hậu đã truyền Tiết Phong Lan vào cung bầu bạn, chủ tử các cung mỗi ngày đều lấy lý do đến thỉnh an Thái hậu nhưng thật chất là muốn nhìn thấy dung mạo của nàng, để xem nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào mà có thể nhận được ân sủng của Thái hậu?

Lời đồn về nàng sớm đã như sấm bên tai, một số người nói nàng đẹp tựa tiên tử, khí chất như liên, băng thanh ngọc khiết, cao ngạo khó gần, là Cửu thiên Huyền nữ đầu thai, nên mới được Thái hậu hết lòng yêu thương. Một số người lại không đồng ý với ý kiến trên, đều cho rằng nàng xấu như quỷ, toàn thân gầy yếu, có thể so sánh với Chung Vô Diệm, Thái hậu bởi vì thấy nàng đáng thương cho nên mới ban cho nàng ân sủng mà tất cả mọi người

đều muốn, dù sao nàng cũng là cháu gái Thái hậu, Thái hậu làm vậy cũng là bù đắp những thiếu thốn của nàng mà thôi.

Hiện tại tận mắt chứng kiến, Lam Thành Vũ cảm thấy lời đồn thổi quả nhiên không đáng tin.

"Tàn phế được ân sủng?" Tiết Phong Lan lại nghe được một danh xưng xa lạ dành cho nàng, nàng sống trong sự bảo hộ của Thái hậu, sớm đã không bận tâm đến lời người khác nói, chỉ là không nghĩ đến những người bên ngoài lại nói nàng như vậy.

"Ta... lời này cũng không phải do ta nói, những lời này ta chỉ là nghe được từ người khác..." Hần cũng ý thức được bản thân nói sai nên liền vội vàng giải thích, dù sao những lời này đối với một cô nương mà nói có thể sẽ khiến nàng bị tổn thương.

"Không sao, dù sao lời bọn họ nói cũng đâu có sai?" Thái độ của nàng từ đầu chí cuối vẫn vô cùng bình thản, tựa hồ như những lời đó vốn không phải đang nói nàng.

"Người..." Hần hơi kinh ngạc, lần đầu hần gặp một nữ tử như nàng, nhất thời không phải làm sao.

"Người không tức giận?" Một cô nương, không phải để ý nhất chính là lời nói của người khác về mình sao, tại sao nàng lại cho hần cảm giác không giống như những người khác?!

"Tại sao phải tức giận?" Tiết Phong Lan khó hiểu nghiêng đầu, bộ dạng thập phần đáng yêu.

"Miệng bọn họ thần nữ sao có thể quản?"

Lời nói của nàng khiến hần trầm ngâm, một lúc sau mới nói: "Người nói đúng." Không thể quản người khác cho nên chỉ có thể quản chính mình.

"Ta cảm thấy, người nhận được sự yêu thích của hoàng tử mẫu quả thật là không sai." Chỉ khi tiếp xúc với nàng mới biết rõ, nàng là người như thế nào, tuy nói nàng tàn phế hai chân, là phế vật vô dụng nhưng rõ ràng nàng vô cùng đa mưu túc trí, mỗi lời nói đều bao hàm ý nghĩa sâu xa, tâm tình bình tĩnh, nữ nhân thông minh luôn khiến người khác yêu thích, hoàng tử mẫu yêu thích nàng, hần cảm thấy đó là điều tất nhiên.

"Ha ha, sợ là chỉ có một mình hoàng tử điện hạ mới cảm thấy như thế." Hoàng cung quá nhiều quy định khiến nàng muốn cười đùa vui vẻ cũng không được, cho nên nàng đặc biệt không thích tiến cung, nhưng lệnh của Thái hậu, nàng không thể làm trái, nàng vào cung bầu bạn với Thái hậu, chỉ có khi ở trong Trường Niên Cung mới không cần mang mặt nạ nguy trang, hiện tại ở trước mặt người ngoài, huống hồ người đó còn là hoàng tử điện hạ, một nam nhân xa lạ, mà nàng có thể cười vui vẻ như vậy, đây đúng là lần đầu tiên.

Ánh sáng của mặt trăng luôn chứa những ma lực mà con người không biết được, dưới bóng trăng nhẹ nhàng, nam tử một thân từng bạch, cao ngạo đứng đó, nữ tử một thân mềm mại, dịu dàng ngồi đó, gặp nhau giữa hàng vạn người vốn là duyên, chỉ là không ngờ đây lại là mở đầu cho một cuộc tình đầy oan nghiệt.

Chớp mắt, khung cảnh xung quanh liền thay đổi, lúc này đôi nam nữ đã trưởng thành không ít, khoảng cách giữa họ tựa hồ cũng đã được kéo gần.

"Lan Nhi, ta có thể gọi muội như vậy không?"

"Được chứ, chỉ cần huynh muốn."

"Lan Nhi, một tiếng 'Vũ ca ca' này sau này chỉ dành cho muội gọi."

"Thật sao?"

"Lan Nhi, lấy ta, ta sẽ mang hạnh phúc đến cho muội."

"..."

"Tiết Phong Lan, trầm đúng là nhìn lầm độc phụ như ngươi!"

Khung cảnh lần nữa thay đổi, nam tử lúc này không còn là vị hoàng tử không hiểu sự đời của năm đó, hần đã trở thành một đấng quân vương, nắm giữ cả giang sơn trong tay, mà nữ tử năm đó, nay đã trở thành mẫu nghi thiên hạ, cùng nam nhân của nàng nhìn ngắm giang sơn tươi đẹp. Chỉ là thời gian hạnh phúc không thể kéo dài, thời gian qua đi, cảnh vật thay đổi, lòng người làm sao có thể không thay đổi?

"Không!!!"

Lời hứa thề non hẹn biển năm xưa, những lời âu yếm đường mật nay đã hóa thành tro bụi, tình cảm ngây ngô thời thiếu nữ đã bị chôn vùi bởi tranh đấu trong chốn hậu cung, tình yêu... hóa ra chỉ là một lời nói, lời chàng nói yêu thiếp năm đó, dưới tàn cây hoa đào năm ấy, thiếp vẫn còn nhớ, xuân đi, hạ đến, thu tàn, đông về, thiếp vẫn đợi chàng nơi đó, vẫn nhớ như in lời mà hai ta từng hẹn ước, nhưng chàng... sớm đã quên mất.

Rốt cuộc là tình cảm của chàng bị quyền lực che mờ hay ngay từ đầu, chàng tiếp cận ta chỉ vì quyền lực?!

Thành do quyền lực, bại do quyền lực, cả đời Tiết Phong Lan này, hối hận nhất chính là yêu một người như Lam Thành Vũ!

Kí ức mà nàng dùng tất cả để chôn vùi, kí ức mà nàng không muốn nhớ đến, đồng thời cũng không muốn lặp lại, ngay lúc này... tại sao lại hiện về?!

Chương 62: Cung yến

Bóng tối bao trùm xung quanh, không gian chìm vào khoảng không trống vắng, ngọn nến ở giữa căn phòng lượn lờ, ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra vốn không thể chiếu sáng khắp căn phòng.

Bên ngoài bầu trời tối đen như mực, sương khói vô ảnh, nhiệt độ không khí giảm dần, khiến trên những chiếc lá không khỏi đọng lại những giọt sương trong suốt.

Thiếu nữ ngồi đó, nàng nhìn nữ hài đang hôn mê bất tỉnh trên giường, trong mắt chứa đầy sự áy náy không nói thành lời, hết thảy đều do nàng thất trách, nếu không tiểu thư cũng không gặp chuyện như vậy.

Ngay từ đầu quyết định, nàng đã hứa sẽ bảo vệ Tiết Phong Lan, không chỉ đơn giản là do tác động từ Thái hậu mà còn vì bản thân nàng. Như Sương nàng là người có ân tất trả, có oán tất báo, Thái hậu là người đã chăm sóc nàng từ nhỏ, đối với nàng chẳng khác thân mẫu, lời của Thái hậu nàng tất nhiên đặt vào lòng. Thái hậu yêu thích Tiết Phong Lan, muốn nàng bên cạnh bảo vệ Tiết Phong Lan bình bình an an, nhưng Như Sương biết, nhiệm vụ này không hề đơn giản, muốn bảo hộ một người suốt đời bình an không khó, bất quá còn phải tùy vào hoàn cảnh và thân phận của đối phương.

Tiết Phong Lan thân là đích nữ Thượng thư phủ, không chỉ mang thân phận là cháu gái của Thừa tướng đương triều, lại nhận được ân sủng từ Thái hậu, cho dù nàng muốn sống một đời bình an chỉ sợ không dễ dàng như vậy, huống hồ nàng lại là một trang tuyệt sắc, khiến tiên tử trên trời chỉ sợ cũng sẽ nhận thua, khí chất lại không hề thua kém công chúa hoàng tộc, nữ tử như vậy, tài mạo song toàn, thân thể hiển hách, làm sao có thể tránh được tranh đấu chốn cung đình?

Tuy nói nàng bị tàn phế hai chân, tỉ lệ vào cung cực thấp nhưng ý định của Thái hậu, Như Sương xem như nhìn thấu, Thái hậu muốn để Tiết Phong Lan trở thành cháu dâu của nàng, bất kể người sau này Tiết Phong Lan muốn gả là ai trong các vị hoàng tử thì Thái hậu cũng sẽ cho nàng một cuộc sống không hề thua kém những quý nhân trong cung, cho cho dù nàng không muốn cũng sẽ phải đối diện với tương lai tàn khốc. Nam nhân tam thê tứ thiếp là điều bình thường, huống hồ lại là hoàng tử đương triều - nhi tử Hoàng đế, tam cung lục viện cũng không đáng nói, Tiết Phong Lan một khi trở thành Hoàng tử phi thì cuộc sống sau này sẽ phải tranh giành nam nhân với những nữ nhân khác, tuy ở bên cạnh Tiết Phong Lan không lâu nhưng Như Sương biết được, dựa vào tính tình kiêu ngạo của nàng, nếu không phải thật sự rơi vào lưới tình thì cho dù là Thái hậu ban hôn, nàng tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Vốn dĩ chuyến đi lần này đến Thiên Vu Sơn Tự là theo lời Tiết lão thái thái đề cầu phúc cho gia sự bình an, không ngờ vừa đến đã gặp phải quý nhân như Trịnh vương phi cùng Trưởng Công chúa, khởi đầu may mắn như thế khiến mọi người đều nghĩ chuyến đi lần này sẽ thuận lợi cả đường, không ngờ chưa hết một ngày, may mắn chuyển thành xui xẻo, không biết có phải thân phận của Trịnh vương phi quá cao quý hay không, hay vì quý nhân luôn thu hút những thứ không tốt mà thích khách lại xuất hiện.

Nơi thanh tịnh như Thiên Vu Sơn Tự, từ trước đến nay đều vô tranh, cho dù xưng thần với Đại Ngụy nhưng nơi này cũng không thuộc quyền quản lý của triều đình Đại Ngụy, đối với các thế lực đang không ngừng phân tranh bên ngoài, Thiên Vu Sơn Tự là nơi thuộc phe trung lập, không ngờ lần này lại có một đám hắc y nhân xuất hiện, mà mục đích của họ, chính là người Trịnh gia.

Tiết Phong Lan không phải người Trịnh gia, nhưng vì khí chất của nàng quá xuất chúng cho nên mới thu hút sự chú ý của hắc y nhân, do đó mới bị hắc y nhân truy đuổi, nước họa vào thân. Bất quá không thể không nói, mạng của nàng đúng là quá lớn, khiến lão Thiên gia cũng không dám nhận, rơi xuống vực sâu vạn trượng như vậy mà còn giữ được mạng sống, không biết có phải do kiếp trước nàng đã làm nhiều việc thiện hay là do tổ tiên Tiết gia hiển linh phù hộ?!

"Um..."

"Tiểu thư!" Nhìn thấy nhìn thấy nữ hài nằm trên giường có động tĩnh, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của Như Sương không khỏi lộ chút vui mừng.

Mấy ngày này nàng vẫn luôn bên cạnh chăm sóc cho Tiết Phong Lan, mặc dù đại phu đã nói thương thế của nàng không có gì đáng ngại nhưng ba ngày qua nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, Như Sương cho nàng dùng thuốc cũng không tiến triển bao nhiêu, biết rõ đại phu ở nơi này vốn không thể so sánh với thái y trong cung nhưng vì e ngại sức khỏe của Tiết Phong Lan nên đoàn người mới trì trệ không trở về kinh thành, nếu không cũng không để nàng hôn mê đến hiện tại.

Hôm nay đã là sáng ngày thứ tư, nếu Tiết Phong Lan thật sự không tỉnh lại thì chỉ còn một cách là mang nàng trở về kinh thành chữa trị, dù sao bệnh tình của Tiết Phong Lan chỉ có Diệp thái y là rõ nhất, huống hồ danh vọng của Diệp thái y ở Thái y viện cực cao, cũng xem như là người có tài, được Thái hậu trọng dụng, những đại phu ở trấn nhỏ này, bất luận là y thuật hay đơn thuốc, đều không tỉ mỉ bằng Diệp thái y.

Nhìn bầu trời bên ngoài, không bao lâu nữa thì mặt trời cũng sẽ lên đỉnh núi, đến lúc đó người của Tiết gia sẽ chuẩn bị lên đường, mặc kệ Tiết Phong Lan đang hôn mê bất tỉnh, sức khỏe yếu ớt, may mắn là giờ khắc này nàng đã tỉnh, nếu không cùng một đám nữ nhân chen chúc trong xe ngựa, lại không có Như Sương nàng bên cạnh chăm sóc, đợi đến khi về đến kinh thành, chỉ sợ Tiết Phong Lan chỉ còn nửa cái mạng.

Đôi mắt Tiết Phong Lan mở hé, hàng mi dài cong vút, dưới ánh sáng nhàn nhạt của ngọn nến càng khiến cho nàng như một bông hoa vừa chớm nở, cho dù gương mặt nàng tái nhợt cũng vô cùng xinh đẹp.

Trần nhà bằng gỗ, màn che màu đỏ, căn phòng rộng lớn khiến cho nàng vừa quen thuộc lại vô cùng xa lạ, tuy thân thể nàng mệt mỏi, đầu óc có chút không được thanh tỉnh nhưng nàng vẫn có thể nhận ra đây không phải là khuê phòng của bản thân ở Thượng thư phủ, nhất thời nàng cũng không rõ bản thân đang ở đâu.

"Tiểu thư người tỉnh lại là tốt rồi."

Ba ngày trước Tiết Phong Lan được người mang trở về, trên người tuy không có thương tích nghiêm trọng, nhưng từ một nơi núi cao vạn trượng như vậy rơi xuống cho dù là nam tử cường tráng chỉ sợ cũng sẽ bỏ mạng, mà Tiết Phong Lan thân là nữ tử, thân thể ốm yếu, huống hồ nàng còn bị tàn phế hai chân, vậy mà có thể giữ được mạng sống, đây đúng là kì tích trăm năm hiếm thấy. Mạng của nàng thật sự là quá lớn, khiến lão Thiên gia cũng không dám nhận, không biết có phải do kiếp trước nàng đã làm nhiều việc thiện hay là do tổ tiên Tiết gia hiển linh phù hộ?!

Thanh âm quen thuộc truyền vào tai, lúc này nàng mới thấy rõ gương mặt người lên tiếng, dung mạo xinh đẹp, một thân lam y váy dài, trên người tỏa ra khí lạnh như vậy, ngoài trừ Như Sương còn có thể là ai?

Hóa ra... nàng còn chưa chết?

"Nước..." Ba ngày hôm mê, thân thể không được cung cấp nước khiến cổ họng nàng hiện tại đau rất, không thể mở miệng nói chuyện.

Như Sương vội vàng đi đến bên bàn rót cho nàng một chung trà, đỡ nàng uống cạn chung trà, nhưng Tiết Phong Lan vẫn chưa thấy đủ, ánh mắt hướng về phía Như Sương, ý đồ muốn uống thêm, Như Sương hiểu ý, cầm lấy bình trà tiếp tục rót vào chung trà, đến khi Tiết Phong Lan lắc đầu, Như Sương mới dừng hành động này lại.

"Ta... còn chưa chết sao?"

"Tiểu thư đừng lên tiếng, đại phu chuẩn đoán sức khỏe người vẫn chưa khỏi phục, nên cần tịnh dưỡng nhiều."

Biết Như Sương lo lắng cho sức khỏe của bản thân, Tiết Phong Lan cũng không ngoan cố phản đối, bắt quá ánh mắt nàng vẫn chăm chú nhìn Như Sương, tựa hồ đang đợi Như Sương trả lời câu hỏi của nàng.

"Ba ngày trước, người được người mang trở về trong tình trạng hôn mê, nhờ có vị quý nhân đó mời đại phu mà người không có nguy hiểm đến tính mạng, nếu không..." Câu tiếp theo, Như Sương thật sự không dám nói tiếp, nhưng Tiết Phong Lan cũng hiểu rõ.

Đối với sự việc này Như Sương lấy làm áy náy, nàng thân là nha hoàn nhưng lại không bảo vệ được chủ tử, lại khiến chủ tử rơi vào nguy hiểm, nàng lại không hoàn thành bổn phận của bản thân, tâm tình nàng mấy ngày nay vô cùng không tốt, hiện tại Tiết Phong Lan tỉnh lại, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng nhẹ đi phần nào.

Quý nhân...?

Nhìn thấy ánh mắt Tiết Phong Lan lộ vẻ nghi hoặc, Như Sương cũng hiểu là khi đó nàng đã rơi vào trạng thái hôn mê cho nên đối với người cứu mình là ai cũng không biết được, chỉ là... đối với việc này, không biết được thì càng tốt.

"Vị quý nhân cứu giúp tiểu thư cũng không phải người tầm thường, bất quá về danh tính người đó, thứ lỗi cho Như Sương không thể tiết lộ." Nam nhân đó, không phải xuất thân bình thường, Như Sương sợ bản thân lỡ lời sẽ rước họa vào thân, đến lúc đó cho dù là Thái hậu ra mặt chỉ sợ khó mà giúp được, huống hồ ân cứu mạng lần này, tuy hẳn nói không cần nhưng thật chất Tiết Phong Lan đã mắc nợ hắn, một khi đã mắc nợ thì suy cho cùng cũng phải trả. Trả ơn có nhiều hình thức, lấy thân báo đáp là một trong số đó, mà tự cô chỉ kim, mỹ nhân vốn yêu mến anh hùng, nếu Tiết Phong Lan biết được người cứu nàng là một nam tử xuất sắc chỉ sợ nàng cũng sẽ động tâm, chuyện này nếu lọt đến tai Thái hậu, chỉ sợ... Thái hậu lại càng ủng hộ quyết định của bản thân, một khi đã như vậy, đối với Tiết Phong Lan mà nói cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Như Sương giấu giếm danh tính người đó, một phần là vì muốn bảo vệ Tiết Phong Lan khỏi ân oán cung đình, một phần còn lại tất nhiên là vì e ngại thân phận của người đó, Trịnh vương phủ trước giờ không qua lại với ngoại nhân, việc Trịnh vương phi đến nơi này lễ Phật không phải ai cũng biết, nhưng tin tức này lại dễ lộ ra, khiến Trịnh vương phi cùng Trường Công chúa gặp không ít phiền toái, mà thân phận của người đó cũng không hề thua kém Trịnh vương phi, một khi để người ngoài biết được, ai có thể đảm bảo sẽ không có đám hắc y nhân thứ hai xuất hiện, đến lúc đó chỉ sợ các nàng sẽ gặp phiền toái, vì vậy, ngoài trừ Trịnh vương phi, Trường Công chúa và nàng thì những người còn lại đều không biết rõ thân phận của vị này.

Tiết Phong Lan nhú mày, đôi mày xinh đẹp không khỏi chau lại, ánh mắt nàng lộ vẻ bất mãn, tựa hồ rất không hài lòng với câu trả lời của Như Sương.

Rốt cuộc người cứu nàng là ai, có thân phận thế nào mà Như Sương lại kiêng kỵ như thế, ngay cả danh tính người đó cũng e ngại không dám tiết lộ?!

Chỉ là, tuy lộ bất mãn nhưng nàng cũng không mở miệng truy cứu, nếu Như Sương đã không muốn nói thì nàng cũng không ép buộc, Tiết Phong Lan nàng không phải là người có ơn không báo, vạn sự tùy duyên, nếu hai người thật sự có duyên thì lần sau gặp lại, dù Như Sương không muốn tiết lộ thân phận người đó cũng không được, đến lúc đó nàng nhất định sẽ trả ơn.

Thấy Tiết Phong Lan nhú mày, Như Sương còn lo sợ nàng sẽ truy cứu tới cùng nhưng không ngờ nàng lại bỏ cuộc như vậy, nhất thời Như Sương cảm thấy yên tâm hơn một chút, mặc dù biết rõ chuyện này vốn dĩ không thể giấu nhưng giấu được ngày nào hay ngày đó, dù sao chuyện này cũng ảnh hưởng

không nhỏ tới tương lai của Tiết Phong Lan.

Lúc này, Tiết Phong Lan lại đắm chìm vào suy nghĩ riêng của bản thân.

Lam Thành Vũ - cái tên lẽ ra đã rơi vào quên lãng, tại sao hình ảnh của hắn lại hiện lên trong đầu nàng?

Là do nàng không thể nào quên được sao?!

~~~~~

Sau ba ngày dưỡng thương, sức khỏe Tiết Phong Lan cũng đã tiến triển khá, vì vậy đoàn người cũng bắt đầu thu dọn hành lý lên đường trở về kinh thành, đối với sự việc lần này Tiết Phong Lan gặp nạn, buộc mọi người phải ở lại đợi nàng thì có không ít người bất mãn, đặc biệt là Hạ Anh cùng Tiết Yên Hoa. Thiên Vu Sơn Tự là nơi ở của phật tử, mọi người ở nơi này đều phải hành xử đúng phép tắc, có thể nói quy định ở nơi này cũng không ít hơn Hoàng cung, đối với tính tình hiếu động của Hạ Anh cùng Tiết Yên Hoa, tất nhiên sẽ sinh chán nản, ở tuổi của các nàng được phụ mẫu cưng chiều, sớm đã dưỡng thành kiêu ngạo, bắt các nàng phải ngồi một chỗ nghe kinh phật, tất nhiên các nàng không có kiên nhẫn, đặc biệt trong thời gian Tiết Phong Lan hôn mê, ngày ngày các nàng đều phải theo Tiết lão thái thái đóng kịch, ngồi trước tượng phật mấy canh giờ để cầu phúc cho Tiết Phong Lan, điều này khiến các nàng nảy sinh bất mãn nhưng lại không dám mở miệng.

Đáng ngạc nhiên thay, trên đường về lần này lại có thêm hai vị quý nhân là Trịnh vương phi cùng Trương Công chúa bầu bạn, đối với việc này Tiết lão thái thái vô cùng vui mừng, bất quá khi nhìn thấy đãi ngộ mà Trịnh vương phi dành cho Tiết Phong Lan, tâm trạng vốn lên mây của nàng lần nữa rơi xuống. Bởi vì lần này bị Trịnh gia liên lụy nên Tiết Phong Lan mới gặp nạn, đạo lý này Trịnh vương phi cũng hiểu rõ, cho nên lần này trên đường về kinh thành, nàng đã chuẩn bị một chiếc xe ngựa riêng cho Tiết Phong Lan cùng nha hoàn của nàng ta, mặc dù nàng không muốn giữa nàng và Tiết gia bọn họ có giao tình quá sâu nhưng dù sao chuyện này cũng bắt đầu từ Trịnh gia bọn họ, Trịnh vương trước giờ là người ngay thẳng, thiếu nhân tình tất nhiên sẽ trả, vì vậy Trịnh vương phi không khỏi đối xử tốt với Tiết Phong Lan nhiều hơn một chút, tất cả đều là vì muốn trả nợ nhân tình.

Tiết Phong Lan nghỉ ngơi nửa tháng, sức khỏe của nàng cũng đã hồi phục, tất cả đều nhờ được liệu quý hiếm mà Trịnh vương phi mang đến, nếu không chỉ sợ nàng nằm nửa năm trên giường cũng không tiến triển bao nhiêu, đối với vấn đề này, ba người Xuân Cầm nghe thấy chỉ cười mà không nói, bất quá mọi người đều hiểu rõ, lời của Tiết Phong Lan không hề đùa giỡn mà đó là sự thật, bởi vì Tiết gia bọn họ một ngày còn có Tiết lão thái thái thì trong chuyện này sẽ không hào phóng như Trịnh vương phi.

Ngày trở về Tiết gia, Như Sương, Như Ngọc liền bị Thái hậu triệu vào cung, người thông minh như Tiết Phong Lan làm sao không biết mục đích Thái hậu gọi hai người, vì vậy nàng đã bảo Như Sương nói dối việc xảy ra tại Thiên Vu Sơn Tự, đặc biệt là việc thích khách truy đuổi nàng, bởi vì nàng biết trong chuyện này nhất định chứa ẩn tình rất sâu, tuy nói Trương Công chúa là nữ nhi của Thái hậu nhưng ân oán cung đình, làm sao đặt người thân vào mắt, sự việc Trịnh vương phi tập kích bị truyền ra, chỉ sợ sẽ nổi lên một trận sóng gió, hưởng hồ người đứng sau Kiếm Vũ... Như Sương đối với việc này cũng hiểu rõ nặng nhẹ, cho nên nàng cũng không nói hết sự thật với Thái hậu, đặc biệt là về người đã cứu mạng Tiết Phong Lan.

Trong thời gian nàng tịnh dưỡng, Tiết Phong Linh có có đến thăm nàng hai lần, mỗi lần đến đều trình diễn một màn tỷ muội tình thâm, mặc dù không ai nói rõ nhưng trong lòng các nàng đều hiểu rõ, mối quan hệ giữa hai người sớm đã xuất hiện vết nứt, tuy nói hai người là tỷ muội song sinh đồng phụ đồng mẫu nhưng chỉ có bản thân mới thật sự hiểu rõ, bản thân có xem đối phương là tỷ muội của mình hay không?!

Kì lạ thay, khoảng thời gian gần đây Thượng thư phủ có vẻ yên tĩnh lạ thường, không nói trong Hàn Mai Các của nàng, mà viện của các vị tiểu thư còn lại cũng vô cùng yên ắng, hàng ngày ngoại trừ tiếng cười nói từ Thọ Minh Trạch của Tiết lão thái thái truyền ra thì cả Thượng thư phủ như trong thời kì ngủ đông, bất kể đi đến đâu thì đều chỉ là một mảnh yên tĩnh, đối với điều này Tiết Phong Lan có một cảm giác khó nói.

Quả nhiên, thời gian yên bình không duy trì được bao lâu, ngày hôm đó, Tiết Phong Lan đang ngồi dùng bữa thì Xuân Cầm từ bên ngoài đi vào, thông báo cho nàng một tin tức, tin tức đó có thể nói đã làm kinh động đến tất cả mọi người, tất nhiên người ngạc nhiên nhất chính là Tiết Phong Lan - người không thường xuyên nắm bắt tin tức trong phủ.

Hoàng cung tổ chức yến hội, cho mời thiếu gia, tiểu thư dòng chính thất vào cung tham dự!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Tranh đoạt thiệp mời

"Cung yến?" Tiết Phong Lan nhướng mày, đột nhiên nhớ đến sự kiện hằng năm của Đại Ngụy. Đó là khoảng thời gian nửa tháng sau năm mới, Ngụy đế sẽ tổ chức ăn mừng Đại Ngụy vừa trải qua một năm mới suôn sẻ, đồng thời cũng nhân dịp này cầu thiên địa giúp cho Đại Ngụy mỗi năm đều bình an trôi qua như vậy. Việc này trước giờ luôn là việc hệ trọng đối với hoàng thất, mỗi năm đến ngày long trọng này, cả nước đều sẽ được đại xá, nhân dân được hưởng ấm no tất nhiên vui mừng, bất quá đối với các gia đình quý tộc lại là một chuyện vui khác.

Ngày đó hoàng cung sẽ tổ chức yến hội, các quan đại thần có chức vụ từ ngũ phẩm trở lên đều được tham gia, hơn nữa các vị phu nhân, thiếu gia, tiểu thư dòng chính ngày thường không được phép tùy tiện ra vào hoàng cung thì vào ngày đó đều sẽ được phép tiến cung. Cung yến là cơ hội để các vị thiếu gia, tiểu thư gặp gỡ, tiếp xúc với nhau, để có thể dễ dàng bàn tính chuyện hôn sự sau này, quan trọng hơn mục đích mà tổ chức yến hội trong hoàng cung

là để các vị nương nương có thể tìm được con dâu mà các nàng cho là đắc ý nhất, nếu lọt vào mắt xanh của một trong các vị đứng đầu hậu cung thì cuộc sống sau này chính là phượng hoàng trên cành cao, không cần phải lo lắng gì nữa, gia tộc vì vậy mà cũng được hưởng vinh quang.

Bất quá, con đường hậu cung đâu phải dễ đi? Hiện tại Thái tử là nhi tử mà Ngụy đế xem trọng nhất, những hoàng tử khác cho dù có biểu hiện tốt hơn Ngụy đế cũng không bận nhìn đến, điều này có thể thấy rõ địa vị nhi tử này trong lòng hắn, Thái tử do đích thân Chính cung Hoàng hậu sinh ra, ở phía sau lại có nhà mẹ đẻ làm hậu thuẫn, hẳn tất nhiên vượt trội hơn những người khác, có thể làm phi của hắn là điều tốt, nếu làm phi của các vị hoàng tử khác, cục diện sau này chính là cùng Hoàng tử tương lai đối đầu, cuộc sống muốn tốt hơn cũng không được.

Người thông minh đều có thể nhìn ra được ẩn ý của yến hội lần này, dù sao mỗi năm cũng đều giống nhau, người vào cung nhiều vô số kể, nếu không phải là nữ nhi đại thần thì cũng là tiểu thư xuất thân từ gia tộc lớn có ảnh hưởng, nhưng người lọt vào mắt xanh của các vị nương nương thì được bao nhiêu? Các nàng bất quá cũng chỉ là con cờ trên tay Hoàng hậu cùng các vị nương nương, một khi lọt vào mắt xanh của bọn họ ngày tháng sau này chính là phải tranh giành đấu đá để sống qua ngày, những kẻ đứng đầu hậu cung ai lại không có thủ đoạn của riêng mình, Hoàng hậu như vậy, Hương Quý phi như vậy, Tàng tần cũng như vậy.

Làm phượng hoàng - đứng là dưới một người trên vạn người, cảm giác chính mình cao cao tại thượng ai mà không thích? Bất quá cái gì cũng có cái giá của nó, những thứ càng giá trị thì cái giá phải trả càng đắt, được Hoàng hậu chú ý đến, nếu không phải có giá trị lợi dụng thì sau này chính là con tốt thí mạng tốt nhất, đến lúc không cần đến, những người đó sẽ không chút lưu tình vứt bỏ, cho nên, cung yến lần này còn có một ý nghĩa, chính là đại hội tuyển chọn kẻ thí mạng sau này!

Có người vui, có kẻ mừng, đồng thời cũng không ít người nhận thấy nguy cơ tiềm ẩn.

"Hoàng hậu làm vậy là có ý gì?" Như Ngọc là người đầu tiên lên tiếng, giọng nói nàng mang theo vẻ bất mãn, nhìn tấm thiệp màu đỏ tươi rực rỡ trên tay Như Sương, trong lòng nàng lại nhìn không được mà nổi giận. Tuy nói yến hội lần này đều mời đến tiểu thư dòng chính nhưng lần trước tiền cung, trước mặt Thái hậu nơi đó, Hoàng hậu cũng nhìn thấy rõ ràng về thái độ mà Thái hậu thể hiện với Tiết Phong Lan, hiện tại nàng ta lại gửi thiệp mời đến, đây không phải là muốn cùng Thái hậu chống đối sao?!

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu nàng đã thấy nhiều, không phải bất kì ai cũng chung sống hòa thuận, bên ngoài người của Thái hậu cùng Hoàng hậu không chính thức đối đầu nhau cũng là vì giữ sĩ diện cho bộ mặt của hoàng thất. Lần này Hoàng hậu gửi thiệp mời, nếu Tiết Phong Lan không đi chính là sẽ đắc tội với chủ nhân hậu cung, sau này Thái hậu muốn nâng đỡ nàng lên làm cháu dâu cũng phải hỏi qua ý kiến của Hoàng hậu.

"Mấy lần trước tổ chức không phải lại do Hương Quý phi làm chủ sao? Sao lần này lại đổi thành Hoàng hậu nương nương?" Đối với tình hình trong cung, Xuân Cầm cũng xem như hiểu biết đôi chút, tuy không thể nói là quá nhiều nhưng cơ bản về thế lực trong hậu cung mỗi người từ gia tộc lớn đều xem như hiểu rõ.

Ngụy đế có tam cung lục viện, Hoàng hậu Từ thị là người đứng đầu hậu cung, bên dưới là Hương Quý phi, địa vị dưới một người trên vạn người, là người duy nhất từ xưa đến nay có thể chống lại Hoàng hậu, hậu cung rộng lớn, đầu đầu cũng là âm mưu, không khác trên quan trường, hậu cung chia làm hai phe, một phe do Đông cung Hoàng hậu đứng đầu, phe còn lại tất nhiên do Tây cung Hương Quý phi đứng đầu, hai phe đối chọi gay gắt, chuyện này sớm đã lan truyền khắp Đại Ngụy.

Hoàng hậu là Chính cung, mẫu nghi thiên hạ, phía sau có An Định Hầu làm chỗ dựa, lại sinh cho Ngụy đế hai nhi tử, một người là Thái tử quyền hành thiên hạ, người có khả năng đoạt được ngôi Hoàng tử để trở thành Hoàng đế tương lai, một người là Tư hoàng tử, tuy không nổi bật bằng hoàng huynh của mình nhưng hẳn cũng không phải người thua kém, không phải người tài nhất nhưng cũng không phải người tệ nhất, có chỗ dựa là hai nhi tử, Hoàng hậu vốn không lo bất kì thứ gì có thể làm ảnh hưởng được địa vị của bản thân. Hương Quý phi cũng không phải nữ nhân chịu thua kém, xuất thân danh tướng, phía sau có Tướng quân phủ làm hậu thuẫn, nàng lại có một nhi tử, một nữ nhi, Ngự hoàng tử là người tuấn mỹ vô song, từ nhỏ đã bộc lộ bản chất tướng quân, tuy chưa từng chinh chiến sa trường nhưng võ công lại được một tay Vô Kỵ Đại Tướng quân truyền dạy, tất nhiên không hề tầm thường, còn về Thuận Ngọc Công chúa, yêu kiều diễm lệ, thông minh hơn người, Đại ngụy Đế nhất tài nữ, có thể nói giữa Hoàng hậu và Hương Quý phi chính là bất phân thắng bại, nếu không cũng không dây dưa đến ngày hôm nay.

"Hiện giờ Thái tử đang xuân phong đắc ý, Hoàng hậu muốn gì mà không được?" Như Ngọc buồn bực cất tiếng, có nhi tử là Thái tử, Hoàng hậu chính là ngông cuồng không đặt ai vào mắt, ngay cả người bên cạnh Thái hậu mà nàng ta cũng muốn lập mưu, đúng là khiến người khác không thể nào thích được!

"Thiệp mời cũng đã gửi đến, không đến lượt chúng ta không tin." Như Sương mở miệng, trong giọng nói chứa đầy sự mỉa mai, nàng cầm tấm thiệp đỏ tươi trên tay, ánh mắt có phần lạnh lùng.

"Tiểu thư người không định nói gì sao?" Ánh mắt Như Sương rơi vào người bên cạnh, nhìn nàng đang nghiền ngẫm không biết là đang suy nghĩ gì. Thực chất từ trước đến nay, Như Sương chưa bao giờ có thể hiểu hết được suy nghĩ thật sự của Tiết Phong Lan, không biết có phải là do nàng che dấu quá sâu hay là do nàng không chịu bộc lộ, bất kể là vì lý do nào thì Như Sương thật sự thừa nhận, người luôn tự tin về độ am hiểu lòng người là nàng đứng trước mặt Tiết Phong Lan cũng không thể hiểu được.

"Ta đang suy nghĩ, yến hội lần này không biết có nên đi hay không?" Nghe Như Sương hỏi, môi mím không khỏi phun ra những lời vàng ngọc, vừa dứt lời, không ít người trong phòng liền thay đổi sắc mặt, đặc biệt là Như Ngọc, nàng trước giờ luôn là người nghĩ sau nói vậy.

"Tiểu thư, lần này rõ ràng là Hoàng hậu cố tình chống đối với Thái hậu nên mới gửi thiệp mời cho người mà, người cần gì nề mặt nàng?" Lần trước vào cung Thái hậu cũng đã tỏ rõ thái độ là yến hội lần này sẽ không để cho Tiết Phong Lan đến dự, bởi vì đôi chân nàng bị tàn phế, đi đứng bất tiện tuy có xe lăn nhưng hoàng cung là nơi tôn ti trật tự và phép tắc đều đặt lên hàng đầu, nếu có gì sai sót Ngụy đế trách tội, cho dù là Thái hậu cũng không cứu được. Ngày hôm đó khi Thái hậu nói những lời đó Hoàng hậu cũng có mặt, làm sao có thể nói không biết không nghe không thấy? Cho người đưa thiệp mời đến còn gửi lời báo nhất định phải tham gia, rõ ràng có ý làm khó dễ Tiết Phong Lan.

"Nếu tiểu thư không đi chính là đắc tội với Hoàng hậu nương nương..." Xuân Cầm bên cạnh nhủ mày, lần đầu tiên nàng phát hiện, chỉ là một buổi cung yến cũng gây ra nhiều phiền phức như vậy. Ý đồ của Hoàng hậu thế nào, nàng không rõ nhưng không phải là nàng không hiểu Hoàng hậu cố tình đặt Tiết Phong Lan vào tình thế khó xử, nếu lần này Tiết Phong Lan đi, chính là tự tìm mất mặt, nếu không đi thì sẽ đắc tội với Hoàng hậu, cuộc sống sau này tuy có Thái hậu làm chỗ dựa nhưng cũng đã khiến ấn tượng về nàng xấu đi, đến lúc đó lại phát sinh không biết bao nhiêu phiền phức.

"Tiểu thư, lời của Như Ngọc và Xuân Cầm đều không sai, người nên quyết định thật kỹ lưỡng." Xem ra lần này Hoàng hậu thật sự muốn chống đối với Thái hậu, nếu không cũng không đưa ra quyết định như vậy!

Tiết Phong Lan gật đầu, bởi vì biết rõ điều này cho nên nàng mới phải đang suy nghĩ, kiếp trước cũng vậy, Hoàng hậu càng bắt nàng lộ diện thì nàng lại càng muốn đi ngược lại với ý của nàng ta, cho nên mới đắc tội với vị mẹ chồng tương lai này, con đường gả cho Lam Thành Vũ với khó khăn như vậy, bắt quá đó là chuyện kiếp trước. Kiếp này nàng không hề có ý định muốn làm con dâu của Hoàng hậu, cho nên nàng cũng không sợ sẽ đắc tội nàng ta, Hoàng hậu cứ nghĩ là mình thông minh, làm khó dễ nàng sẽ nghĩ là nàng mất mặt, nhưng không ngờ lại tạo cơ hội cho nàng chứng kiến một trò hay!

Thiếp mời lần này chỉ được gửi đến các vị thiếu gia, tiểu thư dòng chính của Thượng thư phủ, ngoại trừ Tiết Vũ Văn cùng Tiết Mộ thì trên dưới Tiết phủ chỉ có bốn tám thiếp mời, không ai khác ngoại trừ nàng và Tiết Phong Linh của đại phòng, Tiết Lan Hương của nhị phòng và Tiết Liên Kiều của tam phòng. Bốn tám thiếp mời nhưng Tiết phủ lại có đến sáu vị tiểu thư, tuy không nói ra nhưng Tiết Phong Lan biết tâm tư của bọn vốn dĩ không đơn thuần. Tiết Thanh Liên không đáng nói, dù sao nàng cũng sắp gả cho Hạ Túc, yến hội lần này đi cũng được, mà không đi cũng không sao, dù sao cũng không thể thay đổi số phận nàng đã là hoa có chủ. Bất quá Tiết Yên Hoa thì ngược lại, mới mười một tuổi mà tâm tư lung linh, thủ đoạn lại không hề thua kém bất kỳ nữ nhân nào trong phủ, sinh ra là thiếp thất mà tâm cơ lại không hề nhỏ, huống hồ bởi vì sự xuất hiện của Tiết thị mà Tiết phủ lại xuất hiện thêm một vị tiểu thư thích tranh đua với đời, yến hội lần này hai nàng làm sao có thể bỏ qua?!

Tám thiếp mời của nàng, chỉ sợ các nàng đã sớm có ý muốn chiếm đoạt, bởi vì nàng biết, ba tám thiếp mời còn lại, các nàng vốn dĩ không có cơ hội chạm vào, Tiết Phong Linh là người thông minh cỡ nào, đồ vật trên tay làm sao có thể để người khác cướp đoạt? Mà nhị tỷ của nàng Tiết Lan Hương cũng không phải loại người ngu ngốc, tâm tư tuy không sâu nhưng là người thông minh hiểu biết, chút thủ đoạn của Tiết Yên Hoa và Hạ Anh, nàng làm sao có thể mắc bẫy? Về phần Tiết Liên Kiều, chỉ sợ mấy ngày nay nàng cũng không bước chân ra khỏi viện của mình nửa bước, cho dù hai người Tiết - Hạ tìm tới cửa nàng cũng sẽ cự tuyệt không gặp, đi vòng vòng khó khăn như vậy, hai người các nàng nhất định sẽ đến tìm tứ tỷ là nàng đây, bởi vì trong mắt bọn họ nàng chỉ là một nha đầu tàn phế, vốn dĩ không có tính uy hiếp!

Nghĩ đến đây, Tiết Phong Lan liền nhếch môi cười lạnh, trong mắt lóe lên hàn quang không dễ nhận thấy, tay siết thành nắm đấm, bộ dạng như nắm mọi thứ trong lòng bàn tay.

Kiếp trước, tám thiếp mời này không thuộc sở hữu của bất kỳ ai, kiếp này nàng cũng muốn biết, dưới ánh mắt của Tiết Phong Lan này rốt cuộc có điều gì thay đổi hay không?!

Ngày hôm sau.

"Tiểu thư người thật sự muốn vào trong sao?" Nha hoàn bên cạnh thấp thỏm nhìn xung quanh, bộ dạng vô cùng lo sợ.

"Người cũng đã nghe tổ mẫu nói rồi, nếu muốn đi dự yến hội lần này thì nhất định phải đến đây." Tiết Yên Hoa cũng không chút tình nguyện mở miệng, không khỏi nhớ đến những lời mà Tiết lão thái thái đã nói, yến hội lần này Thượng thư phủ chỉ có bốn tám thiếp mời, ba tám thiếp mời khác nàng vốn dĩ không có cơ hội chạm vào, cho nên chỉ còn tám thiếp mời còn lại, duy nhất tám thiếp mời đó mới cho nàng cơ hội bước lên cảnh cao làm phượng hoàng, dù có khó khăn thế nào nàng cũng phải có cho bằng được!

"Nhưng mà... Vũ di nương đã dặn dò, nếu không có chuyện quan trọng thì chúng ta không được đến đây..." Biết rõ thuyết phục Tiết Yên Hoa là điều rất khó nhưng nàng cũng không còn cách nào, đành phải mang danh nghĩa của Vũ di nương ra dọa, bởi vì nàng biết, so với việc bị tiểu thư la mắng một trận còn tốt hơn là đắc tội chủ nhân nơi này.

Tâm trạng Tiết Yên Hoa vốn không vui, nghe nha hoàn bản thân nói vậy, giọng nói của nàng không khỏi cay nghiệt hơn vài phần: "Thật không biết di nương lo lắng điều gì, Tiết Phong Lan bắt quá chỉ là một người tàn phế, cho dù nàng giữ tám thiếp mời đó thì cũng chỉ có thể nhìn, người tàn phế có khác gì người chết đâu?"

"Tiểu thư!" Nha hoàn hoảng sợ đưa tay che miệng Tiết Yên Hoa, trong lòng chỉ cảm thấy đau khổ không thôi, chủ tử gây họa, người phải chịu tội chính là các nàng!

"Tiểu thư, nơi này là Hàn Mai Các, cẩn thận tai vách mạch rừng." Biết không thể thay đổi điều gì, nha hoàn chỉ còn cách mềm giọng khuyên ngăn.

"Biết rồi, người ồn ào quá."

Lúc chủ tớ hai người đang nói chuyện thì có một bóng người tiến về phía này, trái tim đang treo của nha hoàn rốt cuộc cũng không yên mà đập thình thịch, thầm nghĩ những lời lỗ mãng mà tiểu thư vừa nói lúc này, người này có nghe thấy hết hay không?!

"Người... người là nha hoàn của Tiết... Tứ tỷ đúng không? Gọi là Như Sương gì đó?" Nói xấu người khác bị nghe thấy, Tiết Yên Hoa cũng có chút chột dạ.

Như Ngọc tựa tiểu phi tiểu mím cười: "Lục tiểu thư, nô tì là Như Ngọc."

Nụ cười trên mặt Tiết Yên Hoa cứng lại: "Ha ha, hóa ra là Như Ngọc..." Mặc kệ nàng ta là Như Sương hay Như Ngọc gì đó, dù sao mục đích lần này

nàng đến cũng không phải muốn biết xem nàng ta là ai?!

"Lục tiểu thư, tiểu thư nô tì biết người sẽ đến, nên đang ở trong đợi người." Thấy hành động của Như Ngọc, Tiết Yên Hoa lấy làm lưu tâm, xem như nha hoàn này thức thời, bất quá.. Tiết Phong Lan sớm biết nàng sẽ đến sao?!

Mang theo tâm trạng nghi hoặc đi vào trong, vừa vào cửa nàng đã thấy bóng dáng của hai nữ tử đang ngồi nơi đó, trên mặt hai người đều nở nụ cười thật tươi khiến Tiết Yên Hoa không khỏi nhún mày.

"Vậy chuyện lần này nhờ Phong Lan biểu tỳ." Trên dưới Thượng thư phủ, ngoại trừ Hạ Anh thì còn ai có thể gọi Tiết Phong Lan một tiếng biểu tỳ?!

"Hạ Anh? Tại sao người lại đến đây?!" Nàng vốn nghĩ bản thân đã đến rất sớm rồi, không nghĩ đến Hạ Anh này lại còn đến sớm hơn, không biết giữa bọn họ đã nói những chuyện gì mà nụ cười trên mặt Hạ Anh lại tươi như vậy?

"Tại sao ta lại không thể ở đây? Người đến được, còn ta thì không sao?" Đối mặt với Tiết Yên Hoa, thái độ của Hạ Anh hoàn toàn khác với lúc này, đến Xuân Cầm bên cạnh cũng cảm thấy một mối đối với các vị tiểu thư Tiết phủ này, không ngừng xảy ra chuyện thị phi.

"Mục đích của chúng ta đều giống nhau thôi."

Nhắc đến mục đích giống nhau, Tiết Yên Hoa không khỏi buồn bực: "Hạ Anh, yến hội lần này vốn dĩ chỉ dành cho đích nữ Tiết phủ, người nghĩ bản thân sẽ có cơ hội sao?"

"Tiết Yên Hoa lời nói này là để cho người nghe sao?" Hạ Anh châm chọc cười, tuy nàng không phải đích nữ Tiết phủ nhưng dù sao nàng cũng mang một nửa dòng máu Tiết gia, huống hồ nàng lại là nữ nhi dòng chính của Hạ gia, cho dù nàng không được đi thì Tiết Yên Hoa thân là thứ nữ nhị phòng làm sao có thể tham dự yến hội lần này?!

"Người..." Còn chưa đợi Tiết Yên Hoa kịp tức giận, Hạ Anh đã quay người rời đi, để lại Tiết Yên Hoa ôm một bụng tức giận không chỗ phát tiết, mà Tiết Phong Lan bên cạnh, từ đầu chí cuối đều im lặng, bộ dạng xem kịch vui.

"Tứ tỷ ty..."

~~~~~

"Hoàng đệ, đệ đang nghĩ gì vậy?" Giọng nói từ phía sau truyền đến khiến nam tử giật mình, búng tỉnh thoát khỏi suy nghĩ của bản thân, thần sắc liền khôi phục lại bộ dạng lạnh nhạt như thường.

"Hoàng huynh nghĩ nhiều, chỉ là có một số chuyện nhỏ mà thôi."

"Nam nhân ưu phiền chỉ có hai việc, một là cơ đồ sự nghiệp, hai là... nữ nhân." Ánh mắt hần dán vào người nam tử, sâu trong ánh mắt lóe lên tia sắc bén như dao.

"Có hoàng huynh tại, cơ đồ sự nghiệp vốn đâu cần đến đệ phải lo lắng?" Nam tử cười nhạt, bộ dạng không mấy bận tâm.

"Ha ha, cho nên ta mới nói, đệ nhất định là phiền muộn chuyện nữ nhân." Hoàng y nam tử đưa tay vỗ vai đệ đệ, hoàn toàn là một bộ dạng huynh trưởng hiểu nỗi lòng của thân đệ.

"Nói xem, rốt cuộc là nữ nhân thế nào mà có thể khiến cho đệ đệ của ta phiền lòng như vậy?"

Nam tử nhún mày, lắc đầu: "Hoàng huynh nghĩ nhiều rồi, đệ và nàng chỉ mới gặp qua một lần, nàng làm sao có thể khiến nàng phiền lòng?!"

Suy cho cùng, nàng đối với hần chỉ là một người xa lạ, vậy tại sao nàng lại để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng hần như vậy?!

Cảm giác vừa quen thuộc và xa lạ này, hần là lần đầu tiên cảm nhận được, điều này khiến hần vô cùng phiền muộn, không thể không thừa nhận, hần chán ghét cảm giác này!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Vô sỉ với nhau

"Tứ tỷ ty..." Sau khi Hạ Anh rời đi, tâm trạng Tiết Yên Hoa tốt hơn vài phần nhưng khi nhìn đến vẻ mặt đang xem kịch vui của Tiết Phong Lan, ngọn lửa tức giận vừa mới được kiềm chế lại thổi bùng lên, trong lòng tuy không vui nhưng ngoài mặt Tiết Yên Hoa vẫn ngượng ngùng gọi một tiếng.

Tiết Yên Hoa tuy không phải là người thông minh nhưng nàng cũng không phải là loại người không có đầu óc, thủ đoạn của nàng tuy không thể so sánh

với Tiết Phong Linh nhưng người nhận được sự yêu thích của Tiết lão thái thái thì có thể là người đơn giản? Nơi này dù sao cũng là Hàn Mai Các, nói trắng ra là địa bàn của Tiết Phong Lan, nàng đến chỗ của nàng ta, lại cùng nàng ta gây sự thì hết thảy mọi bất lợi sẽ chỉ đổ dồn về nàng, đến lúc đó dù có Tiết lão thái thái đến can thiệp thì mọi chuyện cũng đã quá muộn, huống hồ lần này nàng đến là có việc muốn nhờ, Tiết Yên Hoa không đọc kinh thư nhiều nhưng vẫn hiểu rõ đạo lý nên nói khách khí vẫn là nên cần.

“Một tiếng này ta không dám nhận đâu?” Tiết Phong Lan cười cười, nhờ có Tiết Yên Hoa mà nàng mới có thể chứng kiến màn kịch hay giữa nàng ta và Hạ Anh, cho nên thái độ lần này nàng đối với nàng ta không giống như lần trước, rất là hòa nhã, bất quá lời nói thì lại khiến người đối diện rơi vào khó xử.

“Từ từ nói đùa...” Không biết lời này của Tiết Phong Lan là thật hay giả nhưng vào tai vẫn khiến người nghe cảm thấy khó chịu, mặc dù không tận mắt chứng kiến hết thảy cuộc đối thoại giữa Tiết Phong Lan và Hạ Anh nhưng lúc này khi nàng vừa đến, rõ ràng thái độ mà Tiết Phong Lan đối với Hạ Anh so với thân tỷ song sinh là Tiết Phong Linh còn muốn thân hơn, hai người một tiếng “biểu tỷ, biểu muội” vô cùng thân thiết, kẻ xướng người họa, mà hiện tại, thái độ của Tiết Phong Lan đối với nàng mặc dù hòa nhã nhưng lời nói lại như mang theo dao, quả thật là khiến người buồn bực không thôi.

Tiết Yên Hoa sớm đã quên mất, vốn dĩ mối quan hệ giữa nàng và Tiết Phong Lan không hề thân thiết, thậm chí có thể nói là tệ hại. Tất niên năm nay, chung đồ bỏ mà Thượng thư phu nhân đích thân hầm cho nữ nhi nàng là Tiết Phong Lan, vậy mà bị Tiết Yên Hoa vô cớ tranh giành, sau cùng nàng lại khiến chén canh cá nóng hổi hắt cả vào người Tiết Phong Lan, khiến da thịt Tiết Phong Lan bị bỏng một mảng lớn, nếu không phải có Thượng thư phu kịp thời bôi thuốc mỡ, Như Sương lại có mang được từ hoàng cung đến để bôi thì làm sao vết thương của Tiết Phong Lan lại có thể lành nhanh như vậy?

Có lẽ trong lòng Tiết Yên Hoa, sự việc lần đó nàng sớm đã quên mất, mặc dù lần đó Thượng thư phu nhân đối với nàng gây khó dễ, nàng cũng thật ghi hận Tiết Phong Lan, bất quá nhìn thấy Tiết Phong Lan chỉ là một phế nhân nên mới bỏ mặc làm ngơ.

Tuy xuất thân không cao nhưng không biết Vũ di nương làm sao có thể dưỡng ra nữ nhi kiêu ngạo dường này, mắt còn cao hơn đầu, từ trước đến nay, những đích nữ trong mắt nàng đều hạng tầm thường, chỉ có Tiết Phong Linh là khiến Tiết Yên Hoa khiếm nhường, không gây sự, chứ Tiết Phong Lan thì không. Nàng đối với Tiết Phong Lan chỉ là sự khinh thường, không sợ Tiết Phong Lan đi cáo trạng, đối đầu cùng nàng, trong mắt nàng, Tiết Phong Lan tuy là đích nữ, nhưng lại không nhận được sự yêu thích của Tiết lão thái thái thì địa vị đã thấp hơn nàng một bậc, lại thêm sự kiện đôi chân Tiết Phong Lan bị tàn phế, lại càng khiến nàng cảm thấy không đáng bận tâm. Trong khái niệm của Tiết Yên Hoa, một nữ tử không nhận được sự yêu thích của trưởng bối, lại bị tàn phế hai chân thì cho dù là đích nữ, dung mạo xinh đẹp thì cũng chẳng khác gì người chết, phế nhân so với người chết, không phải là đau khổ hơn sao? Đặc biệt là khi nữ tử đó còn xuất thân danh môn, con đường sau này vốn khó lại càng khó.

Nếu không phải trải qua chuyện kiếp trước Tiết Phong Lan sẽ không đặt những thứ nhỏ nhặt như thái độ của Tiết Yên Hoa vào lòng, nàng sẽ không quan tâm, bất quá sau khi trùng sinh, tính tình của nàng dù không muốn phải thay đổi. Vốn là thiếu nữ ngây thơ vô tâm vô dục lại bị cuốn vào âm mưu tranh đấu chốn hậu viện, bất kể là nữ tử nào cũng phải buộc bản thân mình phải trưởng thành, bởi vì đã từng trải qua cho nên chỉ có Tiết Phong Lan mới biết, hậu quả thuộc cuộc đáng sợ như thế nào, vì vậy kiếp này những thứ chuyện nhỏ nhặt không đáng bận tâm nàng cũng lưu tâm từng chút, cẩn thận thăm dò, sai một li, chính là đi một dặm.

Sự việc lần trước, Tiết Yên Hoa hắt cả chén canh cá vào người nàng, Tiết Phong Lan không nói không có nghĩa là nàng bỏ qua, bất kỳ chuyện gì cũng phải chờ cơ hội đến mới có thể hoàn mỹ hoàn thành, mà Tiết Phong Lan chính là đang đợi cơ hội, người cho nàng cơ hội không ai khác chính là Tiết Yên Hoa.

Tuy nói Tiết Yên Hoa là người cho nàng cơ hội nhưng người chịu thiệt vẫn là Tiết Yên Hoa!

Nhìn vẻ mặt nàng lúc xanh lúc trắng, Tiết Phong Lan liền chuyển chủ đề: “Trà này sợ là không hợp với muội...” Còn chưa đợi đối phương hiểu rõ hàm ý trong câu thì nàng đã mở miệng phản phó người bên cạnh: “Như Ngọc, còn không mau pha cho lục tiểu thư một bình trà mới.”

“Nó ư lập tức đi chuẩn bị.” Như Ngọc nhận lệnh, vội cầm bình trà ra ngoài, ngay cả cơ hội để Tiết Yên Hoa muốn ngăn cản cũng không được.

“Từ từ, không cần phiền phức như vậy...” Khách đến nhà được đãi trà quý ai mà không thích? Nhìn xuống chung trà trên tay Tiết Phong Lan đang không ngừng lan tỏa một mùi hương hoa lải nhải, Tiết Yên Hoa liền biết đây cũng không phải loại trà rẻ tiền gì.

Tiết lão thái thái yêu thích trà, vì muốn lấy lòng nên Tiết Yên Hoa rảnh rỗi cũng bỏ một ít thời gian ra để nghiên cứu về lá trà, tuy tiếp xúc không nhiều nhưng dựa vào mùi hương nàng cũng phân biệt được đây là loại trà rẻ tiền, đâu là loại trà cực phẩm.

Loại trà hoa lải này, ngoài chợ nhiều như mây, thường thì giá chỉ có mấy quan tiền, tất nhiên giá xứng với thực, giá tiền ra sao chất lượng cũng như vậy, so với chung trà trong tay Tiết Yên Hoa, trà lải ngoài chợ tất nhiên không mùi hương có ngào ngạt như vậy, màu nước trà cũng nhạt nhẽo, hương vị tất nhiên không cần phải so sánh.

Tiết Phong Lan hào phóng như vậy khiến nàng không khỏi cảm thán, mang loại trà như vậy ra đãi khách, nếu là ở chỗ Tiết lão thái thái, muốn nhìn thấy loại trà này cũng phải đợi đến ngày lễ hay là một ngày mà Tiết lão thái thái có tâm trạng tốt, nếu không loại trà xa xỉ như vậy, Tiết lão thái thái mỗi lần uống đều là tiếc đứt gan đứt ruột, chứng kiến đã nhiều lần, Tiết Yên Hoa âm thầm nói một câu: “Keo kiệt!”

So với bộ dạng ngang ngược thường ngày, thái độ của Tiết Yên Hoa ngày hôm nay quả thật đủ lạ! khiến Tiết Phong Lan đối diện lấy làm khó hiểu, bất quá rất nhanh nàng liền đoán được nguyên nhân, chỉ là đối phương không trực tiếp mở lời, nàng cũng không muốn mở miệng nói ra.

“Người đến là khách, điều này là hợp lẽ thường.” Trà này đối với người khác tuy quý nhưng ở nhà kho của Hàn Mai Các quả thật nhiều không đếm xuể, tất cả đều là do Thái hậu ban thưởng, Thái hậu đối với cháu gái này thật đúng là chiều chuộng, có những thứ mới lạ đều sai người mang đến, bất kể là vàng bạc châu báu hay gấm vóc vải lụa, kì hoa dị thảo cũng không cảm thấy tiếc.

Đối với thái độ yêu thương, muốn gì được nấy của Thái hậu, Tiết Phong Lan không những không vui mừng mà còn sinh ra phòng bị, mặc dù kiếp trước Thái hậu vẫn một mực bảo hộ nàng, khi nàng gả cho Lam Thành Vũ, bất kể là chuyện lớn nhỏ trong cung, đều là do Thái hậu chỉ dạy, giúp nàng giải vây, điều này khiến Tiết Phong Lan sinh ra sự kính trọng, đồng thời cũng xem nàng như thân mẫu. Bất quá, trải qua một kiếp, Tiết Phong Lan vốn dĩ đã không còn bị tình cảm che mờ lí trí nữa, mặc dù hiện tại Thái hậu vẫn yêu thương nàng nhưng tương lai sau này, khó mà có thể nói rõ, cho nên nàng chỉ có thể ôm tâm tình phức tạp mà đối mặt với Thái hậu.

“Tứ tỷ nói phải, thật khiến muội muội khâm phục.”

Chỉ là một câu trả lời có lẽ, sao có thể khiến người khâm phục? Lời này của Tiết Yên Hoa, quả thật là nịnh nọt không đúng lúc.

“Không biết lần này lục muội đại giá quan lâm đến hàn xá là có việc gì?” Thấy đối phương ngập ngừng mãi vẫn không vào thẳng vấn đề chính, Tiết Phong Lan cũng không gấp, bất quá nàng cũng không muốn lãng phí thời gian.

Thấy Tiết Phong Lan trực tiếp hỏi, cho dù hiện tại nàng muốn tiếp tục giả vờ cũng không thể.

“Nếu tứ tỷ đã mở lời, Yên Hoa đành nói thật, bất quá không phải tỷ đã đoán được sao?” Tiết Yên Hoa cũng không tin Tiết Phong Lan là người ngu ngốc, vừa nãy nàng cùng Hạ Anh tranh cãi một trận âm ỉ như vậy, Tiết Phong Lan không phải không có đứng bên cạnh, mục đích bên trong, còn đợi nàng phải nói rõ sao?!

“Nói như vậy, lục muội lần này đến, quả thật là muốn tẩm thiếp mời cung yến lần này?” Tiết Phong Lan không nhanh không chậm vạch trần mục đích của Tiết Yên Hoa, chỉ là sắc mặt người đối diện lúc này cũng không thay đổi.

“Giữa chúng ta dù sao cũng là tỷ muội, tin rằng tỷ cũng sẽ không trợ giúp người ngoài để hại người trong nhà đâu nhỉ?” Giờ phút này Tiết Yên Hoa như trở thành người khác, rõ ràng là khác xa bộ dạng không tước kiêu ngạo của ngày thường, hiện tại bất kể là về mặt hay lời nói đều không phù hợp với lứa tuổi của nàng, khiến Tiết Phong Lan đối diện kinh ngạc một chút, bất quá dù vậy nàng cũng không có bộc lộ cảm xúc ra ngoài.

“Giúp người ngoài để hại người trong nhà? Có lẽ lục muội đã hiểu lầm rồi.” Tiết Phong Lan ngọt ngào cười, không nghĩ đến sẽ có một ngày Tiết Yên Hoa lại thất tình đạt lí như vậy, nếu là chuyện lần trước ở từ đường với Hạ Túc mà nàng có thể lí trí như vậy thì rất có thể người mà Hạ Túc lấy không phải Tiết Thanh Liên mà là Tiết Yên Hoa nàng, chỉ tiếc số phận trớ trêu, bộ mặt khác này của Tiết Yên Hoa, chỉ sợ Tiết Phong Lan mới là người đầu tiên được diện kiến.

“Hiểu lầm cũng được, tin chắc tỷ là người hiểu rõ nhất. Thiếp mời tỷ có thể giao cho muội, dù sao tỷ cũng đâu đi dự tiệc được?” Nói đến đây ánh mắt liền rơi vào hai chân Tiết Phong Lan, về mặt tuy không thay đổi nhưng giọng nói lại tỏ ra khinh thường rõ ràng.

“Để muội thay tỷ đi dự tiệc, như vậy không phải tốt lắm sao?!”

Tiết Phong Lan nhếch môi cười lạnh: “Người muốn giúp ta đi dự tiệc cũng không ít, đâu nhất thiết phải là muội?” Vốn dĩ còn đang đánh giá cao Tiết Yên Hoa, không ngờ sau một câu nói nàng ta lại để lộ bản thân là người không có đầu óc như vậy, tuy Tiết Yên Hoa thông minh nhưng dựa vào trình độ này vẫn còn kém lắm, tính tình kiêu ngạo thích khinh thường người khác như vậy, chính là trở ngại lớn nhất của nàng ta!

“Tứ tỷ, chúng ta là người một nhà, nên giúp đỡ nhau mới phải, cần gì làm khó nhau?” Không nghĩ đến Tiết Phong Lan lại không khách khí như vậy, lời nói của nàng ta thật chẳng khác nào cái tát tát thẳng vào mặt nàng, bất quá vì thiếp mời, vì cơ hội có thể trở thành phượng hoàng, Tiết Yên Hoa chỉ còn một cách là nhẫn nhịn.

“Làm khó? Muội muội hiểu lầm, ta không hề có ý gây khó dễ cho muội, hôm nay là muội chủ động đến tìm ta, có vẻ như, người gây khó dễ cho ta là muội mới phải?” Lời nói của nàng là muốn cảnh tỉnh người đối diện, lần này mục đích Tiết Yên Hoa đến là để nhờ vả, vậy mà hết lần này đến lần khác đề ra vẻ khinh thường nàng, dù tính tình Tiết Phong Lan có tốt cũng sẽ khó chịu.

Sắc mặt Tiết Yên Hoa lập tức thay đổi, vội vàng mở miệng giải thích, mặc dù trong lòng nàng cũng không muốn nhưng vì lấy đại cuộc làm trọng, điều này thật sự là làm khó Tiết Yên Hoa.

“Tứ tỷ hiểu lầm, muội cũng không có ý trách móc gì tỷ, chỉ là...” Dù muốn dù không thì nàng vẫn phải cho Tiết Phong Lan một chút mặt mũi.

“Chỉ là...?” Tiết Phong Lan lộ vẻ khó hiểu, rõ ràng biết rõ nguyên nhân mà còn cố hỏi.

“Thứ cho muội nói thẳng, muội và tỷ đều mang họ Tiết, giữa chúng ta cần gì phải giả vờ? Tẩm thiếp mời đó, vốn dĩ không còn ở chỗ tỷ nữa đúng không?!” Đừng nghĩ nàng không biết Tiết Phong Lan bất quá chỉ là làm bộ làm tịch, rõ ràng khi nãy nàng ta cười đùa vui vẻ như vậy với Hạ Anh, nhất định là đã quyết định đưa tẩm thiếp mời đó cho nàng ta, vậy mà còn có tâm trạng ở đây trêu đùa nàng, loại người này đúng là đủ vô sỉ.

Tiết Phong Lan gật gù: “Muội muội đã trực tiếp như thế, ta đây cũng không muốn nói nhiều, đúng là Anh biểu muội muốn ta nhường tẩm thiếp đi dự cung yến lần này cho muội ấy... bất quá ta còn chưa có quyết định.” Nói là nhường thiếp mời nhưng thật chất chính là nhường cơ hội tiến cung, nhường cơ hội trở thành phượng hoàng, cơ hội tốt như vậy, nói nhường là nhường sao?!

“Cái gì? Tỷ còn chưa quyết định?” Như vậy có nghĩa là nàng còn có cơ hội? Nghĩ vậy Tiết Yên Hoa thầm cảm thấy vui vẻ.

“Đúng vậy, bởi vì ta nghĩ có người cần nó hơn Anh biểu muội.” Nói đến đây, ánh mắt nàng như có như không liếc về phía Tiết Yên Hoa, nhìn vẻ mặt tươi cười như hoa của nàng ta liền biết kế hoạch của bản thân sắp thành công.

“Hả? Người đó là ai vậy?” Tiết Yên Hoa tất nhiên nhận thấy ánh mắt của nàng, trong lòng sớm đã có câu trả lời, bất quá vẫn mở miệng hỏi, rõ ràng rất muốn nghe câu trả lời khiến nàng hài lòng.

Tiết Phong Lan ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng thầm phi nhỏ, rõ ràng đã biết còn giả vờ muốn nàng nói thẳng ra, sống chung với nhau mười mấy năm, lần đầu tiên Tiết Phong Lan phát hiện, vị lục muội này của nàng, tính tình không chỉ thích khinh thường người khác mà còn vô cùng vô sỉ nữa.

“Người đó không phải là lục muội muội sao?”

Tiết Yên Hoa làm bộ kinh ngạc: “Muội?!”

Đối với hành động mặt dày này của Tiết Yên Hoa, Tiết Phong Lan âm thầm cảm thấy khâm phục, diễn kịch thôi mà, có cần giả vờ thật như vậy không? So với Tiết Phong Linh còn muốn cao tay hơn một bậc đấy!

“Trong phủ này ngoài muội ra còn ai thích hợp hơn nữa chứ?!” Thượng thư phủ chỉ có nàng ta và Tiết Thanh Liên là thứ nữ, muốn có trong tay tám thiệp mời của đích nữ cũng là điều hiển nhiên, bất quá so với Tiết Yên Hoa, Tiết Thanh Liên nào có thể tranh giành, cho nên nếu không phải có Hạ Anh xuất hiện thì đừng mong ai có tư cách tranh với nàng, trừ phi... Tiết Phong Lan nhất quyết không giao, nếu không Tiết Yên Hoa sẽ là người chiến thắng.

Bản bạc của hai người còn chưa xong thì Xuân Cầm đã mở cửa bước vào, nếu là thường ngày Tiết Yên Hoa sẽ tức điên lên mà mở miệng mắng người nhưng nhìn bộ dạng gấp gáp đó của Xuân Cầm, lại nghĩ đến đây không phải là viện của bản thân nên cũng đành im lặng.

“Tiểu thư...”

“Có việc?”

“Lão phu nhân cho Huỳnh ma mà đến mời tiểu thư qua đó một chuyến.. nói là có việc cần bàn.”

“Sao?” Tiết Phong Lan lộ vẻ mặt kinh ngạc, thật chất trong lòng nàng đã sớm đoán được sẽ có sự tình này, nếu không phải có Tiết lão thái thái ở sau gựt gậy, Tiết Yên Hoa và Hạ Anh sao có thể đến Hàn Mai Các của nàng mở miệng nhờ vả, hiện tại Tiết lão thái thái ra mặt, chỉ sợ đã quyết định tám thiệp mời trong tay nàng nên thuộc về ai.

Trong lúc Tiết Yên Hoa đang ngờ ngác thì Tiết Phong Lan đã được Xuân Cầm bế đến Thọ Minh Trạch, thời gian từng phút từng phút trôi qua, một canh giờ sau rất nhanh liền đến, khi Tiết Phong Lan quay trở lại vẫn nhìn thấy Tiết Yên Hoa đang ngồi đó, chỉ là giờ phút này sắc mặt nàng sớm đã lộ vẻ buồn bực, Tiết Phong Lan tuy lấy làm kinh ngạc nhưng cũng hiểu rõ nguyên nhân.

Xem ra tám thiệp mời này, quả thật đủ quý giá, nếu không cũng không khiến Tiết Yên Hoa và Tiết lão thái thái chật vật như vậy!

Vừa thấy Tiết Phong Lan được Xuân Cầm bế vào, Tiết Yên Hoa liền kích động đứng lên, vừa này khi Xuân Cầm nói Tiết lão thái thái cho mời Tiết Phong Lan đến Thọ Minh Trạch để bàn bạc thì nàng biết mọi chuyện đã trở nên phức tạp rồi, chỉ là nàng vẫn ôm hi vọng, dù sao nàng cũng là tôn nữ của nàng ta, mà Hạ Anh bất quá cũng chỉ là ngoại tôn nữ, bất luận thế nào nàng vẫn cảm thấy địa vị của bản thân trong lòng Tiết lão thái thái nhất định có thể hơn Hạ Anh một bậc cho nên mới kiên nhẫn ngồi đợi Tiết Phong Lan một canh giờ, không ngờ câu trả lời của Tiết Phong Lan lại dập tắt ngọn lửa hi vọng trong lòng nàng.

“Lục muội, thứ cho ta nói thẳng, thiệp mời lần này... có vẻ như Anh biểu muội cần hơn muội rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Tâm tư nữ nhi Tiết gia

“Từ tỷ... lời này của tỷ, là có ý gì?” Tiết Yên Hoa sớm đã chuẩn bị tâm lý nhưng từ chính miệng Tiết Phong Lan thốt ra, nàng vẫn cảm thấy bất ngờ trước kết quả này. Biết rõ là xác suất rất thấp nhưng nàng vẫn ôm lấy một chút hi vọng, một chút hi vọng từ sự sủng ái Tiết lão thái thái dành cho nàng nhưng rồi hi vọng của nàng vẫn bị dập tắt, là nàng suy đoán sai lầm sao? Nàng ở bên cạnh Tiết lão thái thái mười mấy năm, chẳng lẽ lại không bằng một Hạ Anh chỉ vừa xuất hiện một hai ngày?!

Tiết Phong Lan bộ dạng bất đắc dĩ: “Lục muội, tổ mẫu gọi ta đến, chẳng lẽ muội còn không hiểu sao?” Sau sự việc này, Tiết Phong Lan mới nhận thấy, địa vị của Tiết thị ở trong lòng Tiết lão thái thái, so với suy đoán của nàng còn quan trọng hơn.

“Trọng nam khinh nữ”, đó vốn là quan niệm lâu đời của nhân dân, bất kì là thời đại nào, mọi người đều xem trọng nam nhân hơn nữ nhân, điều này sớm đã ăn sâu vào tâm trí mỗi người, nếu không thời xưa cũng đâu có một màn “trộm long tráo phụng”? Cho nên mới nói, dù thân phận thấp hèn thế nào, chỉ cần sinh được nhi tử thì nhất định sẽ “mẫu bằng tử quý”, nếu không phải Phương Lam sinh cho Tiết gia một cháu trai thì ngay cả tư cách bước chân vào Tiết phủ cũng không có chứ đừng nói đến việc cho nàng ta một danh phận. Bởi vì có chỗ dựa vững chắc là nhi tử, cho nên Phương Lam mới đặc biệt thương yêu Tiết Duy, hẳn muốn gì nàng liền cho hắn, nào giống như Tiết Thanh Liên, mẫu thân nàng cuối cùng vẫn chỉ là một nha hoàn tú phòng không hơn không kém, để nàng mang họ Tiết đã là khách khí lắm rồi, vậy mà hiện tại, trường hợp này đặt lên người Tiết lão thái thái, đúng là khiến người khác

cảm thấy khó hiểu.

Tiết lão thái thái có hai nhi tử, một nữ nhi, khi nàng sinh hạ Thượng thư đại nhân lão phu nhân quá cố vẫn chưa thực hiện nhiệm vụ nối dõi tông đường cho Tiết gia, nhờ vậy mà nàng mới một bước lên trời, khi lão phu nhân sinh hạ Tam lão gia thì quyền hành trong phủ sớm đã nằm trong tay nàng ta. Lại nói đến Tiết thị, tuy không phải nguyên nhân khiến Tiết lão thái thái trở thành phượng hoàng trên cành cao nhưng lại được sủng ái một cách kì lạ, kí ức của Tiết Phong Lan về Tiết thị không nhiều nhưng vì vô tình nghe được sự việc năm đó nên ít nhiều nàng cũng hiểu rõ nguyên nhân vì sao Tiết thị lại muốn gì được nấy, cho dù mấy năm xa cách nhưng khi gặp lại Tiết lão thái thái vẫn đối xử tốt với nàng ta, bởi vì Tiết lão thái đã bị Tiết thị nắm thóp!

Tiết Yên Hoa cắn môi, nàng hiểu, hiểu rất rõ là đằng khác. Khi Tiết lão thái thái cho người đến gọi Tiết Phong Lan thì nàng đã hiểu, tám thiệp lời này nàng ta cũng muốn, nhưng về phần cho ai lại là một chuyện.

“Tứ tỷ, chẳng lẽ chuyện này... không thể cứu vãn sao?”

“Muội có biết tổ mẫu đã nói gì với ta không?!”

Cứu vãn? Trong phủ này còn ai có thể ngăn cản được Tiết lão thái thái?!

Khi Tiết Phong Lan đến Thọ Minh Trạch, Tiết lão thái thái đã ngồi ở vị trí chủ vị từ bao giờ, nàng đang đọc sách, bộ dạng nhàn hạ, ngay cả khi Tiết Phong Lan thỉnh an, nàng vẫn không có phản ứng.

Tiết Phong Lan cũng không đợi nàng đáp ứng đã ra hiệu cho Xuân Cầm đặt nàng xuống ghế, không buồn bận tâm đến Tiết lão thái thái. Nếu là trước kia, Tiết lão thái thái nhìn thấy một màn này nhất định sẽ tức giận, sau đó sẽ trách mắng nàng, nhưng hiện tại, đối với hành động vô lễ của nàng, nàng ta cũng không có một tí phản ứng, nàng tất nhiên sẽ không nghĩ rằng Tiết lão thái thái đổi tính, nhìn nàng ta bộ dạng tựa hồ như... đang chờ đợi cái gì đó?

Mấy ngày nay nàng tuy vẫn ở trong phòng nghỉ ngơi nhưng tình hình trong phủ vẫn hiểu rõ, bởi vì cung yến đang đến gần nên thời gian gần đây các tiểu thư trong phủ đều đang trong trạng thái chuẩn bị, mọi người ai cũng bản thân là người xinh đẹp nhất, nổi bật nhất. Về việc này, Tiết Phong Linh là một trong những ứng cử viên sáng giá nhất có thể lọt vào đôi mắt vàng ngọc của các vị nương nương, so với những người khác nàng ta tất nhiên phải tích cực hơn nhiều.

Cầm kì thư họa, Tiết Phong Linh không gì không giỏi nhưng sở trường của nàng ta là múa. Nhất Vũ Khuynh Thành mà mọi người đồn đại, tất nhiên không phải hữu danh vô thực, điều này Tiết Phong Lan rõ nhất. Nhớ năm đó, tại thọ yến của Thái hậu, trước mặt tất cả mọi người, Tiết Phong Linh trình diễn một màn múa liên khuynh động nhân tâm, khiến nam nhân thiên hạ chìm vào mê say, nếu không Lam Thành Vũ cũng không tiếp cận Tiết Phong Linh sau sự việc đó.

Giờ nghĩ lại, Tiết Phong Lan chỉ cảm thấy tức cười, từ nhỏ nàng cầm kì thư họa không tốt, thù thừa may vá cũng không tinh, cho nên một lòng chuyện tâm luyện múa, điệu múa của nàng cùng Tiết Phong Linh, phải nói là tuyệt tác nhân gian, người khác khó mà chạm đến đỉnh cao này. Không ngờ sau này đôi chân lại tàn phế, vốn không thể múa nữa, Tiết Phong Linh vì điệu múa này cầu đi mất tâm của nam nhân nàng yêu, mà nàng cũng vì điệu múa của nàng ta mà mất đi tất cả.

“Lan nha đầu.” Giọng nói kéo tỉnh Tiết Phong Lan trở về hiện tại, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía chủ vị, Tiết lão thái thái lúc này đã buông quyển sách trong tay xuống, gương mặt trầm tĩnh nhìn về phía nàng, Tiết Phong Lan có thể thấy được sự mất kiên nhẫn trong ánh mắt của nàng ta.

Một nữ nhân từ địa vị thấp thất bước lên chính vị, trải qua sóng gió hơn nửa đời người, kinh nghiệm đầy mình, không ngờ hiện tại lại mất kiên nhẫn sớm như vậy.

“Tổ mẫu gọi Lan Nhi đến, không biết là có việc gì?” Không đợi Tiết lão thái thái hỏi, Tiết Phong Lan đã trực tiếp vào thẳng vấn đề. Thời gian nàng có nhiều, kiên nhẫn nàng có thừa nhưng nàng không muốn cùng loại người này tiếp xúc, dù sao cảm giác sau cùng nàng dành cho Tiết gia chỉ còn lại là sự chán ghét!

“Nhìn sắc mặt con tươi tỉnh hơn hẳn, chắc hẳn là tịnh dưỡng rất tốt đúng không?”

Những thứ Trịnh vương phi đưa đến đều là trân phẩm của trân phẩm, sao có thể không tốt?

“Vâng, đa tạ tổ mẫu đã quan tâm.”

Nghe nàng nói vậy, Tiết lão thái thái lập tức tươi cười, bất quá nụ cười lại có chút gượng ép.

“Đều là người một nhà, cái gì mà đa tạ với không đa tạ?”

Tiết Phong Lan sừng sốt, đối với từ “người một nhà” này thốt ra từ miệng của Tiết lão thái thái khiến nàng có chút bất ngờ, bất quá rất nhanh nàng liền hiểu nguyên nhân.

“Nghe nói cung yến lần này rất náo nhiệt, Lan nha đầu con... có đi không?” Giọng điệu Tiết lão thái thái mang theo thăm dò nhưng rõ ràng bản thân nàng ta đã biết rõ câu trả lời.

Nếu là trước kia, Tiết Phong Lan tất nhiên sẽ không duy trì thái độ bình tĩnh như vậy nhưng trải qua một đời, nàng sớm đã nhìn thấu những việc này, cho nên mới không bận tâm đến lời nói của người đối diện.

“Lan Nhi cũng muốn nhưng lực bất tòng tâm.”

Kiếp trước nàng không đi là vì tự ti, dù sao cũng xuất thân cao quý, sinh ra đã hưởng ân sủng, khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo, đôi chân tàn phế đối với nàng mà nói chính là một đả kích vô cùng lớn. Nàng tất nhiên không có mặt mũi ra khỏi phủ, đừng nói đến việc đo dự cung yến, trước mặt mọi người trở tài, điều đó chẳng khác nào bản thân tự tìm mất mặt?! Mà kiếp này, Tiết Phong Lan quyết định không đi không phải vì tự ti hay sợ mất mặt, mà là vì điều này cần thiết trong kế hoạch của nàng. Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, nàng chỉ muốn bảo vệ an toàn cho tính mạng của bản thân, đối với cung yến lần này, nàng bất quá cũng chỉ là hạt cát giữa sa mạc, đến cũng được mà không đến cũng không sao.

Nàng lựa chọn không đi, là đắc tội với Thái hậu, nàng biết điều này sẽ gây trở ngại cho con đường của nàng sau này nhưng Tiết Phong Lan biết, lựa chọn của nàng không hề sai lầm. Vốn dĩ ở hoàng cung nàng có Thái hậu làm chỗ dựa, đối với những chuyện như thế này vốn dĩ nàng không cần bận tâm, nhưng điều đó cũng không tiếp thêm can đảm cho nàng mà ngược lại lại khiến nàng có một gánh nặng rất lớn.

Một kẻ tàn phế cho dù có Thái hậu chống lưng nhưng điều đó chẳng thể thay đổi được gì, người ngoài vì nể mặt Thái hậu mới thân thiết với nàng, chỉ là trong lòng bọn họ nghĩ thế nào, Tiết Phong Lan sớm đã nhìn thành quen.

“Nếu con không cần dùng đến, không bằng con nhường lại cho Anh biểu muội của con đi!”

Cung yến là nơi mọi người thể hiện tài năng, còn có một hàm ý khác chính là buổi tiệc tuyển phi cho các vị Hoàng tử, người nào biểu hiện xuất sắc thì người đó sẽ được đề bạt lên, không ít cũng nhiều. Mà Tiết Phong Lan, dù là một trang tuyệt sắc, lại nhận được sự sủng ái của Thái hậu, địa vị tất nhiên cao hơn những nữ nhân khác nhưng đáng tiếc là đôi chân của nàng bị tàn phế, cho nên cho dù để nàng ta đi dự tiệc cũng không mang lại lợi ích gì, không bằng giao thiệp mời cho người khác, Tiết phủ nhiều tiểu thư như vậy, tìm đại một người cũng tốt hơn Tiết Phong Lan.

Lời này có phải là buồn cười quá rồi không? Tiết Phong Lan có cảm giác lời thoại của Tiết lão thái thái có vẻ sai rồi, thân là tổ mẫu, thấy cháu gái mình như vậy mà một lời an ủi cũng không có, hơn nữa trong giọng điệu còn mang vẻ vui mừng khó che giấu?

Cơ hội quý giá như vậy, ngoài kia không biết có bao nhiêu người muốn tranh giành đến sức đầu mề trán, vậy mà bảo nàng nhường cho Hạ Anh?

Ai chẳng biết ý nghĩa thật sự của tấm thiệp này, đồng thời giá trị của nó cũng không hề thấp, nàng và Hạ Anh bất quá cũng chỉ là họ hàng xa, cũng không thân đến mức phải nhường cơ hội vàng này cho nàng ta, cho dù nhường, nàng cũng đâu có lợi ích gì?!

“Tổ mẫu, người từng dạy Lan Nhi rằng: Phải đặt lợi ích của bản thân lên lợi ích của người khác, câu nói này Lan Nhi vẫn ghi nhớ trong lòng, chẳng lẽ... tổ mẫu đã quên?” Tiết Phong Lan dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn Tiết lão thái thái khiến nàng ta lập tức thay đổi sắc mặt.

Tiết Phong Lan tuy không nói rõ mọi chuyện nhưng Tiết Yên Hoa cũng hiểu rõ phần nào, mặc dù tức giận nhưng nàng vẫn phải kìm nén cơn giận của mình xuống, không dám hành động lỗ mãng, bởi đây không phải là việc của nàng, huống hồ người trước mặt cũng không đáng tin, đặc biệt là khi nàng ta không cùng chung chiến tuyến với nàng.

Ánh mắt Tiết Phong Lan nhìn theo bóng lưng Tiết Yên Hoa lạnh đi vài phần, quả nhiên loại người như Tiết Yên Hoa không nên qua lại nhiều.

~~~~~

Thời gian thấm thoát trôi qua, ngày tổ chức yến hội đã đến gần, kinh thành nháy mắt liền nhộn nhịp như hội, theo quy định các vị quan lại sẽ vào cung từ sớm, còn gia nhân thì phải đợi đến buổi tối mới có thể tiến cung. Vừa mới sáng sớm, Thượng thư đại nhân đã vào cung dự tiệc, mà những người trong phủ cũng bận rộn không kém, những người chuẩn bị tiến cung đều đã được trang bị y phục lộng lẫy, trang cài ngọc ngà, môi son má phấn, mà những thứ này đều do một tay Tiết lão thái thái chi trả, đối với cung yến lần này Tiết lão thái thái đúng là bỏ ra không ít tâm tư.

Mặt trời vừa xuống núi, Tiết lão thái thái đã cho người chuẩn bị xe ngựa, xe ngựa được chạm khắc bằng gỗ đàn hương, vừa cứng rắn lại vô cùng sang trọng, đặc biệt thích hợp với loại người thích khoe khoang như Tiết lão thái thái.

Chuyến đi lần này do đích thân Thượng thư phu nhân dẫn đầu, ngoại trừ những đích nữ có thiệp mời do người của Hoàng hậu mang đến thì vị trí của Tiết Phong Lan đã bị thay thế bằng một người khác, đối với điều này mọi người không cảm thấy bất ngờ, bởi ai cũng sớm đã đoán được, thứ khiến họ bất ngờ chính là người này không ai khác lại là Hạ Anh. Lẽ ra cho dù Tiết Phong Lan không thể đi dự tiệc được thì tấm thiệp mời này cũng không đến tay Hạ Anh, Tiết phủ nhiều vị tiểu thư như thế, không phải Tiết Thanh Liên thì cũng là Tiết Yên Hoa, người Tiết gia, tất nhiên ưu tiên lợi ích của Tiết gia lên đầu, Tiết lão thái thái dùng mọi thủ đoạn lấy tấm thiệp mời từ tay Tiết Phong Lan cuối cùng lại mang tặng cho người Hạ gia, điều này khiến không ít người cảm thấy bất mãn, đặc biệt là Vũ di nương của nhị phòng.

Xe ngựa rộng lớn, chứa đến năm sáu người cũng không thành vấn đề, cho nên đối với năm người ngồi đây mà nói là vô cùng thoải mái, bất quá không khí có chút yên tĩnh lạ thường. Kể từ khi lên xe, Thượng thư phu nhân không hề mở miệng, nàng ngồi một góc nhắm mắt dưỡng thần, bên cạnh là Tiết Phong Linh đang ngoan ngoãn đọc sách, thỉnh thoảng lại nói gì đó với Tiết Lan Hương đang kể sát bên, một góc khác là vị trí của Tiết Liên Kiều, trước giờ nàng vốn ít giao lưu với người khác, cho nên khi chịu sự ghê lạnh từ đám người Tiết Phong Linh nàng vẫn bình tĩnh như thường, bộ dạng không mấy bận tâm, khung cảnh trước mặt yên tĩnh mà lại hài hòa, khiến Hạ Anh ngồi tại nơi này cảm thấy khó chịu.

Khâm Châu cách kinh thành khá xa, đi đi về về cũng mất hơn cả tháng, cho nên từ trong lòng tất cả mọi người Khâm Châu, kinh thành vốn là nơi xa xôi đối với họ, ngay cả đối với tri phủ Khâm Châu, điều đó cũng mang ý nghĩa tương tự. Hạ Anh sinh ra và lớn lên ở Khâm Châu, nàng là nữ nhi duy nhất của Hạ gia, từ nhỏ đã là thiên chi kiêu nữ, hưởng hờ ở Khâm Châu, Hạ gia tri phủ chính là trời, ở mảnh đất này, Hạ Anh là phượng hoàng trên cành cao, muốn hô mưa gọi gió không ai có thể ngăn cản. Mọi chuyện vẫn tốt đẹp, cho đến khi nàng theo Tiết thị đến kinh thành - nơi nàng chỉ nghe được từ người khác mà chưa hề đặt chân đến, điều mới lạ này khiến Hạ Anh rất háo hức, nhưng sự đời chưa bao giờ là một giấc mơ, đường xá xa xôi, khiến Hạ Anh cảm thấy nản và không muốn đi nữa, chỉ là một khi đã bước lên xe ngựa thì làm sao có cơ hội bước xuống, cho nên nàng chỉ có thể kiên trì.

Hành trình vất vả kết thúc, Tiết phủ ngay trước mắt, nhìn phủ đệ xa hoa lộng lẫy, so với Hạ gia ở Khâm Châu quả thật khác một trời một vực, bước vào trong càng dễ dàng thấy được, Hạ gia vốn không rộng lớn bằng một phần ba Tiết phủ này. Hai mắt Hạ Anh sáng lên, điều đầu tiên nàng ý thức được chính là quyết định lần này của bản thân thật sự không sai, nàng thân là phượng hoàng cao quý, một nơi nhỏ nhoi như Khâm Châu thật sự không xứng đáng để nàng ở lại, một Hạ gia nhỏ bé, một chức tri phủ vốn dĩ không thể để nàng nương tựa suốt đời. Kinh thành thì khác, kinh thành rộng lớn, bầu trời như vậy mới xứng để phượng hoàng bay lượn, Lễ bộ Thượng thư Tiết gia mới xứng để nàng trao thân gửi phận.

Tâm tư của Hạ Anh chưa bao giờ là nhỏ, điều này chính nàng ta cũng ý thức được, huống hồ là những người xung quanh? Đối với biểu hiện trên gương mặt Hạ Anh, ở đây người già dặn kinh nghiệm nhất không ai khác ngoài Thượng thư phu nhân, nàng làm sao không nhìn ra được suy nghĩ của Hạ Anh?

Nàng không nói không có nghĩa là nàng không biết, nàng mắt nhắm mắt mở cho qua là bởi vì nàng không muốn dạy dỗ nữ nhi của Tiết thị, tâm tình Thượng thư phu nhân lúc này vô cùng phức tạp, vị trí mà Hạ Anh đang ngồi chính là vị trí lẽ ra phải thuộc về nữ nhi của nàng là Tiết Phong Lan, Tiết lão thái thái cướp đoạt thiếp mời từ tay Tiết Phong Lan, mà Hạ Anh lại cướp đoạt từ tay Tiết lão thái thái, Thượng thư phu nhân không phải người trong cuộc chứng kiến nhưng nàng biết rất rõ. Nữ nhi nàng vì tàn phế mà bị mẹ chồng xem thường, ngay cả cơ hội, lợi ích lẽ ra phải thuộc về nữ nhi nàng lại bị tước đi, thân làm người mẹ, nàng sao có thể không tức giận? Nàng muốn giáo huấn Tiết thị, muốn giáo huấn Hạ Anh nhưng sợ khi mở miệng sẽ làm mất thân phận, nàng dù sao cũng là trường bối, tranh cãi cùng tiểu bối chỉ khiến bản thân thêm mất mặt, đối với Hạ Anh, nàng lựa chọn xem nàng ta vô hình.

Người có thể nhận thấy rõ tâm tình của Thượng thư phu nhân, ngoại trừ người bên cạnh thì có thể là ai? Tiết Phong Linh cẩn thận quan sát sắc mặt của Thượng thư phu nhân, khi nhận thấy ánh mắt của nàng rơi vào người Hạ Anh thì trong lòng liền hiểu rõ, bèn thu hồi ánh mắt, tiếp tục dán vào quyển sách trên tay, mắt tuy nhìn sách nhưng tâm lại không đặt trên sách.

Tỷ muội sinh đôi, tâm tư tương thông, đây là một điều đó, bởi vì khi người này bị thương người kia cũng cảm nhận được, nhưng đồng thời cũng là một điều xấu, bởi vì quá giống nhau cho nên ngay cả tính tình, sở thích cũng giống nhau như đúc, Tiết Phong Linh muốn làm Hoàng hậu - mẫu nghi thiên hạ, nàng không tin Tiết Phong Lan lại không có ý nghĩ này. Một khu rừng không thể có hai con hổ, nàng và Tiết Phong Lan đều có dung mạo hơn người, xuất thân cao quý, hai người các nàng đều là một trong các ứng cử viên cho ngôi vị đó, bởi vì quá giống nhau cho nên Tiết Phong Linh mới nhận thấy sự uy hiếp từ thân muội của chính mình. Sinh ra trong quyền quý, làm sao có thể tồn tại hai chữ “tinh thần”, trong lòng tất cả mọi người đều đặt “lợi ích” lên đầu, Tiết lão thái thái cũng như vậy, không phải sao?!

Tiết lão thái thái vì muốn có được lợi ích, cho nên mới tạo điều kiện cho Hạ Anh phát triển, bởi vì Tiết Phong Lan không có giá trị lợi dụng nên nàng ta liền không chút do dự vứt bỏ Tiết Phong Lan, những chuyện như thế này, nàng sớm đã thấy nhiều, vì sự phát triển của gia tộc, một khi bản thân không có giá trị lợi thì sẽ không có ai cần nàng nữa. Cho nên đối với việc Hạ Anh cướp đoạt thiếp mời tiến cung của Tiết Phong Lan, Tiết Phong Linh không hề có chút ý kiến, “Thắng làm vua, thua làm giặc” đạo lý này nàng hiểu rất rõ ràng, huống hồ Tiết Phong Lan lại còn là đối thủ đáng gờm của nàng, có trách thì phải trách Tiết Phong Lan không có năng lực, dễ dàng đặt niềm tin vào người khác.

Một làn gió thổi vào, mang theo hơi lạnh của mùa xuân, đêm nay không phải là đêm lạnh nhất năm nhưng vẫn đủ khiến những người nghèo khổ cảm thấy lạnh. Tiết Lan Hương ngồi tựa đầu vào cửa sổ, ánh mắt xuyên qua màn che mỏng nhìn ra bên ngoài, đường phố lúc này đã náo nhiệt vô cùng, lồng đèn, vải đỏ treo khắp nơi, một khung cảnh ấm áp mà vui vẻ. Đại Ngự rộng lớn nhưng không phải nơi nào cũng giàu có như kinh thành, điều này nàng hiểu rất rõ, cũng hiểu rõ bản thân sinh ra trong Tiết gia là một điều vô cùng may mắn.

Cuộc sống của Tiết Lan Hương ở Tiết phủ thế nào? Không thể nói là xa hoa nhưng cũng không đến mức cơ cực.

Khi Nhị lão gia còn sống, địa vị của Tiết Lan Hương có thể sánh ngang với tỷ muội Tiết Phong Lan, khi Nhị lão gia qua đời, địa vị của nàng tuy không thay đổi nhưng quyền lợi đã giảm xuống. Bởi vì nhị phòng hai nữ nhi, bao giờ chính thất và tiểu thiếp, nếu là trước kia những đồ vật được phân đến đều thuộc về sở hữu của Tiết Lan Hương nhưng hiện tại, bất kì thứ gì nàng cũng chia một nửa cho Tiết Yên Hoa, người khác cảm thấy đó là điều hiển nhiên, nàng gọi đó là ăn cướp!

Nàng không cam tâm, Tiết Lan Hương chưa bao giờ cam tâm với những thứ lẽ ra vốn thuộc về nàng lại bị Tiết Yên Hoa cướp đi, trước kia như vậy, bây giờ cũng như vậy, thế nên nàng mới lựa chọn làm đồng minh của Tiết Phong Linh. Trong Tiết phủ, Tiết Phong Linh tuy là Tam tiểu thư nhưng nàng ta mới thật sự là người đứng đầu các tỷ muội trong phủ, nàng tự cảm thấy bản thân không hề thua kém Tiết Phong Linh, bất luận là dung mạo hay tài hoa, nàng đều có thể so sánh với nàng ta, thứ duy nhất nàng thua kém nàng ta, chính là địa vị!

Tuy nhiên Tiết Lan Hương cũng hiểu rõ, người như Tiết Phong Linh, không thể trở mặt thành thù được, chỉ khi đứng bên cạnh nàng ta, nàng mới thật sự được người khác để mắt đến, mà yến hội lần này vốn là một cơ hội tốt. Nghĩ đến đây ánh mắt nàng liền rơi vào người Hạ Anh, nàng ta cướp đoạt thiếp mời từ tay Tiết Phong Lan, đây chỉ là may mắn, tìm được nam nhân tốt để nương tựa cả đời, điều này phải dựa vào năng lực của mỗi người.

Một bên, Tiết Liên Kiều từ đầu chí cuối đều tập trung nhìn chiếc đàn cổ trên tay, bộ dạng vô tâm vô phách, không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Ngôi vị Hoàng hậu

"Tiểu thư, người nếu đã không đi thì tại sao lại còn để cho Như Sương mang lễ vật đến?" Nhìn động tác của Tiết Phong Lan, Như Ngọc bên cạnh lấy

làm khó hiểu.

Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong cung nhưng tính tình nàng không hề vì vậy mà bị ảnh hưởng, có lẽ là do sự bảo hộ của Thái hậu quá lớn, cho nên tính tình Như Ngọc trước giờ vẫn luôn yêu ghét rõ ràng. Đối mặt với âm mưu của đám nữ nhân chốn hậu cung Như Ngọc nàng rõ hơn ai hết, cho nên ấn tượng của nàng đối với Hoàng hậu nương nương trước giờ không hề quá tốt, bởi một người bước lên địa vị cao quý như Hoàng hậu đây thì tay làm sao có thể không nhiễm bẩn? Huống hồ sự việc lần này rõ ràng là nàng ta muốn chống đối Thái Hậu, ý đồ khiến Tiết Phong Lan mất mặt, nàng là người của Thái hậu, cũng là người của Tiết Phong Lan, mặc kệ chủ tử làm đúng hay sai, điều nàng cần làm là đứng về phía chủ tử, điều Hoàng hậu làm càng khiến cho nàng không thể nài sinh hảo cảm.

Tiết Phong Lan quyết định không đi dự cung yến là một điều vô cùng đúng đắn, Như Ngọc hoàn toàn ủng hộ hai tay, chỉ là nếu nàng đã quyết định không đi nhưng lại cho người mang lễ vật đến, tuy nói điều này là hợp lễ nhưng tính tình Hoàng hậu thế nào, người trong hậu cung đều rõ ràng, nếu Hoàng hậu nhìn vật nhớ người, đến lúc đó nổi trận lôi đình muốn tìm người trút giận thì phải làm sao?!

Nàng biết Tiết Phong Lan thông minh, sẽ không vác đá đập vào chân mình nhưng nàng vẫn là nhện không được mà lo lắng.

Đôi tay ngọc ngà cầm lấy một hộp gấm nhỏ cẩn thận đặt chiếc khăn lụa đỏ vào bên trong, bàn tay vuốt nhẹ tấm khăn lụa, chất liệu mềm mại khiến người sờ vào liền cảm thấy thoải mái. Khăn lụa không lớn, thích hợp làm khăn tay, đóa hoa mẫu đơn được thêu một cách tinh tế, đường chỉ khéo léo, màu đỏ rực rỡ của hoa kết hợp với màu lá xanh càng làm nổi bật khí chất cao quý vốn có của mẫu đơn, bức tranh mẫu đơn thật sự có thể nói là kinh diễm lòng người, danh xứng với thực.

Nửa tháng này tuy nàng vẫn luôn nằm trên giường tịnh dưỡng nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ lãng phí thời gian quý báu của bản thân, từ trước đến nay Tiết Phong Lan đối với cầm kì thư họa đều không có hứng thú nhưng thân là tiểu thư khuê các những kỹ năng cơ bản như vậy nàng đều đã được học qua. Thời gian nửa tháng của nàng được phân chia làm hai, một phần là để nghỉ ngơi, phần còn lại là dùng để rèn luyện bản thân, thật ra khi lựa chọn thêu thùa nàng cũng đã suy nghĩ rất lâu, dù sao nàng cũng là đang dưỡng thương, nếu hiện tại nàng luyện đàn thì chẳng phải tự mình thông tri cho mọi người trong phủ biết, bản thân nàng hoàn toàn không có trở ngại gì, thậm chí còn ngày ngày sênh ca múa hát?

Tiết Phong Lan cũng không ngu ngốc đến mức đó, huống hồ người đánh đàn hay nhất trong phủ vốn không phải là nàng, nàng cũng không muốn tự mình bôi xấu, về phần đánh cờ, bên cạnh Tiết Phong Lan đã có một cao thủ như Ngọc Sương, nàng cũng không muốn bản thân phải tự thân vận động. Cầm kì không được chỉ còn lại thư họa, so với đối thơ vẽ tranh, Tiết Phong Lan lại càng thích luyện chữ, người xưa có câu: "Nét chữ là nét người", người viết chữ cứng cáp là một người mạnh mẽ, nét chữ mềm mại thì thể hiện tính nhu mì, thế nhưng trong nét chữ của nàng, nhu cương đều có đủ, huống hồ luyện chữ cũng là một loại rèn luyện tính kiên nhẫn cùng tâm tĩnh, so với việc đánh cờ để nâng cao trí tuệ thì luyện chữ lại khiến ta thêm kiên nhẫn, bên cạnh việc luyện chữ, Tiết Phong Lan cũng theo Xuân Cầm học thêu thùa may vá.

Thời gian học không dài, bức tranh mẫu đơn tranh diễm này cũng chỉ một giai đoạn ngắn, vốn dĩ Tiết Phong Lan không hề có ý định sẽ tặng cho Hoàng hậu, nhưng cung yến lần này nàng đã không đi, cũng không thể không nể mặt mà không mang lễ vật đến, đoạn đường của nàng vẫn còn dài, nàng cũng không muốn bản thân đắc tội Hoàng hậu nương nương.

"Không đi đã là không có thành ý nếu hiện tại không mang lễ vật đến thì chỉ sợ sẽ chọc giận Hoàng hậu." Hoàng hậu dù sao cũng là mẫu nghi thiên hạ, phượng hoàng trên cành cao sẽ chấp nhất chuyện nhỏ nhặt nhưng tâm tính nữ nhân, Tiết Phong Lan nàng cũng là nữ nhân tất nhiên hiểu, đặc biệt là nữ nhân chốn hậu cung, âm trầm tàn nhẫn, thù dai thế nào nàng rõ ràng hơn ai hết. Lần này là nàng không nể mặt Hoàng hậu, cho dù Hoàng hậu không truy cứu thì cũng có một số kẻ khác truy cứu thay, huống hồ nàng lại đang nhận ân sủng từ Thái hậu, điều đó sớm đã biến nàng thành cái gai trong mắt nhiều người, nếu để những người có tâm thừa nước đục thả câu, chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ càng thêm khó khăn. Thân phận đích nữ Thượng thư phủ này của nàng so với người thường đúng là cao hơn rất nhiều nhưng Đại Ngụy rộng lớn, quý tộc nhiều như mây, khắp lục bộ cũng không chỉ có mình nàng là đích nữ của Thượng thư phủ, cho nên Tiết Phong Lan cũng chẳng cảm thấy tự hào với điều này.

"Tiểu thư, lúc này phu nhân đến, tại sao người lại không gửi lễ vật cho phu nhân?" Xuân Cầm biết lời này của bản thân là không nên nói ra nhưng nếu không nói ra, khúc mắc trong lòng nàng vĩnh viễn sẽ không được giải.

Động tác trên tay Tiết Phong Lan dừng lại, nhớ lại những lời Thượng thư phu nhân đã nói lúc này, tâm tình yên tĩnh như nước rút cuộc cũng dậy sóng, chỉ là gương mặt nàng từ đầu chí cuối vẫn duy trì bình thản, môi mím một lúc sau mới mở miệng nói.

"Thành ý vẫn nên để người của mình thể hiện."

Xuân Cầm mấp môi, định mở miệng nói gì đó nhưng cuối cùng lại quyết định im lặng, theo như lời Tiết Phong Lan thì chẳng phải là Thượng thư phu nhân không phải là người của mình sao?

Người của mình, câu nói này có rất nhiều nghĩa, bất kể là nghĩa nào thì cũng mang một mối quan hệ thân thiết, nhưng trong lời nói của Tiết Phong Lan, không biết có phải bản thân nàng lắm tưởng hay không, nàng mơ hồ cảm thấy sự lạnh nhạt, tựa hồ đối với Thượng thư phu nhân nàng cũng không có bận tâm nhiều như vậy.

Rốt cuộc là sai chỗ nào? Xuân Cầm không rõ, trước kia tình cảm của hai người họ vốn rất tốt, chỉ là thời gian gần đây, nàng ở bên cạnh hầu hạ Tiết Phong Lan rốt cuộc cũng cảm thấy nàng ta đang dần xa cách với Thượng thư phu nhân. Trước kia bất kể là có chuyện gì, Tiết Phong Lan khẳng định tìm Thượng thư phu nhân đầu tiên, người thứ hai mà nàng tìm đến tâm sự chính là tỷ tỷ Tiết Phong Linh của mình, hiện tại bất kì chuyện gì Tiết Phong Lan đều giấu trong lòng, khi nghe người khác nhắc đến chuyện của Thượng thư phu nhân, nàng cũng không có bất kì biểu cảm dư thừa nào, tựa hồ đối với nàng, người sinh thành và dưỡng dục nàng chỉ là một người xa lạ.

Ngay từ khi quyết định đi theo Tiết Phong Lan, Xuân Cầm sớm đã biết bản thân phải đưa ra lựa chọn giữa nàng ta và Thượng thư phu nhân, mặc dù sớm đã biết nhưng nhìn tình hình hiện tại, tâm tình nàng rút cuộc cũng xuất hiện một tia do dự, dù sao thì Thượng thư phu nhân cũng là người có ơn với nàng, nàng

cũng không phải loại người lấy oán báo ơn, cho nên tâm tình của nàng hiện tại vô cùng phức tạp.

"Xong rồi." Cẩn thận đóng hộp giấu lại, Tiết Phong Lan liền giao lại cho Như Sương, đối mặt với ánh mắt phức tạp của Xuân Cầm nàng chỉ xem như không thấy, dặn dò Như Sương vài câu rồi bảo Như Ngọc bế nàng ra ngoài đưa tiễn Như Sương.

Nàng biết rõ khúc mắc trong lòng Xuân Cầm nhưng nàng không muốn nói, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, dù sao chuyện nàng trùng sinh vốn dĩ là nghịch thiên, chuyện này Tiết Phong Lan chưa từng nói với bất kì ai, bởi vì nàng cảm thấy điều đó vốn dĩ không cần thiết, bản thân nàng không thể giữ bí mật cho chính mình thì có thể mong chờ ai giữ thay bí mật nàng? Huống hồ cho dù nói ra cũng không biết có bao nhiêu người tin tưởng, vả lại nàng cũng không cần ba người Xuân Cầm vì điều này mà hiểu nguyên nhân nàng báo thù Tiết Phong Linh, Tiết Phong Lan nàng làm người từ kiếp trước đến kiếp này, ngoại trừ Lam Thành Vũ ra thì nàng cũng không muốn bất kì ai hiểu cho nỗi khổ của nàng, bởi đó là tôn nghiêm của nàng.

Tiết Phong Lan nàng cho dù tàn phế hai chân cũng không cần sự thương hại của bất kì người nào!

Mặt trời xuống núi, bầu trời xung quanh đã chập tối, không thua kém với kinh thành bên ngoài đang náo nhiệt, Tiết phủ hôm nay cũng trang hoàng long lẫy, đèn lồng giăng khắp nơi, vài lụa đỏ treo khắp sân, một hai ngọn thiên đăng được người thả, theo gió mà bay khắp trời, khiến bầu đêm tối nháy mắt trở nên sáng rực. Từ xa nhìn lại, một hồng y nữ tử đang tiến về phía này, thân hình thanh mảnh, bước chân chậm rãi, tựa như đoá hoa đang khiêu vũ, mái tóc đen dài theo gió bay lượn, nhìn người đến, Tiết Phong Lan không khỏi có chút kinh ngạc.

"Nhị thẩm?" Người đến không ai khác chính là Nhị phu nhân Lâm thị của nhị phòng, ngày thường nàng chỉ ăn mặc một vài bộ y phục có màu sắc tối, cho nên nhìn nàng so với tuổi thật của mình quả thật nhiều hơn không ít, mà thân thể nàng lại yếu đuối, nhìn vào vô cùng suy nhược, không hề có sức sống. Hôm nay lại khác hẳn, bộ hồng y này mặc trên người Lâm thị quả thật là vừa vặn, không chỉ tôn lên dáng người mà còn khiến nàng như trở thành một người khác, trong có sức sống hẳn ra, nếu không phải là gương mặt quen thuộc, chỉ sợ Tiết Phong Lan cũng không nhận ra đây là ai.

"Tứ tiểu thư định ra ngoài sao?" Nhìn bộ dạng của Tiết Phong Lan cùng hai người Như Sương Như Ngọc bên cạnh, Nhị phu nhân không khỏi suy đoán.

"Đúng vậy, Lan Nhi chỉ đang định tiễn Như Sương tiễn cung." Đối với mục đích của bản thân, Tiết Phong Lan cũng không hề che giấu, nhìn bộ dạng hiện tại của nàng, bất kì người cũng đều đoán được nàng đang định ra ngoài, nếu nàng không thành thật trả lời chỉ khiến người khác thêm sinh nghi, cho nên không bằng để chính bản thân nàng tự mình cho các nàng câu trả lời thích đáng, tránh lời ra tiếng vào, lời đồn không có căn cứ.

Nhị phu nhân sững sốt, mới giật mình mở miệng: "Như vậy thật trùng hợp, có lẽ Tứ tiểu thư không thể đưa tiễn người của mình ra phủ được, bởi lần này ta đến đây là muốn nói cho Tứ tiểu thư biết, lão thái thái cho gọi mọi người đến ngoại viện dùng bữa." Mục đích Tiết Phong Lan để Như Sương tiễn cung nàng ít nhiều cũng hiểu được nguyên nhân sâu xa bên trong, chỉ là nàng không rõ vì sao Tiết Phong Lan lại có thể thản nhiên trả lời câu hỏi này của nàng, chẳng lẽ nàng ta không sợ nàng sẽ đem lời này nói cho những người khác biết sao?

Càng ngày Lâm Thị thật sự không thể nhìn thấu Tứ tiểu thư này nữa rồi.

Tiết Phong Lan nhướng mày, không rõ vì sao Tiết lão thái thái lại cho mời nàng đến ngoại viện dùng bữa, nhưng nhìn bộ dạng của Nhị phu nhân, có lẽ người được mời không chỉ có một mình nàng. Tiết Phong Lan cho Như Sương một ánh mắt, sau đó hai người liền tách ra, đi về hai phía trái ngược nhau, Như Sương vẫn như trước tiến về phía cửa phủ, mà Tiết Phong Lan lại được Như Ngọc bế về phía ngoại viện, song song bên cạnh là Nhị phu nhân Lâm thị.

Quan hệ giữa nàng và Nhị phu nhân trước giờ vốn không tồi, nước sông không phạm nước giếng, người không phạm ta ta không phạm người, đạo lý này Tiết Phong Lan hiểu rất rõ, mà Nhị phu nhân cũng là người thức thời, bất kể trước kia nàng và Tiết Lan Hương có tranh chấp gì thì đó cũng là tranh chấp của hai tử, không đến nhắc đến, đối với những chuyện nhỏ nhặt nàng cũng không mấy bận tâm, cho nên quan hệ giữa Đại phòng và Nhị phòng trước giờ vẫn luôn hòa hoãn.

Ba người một mạch đi thẳng đến ngoại viện, trên đường đi nàng cùng Nhị phu nhân hàn huyên mấy câu, chủ yếu là hỏi thăm về sức khỏe nàng ta, còn không thì cũng hỏi về tình hình của hai huynh muội Tiết Vũ Văn cùng Tiết Lan Hương, trước bộ dạng nhiệt tình quan tâm của nàng, Nhị phu nhân cũng rất thành thật mà trả lời, chỉ là trong lòng nàng ta lấy làm lạ, chẳng lẽ nàng không hề bận tâm nguyên nhân Tiết lão thái thái gọi mọi người đến ngoại viện dùng bữa sao?!

Tiết Phong Lan tất nhiên là nhận ra nghi vấn của Nhị phu nhân, chỉ là nàng biết, mặc dù Lâm thị được Tiết lão thái thái ủy thác đến tìm nàng nhưng chưa chắc nàng đã biết được gì, Tiết lão thái thái vốn là một con cáo già, muốn biết được thông tin từ miệng nàng ta, chỉ sợ là không dễ dàng, cho nên Tiết Phong Lan cũng không muốn tốn thời gian để hỏi những tin tức không mang lại kết quả gì.

Khi các nàng đến nơi, mọi người đã đông đủ ngồi hết vào bàn, ngay cả Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa cũng có mặt, nhất thời khiến mọi người không rõ là có chuyện gì.

"Lan Nhi thỉnh an tổ mẫu, tam thúc, tam thẩm, cô cô."

"Nếu đã đến thì ngồi xuống đi." Tiết lão thái thái gật đầu, ra hiệu cho Huynh ma ma phía sau, Huynh ma ma lập tức cho người dọn thức ăn lên, hôm nay cũng không phải ngày trọng đại gì nhưng thức ăn dọn lên món nào món nấy đều cũng là sơn hào hải vị, giá trị hoàng kim.

"Tứ muội."

Tiết Phong Lan ngẩng đầu, phát hiện nữ tử trước mặt so với nửa tháng trước đúng là khác hơn không ít, tựa như một con bướm vừa hóa kén, bất kể là lời ăn tiếng nói hay biểu cảm, nàng đều toát lên thần thái của một tiểu thư khuê các, khiến người khác phải trầm trồ khen ngợi.

"Đại tỷ, nữ tử cập kê đúng là khác trước." Còn mấy ngày nữa là đến lễ cập kê của Tiết Thanh Liên, nếu là trước kia đối với một thứ nữ, Tiết lão thái thái sẽ không chuẩn bị bất kì thứ gì cho nàng, nhưng nghe đâu hai ngày trước, bỏ câu đưa thư từ Hạ gia truyền đến, mối hôn sự của Hạ Túc và Tiết Thanh Liên đã được người Hạ gia chấp nhận, tin vui liên tiếp tin vui, cho nên thời gian này Tiết lão thái thái đối với Tiết Thanh Liên cũng chiếu cố khá nhiều, mà thái độ của Tiết thị đối với nàng ta cũng hòa hoãn không ít.

Hai má Tiết Thanh Liên ửng hồng, bộ dạng ngại ngùng mở miệng: "Tứ muội chê cười rồi."

"Tứ tỷ hào." Vốn dĩ Tiết Yên Hoa cũng không tình nguyện nhưng bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Vũ di nương, nàng bắt đầu dĩ mới mở miệng.

Ánh mắt Tiết Phong Lan rơi vào người Tiết Yên Hoa, rồi lại liếc nhìn Vũ di nương đối diện, bắt gặp ánh mắt nàng, Vũ di nương vội cấp cho nàng một nụ cười thật tươi, trong lòng Vũ di nương nghĩ gì, nàng còn xa lạ sao? Thượng thư phủ chỉ có hai thứ nữ là Tiết Thanh Liên và Tiết Yên Hoa, mà Tiết Thanh Liên hiện tại tuy không được gả vào hào môn nhưng Hạ gia Khâm Châu cũng không phải gia tộc tầm thường, đối với một thứ nữ có thể làm chính thê của trưởng tử Hạ gia đã là điều vô cùng tốt, huống hồ hiện tại đại ngộ của Tiết Thanh Liên ở Tiết phủ chẳng khác gì đích nữ, nói dễ nghe là Tiết Yên Hoa không muốn thua kém, nói khó nghe chính là nàng ta đang đồ kị!

Đối với mẫu tử Tiết Yên Hoa, nàng cũng chẳng thể nào nảy sinh hảo cảm, một người thì tâm tư thâm trầm, một người cũng chẳng chịu thua kém, tuổi còn nhỏ mà dã tâm không hề nhỏ, những kẻ như vậy vốn dĩ là không biết thỏa mãn, đồng thời cũng là loại người mà Tiết Phong Lan ghét nhất!

"Hiếm khi có tâm trạng bà lão này vui, muốn mời mọi người dùng bữa, đều là người nhà không cần khách sao làm gì."

Lời nói của Tiết lão thái thái cắt đứt dòng suy nghĩ của Tiết Phong Lan, nàng nâng mắt nhìn, vừa hay chạm phải ánh mắt thâm thúy của Tiết lão thái thái, nàng nở nụ cười, không khỏi nhớ cuộc giao dịch của nàng và nàng ta.

"Người là muốn bàn điều kiện với bà lão này sao?" Ánh mắt Tiết lão thái thái nguy hiểm nheo lại, rõ ràng lời nói của Tiết Phong Lan đã chọc giận nàng.

"Lan Nhi nào dám?" Đối với ánh mắt của người đối diện, nàng làm như không thấy. "Con chỉ muốn cho người biết, lời tổ mẫu dạy, Lan Nhi chưa từng quên."

"Nha đầu, từ khi nào người lại trở nên hiểu chuyện như vậy, là từ hai tháng trước hay là..." Lời nói của Tiết lão thái thái rõ ràng là đang ám chỉ hai tháng trước Tiết Phong Lan té hồ xong liền thay đổi tính, hoặc sâu xa hơn chính là trước giờ nàng đều luôn giả vờ, dùng mặt nạ để đối mặt với mọi người trong phủ. Bất kể là nguyên nhân nào thì tận sâu trong đáy lòng của Tiết lão thái thái đều sinh ra sự phòng bị đối với nữ hài trước mặt.

"Tổ mẫu hiểu lầm, chính là thời gian gần đây Lan Nhi con cũng đã đọc không ít sách, đạo lý nhân nghĩa gì đó Lan Nhi không hiểu nhưng một câu đơn giản như "Có qua có lại mới toại lòng nhau" Lan Nhi tự nhận bản thân hiểu rõ, đặc biệt là khi tổ mẫu cho gọi Lan Nhi để nói về tầm thiệp mời cung yến."

Tiết lão thái thái cười lạnh, đây là lần đầu tiên nàng và nàng ta trò chuyện mà không bùng nổ đến mức cãi nhau, nhưng giọng điệu hai bên đều nồng nặc mùi dao kiếm, nếu là bình thường nàng sẽ không có kiên nhẫn ở đây đấu võ mồm với một nha đầu như Tiết Phong Lan, dù sao nàng cũng là trưởng bối, nhưng hôm nay vì Tiết thị, Tiết lão thái thái cũng không có ý định vòng vo tam quốc.

"Nói đi, người muốn gì từ bà lão này?"

"Lan Nhi nói ra, tổ mẫu sẽ không trách tội con chứ?"

"Người sợ hãi gì bà lão này chứ?" Tiết lão thái thái nhướn mày, nếu Tiết Phong Lan sợ nàng trách tội thì ngay từ đầu đã không mở miệng bàn điều kiện với nàng, hiện tại lại giả vờ sợ hãi, kĩ thuật này cũng quá non đời. Nàng sống hơn nửa đời người, loại người nào nàng chưa từng ập qua, Tiết Phong Lan chỉ là một trong số những kẻ đó mà thôi.

"Điều mà Lan Nhi muốn... tổ mẫu nhất định có thể giúp Lan Nhi thực hiện." Tiết Phong Lan nở nụ cười, nụ cười như u lan chớm nở, đây là nụ cười có thiện ý nhất mà Tiết lão thái thái bắt gặp ở nàng.

"..." Ánh mắt Tiết lão thái thái âm trầm đi vài phần, Tiết Phong Lan hiện tại hoàn toàn khác hẳn với tỷ tỷ song sinh của nàng là Tiết Phong Linh, rõ ràng là cùng một mẹ sinh ra, lại có cùng một dung mạo, nhưng tại sao tính tình có thể trái ngược như thế?

Trong lòng không khỏi nhớ đến mấy ngày trước nàng đã gọi Tiết Phong Linh đến đây trò chuyện.

"Con có biết ta gọi con đến đây là để làm gì không?"

Lông mi Tiết Phong Linh run lên, lắc đầu: "Thứ cho Linh Nhi ngu muội, không hiểu rõ ý của tổ mẫu..."

"Con là nữ nhi xinh đẹp nhất, thông minh nhất của Tiết gia, từ nhỏ ta đã nghiêm khắc với con, yêu cầu con phải tinh thông cầm kỳ thư họa mọi thứ... con có từng nghĩ là vì sao không?"

Tiết Phong Linh sùng sốt: "Là vì tổ mẫu kì vọng cao ở con?"

Tiết lão thái thái hiếm khi nở nụ cười nhưng ở trước mặt Tiết Phong Linh, nụ cười của nàng lúc nào cũng nở trên môi.

"Con có bao giờ nghĩ đến dung mạo con khuynh quốc khuynh thành nhưng ta lại ít khi cho con xuất đầu lộ diện? Con có nghĩ tới mặc kệ con làm sai điều gì, ta cũng chưa từng trách móc nặng nề, yêu thương con như trước?"

Trên mặt Tiết Phong Linh xuất hiện tia mơ hồ không rõ nhưng tận sâu trong ánh mắt của nàng đã lóe lên hàn quang.

Tiết lão thái thái thở dài: "Con là nữ nhi thông minh, lời ta nói chẳng lẽ còn chưa đủ rõ sao? Ngay từ đầu, mặc kệ phụ mẫu con có đồng ý hay không thì ta cũng đã quyết định, đưa con vào cung, để con làm Hoàng hậu, cho con làm mẫu nghi thiên hạ, để quyền thế của Tiết gia ta trở nên không thể lay động."

Tiết Phong Linh ngậy ra, nàng sớm đã đoán được chỉ là không ngờ đến, Tiết lão thái thái thật sự muốn nàng tiến cung để nàng trở thành mẫu nghi thiên hạ.

"Nhưng Hoàng thượng đã..." Ngụy đế tuổi không thua kém Thượng thư đại nhân, huống hồ hắn đã có Hoàng hậu, bên cạnh còn có một nữ nhân như ngọc là Hương Quý phi, luận dung mạo Tiết Phong Linh tự nhận bản thân không hề thua kém nữ nhân trong hậu cung, chỉ là tuổi nàng còn trẻ, cho dù nàng tiến cung thì Hoàng hậu và Hương Quý phi sẽ ngồi yên nhìn nàng nhận được sự sủng ái của Ngụy đế sao? Đáp án là không! Không có bất kỳ nữ nhân nào chịu chia sẻ phu nhân của mình với người khác, Hoàng hậu như vậy, Hương Quý phi cũng như vậy, nàng tuy có đủ thủ đoạn nhưng đối mặt với đám nữ nhân trong hậu cung chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, mặc dù giấc mộng của nàng là trở thành mẫu nghi thiên hạ nhưng ngay từ đầu nàng đã không dám tơ tưởng đến Ngụy đế.

"Ngốc Linh Nhi, Hoàng thượng đã già rồi, nhưng mà hắn có nhi tử, quan trọng nhất là, đám con của hắn đều rất ưu tú, rất giỏi giang, hơn nữa phần lớn tuổi đều xấp xỉ con. Sau này, một người trong đó sẽ bước lên ngôi vị Hoàng đế, còn con, chỉ cần ngồi đợi chờ thời cơ kia đến."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Phụng Vũ Cử Thiên

Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh, Tiết Liên Kiều chậm rãi ôm cây cổ cầm của bản thân đi xuống, nàng hôm nay không còn một thân bạch y như tuyết nữa mà thay vào đó là hoàng y lộng lẫy, vốn dĩ dung mạo của nàng đã xuất chúng, lại vì cung yếm lần này mà nhận được không ít đồ tốt từ Tiết lão thái thái, phối lên người nàng, mỗi thứ đều trở nên hài hòa.

Dưới ánh trăng sáng, thân hình nữ tử thướt tha như tấm lụa, phối với vải lụa cao cấp của Hàng Châu khiến cả người nàng tựa như tiên nữ hạ phàm, mái tóc đen dài như thác được vấn nhẹ lên, cố định bằng một chiếc trâm cài bằng bạch ngọc, chất liệu trâm cài không phải bạch ngọc quý hiếm nhưng lại đặc biệt thích hợp với kiểu tóc này của nàng. Hai bên tóc mái rũ xuống, che đi một bên dung nhan kiều diễm, gương mặt xinh đẹp trầm tĩnh như nước, làn mi như cánh bướm khẽ rung nhẹ, từng bước đi của nàng như khiêu vũ, thanh thoát vô cùng.

Đối với thiếu nữ tài mạo vô song không khỏi hấp dẫn ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ từ những người khác, đặc biệt là khi một khúc nàng vừa đàn xong, Hoàng hậu nương nương từ chủ vị đối với nàng cũng gật đầu tỏ ý hài lòng càng khiến những người khác ghen ghét nhìn nàng, bất quá nàng đối với ánh mắt của những người xung quanh đều ngoảnh mặt làm ngơ. Chỉ là xuyên qua đám người, nhận thấy ánh mắt từ người thanh bào nam tử, biểu cảm trên gương mặt rớt cuộc cũng cứng đờ một chút, trong khoảng khắc đó nàng rất nhanh liền khôi phục rồi trở về chỗ ngồi của bản thân, tất cả tựa như thoáng qua, đối với điều này những người xung quanh cũng không có chú ý tới.

Nhìn đến Tiết Liên Kiều tiến về phía này, ánh mắt Hạ Anh không khỏi lóe lên hàn quang, bởi vì lý do thiệp mời cho nên vị trí chỗ ngồi cũng dựa theo thân phận của mỗi người mà sắp xếp, bên phải Hạ Anh là Tiết Phong Linh, bên trái tất nhiên là chỗ ngồi của Tiết Liên Kiều vừa mới trở lại xong. Ngồi giữa hai người, lúc đầu nàng còn không có cảm giác gì nhưng dần dần Hạ Anh rớt cuộc cũng nhận thấy ánh mắt khác thường của những người xung quanh.

Vốn dĩ khi những người đó đổ dồn ánh mắt về phía này, nàng còn rất là hưởng thụ cảm giác đó, thế nhưng khi nghe tiếng thì thầm từ phía bên cạnh, Hạ Anh ngay lập tức nhận thấy, người mà bọn họ nhìn đến thần hồn điên đảo thật chất không phải là nàng mà là hai nữ tử bên cạnh nàng. Có lẽ nàng đã sớm quên mất, bản thân tuy không phải là xấu nữ nhưng cách hai từ "mỹ nhân" vẫn còn rất xa, dung mạo của nàng chỉ thuộc loại trung đẳng, mà trong bốn người Tiết Phong Linh là người xinh đẹp nhất, thuộc vào hàng mỹ nhân hiếm thấy.

Tất cả những điều này phải nói đến xuất thân của nàng ta, sở dĩ Tiết Phong Linh có một dung mạo như hoa như ngọc hết thảy đều là thừa hưởng nhan sắc từ Thượng thư phu nhân, Thượng thư phu nhân xuất thân từ Lý gia - gia tộc sinh ra Hoàng hậu tương lai, Lý gia chiếm giữ chức vị Thừa tướng này đã hơn mấy trăm năm, chỉ cần nữ nhân sinh ra trong Lý gia, cơ hội tiến cung là rất cao, Thái hậu năm đó cũng là mỹ nhân bậc nhất kinh thành, nếu không làm sao có thể lọt vào long nhãn của tiên hoàng? Mà năm xưa Thượng thư phu nhân cũng không hề thua kém cô cô là Thái hậu của nàng ta, lại thêm Thượng thư đại nhân cũng là một mỹ nam hiếm có, sinh ra hai nữ nhi đều là nhân trung long phượng, nếu Tiết Phong Linh sinh trước mấy năm thì danh hiệu Đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy này nhất định sẽ thuộc về nàng. Với một người như Tiết Phong Linh, Hạ Anh dùng muốn ghen tỵ cũng không thể ghen tỵ, vốn dĩ Tiết Phong Linh là phượng hoàng trên cành cao, chim trĩ như nàng làm sao có thể so sánh?!

Không thể tức giận lên người Tiết Phong Linh, nàng chỉ có thể âm thầm oán hận Tiết Lan Hương cùng Tiết Liên Kiều, bất quá người mà nàng oán hận sâu nhất tất nhiên là Tiết Liên Kiều vừa nhận được sự khen ngợi của Thái hậu. Tiết Lan Hương là người xa cách khó gần, ngay từ khi tiến cung nàng chỉ ngoan ngoãn đi theo phía sau Thượng thư phu nhân, lúc rảnh rỗi nàng chỉ trò chuyện với Tiết Phong Linh, ngay cả Tiết Liên Kiều cũng chỉ có thể nói cùng nàng vài câu, mà Hạ Anh, dù là một cái liếc mắt, nàng còn không nhìn đến. Đối với thái độ lạnh nhạt của Tiết Lan Hương, Hạ Anh cũng không hề bận tâm, dù bề ngoài trông có vẻ yên bình nhưng rõ ràng thái độ của Tiết Lan Hương đối với Hạ Anh là vô cùng không hài lòng, thậm chí trong đó tồn tại một chút cảm xúc gọi là tức giận.

Hạ Anh không hề biết bản thân đã làm gì chọc giận đến Tiết Lan Hương, chỉ nghĩ là nữ tử Tiết phủ đều mất cao hơn đầu, bọn họ ở địa vị cao hơn nên không hề đặt Hạ gia của nàng vào mắt, vì vậy mà ấn tượng của nàng đối với Tiết Lan Hương xấu đi vài phần.

Hạ Anh không biết, không có nghĩa là những người bên cạnh không biết, người biết rõ mọi chuyện nhất không ai khác ngoài Tiết Phong Linh, sở dĩ nàng biết rõ là bởi vì Tiết Lan Hương và nàng đều là một loại người, cho nên đối với tính tình của nàng ta, Tiết Phong Linh sao có thể xa lạ? Tiết Lan Hương tức giận với Hạ Anh, còn không phải nguyên nhân là vì Tiết Phong Lan sao? Từ nhỏ Tiết Lan Hương và Tiết Phong Lan đã đấu đá không ngừng, bắt kể những thứ mà Tiết Phong Lan có, Tiết Lan Hương đều muốn giành cho bằng được, cả hai không ai nhường ai nên Thượng thư phủ lúc nào cũng gà chó không yên. Bởi vì tính tình kiêu ngạo nên khi xác định Tiết Phong Lan là đối thủ thì Tiết Lan Hương không hề muốn thua kém Tiết Phong Lan một chút nào, nàng đã thua một Tiết Phong Linh, nàng lại không thể ngay cả muội muội song song của Tiết Phong Linh được, ôm tâm tư như vậy cho đến ngày hôm nay, Tiết Lan Hương và Tiết Phong Lan vốn luôn là đối thủ của nhau. Không nghĩ đến yến hội lần này - nơi tổ chức cho các thiếu nữ cùng nhau bộc lộ tài nghệ mà Tiết Phong Lan lại không đến, mà thay vào đó lại là muội muội Hạ Anh. Hạ Anh vừa mới đến không bao lâu đã có thể thay thế vị trí của Tiết Phong Lan, đối với điều này không chỉ Tiết Lan Hương mà ngay cả Tiết Phong Linh và Tiết Liên Kiều còn cảm thấy khó chịu, tuy nói Tiết Phong Linh nàng vốn không vừa mắt thân muội này nhưng dù sao cũng chỉ có Tiết Phong Lan mới có tư cách cùng ngồi với các nàng, bắt kể là vì lý do gì thì Hạ Anh vốn không thể cùng Tiết Phong Lan so sánh.

“Ngũ tỷ tỷ, tỷ đàn thật là hay.” Một tiếng “Ngũ tỷ tỷ” này vào tai, gương mặt xinh đẹp của Tiết Liên Kiều không khỏi nhăn lại. Thượng thư phủ có sáu vị tiểu thư, nàng xếp thứ năm, cho nên nàng chỉ có một muội muội là Tiết Yên Hoa, mặc dù không muốn thừa nhận điều này nhưng đó là sự thật không thể thay đổi. Tuy tình cảm của nàng và Tiết Yên Hoa không sâu, thậm chí ấn tượng về nàng ta cũng không tốt nhưng dù sao Tiết Yên Hoa cũng mang họ Tiết, chảy trong người dòng máu Tiết gia, cho dù không thích đến thế nào thì Tiết Yên Hoa vẫn là muội muội của nàng. Mà Hạ Anh, nàng ta tuy chảy một nửa dòng máu Tiết gia nhưng suy cho cùng vẫn không mang họ Tiết, nàng ta là người của Hạ gia, đã không phải người nhà thì một tiếng “tỷ tỷ” này nàng sao có thể nhận?

Lập trường của Tiết Liên Kiều rất rõ ràng, ai mang họ Tiết, cho dù thường ngày đấu tranh gay gắt nàng vẫn xem người đó là người một nhà, hoạn nạn tất nhiên sẽ giúp đỡ, còn những người khác, dù là muội muội thân thiết thì suy cho cùng vẫn là khác họ, đã là người ngoài thì làm sao có thể tin tưởng?

“Hạ Anh biểu muội quá khen.” Đối với Hạ Anh, nàng chỉ gật đầu xem như lễ phép, tất nhiên không quên phủ nhận quan hệ tỷ muội giữa hai người.

Tiết Lan Hương bên cạnh tất nhiên nghe rõ cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ của hai người, dung nhan điểm lệ không khỏi nở nụ cười, nụ cười bên khóe môi khá nhạt nhưng cũng tôn lên dung mạo của nàng khiến những nam tử xung quanh không khỏi thất thần.

Hạ Anh bị Tiết Liên Kiều khiến cho mất mặt, tất nhiên là tâm tình không vui, trong suy nghĩ của nàng thì thân phận của Tiết Liên Kiều vẫn kém hơn nàng một bậc, vốn dĩ không nên có thái độ như vậy với nàng. Nàng cùng những người khác, đều có một chung một bà ngoại hay tổ mẫu là Tiết lão thái thái, còn Tiết Liên Kiều, Tam lão gia vốn dĩ không phải nhi tử của Tiết lão thái thái, nếu xét người một nhà, nàng còn xứng đáng hơn là nàng ta, bắt quá chỉ có một mình nàng nghĩ như vậy mà thôi, bọn họ tựa hồ lại có suy nghĩ khác.

“Tam tỷ, tỷ không định lên đài biểu diễn sao?” Biết rõ không thể tiếp tục trò chuyện với Tiết Lan Hương cùng Tiết Liên Kiều hai người, Hạ Anh đành chuyển mục tiêu sang người Tiết Phong Linh.

Trong tất cả nữ tử đồng trang lứa, không thể không nói, người nổi bật nhất không ai khác chính là Tiết Phong Linh, nếu nàng ta thật sự lên đài biểu diễn thì Hạ Anh tin chắc, nàng còn xuất sắc hơn cả Tiết Liên Kiều. Tiết Liên Kiều chỉ đánh một khúc đàn đã có được sự chú ý của Thái hậu, như vậy sau khi Tiết Phong Linh biểu diễn, chẳng phải sẽ càng khiến Hoàng hậu chú ý hơn sao? Hoàng hậu chú ý Tiết Phong Linh sẽ càng chú ý đến Tiết gia, đó là một điều tốt đối với Tiết gia, bắt quá đối với lại không phải là điều đáng mừng. Bởi Hoàng hậu chú ý là tiểu thư của Tiết gia, tuy hiện tại nàng đang ở Tiết gia nhưng suy cho cùng vẫn là người Hạ gia, một chức biểu tiểu thư Tiết gia nhỏ bé, Hoàng hậu sao có thể chú ý đến nàng? Không nói đến chuyện sau khi Tiết Phong Linh biểu diễn, nàng lại tiếp tục biểu diễn, như vậy chẳng phải là càng tôn lên tiết mục của Tiết Phong Linh hay sao?!

Với vấn đề của Hạ Anh, Tiết Phong Linh lắc đầu tỏ vẻ ái ngại: “Hôm nay ta có chút không khỏe, đành để dịp khác vậy.” Tâm tư bé nhỏ của Hạ Anh, Tiết Liên Kiều còn nhìn thấu được, sao nàng có thể không nhìn thấu? Đối với Hạ Anh, bỏ qua cơ hội lần này sẽ không còn lần sau nữa nhưng Tiết Phong Linh thì khác, tài năng của nàng không cần bất kì người nào phải công nhận, bởi thứ nàng muốn không phải là vinh quang nhất thời như thế này.

Quyền lực cả đời, đó mới là thứ Tiết Phong Linh nàng hướng đến!

Thượng thư phủ nhân quan tâm nhìn nữ nhi, còn chưa đợi nàng mở miệng thì Tiết Phong Linh đã an ủi: “Nữ nhi thật sự không sao. Chỉ là một buổi biểu diễn mà thôi...”

Thượng thư phủ nhân nhíu mày, ánh mắt liếc về phía Hạ Anh, trong lòng hiểu rõ chỉ sợ đây nhất định là sự an bài của Tiết lão thái thái. Khiến một tiểu nữ nhi của nàng không thể đi dự cung yến, hiện tại lại khiến cho đại nữ nhi không thể bộc lộ tài năng của bản thân, oán hận trong lòng của Thượng thư phủ nhân đối với Tiết lão thái thái ngày càng lớn.

Tiết Lan Hương nhướng mày, nửa tháng này Tiết Phong Linh luyện múa cực khổ thế nào không ai hiểu rõ điều này bằng nàng, nàng ta chăm chỉ như vậy còn không phải là muốn biểu diễn cho ngày hôm nay sao? Đã tâm của Tiết Phong Linh không hề nhỏ, nàng cùng nàng ta kết giao, đối với điều đơn giản như thế này còn không rõ sao, nếu không phải ngày hôm đó Tiết lão thái thái cho người đến tìm, chỉ sợ ngày hôm nay người nổi bật nhất chính là Tiết phong Linh.

Nàng tự nhận bản thân hiểu rõ Tiết Phong Linh nhưng tâm tư của nàng ta nàng lại không thể nhìn thấu, nàng ta để Hạ anh cướp thiệp mời của muội muội bản thân, hiện tại lại còn để cho nàng ta cướp mất cơ hội bộc lộ tài năng của bản thân, mà về mặt lại bình thản như thường, xem ra Tiết Phong Linh hết thảy đã có tính toán!

Chỉ đáng thương cho Hạ Anh tưởng rằng bản thân có được mọi thứ nhưng hóa ra tất cả những thứ đó chỉ là do bản thân suy nghĩ như vậy, thật chất nàng ta chỉ là con cờ trong tay Tiết Phong Linh mà thôi!

Tâm tình Hạ Anh sớm đã như nở hoa, nửa tháng qua nàng học hỏi rất nhiều, tuy không thể so sánh với tài hoa của Tiết Phong Linh nhưng nàng lại rất tự tin có thể hơn những người khác, đến lúc đó... chỉ cần nghĩ thôi Hạ Anh đã cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Dưới ánh mắt lạnh nhạt của những người Tiết gia, Hạ Anh một thân thong dong từng bước đi lên đài, đối với người ở vị trí chủ vị, Hạ Anh không dám ngẩng đầu nhìn thẳng sợ sẽ chọc giận phượng nhan, nàng bày ra một tư thế hành lễ vô cùng đúng mực, lễ nghĩa là điều đầu tiên tất cả các tiểu thư khuê các đều phải biết.

“Tiểu nữ Hạ Anh xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.”

Phượng mẫu nhướng lên, tay ngọc khẽ phát, ngày hôm nay các tiểu thư cô nương nhà quan tranh nhau biểu diễn nhiều không đếm xuể, nàng thân là Hoàng hậu cũng không thể nào quán hết được, huống hồ dung mạo Hạ Anh trong mắt nàng cũng không phải thuộc hàng mỹ nhân hiếm có cho nên cũng không bận tâm nhiều.

“Tiểu nữ biểu diễn, chính là điệu múa Phượng Vũ Cừu Thiên.”

Một câu này rơi xuống, không gian nháy mắt trở nên tĩnh lặng, những người xung quanh vốn dĩ đang cảm thấy nhàm chán hiện tại cũng hứng thú cả lên, mà Hạ Anh cũng bắt đầu vung tay, xoay người một cái sau đó liền khụy gối ngồi xuống, bắt đầu màn biểu diễn của mình.

Hai tay nàng lần nữa vung lên, màn lụa đỏ bay lên cao, tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp. Sau đó nàng đứng bật dậy, tay chân phối hợp mà nhẹ nhàng xoay vòng, hôm nay nàng mặc một bộ hồng y đỏ rực, theo động tác của nàng mà tà áo lay động theo, một bộ dạng như phượng hoàng tung cánh, bay về hướng trời cao.

Mọi người bên dưới đắm chìm trong động tác nhảy múa của nàng, những người hiểu biết về vũ kỹ thì bình tĩnh hơn nhiều, họ không hề như những người khác trầm trồ khen ngợi mà thay vào đó là vẻ mặt xem thường.

Phượng Vũ Cừu Thiên vốn dĩ là đỉnh cao của vũ kỹ, người có kỹ thuật cao chưa hẳn đã dám biểu diễn một điệu múa này trước mọi người, những tiểu thư khuê các ở đây từ nhỏ đã được học tập về cầm kì thi họa, đối với khiêu vũ nhảy múa các nàng cũng xem như là người trong nghề, tất nhiên cũng nhìn ra được Hạ Anh chỉ mới học múa không lâu. Vũ kỹ thấp như vậy, nếu Hạ Anh là người yêu thích nhảy múa, nàng tất nhiên sẽ không chọn những điệu múa mang tính khó cao, nhưng nàng lại chọn Phượng Vũ Cừu Thiên - vạn vũ chi vương để biểu diễn, không phải là muốn thể hiện bản thân sao?

Những người ở đây đều xuất thân từ danh gia vọng tộc, tâm tư của Hạ Anh, các nàng còn không nhìn thấu sao? Không khí xung quanh nháy mắt xôn xao hẳn lên, các tiểu thư khuê các phía dưới nhìn không được mà nghị luận to nhỏ, không biết nữ nhân này xuất thân từ gia tộc nào, lại để một kẻ như vậy tiến cung, thật là mất mặt cho các tiểu thư khuê các các nàng.

Đáng thương thay Hạ Anh, nàng vẫn đang đắm chìm trong điệu múa mà không biết rằng bản thân đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

“To gan!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hoàng hậu tức giận

“Phi! Đây mà là Phượng Vũ Cừu Thiên sao? So với kỹ nữ thanh lâu cũng không khác là bao.”

Nữ hài từ ngồi phía sau Hoàng hậu, một bộ dạng thanh thuần đáng yêu, trên người nàng hoa châu rực rỡ, y phục điểm lệ khiến nàng so với những tiểu thư khuê các phía dưới cao quý hơn không biết bao nhiêu lần, rõ ràng là người có giáo dưỡng nhưng lại mở miệng nói ra những lời như vậy, quả thật là không lễ phép.

Giọng nói nàng cũng không nhỏ, những người bên cạnh đều có thể nghe được rõ ràng, những phi tần khác chỉ nhìn mà không nói. Chân mây Thái hậu sớm đã chau lại, đề lộ sự không vui của bản thân, chứng kiến một màn biểu diễn như vậy thân là người từng trải nàng cũng cảm thấy xấu hổ, hiện tại lại nghe lời nói không phải phép như vậy, nàng lại có chút buồn bực.

“Lời như vậy, thân là công chúa mà ngươi cũng dám nói ra?”

Đầu nữ hài rụt lại, khóe miệng có chút bất mãn giương lên nhưng nhìn thấy thái độ của Thái hậu, thầm nghĩ tổ mẫu đúng là đang giận chó đánh mèo, người chọc tổ mẫu không vui không phải là nữ nhân đang biểu diễn trên đài sao? Sao lại đổi thành nàng chịu mắng oan rồi? Tuy bất mãn nhưng nàng cũng không dám tỏ vẻ thêm gì nữa, chỉ nín thở, hoàn toàn là bộ dạng sẽ không nói thêm gì nữa.

“Mẫu hậu bớt giận, An Khánh còn nhỏ...” Nhìn nữ nhi bị bắt nạt, thân là mẫu thân An Quý nhân sao có thể im lặng đứng nhìn?

“Con nhỏ thì phải dạy, là do các người quá nuông chiều nàng, một chút lễ nghi cũng không hiểu!” Thái hậu cũng không khách khí mở miệng, tuy nàng mở miệng dạy dỗ An Quý nhân nhưng lời nói rõ ràng là đang muốn ám chỉ Hoàng hậu Từ thị đang ngồi bên cạnh.

Nữ nhân hậu cung đều biết, quan hệ giữa Thái hậu và Hoàng hậu vốn dĩ không hề tốt như vẻ bề ngoài mà các nàng thể hiện. An Khánh Công chúa là do An Quý nhân hạ sinh nhưng vì là nữ tử nên không được nhận ân sủng, An Quý nhân bắt buộc phải đưa nữ nhi của mình đến cho Hoàng hậu nuôi dưỡng, để nàng trưởng thành dưới danh nghĩa của Hoàng hậu, cho nên An Quý nhân mặc dù là thân sinh mẫu thân của An Khánh Công chúa nhưng Hoàng hậu Từ thị mới là mẫu thân thật sự của nàng ta.

Quan hệ giữa An Quý nhân cùng Hoàng hậu không tồi, An Quý nhân là biểu muội họ hàng xa của Hoàng hậu, tiến cung sau Hoàng hậu, cho đến hôm nay nàng vẫn là phi tần dưới trướng của Hoàng hậu, đứng về phía Đông Cung và đối đầu với Tây Cung bên kia. Xét về quan hệ, hai người cũng xem như tỷ muội, Hoàng hậu là người có tâm kế, thấy An Khánh Công chúa chỉ là một nữ tử, hoàn toàn không có uy hiếp gì đến địa vị của Thái tử, cho nên đối xử với nàng cũng rất tốt, hoàn toàn xem như nữ nhi mà đối đãi, điều này khiến nàng nhận được không ít lời khen. Hậu cung tranh đấu khiến Ngụy đế đau đầu, biết được Hoàng hậu hoàn toàn xem An Khánh Công chúa là nữ nhi ruột thịt thì Ngụy đế rất vui mừng, thái độ đối với Hoàng hậu tốt hơn không ít, mà năng lực của Thái tử lại khiến hắn thưởng thức cho nên càng thêm một chút thiên vị Hoàng hậu. Mặc kệ trong mắt mọi người là Hoàng hậu có tâm kế mới đồng ý dưỡng An Khánh Công chúa hay thật sự xem như nữ nhi mà đối đãi thì ngoài mặt họ vẫn khen Hoàng hậu một tiếng “từ mẫu”, tấm lòng nàng quả thật đủ rộng lớn, mà An Khánh Công chúa cũng thật sự nghĩ như vậy.

Tuy nói hiện tại Hoàng hậu và Hương Quý phi bất phân thắng bại nhưng xét về một phương diện nào đó thì rõ ràng Hoàng hậu đang chiếm thế thượng phong.

“Mẫu hậu dạy phải, con dâu nhất định sẽ nghe theo.” Hoàng hậu mỉm cười ôn nhu, so với bộ dạng lúc này nhìn Hạ Anh muốn thì quả thật là khác một trời một vực.

Thái hậu thấy thế chỉ gật đầu, không nói gì thêm, không gian khôi phục yên tĩnh.

Một số người bên dưới cũng nhận thấy động tĩnh của người phía trên, trong lòng cũng hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra, không biết ai là người đầu tiên mở đầu, bất quá âm thanh nghị luận cũng bắt đầu vang lên, xôn xao ngày càng lớn, người mở miệng hình như là cháu gái của Thái phó phủ nên nói chuyện cũng không chút kiêng kỵ đối với những người đang ngồi phía trên.

“Nàng ta còn muốn múa đến khi nào? Thật mất mặt a!”

Theo sau đó là một tràng âm thanh trào phúng.

“Không biết là nữ nhi nhà ai, làm ra chuyện như vậy thì sau này còn có mặt mũi nào mà nhìn mặt người khác?” Một vị tiểu thư lên tiếng, nàng tương đối là người dễ gần, giao tình với cháu gái Thái phó rất tốt, mặc dù cảm thấy bản thân làm vậy là không đúng nhưng lời nói của Hạ Nguyệt Lam - cháu gái Thái phó cũng không sai, cho nên mới lên tiếng phụ họa.

“Ta mà học theo nàng chỉ sợ phụ thân ta sẽ từ ta mất!” Một vị tiểu thư khác cũng sợ hãi thảm thán, gia đình nàng so với gia đình khác tư tưởng tương đối cũ kỹ, gia giáo rất nghiêm, ngay cả thường ngày cũng khó mà bước chân ra ngoài, hiện tại nhìn thấy Hạ Anh trình diễn một màn như vậy, quả thật là bị kích thích.

“Nếu là khuê các thì đạo lý nhỏ nhặt như vậy sao có thể không hiểu?” Lời nói lạnh lạnh vang lên, Ngọc phù xuất thân từ thư hương, giữ chức Đại Học Sĩ của Đại Ngụy, từ nhỏ Ngọc Thanh Như đã được dạy dỗ nghiêm khắc, thứ nàng xem trọng đầu tiên chính là gia giáo lễ nghĩa.

“Về sau tốt nhất vẫn là tránh xa nàng ra.” Trường Bình Hầu đích nữ Liên Như Nguyệt cũng lắc đầu, đối với nữ nhân như vậy, nhìn vào liền biết không có gia giáo, nếu cùng nàng ta tiếp xúc, chỉ sợ đến lúc đó thanh danh của các nàng cũng sẽ bị hủy.

“Lúc này ta nhìn thấy nàng bước từ trên xe ngựa của Tiết phủ xuống, hẳn là người Tiết gia.” Nàng là nữ nhi của Hộ bộ Thượng thư đại nhân, cho nên đối với xe người của Lễ bộ Thượng thư phủ sớm đã nhìn quen, vốn dĩ lúc đầu nàng còn thấy mặt phụ mẫu đến chỗ đám người Tiết gia chào hỏi, nhìn thấy Hạ Anh bước xuống xe ngựa cũng không mấy bận tâm, hiện tại ngẫm lại đúng là đau đầu.

“Dạy dỗ ra một nữ nhi như vậy, xem ra Tiết gia này cũng không phải loại tốt lành gì.” Xuất thân từ gia tướng, tính tình nàng vốn hào sảng, yêu ghét đều thể hiện ra mặt. Nàng tuy là người phóng khoáng nhưng phóng khoáng như Hạ Anh đây, nàng cũng không thể nuốt trôi.

Lời nói của những người ban đầu thì chỉ khiến người khác cảm thấy tự bản thân xấu hổ, về sau những người khác thấy Thái hậu cùng Hoàng hậu phía trên không tỏ vẻ gì thì gan cũng bắt đầu lớn, càng nói càng khó nghe, nháy mắt hoa viên đầy tiếng nghị luận xôn xao, mà Hạ Anh phía trên đài biểu diễn tựa hồ cũng đã để ý xung quanh.

Động tác trên tay ngừng lại, Hạ Anh ngẩn ngơ đưa mắt nhìn phía dưới đài, ánh mắt của họ thể hiện rất rõ: chăm chọc có, chê cười có, vui sướng khi người gặp họa cũng có, những người bên dưới không phải nhìn nàng với sự ngưỡng mộ giống như với Tiết Liên Kiều vừa nãy, phát hiện điều này đối nàng mà nói, rõ ràng là đã kích rất lớn!

Đối mặt với tình huống này Hạ Anh tất nhiên không thể tiếp tục múa nữa, giữa hoa viên rộng lớn vài chục người đang ngồi thì nàng lại đứng lặng thinh nơi đó, tựa như một đóa hoa lẳng lặng giữa trời đêm. Dưới áp lực ánh mắt bậc này, lại thêm những lời nói khó nghe, cho dù là một người trưởng thành cũng khó mà ổn định cảm xúc, huống hồ là một nha đầu mới hơn mười tuổi như Hạ Anh?! Lần đầu tiên được nhiều người nhìn đến nhưng lại không phải là ánh mắt ngưỡng mộ khiến Hạ Anh nảy sinh sự sợ hãi, bước chân lùi về phía sau một bước, một chân nàng không bắt kịp tiết tấu, giẫm phải làn váy bên dưới, hô lên một tiếng, thân hình nàng liền ngã nhào xuống đất, mất cả chân liền sưng đỏ cả lên.

Người dưới đài sừng sốt, không ít nữ nhân đối với việc nàng mất mặt thì cũng không khách khí cười to, mà nam nhân thì có vẻ trầm tĩnh hơn, dù sao thì nam nhân chính là tránh xa hậu viện, cho nên tranh đấu giữa các nàng, bọn họ không ủng hộ, cũng không xen vào.

“Hay cho một Phụng Vũ Cửu Thiên! Hay cho một phong tình diễm vũ!”

Toàn trường vắng lặng, nghe thấy một giọng nói như ngọc vang lên, khiến Hạ Anh bị đau chân cũng tò mò ngẩng đầu.

Phụng Vũ nhan như họa, khoác lên người phụng vũ bảo đồ rực, nàng ngồi ở vị trí chủ tọa, toàn thân đều hiện vẻ uy nghi khiến người khác không thể xem thường. Bởi vì khoảng cách khá xa nên Hạ Anh cũng không nhìn rõ cảm xúc của người phía trên, nhưng dựa theo tuổi tác thì nàng hẳn là Hoàng hậu nương nương, lúc này lên đài biểu diễn nàng cũng không dám ngẩng đầu nhìn, hiện tại thấy được trong lòng Hạ Anh có một chút kích động khó nói.

Nghe được câu nói đầu tiên của Hoàng hậu, Hạ Anh như được khích lệ, sắc mặt lộ vẻ vui mừng nhưng còn chưa đợi nàng vui mừng lâu thì tin dữ liền đột ngột như bão táp thổi đến, câu nói phía sau của Hoàng hậu không hề che giấu sự châm chọc, giờ phút này nếu Hạ Anh không nhận ra ác ý trong lời nói đó thì nàng thật ngu ngốc!

Dường như ngay lập tức, Hạ Anh liền nhanh chóng quỳ khụy gối, gương mặt hồng hào giờ đã trở nên tái nhợt, khó coi vô cùng.

“Hoàng hậu nương nương, tiểu nữ sai rồi, xin Hoàng hậu nương nương bớt giận...” Phong tình diễm vũ gì chứ? Đây rõ ràng là Phụng Vũ Cửu Thiên nàng đã học hơn nửa tháng!

Hạ gia dù sao cũng là tri phủ của Khâm Châu, cho nên từ nhỏ Hạ Anh đã được nuôi dưỡng như tiểu thư khuê các, vũ kỹ nàng cũng từng được học qua, tuy không phải là thiên tài về lĩnh vực này nhưng rõ ràng là năng lực của nàng cũng không tệ, học múa nửa tháng đã có thể luyện đến trình độ như vậy đã là tốt lắm rồi, vũ nương dạy múa cho nàng cũng thường xuyên khen ngợi nàng khiến Hạ Anh liên quên mất trong Tiết phủ còn có một người vũ kỹ hơn nàng rất nhiều. Thời gian gần đây, Hạ Anh mới nhớ đến Tiết Phong Linh hình như cũng đang luyện múa, nàng lên đến Mẫu Đơn Các xem trộm, phát hiện vũ kỹ của Tiết Phong Linh so với nàng chỉ có hơn chứ không có kém, nghĩ đến việc Tiết Phong Linh biểu diễn xong thì sẽ không còn ai bận tâm đến nàng thì Hạ Anh rất buồn bực, không chút do dự chạy về tìm Tiết thị cáo trạng.

Thời gian này Tiết thị luôn ở bên cạnh lấy lòng Tiết lão thái thái, biết tin Tiết lão thái thái mời một vũ nương tốt nhất ở vũ phường đến dạy múa cho Hạ Anh thì lấy làm vui vẻ, mẫu thân hai người ngày ngày ôn chuyện, thập phần thân thiết. Cho nên biết được tin tức Tiết Phong Linh cũng muốn biểu diễn vũ kỹ thì nàng ngày ngày thổi gió bên tai Tiết lão thái thái, ý đồ khuyên nàng đừng để Tiết Phong Linh biểu diễn. Tiết lão thái thái đối với điều này lấy làm không vui, liền bảo Tiết Phong Linh đến hỏi chuyện, không biết hai người đã nói gì nhưng Tiết Phong Linh rất nhanh liền đồng ý với Tiết lão thái thái, nàng hôm nay sẽ không biểu diễn, Tiết lão thái thái đối với việc Tiết Phong Linh ngoan ngoãn nghe lời cũng thập phần vừa lòng, nghĩ đến lần này ủy khuất cho nàng nên trong lòng đối với cháu gái này lại càng yêu thương hơn. Bất quá Tiết lão thái thái không biết rằng, điều này đối với Tiết Phong Linh không hề ủy khuất, đối với sự việc này, nàng sớm nghĩ đến, biết rõ Tiết lão thái thái sẽ thiên vị Hạ Anh nên Tiết Phong Linh cũng không ghen tỵ mà ngược lại trong lòng nàng đã tính toán kỹ lưỡng.

Năm nay Tiết Phong Linh vừa bước qua tuổi mười ba, còn hai năm nữa nàng sẽ đến tuổi cập kê, đến lúc đó thì hôn sự của nàng sẽ được quyết định. Với dung mạo và tài năng của bản thân, Tiết Phong Linh cũng tin tưởng bản thân sẽ không lo lắng đến việc có gả ra ngoài được hay không, điều nàng lo lắng là gả cho người nào, làm chính thê hay thiếp thất! Dĩ nhiên nàng không nhỏ, Ngụy đế đã lớn tuổi, Tiết Phong Linh tất nhiên không mong muốn tiến cung làm phi, sự chú ý của nàng hoàn toàn dồn lên người nhi tử của Ngụy đế. Hiện tại tin tức tuy chưa truyền ra nhưng nàng cũng biết Lý Kiều nhất định sẽ là Thái tử phi tương lai, mà muội muội của nàng ta Lý Thiên cũng chiếm vị trí Trắc phi, thân là biểu muội, Tiết Phong Linh cảm thấy nàng vẫn là nên từ bỏ Thái tử mà chuyển mục tiêu sang các vị hoàng tử khác. Tuy nói Thái tử rất có cơ hội sẽ thừa kế ngôi vị Hoàng đế nhưng Ngụy đế còn chưa lập trữ quân, những vị hoàng tử khác vẫn còn có cơ hội, mà nàng cũng còn có cơ hội. Cho nên hôm nay Tiết Phong Linh mới viện lý do không biểu diễn, bởi vì nàng cũng không sớm như vậy đã bộc lộ tài năng, dù sao Lý Kiều vẫn còn chưa gả cho Thái tử, nếu nàng biểu diễn mà lọt vào mắt xanh của hắn, khiến hắn muốn lập nàng làm thiếp thì so với chết còn khó coi hơn, vẫn là nên đợi hôn lễ của Thái tử diễn ra, đợi đến đại thọ của Thái hậu cũng không muộn.

Mà Hạ Anh lúc này vẫn đang suy nghĩ rốt cuộc bản thân đã múa sai ở đâu mà chọc giận Hoàng hậu nương nương?

“Người cũng biết bốn cung đang tức giận?” Từ Hoàng hậu nhếch môi, mắt phụng nheo lại, lộ vẻ lười biếng, bộ dạng nàng tựa như đóa mẫu đơn cao quý, khiến người khác không dám khinh nhờn.

Từ Hoàng hậu trước giờ rất biết cách đối nhân xử thế, tính tình nàng cũng ôn hòa dễ gần nhưng cũng không phải người dễ chọc, ngày thường đối với những sai lầm nhỏ nhất của người khác đều không đặt vào mắt nhưng hôm nay lại không bỏ qua cho Hạ Anh, đúng là khiến người khác mở rộng tầm mắt.

Phi tần phía dưới đối với cách cư xử của Hoàng hậu hôm nay cũng lấy làm lạ, các nàng sống trong cung đã lâu, một số người thì vừa tiến cung cách đây ba năm, bất quá đối với tính tình Hoàng hậu xem như hiểu rõ. Từ Hoàng hậu ngày thường là một bộ dạng ôn nhu hòa nhã nhưng tính tình của nàng ngược lại rất nóng nảy, khi nàng đề lộ sự lười biếng tức là cơn giận đã lên đến đỉnh điểm, tức quá hóa cười mới có bộ dạng như vậy. Trong đầu đám phi tần phía dưới đều lộ một dấu chấm hỏi thật to, không rõ ràng nguyên nhân Hoàng hậu tức giận, dù sao cũng chỉ là một điệu múa, có cần tức giận vậy không?

Môi mông của Hương Quý phi không khỏi giương lên, nhìn vẻ mặt hiện tại của Hoàng hậu thì không khỏi nhớ đến chuyện năm đó. Nữ nhi Lý gia trước giờ luôn là ứng cử viên sáng giá cho ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, Từ Hoàng hậu sở dĩ có thể thay thế Lý Nguyệt Chi ngồi lên vị trí Hoàng hậu này thực chất công lao đều là nhờ vào điệu múa Phụng Vũ Cửu Thiên, nếu không luận nhan sắc, với dung nhan sắc nước hương trời của Lý Nguyệt Chi, Từ Hoàng hậu nào có thể so sánh? Phụng Vũ Cửu Thiên - một khúc thành danh, không thể không nói, Từ Hoàng hậu đã bộc lộ hết vẻ đẹp vốn có của nó, nàng tựa như phụng hoàng đang cánh, kinh diễm tứ phương, ngay cả Hương Quý phi thân là địch thủ của nàng ta cũng không khỏi thán thán một tiếng.

Nàng cùng Hoàng hậu tranh đấu cũng không phải ngày một ngày hai, nhờ vậy mà hậu cung mới giữ thế cân bằng nhưng khi nữ nhân đó xuất hiện, thế cân

bằng liền nhanh chóng bị phá vỡ. Nàng ta xuất thân không cao, là vũ nương của vũ phường, không rõ vì sao lại có thể gặp gỡ và lọt vào long nhãn của Ngụy đế. Thời gian nàng ta tiến cung không lâu liền từ một Dung hoa nhỏ bé nhảy lên chức vị Quý tần, thậm chí chỉ cách một bước nữa là nàng ta thật sự nằm trong Tứ phi, Ngụy đế còn đặt biệt ban cho nàng ta danh hiệu “Vũ” để khen ngợi cho phượng diện vũ kỹ của nàng ta.

Năm đó sinh thần Hoàng hậu, Vũ Quý tần lại biểu diễn một điệu “phong tình điểm vũ” trước mặt Ngụy đế, Hoàng hậu và tất cả cung phi hướng Ngụy đế cầu hoan, điều này chẳng khác nào tát thẳng vào mặt của Hoàng hậu. Nhưng điều khiến Hoàng hậu thật sự tức giận chính là điệu múa của Vũ Quý tần là từ Phượng Vũ Cửu Thiên biến tấu lại, động tác hoàn toàn không khác mấy nhưng lại bộc lộ sự khát vọng của nữ nhân đối với nam nhân. Phượng Vũ Cửu Thiên của Từ Hoàng hậu bộc lộ sự cao quý thanh nhã không thể nghi ngờ của phượng hoàng - vạn điều chi vương, vậy mà Phượng Vũ Cửu Thiên của Vũ Quý tần mà phong tình điểm vũ, so với vẻ thanh lệ cao quý của Hoàng hậu từ trên người nàng lại bộc lộ ra sự diễm lệ quyền rũ không nói lên lời.

Từ Hoàng hậu vốn rất tự hào về điệu vũ của bản thân nhưng không ngờ nó lại trở thành bàn đạp để nữ nhân đó bước lên con đường sủng phi, không ngoài dự đoán, đêm đó Ngụy đế liền đến cung của nàng ta ngủ qua đêm, đối với Hoàng hậu mà nói, đây chính là sỉ nhục!

Vốn dĩ đối với nữ nhân cùng nàng tranh sủng, Hương Quý phi cũng không mấy bận tâm, dù Ngụy đế sủng hạnh bao nhiêu nữ nhân thì tuyệt đối sẽ không vắng vẻ nàng, nàng vốn định để cho Vũ Quý tần bình an sống qua ngày, ai biết được nữ nhân đó lại không biết điều, cái thai trong bụng nàng mà nàng ta cũng muốn động tay động chân. Hương Quý phi xuất thân danh tướng, tính tình nàng vốn không hề ôn hòa như tên của nàng, mà ngược lại, có thù tất báo! Vũ Quý tần vì muốn tranh sủng, không từ thủ đoạn với thai nhi của bản thân, trên cương vị là mẫu thân, Hương Quý phi nàng cũng tuyệt đối không bỏ qua cho nàng ta, vì vậy hậu cung mười năm trước mới có một màn Hoàng hậu cùng Quý phi hợp tác, diệt trừ yêu phi.

Sau cái chết của Vũ Quý tần, hậu cung liền khôi phục vị thế cân bằng, ký sự cung đình này vốn dĩ là chuyện chỉ có những người đi trước mới biết được, không ngờ hôm nay lại được xem lại một màn của nữ nhân năm xưa.

“Thân là tiểu thư khuê các mà lại trình diễn một màn phong tình điểm vũ này trước mặt mọi người, người... không cảm thấy xấu hổ sao?”

Mặt Hạ Anh cứng lại, ánh mắt ngơ ngác không rõ, nàng dường như vẫn chưa ý thức được bản thân đã làm ra chuyện kinh thiên động địa thế nào.

“Người đâu, lời nha đầu này ra ngoài đánh 50 đại bản cho bổn cung!” Nhìn đến vẻ mặt của Hạ Anh, Từ Hoàng hậu lắc đầu phát tay, dù sao cũng chỉ là một nữ hài mới lớn, có mặt tại đây thì cũng thuộc dòng dõi quan lại quý tộc, nếu thật sự lời nàng ta ra ngoài chém thì chỉ sợ người nhà nàng ta cũng không bỏ qua, còn chưa nói đến những người xung quanh sẽ nhìn nàng với ánh mắt thế nào? Mặc kệ là bị người khác lợi dụng hay thật sự nàng ta muốn hướng nhi tử của nàng cầu hoan thì điều này quả thật đã chọc giận nàng, hình phạt như vậy đối với nàng ta đã là tốt lắm rồi.

Thái hậu bên cạnh nhìn cách làm của Từ Hoàng hậu cũng không hề ngăn cản, chứng tỏ cách làm của nàng thỏa đáng, Thái hậu cũng cảm thấy đồng tình.

“Hoàng hậu nương tha mạng, Hạ Anh sai rồi, cầu người tha mạng...” Đến lúc này Hạ Anh cũng không muốn làm rõ đúng sai nữa, nàng chỉ muốn giữ cái mạng nhỏ của bản thân, 50 đại bản mà rơi xuống, thân là nữ nhi liễu yếu đào tơ, mạng nàng làm sao có thể giữ được? Cho dù giữ được mạng thì chỉ sợ cuộc sống sau này nàng chỉ có thể nằm trên giường quãng đời còn lại!

Chỉ cần nghĩ thôi Hạ Anh đã thấy sợ rồi!

Từ Hoàng hậu gờ tay ngăn cản, sắc mặt có chút khó coi: “Người gọi Hạ Anh? Là người Hạ gia?” Lúc này nàng ta giới thiệu, nàng cũng không hề bận tâm mà lắng nghe, không nghĩ đến nha đầu này lại là người Hạ gia. Họ Hạ ở Đại Ngụy không tính là ít nhưng họ Hạ có thể có mặt trong bữa tiệc lớn của cung đình, thì chỉ có người nhà Hạ gia của Hạ Thái phó.

Hạ Thái phó, người này là đế sư, luận công trạng, luận uy tín, đều có sức ảnh hưởng đến quan trường, nàng vẫn còn muốn mượn sức của Hạ gia để trợ giúp nhi tử bước lên đế vị.

“Là là, tiểu nữ thật sự gọi Hạ Anh, là người Hạ gia...” Không biết vì sao đột nhiên Từ Hoàng hậu lại hỏi như vậy nhưng có thể khiến Hoàng hậu chậm trễ phạt nàng, thì liền tốt.

“Hạ muội muội, nha đầu này chắc không phải cháu gái của muội chứ?” Hương Quý phi im lặng nãy giờ rốt cuộc cũng mở miệng.

Hạ phi sững sờ: “Không có!” Nàng vốn dĩ chỉ muốn xem kịch vui, không nghĩ đến liên lụy đến bản thân, đúng là tai bay vạ gió!

“Không phải người nhà Hạ gia, sao lại mang họ Hạ?” Tâm trạng vốn dĩ đã không tốt, hiện này lại một màn này, Thái hậu cũng buồn bực lên tiếng.

“Oan uổng cho thần thiếp, thần thiếp thật sự không hề biết nha đầu này.”

Hạ phi một mực phủ định mối quan hệ giữa Hạ gia và Hạ Anh, điều này khiến Từ Hoàng hậu tỏ phào nhẹ nhõm.

“Người đâu, mang nàng ta ngoài đánh thêm 20 đại bản vì tội ngụy tạo thân phận.” Nếu đã không phải người nhà Thái phó thì nàng cũng không cần kiêng kỵ nữa.

Hộ vệ nghe lệnh, lập tức từ hai bên đi đến lên đài chế ngự Hạ Anh, ý đồ muốn lôi kéo nàng xuống dưới nhưng Hạ Anh một mực gầy dựa, không chịu nghe theo. Dù nàng cố sức thế nào cũng không thể thoát được, hai cánh tay của nam nhân như gong kèm khóa chặt, sức lực nhỏ bé của nàng làm sao mà có thể phản kháng? Trong lúc giằng co, Hạ Anh ma sát lấy lấy y phục trên người, một miếng ngọc từ thắt lưng nàng rơi ra, tạo một thanh âm vô cùng thanh thúy.

“Loảng xoảng.”

Chương 69: Bạch ngọc mắt trộm (1)

Một vật mang hình dáng của Phật Quan Âm, không lớn, to bằng bàn tay của trẻ con, toàn thân được bao phủ bởi một màu trắng sữa, nhẵn nhụi sáng bóng, trắng nõn như mỡ dê, hình dạng Quan Âm được chạm khắc tinh xảo, tinh tế như thật, trên người Quan Âm như toát lên một vẻ cao quý lạ kỳ, va chạm với nền gạch tạo ra thanh âm thanh thúy.

“Đó là gì?” Từ Hoàng hậu ngồi ở vị trí chủ vị, đối mặt với Hạ Anh không ngừng cầu xin chỉ nhắm mắt làm ngơ, hôm nay nàng ta đã quyết định biểu diễn một màn thì này thì lễ ra nàng ta nên chuẩn bị tâm lý cho sự trừng phạt của nàng. Thân là Hoàng hậu, đối với những chuyện có thể bỏ qua nàng liền bỏ qua, nàng cũng không có ý định làm khó một nữ hài, tuy nhiên nàng ta đã dám dấn động đến uy nghiêm của mẫu nghi thiên hạ là nàng, chẳng lẽ nàng không nên trừng phạt?!

Mục đích của Hoàng hậu chính là muốn giết gà dọa khỉ, nàng là người nắm giữ hậu cung nhưng hậu cung lại hiếm có người nào kinh sợ phượng uy của nàng, mà ngược lại bọn họ còn thường xuyên khiêu khích, bởi vì Thái hậu vẫn còn đó cho dù Hoàng hậu là người nắm quyền hậu cung nhưng Thái hậu mới là chủ nhân thật sự. Huống hồ chức vị của Hương Quý phi cũng không phải là hư danh, người có thể tranh đấu với nàng đến hiện tại cũng chỉ có nàng ta, cho nên Từ Hoàng hậu cũng không dám xem thường Hương Quý phi, hai người vẫn luôn giữ thế giằng co, người cười cuối cùng là ai vẫn chưa thể biết được.

Thanh âm như sứ va chạm vào nền gạch, trong lúc mọi người đang ồn ào thì thanh âm đó rất nhanh bị lấn át đi nhưng Từ Hoàng hậu vẫn chú ý đến, bởi vì nàng luôn chú ý đến động tĩnh của Hạ Anh, nhưng bởi vì khoảng cách khá xa nên nàng không không có thấy rõ vật gì rơi ra, trong lòng chỉ nghĩ không biết nha đầu này muốn giờ trò gì?

Một số người ở gần vị trí của Hạ Anh mới phát hiện rõ đây là một miếng ngọc bội, ngọc bội bằng bạch ngọc, vẻ ngoài sáng bóng đẹp đẽ vô cùng, chỉ cần người có hiểu biết nhìn vào liền biết vật này có giá trị không nhỏ, chỉ ít so với những miếng ngọc khác thì đẹp và tinh tế hơn nhiều.

Cầm y vệ một tay giữ Hạ Anh, tay còn lại đem miếng ngọc nhặt lên, chất liệu bạch ngọc mát lạnh, cầm trên tay liền cảm thấy thoải mái, thân là nam tử hán cũng có chút yêu thích không nỡ buông tay, tuy nhiên đứng trước Thái hậu cùng Hoàng hậu, cho dù cho hần mười lá gan hần cũng không dám để lộ tâm tư không thuận khiết này.

Thái cô cô là nha hoàn hồi môn của Từ Hoàng hậu, nàng chăm sóc Hoàng hậu từ nhỏ, cho đến hiện tại cũng đã gần bốn mươi năm, từ An Định Hầu phủ cho đến Hoàng cung, Hoàng hậu vẫn luôn để nàng hầu hạ bên người, rất được Hoàng hậu tín dụng, bất kì cung nữ nào trong Phượng Nghi Cung đều không phải cúi đầu dưới Thái cô cô. Tuổi tác nàng hiện tại cũng đã ngoài tứ tuần nhưng vì là hồng nhân bên cạnh Hoàng hậu cho nên dung nhan của nàng được bảo dưỡng rất tốt, nhìn vào chỉ như mới ngoài ba mươi, không giống các ma ma trong cung, trên người luôn giữ vẻ mặt nghiêm nghị khó chịu khiến người khác sợ hãi, trên người Thái cô cô mang vẻ thân thiện dễ gần, bất quá người thông minh đều rõ ràng, nữ nhân trong hậu cung, sao có thể mang dáng vẻ thân thiện dễ gần? Cho dù có thì sợ chỉ là do các nàng nguy trang mà thôi, Thái ma ma dù sao cũng là cung nữ đứng đầu hậu cung, trên tay không biết đã dính biết bao nhiêu máu, sao có thể đơn giản như vẻ bề ngoài của nàng?

Đối mặt với vị cô cô này, cầm y vệ cũng không dám có ý khinh nhờn. Tuy nói người học võ đều thô lỗ, đầu óc không thể phát triển so với chân tay nhưng hần cũng không phải người ngu ngốc, mà ngược lại hần rất thức thời, hiện tại thế lực của Thái tử không ngừng vươn xa, những Hoàng tử khác đều bị Thái tử kiềm chế, vị Hoàng hậu này hần tất nhiên không dám đắc tội.

Nhận lấy miếng ngọc từ tay Thái cô cô, rốt cuộc cũng hiểu được vì sao mọi người lại lộ ánh mắt như vậy, ngay cả những người có thân phận cao quý cũng để lộ ánh mắt kinh ngạc. Cẩn thận đánh giá miếng ngọc, lần đầu tiên nàng nhìn thấy miếng ngọc bội đẹp như thế, không... không phải, đây hẳn là lần thứ hai nàng nhìn thấy, cho dù là Từ Hoàng hậu ngày ngày đều nhìn qua châu báu lấp lánh, sớm đã không còn cảm giác gì đối với những món trang sức lộng lẫy nhưng đứng trước miếng ngọc này cũng nhìn không được mà cảm thán.

Mọi loại ngọc đều bắt nguồn nhuyễn ngọc, trên thế gian có rất nhiều loại ngọc nhưng loại ngọc vừa sáng bóng vừa tinh xảo như vậy, thu hút ánh mắt người khác đến thế thì chỉ có thể là Dương chi bạch ngọc - được gọi là vua của nhuyễn ngọc hay “bạch ngọc chi quan”.

Vuốt ve mảnh ngọc bội trong tay, mảy vốn giãn ra hiện tại lại dính chặt vào nhau, nàng xuất thân cao quý, loại ngọc nào chưa từng thấy qua? Liếc sơ cũng biết miếng ngọc bội này có thân thể không đơn giản, giá trị chỉ có dùng hai chữ “liên thành” hình dung, nghĩ đến miếng ngọc bội này rơi ra từ trên người của Hạ Anh, tâm tình phức tạp không thôi.

“Mẫu hậu, người xem...” Từ Hoàng hậu cũng không dám một mình đưa ra quyết định, dù sao Thái hậu vẫn còn ngồi đó, nàng cũng không thể xem như nàng ta không tồn tại, cho nên phải quay sang hỏi ý Thái hậu. Thái hậu một bên nhận lấy ngọc bội, ánh mắt trầm tĩnh như nước, đối với miếng ngọc chỉ cảm thấy tinh tế và quen thuộc, bất quá quen thuộc như thế nào thì nàng không rõ. May mắn có người phía sau mở miệng nhắc nhở, nghĩ đến lễ vật năm mới nàng sai người đến đến cho Lan nha đầu, cùng với miếng ngọc này tương tự đến tám phần, điều này khiến nàng không khỏi nghi hoặc nhìn Hoàng hậu.

“Thả nàng ra.” Nhận thấy ánh mắt của Từ Hoàng hậu, Thái cô cô liền nhanh chóng hiểu ý, cất tiếng thay chủ tử. Cầm y vệ nghe lệnh, thả Hạ Anh ra rồi

lùi về phía sau, Hạ Anh được giải thoát, tay chân run rẩy khê khệ xuống, trên đài cao chỉ có một mình nàng ngồi nơi đó, cô đơn quanh quẽ.

“Miếng ngọc này là của người?”

Hạ Anh không rõ ngẩng đầu, trong mắt hiện tại tràn ngập sợ hãi, nhìn thấy thần sắc nghiêm nghị của Từ Hoàng hậu liền nhanh chóng rút đầu, ánh mắt vội nhìn về một phía, nơi đó là chỗ ngồi của một nhà Thượng thư phụ nhân. Phát hiện ánh mắt của nàng, Thượng thư phụ nhân cũng không lảng tránh, ánh mắt hờ hững lạnh lùng, đối với sự cầu cứu của Hạ Anh chỉ nhắm mắt làm ngơ, thỉnh thoảng còn cùng Tiết Phong Linh trao đổi vấn đề gì đó, mà Tiết Phong Linh tất nhiên cũng phát hiện ánh mắt của Hạ Anh, thần sắc nàng lộ vẻ bất đắc dĩ, tựa hồ như muốn cứu nhưng lại không thể. Hạ Anh thấy thế, trong lòng phát lạnh, không rõ vì sao nàng lại đòi sống đòi chết nhất định phải đi dự cung yến lần này, tranh giành thiệp mời với Tiết Yên Hoa, kết cuộc lại tự rước lấy họa!

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, miếng ngọc bội này đúng là của tiểu nữ...” Lần thứ hai đối mặt với Từ Hoàng hậu, thần sắc của Hạ Anh đã bình tĩnh đi nhiều nhưng giọng nói vẫn không giấu được có chút run rẩy.

“Bồn cung cho người một cơ hội để nói thật, miếng ngọc này thật sự là của người?” Môi khẽ nhếch lên, ánh mắt lộ vẻ châm biếm thấy rõ.

Hạ Anh có chút chần chừ nhưng nghĩ đến chuyện hết thầy đều do Tiết lão thái thái chuẩn bị thì không chút do dự gật đầu: “Thưa... đúng như vậy.”

“Nha đầu to gan!” Một ngày Hạ Anh lại hai lần khiêu chiến uy nghiêm của nàng, uy nghiêm của mẫu nghi thiên hạ, thân là Hoàng hậu nàng sao có thể dễ dàng bỏ qua.

“Người hẳn là chán sống rồi đúng không? Miếng ngọc này là công phẩm do sứ thần Tây Lương mang đến để thể hiện tình hảo hữu giữa hai nước, khắp Đại Ngụy chỉ có ba miếng, vật quý giá như vậy, sao có thể là của người không rõ lại lịch như người?”

Hạ Anh sùng sốt, không thể tin vào tai mình, là nàng nghe nhầm sao? Vật này... là của Tây Lương Quốc mang đến, khắp Đại Ngụy chỉ có ba miếng, vô cùng quý giá?! Như vậy thì tại sao nó lại xuất hiện trong phòng của nàng? Không, không... vật này không phải đột nhiên xuất hiện trong phòng nàng, không phải đột nhiên nằm yên trên y phục của nàng, là... là Tiết lão thái thái cho người mang đến, nếu như vậy, lời của Hoàng hậu, làm sao có thể đầu?

Chuyện này... rốt cuộc là thế nào?!

“Không! Hoàng hậu nương nương... miếng ngọc bội này là... là của tổ mẫu cho tiểu nữ, chuyện này tiểu nữ không biết gì cả! Xin nương nương khai ân...”

Thấy Hạ Anh vội vàng phủi sạch trách nhiệm, Từ Hoàng hậu chỉ cảm thấy buồn cười: “Có con chuột nào ăn vụng xong lại bảo là mình ăn? Có người nào trộm đồ xong lại thừa nhận là mình trộm?”

“Nương nương... xin người hãy tin tiểu nữ, tiểu nữ thật sự không có trộm đồ...” Hạ Anh mãnh liệt lắc đầu, giờ phút này nụ cười của Từ Hoàng hậu đối với nàng mà nói chẳng khác nào nụ cười của tử thần, đối mặt với tử thần, bản thân chết lúc nào cũng không hề hay biết.

“Thuần tỷ tỷ, miếng ngọc bội mà Hương Quý phi tặng người đâu rồi?”

Thuần Ngọc Công chúa sùng sốt, bàn tay theo bản năng sờ đến thắt lưng để tìm kiếm ngọc bội, phát hiện nơi đó trống rỗng, không khỏi đưa mắt nhìn xuống, miếng ngọc của bản thân đã không cánh mà bay. Ánh mắt nàng rơi vào người Hạ Anh, lại đưa mắt nhìn đến An Khánh Công chúa bên cạnh, ánh mắt không rõ ý vị.

Động tĩnh của hai người không lớn nhưng người phía trước đều nghe được không sót một lời.

Nụ cười trên mặt Hương Quý phi cứng lại, nàng vốn dĩ là muốn một bên ngồi xem kịch vui, không nghĩ đến lại liên quan đến nữ nhi của chính mình. Cẩn thận nhìn lại miếng ngọc trên tay Thái hậu, Hương Quý phi đột nhiên nhớ đến mấy tháng trước Tây Lương Quốc có đưa đến ba miếng ngọc bội, Ngụy đế đặc biệt mang một miếng đến hiếu thảo với Thái hậu, Từ Hoàng hậu thân là chính thể của Ngụy đế, tất nhiên cũng có được một miếng, mà miếng ngọc còn lại Ngụy đế tất nhiên tặng cho sủng phi của hắn - Hương Quý phi nàng.

Ngày đó tình cờ Lam Thuần Ngọc đến thỉnh an nàng, nhìn thấy miếng ngọc liền yêu thích không thôi, vốn dĩ Hương Quý phi cũng không định cho nữ nhi, dù sao đây cũng là lễ vật Ngụy đế ban, tất nhiên không thể tùy tiện tặng cho người khác, nhưng nghĩ đến lời của Tô Dư Đại sư nói năm nay nữ nhi sẽ gặp nạn, vì lo lắng, Hương Quý phi đã cho nữ nhi miếng ngọc bội, mong có thể giúp nàng bình bình an an.

Hiểu con không ai bằng mẹ, nhìn sắc mặt Lam Thuần Ngọc, Hương Quý phi liền biết nhất định là có chuyện!

“Miếng ngọc của Thuần Nhi biến mất?” Đối với việc Hương Quý phi mang miếng ngọc của Ngụy đế ban tặng cho nữ nhi của nàng ta, Từ Hoàng hậu cũng biết rõ, Ngụy đế sùng ái nữ nhi này của hắn, nàng biết, chỉ là nàng không mấy bận tâm, dù sao Lam Thuần Ngọc chỉ là thân phận nữ nhi, so với hoàng huynh của nàng thì nàng hoàn toàn không để uy hiếp đến địa vị của nhi tử nàng, cho nên thái độ của nàng đối với nàng ta vẫn không lạnh không nhạt.

“Thưa mẫu hậu, đúng là... có chuyện này.” Cho dù Từ Hoàng hậu không phải là người sinh hạ nàng nhưng nàng ta là người chính thể của Ngụy đế, bất kể là con cái của vị phi tần nào, cũng phải đối với Từ Hoàng hậu cung kính gọi một tiếng “Mẫu hậu”, đó là cung quy tồn tại lâu đời, cho dù Hương Quý phi được sùng ái thế nào, Lam Thuần Ngọc cũng chỉ có thể gọi nàng một tiếng “Mẫu phi” mà thôi.

“Mất khi nào?” Thái hậu nhíu mày, cung yến năm nào diễn ra cũng náo nhiệt như vậy nhưng chưa từng nghe các vị hoàng tử, công chúa mất trộm đồ, dù sao đồ vật của hoàng cung, nếu tùy tiện lấy đi cũng có thể bị ban chết, cho nên rất ít có người ngu ngốc như vậy, dù ham muốn thế nào cũng chỉ có thể

nhìn để thỏa mãn ánh mắt của bản thân.

“Bẩm Hoàng tở mẫu, lúc này khi con gặp gỡ An Khánh muội muội vẫn còn, không biết từ khi nào mà...” Càng về sau giọng nói càng nhỏ đi, bất quá mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Lam An Khánh bị điểm danh, cũng không chút sợ hãi mở miệng: “Đúng vậy a, lúc này đứng bên cạnh Thuần tỷ tỷ, con còn khen miếng ngọc của tỷ ấy đẹp đâu! Huống hồ khi ấy... không chỉ có một mình con đứng cạnh tỷ ấy a?”

Lời của An Khánh Công chúa vừa dứt, những thiên kim tiểu thư phía dưới đều lộ vẻ bất mãn, Lam Thuần Ngọc là công chúa được Ngụy đế sủng ái nhất, người vây quanh nàng sao có thể ít được? Lời nói của An Khánh Công chúa chẳng khác này bảo miếng ngọc của Thuần Ngọc Công chúa là do một trong số các nàng lấy trộm? Tuy rằng không nói thẳng ra nhưng hàm ý rõ ràng là ám chỉ như vậy, người thông minh đều có thể nghe ra. Các nàng xuất thân danh giá, chỉ là một miếng ngọc, cho dù đẹp đến thế nào, quý đến thế nào các nàng cũng không thể vứt bỏ thân phận mà làm chuyện không ra thể thống như vậy!

Vị An Khánh Công chúa này, đúng là khinh người quá đáng!

“An Khánh, chú ý lời nói của mình!” Từ Hoàng hậu nhăn mày, tỏ vẻ không hài lòng đối với lời nói thiếu suy nghĩ của Lam An Khánh.

Lam An Khánh ủy khuất cúi đầu, nàng đơn giản chỉ là muốn phản kích lại lời nói của Lam Thuần Ngọc mà thôi, trước khi nàng đến miếng ngọc vẫn còn, sau khi nàng đến miếng ngọc biến mất lúc nào không hay, lời như vậy... rõ ràng là muốn ám chỉ nàng lấy miếng ngọc đó! Nàng không tin Từ Hoàng hậu không nghe ra hàm ý trong lời nói của nàng ta, tại sao Từ Hoàng hậu lại bênh vực nàng ta thay vì nàng chứ?

“Hoàng hậu tỷ tỷ, nếu nàng là người đáng nghi nhất, như vậy còn không mau bắt nàng ta lại để truy hỏi?” An Quý nhân không muốn nhìn nữ nhi của bản thân phải chịu oan ức.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, lời của An muội muội thật không sai...” Hương Quý phi tất nhiên cũng muốn đòi công đạo cho nữ nhi.

“Hoàng hậu nương nương khai ân, cầu xin người, tiểu nữ thật sự không làm gì cả...”

“Miếng ngọc bội này chính tay bản cung đưa cho Thuần Nhi, hiện tại miếng ngọc của nàng mất tích, nó lại xuất hiện trên người người, người còn không nhận tội sao?”

“Quý phi nương nương tha mạng, tiểu nữ thật sự không biết vì sao miếng ngọc của công chúa lại xuất hiện ở trên người tiểu nữ...”

“Người đâu mau bắt nàng ta lại!” Không đợi Từ Hoàng hậu lên tiếng, Hương Quý phi đã tranh thủ giữ lấy quyền chủ động.

“Nương nương tha mạng.. Mợ, cứu mạng Anh Nhi a...”

Đến lúc này Thượng thư phu nhân cũng không thể nhắm mắt làm ngơ được nữa, dù sao ánh mắt của những người xung quanh đều đang tập trung vào nơi này, vì vậy nàng chỉ có thể đứng dậy đi về phía trước, đến trước mặt Từ Hoàng hậu nhẹ nhàng hành lễ.

“Thiếp thân tham kiến Hoàng hậu nương nương, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an.”

“Hóa ra là Lý muội muội, ta còn tưởng là ai đâu?”

“Làm bản phượng nhãn của nương nương, Hạ Anh là nữ nhi của muội muội phu quân thân thiếp.”

“Ra là vậy?” Nếu Thượng thư phu nhân đã ra mặt, Từ hoàng hậu cũng không có ý định làm khó, cho dù nàng không nể mặt Lý gia bên kia cũng phải để cho Thái hậu một phần mặt mũi, dù sao Thượng thư phu nhân cũng là cháu gái của Thái hậu, bất quá về phần ngọc bội, chuyện này liên quan đến danh dự của hoàng thất, không thể bỏ qua.

“Nể mặt Lý muội muội, ta có thể tha tội chết cho nàng ta nhưng tội sống khó mà bỏ qua được.” Từ Hoàng hậu lắc đầu, đối với Thượng thư phu nhân, nàng một câu xưng muội muội, hai câu xưng muội muội, quả thật là tình cảm thâm thiết.

Thượng thư phu nhân hiểu rõ tính nghiêm trọng chuyện này, đối với nàng tính mạng của Hạ Anh không quan trọng, nàng ra mặt thay Hạ Anh chỉ vì bất đắc dĩ, dù sao cũng dễ để ăn nói với trượng phu, may mắn Từ Hoàng hậu còn nể mặt, nếu không người mất mặt nhất không phải Hạ Anh mà là Lý Nguyệt Chi nàng!

“Thiếp thân hiểu rõ sự khó xử của nương nương, thiếp thân cũng không người nói đạo lý, chỉ là chuyện này vẫn chưa tra rõ, chỉ mong nương nương bao dung, có thể điều tra rõ ràng, không cần ủy khuất người vô tội.” Hạ Anh là cháu gái của nàng, xét về mặt nào thì hai người vẫn còn một tầng quan hệ, không nói đến việc trượng phu sẽ phản ứng thế nào khi nàng để mặt sự sống chết của Hạ Anh, chỉ nghĩ đến biết Tiết lão thái thái thì một mực cung chiêu Tiết thị cũng hiểu rõ nàng ta sẽ có thái độ gì, chỉ sợ ngày sau nàng khó mà sống yên ổn. Cách duy nhất hiện tại có thể cứu được Hạ Anh chính là điều tra rõ ràng mọi việc, đến lúc đó nếu nàng ta trong sạch thì cùng lắm Từ Hoàng hậu sẽ ban thưởng một số thứ xem như bồi thường, sau đó mọi chuyện liền kết thúc, có lẽ vật bị miếng Tiết lão thái thái cũng không thể đến tìm nàng phiền toái, nhưng nếu Hạ Anh thật sự có tội, nàng quả thật lực bất tòng tâm, để mặt Từ Hoàng hậu định đoạt, dù Tiết lão thái thái có tức giận thì hãy đến tìm Từ Hoàng hậu trút giận!

“Đã như vậy, người hãy điều tra rõ ràng đi.” Thái hậu là người bao che, nếu Thượng thư phu nhân đã ra mặt, nàng tất nhiên sẽ bênh vực cháu gái mình.

Từ Hoàng hậu không tức giận mà ngược lại chỉ mỉm cười: “Muốn điều tra, đầu tiên phải điều tra từ trên người Thuần Nhi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69-2: Bạch ngọc mất trộm (2)

Lam Thuần Ngọc sững sốt, không nghĩ đến Từ Hoàng hậu lại đẩy mũi nhọn về phía bản thân. Miếng ngọc của nàng mất, nàng là nạn nhân, mặc dù không tránh khỏi có phần trách nhiệm nhưng lời vào miệng của Hoàng hậu, nàng từ nạn nhân liền trở thành thủ phạm.

Lam Thuần Ngọc vừa bước qua tuổi mười bốn không lâu, một năm sau nàng liền sẽ nhanh chóng làm lễ cập kê, nữ mười lăm liền xem như trưởng thành, thân là công chúa hoàng thất, nàng không những xuất sắc về dung mạo, mà còn thông minh chẳng thua gì nam nhân, nếu không chỉ dựa vào nàng là nữ tử... làm sao có thể khiến Ngụy đế yêu thích?!

Từ Hoàng hậu thu nhận Lam An Khánh là có mục đích nhưng cũng không thể phủ nhận cách mà nàng ta đối xử với Lam An Khánh cũng chẳng khác gì nữ nhi của mình, cho nên Lam An Khánh xem nàng ta như mẫu hậu mà quên đi mẫu thân ruột thịt của mình là An Quý nhân cũng không sao, dù sao ôn dưỡng dục cũng lớn hơn ôn sinh thành, nhưng với nàng thì không giống vậy. Nàng có một mẫu thân là Hương Quý phi - đối thủ một sống một còn với Hoàng hậu, dù là về mặt cảm tính hay lý tính thì trong lòng nàng vẫn không thể xem Hoàng hậu là người tốt, chứng kiến những thủ đoạn mà nàng ta sử dụng lên người ca ca, nàng lại càng không dễ dàng bị gương mặt hiền lành, nở nụ cười hiền từ với chính mình mà lừa tin nàng ta là người tốt.

Hạ Anh có phải là người lấy miếng ngọc bội của chính mình hay không, nàng không dám khẳng định nhưng dựa vào thái độ của Lam An Khánh, nàng có thể nhận ra âm mưu trong đó. Sống trong cung từ nhỏ, đối với tính tình của Lam An Khánh nàng cũng xem như rõ ràng, một người ích kỷ như nàng ta, hôm nay lại chủ động cùng nàng xưng muội gọi tỷ, quả thật không phải là chuyện tốt lành gì, nói nàng ta không phải có ý đồ, nàng sẽ không tin.

Cẩn thận đánh giá Hạ Anh, trên người y phục trang sức đều thuộc hàng thượng phẩm, nói nàng ta xuất thân danh gia cũng có không ít người tin, bất quá cách cư xử của nàng ta quả thật không phải là cách cư xử của tiểu thư khuê các, thân là người được dạy dỗ nghiêm khắc từ nhỏ, lễ nghi của Lam Thuần Ngọc thuộc vào hàng không thể chê bai, ngay từ khi chứng kiến thái độ tự tin đến thái quá của Hạ Anh, nàng đã muốn cười nhưng phải kìm nén.

Diện mạo của Hạ Anh so sánh với những nữ tử có mặt tại đây thì chỉ thuộc hàng trung đẳng, gương mặt của nàng có thể xem là thanh tú dễ nhìn nhưng cũng không phải loại mỹ nhân hiếm có gì, so với Lam An Khánh còn thua hẳn một bậc, dòng máu hoàng tộc, người thường sao có thể so sánh? Thế mà nàng ta tựa hồ vẫn chưa nhận thức được vị trí của mình, tự nhận là không tước cao quý, nhìn người khác với ánh mắt khinh thường như vậy, quả thật là khiến người khác khó chịu, chẳng trách lại đắc tội Hoàng hậu.

Thật ra, nếu hôm nay Thượng thư phụ nhân không ra mặt, Lam Thuần Ngọc có lẽ cũng tương kế tựu kế theo ý Từ Hoàng hậu, dù sao ngoài mặt Hoàng hậu là người đang thắng thế, nếu đối đầu trực tiếp với nàng ta cũng không phải chuyện tốt, thuận theo nàng ta nàng cũng chẳng mất mát gì, huống hồ đối với loại nữ nhân không biết nhận thức về vị trí của bản thân mình như Hạ Anh, Lam Thuần Ngọc cũng không có thiện cảm.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ai lại nghĩ rằng nữ nhân không biết điều như Hạ Anh lại là cháu gái của Thượng thư phụ nhân? Thượng thư phụ nhân xuất thân từ Lý gia, nàng là đích nữ của Thừa tướng phủ, trên triều đình Lý Thừa tướng hô mưa gọi gió, uy phong lẫm liệt, dưới hậu cung lại có Thái hậu ngự trị, nắm quyền một phương, có thể nói Lý gia ở Đại Ngụy, quyền khuynh thiên hạ, không thể lay chuyển. “Quyền khuynh thiên hạ” - bốn từ này tuy nói là đại nghịch bất đạo, nhưng muốn hình dung thế lực của Lý gia, quả thật ngoại trừ bốn từ này thì không còn từ nào thích hợp hơn nữa.

Từ Hoàng hậu mặc dù xuất thân từ An Định Hầu phủ nhưng so ra với Lý gia vẫn là thấp hơn một chút, có thể hai mươi năm trước An Định Hầu nhận được sự tin sủng của Ngụy đế, trên dưới triều đình không có đối thủ thì ngày hôm nay đã không còn huy hoàng như xưa, phủ dung sớm nở tối tàn. An Định Hầu mấy đời có công với Đại Ngụy, là trung thần có tiếng, nhưng Hầu gia hiện tại tuổi tác đã cao, có lẽ cũng sống không đến mấy năm nữa, Từ Hầu gia anh minh thần võ bao nhiêu thì hậu thế của hắn lại vô dụng bấy nhiêu, trong đám con cháu đông đúc của Từ gia không có người có năng lực gánh vác cả Từ phủ, nếu không phải có Từ Hoàng hậu ở phía sau hỗ trợ, Thái tử lại đang xuân phong đắc ý thì Từ gia sớm đã suy tàn, chỉ sợ không đến mấy năm ở Đại Ngụy này sẽ không còn tồn tại An Định Hầu phủ, không còn tồn tại chức vị An Định Hầu gia nữa.

Trước mặt Thượng thư phụ nhân có Lý gia ở phía sau chống lưng, Từ Hoàng hậu cũng phải kiêng kỵ vài phần, dù sao Từ gia cũng không còn như trước, hiện tại thiên hạ này chỉ còn lại Lý gia độc tôn trước mắt thánh nhan. Từ Hoàng hậu mặc dù không có hảo cảm với Thượng thư phụ nhân nhưng nàng vẫn muốn mượn thế lực ở sau lưng của Thượng thư phụ nhân là Lý gia để đưa nhi tử của chính mình lên ngôi Hoàng đế, mặc dù hôn ước của Thái tử và Lý Kiều vẫn chưa nói ra nhưng người trong cung sớm đã biết rõ, vì không muốn phá vỡ giao tình với Lý gia nên mới đem tất cả sự việc của Hạ Anh vớt cho nàng. Lam Thuần Ngọc cũng không nghĩ rằng Từ Hoàng hậu sẽ thật sự đòi lại công bằng cho nàng, chỉ sợ là muốn mượn tay nàng diệt trừ nữ nhân đang quý đó, mà nàng ta lại không đắc tội với Thượng thư phụ nhân bên kia, nói đi nói lại, Hạ Anh vẫn là có ý đồ không an phận đối với nhi tử của nàng ta.

Âm mưu tranh đấu hậu cung quả thật khiến cho lòng người lạnh run.

Nàng neho mắt, trong mắt là vẻ lạnh lùng khó thấy, sinh ra trong hoàng tộc, ngày ngày phải đối mặt với những điều này, nàng hẳn sớm đã quen thuộc, chỉ là trong lòng nàng cảm thấy, bản thân vẫn không thích hợp với những nơi như thế này. Cho dù nàng có nguy trang cách mấy, Lam Thuần Ngọc cũng không thể lừa dối bản thân, nàng sinh ra là không thuộc về nơi này. So với những tiểu thư khuê các ở đây, nàng quả thật cao quý hơn bọn họ, bọn họ là chim trĩ, còn nàng là không tước, thân phận cách biệt, chim trĩ hăm mộ sự lộng lẩy của không tước cũng là điều hiển nhiên, nhưng đằng sau vẻ xa hoa

lòng lấy mà bọn họ đang hâm mộ là gì... bọn họ liệu có từng nghĩ đến?

Ánh mắt nàng rơi vào người Hạ Anh, nhớ đến ánh mắt tham vọng của nàng ta thì khóe môi không khỏi nở một nụ cười tự giễu, thường dân muốn vào cung, muốn một cuộc sống vinh hoa phú quý, còn công chúa như nàng... lại muốn thoát khỏi ngai vàng điện ngọc, thoát khỏi chiếc lồng giam mang tên hoàng cung này, chuyện đời đúng là thường khiến cho người khác cảm thấy buồn cười!

“Thuần Nhi, mẫu hậu nói chuyện với con, sao con lại không trả lời?” Thấy bộ dạng nữ nhi xuất thần, Hương Quý phi cũng cảm thấy lo lắng, khi nhìn thấy nụ cười tự giễu của nữ nhi, nàng liền biết Lam Thuần Ngọc lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, sợ Từ Hoàng hậu mượn cớ phạt nữ nhi, Hương Quý phi đã nhanh chóng mở miệng, ý đồ muốn đánh thức nữ nhi đang ngẩn ngơ nơi đó.

Lam Thuần Ngọc giật mình, nhìn đến ánh mắt sâu thẳm của Hương Quý phi, tâm tình nàng như sợi dây đàn bị đứt, vội vàng ổn định tâm thần, nhanh chóng che đi suy nghĩ đầy mắt.

“Mẫu hậu tha lỗi, Thuần Nhi cũng chỉ là đang nghĩ đến chuyện vừa rồi, con muốn suy nghĩ kỹ trước khi nói ra mọi chuyện, dù sao trách oan người vô tội cũng không tốt.” Lam Thuần Ngọc nở nụ cười nhưng ý cười lại không đến đáy mắt, tay cầm khăn lụa không khỏi nắm chặt, tựa hồ như đang kìm nén thứ gì.

“Ồ?” Từ Hoàng hậu ngạc nhiên, vẻ mặt hiền từ: “Thế Thuần Nhi đã suy nghĩ kỹ chưa?” Hoàng thất Đại Ngụy có không ít công chúa nhưng người được Ngụy đế sủng ái nhất cũng chỉ có Lam Thuần Ngọc, tất nhiên nàng ta hẳn phải có chỗ hơn người, so với Hương Quý phi, quả thật là trò giỏi hơn thầy.

“Chuyện là... lúc này Thuần Nhi đã gặp qua Hạ tiểu thư, chi là con cũng không chú ý đến khi đó ngọc bội liệu có mất hay chưa?” Nàng ngập ngừng, có chút không xác định trả lời. Miếng ngọc bội đó ngay từ lần đầu bắt gặp tại chỗ mẫu phi, nàng đã vô cùng yêu thích, tất nhiên với sự yêu thương của mẫu phi dành cho nàng, miếng ngọc liền nhanh chóng ở trong tay nàng, cho nên đối với việc miếng ngọc bị mất, Lam Thuần Ngọc cũng có chút không vui.

Từ Hoàng hậu nhướn mày tỏ vẻ hứng thú.

“Hạ tiểu thư đến chào hỏi con, khi đó không chỉ có một mình Hạ tiểu thư mà còn rất nhiều vị tiểu thư khác nữa đến chào hỏi con...” Người nhiều như vậy, còn muốn để ý xem các nàng tiếp cận nàng là có mục đích gì sao? Mục đích của bọn họ chẳng phải đã rõ như ban ngày rồi sao?

“Điều đó cho thấy Thuần Nhi của chúng ta rất được người khác yêu thích.” Từ Hoàng hậu cười, bộ dạng chẳng khác nào đối xử với nữ nhi thân sinh của chính mình, tất nhiên Lam Thuần Ngọc cũng không coi là thật.

“Mẫu hậu quá lời, hàn huyên vài câu con liền trở về bên cạnh hoàng tổ mẫu, không nghĩ đến ngọc bội lại biến mất.” Thật ra khi đó nàng nhìn thấy Hương Quý phi nên mới không cùng các vị tiểu thư khác tiếp tục hàn huyên, nhưng ở trước mặt Từ Hoàng hậu, nếu nói bản thân vì nhìn thấy mẫu phi mới trở về thì thật không ổn, dù sao khi Thái hậu, Hương Quý phi đến Từ Hoàng hậu cũng xuất hiện, trước mặt mẫu hậu là nàng ta, nàng lại nói là trở về bên cạnh mẫu phi của chính mình, như vậy chẳng phải khiến nàng ta mất hết mặt mũi ư? Đến lúc đó không biết Từ Hoàng hậu sẽ nổi trận lôi đình gì mà thổi gió bên tai của phụ hoàng, dù sao tình thế hiện tại phụ hoàng tựa hồ rất coi trọng Thái tử!

“Nói như vậy, Thuần nhi đầu cũng không thể xác định được ngọc bội là biến mất lúc nào?” Biết rõ Lam Thuần Ngọc khai gian nhưng Thái hậu vẫn nhắm mắt cho qua, thật thật giả giả gì đó không quan trọng, mặt mũi hoàng thất mới là quan trọng.

Nàng gật đầu: “Đúng là như vậy, bởi vì khi đó có quá nhiều người, Thuần Nhi cũng không dám khẳng định.” Ánh mắt nàng như có như không liếc về phía Lam An Khánh, hành động này tất nhiên lọt vào mắt một số người ở đây.

“Tỷ nói như vậy không phải có chút không đúng sao?” Nàng nhiu mày, đối với lời giải thích của Lam Thuần Ngọc có phần bất mãn.

Lời của Thuần Ngọc Công chúa tựa hồ không thể xác nhận Hạ Anh chính là thủ phạm, điều này khiến cho mọi người bên dưới bắt đầu nghi ngờ, cũng khiến mọi người đi vòng vòng, không rõ rốt cuộc thủ phạm trộm mất miếng ngọc của nàng là ai. Bất quá qua thái độ của Thuần Ngọc Công chúa, mọi người khẳng định dù thân là người trong cuộc nhưng nàng cũng không hề biết rõ chuyện gì mà ngược lại, An Khánh Công chúa thân là người ngoài cuộc lại tựa hồ như biết rõ mọi chuyện. Một số người không khỏi nhớ đến sự việc này bắt đầu hết thảy là do An Khánh Công chúa khi đó đã hô lên mới khiến người khác chú ý, chuyện bé xé ra to. Càng nghĩ kỹ lại thì càng có nhiều chi tiết sơ hở khiến người khác nghi ngờ, nhìn đến Thuần Ngọc Công chúa rù rù mắt, bộ dạng mất mát, lại nhìn đến An Khánh Công chúa bộ dạng bất mãn, trong lòng mọi người đồng loạt đều có cùng một suy nghĩ: Chẳng lẽ mọi chuyện đều do An Khánh Công chúa an bài?

Không phải đâu!

Nói thế nào đi nữa thì hai người bọn họ cũng là tỷ muội, quan hệ cũng không tệ đến mức muội muội trộm ngọc bội của tỷ tỷ rồi vu oan cho người khác? Huống hồ nếu nói An Khánh Công chúa là chủ mưu thì Hạ Anh này lại là thế nào? Chẳng lẽ hai người bọn họ lại hợp tác với nhau? An Khánh Công chúa thông đồng cùng người ngoài mà trộm đồ của thân tỷ?

Chắc là không đâu?

Nhưng mà... dựa vào tính tình của An Khánh Công chúa, chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

Nhất thời phía dưới liền xôn xao một mảnh.

“Tỷ nói, An Khánh Công chúa thật làm ra chuyện này sao?” Nghe tiếng nghị luận xung quanh, Từ Thu Nhi ngập ngừng, thì thầm với thân tỷ bên cạnh.

Từ Thu Nhược nhíu mày, không có trả lời muội muội ngay lập tức, dù sao chuyện này cũng liên quan đến mặt mũi hoàng thất, có thể để người ngoài các nàng nghị luận sao?

“Có phải hay không chờ xem sẽ biết.”

Từ Thu Nhi gật đầu, tính tình tỷ tỷ trước giờ trầm ổn, luôn lấy đại cục làm trọng, Từ gia tuy không có nam tử xuất chúng nhưng thế hệ nữ tử các nàng cũng không phải loại phế vật ngồi yên để mặc người khác an bài. An Khánh Công chúa trước giờ là người thế nào, tỷ muội các nàng còn không rõ sao, dựa vào loại phẩm hạnh như vậy, quả thật chuyện xấu gì nàng ta cũng có thể làm.

Giương mặt Thái hậu từ đầu chí cuối vẫn luôn bình tĩnh không gợn sóng, mà Thượng thư phụ nhân bên dưới cũng không có mấy phản động tình, khiến người khác cảm thấy, tình cảm của các nàng thật nhạt nhẽo.

Khác hẳn với một đám nữ nhân không lộ biểu tình, Hạ Anh đang quý sớm đã vui mừng không thôi, nàng không phải người ngu ngốc, nghe lời của Thuận Ngọc Công chúa ít nhiều cũng hiểu rõ mọi chuyện, hóa ra là An Khánh Công chúa vì lòng ghen tỵ mới lấy trộm miếng ngọc của thân tỷ để hãm hại nàng, ánh mắt nàng hướng Thuận Ngọc Công chúa lộ vẻ căm kích, hoàn toàn quên mất chuyện miếng ngọc bội trên người nàng vốn dĩ là khi nàng trở về phòng, nó đã xuất hiện ở nơi ấy.

Đối với sự căm kích của Hạ Anh, Lam Thuận Ngọc chỉ cười không nói, nàng không muốn làm con cò trong tay Hoàng hậu, cũng không muốn để Lam An Khánh thực hiện được âm mưu của bản thân, không nghĩ sẽ nhận ân tình của Hạ Anh, bất quá đối với nàng đó không phải là chuyện xấu.

“Muội nói như vậy, so với ta tựa hồ còn rõ hơn?” Lam Thuận Ngọc nghi hoặc mở miệng, trong lòng thầm nghĩ con thô đã mắc bẫy.

Từ Hoàng hậu trăm phượng ngàn kẻ muốn dụ nàng kể lại mọi chuyện để đổ lỗi lên đầu của Hạ Anh, một phần tâm tư vì chính mình muốn gây khó dễ cho Tiết gia nhưng lại muốn nàng là người gánh tội thay. Như vậy thì nàng chỉ còn cách ăn miếng trả miếng, dưới gối Hoàng hậu không có nữ nhi cho nên ra Lam An Khánh sẽ là mục tiêu để nàng hướng tới, dù sao so với nam nhân thì nữ nhân vẫn luôn dễ dàng lợi dụng hơn, đến lúc đó Từ Hoàng hậu tự bẽ mặt đập chân mình cũng không thể trách nàng được.

“Tất nhiên, không bằng để muội kể lại mọi chuyện để đỡ mất thời gian.” Ánh mắt nàng nhìn về phía Lam Thuận Ngọc lộ vẻ xem thường, trong lòng thầm nghĩ chỉ có một chuyện nhỏ như vậy cũng không làm tốt được, quả thật là vô dụng.

“An Khánh còn đang nói hàm hồ gì vậy?” Thấy kế hoạch bị phá hỏng Từ Hoàng hậu có chút không vui.

“Lúc này con cũng có ở đó cùng Thuận tỷ tỷ, con cũng là nhân chứng quan trọng. Đối với hành động đáng nghi của nàng ta, con cũng có chú ý đến, cho nên mặc kệ là lời của Thuận tỷ tỷ hay của con, chẳng phải đều giống nhau sao?”

Thái hậu nhíu mày: “Đây là chuyện công chúa nên là sao?”

“Đây không phải chuyện công chúa nên làm nhưng thân là muội muội, quan sát những người tiếp cận tỷ tỷ vốn là điều hiển nhiên, con nói không đúng sao, hoàng tử mẫu?” Đối với lời nói của bản thân Lam An Khánh tự lấy làm đắc ý mà không hề phát hiện điều gì bất thường.

“Hít!”

Tiểu thư khuê các phía dưới hít một ngụm khí lạnh, hai mắt tròn to tỏ vẻ không thể tin được, mà công tử thế gia lại bày ra vẻ mặt cổ quái, có chút không tin vào tai mình.

“Chuyện này... sở thích của Lam An Khánh này quả thật là đủ biến thái a!” Cháu gái Thái phó Hạ Nguyệt Lam đầu tiên là sùng sốt, sau đó toàn thân nàng trên dưới đều nổi một tầng mồ hôi lạnh, cảm thấy chuyện đi ngược lại với luân thường đạo lý thế này vẫn là có chút không thể tiếp thu.

Liên Như Nguyệt khoe miệng co rút, tình cảm tỷ muội đơn thuần trong đầu nàng nháy mắt đã bị lời nói của Lam An Khánh thay thế thành những hình ảnh khác, trên đời này chỉ có nam nhân với nữ nhân mới thu hút lẫn nhau, chuyện đoạn tụ của nam nhân đã đủ khiến nàng cảm thấy khó tiếp thu, chẳng lẽ hiện tại lại xuất hiện trên người nữ nhân? Mà người này lại còn là công chúa đương triều nữa chứ?!

Ngọc Thanh Như trầm mặc, lời nói của An Khánh Công chúa vốn không thể so bì với Hạ Nguyệt Lam, nàng vốn dĩ chỉ muốn đơn thuần suy nghĩ, thật sự là. Đơn. Thuần. Suy. Nghĩ, vậy mà lời vào miệng Hạ Nguyệt Lam nháy mắt liền trở nên không trong sáng, nàng cảm thấy tam quan của bản thân thật sự bị lung lay dữ dội.

Mặc kệ cảm xúc của mọi người bên dưới An Khánh Công chúa tựa hồ rất hào hứng đối với việc có thể kể lại mọi chuyện cho tất cả mọi người ở đây.

Thời gian quay về một canh giờ trước, khi xe ngựa của Thượng thư phủ đến trước cổng hoàng cung.

Hoàng cung canh giữ nghiêm ngặt, nếu không phải hoàng thân quốc thích thì tuyệt đối không được phép ngồi xe ngựa để tiến vào bên trong, mặc dù Thượng thư phụ nhân là cháu gái của Thái hậu nhưng nàng mang thân phận là phu nhân Tiết phủ đến dự, cho nên phải giống như những người khác, xuống xe ngựa và đi bộ vào trong.

Con đường mòn cũng không xa lắm, từ xa đã thấy hoa viên một mảnh náo nhiệt, một nhà Thượng thư phụ nhân từ từ xuất hiện trước ánh mắt của những người khác. Thượng thư phụ nhân dẫn đầu với y phục lộng lẫy, so với những quý phu nhân ở nơi này thì tuổi tác của nàng quả thật không cao, dung nhan kiều diễm vạn phần, thu hút ánh mắt của người khác.

Mọi người ở nơi này đều là phu nhân quý tộc, đối với Thượng thư phu nhân cũng không xa lạ, các nàng biết rõ thời trẻ Thượng thư phu nhân là mỹ nhân có một không hai, tuy hiện tại đã có tuổi nhưng vẫn không che giấu được sự xinh đẹp vốn có, bất quá điều khiến người khác chú ý không phải ở nàng mà là một đám nữ nhi phía sau.

Tiết Lan Hương kiêu sa như hải đường, Tiết Phong Linh cao quý tựa mẫu đơn, Tiết Liên Kiều trầm lắng tựa phù dung, còn về Hạ Anh... mặc dù dung mạo không phải là xuất chúng nhưng nhờ có Tiết lão thái thái mang đến y phục lộng lẫy, trang sức đắt tiền khiến nàng cũng trở thành một con người hoàn toàn khác, tóm lại nữ nhi Tiết gia, quả thật là mỗi người một vẻ.

“Tam tỷ, người đó... là ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69-3: Bạch ngọc mất trộm (3)

Vừa mới đặt chân bước vào hoa viên, Tiết Liên Kiều đã nhạy cảm phát hiện có người đang nhìn nàng, chỉ là nơi này đông người như vậy, Tiết Liên Kiều cũng không dám ao tưởng rằng người nọ chính xác là nhìn nàng, cũng có thể người nọ đang nhìn người khác ở phía bên này. Tiết Liên Kiều cố gắng trấn an bản thân, chỉ là lần đầu tiên đối mặt với trường hợp như vậy, nàng vẫn là khó mà thích nghi được.

Người của tam phòng trước giờ đều không màng thế sự, có lẽ là bởi vì di truyền từ phụ mẫu cho nên Tiết Liên Kiều từ nhỏ tính tình đã lãnh đạm khó gần, nàng tuy mang một bộ dạng mỹ miều đáng yêu nhưng trên gương mặt hiếm hoi mà xuất hiện nụ cười. Từ nhỏ nàng đã sống biệt lập trong viện của mình, không giống những tỷ muội khác thường xuyên ra ngoài đùa giỡn, nàng chỉ thích những nơi yên tĩnh như thư phòng và hậu viện, ngoại trừ viện của bản thân thì đó là hai nơi mà nàng xuất hiện nhiều nhất. Đối với những nơi đông người, ồn ào náo nhiệt Tiết Liên Kiều chỉ cảm thấy cả người không thoải mái, bởi vì tính tình lập dị của nàng, những tỷ muội khác đều không muốn chơi cùng với nàng, cho nên sự tồn tại của Tiết Liên Kiều ở Thượng thư phủ có thể nói là con số không.

Đối với tính tình như vậy của nữ nhi, tam phòng cũng chỉ là bất đắc dĩ, mặc dù bọn họ đã mở lời khuyên bảo, ý đồ muốn nàng có thể hồn nhiên như những thiếu nữ khác, dù sao bộ dạng trầm tĩnh ít nói này hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác của nàng, nhưng Tiết Liên Kiều vẫn trước sau như một, không phải nàng không muốn thay đổi chỉ là có một số thói quen khó mà thay đổi. Đại phòng cùng nhị phòng thì chỉ nhắm mắt làm ngơ, tỏ vẻ không quan tâm, dù sao giữa bọn họ và nàng cũng không thân thiết gì, chuyện của tam phòng trước giờ ít có người để mắt đến, nếu không phải Tiết Mộ có một chút thành tựu, Tiết lão thái thái cũng sớm đã đuổi cả nhà tam phòng ra khỏi phủ. Tiết lão thái thái trước giờ vốn dĩ bất mãn với tam phòng, Tam lão gia không phải do nàng ta thân sinh, mà Tam phu nhân Dung thị lại xuất thân không cao, hiện tại gặp phải Tiết Liên Kiều đối với tổ mẫu là nàng ta xa lạ khó gần, Tiết lão thái thái lại càng không vừa mắt, nàng ta làm sao có biện pháp yêu thương Tiết Liên Kiều?

Tiết Liên Kiều thân là đích nữ của tam phòng nhưng địa vị so với thứ nữ của nhị phòng là Tiết Yên Hoa còn thua kém vài phần, một người sống thầm lặng, thua kém hơn những tỷ muội khác của mình vậy mà sau này lại trở thành người có thành tựu lớn nhất. Mang trên người thân phận cao quý, so với Tiết Thanh Liên hồng nhan bạc mệnh, Tiết Lan Hương phải tranh giành để được sống, Tiết Phong Lan chết không cam tâm thì nàng vẫn là tốt hơn nhiều lắm, bất quá đó là chuyện sau này.

Ánh mắt lơ đãng nhìn về phía đối diện, nơi đó là nơi dành cho nam tử quý tộc, người nào người nấy đều ăn vận chỉnh tề, một tay cầm quạt càng thêm hào hoa phong nhã, bộ dạng ngọc thụ lâm phong khiến một đám thiếu nữ bên này không khỏi e lệ. Nổi bật nhất giữa đám người không khỏi phải nhắc đến bạch y nam tử, hần đứng giữa đám người tựa như hạc giữa bầy gà, điều này nàng tuyệt đối không có nói thêm, mặc dù những nam tử khác đều mang một bộ dạng không tệ nhưng vẫn không tuần tú bằng bạch y nam tử.

Ngay cả Tiết Liên Kiều là người lạnh lùng cũng nhìn không mà đỏ mặt, bạch y như tuyết, tóc đen như mực, Tiết Liên Kiều không giống như những nữ tử khác thích những màu sắc rực rỡ, màu sắc nàng thích nhất chỉ có hai màu đen và trắng, màu trắng trong sạch thuần khiết, màu đen u ám huyền bí, những người thích màu sắc này là những người đơn giản nhưng lại chứa đầy âu lo muộn phiền. Bạch y nam tử ngồi tựa vào ghế, tay hần cầm một chén rượu, đầu hần nhẹ cúi, tóc mai rũ xuống, bộ dạng phóng khoáng tựa như không gì có thể trói buộc hần, chén rượu đặt lên môi, một hơi hết sạch, rượu chảy xuống yết hầu, hần không chỉ có vẻ ngoài tuấn mỹ mà ngay cả bộ dạng uống rượu cũng vô cùng quyến rũ.

Ánh mắt hần như có lửa, nóng bỏng và cuồng nhiệt như đang rình rập con mồi, so với bộ dạng bên ngoài mà hần biểu hiện hoàn toàn trái ngược. Bởi vì tóc mai che khuất đi cho nên Tiết Liên Kiều không dám khẳng định hần là đang nhìn nàng nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được, ánh mắt nóng bỏng di chuyển theo từng động tác của nàng, cuồng nhiệt đến mức khiến bản thân nàng cảm thấy sợ hãi.

“Muội nói bạch y nam tử đang kia?” Nghe Tiết Liên Kiều hỏi, ánh mắt Tiết Phong Linh di chuyển theo tầm mắt của nàng, nhìn đến khí thế bất phàm của hần, thầm nghĩ Tiết Liên Kiều thật sự là có mắt nhìn người, trong hoa viên nhiều người như vậy nàng ta lại đánh chủ ý lên người của bạch y nam tử, người này nhìn sơ cũng biết có thân phận không tầm thường, đợi khi thấy rõ dung mạo của đối phương, Tiết Phong Linh không khỏi giật mình.

Hần không phải là... Trường Bình Hầu Thế tử Liên Hạo Nguyên sao?

Nếu là người khác Tiết Phong Linh không dám tự nhận quen thuộc nhưng người này không ai khác chính là ca ca của khuê mật của nàng - Liên Như Nguyệt - Trường Bình Hầu đích nữ Đại tiểu thư, nàng sao có thể không nhận ra? Quan hệ giữa Tiết Phong Linh và Liên Như Nguyệt rất thân, bởi vì mẫu thân của Thượng thư phu nhân cũng chính là Thừa tướng phu nhân xuất thân từ Liên gia, cho nên mối quan hệ giữa Lý - Liên hai nhà có thể nói là rất tốt.

Từ nhỏ Tiết Phong Linh đã được Thượng thư phụ nhân dẫn đến Trường Bình Hầu phủ chơi cùng các vị thiếu gia tiểu thư nơi đó, Liên Như Nguyệt và nàng cùng tuổi, tính tình cả hai lại thập phần hòa hợp cho nên liền trở thành khuê mật của nhau.

Nàng đến Trường Bình Hầu phủ không ít lần, có thể nói là quen thuộc đến nằm lòng, nhưng số lần có thể gặp mặt Liên Hạo Nguyên thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, dù sao nam nữ khác biệt, không thường xuyên gặp nhau cũng là chuyện thường tình, dù có gặp mặt cả hai cũng chỉ khách sáo chào hỏi vài câu, với lại tính tình của hắn cũng khá nhàm chán, Tiết Phong Linh không có hứng thú với hắn, mà hắn tựa hồ cũng không có ý định dây dưa với nàng.

Liên Hạo Nguyên là một người ca ca tốt, nhìn cách hắn đối xử với muội muội Liên Như Nguyệt của mình cũng biết rõ hắn cung chiều nàng ta thế nào, tuy nhiên nếu lựa chọn làm phu quân của bản thân, Tiết Phong Linh tuyệt đối sẽ không chọn người như vậy, vấn đề không chỉ nằm ở phía bản thân nàng mà còn ở chính hắn. Liên Hạo Nguyên là nam nhân tuấn mỹ, điều đó là không thể phủ nhận, hắn là Thế tử của Trường Bình Hầu phủ - thân phận tôn quý, Trường Bình Hầu có công lao lớn trong việc khai quốc, được tiên hoàng vô cùng trọng dụng, chức vị thế tử Trường Bình Hầu phủ này là cha truyền con nối, mặc dù hiện tại Liên Hạo Nguyên chưa có công trạng gì to lớn nhưng chỉ cần một ngày hắn vẫn còn là Thế tử của Trường Bình Hầu thì không cần phải lo lắng đến cái ăn cái mặc, cho nên cái ghế Thế tử phi vẫn có không ít người tranh giành.

Đối với Tiết Phong Linh, thân phận Thế tử phi cũng không phải là quá cao, trước mặt Thái tử phi cùng Hoàng hậu, nàng vẫn phải hành lễ, mà nàng trước giờ không muốn thua kém một ai. Chưa nói đến việc Trường Bình Hầu nhiều thế thiếp như vậy nhưng chỉ có một nhi tử là Liên Hạo Nguyên, thân là nhi tử duy nhất của Liên gia, trách nhiệm mà hắn phải gánh vác không hề đơn giản, Trường Bình Hầu phu nhân tuy không nói nhưng nàng vẫn có thể nhìn ra được, nàng ta không có ý định để nhi tử bản thân chỉ có một thế. Trường Bình Hầu phủ nữ nhi nhiều nam ít, Trường Bình Hầu phu nhân tất nhiên muốn nhà cửa đông vui. Nam nhân tam thế tử thiếp vốn dĩ là chuyện không đáng nhắc đến, trong lòng Tiết Phong Linh cũng sớm đã chuẩn bị việc sau này phu quân của bản thân nạp thiếp, làm dâu Liên gia không tệ, chỉ là tham vọng của nàng quá lớn, trong suy nghĩ của nàng, làm thế của thân cũng không bằng làm thiếp của quân, thân phận tuy là thiếp nhưng vẫn cao hơn không biết bao nhiêu người. So với việc bản thân nàng chường mất chức vị Thế tử phi Trường Bình Hầu phủ thì nàng lại càng chường mất Liên Hạo Nguyên nhiều hơn, nam nhân này vốn dĩ không đơn giản như vẻ bề ngoài của hắn, bởi vì cùng là một loại người cho nên Tiết Phong Linh lại càng hiểu rõ Liên Hạo Nguyên hơn, một khu rừng không thể có hai hổ, hai người có cùng suy nghĩ, có cùng tham vọng tuyệt đối không thể sống cùng một mái nhà. Huống hồ hắn vốn dĩ cũng không vừa mắt nàng, Tiết Phong Linh trước giờ vốn kiêu ngạo, nàng làm sao có thể chấp nhận một người chán ghét nàng làm phu quân?

Cho nên nhiều lần Trường Bình Hầu phu nhân tỏ ý ra hiệu, nàng vẫn giả vờ như không biết, còn không thì lấy lý do bản thân chưa cập kê, chuyện hôn sự phải nghe theo quyết định của phụ mẫu mà từ chối, mà Liên Hạo Nguyên từ đầu chỉ cuối chỉ im lặng, để mặc nàng đóng vai ác, cũng vì điều này mà Trường Bình Hầu phu nhân đã có cái nhìn không tốt về nàng, chỉ là cũng không đến mức vạch trần ra.

“Hắn... là Trường Bình Hầu Thế tử - Liên Hạo Nguyên.” Đào mắt một vòng thấy ánh mắt mọi người đều dồn về phía nàng, Tiết Phong Linh hải lòng thu hút. Mặc dù nàng chường mất đám nam nhân không có địa vị nhưng cực kỳ hưởng thụ ánh mắt bọn họ nhìn nàng, đây có phải gọi là lòng tham của nữ nhân hay không?

Liên Hạo Nguyên?

Hắn là nhi tử duy nhất của Trường Bình Hầu sao?

Mặc dù không thường xuyên ra phủ nhưng mọi chuyện nổi bật trong kinh thành, nàng vẫn là loáng thoáng nghe được, Trường Bình Hầu gia thế thiếp thành đàn, nữ nhi không thiếu nhưng nhi tử thì chỉ có duy nhất một mình Liên Hạo Nguyên, thân là đích tử, Liên Hạo Nguyên không chỉ được phụ mẫu yêu thương mà cũng được lòng không ít trưởng bối trong nhà, hắn lớn lên tuấn mỹ, hào hoa phong nhã có thừa, chỉ là tính tình có chút khác người. Hắn tùy hứng, thích làm theo ý mình nhưng chưa bao giờ vượt qua khuôn phép, thái độ biết lấy đại cuộc làm trọng như vậy, Liên gia bên kia đối với nhi tử này vô cùng hải lòng, có thể thấy được cho dù sau này thế thiếp trong phủ của Trường Bình Hầu có sinh thêm một nhi tử thì cũng không thể so sánh với Liên Hạo Nguyên, thiếu nữ trong kinh thành đối với Thế tử Trường Bình Hầu cũng ôm mộng không ít nhưng người có thể lọt vào mắt của hắn thì chưa từng xuất hiện.

“Làm sao? Ngũ muội để mắt đến hắn?” Tiết Phong Linh mở miệng trêu ghẹo.

“Không có.”

Biết được thân phận đối phương, Tiết Liên Kiều chậm rãi thu hồi ánh mắt, nàng là người thông minh, tất nhiên có thể nhìn ra một tia hứng thú thoáng qua trong ánh mắt của hắn, nam nhân này sinh sự hứng thú với nữ nhân, đại biểu cho điều gì, Tiết Liên Kiều còn không rõ ràng sao? Nàng còn chưa trưởng thành, kinh nghiệm không phong phú, lần đầu tiên đối mặt với nam tử như vậy, trong lòng ít nhiều cũng xuất hiện sự dao động, so với Tam phu nhân Dung thị, Tiết Liên Kiều hiểu rõ bản thân nàng rất rõ, thiếu nữ hoài xuân, Liên Hạo Nguyên là nam nhân có mị lực, nàng động lòng không phải là điều rất bình thường sao?

Một ánh mắt thoáng qua của hắn, Tiết Liên Kiều có thể cảm nhận được tim của nàng nhanh hơn một chút, chỉ là nàng cũng phát giác được, bản thân nàng không xứng với hắn, hắn là Thế tử tôn quý, mà nàng chỉ là nữ nhi của tam phong - một chi phòng nằm trong Thượng thư phủ, môn không đáng, hộ không đối, nàng cũng không dám trèo cao.

“Không nghĩ đến ngũ biểu tỷ nhìn cứng ngắc như vậy mà cũng biết đánh chủ ý lên người nam nhân? Bất quá người đó cũng không quá tệ đâu.” Hiếm có cơ hội Tiết Liên Kiều thất thố, Hạ Anh tất nhiên cũng muốn nhìn nàng mất mặt, trong lòng thầm nghĩ đến bản thân cũng nên tìm một nam nhân xứng đáng để dựa dẫm.

Tiết Liên Kiều nhú mày, không trả lời.

“Người không mở miệng, không ai nói người cầm đầu!”

“Tỷ!” Bị Tiết Lan Hương nằng, Hạ Anh tức giận đến mức giậm chân nhưng e ngại Thượng thư phu nhân ở bên cạnh nên cũng không dám làm lớn chuyện.

Ánh mắt thâm ý của Tiết Phong Linh rơi vào người Tiết Liên Kiều, thầm nghĩ nếu Tiết Liên Kiều thật sự có tình ý với Liên Hạo Nguyên thì nàng sẽ thuận nước đẩy thuyền, ra tay giúp đỡ Tiết Liên Kiều, đợi khi nàng ta trở thành Thế tử phi nhất định sẽ không quên bà mối này. Mặc dù đối với nàng chức vị Thế tử phi này không là gì nhưng có được sự giúp đỡ của Trường Bình Hầu phủ, con đường sau này không phải sẽ thuận lợi hơn sao? Chỉ là... không biết Trường Bình Hầu phu nhân có vừa mắt nàng dâu là Tiết Liên Kiều này hay không?!

“Tiết phu nhân, ngài tốt, ta là La Cẩm Tú - nữ nhi của La Hộ bộ Thượng thư, thay mặt phụ mẫu đến đây chào hỏi ngài.” La Cẩm Tú một thân váy hoa bước đến, bước chân nàng nhẹ nhàng, từ trên xuống dưới đều đề lộ phong thái của tiểu thư khuê các khiến không người nào có thể bắt lỗi.

“La tiểu thư khách khí, La phu nhân dạo này thế nào?”

“Đa tạ Tiết phu nhân quan tâm, mẫu thân vẫn tốt.” Vừa trả lời Thượng thư phu nhân nàng vừa cẩn thận đánh giá đám nữ tử phía sau nàng ta, nhìn đến dung mạo của Tiết Phong Linh, thân là nữ tử La Cẩm Tú cũng nhìn không được thắm than, dung mạo bậc này nàng thân là nữ tử cũng không khỏi nảy sinh lòng yêu thích huống hồ là đám nam nhân chỉ biết yêu bằng mắt.

“Mọi người đều nói lần này phu nhân đến dự cung yến, nhất định là rầm rộ.” Người nổi bật nhất đêm nay không ai khác chính là Thượng thư phu nhân, nhìn một đàn nữ tử mà nàng ta mang đến, như vậy mà không rầm rộ sao?

“La tiểu thư đúng là biết nói đùa.” Thượng thư phu nhân che miệng cười duyên, hàm ý châm chọc trong lời nói của La Cẩm Tú nàng sao có thể không nghe ra? Chỉ là nàng thân là trưởng bối, đối với một tiểu bối không hiểu chuyện, cần nàng phải đích thân dạy dỗ sao? Nàng cũng không muốn làm mất thân phận!

“Những vị này... đều là người nhà của phu nhân sao?” Ánh mắt La Cẩm Tú lóe sáng, trong lòng tràn ngập nguy cơ, sợ là không chỉ có một mình nàng cảm thấy nguy cơ.

“Đúng vậy, giới thiệu với La tiểu thư, đây là nữ nhi của ta, Tiết Phong Linh.” Thượng thư phu nhân kéo tay Tiết Phong Linh lên đằng trước, bộ dạng đầy tự hào như đang khoe bảo vật.

“Phong Linh tiểu thư đây đúng là tuyệt đại phong hoa.”

“La tiểu thư quá khen, tiểu thư cũng không kém gì...”

“Phu nhân quá khen, Cẩm Tú làm sao so sánh được với Phong Linh tiểu thư đây?”

Hai người một câu khen nhau, một câu khách sáo trả lời, kẻ xướng người họa thập phần ăn ý, La Cẩm Tú chỉ là một thiếu nữ, rõ ràng là không lớn bao nhiêu, vậy mà lời nói ra đều mang phong thái quý phu nhân, người ngoài không biết còn nghĩ rằng nàng ta ngang hàng với Thượng thư phu nhân đâu. Tiết Phong Linh sinh lòng bất mãn, một thiếu nữ bằng tuổi nàng lại trò chuyện với nàng như trưởng bối dạy dỗ tiểu bối, thân phận nàng ta cũng chẳng hơn nàng, dựa vào đâu nàng ta dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với nàng? Tuy nhiên thân là tiểu thư khuê các, nàng cũng không muốn tự làm bản thân làm mất mặt, La Cẩm Tú kiêu căng như vậy thì cứ để nàng ta kiêu căng, nàng tin tưởng mọi người ở đây đều có mắt để nhìn thấy mọi chuyện.

Thượng thư phu nhân ngoài mặt cười vui vẻ nhưng trong lòng thì không được vui vẻ như vậy, vai vế nàng cao hơn La Cẩm Tú vậy mà cách nói chuyện của nàng ta với nàng chẳng khác nào nàng bằng tuổi nàng ta, không biết La phủ dạy dỗ nữ nhi như thế nào, bộ dạng như vậy tuy nói là tiểu thư khuê các nhưng lễ giáo không biết vứt ở đâu hết rồi, kẻ như vậy mà cũng mang ra khỏi phủ, không sợ chuốc thêm phiền toái sao?

“Tham kiến công chúa điện hạ.” Hạ Anh thấy một nhà Tiết gia không để ý đến nàng liền buồn bực chủ động tách khỏi nhóm người, nhìn xung quanh thấy người người đều một trang y phục lộng lẫy, trong lòng liền vội muốn đi kết giao.

Một góc hoa viên, tiểu thư khuê các tập trung thành một nhóm, mỗi người đều dung mạo như hoa như ngọc, so với những người khác, nữ tử đứng giữa đặc biệt nổi bật hơn người, liễu mi như yên, ôn nhu nhân thực khiến người khác sinh lòng yêu mến. Đối với nữ tử đẹp hơn mình, Hạ Anh tất nhiên ghen tỵ không thôi nhưng nghĩ đến nơi này là hoàng cung, người đến chắc hẳn không tầm thường cho nên Hạ Anh đành dè nén tâm tư của bản thân xuống.

Nghe cách xưng hô của những nữ tử xung quanh đối với tranh y nữ tử, Hạ Anh lúc này mới cảm thấy may mắn vì lúc này nàng không có chủ động gây sự, không nghĩ đến tranh y nữ tử này lại chính là đương kim công chúa điện hạ, viên ngọc quý trên tay Ngụy đế! Nếu có thể kết giao với nàng ta, vậy thì nàng không cần phải trở về Khâm Châu xa xôi nữa, mà có thể đường đường chính chính làm tiểu thư của Tiết phủ.

“Người là...?” Câu chuyện bị cắt ngang, Lam Thuần Ngọc có chút không vui nhưng trên mặt cũng không tỏ vẻ gì.

“Tiểu nữ gọi Hạ Anh, ra mắt công chúa điện hạ.”

“Àn, hóa ra là Hạ tiểu thư.” Lam Thuần Ngọc gật đầu, biết rõ thân phận đối phương sắc mặt rất cuộc cũng tốt hơn một chút. Hạ gia ở Đại Ngụy không phải là thế lực dễ đắc tội, huống hồ hiện tại nàng còn muốn cùng Hạ gia giao hảo, Từ Hoàng hậu chủ động cùng Lý gia liên hôn, ý đồ muốn gia tăng thế lực của bản thân, Thái tử cũng sẽ có thêm cơ hội thành trữ quân tương lai, như vậy ngũ ca của nàng sẽ hết hi vọng sao? Lam Thuần Ngọc tất nhiên không thể đứng nhìn mẫu tử các nàng bị Hoàng hậu chèn ép được, tuy nói Từ Hoàng hậu mượn thế lực của Lý gia để củng cố địa vị của chính mình nhưng nhanh chóng muốn ban hôn cho Thái tử là một sai lầm, hơn nữa sai lầm này cũng không hề nhỏ.

Từ Hoàng hậu muốn lấy Đại tiểu thư Lý gia là Lý Kiều làm Thái tử phi để có thêm thế lực trợ giúp Thái tử, lựa chọn này đúng là không sai, Lý Kiều tuy

chỉ là nữ nhi của thứ tử do thiếp thất Thừa tướng đại nhân hạ sinh nhưng bởi vì Thừa tướng phu nhân quá cố không có hạ sinh nam tử cho nên địa vị của hân ở Lý gia xem như là người thừa kế chính thống, mà Lý Kiều là nữ nhi duy nhất của hân, đãi ngộ chẳng khác nào đích nữ, thân phận cũng xem như cao quý. Chỉ là Từ Hoàng hậu trăm tính vạn tính cũng không qua được sự tính toán của Thái hậu, Hoàng hậu vừa mất Lý Kiều là bởi vì nàng ta là Đại tiểu thư, nhưng Thái hậu lại vừa mất Nhị tiểu thư Lý Thiên, cả hai đều là thứ nữ, về mặt thân phận địa vị, cũng chưa hẳn là Lý Thiên thua kém Lý Kiều, chưa nói đến việc Lý Thiên là người hiểu chuyện, biết lấy lòng người khác, cho nên so với Lý Kiều, Thái hậu lại càng muốn Lý Thiên làm cháu dâu của mình hơn.

Quyết định của Thái hậu, Từ Hoàng hậu dù bất mãn cũng không dám cãi lại, cho nên Thái tử phải một lúc đính hôn với hai người, mà hai người này lại còn là tỷ muội, tỷ tỷ làm Thái tử phi, muội muội làm Trắc Thái tử phi, đối với Lý gia bên kia cùng Hoàng hậu bên này cũng không phải là điều vui vẻ gì, hai tỷ muội hầu hạ một chồng, Lý Thừa tướng khó mà chấp nhận được, mà Hoàng hậu tất nhiên cũng không muốn nữ tử của mình lấy hai tỷ muội Lý gia, dù sao nàng ta vẫn còn muốn có thể lực khác trợ giúp. Mà ca ca của nàng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, còn chưa lập phi, đây cũng là một lợi thế.

Đại Ngụy rộng lớn, thế lực trải dài bốn phương, Lý gia tuy lớn mạnh nhưng kinh thành không phải chỉ có một thế lực là Lý gia, Hạ Thái phó là Đế sư, quyền cao chức rộng, trong nhà còn có một chất nữ là Hạ Nguyệt Lam như hoa như ngọc, Trịnh vương nắm binh quyền trong tay, Thiên Ngôn Quận chúa tài mạo song toàn, Trường Bình Hầu đích nữ Liên Như Nguyệt thanh nhã thoát tục, tiểu thư nhà Trần quốc Tướng quân quốc sắc thiên hương, chưa nói đến các vị tiểu thư khác như Phù doãn Nguyệt gia Nguyệt Viên Viên hoạt bát linh động, Hàn Lâm viện Quách gia Quách Yến Giai mi thanh mục tú, Đại Học Sĩ Ngọc gia Ngọc Thanh Như băng thanh ngọc khiết, Hộ bộ Thượng thư La gia La Cẩm Tú phong tình vạn chủng, còn có các vị tiểu thư khác nhiều không đếm xuể, những vị tiểu thư này đều có tài có mạo, Hoàng hậu nhất định là tức chết khi để lỡ các vị tiểu thư này.

Hạ Nguyệt Lam bên cạnh nhũ mầy, thăm nghĩ Thái phó phủ ngoại trừ nàng ra thì gia gia còn cho người khác đến sao? Không thể trách Hạ Nguyệt Lam có suy nghĩ như vậy, Thái phó phủ chỉ có nàng là đích nữ, họ Hạ ở Đại Ngụy cũng không nhiều, khắp kinh thành chỉ có Hạ gia các nàng có đủ tư cách vào cung dự cung yến, Hạ Anh này tự giới thiệu bản thân họ Hạ, hẳn là xuất thân từ Hạ gia, cũng không biết là do vị di nương nào sinh ra? Tuy thắc mắc nhưng Hạ Nguyệt Lam cũng không mở miệng nói ra, tính tình nàng tuy có chút bông bột nhưng cũng không đến mức tự bê đá đè chân mình, làm Hạ gia mất mặt cũng chính là làm bản thân mất mặt, Hạ Nguyệt Lam nặng trọng sĩ diện như vậy, ở trong phủ nàng không quan tâm nhưng xuất phủ nàng phải giữ phong thái tiểu thư khuê các.

Đối với cách tự xưng của Hạ Anh, Liên Như Nguyệt không khỏi cảm thấy kì lạ, nàng ta xưng bản thân là “tiểu nữ” chứ không phải là “thần nữ”? Theo lí mà nói những người có mặt trong cung yến ngày hôm nay chắc chắn phải là đích nữ, đích tử của quan lại trong triều, thân là nữ nhi của quan thần, Hạ Anh sao lại không xưng bản thân là thần nữ?

Lam An Khánh đứng cách Hạ Anh không xa, cẩn thận đánh giá nữ tử không biết từ đâu xuất hiện này, nhìn đến miếng ngọc bội treo ở thắt lưng nàng ta, hai mắt nàng không khỏi trừng lớn, lại nhìn đến thắt lưng của Lam Thuần Ngọc, phát hiện cũng có một miếng ngọc bội tương tự, ánh mắt lộ vẻ không thể tin được.

Chẳng phải miếng ngọc bội của Lam Thuần Ngọc được Hương Quý phi ban tặng ở Đại Ngụy chỉ có ba miếng hay sao? Một miếng ở chỗ Thái hậu, một miếng ở chỗ Hoàng hậu, miếng còn lại... không phải đang ở trên người Lam Thuần Ngọc hay sao? Vậy còn miếng ngọc của nữ tử gọi Hạ Anh này lại là thế nào?!

Trong chuyện này nhất định là có vấn đề!

Nhìn hai miếng ngọc, ánh mắt của nàng không khỏi sáng lên, trong lòng thăm ra một quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Tiến cung giải thích (1)

“A...”

Hạ Anh vốn mang tâm tư tiếp cận Lam Thuần Ngọc, thấy nàng cùng các vị tiểu thư khác đi về phía trước, bước chân phía dưới không khỏi nhanh hơn vài phần, không biết là do nàng bất cẩn hay có người cố ý, Hạ Anh đụng trúng một vật, không cẩn thận liền té ngã.

Té ngã thì té ngã, đây cũng không phải chuyện to tát gì, thân là tiểu thư khuê các đi đứng không cẩn thận là do bản thân học lễ giáo chưa tốt, làm ra chuyện mất mặt vốn không có gì đáng nói, cũng lắm thì bị người khác cười vào mặt, sau đó thì trở thành trò cười cho mọi người hai ba ngày. Bất quá đối với một kẻ vô danh tiểu tốt như Hạ Anh, cho dù chuyện ngày hôm nay bị những người ở đây đồn ra ngoài thì cũng không ai biết được nàng là ai, điều đáng truy cứu chính là... bản thân té ngã thì thôi đi, còn liên lụy thêm một người khác, mà người này... thân phận so với nàng chẳng khác nào ngọc so với đá.

“Như Nguyệt, người không sao chứ?”

Lúc này Hạ Anh té ngã, tay vẫn không ngừng vươn về phía trước, ý đồ muốn tóm lấy Lam Thuần Ngọc, chỉ là không nghĩ đến người nàng tóm không phải Lam Thuần Ngọc mà là Liên Như Nguyệt. Liên Như Nguyệt bị một lực phía sau kéo lại, chân và thân thể không thể theo đuổi động tác của nhau, còn chưa kịp suy nghĩ đã bị té ngã, tay không cẩn thận đụng trúng đóa hoa hồng bên cạnh, để lại một vết thương bị chảy máu.

“Đa tạ công chúa điện hạ lo lắng, thần nữ không sao.” Được Lam Thuần Ngọc đỡ lấy nàng liền vội vàng cảm tạ, trong số những người ở đây thì quan hệ giữa nàng và Lam Thuần Ngọc là tốt nhất, hai người có thể dùng từ khuê mật để hình dung. Biết rõ Lam Thuần Ngọc lo lắng cho bản thân, nàng đang định mở miệng an ủi, ánh mắt lo lắng nhìn đến Hạ Anh vẫn còn ngã trên đất không ai giúp đỡ, làn váy bị kéo cao, để lộ đôi chân nhỏ nhắn, tóc mai rũ xuống, che đi gương mặt thanh tú, bộ dạng tuy có chút chật vật nhưng lại mang một dáng vẻ khác, đám nam tử bên kia bị tiếng hô bên này thu hút nên không khỏi dồn ánh mắt về phía này, trong lòng Liên Như Nguyệt không khỏi sinh ra sự chán ghét.

Nữ tử gọi Hạ Anh này tâm tư thật đúng là không đơn thuần, ngay cả té ngã cùng bày ra bộ dạng như vậy, mục đích lần này nàng ta đi dự cung yến thật ra là muốn câu dẫn nam nhân đi?

Nghĩ đến nàng ta mang họ Hạ, ánh mắt nàng lại nhìn về phía Hạ Nguyệt Lam vẫn thản nhiên như không có việc gì, ánh mắt lóe lên tia giễu cợt, như muốn nói: Hạ gia các người đúng là thích tự tìm mất mặt mà!

Hạ Nguyệt Lam vốn đang xem kịch vui, mặc dù không biết nữ tử gọi Hạ Anh này lai lịch thế nào nhưng nhìn đến Liên Như Nguyệt té ngã, trong lòng nàng liền vui như nở hoa.

Hạ gia và Liên gia trước giờ nước sông không phạm nước giếng, một người là văn sĩ, một người lại là võ tướng, nhưng không hiểu sao Hạ Nguyệt Lam và Liên Như Nguyệt lại luôn đối đầu nhau, chuyện các nàng không hợp nhau sớm đã lan truyền khắp kinh thành, không rõ mọi chuyện bắt nguồn từ đâu nhưng thái độ của hai người đều rất rõ ràng, chỗ nào có người này thì chỗ đó sẽ không có người còn lại.

Bắt gặp ánh mắt giễu cợt của Liên Như Nguyệt, Hạ Nguyệt Lam liền không khỏi tức giận, nếu hôm nay không phải cung yến thì nàng sớm đã không khách khí mà đã kích lại Liên Như Nguyệt, bởi vì e ngại nơi này nhiều người, nàng mới không tính toán với nàng ta. Tuy nhiên Hạ Nguyệt Lam cũng không phải người dễ bị bắt nạt, trong số các tiểu thư ở đây, người không thể bị bắt nạt nhất chính là Hạ Nguyệt Lam, nàng sao có thể yếu thế hơn so với đối thủ?

“Nghe nói Liên tiểu thư muốn hiến cầm, tay ngươi bị thương rồi, không biết có thể đàn được không?”

“Không cần Hạ tiểu thư lo lắng, ngươi vẫn là nên lo lắng cho người của mình đi, bộ dạng của nàng so với ta còn chật vật hơn đấy.”

“Phải không?” Hạ Nguyệt Lam nhướn mày: “Dù sao cũng chỉ là ngã nhẹ, cũng không mất tay mất chân, ngược lại là Liên tiểu thư, tay bị thương rồi làm sao đánh đàn được đây?”

Liên Như Nguyệt cười lạnh: “Tay ta có thể đàn được hay không tựa hồ cũng không liên quan đến Hạ tiểu thư đây?”

“Ta muốn nghe ngươi đàn thế nào, chẳng lẽ ngươi không biết? Liên tiểu thư nói vậy, không sợ ta đau lòng sao?” Hạ Nguyệt Lam lộ vẻ oai oán.

Liên Như Nguyệt tức muốn nổi gân xanh: “Đồ biến thái nhà ngươi, cầm miệng cho bốn tiểu thư!” Đáng ghét! Chính là dáng vẻ này của Hạ Nguyệt Lam, rõ ràng là nữ nhân nhưng khi nói chuyện với nữ nhân nàng ta lại nói ra những lời ái muội như vậy, nếu không phải nàng sớm biết rõ tính tình của Hạ Nguyệt Lam, nàng nhất định sẽ nghĩ rằng nàng ta có tâm lý biến thái, không ưa nam nhân, chỉ thích nữ nhân đâu!

Mọi người xung quanh bị màn đối thoại của hai người làm cho trầm mặc, người thông minh rớt cuộc cũng hiểu được hóa ra đây mới chính là nguyên nhân Hạ Nguyệt Lam cùng Liên Như Nguyệt không hợp nhau, một người phóng túng như gió, một người lãnh đạm như băng, hai người bọn họ quả thật là hai cực của thái cực.

“Liên tiểu thư, tay ngươi bị thương rồi, có cần đi xử lý vết thương không?” Khuê mật của Hạ Nguyệt Lam, Phủ doãn Nguyệt gia tiểu thư Nguyệt Viên Viên bên cạnh mở miệng giải vây, nơi này nhiều người như vậy, nàng cũng không muốn nhìn Liên tiểu thư bị Tiểu Lam bắt nạt a!

Nhìn đến vết thương trên tay Liên Như Nguyệt, Lam Thuần Ngọc cảm thấy lời của Nguyệt Viên Viên thật không sai, gai hoa hồng vốn dĩ sắc nhọn, tuy nói đây chỉ là vết thương nhỏ nhưng nếu không được xử lý cẩn thận thì chỉ sợ sẽ để lại hậu quả không tốt, Liên gia chỉ có một đích nữ là Liên Như Nguyệt, nếu lúc đó Liên gia truy cứu, mọi người không ai thoát tội, huống hồ Liên Như Nguyệt còn là vì nàng mới bị thương.

“Được rồi, mọi người cứ tiếp tục, ta đưa Như Nguyệt đi xử lý vết thương trước.”

Lời vàng ngọc đã thoát ra, các nàng cũng không tiện ở lại dây dưa, mỗi người nhanh chóng tách khỏi nhóm, trở về chỗ ngồi của bản thân, đợi chờ Hoàng hậu cùng các vị nương nương đến.

“Tiểu Lam, ngươi không giúp nàng sao?” Nhìn đến Hạ Anh vẫn còn ngồi đó đợi sự trợ giúp của người khác, Nguyệt Viên Viên có chút chần chờ, không biết bản thân có nên đến đỡ nàng ta dậy hay không?

Tựa hồ như biết được suy nghĩ của đối phương, Hạ Nguyệt Lam nhanh chóng kéo tay khuê mật đi về chỗ ngồi, thăm mắng nha đầu này thật đáng ghét, nàng tuy thích nhìn đến Liên Như Nguyệt chật vật nhưng không có nghĩa là thích loại nữ nhân tâm cơ như Hạ Anh, bộ dạng lúc này nàng ta bày ra, nàng còn không rõ tâm tư nàng ta trong hay đục sao?

“Đừng lo chuyện bao đồng!”

Lúc này chỉ còn lại Lam An Khánh và Hạ Anh đang té ngã nơi đó, thấy không ai giúp mình, ánh mắt nàng liền rơi vào người hoàng y thiếu nữ bên cạnh, còn chưa đợi nàng kịp mở miệng, Lam An Khánh đã quay người rời đi, ánh mắt nàng lộ vẻ đắc ý, tựa như đã đạt được mục đích, mà Hạ Anh bị bỏ lại nơi đó... lại tức đến nghẹn cả người.

Nghe câu chuyện được thuật lại từ miệng Lam An Khánh, Thái hậu nhướn mày không tỏ rõ thái độ, chỉ là ẩn tượng về Hạ Anh kém đi vài phần, mà Từ Hoàng hậu từ đầu chỉ cuối vẫn duy trì vẻ thần nhiên, đáy lòng đối với hành động của Hạ Anh không khỏi cảm thấy tức cười, nha đầu này nhìn không lớn không nghĩ đến tâm cơ của nàng ta lại nặng đến vậy, mới vào cung mà đã muốn câu dẫn nam nhân? Ở đây nhiều nam tử như vậy, cũng không biết là nàng ta muốn câu dẫn ai? Thế gia công tử? Hoàng thân quốc thích? Các vị hoàng tử vẫn là nhi tử Thái tử của nàng?

Hoàng hậu ý vị không rõ câu môi: “Hạ tiểu thư, ngươi nhìn thấy cây trăm phượng trên đầu bồn cung sao?”

Hạ Anh sững sốt, không rõ Hoàng hậu có ý gì, mà hậu cung phi tần xung quanh cũng lộ vẻ mặt khó hiểu, duy chỉ có Thái hậu là sắc mặt như thường, không rõ cảm xúc, tựa hồ như đối với vấn đề của Hoàng hậu không mấy bận tâm.

“Cây trăm này gọi Phượng Vũ Cửu Thiên, vũ khúc mà ngươi vừa nhảy cũng gọi Phượng Vũ Cửu Thiên, ngươi có biết nó đại biểu cho gì không?”

Xung quanh rơi vào tĩnh lặng, mọi người bên dưới hai mặt nhìn nhau, thế gia công tử đối với chuyện của nữ nhân không có hứng thú bất quá cũng có không ít người hứng thú với lời nói của Hoàng hậu, mà tiểu thư khuê các bên dưới mỗi người một sắc mặt khác nhau, không ai dám thở mạnh, im lặng chờ đợi lời nói tiếp theo của Từ Hoàng hậu.

“Chính là... những thứ này chỉ dành cho phượng hoàng, thân là chim trĩ mà cũng dám trèo cao, hậu quả thế nào... Hạ tiểu thư đây đã hiểu chưa?”

“Người đâu, kéo nàng xuống.” Thái hậu trầm giọng, nhìn đến Thượng thư phu nhân bên cạnh cũng chỉ thờ dài, nếu sự việc đã đến nước này... nàng dù muốn giúp Tiết gia cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm. Thân là Thái hậu đương triều, nắm quyền cai quản hậu cung, trước mặt mọi người nếu thiên vị cháu gái của mình liệu mọi người có để Thái hậu là nàng vào mắt?

Hạ Anh còn chưa hoàn hồn với lời nói của Từ Hoàng hậu đã bị mệnh lệnh của Thái hậu dọa sợ.

“Không, Thái hậu nương nương... tiểu nữ thật sự vô tội, đúng là tiểu nữ có đến gần công chúa điện hạ nhưng khi đó tiểu nữ té ngã thì làm sao có cơ hội lấy trộm miếng ngọc của công chúa điện hạ? Huống hồ... huống hồ...” Đó vốn dĩ là miếng ngọc của nàng a!

Những lời này Hạ Anh tất nhiên không dám nói ra, hiện tại nơi này đông người như vậy, miếng ngọc mà công chúa mất tích lại tìm thấy trên người nàng, cho dù nàng thật sự vô tội nhưng bọn họ người đông thế mạnh, chỉ cần một câu nói của những người ở đây cũng có thể khiến nàng rơi vào vạn kiếp bất phục, nàng dù không thông minh cũng sẽ không ngu ngốc đến nỗi giải thích với Thái hậu cùng Hoàng hậu!

“Mợ, người nhất định phải tin Anh Nhi, miếng ngọc này chính là do ngoại tổ mẫu sai người đưa đến cho Anh Nhi, Anh Nhi thật sự vô tội a!” Biết rõ khóc lóc cầu xin với Thái hậu là vô ích, Hạ Anh liền quay sang thỉnh cầu Thượng thư phu nhân giúp đỡ, miếng ngọc này là do Tiết lão thái thái sai người mang đến, nếu chuyện này vỡ lẽ ra thì Tiết gia bên kia sẽ không tránh khỏi liên lụy, Thượng thư phu nhân tất nhiên sẽ không đứng nhìn nhà chồng của mình gặp nạn.

“Cái gì?” Thượng thư phu nhân sững sốt, vốn dĩ lúc đầu nàng cũng không có ý định giúp đỡ Hạ Anh, nhưng vì nể mặt phu quân, danh dự của Tiết gia nên nàng mới ra mặt, chỉ là không nghĩ đến nhân chứng vật chứng đều có đủ, cho dù hôm nay Hạ Anh nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa tội.

Bất quá lời nói tiếp theo của Hạ Anh hoàn toàn khiến nàng rơi vào trầm tư.

“Ngày hôm đó ngoại tổ mẫu sai người đưa y phục và trang sức đến cho Anh Nhi để Anh Nhi tham dự cung yến, miếng ngọc này chính là nằm trong số đó, nếu người không tin người có thể hỏi ngoại tổ mẫu a!”

“Anh Nhi thật sự không có trộm ngọc của công chúa, mợ người phải tin con, lời con nói là sự thật, lúc này con ngồi trên xe ngựa, người nhất định cũng thấy được con có mang miếng ngọc bội này bên người đúng không?”

“Mợ người đừng im lặng như vậy, người hãy nói gì đi, chuyện này thật sự không liên quan đến con, là do ngoại tổ mẫu mang đến...”

“Mợ, nếu người không giúp Anh Nhi, người có mặt mũi về gặp ngoại tổ mẫu sao? Người còn có mặt mũi với Tiết gia sao? Mợ a người cũng biết ngoại tổ mẫu vốn dĩ không vừa mắt người, hiện tại người lại bỏ mặc con, người ăn nói sao với ngoại tổ mẫu đây?”

Thấy Thượng thư phu nhân trầm mặc không nói, Hạ Anh gấp đến phát khóc, nàng tựa như bị điên mà không ngừng hướng về phía Thượng thư phu nhân gào thét, không hề bận tâm đến tình huống hiện tại, mà mọi người xung quanh bị một màn này dọa sợ.

Thân là tiểu bối lại hướng về phía trưởng bối không ngừng gào thét, còn nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy, cho dù Thượng thư phu nhân thật sự không được lòng mẹ chồng nhưng đây là lời mà một nữ hài nên nói ra sao?

“Câm miệng!” Thái hậu ngồi phía trên, gương mặt đã xanh mét, lời nói của Hạ Anh chẳng khác nào tát thẳng vào mặt cháu gái nàng, thân là Thừa tướng tiểu thư, ở Lý gia sủng ái có thừa, đến Tiết gia phải nhìn sắc mặt mẹ chồng mà sống, mà tựa hồ Tiết lão thái thái đối với con dâu là Thượng thư phu nhân không mấy hài lòng, ngay cả một nữ hài như Hạ Anh còn thấy được điều đó, cũng không biết cháu gái nàng ở Tiết gia phải chịu ủy khuất thế nào?!

“Thái hậu nương nương, lời của Hạ Anh tiểu thư, cũng không hẳn là sai đâu?”

~~~~~

“Ngươi nói cái gì?”

Thọ Minh Trạch hôm nay vắng lặng hơn so với thường ngày, sáng nay không biết có chuyện gì mà Tiết lão thái thái lại bảo không cần mọi người đến thỉnh an, thiếu vắng đi một Phương Lam của Vân Vụ Hiền thích lấy lòng, còn có Vũ di nương của Nhị phòng không nơi nương tựa muốn được Tiết lão thái thái chống lưng, chưa kể đến Tiết thị từ xa đến với mục đích riêng của mình, thiếu đi ba người này, trong Thọ Minh Trạch cũng không có truyền ra thanh âm cười đùa vui vẻ, thật sự rất yên tĩnh.

Bên ngoài viện nha hoàn vẫn đang quét dọn sân, những ngày đầu năm mới trôi qua, những đóa hồng mai rực rỡ cùng đào hoa đẹp như mơ đã sớm tàn, hoa rơi đầy đất, mỗi ngày nha hoàn đều phải quét sân nhưng sau khi quét dọn xong thì một cơn gió thổi qua, hoa trên cành lại thi nhau rơi xuống, Tiết lão thái thái trước giờ không hề yêu thích hoa cỏ, cho nên cũng không thích viện mình tràn ngập trong biển hoa, cho nên mỗi ngày nha hoàn quét dọn thật sự vất vả, chỉ mong mùa hạ nhanh chóng đến.

Mùa xuân, trời trong như ngọc, đất sạch như lau, không giống tiết trời mát mẻ bên ngoài, không khí bên trong căn phòng có vẻ như đang vô cùng căng thẳng.

“Lời Lan Nhi nói rất rõ, chẳng lẽ tổ mẫu nghe không hiểu?” Ngồi đối diện Tiết lão thái thái là thiếu nữ một thân thanh y như bích ngọc, tóc đen như mực được búi thành chùm, trông vô cùng đáng yêu, chỉ là bộ dạng trầm tĩnh của nàng không hề phù hợp với tuổi tác.

“Nghịch nữ! Ngươi nói chuyện với trưởng bối như vậy sao?” Tiết lão thái thái trừng mắt, tức giận đến mức muốn đập bàn, thái độ không cung kính, lời nói không hợp lễ, đây là cách tiểu bối nói chuyện với trưởng bối sao?

Tiết Phong Lan nghiêng đầu, Tiết lão thái thái cho người gọi nàng đến vậy mà trà nước đều không có, đây là cách nàng ta đối đãi với khách nhân sao?

“Tổ mẫu nói vậy là sai rồi, tổ mẫu muốn thiệp mời, Lan Nhi là người cung cấp, hai chúng ta hiện tại đang ngang hàng nói chuyện, làm sao có thể như lời tổ mẫu nói, Lan Nhi bất kính với trưởng bối?”

“Người gọi ta một tiếng tổ mẫu thì ta chính là trưởng bối của ngươi, ngươi nói chuyện như vậy còn bảo không bất kính với trưởng bối?” Tiết lão thái thái bị chọc tức đến run người, hai mắt nhìn Tiết Phong Lan sắc bén như dao.

“Lan Nhi chỉ là quan tâm đến sức khỏe của tổ mẫu, lời Lan Nhi nói rõ ràng như vậy tổ mẫu lại hỏi lại, Lan Nhi thật sự nghĩ rằng tổ mẫu không nghe rõ...”

“Hào, hay cho một Lý Nguyệt Chi, dạy dỗ nữ nhi tốt như vậy, còn muốn cùng ta giao dịch? Ngươi có tư cách sao?” Tiết lão thái thái nhếch môi cười lạnh, ánh mắt lộ vẻ khinh thường, trong mắt nàng Tiết Phong Lan quả thật không đủ tư cách cùng nàng đàm phán.

“Có tư cách hay không, còn phải trông cậy vào giá trị của tấm thiệp này rồi.” Từ trong túi gấm, nàng lấy ra một chiếc thiệp màu đỏ tươi, chiếc thiệp được trang trí vô cùng tinh xảo, hai chữ cung yển như rồng bay phượng múa đập vào mắt Tiết lão thái thái khiến lời nói khó nghe vừa tới miệng lại phải nhin xuống.

“Ngươi nghĩ bản thân có thể thay đổi điều gì? Nữ nhi nghe lệnh phụ mẫu, có lời của mai mối, đây vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hiện tại ngươi lại tự muốn quyết định hôn sự của bản thân mình, ngươi xem ta là gì? Bà già ta còn chưa chết đâu!” Hai mắt nàng hiện lên lửa giận, đối với điều kiện của Tiết Phong Lan, nàng tất nhiên sẽ không đáp ứng, tất nhiên thiệp mời nàng cũng sẽ không buông tha.

“Đâu có nghiêm trọng như lời tổ mẫu nói? Dù sao Lan Nhi đối với tổ mẫu chẳng phải chỉ là một con cò bị vứt bỏ hay sao? Đã không có giá trị lợi dụng thì còn cần làm gì?”

Tiết lão thái thái nhiu mày, lời nói này thật không sai, dù sao so với những người khác Tiết Phong Lan hiện tại chỉ là một nha đầu tàn phế, không còn giá trị như những người khác, chỉ là Tiết Phong Lan nói ra suy nghĩ của mình thật khiến nàng cảm thấy kinh ngạc. Vốn nghĩ chỉ là một nha đầu ngu ngốc nhưng không ngờ tâm tư lại linh động như vậy, trước khi nàng ta không phải là người như vậy, từ khi nào có thể biến một người tâm tư đơn thuần trở nên có tâm cơ sâu nặng như vậy?

Lời này là ai dạy nàng nói? Lý Nguyệt Chi vẫn là Thái hậu?

“Lời này là ai dạy ngươi nói?”

“Quan trọng sao? Trong mắt tổ mẫu chẳng phải chỉ có một mình tỷ tỷ cùng Hạ biểu muội sao?” Yêu cầu này của nàng quả thật là đại nghịch bất đạo, trưởng bối trong nhà còn tại mà nàng lại muốn tự quyết định hôn sự của bản thân, bất quá trong lòng không hề có cảm giác tội lỗi gì cả, bởi vì tấm thiệp mời này Tiết lão thái thái nhất định sẽ lấy cho Hạ Anh, không cần biết Tiết thị sẽ có dự định gì, chỉ cần một ngày nàng còn giữ tấm thiệp mời này, nàng cũng không tin Tiết lão thái thái sẽ không mắc câu.

Nghĩ đến Hạ Anh, Tiết lão thái thái có chút không vui, Tiết thị muốn đoạt thiệp mời từ tay của Tiết Phong Lan cho nữ nhi của mình điều đó không còn là bí mật nữa, đối với nàng Hạ Anh thật ra cũng không quan trọng như vậy, nhưng mà Tiết thị nắm trong tay bí mật của nàng, mặc dù là mẫu tử nhưng tâm tư Tiết thị thế nào, nàng cũng hiểu rõ, cho nên đối với chuyện này nàng lại không thể nhắm mắt làm ngơ.

“Những lời này là do Lý Nguyệt Chi dạy ngươi nói sao?” Tiết Phong Lan chỉ mới có mười hai tuổi, làm sao có thể suy nghĩ sâu xa như vậy, còn muốn tự quyết định hôn sự của bản thân, nhất định ở phía sau có người giật dây nàng, mà người nàng nghi ngờ nhiều nhất không ai khác chính là Thượng thư phu nhân.

Thái hậu nương nương suốt ngày ở trong thâm cung, đối với việc dạy dỗ Tiết Phong Lan là không thể nào, tuy nói Như Sương Như Ngọc là hai người mà Thái hậu sai đến hầu hạ Tiết Phong Lan nhưng thân là một nha hoàn nhỏ, lời của các nàng làm sao có thể ảnh hưởng đến Tiết Phong Lan? Chỉ có

Thượng thư phu nhân suốt ngày bên cạnh chăm sóc, mà Tiết Phong Lan đối với lời của nàng ta nói đâu nghe đó, chỉ có nàng ta mới có cơ hội dạy dỗ Tiết Phong Lan ra như vậy, huống hồ con hư là lỗi tại mẹ, Thượng thư phu nhân dám chắc bản thân không có một phần trách nhiệm trong chuyện này sao?

“Tổ mẫu người đừng chuyện gì cũng lỗi mầu thân vào, Lan Nhi như ngày hôm nay... còn không phải là do trước kia tổ mẫu không dạy dỗ tốt sao?” Từ khi nàng sinh ra, Tiết lão thái thái sớm đã không vừa mắt, dù sao cháu trai mà nàng ta ngày nhớ đêm mong không có, thay vào đó là một cặp song sinh nữ hài, đối với một người trọng nam khinh nữ như Tiết lão thái thái, tất nhiên là không hề quan tâm đến cháu gái của mình rồi. Trước bảy tuổi còn tốt, dù sao Tiết Phong Lan nàng vẫn có phụ mẫu yêu thương, nhưng sau bảy tuổi, nàng từ một tiểu thư được sủng ái liền nhanh chóng thất sủng, khi đó trong mắt phụ mẫu chỉ có một nữ nhi là Tiết Phong Linh, ngay cả lão thái bà khó tính như Tiết lão thái thái cũng vô cùng yêu thương Tiết Phong Linh, mà Tiết Phong Lan nàng... chưa từng nhận được tình thương của tổ mẫu.

Mọi người đều nói hài tử không suy nghĩ nhiều, buồn hôm nay hôm sau liền quên mất, cho nên đối với cảm xúc của hài tử cũng không mấy bận tâm, nhưng họ liệu có nghĩ đến những hài tử nhạy cảm sẽ để ý điều đó, sẽ dẫn đến bóng ma tâm lý không?

Tiết Phong Lan khi đó thật sự vẫn còn rất nhỏ, tuy nhiên nàng cũng không phải tiểu hài tử vô tâm, ngược lại nàng rất mẫn cảm, thái độ của Tiết lão thái thái đối với nàng, nàng còn không rõ là gì sao? Chỉ là khi còn nhỏ, cũng không biết bản thân đã làm sai điều gì chọc giận tổ mẫu, nên nàng làm tất cả chỉ muốn lấy lòng tổ mẫu, không ngờ ngay cả một ánh mắt, tổ mẫu còn không thêm bỏ thí cho nàng.

“Ngươi... ngươi nói như vậy là ý gì?” Bị Tiết Phong Lan chất vấn, Tiết lão thái thái đầu tiên là sững sờ, sau đó có chút không hiểu mục đích của đối phương.

“Tổ mẫu thử nghĩ xem, đã bao giờ tổ mẫu dạy dỗ Lan Nhi một ngày nào chưa? Từ nhỏ đã đến lớn, suốt ngày tổ mẫu chỉ biết đến tỷ tỷ, tổ mẫu nhiều cháu gái như vậy, đã từng xem qua Lan Nhi chưa?” Tiết Phong Lan cắn môi, lộ vẻ ủy khuất, ánh mắt lộ vẻ oán oán thấy rõ, nàng cúi đầu bộ dạng cam chịu.

Tiết lão thái thái ngẩn ra, sau đó liền không khỏi chột dạ, lời nói của Tiết Phong Lan thật không sai, Tiết phủ có sáu vị tiểu thư, Tiết Phong Linh là người được yêu mến nhất, còn những người khác trong lòng nàng đều không thể so sánh với Tiết Phong Linh chứ đừng nhắc đến một kẻ tàn phế như Tiết Phong Lan mà muốn nhận được tình thương. Thâm nghĩ Tiết Phong Lan bất quá chỉ là một đứa nha đầu, còn chưa hiểu chuyện nên khi nhìn thấy thân tỷ được yêu thương nhiều hơn liền không tránh khỏi ghen tỵ, mới dám nói ra những lời như vậy, nếu nàng cho nàng ta một chút kẹo đường, còn không sợ thiếp mời tới tay sao?

“Ngươi cũng nói ta có nhiều cháu gái như vậy, ta tất nhiên đều thương yêu cả, chỉ là ta không có thời gian ở bên cạnh ngươi...”

“Khi Lan Nhi rơi xuống hồ, sao không thấy tổ mẫu qua thăm?”

“Lúc đó ta không phải là quá bận sao? Sắp đến năm mới, trong phủ không biết có bao nhiêu chuyện cần bà già này giải quyết...” Tiết lão thái thái cũng không rõ vì sao bản thân phải giải thích với nha đầu này.

“Phải không? Vậy tại sao nửa tháng nay khi Lan Nhi dưỡng bệnh, tổ mẫu lại không ghé qua thăm Lan Nhi?”

“Trong phủ nhiều chuyện như vậy, ta là chủ mẫu làm sao có thời gian đến thăm ngươi?” Tiết lão thái thái hợp tình hợp lý nói.

“Như vậy... là Lan Nhi trách lầm tổ mẫu rồi?”

“Ngươi cùng những người khác đều là cháu gái của ta, ta đều yêu thương như nhau...” Tiết lão thái thái lần đầu tiên cấp Tiết Phong Lan một vẻ mặt tốt, khiến Tiết Phong Lan quả thật thụ sủng nhược kinh, bất quá thâm nghĩ đến ý đồ của nàng ta, Tiết Phong Lan liền rất nhanh liền cảm thấy không có gì bất ngờ.

Khiến Tiết lão thái thái nghĩ rằng nàng vì không được hưởng tình thương từ tổ mẫu, ghen tỵ với các tỷ muội nên mới chống đối nàng ta cũng không sao, như vậy vừa có thể khiến Tiết lão thái thái buông lỏng phòng bị với nàng đồng thời có thể tiếp cận Tiết Phong Linh để đạt được mục đích của bản thân, chuyện này cũng không hề gây bất lợi với nàng.

“Tổ mẫu nói thật sao?” Ánh mắt nàng lóe lên tia vui sướng, thiếu nữ với đôi mắt lấp lánh khiến gương mặt nàng tăng thêm vài phần ngây thơ, trong mắt Tiết lão thái thái chính là con thỏ nhỏ đã mắc bẫy rồi.

Chính là.... ai mắc bẫy ai còn chưa biết đâu?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70-2: Tiến cung giải thích (2)

“Tất nhiên là thật, khi nào thì tổ mẫu sẽ lừa gạt Lan Nhi chứ?” Tiết lão thái thái cười phúc hậu, biết rõ mọi chuyện lúc sau, hiện tại nhìn đến gương mặt Tiết Phong Lan cũng thuận mắt hơn một chút. Thâm nghĩ tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử, đối với tổ mẫu là nàng vẫn có chút ý lại, chỉ là nàng đối với đứa nhỏ

này không mấy quan tâm mới khiến cho Tiết Phong Lan sinh lòng ghen tỵ, không ngừng muốn chống đối nàng. Tiết Phong Lan mặc dù tàn phế nhưng lại có Thái hậu ở phía sau làm chỗ dựa, nếu hiện tại quan hệ của hai người cải thiện, như vậy sau này còn lo không được thứ tốt vào tay sao?

Phải không? Tiết lão thái thái thật sự nghĩ rằng, nàng thật lòng muốn lấy lòng nàng ta sao? Tiết Phong Lan trầm mặc, trước khi trùng sinh, nàng đối với tình thân vẫn luôn có khúc mắc, nghĩ đến thâm cung lạnh lẽo chỉ có một mình nàng, Tiết gia bên này không ai bận tâm mà chỉ lo cùng Tiết Phong Linh hưởng lạc, tâm tình nàng khi đó đã vào đáy cốc, sau khi trùng sinh, nàng đối với tình thân chính là không cần, tình thân chỉ khiến tâm tình nàng dao động không cần thiết, đối với những thứ sẽ cản trở con đường báo thù của nàng, Tiết Phong Lan sẽ tiêu diệt từng bước một.

“Nếu tổ mẫu đã nói vậy, Lan Nhi cũng xin nhận sai, trước kia là Lan Nhi không hiểu chuyện...” Tiết Phong Lan cúi đầu, bộ dạng của tiểu hài tử khi làm sai, Tiết lão thái thái nhìn thấy một màn này thì cảm thấy cháu gái của nàng cũng không quá đáng ghét, chỉ là nàng không hề nhìn thấy khoe miệng của Tiết Phong Lan đang nhếch lên một nụ cười rất nhạt.

Tiết lão thái thái tuổi tác đã cao, mặc dù có nhi tử chăm sóc, cháu gái ngoan hiền nhưng nàng biết bản thân nàng cũng không thể trụ thêm mấy năm, cho nên đối với ân oán của đời trước, nàng cũng muốn bỏ qua, không muốn liên lụy con cháu. Nàng tuy không vừa mắt Thượng thư phu nhân nhưng nếu nàng ta chịu hiểu tâm lý của bà già này, chịu lấy lòng nàng, dùng giọng điệu mềm mỏng để nói chuyện, nàng cũng không đến nỗi sẽ chán ghét nàng ta, chính là Lý gia thật sự biết cách dạy dỗ nữ nhi, xem mẹ chồng là nàng không vào mắt, Tiết lão thái thái cũng không rộng lượng đến mức sẽ bỏ qua đối với người không xem bản thân ra gì. Tiết Phong Lan thật sự chỉ là bị mẫu thân của nàng làm liên lụy, vốn dĩ lúc sinh ra là nữ nhi, Tiết lão thái thái đã có chút không vui, Tiết phủ đời này âm thịnh dương suy, ngoại trừ Tiết Vũ Văn và Tiết Mộ, trong phủ cũng không có thêm một vị thiếu gia nào, cho nên đối với cái bụng của Thượng thư phu nhân, nàng vẫn là có chút mong chờ.

Mong chờ càng nhiều thất vọng lại càng nhiều, Thượng thư phu nhân không những sinh nữ nhi mà còn sinh một cặp song sinh nữ nhi, điều này khiến Tiết lão thái thái vốn có thành kiến với nàng hiện tại lại càng không vừa mắt, cho nên đối với cháu gái cũng không thêm liếc mắt liếc bỏ đi. Cho đến khi tỷ muội Tiết Phong Lan bảy tuổi, thái độ của Tiết lão thái thái mới cải thiện đôi chút, cải thiện ở đây là nói đến việc nàng xem trọng Tiết Phong Linh, Tiết Phong Linh từ nhỏ cùng Tiết Phong Lan giống nhau, đều là những hài tử hoạt bát, chỉ là so với muội muội Tiết Phong Linh càng biết cách lấy lòng người khác, cho nên mới khiến bà già khó tính Tiết lão thái thái chấp nhận nàng. Mà Tiết Phong Lan vẫn chứng nào tật nấy, nàng nhìn thấy tổ mẫu không thích mình cũng không muốn đến gần nàng ta, cho nên hai người ngày càng xa lạ.

Nghĩ đến đây Tiết lão thái thái thở dài một hơi, đối với cháu gái này nàng vẫn là có chút vô tình, nếu hiện tại Tiết Phong Lan đã biết nhận lỗi nàng cũng sẽ rộng lượng bỏ qua, không tiếp tục trách cứ.

Hài tử ấy mà, cần phải dạy dỗ nhiều hơn một chút, nếu giữ Tiết Phong Lan ở bên cạnh nàng còn sợ Tiết Phong Lan sẽ không nghe lời như các tỷ tỷ Tiết Lan Hương, Tiết Phong Linh của nàng sao?

“Hài tử biết nhận sai là tốt, đến đây để tổ mẫu nhìn một cái nào.” Tiết lão thái thái giang hai tay, ý đồ muốn ôm Tiết Phong Lan vào lòng.

Tiết Phong Lan nghe được Tiết lão thái thái bỏ qua cho nàng, gương mặt thanh lệ không khỏi hiện lên sự vui vẻ, chính là sau đó lại nhìn lại đôi chân của mình, bộ dạng ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Tổ mẫu, con...” Tiết Phong Lan cắn môi, ánh mắt lộ vẻ ủy khuất, chính là nàng lại không thể nói ra.

Tiết lão thái thái nhướng mày, tựa hồ như đã hiểu ý Tiết Phong Lan, ánh mắt xẹt qua tia khó chịu, đây cũng là lý do nàng không thích cháu gái này. Hài tử nghịch ngợm cũng phải có chừng mực, sao lại không để ý bản thân mà rơi xuống hồ? Rơi xuống hồ thì cũng thôi đi, nhiễm phong hàn không có gì đáng lo ngại, chính là phong hàn không những nhiễm mà đôi chân cũng mất luôn, cuộc sống sau này... đến lúc đó không những không thể mang lợi ích cho Tiết phủ mà ngược lại còn là gánh nặng cho cả Tiết gia. Nhưng nghĩ đến ở phía sau nàng ta có Thái hậu chống lưng, Tiết lão thái thái lại khôi phục sắc mặt như thường, so với những phế nhân khác Tiết Phong Lan không những có giá trị lợi dụng mà giá trị của nàng ta, ba người Tiết Thanh Liên, Tiết Lan Hương, Tiết Liên Kiều cũng không thể so sánh, tia khó chịu trong mắt nhanh chóng được giấu đi.

Mặc dù Tiết lão thái thái che giấu rất nhanh nhưng đối với người vẫn luôn cẩn thận quan sát sắc mặt của nàng là Tiết Phong Lan thì cũng không giấu được. Trong lòng của nàng đối với Tiết lão thái thái không có hi vọng gì nhiều, cho nên khi nhìn thấy tia khó chịu xẹt qua mặt đối phương nàng cũng không cảm thấy thất vọng.

“Là tổ mẫu không đúng.” Nàng đứng dậy, thân hình già nua tiến về phía Tiết Phong Lan, còn chưa đợi Tiết Phong Lan kịp phản ứng, nàng đã bế Tiết Phong Lan ngồi lên đùi mình, Tiết lão thái thái tuy tuổi tác đã cao nhưng sức lực rất lớn, nàng nhắc một tiểu nữ hài mười hai tuổi cũng giống như một cái ghế, nhẹ nhàng không chút vướng bận.

Hồi còn trẻ Tiết lão thái thái không được sung sướng, công việc nặng nàng cũng không phải chưa từng làm qua, khó khăn lắm mới có thể bước chân vào Tiết phủ để làm tiểu thiếp, chính là gặp phải một Đại phu nhân nhu nhược, Tiết gia do nàng nắm quyền, nếu không nàng cũng không có được như ngày hôm nay. Biết mẫu thân chịu khổ, Thượng thư đại nhân vô cùng hiếu thảo thường xuyên đi tìm đồ bổ ở khắp nơi về cho Tiết lão thái thái, ngày ngày nha hoàn đều mang đến Thọ Minh Trạch một chung đồ bổ, mùi hương thoang thoảng khiến người khác nhận ra những thứ trong chung đồ bổ đều là vật quý nhân gian, Phương Lam nhìn vào còn ghen tỵ đến đỏ mặt chỉ là e ngại không dám mở miệng xin. Tiết lão thái thái biết rõ tâm tư của mỗi người chỉ cười thầm, trong lòng đối với nhi tử càng hài lòng, nàng biết những thứ đó là để bồi thường cho công lao mấy chục năm sinh thành cùng nuôi dưỡng nhi tử, cho nên cũng vô cùng hưởng thụ, vì vậy sức khỏe của Tiết lão thái thái so với những người cùng tuổi vẫn là tốt hơn rất nhiều.

Cả người Tiết Phong Lan cứng lại, đối mặt với thái độ như vậy của Tiết lão thái thái nàng vẫn là có chút không thể thích nghi. Từ khi trùng sinh nàng đối với việc mọi người đụng chạm vô cùng bài xích, ngay cả mẫu thân sinh hạ nàng cũng không chủ động muốn ôm, đừng nói tới Tiết lão thái thái - một người vô cùng xa lạ với nàng. Cảm xúc như tuôn trào, lửa giận trong lòng không tiếng động thổ bùng lên, chính là lý trí không cho phép nàng làm như vậy, nàng vẫn còn chưa đạt được mục đích của bản thân, nàng còn chưa báo thù xong, nàng làm sao có thể để lộ gương mặt thật đối với kẻ thù của chính mình?!

Tiết Phong Lan mím môi, cố gắng kìm nén cảm giác ghê tởm từ sâu trong đáy lòng đang trào lên, cái ôm đầy ảm áp đầy tình thân gì đó nàng không cảm nhận được, nàng hiện tại chỉ muốn tránh xa nữ nhân này. Nàng an ủi chính mình chỉ cần nghĩ là bị một con kiến cắn là được rồi, đúng vậy, Tiết Phong Lan không ngừng thuyết phục bản thân như vậy, cảm xúc trong lòng mới dịu đi vài phần.

“Tổ mẫu, Lan Nhi không sao.” Nàng cúi đầu, tránh đi ánh mắt của Tiết lão thái thái, giọng nói có chút run rẩy khiến nàng ta hiểu lầm là đụng đến nỗi đau của nàng.

Tiết lão thái thái thấy nàng như vậy, mở miệng an ủi: “Lan Nhi ngoan, là tổ mẫu không đúng, đừng khóc, đôi chân này của con nhất định có thể chữa khỏi.” Có chữa khỏi hay không, nàng không phải đại phu tất nhiên là không biết, bất quá nàng cũng không thể hù dọa Tiết Phong Lan được, vì muốn có một con cò tốt như nàng ta, đối xử nhẹ nhàng một chút vẫn là nên cần.

Tiết Phong Lan nghe vậy chỉ gật đầu không nói, đối với lời an ủi của Tiết lão thái thái nàng cũng không mấy bận tâm, bất kể là kiếp trước hay kiếp này nàng đối với đôi chân của bản thân cũng không dám hi vọng nữa nhưng lần trước bị thương, đôi chân nàng thể mà cảm nhận được khiến đóa hoa hi vọng trong lòng nàng sớm đã héo úa hiện tại lại nở rộ ra, chính là Diệp thái y vẫn còn chưa thể xác nhận việc đôi chân của nàng có thể có lại cảm giác hay chưa, bất quá đây cũng là một tin tức tốt.

“Lan nha đầu, tổ mẫu hỏi con một chuyện, con nhất định phải nói thật, có được không?” Tiết lão thái thái đột nhiên nói một câu như vậy khiến Tiết Phong Lan ngẩn ra, ánh mắt lóe lên hàn quang không rõ, trong lòng đã có đáp án, chính là vẫn giả vờ như không.

“Tổ mẫu, người muốn hỏi gì?” Thanh âm nữ hài mang theo vài phần ngây thơ, ánh mắt nàng và Tiết lão thái thái chạm vào nhau, ngoại trừ một mảnh trong suốt, Tiết lão thái thái cũng không nhìn ra được gì.

“Nhưng lời vừa nãy Lan Nhi nói, là ai dạy?” Trong lòng nàng đã có tính toán, nếu những lời vừa nãy thật sự là do có người ở phía sau Tiết Phong Lan thổi gió thì nàng có thể châm chệ, không truy cứu chuyện này đến trên người Tiết Phong Lan, bất quá nếu những lời này xuất phát từ nội tâm Tiết Phong Lan, thì nàng nên khen nàng ta tâm tư sâu nặng, tuổi còn nhỏ như vậy đã không muốn làm con cò trong tay kẻ khác? Dù là gì thì Tiết Phong Lan vẫn chỉ là một tiểu hài tử, Tiết lão thái thái mới không tin tâm cơ nàng ta lớn như vậy, nếu nàng ta thật sự có tâm cơ thì những lời đó dù là lời thật lòng nàng ta cũng sẽ không dám nói ra.

Không gian rơi vào trầm tĩnh, không một ai lên tiếng, thấy Tiết Phong Lan không trả lời, Tiết lão thái thái vẫn rất kiên nhẫn, nàng một tay ôm lấy Tiết Phong Lan, một tay vô nhẹ sau lưng Tiết Phong Lan, tựa như an ủi lại như dỗ dành, chính là trong lòng Tiết Phong Lan lại cảm thấy lạnh lẽo từ tận đáy lòng.

Nói dễ nghe không phải là muốn lấy tin tức từ nàng sao? Nàng cũng không phải là tiểu hài tử mặc cho người khác muốn bài bố thế nào là thế này, Tiết lão thái thái muốn biết sự thật, vậy thì nàng sẽ nói cho nàng biết ở một góc độ khác.

“Tổ mẫu... chuyện này...” Nàng ngập ngừng, muốn nói lại thôi, điều này càng khiến cho Tiết lão thái thái càng tin tưởng ý niệm của bản thân là ở phía sau Tiết Phong Lan có người giật dây, trong lòng thầm suy đoán thân phận của đối phương.

“Con nói thật, ta sẽ không giận.”

Một lát sau nàng mới mở miệng, tựa hồ như đã đưa ra quyết định: “Là do Vũ di nương, Vũ di nương hôm qua đến gặp con, nói là...” Trong lòng Tiết Phong Lan đang tìm đối tượng để Tiết lão thái thái trút giận, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một mình Vũ di nương thích hợp đảm nhận vai diễn này, dù sao ngày hôm qua Vũ di nương thật sự đến tìm nàng, vì muốn có được thiệp mời đi dự cung yến mà nàng ta từ chối thuận, uy hiếp, đe dọa, đến nói những lời khó nghe, thế nhưng Tiết Phong Lan vẫn không đồng ý, cuối cùng người chịu thiệt thòi vẫn là nàng ta, chính là những lời Vũ di nương nói nàng vẫn chưa quên đâu.

Khi đó nàng ta nói: “Người chỉ là một phế nhân, giữ thiệp mời này bên người có ích gì? Không bằng đưa cho lục muội người, như vậy không những có được sự yêu thích của tổ mẫu người mà ngày tháng sau này cũng dễ sống hơn một chút, nói thật chứ trong mắt Tiết lão thái thái, thứ tàn phế như người cũng chỉ là đồ vật bị vứt bỏ, nếu thức thời thì nên ngoan ngoãn một chút, bằng không...”

Tiết Phong Lan là người lương thiện sao?

Có thể, dù sao kiếp trước đôi tay nàng cũng không có nhuộm máu người, xem như là lương thiện đi? Bất quá trải qua những ngày tháng trong lãnh cung tăm tối, ngày ngày làm bạn với gián chuột, nàng... vẫn còn giữ được sự lương thiện sao? Nàng là con người, cũng không phải là thánh nhân, con người khi gặp một chuyện nhỏ nhặt khiến bản thân không vừa ý cũng sẽ nổi giận, đôi mắt với sự chỉ trích của người khác, huống hồ những lời chỉ trích này lại thập phần khó nghe, Tiết Phong Lan sẽ làm như không có việc gì, rộng lượng bỏ qua, không truy cứu sao?

Bị người khác bắt nạt một đời còn chưa đủ, một đời này còn muốn nàng cam chịu để người khác tiếp tục bắt nạt?

Thứ lỗi, chuyện rộng lượng như thế Tiết Phong Lan nàng không làm được!

Tâm tư nữ nhân vốn dĩ chính hẹp hòi, tâm tư nữ nhân mà rộng lượng, chỉ sợ đó không phải là nữ nhân rồi?!

“Cái gì? Người nói Vũ di nương người tìm đến người? Những lời đó là nàng ta dạy người nói?” Tiết lão thái thái bị thông tin trước mặt làm cho không thể tin tưởng, nàng trầm mặc lâm vào suy nghĩ của bản thân, âm thầm suy đoán lời nói của Tiết Phong Lan có mấy phần đáng tin.

Phương Lam và Vũ di nương là người của nàng, biết ẻo tính tình hai người này có chút quá phận nhưng ngày thường ở trước mặt nàng, các nàng cũng không dám biểu lộ cảm xúc gì, cho nên từ trước đến nay đối với chuyện xấu mà các nàng làm, Tiết lão thái thái chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua. Bởi vì

cùng hội cùng thuyền, Tiết lão thái thái tin tưởng các nàng sẽ không phản bội lại nàng, chính xác là không dám, Tiết phủ do nàng làm chủ, Phương Lam và Vũ di nương muốn có cuộc sống tốt phải dựa vào nàng, làm sao có thể phản bội lại nàng? Cho nên đối với lời nói của Tiết Phong Lan, nàng không thể tin tưởng.

Tiết Phong Lan tất nhiên cũng biết Tiết lão thái thái tự nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng nàng, cho nên đem mọi chuyện ngày hôm qua nói lại một lần, về phần là thật hay giả, nàng cũng không sợ Tiết lão thái thái sẽ dò ra manh mối, bởi vì những lời nàng nói, thật sự là dựa trên lời của Vũ di nương.

“Hôm qua Vũ di nương đến gặp con, vừa mở miệng nàng đã nhắc đến chuyện thiệp mời, nàng muốn con nhường lại cho lục muội, chính là con không đồng ý.” Nói đến đây Tiết Phong Lan phồng má, tỏ vẻ buồn bực: “Thiệp mời chính là của con, vì sao con lại phải nhường cho lục muội? Có bản lĩnh lục muội tiến cung gặp Hoàng hậu để lấy thiệp mời.” Lời nói này của Tiết Phong Lan hoàn toàn bộc lộ bản chất không hiểu chuyện của tiểu hải tử, trong giọng nói của nàng còn mang giọng điệu kiêu ngạo của đại tiểu thư khiến người khác khó nãy sinh hảo cảm, chính bộ dạng này của nàng đã làm tiêu tan đi sự nghi ngờ của Tiết lão thái thái.

Tiết Phong Lan sờ dĩ tức giận như vậy là bởi vì Vũ di nương đến trước mặt nàng ý đồ muốn cướp đi thiệp mời cung yến, trước kia Tiết Phong Lan cùng Tiết Lan Hương cũng nảy sinh xung đột chỉ vì một món đồ chơi, tiểu hải tử chính là như vậy, không muốn để đồ vật của bản thân lọt vào tay người khác nên mới thể hiện thái độ như vậy, thâm nghĩ Vũ di nương suy tính không chu toàn, đồ vật của Tiết Phong Lan, nếu thật sự dễ dàng bị cướp thì còn đợi nàng đích thân ra tay sao?

“Tổ mẫu không biết, Vũ di nương thật sự quá đáng, con không đồng ý yêu cầu của nàng, nàng lại còn mở miệng mắng con, trong con tức giận con cho Xuân Cầm đuổi nàng ra về.” Vũ di nương dù bề ngoài sợ hãi Tiết lão thái thái nhưng cũng không cam tâm việc nữ nhi mình lại thua thiệt một nha đầu đến từ Khâm Châu là Hạ Anh, có lẽ mấy ngày nay không thấy Tiết lão thái thái tìm đến nàng cho nên ngày hôm qua nàng ta mới có can đảm đến tìm nàng để thương lượng, chính là nàng ta lại không ngờ đến nàng không dễ nói chuyện, bị nàng đá kích mấy câu, Vũ di nương liền lộ đuôi hồ ly ra, không nghĩ đến hôm nay nữ nhi nàng ta còn dám xuất hiện trước mặt nàng.

“Ồ? Nàng ta mắng nguoi cái gì?” Tiết lão thái thái nhướn mày, tỏ vẻ hứng thú hỏi một câu.

“Vũ di nương nói con chỉ là một phế nhân, có giữ thiệp mời cũng không có lợi ích gì, nếu con thức thờ đưa cho nàng, nàng sẽ ở trước mặt tổ mẫu nói tốt cho con, dù sao trong mắt tổ mẫu con chính là con cò bị vứt bỏ...”

“Cái gì?” Tiết lão thái thái trừng mắt, tựa hồ có chút không tin tưởng Vũ di nương sẽ nói những lời này, cho dù đó là sự thật đi chăng nữa, bắt quá nhìn bộ dạng của tức giận của Tiết Phong Lan cũng không giống đang nói dối, nhất thời vẫn chưa tỏ rõ thái độ.

“Là một con cò bị vứt bỏ cuộc sống sau này sẽ rất thê thảm, kẻ phế nhân như con những công tử thế gia sẽ không cần đến, Vũ di nương nói đến lúc đó tổ mẫu sẽ gả con cho một lão già xấu xí, ngày tháng sau này nhất định khó sống.”

Nguyên văn là: “Thân là tiểu thư khuê các mà lại bị tàn phế hai chân, sau này chỉ sợ không thể gả cho nhà tốt, không chừng Tiết lão thái thái sẽ gả nguoi cho một lão già ngoài tám mươi, ngoại hình xấu xí, nguoi cam lòng sao?”

Cam lòng sao? Tất nhiên là không cam lòng!

“Nàng còn nói hôn sự của con trong phủ này chỉ có tổ mẫu là có quyền quyết định, nếu con không nghe lời nàng sẽ thổi gió bên tai tổ mẫu, đến lúc đó con có hối hận cũng đã muộn, chính là con cảm thấy, nếu tấm thiệp mời này đã đáng giá như vậy thì không bằng tự con mang nó đến đây trao đổi điều kiện với tổ mẫu, không cần phải thông qua nàng, nếu không nguoi được lợi nhất chẳng phải là nàng sao?” Vào lúc này Tiết Phong Lan liền khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, chính là ánh mắt của nàng đã bán đứng nàng, đôi mắt trong suốt như ngọc lóe lên tia tức giận, rõ ràng là một bộ dạng không cam lòng, Tiết lão thái thái cảm thấy, cho dù Tiết Phong Lan có thông minh thế nào thì nàng cũng chỉ là một hải tử, mà một hải tử thì vẫn chưa biết cách che giấu cảm xúc của bản thân.

“Cho nên nguoi vì vậy mà muốn bản thân tự quyết định hôn sự của chính mình?” Tiết lão thái thái nhiu mày, cho dù Vũ di nương có nói gì thì cũng không có nghĩa những lời của nàng ta là đại biểu cho lời của nàng, bắt quá tâm tình của Tiết Phong Lan nàng có thể hiểu được, đối với một nữ nhân, trọng phu là trời của bọn họ, nếu thật sự phải lấy một lão già xấu xí, thì bọn họ thà chết còn hết, bắt quá cũng có một số nữ nhân vì tiền tài mà không cần bận tâm thể diện, chính là... Tiết gia của nàng còn ngại mấy đồng bạc lẻ đó sao? Cho dù Tiết Phong Lan bị tàn phế nhưng nàng ta vẫn là đích nữ của Tiết phủ, có nhà ngoại là Lý gia chống lưng, có thể tùy tiện tìm đại một lão già xấu xí như lời Vũ di nương nói để gả sao? Như vậy, mặt mũi Tiết gia còn để ở đâu?!

“Còn không phải sao?” Tiết Phong Lan ngừng một chút: “Lan Nhi hiểu rõ tổ mẫu không thích Lan Nhi, ở trước mặt tỷ muội sự tồn tại của Lan Nhi đối với tổ mẫu chỉ là một con số không, Lan Nhi cũng không muốn như lời Vũ di nương nói, cho nên trông cậy nguoi khác không bằng trông cậy chính mình...” Nàng vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Tiết lão thái thái, thấy nàng không tỏ vẻ gì thì không khỏi thở ra một hơi, hình ảnh này bị đôi phương nhìn thấy, Tiết lão thái thái cũng không nghĩ đến nàng sẽ nói ra những lời như vậy, nàng đã dám nói ra, còn sợ Tiết lão thái thái tức giận?

“Không biết nên khen nguoi thông minh hay là mắng nguoi ngu ngốc, nguoi nói chuyện đúng là không hề biết nể mặt nguoi khác, giống hệt như mẫu thân nguoi...” Tiết lão thái thái thở dài, không nhìn ra hi vọng: “Chỉ là so với nàng, ta lại càng thích nguoi hơn.”

Tiết Phong Lan sững sốt, còn chưa đợi nàng phản ứng Tiết lão thái thái đã tiếp lời: “Thiệp mời để lại, về phần yêu cầu đó của nguoi, bà già này không thể đáp ứng, bắt quá ta hứa với nguoi, tuyệt đối sẽ không giống như lời Vũ di nương nguoi nói, gả nguoi cho một lão nam nhân xấu xí.”

Hồi tưởng kết thúc, Tiết Phong Lan bừng tỉnh nhìn quanh một lượt, phát hiện mọi người đều cúi đầu dùng bữa, chỉ có Phương Lam đôi lúc cùng Tiết lão thái thái thảo luận gì đó, Tiết lão thái thái hôm nay tâm tình tốt cho nên hai người trò chuyện đến vui vẻ, mà Vũ di nương thường ngày cùng hội cùng thuyền với Phương Lam hôm nay lại im lặng hẳn ra, thật ra là khi hai người Phương Lam và Tiết lão thái thái trò chuyện, nàng cũng có chen một hai câu, chính là Tiết lão thái thái không để ý nàng, khiến nàng xấu hổ không dám nói nữa.

Có lẽ Tiết lão thái thái không thật sự tin tưởng lời nàng nói nhưng trong lòng nàng ta cũng chưa chắc đã tin tưởng Vũ di nương, nhân phẩm Vũ di nương thế nào, nàng ta còn không rõ sao? Xem ra lại sắp có kịch vui xem nữa rồi, chỉ là Như Sương đã đi lâu như vậy, tại sao vẫn chưa có tin tức gì?

Chẳng lẽ trong cung xảy ra chuyện gì rồi?!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70-3: Tiến cung giải thích (3)

“Như Sương?” Nhìn đến thân ảnh quen thuộc dần hiện ra trước mắt, Thái hậu kinh ngạc mở miệng, chẳng phải nàng đã dặn dò Như Sương ở bên cạnh chăm sóc cho Lan nha đầu, không để nàng ta xuất hiện trong cung yến ngày hôm nay rồi sao, Như Sương lại xuất hiện ở đây vậy... Lan nha đầu đâu?

Thái hậu nhanh chóng nhìn xung quanh một lượt, không nhìn thấy bóng dáng cần tìm, lại hướng ánh mắt về phía chỗ ngồi của Tiết gia, ngoại trừ nữ hài có gương mặt giống hệt trong trí nhớ thì hai nữ hài còn lại nàng một chút cũng không có ấn tượng, tựa hồ là người nhà Tiết phủ, ánh mắt nàng nhìn hai nữ hài rồi rơi vào người hoàng y nữ tử. So sánh với Hạ Anh một thân đỏ rực, Tiết Liên Kiều một thân trắng tuyết, Tiết Phong Linh thì lại khoác lên người hoàng y cao quý, nhìn chất liệu có lẽ không phải là loại tầm thường, dù sao hôm nay cũng là cung yến, cung yến cũng không phải bữa tiệc tầm thường của những nhà quyền quý, Tiết lão thái thái chuẩn bị y phục như vậy cũng không có gì là lạ. Trong các vị tiểu thư ngồi ở đây, có vị nào mà không ăn mặc xinh đẹp, không sơ sài? Tiết Phong Linh chỉ là một trong những người đó, cho nên cũng không gây chú ý, thứ khiến người khác chú ý duy nhất chính là dung nhan xuất chúng của nàng.

Mây như liễu diệp, mâu thuẫn tuyết tâm, làn da nàng trắng như bạch ngọc, mái tóc đen dài như suối được vấn lên một cách nhẹ nhàng, là kiểu tóc của thiếu nữ mới lớn, cung yến năm nay rất nhiều thiếu nữ vừa bước vào tuổi thứ mười hai cho nên kiểu tóc này cũng không mấy nổi bật. Đối với nữ hài như Tiết Phong Linh, chỉ sợ là bản thân nàng không muốn tranh giành nổi bật, nếu không người tỏa sáng nhất đêm nay không ai khác chính là nàng mà không phải nha đầu ngu ngốc gọi Hạ Anh này. Thái hậu nhìn Tiết Phong Linh, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, trong đầu không ngừng suy nghĩ, mặc dù nàng không chú ý đến xung quanh nhưng nếu có người ở giữa lúc cung yến đang diễn ra mà bước vào quả thật sẽ gây ra kinh động không nhỏ, cho dù mọi người lúc này đều chú ý đến Hạ Anh nơi đó thì hộ vệ xung quanh tuyệt đối cũng sẽ phát hiện, Như Sương vô thanh vô tức xuất hiện là bởi vì trên người nàng có lệnh bài mà Thái hậu ban cho, có thể tùy ý xuất cung bất cứ lúc nào, còn nếu là những người khác chắc chắn là bị giết bất cứ lúc nào, cho nên nữ hài này tuyệt đối đã ở đây từ lúc cung yến bắt đầu.

Nữ hài này có gương mặt giống hệt như trong trí nhớ của nàng nhưng Thái hậu cảm thấy, người này không phải Lan nha đầu, trực giác cho nàng cảm giác như thế. Thái hậu sống trong cung không biết bao nhiêu năm, nhìn người so với ăn cơm còn nhiều hơn, loại người thế nào nàng đều đã tiếp xúc qua, trực giác của nàng rất mạnh, nếu nàng ta không phải Lan nha đầu, vậy chắc là...

Tiết Phong Linh, Tiết gia Tam tiểu thư, là tỷ muội song sinh của Tiết Phong Lan, năm nay vừa bước sang tuổi mười hai, mọi người bên ngoài đều chỉ nghe danh Tiết Phong Linh, về phần Tiết Phong Lan không được mọi người biết đến. Vì sao Tiết Phong Lan lại không được người biết đến? Mọi người đều biết Thượng thư phủ Tiết gia có hai vị tiểu thư xuất chúng hơn người, thế nhưng so với tỷ tỷ Tiết Phong Linh của mình, Tiết Phong Lan quá mờ nhạt, cổ nhân trọng nhất là gì? Nữ nhân từ xưa đã phải học thuộc tứ thư ngũ kinh, phải có tài hoa xuất chúng, không giỏi cầm cũng phải giỏi thi họa, Tiết Phong Lan ngoại trừ có dung mạo ra, tài hoa nàng không có, cho nên mọi người chỉ biết đến Tam tiểu thư dung mạo toàn tài, về phần Tứ tiểu thư không có ai hỏi đến, quý tộc Đại Ngụy nhà nào mà không dưỡng ra hoàn khổ? Trong mắt mọi người, hoàn khổ không đáng bận tâm, huống hồ Tiết Phong Lan chỉ mới mười hai tuổi, một thiếu nữ mới lớn thì lấy đâu ra sự việc khiến bọn họ bận tâm?

Ngược lại Tiết Phong Linh thì khác, Tiết Phong Linh từ nhỏ đã xuất chúng hơn người, bởi vì quá nổi bật nên mới thu hút sự chú ý từ mọi người, không ít người đã gặp qua Tiết Phong Linh, đặc biệt là những người thân thiết với Liên Như Nguyệt cũng xem như nhận thức nàng, đối với tài hoa của nàng, các tiểu thư khuê các thân thiết với nàng đều hiểu rõ, danh vọng của Tiết Phong Linh trong giới quý tộc cũng không nhỏ.

“Nô tì Như Sương tham kiến Thái hậu, Hoàng hậu nương nương các vị nương nương vạn phúc kim an.” Như Sương từ một góc đi đến trước mặt mọi người, dưới con mắt kinh ngạc của không ít người nàng thần nhiên khụy gối bày ra một tư thế đứng chuẩn khi hành lễ khiến người khác không thể khinh thường, so với các tiểu thư khuê các còn chuẩn mực hơn.

Từ Hoàng hậu ngạc nhiên, theo như tin tức nàng thu được thì Như Sương hiện tại đã là nha hoàn bên người Tiết gia Tứ tiểu thư Tiết Phong Lan, nữ hài gọi Tiết Phong Lan này nàng cũng từng gặp qua một hai lần, là lúc nhỏ được Thượng thư phủ nhân mang vào cung. Trong ấn tượng của nàng, nha đầu đó là một nữ hài từ linh động đáng yêu, bên cạnh còn có một tỷ tỷ giống hệt mình, tỷ muội hai người tình cảm thâm thiết, khi đó Tiết Phong Lan chỉ mới có bốn năm tuổi, tỷ tỷ nàng là một bộ dạng dịu dàng cung chiều muội muội, mà nàng là bộ dạng bốc đồng, đối với lễ nghi trong cung không hề để vào mắt. Lần đầu tiên nàng gặp mặt hai người bọn họ, Tiết Phong Lan tất nhiên không hề ngoan ngoãn như vẻ ngoài của nàng, nói dễ nghe là hồn nhiên hoạt bát, nói khó nghe là tiểu ma nữ xảo quyệt, bất quá so với tỷ tỷ dịu dàng ngoan ngoãn, Từ Hoàng hậu lại thích thiếu nữ linh động như Tiết Phong Lan hơn. Quan hệ khi đó của nàng và Thái hậu còn tốt, nàng thường xuyên đến Trường Xuân Cung, số lần gặp mặt tỷ muội Tiết Phong Lan cũng không ít, nàng không sinh được công chúa, Lam An Khánh khi đó vẫn còn chưa hiểu chuyện, suốt ngày ngoại trừ chơi chỉ biết chơi, cho nên đối với tiểu nữ hài này không khỏi tốt hơn một chút.

Sau đó quyền hành Lý gia ngày một lớn, trên triều đình Lý Thừa tướng mạnh tay chèn ép Từ gia, dưới hậu cung Thái hậu lại không chút nể mặt Hoàng hậu là nàng, ở phía sau âm thầm giúp đỡ Hương Quý phi, nếu không thế lực của Hương Quý phi làm sao có thể lớn như ngày hôm nay? Bởi vì nguyên

nhân này mà mối quan hệ giữa nàng và Thái hậu liền như một tờ giấy bị xé rách, từ đó nàng cũng không quan tâm đến nữ nhi của Thượng thư phu nhân nữa, mà tỷ muội Tiết Phong Lan cũng ít tiến cung hơn, cũng không biết mấy năm qua xảy ra chuyện gì mà đột nhiên nàng lại nhận được tin Tiết Phong Lan té hồ, tàn phế hai chân.

Chuyện này gây ra oanh động không nhỏ, ngày đó Thượng thư đại nhân tiến cung xin Ngụy đế thái y giỏi nhất Thái y viện là Diệp thái y, nàng nghe loáng thoáng trên triều nói như vậy, mà Thái hậu cũng không đợi Ngụy đế đồng ý liền cho người gọi Diệp thái y đến, sau đó Diệp thái y liền trở thành thái y chăm sóc đặc biệt cho Tiết Phong Lan, điều này chứng tỏ Thái hậu sủng ái cháu gái này của nàng đến mức nào.

Từ Hoàng hậu nhìn quanh một lượt, giữa sân lúc này chỉ có một mình Như Sương đang đứng, không thấy tiểu nữ hài trong trí nhớ đâu cả, vì vậy nàng nhanh chóng thu hồi tâm mắt.

“Miễn lễ.” Tiết Phong Lan là đích nữ của Thượng thư phủ, nàng chắc chắn sẽ nhận được thiệp mời tham dự cung yến lần này, bất quá Từ Hoàng hậu vẫn sai người mang thiệp mời đến, giao tận tay Tiết Phong Lan để tỏ thái độ của bản thân, mục đích thế nào người thông minh đều nhìn ra được.

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu của nàng của Thái Hậu không tốt, người bên ngoài sớm đã biết, nàng đối với làm của Thái hậu trước giờ rất ít ủng hộ, trong cung không ít công chúa, tính tình thế nào đều có đủ, vậy mà Thái hậu lại đi sủng ái một nha đầu tàn phế thay vì cháu gái của bản thân, Từ Hoàng hậu tất nhiên không im lặng ngồi nhìn nữ nhi của mình bị thất sủng, cho dù là dưỡng nữ đi chăng nữa.

Mọi người bên dưới đối với thân phận của Như Sương lấy làm tò mò, nàng tự xưng là nô tì thì thân phận hẳn là thấp kém, nếu đã như vậy tại sao lại có mặt trên yến hội ngày hôm nay? Hơn nữa nhìn bộ dạng của nàng ta từ đầu tới cuối ăn mặc cũng không thua kém gì một tiểu thư khuê các, hoàn toàn không thấy bóng dáng của cung nữ hay nha hoàn. Thái độ của Thái hậu và Từ Hoàng hậu đối với nàng cũng không giống như cách đối đãi với một nô tì khiến các vị phu nhân tiểu thư bên dưới lấy làm tò mò, phu nhân thế gia cho giao tình tốt với Lý gia đều đã tiến cung gặp Thái hậu cho nên đối với Như Sương cũng không hề xa lạ, Như Sương là cung nữ dưới trướng của Thái hậu, trong Trường Xuân Cung nàng là cung nữ có thân phận cao nhất trong số các cung nữ, nghe đây là được tay Thái hậu dưỡng thành, năng lực cũng không tầm thường.

Thượng thư phu nhân nhìn thấy Như Sương ở đây cũng không tránh khỏi kinh ngạc, trước kia Như Sương là người của Thái hậu nhưng hiện tại nàng ta đã được đưa đến chăm sóc Tiết Phong Lan, lúc đầu Thái hậu đưa người đến nàng cũng không đồng ý, nha hoàn Tiết phủ nhiều như mây, còn sợ không có nha hoàn chăm sóc Tiết Phong Lan? Bất quá từ khi xảy ra chuyện của Hồng Hương, nàng liền đưa người của mình là Xuân Cầm đến để chăm sóc cho nữ nhi, sau đó vì Hàn Mai Các thiếu người nên hai người Như Sương mới được phép ở lại, nhìn đến thái độ Như Sương chăm sóc ân cần với nữ nhi, Thượng thư phu nhân cũng yên tâm, lúc này nàng định bảo Xuân Cầm trở về nhưng nghĩ lại bản thân đã nói ban cho nữ nhi, cũng không tiện mở miệng đòi người, mà nữ nhi lại luôn dính lấy Xuân Cầm, đến hiện tại nàng vẫn chưa có cơ hội đòi Xuân Cầm về.

Năng lực của Xuân Cầm thế nào, Thượng thư phu nhân biết rất rõ, thời gian qua nhờ có sự giúp đỡ của Xuân Cầm nên nàng mới có thể nắm giữ chìa khóa của Tiết gia, cùng Tiết lão thái thái bất phân thắng bại, người có năng lực như nàng ta sao có thể ở cạnh một nha đầu không hiểu chuyện như Tiết Phong Lan, như vậy chẳng phải uổng phí nhân tài sao?

Tiết Phong Linh nhướn mày, nàng cũng suy nghĩ giống như mấy người Thượng thư phu nhân, Như Sương là nha hoàn thân cận của Tiết Phong Lan, nàng ta ở đâu, Tiết Phong Lan ở đó, chỉ là thiệp mời của Tiết Phong Lan đã đưa cho Hạ Anh, như vậy làm sao nàng ta có thể tiến cung?

“Như Sương sao người lại ở đây?” Từ Hoàng hậu còn chưa mở miệng, Thái hậu bên cạnh đã tỏ thái độ.

Như Sương luôn cầm trên tay một chiếc hộp gấm, chiếc hộp chạm khắc vô cùng tinh xảo, người ở đây đều xuất thân danh gia, đồ quý hiếm thế nào bọn họ cũng đã gặp qua, cho nên hiện tại chỉ cần nhìn sơ cũng biết được chiếc hộp nào không phải loại thường phẩm.

“Tiểu thư nhà nô tì không thể tiến cung cho nên bèn sai Như Sương mang chiếc hộp này tiến cung để trao tận tay Hoàng hậu nương nương, xem như là nhận lỗi vì đã phụ tấm lòng của nương nương, mong nương nương đại nhân đại lượng không trách tội.”

Ma ma bên cạnh Hoàng hậu xuống nhận lấy chiếc hộp gấm mang lên, nhận được sự đồng ý của Hoàng hậu mới dám mở ra, bên trong chiếc hộp gấm là một chiếc khăn tay màu đỏ được thêu tinh tế, tay nghề so với người của tú phòng trong cung thì vẫn là có chút thu kém nhưng một nữ hài mười hai tuổi mà có thể thêu ra được như vậy thì xem ra tài nghệ cũng không đến nỗi tệ.

Từ Hoàng hậu gật đầu: “Cho ta gửi lời cảm ơn đến tiểu thư nhà ngươi.” Bỏ chiếc khăn lại trong hộp trên mặt nàng vẫn không tỏ vẻ gì, nàng tùy ý nói một câu như vậy khiến mọi người bên dưới oanh động.

Hạ Nguyệt Lam luôn là người phản ứng đầu tiên, lại luôn là người phá hoại không khí nhất.

“Tiểu thư nhà nàng là ai?” Nếu là mọi lần việc Hạ Nguyệt Lam mở miệng sẽ không nhận được sự quan tâm từ những người khác, dù sao suy nghĩ của Hạ Đại tiểu thư, người thường vốn là gờ duy không kịp. Thế nhưng lần này lại không có ai bất mãn với lời nói của nàng, mà ngược lại bọn họ đều hướng ứng, bởi vì đó là câu hỏi mà bọn họ cũng muốn hỏi.

“Đúng đó, rốt cuộc tiểu thư nhà nàng là ai mà lại có mặt mũi như vậy, đến cả Hoàng hậu cũng nể mặt?”

“Người có thể khiến Hoàng hậu nể mặt không nhiều, lại có thể khiến Thái hậu quan tâm, rốt cuộc là ai?”

“Tỷ tỷ... người gọi Như Sương đó, hình như chúng ta đã gặp qua rồi?” Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, An Định Hầu Từ gia Nhị tiểu thư Từ Thu Nhi kéo tay tỷ tỷ mình, nói ra nghi vấn của bản thân.

Từ Thu Nhượng nhíu mày: “Gặp qua? Có sao?”

Từ Thu Nhi gật đầu: “Nàng hình như là... người của Thái hậu.” Trường Xuân Cung là nơi ở của Thái hậu, ngoại trừ người của Thái hậu thì có ai dám tự ý ra vào?

“Như vậy tiểu thư của nàng ta...” Cũng là người của Thái hậu? Từ khi nào thì bên người Thái hậu xuất hiện thêm một vị tiểu thư? Là người trong cung vẫn luôn giữ kín chuyện này hay mật báo của Từ gia chỉ để đó trang trí?

“Đúng rồi Như Sương lúc nãy nói như vậy là có ý gì?” Thái hậu đột nhiên chuyển đề tài, không muốn Hoàng hậu và mọi người bên dưới bận tâm đến vị “tiểu thư” trong miệng Như Sương, Lan nha đầu vẫn chưa trưởng thành, còn chưa đủ năng lực để đối phó với đám người này.

“Bẩm Thái hậu, lần này Như Sương tiến cung, một là muốn trao lễ vật lên cho Hoàng hậu nương nương, hai chính là giải thích mọi chuyện cho Thái hậu và mọi người hiểu về Hạ Anh tiểu thư.”

“Giải thích?”

“Mọi người đều biết khắp Đại Ngụy chỉ có ba miếng ngọc, một miếng ở chỗ Hoàng hậu nương nương, một miếng Quý phi nương nương tặng cho Thuần Ngọc Công chúa, còn miếng ngọc bội của Thái hậu nương nương thì hiện đang ở chỗ tiểu thư nhà nô tì, cũng không biết vì sao nhưng miếng ngọc bội trên người Hạ Anh tiểu thư chính là miếng ngọc mà Thái hậu đã ban cho tiểu thư nhà nô tì.”

Hoàng hậu sùng sốt, Thượng thư phụ nhân sùng sốt, mọi người bên dưới sùng sốt, duy chỉ có Thái hậu là từ đầu chí cuối vẫn duy trì bình tĩnh, chỉ là khi nghe nói đến miếng ngọc của nàng ban cho Lan nha đầu lại ở trên người Hạ Anh, chân mày không khỏi chau lại.

Từ Hoàng hậu bị tin tức này làm cho giật mình, tuy nói Tiết Phong Lan thật sự là cháu gái của Thái hậu nhưng suy cho cùng cũng chỉ là cháu gái bên ngoại, đã là dòng tộc nhà mẹ đẻ lại còn khác họ, trên thực tế cũng không phải quan hệ huyết thống, dưới gối Thái hậu nhiều con cháu như vậy, còn sợ không đủ để nàng ta sùng mà phải sùng ái cháu gái người khác sao?

Mọi người bên dưới lần nữa xôn xao, đối với thân phận của người được gọi là “tiểu thư” trong miệng Như Sương không những tò mò mà cảm thấy hứng thú vô cùng, một số người nghe được Thái hậu vậy mà lại ban miếng bạch ngọc quý cho kẻ không rõ lai lịch đó liền tỏ vẻ không thể tin, ân sủng bậc này chưa từng nghe nói đến, tất cả mọi người nghe được điều này có một số người nhìn không được mà ghen tỵ, mà người thể hiện rõ ràng nhất không ai khác chính là An Khánh Công chúa, nàng ta đang cảm thấy địa vị của mình đang bị dao động.

“Mẫu hậu, chuyện Như Sương nói, là thật sao?” Từ Hoàng hậu quay người hỏi Thái hậu, tựa hồ như muốn xác nhận.

“Là ta đã tặng cho Lan nha đầu, con bé sức khỏe không tốt, phật ngọc Quan Âm có thể giúp nàng mau chóng khỏe lại.” Lời của Thái hậu chất như đinh đóng cột, lọt vào tai mọi người ở đây chính là thừa nhận lời của Như Sương nói.

Miếng ngọc quý như vậy Thái hậu thực sự mang đi tặng?

Ánh mắt Lam An Khánh lóe lên tia ghen ghét, lần đầu thấy miếng ngọc từ chỗ Hoàng hậu, nàng đã vô cùng thích thú chỉ là miếng ngọc quá quý hiếm, huống hồ lại là của Ngụy đế ban tặng, nàng biết rõ Hoàng hậu sẽ không đem nó tặng cho nàng, đánh chủ ý lên người Hoàng hậu không được, trên người Thái hậu lại càng không thể. Bởi vì mối quan hệ giữa Thái hậu và Hoàng hậu nên Thái hậu cũng không vừa mắt nàng, từ trước đến nay đều lạnh nhạt với nàng, đối với Lam Thuần Ngọc thì lại cho sắc mặt tốt.

Lam Thuần Ngọc là công chúa được sủng ái nhất Đại Ngụy, Hương Quý phi còn đem miếng ngọc Ngụy đế ban tặng cho nàng ta, đúng là khiến người khác cảm thấy buồn bực, hiện tại nghe được Thái hậu mang miếng ngọc của bản thân tặng cho một người không rõ, nàng liền tức giận không thôi, nhưng nghĩ đến miếng ngọc của Lam Thuần Ngọc đang ở trên người nàng, sắc mặt mới tốt hơn một chút.

Thượng thư phụ nhân cũng không biết chuyện Thái hậu vậy mà lại đem miếng ngọc này tặng cho Tiết Phong Lan, Thái hậu làm việc trước giờ chưa bao giờ hỏi ý ai, nàng cho người mang đến khi nào tất nhiên không ai biết, chính là nữ nhi của nàng, chuyện lớn như vậy cũng không nói cho nàng biết, luôn tự ý quyết định như vậy, đúng là không hiểu chuyện mà!

“Miếng ngọc mà Thái hậu ban cho tiểu thư, vì muốn dễ dàng nhận biết nó nên Như Sương chưa được sự cho phép của Thái hậu đã tự mình khắc tên của tiểu thư lên đó, mong Thái hậu tha lỗi, nhưng nếu muốn biết miếng ngọc của Hạ Anh tiểu thư có phải là của tiểu thư của nô tì hay không thì thật dễ dàng.”

Thái hậu nhướng mày, ánh mắt ra hiệu cho ma ma bên người, miếng ngọc hiện tại đang ở trong tay Hoàng hậu, nàng muốn xem phải có được sự cho phép của Thái hậu, quan hệ giữa hai người không tốt, Thái hậu chẳng muốn mở miệng nhưng vì Lan nha đầu, nàng chỉ có thể để người của mình mở miệng.

Ma ma hiểu ý: “Hoàng hậu nương, thỉnh xem xét thật kỹ miếng ngọc này, không nên oan ức người vô tội.”

Từ Hoàng hậu sắc mặt có chút tối, nàng cầm miếng ngọc cẩn thận xem xét một lần nữa, quả thật ở bên cạnh đài sen có một chữ rất nhỏ, nàng cố nhìn mới thấy được một chữ “Lan”, là Lan trong hoa lan, khiến nàng không khỏi nhớ đến một bài thơ.

Hoài mộng chiều xuân một dáng hoa

Lan đài trinh trắng dưới trăng ngà

Thanh cao, tú lệ bên dòng suối

Sắc nước hương trời ngan ngát xa.

Cũng không biết là người có như hoa hay không?

“Vì sao miếng ngọc của tiểu thư nhà ngươi lại ở trên người nàng ta?”

“Chuyện này là chuyện riêng của Tiết phủ, liên quan đến danh dự Tiết gia, thứ cho Như Sương không thể nói ra, nếu Hoàng hậu muốn nghe, Như Sương nguyện vì Hoàng hậu nói hết mọi chuyện.”

Hay cho một nha đầu gọi Như Sương, chuyện này liên quan đến danh dự Tiết gia, tất nhiên cũng sẽ ảnh hưởng đến nhà mẹ đẻ của Thượng thư phu nhân là Thừa tướng phủ, nếu nàng tiếp tục truy hỏi, Thái hậu sẽ dễ dàng bỏ qua chuyện này sao? Nếu chọc Thái hậu tức giận xé rách mặt nạ với nàng, con tiện nhân Hương Quý phi nhất định sẽ đổ thêm dầu vào lửa, tới tai Ngụy đế, Thái tử cũng sẽ không tránh khỏi can thiệp vào, đến lúc đó người đắc ý nhất không phải tiện nhân kia cùng nhi tử của nàng ta sao?!

“Đã là chuyện nhà Tiết gia thì bốn cung cũng không tiện hỏi nhiều.”

Người thông minh chỉ cần nghe qua lời nói của Như Sương liền biết được thân phận của vị “tiểu thư” nhận được ân sủng của Thái hậu kia.

Ánh mắt Hạ Nguyệt Lam lóe lên hàn quang, Tiết phủ... Tiết gia? Từ khi nào Tiết gia tiểu thư lại được Thái hậu coi trọng như vậy?!

Liên Như Nguyệt như có như không nhìn về phía một nhà Tiết gia đang ngồi, Tiết phủ có sáu vị tiểu thư, Tiết Phong Linh là khuê nữ của nàng, hôm nay lại được diện kiến hai vị tiểu thư khác, cũng không biết là ai trong ba người còn lại đâu?

Sắc mặt Ngọc Thanh Như tĩnh lặng như nước, chính là lòng lại đang dậy sóng, Tiết phủ lại thêm một chữ “Lan”, có lẽ là người đó...

Từ Thu Nhược nhếch môi, ánh mắt rơi vào người Thượng thư phu nhân đang quỳ trên đài cao, nếu đã biết được đầu mối, người sẽ dễ dàng tìm được.

“Ngươi không nói rõ mọi chuyện làm sao mọi người có thể biết được rốt cuộc nàng ta có phải là người trộm miếng ngọc hay không?” Thái hậu không truy cứu, Hoàng hậu bỏ qua nhưng Hương Quý phi còn chưa lên tiếng, một khi lên tiếng chính là bất mãn phản đối, tay ngọc chỉ về phía Hạ Anh đang quỳ đó, nếu miếng ngọc trên tay Hoàng hậu là của tiểu thư nhà nàng ta thì miếng ngọc của nữ nhi nàng ở đâu?

“Huống hồ miếng ngọc của Thuận Ngọc Công chúa vẫn còn chưa được tìm thấy, nàng ta làm sao vô tội?”

Như Sương nở một nụ cười nhưng ý cười không đạt đến đáy mắt, nói đi nói lại mục đích chính là muốn đòi công đạo cho nữ nhi nhà nàng ta, thân là mẫu thân, nàng ta làm vậy không đáng trách, bất quá nàng ta lại mang danh hiệu công chúa ra chèn ép nàng, Hương Quý phi thật sự cho rằng ở đây không ai lớn hơn nàng ta sao? May mắn là người tiến cung lần này là nàng chứ không phải Như Ngọc, nếu không dựa vào tính tình của nha đầu Như Ngọc, chỉ sợ sớm đã để lộ thân phận, hơn nữa còn nháo một trận với Quý phi.

Như Sương và Như Ngọc từ nhỏ đã được một tay Thái hậu dạy dỗ, ngày thường rất ít ra khỏi Trường Xuân Cung, cho nên thân phận của các nàng rất ít người biết đến, ngoại trừ Ngụy đế thì chỉ có Từ Hoàng hậu ngày trước thường xuyên lui tới mới biết được, mấy năm nay Thái hậu lại đóng cửa cầu phúc, mặc dù quan hệ giữa Thái hậu và Hương Quý phi không tồi nhưng cũng không đến mức Thái hậu đem tất cả lòng tin đặt ở trên người Hương Quý phi. Như Sương Như Ngọc không phải là những cung nữ bình thường, các nàng là con ách chủ bài mà Thái hậu ẩn giấu, cho nên trong cung ít có người biết được sự tồn tại của các nàng, Hương Quý phi chưa gặp qua các nàng nhưng các nàng sớm đã rõ ràng về Hương Quý phi.

“Miếng ngọc của Thuận Ngọc Công chúa, nô tì nghĩ bản thân biết nó đang ở đâu, chỉ là... không biết có nên nói ra không?”

“Lời của ngươi đáng tin sao?” Còn chưa đợi Hương Quý phi mở miệng, Từ Hoàng hậu đã nhanh chóng cướp lời, có lẽ nàng đã cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt nhìn Như Sương mang theo tia cảnh cáo.

“Nô tì chỉ trùng hợp có mặt khi đó, nếu nương nương không tin có thể hỏi Hàn Lâm Viện Quách gia Quách Yến Giai tiểu thư...” Như Sương cúi đầu tỏ vẻ cung kính, trong mắt Từ Hoàng hậu chính là sợ hãi, đối với điều này Từ Hoàng hậu cảm thấy thoải mái đôi phần, người của Thái hậu bị nàng chèn ép, nàng tất nhiên vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).